

Giới thiệu Y Lộ Phong Hoa

Converter: LySanSan828 (TTV)

Editor: Tiểu Y

Tổng: 81 chương

Cô là bác sĩ ở hiện đại, không hiểu tại sao lại xuyên không đến vương triều Đại Tề trở thành tiểu ngọc tử trong phủ.

Không thể sinh con trai, mẫu thân bị phụ thân hắt hủi, lại còn nằm trên giường bệnh triền miên, từ đó tiểu thiếp nắm quyền, nàng lưu lạc bị người đòi chê cười.

Mẹ ruột yếu đuối, tổ mẫu cay nghiệt, phụ thân không thích, cùng nhị nương chán ghét, thứ muội ngoan độc. Trong mắt mọi người Tiết Vô Ưu là người so với ngọc tử không khác biệt lắm. Cô xuyên qua trở thành “nàng”, che giấu tài năng, nghiêm kết thiện duyên*, mở tiệm thuốc, mua nông trang, bố trí điền xá, đấu với nhị nương, trừng trị thứ muội, kết giao quyền quý... Từ đó, mẫu thân giành được sự sủng ái, nàng trở thành bảo bối trong tay tổ mẫu phụ thân, công tử tướng phủ, đại tướng quân uy vũ lần lượt bày tỏ tình yêu, thật sự là ngoạn chuyển cô đại!

[*nghiêm kết thiện duyên: kế hoạch hợp tác quan hệ có lợi cho đôi bên]

[*ngoạn chuyển cô đại: chỉ sự việc, lòng người mau thay đổi]

Hắn, dòng trưởng phủ thừa tướng, con của công chúa, bá danh Đại Lý, hình tượng tiêu sái nho nhã, thú vị lại hài hước, nhưng rất quan tâm, ôn nhu sẵn sọc nàng.

Hắn, nhị công tử phủ Hầu gia, cửu gia đương triều, đại tướng quân uy vũ, oai hùng lại kiên nghị, hiệp cốt nhu tràng*, đối nàng chuyên nhất tình, ngoan ngoãn phục tùng. Oa oa oa... Muốn nàng chọn người nào a?

Thật sự làm Tiết Vô Ưu đau đầu gần chết!

[*hiệp cốt nhu tràng: ý chỉ người anh hùng bề ngoài thô lỗ nhưng có tấm lòng ôn nhu, đối xử tốt bụng với mọi người, đặc biệt là phụ nữ]

Tên quyền sách: Văn chuyên tình đích nữ thích tướng quân dốc lòng làm ruộng.

Bạn đang đọc truyện Y Lộ Phong Hoa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên thành trẻ con

Converter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, trong căn phòng tĩnh lặng đột nhiên truyền đến tiếng âm thanh mơ hồ không rõ ràng.

"Đây hẳn là ngày người mới vào phủ?" Toàn thân tựa vào giường lớn làm bằng gỗ, nữ nhân hữu khí vô lực* hỏi.

[*hữu khí vô lực: muốn nói nhưng không còn sức lực]

Nữ nhân kia khoảng hai mươi tư tuổi, sắc mặt tái nhợt, búi tóc có chút tán loạn, trên trán đội khăn đai buộc đầu thêu hoa màu xanh. Tuy vào đầu thu, nhưng trên người lại toả sắc nét nghiêm trang, vừa nhìn là biết bộ dáng mới sinh sản, bất quá mặt mày thập phần đẹp mắt, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng có thể thấy được một chút tư sắc của nữ nhân.

Đứng dưới giường, đại Tổng mục bốn mươi tuổi, thân mặc kiện bào đồ thẫm, thân hình sạch sẽ nhanh nhẹn, đôi mắt lướt qua nơi cửa sổ khắc hoa văn đóng kín, trong lòng thở dài một hơi, miễn cưỡng chạy nhanh đến bên giường cười an ủi: "Phu nhân, ngài đừng nghĩ nhiều nữa, hảo hảo nghỉ ngơi đi! Người khác không đau ngài, làm gì ngài phải nhiều lần làm đau mình? Lại nói ngài còn có Nhu nhi cùng nhị tỷ vừa đến tháng." (Cách xưng hô là nãi nãi nhưng mình thấy khó nghe và sợ mọi người hiểu lầm là bà nội, nên đổi lại là phu nhân).

Nghe lời đại Tổng mục từ nhỏ nuôi thành lớn, Chu thị giương mắt nhìn về trước cửa sổ nơi tiểu nữ oa khoảng sáu bảy tuổi, phần điều ngọc thể đang ngồi luyện chữ, thân mặc một kiện y phục hồng nhạt, dây buộc tóc màu đỏ cột lấy hai búi tóc, khuôn mặt cùng dáng dấp rất giống với Chu thị, hoàn toàn

được di truyền từ vẻ đẹp của nàng, nàng chính là trưởng nữ Chu thị- Tiết Nhu.

Tiểu nữ oa hiệu được một ít giữa cuộc đối thoại của nương và Tống mụ, trên tay động tác viết chữ ngừng lại, đôi mắt chứa đựng sự lo lắng, nàng tựa vào trước giường mẫu thân, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ đều là thần sắc không an lòng, nhìn thấy, đây là tiểu cô nương có hiểu biết, nàng không biết nói gì nên liền đi tới khuyên bảo an ủi mẫu thân hảo?

Sau đó, ánh mắt Chu thị lại rơi xuống người đang nằm bên cạnh, là nhị nữ nhi quanh người bị tã lót bao phủ, giờ phút này, đôi mắt nhỏ nhỏ kia đang nhắm mắt ngủ, tựa hồ không một điểm nào phát hiện nét vẻ u sầu trên khuôn mặt mẫu thân. Nhìn đến hai tiểu hài tử, trong đôi mắt xinh đẹp của Chu thị thoáng hiện lên tình thương nồng đậm của người mẹ.

"Nếu không phải có Nhu nhi cùng tiểu hài tử này, thật sự ta sống cũng vô dụng..." Nói xong, Chu thị nhin không được che mặt mà khóc.

"Lão gia thật quá nhẫn tâm, ngài mới vừa hết tháng, sinh nhị tỷ kém chút nữa là đem mạng liền lụy, không ngờ nhanh như vậy liền nạp thiếp, lão gia đối với ngài như thế mà không làm ngài thất vọng, huống chi năm đó ngài đối với hần một mảnh chân tình?"

Đứng ở trong phòng thu thập quần áo, nha đầu của Chu thị, Bình Nhi rốt cục nhin không được mở miệng oán giận.

Chu thị nghe nói không khỏi thương tâm, nhìn bộ dáng Chu thị bị thương, Tống mụ lập tức trách cứ Bình Nhi: "Người nói bấy bả gì đó? Chỉ biết làm phu nhân tức giận! Đi xem nhanh lên một chút, xem thuốc của phu nhân xong chưa!"

Bình Nhi biết bản thân vừa rồi mới lỗ mãng, bắt quá trong lòng không khỏi tức giận, nhưng cuối cùng không dám nói thêm chút gì, lập tức buông quần áo trong tay, xoay người chạy nhanh đi ra ngoài xem thuốc của Chu thị nấu xong chưa.

Sau khi Bình Nhi ra ngoài, Tống mụ chạy tới cẩn thận khuyên chủ tử. "Phu nhân, nhất định người phải suy nghĩ rộng, loại sự tình nạp thiếp này gia nhân phú quý đều có, đây là không tránh khỏi! Liền vào cửa thì thế nào? Chẳng qua chỉ là tiểu thiếp, ngài mới là chính thất cưới hỏi đàng hoàng. Về sau có thể sinh ra con trai, ngài không phải cũng là mẹ cả của hần?"

Nghe nói như thế, Chu thị tay vuốt bụng có chút to, mảy lá liễu nhẫn lại, nhẹ giọng nói: "Ta không phải trách hần nạp thiếp, đại phu đã nói ta không thể sinh nữa, vì hương khói Tiết gia, khẳng định là hần không thể không nghe lời nói của lão thái thái, nhưng nhiều ngày như vậy, trừ bỏ ngày đó nói một câu muốn nạp thiếp, hần ngay cả mặt của ta cũng không nhìn? Còn có đứa nhỏ này? Tuy rằng là chỉ là cái nha đầu, nhưng cuối cùng cũng là huyết mạch của hần, thế nào hần cũng không liếc nhìn một cái?"

"Gần như vài ngày nay công việc lão gia bận rộn, cũng có thể là đang chuẩn bị nạp thiếp..."

"Đừng thay ta giải sầu, chuyện gì xảy ra ta còn không biết sao?" Chu thị đánh gãy lời nói Tống mụ, một đôi mi mày nhắm lại một chỗ.

"Mỗi ngày đều là lời nói hời hợt này đó, có phiền hay không a? Không thể tự lập tự cường sao?" Vương Di bị lời nói Chu thị cùng Tống mụ đánh thức! Hơn nữa phản phản phục phục vẫn là lời nói u oán này, tiểu chân mày không khỏi nhăn lại. Vương Di chính là đứa bé nhỏ nhỏ nằm cạnh người Chu thị, không, phải nói là nàng hồn xuyên, đến từ hiện đại lại bị hồn xuyên đến nơi này, trở thành trẻ con vừa mới sinh ra không lâu.

Ở hiện đại Vương Di là một vị bác sĩ, trong một lần cứu giúp bệnh nhân trên đường, không hiểu tại sao liền xuyên tới vương quốc không có trong lịch sử —— Đại Tề, ly kỳ hơn nữa còn chuyển kiếp trở thành một đứa con nít. Mặc dù nàng có suy nghĩ với ý thức, nhưng cái thân thể trẻ con này không thể nói, không thể động, chỉ biết khóc nỉ non cùng uống sữa!

Nằm ở bên người Chu thị mấy ngày, theo lời nói linh tinh của các nàng, phán đoán ra người lớn nhất nhà này là nam chủ nhân gọi là Tiết Kim Văn, là một tiểu quan lại Đại Tề bộ, tuy không phải là đại phú đại gia đất tiền, nhưng cũng có một đám bà tử người hầu.

Hiện tại, nữ chủ nhân chính đang nằm ở trên giường roi nước mất là Chu thị, tiểu cô nương ngồi ở cửa sổ luyện viết chữ là đích nữ, và cũng là tỷ tỷ của nàng. Ngoài Chu thị còn có một vị gọi là mẫu lão thái thái, người này nàng chưa từng thấy qua. Gia đình quan lại rất đơn giản, bắt đầu từ hôm nay trở đi có một nữ nhân vào cửa, chính là người mà Tiết Kim Văn muốn nạp tiểu thiếp, nghe nói là đích nữ nhà hàng thịt, gọi cái gì là Kim Hoàn.

Một tháng trước, khi Chu thị lâm bồn khó sinh, nghe nói xuất huyết nhiều, cũng may vạn hạnh nhân* từ quỹ môn quan kéo về, nhưng đại phu lại nói thân thể bị thương nặng, về sau không bao giờ có thể sinh đẻ nữa. Lần này làm cho cả Tiết gia đều buồn vân ảm đạm, cuối cùng bà bà Tiết lão thái thái liền trở mặt cùng Chu thị, Tiết Kim Văn cũng mặt ủ mày chau, không quá vài ngày liền định người đó là đích nữ Lí gia hàng thịt, không, hôm nay chính là ngày qua cửa, cũng khó trách Chu thị sẽ thương tâm rơi lệ, dù sao bản thân không bao giờ còn có thể sinh đẻ nữa đã là đã kích rồi, giờ còn có thêm một nữ nhân vào cửa cùng nàng tranh trượng phu, đối lại nữ nhân nào có thể không khổ tâm đau?

[*may vạn hạnh nhân: sự may mắn, cát tường]

"Phu nhân, nhị tỷ tinh!" Tống mụ nhìn đến Vương Di mở mắt, vội vàng nói. Nàng không thể không dời đi sự chú ý của Chu thị, thật sự là nàng không biết nên khuyên giải nàng (Chu thị) như thế nào.

Nghe được lời nói Tống mụ, Chu thị vội vã dùng khăn lau nước mắt, cúi đầu nhìn sang, quả nhiên, bên cạnh người là đứa trẻ đang dùng ánh mắt tròn vo nhìn nàng. Chu thị sờ tay da thịt trẻ con vô cùng mịn màng, thanh âm vẫn oán giận: "Đứa nhỏ, đến bây giờ người ngay cả nhũ mẫu* đều không có, thật sự là người đi theo nương chịu khổ! "

[*nhũ mẫu: bà vú nuôi]

Lúc trước, thời điểm sinh đại tỷ Tiết Nhu, tuy rằng trong nhà chẳng thập phần sung túc, nhưng tốt xấu cũng là có nhũ mẫu. Lần này Tiết lão thái thái vừa thấy lại sinh nữ nhi, lợi dụng hoàn cảnh phủ khó khăn liền cự tuyệt thỉnh nhũ mẫu, nhường cho nô tỳ của Chu thị giúp đỡ chiếu cố, Chu thị tốt một phần liền nhường việc bú sữa cho chính nàng.

"Nương của ta a, người thế nào chỉ biết khóc đây? Người đã khóc gần một tháng chết rồi, liền khóc vì những người không cần người sao? Thật sự rất không đáng giá !" Vương Di ở trong lòng hò hét.

"Phu nhân, nhị tỷ khẳng định đang đói bụng, ngài nhanh nhanh cho bú sữa đi?" Thấy Chu thị vừa muốn rơi lệ, Tống mụ vội vã ngắt lời nói.

"Ân." Gật gật đầu, Chu thị thân thủ đưa tay cới tiều áo trắng trên người, lộ ra một cái vú tuyết trắng.

Nhìn trước mắt là "Đồ ăn" tuyết trắng kia, Vương Di ức chế không được cảm giác đói khát do khoang bụng truyền đến, nàng không chút do dự há mồm một ngụm liền cắn nếm vú, từng ngụm từng ngụm hút vào... Nói thật, cái thời điểm lần đầu tiên uống sữa nàng cái kia đồ mặt a, bởi vì tại chỗ ở nhỏ hẹp này, nàng tuy trong thân xác nhỏ nhỏ nhưng là một đại cô nương hai mươi bảy tuổi, nàng cực kỳ quần bách! Nhưng không có cách nào, đói khát nàng bất cũng đành phải vậy! Bất quá ngược lại sữa mẹ thật là ngọt.

"Phu nhân, người xem nhị tỷ ăn hảo nhiều lắm, xem ra là nuôi tốt!" Nhìn đứa trẻ từng ngụm từng ngụm uống sữa, Tống mụ cười nói.

"Hi vọng nàng có thể giữ thân thể tốt dài, đừng giống ta dường như thân thể kém như vậy, ngay cả con trai đều sinh không được..." Nói tới đây, Chu thị lại xót xa nghĩ tới.

Nương ơi! Người không cần như vậy được không? Mỗi ngày đều vì không sinh ra con trai mà thương tâm phiền não. Này vạn ác cô đại* a, nàng có thể sinh ở hiện đại là đã thật sự may mắn, nhưng u buồn một hồi, nàng thế nào lại mặc danh kỳ diệu về tới cái nơi cô đại chứa nhiều phong kiến tập tục xấu a? Vương Di một thoáng u sầu.

[*vạn ác cô đại: ý nói những cái tập tục lạc hậu ở cô đại]

Lúc này, thanh âm mở cửa chi nha vang lên, là Bình Nhi từ bên ngoài trở lại!

"Chén thuốc của phu nhân đâu?" Tống mụ xem hai tay Bình Nhi trống trơn, không khỏi nhíu mày hỏi.

Giương mắt Bình Nhi có vài phần bất đắc dĩ, cổ kị giường mắt nhìn chủ tử nằm trên giường, bộ dáng muốn nói lại thôi. Tống mụ thấy nàng như thế, thúc giục nói: "Nói nha!"

"Hôm nay trong phòng bếp đang chuẩn bị tiệc mừng, căn bản là không có chỗ cũng như người làm cho chúng ta hàm dược!" Bình Nhi khẽ cắn môi vẫn là nói, biết chủ tử khẳng định lại vì mấy câu nói đó mà thương tâm khổ sở.

Nghe nói như thế, trên mặt Chu thị đương nhiên lại thần sắc buồn bã. Tống mụ cúi đầu lẩm bẩm phát sầu: "Thân mình chủ tử còn suy yếu như vậy, không uống thuốc thế nào có thể đi đâu?"

"Không có việc gì, không phải là ngưng một ngày thuốc sao? Ngày mai lại ăn là được. Dù sao khổ dược thuốc từ kia ta cũng ăn đủ." Khóe miệng Chu thị ra vẻ tươi cười, an ủi hai người nhất thiết tâm người* mang đến từ nhà mẹ đẻ.

[*nhất thiết tâm người: chỉ người trung thành không hai lòng]

"Chính phu nhân không nói, cho nên Tiết gia mới không đem ngài để vào mắt. Nhớ ngày đó thời điểm ngài gả vào, Tiết gia này nghèo thành cái dạng gì? Chỉ còn thừa lại ba cái nhà. Mấy năm nay còn không phải dựa vào đồ cưới ngài duy trì, bằng không lão gia này thất phẩm quan cũng không đến tay..." Bình Nhi ở một bên than thở.

Nhìn Chu thị cúi đầu không nói, Tống mụ vội vã tiến lên đẩy Bình Nhi một phen. "Người nói nhiều!"

Bình Nhi đang than thở, không dám lại nói nữa, sau một lúc lâu, Chu thị mới giương mắt, dùng thái độ ôn hòa nói Bình Nhi: "Những lời này về sau không cần nói, nhất là ở bên ngoài!"

Vốn, Chu thị là trưởng nữ thương gia, trong nhà có chút giàu có, mà dòng dõi Tiết Kim Văn tuy mấy đời thay đổi, nhưng đến thế hệ hần đã sớm suy tàn. Ở Đại Tề, thương nhân mặc dù có tiền, nhưng địa vị rất thấp. Người đọc sách cũng coi như nửa nghèo, nhưng được người tôn kính. Tám năm trước, Chu thị đi theo phụ thân từ Giang Nam đến kinh thành buôn bán, trong lúc tình cờ gặp gỡ Tiết Kim Văn, nàng liền không để ý sự phản đối của phụ thân kiên trì phải gả cho Tiết Kim Văn. Phụ thân bất đắc dĩ chỉ có thể chuẩn bị đồ cưới phong phú gả trang để cho nàng gả tới đây, dựa vào đồ cưới Chu thị, Tiết gia ở ngoài thành đặt mua mấy trăm mẫu đất cùng hai gian cửa hàng để duy trì cuộc sống. Tiết Kim Văn cũng không lo toan, dùng thời gian năm năm thi cử nhàn, hơn nữa chức vị chỉ là một thất phẩm tiểu quan lại ở Lại bộ mưu. Tuy rằng như thế, nhưng Tiết gia còn cái loại tư tưởng khinh thường thương nhân, đối với phụ thân Chu thị không tôn trọng, cho nên thân mẫu Chu thị trở lại Giang Nam sau đó liền ít lui tới. Mà lời nói Tiết gia dựa vào đồ cưới Chu thị qua ngày, ở Tiết gia cũng bị cấm nói, tuy rằng đây đều là sự thật.

Ngờ khi Chu thị tuy rằng ôn hòa, nhưng là vẻ mặt cũng là một mặt nghiêm túc chân thật đáng tin. Bình Nhi vội vã gật đầu. "Là, phu nhân."

Sau đó, Tống mụ nói: "Chủ tử, đều là qua tháng, nhị tỷ chúng ta còn chưa có cái tên đâu!" Trước kia tên Tiết Nhu là Tiết Kim Văn tự mình cấp cho, lần này hần nhiều ngày như vậy ngay cả mặt mũi cũng không nhìn, mà lão thái thái càng không có mời nàng trong phòng lên, phòng chừng bọn họ ai cũng sẽ không để bụng cấp cái tên cho đứa nhỏ.

Cúi đầu nhìn trong lòng tiểu oa nhi da trắng mềm non, ngón tay Chu thị cố gắng vuốt dây ngọc giống như vuốt phẳng một khắc trên mặt nàng, sau đó từ từ nói: "Liên kêu Vô Ưu đi! Hi vọng nàng về sau vĩnh viễn đều không có tru sâu." Không cần giống như nàng, hoàn cảnh bi thảm như hôm nay.

Lúc này, Vương Di đã ăn xong, nàng một đời này nghe được lời nói của mẫu thân, nghĩ rằng: Tiết Vô Ưu, tên nàng một đời này! Sau đó, khôn cùng vậy ý* đánh úp lại, giống một tháng trước kia, nàng lại bắt đầu ngủ dài một ngày hơn mười hai giờ.

[*khôn cùng vậy ý: không chống cự được, vô lực]

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thê thiếp đồng đường (nhất)

Cửa sổ trong phòng vẫn cứ khép chặt, nơi nơi đều tràn ngập mùi thuốc, hơn nữa trong phòng có rất ít tiếng cười ca vui mừng, cho nên càng làm cho người ta cảm giác bức mình.

"Cho ta một chút không khí mới nè có được hay không? Tiếp tục như vậy thì hội ghen chết!" Chỉ có thể nằm ở trên giường, Vương Di trong lòng hò hét .

Trong tháng sớm đã qua, được xem như có bệnh, sợ gió, nhưng cũng muốn mỗi ngày thông gió, hô hấp không khí mới mẻ a, cứ tiếp tục như vậy không khí trong phòng càng ngày càng đục ngầu, đối bệnh nhân một điểm có lợi đều không có, huống chi trong phòng còn có một trẻ sơ sinh!

"Phu nhân, thuốc đến đây!" Bình Nhi đem một chén thuốc đen tuyền bụng đến trước mặt Chu thị.

"Uh, không muốn uống!" Vừa thấy đến màu sắc kia, Chu thị liền nhú mày.

Thấy Chu thị không chịu uống, Tổng mục chạy nhanh bụng chén thuốc trong tay Bình Nhi, cười đồ nói: "Phu nhân, không uống thuốc bệnh thể nào có thể tốt đâu? Không vì bản thân, người cũng muốn vì nhị tỷ suy nghĩ một chút a, thân thể người luôn không tốt, nàng thể nào uống sữa a?"

Lời nói của Tổng mục vô cùng tác dụng, Chu thị vừa nghe, tuy rằng vài ngày nay đã uống thuốc buồn nôn vô cùng, nhưng nàng vẫn cố mà uống.

Thấy Chu thị đem thuốc lên uống, Tổng mục vui vẻ cười. Chạy nhanh quay đầu phân phó Bình Nhi "Nhanh đi, đem bát súp bụng tới!"

Nghe nói như thế, Bình Nhi đang lau bàn sừng sốt, động tác ngừng lau bàn. Thấy Bình Nhi chết đứng bất động nơi đó, Tổng mục kêu: "Bình Nhi, người là người chết a? Lời nói của ta không có nghe đến sao?"

Ngay sau đó, Bình Nhi mới đứng thẳng thân mình, ập a ập ứng trả lời: "Ta... Ta vừa rồi đã đi phòng bếp hỏi qua. Lão thái thái nói... Hiện tại cảnh nhà gian nan, nhân sâm phu nhân đã ăn hơn một tháng, thân thể cũng không tốt lên, cho nên phân phó về sau lại không được mua!"

Nghe nói như thế, Tổng mục cả kinh! Tất nhiên có chút ngoài ý muốn, quay đầu liếc mắt cùng Chu thị nhìn nhau, trên mặt Chu thị không biểu cảm, trong mắt một điểm thần thái cũng không có.

"Làm sao có thể như vậy? Đại phu nói muốn phu nhân một ngày uống một chén súp mới là, thân thể của nàng cần tiến bổ !" Lần này người như Tổng mục luôn luôn bình tĩnh cũng chẳng thể bình tĩnh được. Nói xong liền đi ra ngoài. "Ta đây đi tìm lão thái thái!"

"Tổng mục, không cần đi! Thân thể ta không uống nhân sâm cũng không tốt lên được." Mấy ngày nay, Tiết Kim Văn luôn luôn đều không có xuất hiện, Chu thị cũng càng ngày càng trầm mặc ít nói, nàng đã có chút chán ngán thất vọng .

"Nhưng là..."

Tổng mục còn muốn nói cái gì, Bình Nhi một bên trách móc nói: "Tổng mục, ta xem người cũng đừng đi! Đi cũng bị mũi dính đầy tro. Nơi nào cái gì mà cảnh nhà gian nan, cái nữ nhân kia vừa vào cửa, liền mua hai cái nha đầu hầu hạ , trong tân phòng gia cụ cùng bài trí so với trong phòng phu nhân một điểm cũng không kém, nơi nào như làm thiếp a?"

Quả thực giống như là mình mới chính*... Cười đến."

[*mình mới chính: vợ chính/vợ cả]

"Người... Đi qua tân phòng bọn họ ?" Vốn Chu thị luôn luôn đều ẩn nhẫn không hỏi sự tình cái nữ nhân kia, nhưng hôm nay lời nói của Bình Nhi để cho nàng thật sự là nhẫn nhịn không được , toại mở miệng hỏi.

Thấy chủ từ hỏi, Bình Nhi chỉ cúi đầu trả lời: "Nô tì làm sao có thể đi cái chỗ phòng nữ nhân kia đâu? Nô tì... Là nghe hai bà từ trong phòng bếp nói."

"Mấy ngày nay... Lão gia... Đều ở bên kia sao?" Đây là điều nàng luôn luôn muốn hỏi, chính là điều luôn luôn khó có thể mở miệng. Từ sau khi bản thân mang thai, luôn triền miên trên giường bệnh, sợ ảnh hưởng hấn nghỉ ngơi, cho nên đều cho hấn ở thư phòng ngủ. Đã nhiều ngày cưới người mới, chỉ sợ hấn đều ở tân phòng đi?

Nghe thấy phu nhân hỏi, Bình Nhi không biết nên trả lời như thế nào? Ngắc đầu nhìn sang Tổng mục đứng ở trước giường. Nhưng là, Tổng mục còn chưa kịp nháy mắt đối với nàng, Chu thị lập tức mở miệng nói: "Ngươi là nha đầu ta theo từ nhà mẹ đẻ đến, ta muốn ngươi nói thật!"

Lúc này, Bình Nhi chỉ phải kiên trì trả lời: "Nghe nói đều ở lại trong tân phòng." Thanh âm của nàng ơng ơng giống muỗi.

Tuy rằng đã dự kiến sự tình bên trong, nhưng sắc mặt Chu thị vẫn như cũ trầm xuống.

Trong lúc nhất thời, trong phòng lại im ắng. Giờ phút này, nằm trong lòng Chu thị, Vương Di thật sự tự thay nói một đời mẹ ruột không đáng giá. Đã rõ ràng sự tình sao? Còn hỏi cái gì hỏi a? Thật là, nếu ở hiện đại đã sớm ly hôn phân chia tiền chạy lấy người.

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến vật thanh âm một gã sai vặt: "Tổng mục ở đây sao?"

Nghe thanh âm kia, Tổng mục chạy nhanh nói: "Là tiếng của Hưng Nhi, ta đi xem!" Nói xong, liền chạy đi ra ngoài. Hưng Nhi là người hầu Tiết Kim Văn, cùng Tiết Kim Văn như hình với bóng, hấn đến đây, khẳng định là Tiết Kim Văn có chuyện gì, thật nhiều ngày không có nhìn đến mặt phu quân tâm Chu thị lại nhắc lên hi vọng.

Chỉ chốc lát sau, Tổng mục liền vội vội vàng vàng chạy tiến vào: "Phu nhân, lão gia nói một lát nhị phu nhân... Cái nữ nhân kia sẽ tới bái kiến ngài, để cho ngài chuẩn bị một chút!"

Kỳ thực, dựa theo quy củ tân hôn hôm đó làm thiệp nên đập đầu kính trà chính thể, chẳng qua là Chu thị bị bệnh, cho nên vẫn cần nâng.

Nghe nói như thế, trong lòng Chu thị hoảng hốt. Tuy rằng nàng rất hiếu kỳ nữ nhân kia lớn lên trông thế nào, nhưng nàng cũng thật sự không đồng ý đối mặt nữ nhân kia, bất quá nên đối mặt hay là muốn đối mặt. Ngay sau đó, nàng liền giầy dựa trên giường ngồi dậy. Vỗ về búi tóc có chút hỗn loạn nói: "Nhanh lên trang điểm cho ta!" Vô luận như thế nào, nàng muốn hảo hảo giả dạng, không thể nhường nữ nhân kia nhìn đến bộ dáng bản thân bệnh.

"Bình Nhi, nhanh đưa phu nhân vài kiện đồ thẩm kia bồi để giầy, đúng rồi, còn có cái váy xanh biếc kia..." Tổng mục tay chân bắt đầu luống cuống vì Chu thị trang điểm.

Đại khái sau nửa canh giờ, Chu thị tảo nhả ngồi ngay ngắn ở căn phòng chính đường.

Căn phòng của nàng là ba gian viện mặt sau cùng tam gian chính ốc, phía đông là phòng ngủ, trung gian là một cái tiểu phòng, tây ốc là phòng đại tỷ Tiết Nhu.

"Đến đây! Đến đây!" Đứng ở cửa Bình Nhi trừng liếc mắt cái rèm cửa khâu bên ngoài, chạy nhanh hướng bên trong báo cáo.

Một khắc sau, chỉ thấy một người mặc màu lam so với tiểu nha đầu cúi đầu tiến vào bẩm báo nói: "Đại phu nhân, Nhị phu nhân tới thỉnh an ngài!"

Nghe được từ Nhị phu nhân này, Chu thị vẫn cảm giác có chút chói tai, thoáng giật một bên mày, nói: "Bình Nhi, còn không mời vào?"

"Là." Bình Nhi gật đầu một cái, đưa tay lên vén mở màn mở cửa, đối với người bên ngoài nói: "Phu nhân thỉnh... Ngươi đi vào!" Nàng nói quanh co một chút, cũng không có nói ra cái từ mà bản thân chủ từ chói tai.

Sau đó, một người mặc vải nhũ đỏ bạc bồi để giầy bóng dáng yểu điệu đi đến. Ngay sau đó, ánh mắt Chu thị cùng một đôi mắt xinh đẹp ở trên không trung giao hội. Chỉ thấy người nọ chải ngã ngựa kẻ, sau búi tóc cấm mây chỉ hoa lệ được khảm ruby trên trâm, mặt mày thập phần quyền rũ, làn da trắng nõn, mỗi kiểu điểm uớt át, càng trọng yếu hơn là một cổ hơi thờ thanh xuân thẳng tắp bắn đi không thể đỡ được, nàng nhiều nhất cũng chỉ qua mười tám mười chín tuổi.

Nhìn đến người tới, trong lòng Chu thị không khỏi rơi lộp bộp! Trong tay áo lơ đãng nắm chặt tay. Hôm nay, nàng mặc vài nhất kiện đồ thẩm bồi để giầy, chải mẫu đơn kẻ, phía mặt trên một chi được khảm trâm châu hướng phượng kim bộ điều, trên mặt thoa chút son che giấu khí sắc suy yếu. Cả người trang điểm rất tao nhã cao quý, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bị thanh xuân xinh đẹp so đi xuống với người tới. Nàng xem trong lòng đều... Huống chi là nam nhân mà không huyết khí sôi trào đâu?

Hai mắt đánh giá Chu thị, Lí Kim Hoàn liền tiến lên hai bước, thân phúc, dùng tiếng nói ngọt ngào nói: "Kim hoàn bái kiến tỷ tỷ, biết tỷ tỷ thân mình khó chịu, cho nên hôm nay mới đến bái kiến, mong rằng tỷ tỷ không nên trách tội a?" Nói mấy câu nói rất hào phóng, trên mặt một điểm cũng không có mới tân hôn mà tiểu nữ nhi thẹn thùng này, cũng khó trách, mỗi ngày nàng đều ở hàng thịt ghènh đón đây!

Thấy nàng chỉ vạn phúc lễ thôi, cũng không có đập đầu, Chu thị khẽ cau mày, nhìn lướt qua ánh mắt khôn khéo sát bên của Lí Kim Hoàn, hạ môi nói: "Muội muội nơi nào nói, là tỷ tỷ thân mình không tốt!"

"Tỷ tỷ uống trà!" Lí Kim Hoàn cười tiến lên đem trên bàn trà bưng lên đưa đến trước mặt Chu thị.

Chân chò một khắc, Chu thị tiếp bát trà, cúi đầu tượng trưng uống một ngụm. Nhìn đến Lí Kim Hoàn mỉa mai như vậy, nàng sớm đã không yên lòng. Trong lòng thế nhưng đều là hình ảnh nàng ta cùng phu quân khakh khakh ta của ta...

Thấy Chu thị uống trà, Lí Kim Hoàn lập tức quay đầu không hề cố kỵ đánh giá phòng ở của Chu thị, ánh mắt ẩn chứa ý bất kính.

Nhìn đến cái dạng này của Lí Kim Hoàn, Tống mụ cùng Bình Nhi rất tức giận. Bình Nhi tiến lên định nói cái gì, nhưng bị Tống mụ cản, Tống mụ tiến lên một bước đối với Lí Kim Hoàn nói: "Dựa theo quy củ thiếp thất lần đầu tiên gặp chính thê phải thỉnh dập đầu mới phải, người tới xem là đã quên đi?" Tống mụ tuy rằng cười, nhưng là nụ cười đầy nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thê thiếp đồng đường (nhị)

Converter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Nghe được lời Tống mụ nói, Lí Kim Hoàn đảo mắt liếc mắt đánh giá Tống mụ. Khóe miệng nhếch cười nói: "Vị này chính là đại mama Tống mụ đi? Tống mụ, tỷ tỷ đây vừa thấy là người lương thiện, ta mới đến không hiểu quy củ, tỷ tỷ sẽ không trách ta đi?" Nói xong, Lí Kim Hoàn quay đầu nhìn tới chỗ ngồi chính Chu thị.

"Dọn chỗ cho Nhị phu nhân đi!" Chu thị nhàn nhạt nói. Bản thân cảm thấy vài từ kia chói tai thì thế nào? Nàng đã chính thức gả vào được, là danh chính ngôn thuận nhị phu nhân.

Tống mụ vừa thấy bộ dáng chủ tử trên mặt một phe thất hồn lạc phách, đã sớm đau lòng, cũng không có tâm tình cùng cái nữ nhân này tranh cái gì, cho nên lập tức cho Bình Nhi cái nháy mắt, Bình Nhi tuổi trẻ khí thịnh, nhưng không dám không làm theo, cho nên liền hò hét chuyển cái tú đôn (chắc là cái ghế) hướng bên cạnh nặng nề để xuống!

Lí Kim Hoàn đương nhiên nhìn ra được đối phương không có ý tốt, bất quá nàng cũng không so đo, mà là lập tức ngồi xuống, lại còn cùng Chu thị giành việc nhà.

Trong lúc, Lí Kim Hoàn nhìn đến một tiểu nha đầu sáu bảy tuổi xinh đẹp đang đánh giá nàng, nàng đứng hướng về phía ở phòng ngủ trước cửa tiểu nha đầu cười nói: "Đây là đại tỷ Nhu nhi đi?"

Sáu bảy tuổi Tiết Nhu đã biết chuyện, nàng tự nhiên biết gần đây mấy ngày nay mẫu thân vì nữ nhân này mà thương tâm, trong ánh mắt mang theo tia chán ghét nhìn lướt qua Lí Kim Hoàn, nàng lập tức quay đầu đi về phía phòng đi, căn bản là không muốn cùng nàng ta nói thêm một câu.

"Là đại tiểu thư chúng ta!" Tống mụ đáp lại. Một câu "chúng ta" nói thật sự rõ ràng, chúng ta đều là nô tỳ, đại tiểu thư cùng phu nhân mới là chủ tử.

Lí Kim Hoàn tự nhiên hiểu ý tứ trong lời nói Tống mụ, bất quá cũng giống như không để ý, tiếp tục cùng Chu thị nói chuyện phiếm, nói phiếm vài câu sau, cuối cùng là Chu thị không có tinh thần gì đuổi nàng, Tống mụ định mở miệng đuổi người, không nghĩ giờ phút này giữa phòng ngủ nhị tỷ khóc nháo lên. Tống mụ chạy nhanh đi vào phòng ngủ ôm lấy nhị tỷ. Nghĩ rằng: Vừa vận lấy có !

"Phu nhân, nhị tỷ tỉnh!" Tống mụ ôm nhị tỷ theo trong phòng ngủ đi ra.

"Ách..."

Không đợi Chu thị nói chuyện, Lí Kim Hoàn cũng lập tức đứng lên, đi đến trước mặt Tống mụ mong chờ nhị tỷ trong lòng nàng nhị tỷ. Cười nói: "Đây là nhị tỷ tỷ tỷ vừa sinh à? Ai ô ô, bộ dạng thật sự là xinh đẹp khả quan!"

"Muội muội quá khen!" Chu thị khách sáo một câu.

Tống mụ cũng nói: "Cái đó là đương nhiên, bộ dạng cùng phu nhân rất giống nhau!" Tống mụ trong vô hình khen dung mạo Chu thị.

Tuy rằng trong lời nói Tống mụ mang theo kim, Lí Kim Hoàn cũng không thêm để ý, tiến lên ôm lấy nhị tỷ trong tay Tống mụ. "Ta đến ôm một cái!"

"Ai..." Tống mụ không nghĩ tới nàng sẽ chạy tới trong tay mình cướp đứa nhỏ, hô nhỏ một tiếng, đứa nhỏ cũng đã đến trên tay Lí Kim Hoàn.

Lí Kim Hoàn ôm nhị tỷ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt đều mang theo nụ cười. Nhưng nói cũng bắt đầu nói không đúng chỗ. "Nữ hài nhi bộ dạng phải xinh đẹp chút về sau mới có thể gả gia đình tốt, nếu là lời nói của nam hài sẽ không sợ, mặc kệ lớn lên trông thế nào về sau cũng muốn đính hôn lập hộ, kế thừa gia nghiệp, truyền thừa hương khói. Tỷ tỷ người nói đúng không?" Ngụ ý đã thật rõ ràng, Lí Kim Hoàn châm chọc Chu thị sinh cái nữ hài, dù cho có tính cũng vô dụng, sinh con trai không xong, căn bản là vô dụng!

Chu thị từ nhỏ đến lớn được phụ mẫu nâng niu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ biết cái gì là lục đục đấu đá với nhau. Cứ tính là gả vào Tiết gia, người người hầu hạ, cũng chỉ có nghe theo lệnh phân phó của nàng, nơi nào sẽ đấu miệng, tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng chỉ há miệng thờ đốc, cái gì cũng đánh trả không xong. Huống chi hiện tại thân thể nàng suy yếu, tâm linh bị thương, căn bản là không có tâm tình cùng nàng (LKH) đấu miệng. Hơn nữa nàng liễu mạng tám năm trời cũng không sinh ra được con trai đều là sự thật, lời nói của người này vừa vặn là chạm đến chỗ đau của nàng!

"Cái đó cũng phải nhìn sinh ra từ loại gia đình gì a? Giống ngài xinh đẹp thiên tiên như vậy, lúc đó chẳng phải đến đây làm thiếp cho lão gia sao?" Thấy phu nhân tức đến nói không thể nói rõ, Bình Nhi bên cạnh ngắt đầu lạnh lùng nói.

Nào biết đâu bị trách móc như vậy Lí Kim Hoàn vẫn không tức giận, chỉ là liếc Bình Nhi một cái, cười nói: "So cả đời làm nha hoàn, về sau lại xứng với gã sai vặt muốn hơn nhiều đi? Thiếp cũng là nửa chủ tử, sinh con càng là chủ tử, nha hoàn lại không giống, cho dù là sinh con cũng vẫn là phận nô tài!" Một câu nói cuối cùng được kéo căng dài.

"Người..." Bình Nhi bị lời nói của Lí Kim Hoàn làm tức giận đến trắng mặt, vừa định đánh trả.

Không nghĩ Chu thị cũng là đã mở miệng "Bình Nhi!" Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, không thể làm lớn rồi cãi nhau là xong việc.

Liếc mắt uất ức trừng Chu thị ngồi ở chính đường thượng, Lí Kim Hoàn không thêm đề vào mắt. "Tỷ tỷ, những người trong phòng này thật đúng là quân giáo hảo a, bằng không thanh danh tỷ tỷ hiền lành bị các nàng làm hỏng rồi!" Ánh mắt nàng đầu tiên là liếc mắt đánh giá Bình Nhi một cái, rồi lại nhìn lướt qua Tống mụ.

"Người..." Lần đầu tiên gặp mặt, Chu thị không nghĩ tới một cái thiếp dám chống đối như vậy, vừa định răn dạy vài câu. Không ngờ, Lí Kim Hoàn lại hét lên một tiếng.

"Ai u!"

"Nhị phu nhân, ngài như thế nào?" Nha đầu Hồng Hạnh theo Lí Kim Hoàn tiến lên khăn trương hỏi.

"Nàng... Nàng tiểu vào người ta!" Nói xong, Lí Kim Hoàn tràn ngập ghét bỏ nhị tỷ cầm trong tay đưa lại cho Tống mụ.

Chỉ thấy vài nhũ đỏ bạc sắc giấy để bồi cap cấp theo vạt áo kia, chỗ đến bụng Lí Kim Hoàn ướt một mảnh thật lớn, nhất thời cái thái độ bừa bãi vừa rồi hoàn toàn không có, chỉ còn lại sự tức hận đối với quần áo trên người.

Một bên Hồng Hạnh vội vã dùng khăn chà lau cho nàng "Nhị phu nhân, nô tì giúp ngài lau!"

"Ai nha! Cái quần áo này hôm nay ngày đầu tiên mặc, chất liệu này thật đắt tiền, thật là!" Lí Kim Hoàn cau mày nhìn chăm chăm vài giấy để bồi cao cấp thấm nước tiểu trên người, quả thực là buồn bực chết!

Bình Nhi nhìn nàng vui quá hóa buồn, nhìn không được thấp giọng bật cười, ngay cả Tống mụ cũng phì cười không thôi.

"Thật sự là xui xẻo! Trờ về." Liếc mắt nhìn trong mắt vui sướng của mọi người khi người gặp họa, Lí Kim Hoàn khí thế bị phá hỏng xoay người đi, phía sau Hồng Hạnh chạy nhanh đuổi theo. "Nhị phu nhân..."

Lí Kim Hoàn đi rồi, Bình Nhi tiến lên kéo hạ rèm cửa, thối nói: "Phi! Cái thứ gì."

"Ha ha..." Nghe được trong lòng truyền đến một trận tiếng cười trẻ con, Tống mụ cúi đầu nhìn xuống, vội vã hướng Chu thị nói: "Phu nhân, nhị tỷ nở nụ cười! Thật sự là thống khoái, nhưng vì ngài mà ra một ngum tức giận."

Giờ phút này, Vương Di ở trong lòng Tống mụ thật sự là nữ tư tư trong lòng. Vừa rồi trong lúc ngủ mơ nàng tỉnh lại, vừa khéo nghe được bên ngoài các nàng đối thoại.

Nghĩ rằng Lí Kim Hoàn này cũng quá làm càn, khi dễ người như vậy, mẫu thân kia cũng thật sự là vô dụng, uất ức chết! Không có biện pháp, chỉ có thể nàng xuất mã. Bất quá hiện tại nàng cái gì cũng làm không xong, chỉ có thể là tiểu lên một thân nàng(LKH).

Nếu ở hiện đại này nàng đã sớm ra tay đánh chết cái tiểu tam kia! Trước muốn lột quần áo của nàng(LKH), lại còn hung hăng đánh nàng một chút.

Chu thị vừa nghe, giãy dụa đòi đứng lên, Bình Nhi vội vàng tiến lên nâng, đi đến trước mặt Tống mụ, cúi đầu liếc mắt một cái hướng về phía nhị tỷ cười. Chỉ thấy cái tiểu gia hỏa kia ánh mắt sáng lấp lánh, phảng phất dường như có thể nói, Chu thị vuốt ve khuôn mặt nhị tỷ, hữu khí vô lực nói: "Vô Ưu chúng ta nhỏ như vậy cũng còn biết che chở nương". Khi nói chuyện, trong mắt đối với nữ nhi này phảng phất kỳ thác kỳ vọng rất cao.

"Nương, muội muội thật giỏi!" Tiết Nhu chạy tới lôi kéo vạt áo Chu thị nói. Nàng cũng rất muốn làm cho nương hết giận, nhưng nàng không có bản lĩnh như vậy.

Nghe được lời nói của đại nữ nhi, Chu thị cúi xuống vuốt đầu nàng, khen nói: "Nhu nhi chúng ta cũng ngoan, nương cũng thích giống nhau!"

"Hai vị tiểu thư chúng ta đều là một dạng tốt!" Vừa rồi nén tức giận Bình Nhi cùng Tống mụ cười nói.

Ở phương này, Lí Kim Hoàn mang theo hai cái nha đầu Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh đi ra từ trong phòng Chu thị, một đường chửi má nó. "Một cái ma

ôm thêm hai cái nô tỳ cũng tưởng áp đảo được lão nương? Phi, cái thứ gì? Xem ta về sau thế nào thu thập các người!" Lí Kim Hoàn là nữ nhi của lão bản hàng thịt, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, lanh lợi, nhưng rốt cuộc trong xương đều là phổ phùng lí kia một dạng, thời điểm không giả bộ nói chuyện thật là thô tục.

"Nhi phu nhân đừng chấp nhặt với các nàng, vị kia tuy rằng là chính thất, nhưng là đã sớm thất sủng, ngài gả tiến vào hơn nửa tháng, nghe nói lão gia ngay cả cửa của nàng đều không có bước qua đâu!" Hồng Hạnh ở một bên cười khẩy nói.

Lí Kim Hoàn quay đầu nhìn tam gian phòng ở cách đó không xa kia, cười lạnh nói: "Hừ, nửa tháng gọi cái gì? Ta cho nàng về sau đều sống thù quả*!" Nói xong, liền quay đầu lắc lắc thân hình như rắn nước rời đi.

[*thù quả: sống một mình]

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhị nữ tranh phu

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Lại qua vài ngày, Chu thị vẫn không có thấy qua bản thân phu quân.

Ánh đèn mờ nhạt, nhìn trên bàn chén cháo trắng nhỏ cùng mấy món ăn, miệng nàng nhạt thảnh như nước ốc, một chút khẩu vị cũng không có.

Thấy Chu thị vẫn cứ không có khẩu vị, Tổng mục tiến lên cười nói: "Phu nhân, tốt xấu gì nên ăn một chút đi? Nhị tỳ còn chờ sữa của người đấy!"

Nghe được lời nói Tổng mục, Chu thị chần chờ một chút, nhưng vẫn còn lắc lắc đầu. "Ta thật sự là ăn không vô, dẹp đi!"

Cuối cùng Chu thị không chịu ăn cơm, không chịu uống thuốc, Tổng mục đều dùng lý do nhị tỳ này tới khuyên nàng, tuy rằng sẽ không tác dụng tốt như trước, nhưng tốt xấu gì nàng còn có thể ăn mấy phần, nhưng hôm nay ngay cả này lý do này đều không hữu hiệu, Tổng mục trong lúc nhất thời đều không biết khuyên như thế nào. Nhìn nhìn ánh mắt Chu thị có chút đại ra, Tổng mục biết hôm nay khuyên cũng vô dụng dứt khoát liền phân phó Bình Nhi. "Bình Nhi, dọn dẹp đi!"

"Nhưng là phu nhân một điểm cũng chưa ăn!" Bình Nhi tiến lên nhìn nhìn trên bàn căn bản là đồ ăn không hề bị đụng tới nói. Tổng mục vẫy vẫy tay về phía nàng, ý bảo nàng không cần nói nữa. Bình Nhi phải tiến lên thu dọn đồ ăn.

Giờ phút này, nằm ở trên giường lớn Vương Di trong lòng không khỏi thở dài một hơi. "Ai!"

Biết tâm tình Chu thị không tốt, cho nên Tiết Nhu một bên luôn luôn lẳng lặng đợi, vô cùng nhu thuận, chỉ sợ mẩu thân lại tức giận. Mà Tổng mục làm việc cũng dễ dặt can trọng, bụng một chén canh nhân sâm tiến lên nói: "Phu nhân, cơm không ăn, tổng yếu ăn xong bát súp rồi mới là!"

Nghe được lời nói Tổng mục, Chu thị quay đầu nhìn lướt qua bát súp trong tay nàng. "Là chính người đi mua đi?" Tính khí lão thái thái nàng rất rõ ràng, đối với nàng đâu này nhưng luôn nói một không hai.

"Là lão nô tự chủ trương, cầm bạc riêng tư của người đi hiệu thuốc mua hai cây nhân sâm. Phu nhân muốn trách thì trách lão nô đi!" Tuy rằng Tổng mục nói như vậy, kỳ thực nàng biết nếu xin chỉ thị của Chu thị, nàng khẳng định sẽ không đồng ý bản thân mình lấy bạc riêng tư của nàng đi mua nhân sâm. Dù sao nhiều năm đến như vậy, của hồi môn của nàng cũng không nhiều lắm. Về sau còn có rất nhiều ngày dài như vậy, nhưng lại có hai vị tiểu thư đây!

Nghe nói như thế, Chu thị không khỏi xót xa. Giữ chặt Tổng mục nói: "Người đều là vì ta tốt, ta làm sao có thể trách người đây, từ nhỏ là ăn của người lớn lên, kỳ thực người cùng mẹ ruột ta cũng không sai biệt lắm! Chỉ là của hồi môn của ta không nhiều lắm, về sau còn có hai tỳ muội, thân mình ta cũng cứ như vậy, về sau không cần lãng phí bạc."

Lời nói Chu thị làm lòng Tổng mục một trận co rút nhanh khó chịu, cái mũi đau xót, nhưng vẫn cố nén lệ không cho rơi xuống, vội vã nói: "Phu nhân, về sau ngày người càng ngày càng tốt, nhanh đưa bát súp uống lên, quý giá như vậy chớ lãng phí!"

"Ân." Không đành lòng thấy Tổng mục khổ sở, Chu thị tiếp nhận bát súp, vừa ngửa đầu, toàn bộ một bát súp uống xuống.

Thấy Chu thị đem toàn bát súp toàn uống, trên mặt không khỏi vui vẻ, tiếp nhận bát Chu thị trong tay, vừa muốn nói gì, không nghĩ Bình Nhi hấp tấp chạy tiến vào. "Phu nhân, lão gia về phía phòng ở chúng ta tới!"

"Cái gì?" Đương nhiên, lời nói Bình Nhi làm cho Chu thị không có phản ứng kịp. Dù sao đã lâu như vậy, nàng chờ đợi có chút tuyệt vọng, cho rằng hôm nay lại đợi nữa.

"Lão già đi lại xem phu nhân !" Nhìn Chu thị ngốc lảng, Bình Nhi lại lặp lại một lần.

"A? Ta... Tóc của ta có phải thật loạn không? Ta..." Lần này, Chu thị nghe rõ ràng ý tứ của Bình Nhi, ngồi thẳng người, hai tay búi tóc hoảng loạn trên đầu.

Đúng lúc này, chỉ nghe gian ngoài phòng vang lên, một tiếng bước chân trầm ổn đi đến. Nháy mắt, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, Vương Di là thanh tỉnh nhất, nghĩ rằng: Là phụ thân Trần Thế Mỹ* kia đến đây sao? Không biết một đời mẫu thân chờ đợi ở người nam nhân này bộ dạng tổng kết là cái dạng gì? Làm cho lòng của một nữ nhân thương như vậy.

[*Phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.]

"Lão già!" Tiết Kim Văn đi vào phòng ngủ Chu thị, Tổng mục cùng Bình Nhi chia ra rồi làm lễ.

"Phu nhân đã dùng quá cơm chiều ?" Thanh âm nam nhân này nghe qua rất êm tai.

"Phu nhân vài ngày nay luôn đều ăn không vô." Tổng mục ăn ngay nói thật.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn mày nhẹ nhàng nhíu lại, ánh mắt nhìn về phương hướng giường. Giờ phút này, đôi mắt Chu thị vừa vặn nhìn lại. Bên giường Chu thị đầu mang theo đai buộc màu xanh, trên đầu chỉ cắm một chi ngân sai, sắc mặt có chút vàng, hai mắt có chút sưng đỏ lên, dù sao vợ chồng nhiều năm, Tiết Kim Văn trong lòng không khỏi dâng lên một chút thương tiếc. Huống hồ hần mấy ngày nay cũng bởi vì trong lòng có áy náy cho nên chưa từng lộ diện, cho nên trong lòng một phen cảm xúc khác!

Bốn mắt nhìn nhau, Chu thị trong lòng ủy khuất cùng tưởng niệm loại tình cảm này đều viết ở trên mặt. Mà trong mắt trượng phu kia mang thương tiếc làm lòng nàng này mằm một chút hi vọng. Tuy rằng vợ chồng già, nhưng là ánh mắt thương tiếc như thế này vẫn làm cho mặt nàng có chút đỏ. Mãn nguyện phân phó Bình Nhi nói: "Đi làm cho lão già một ly Tây hồ long tỉnh!" Đây là lá trà mà hần thích nhất, trước kia mỗi ngày sau cơm chiều đều sẽ uống hết hai chén.

"Là." Bình Nhi hiểu ý, cùng Tổng mục đều lui đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại vợ chồng Tiết Kim Văn cùng đứa bé sơ sinh trên giường. Tiết Kim Văn tiến lên ngồi ở trước giường, ôn nhu kéo Chu thị nói. Mang theo một tia áy náy: "Gần nhất công việc có chút vội, cũng không lo lắng đến xem ngươi. Thân mình có được chút?"

Lời nói Tiết Kim Văn ôn nhu làm Chu thị nghẹn ở trong lòng nước mắt đều đảo quanh trong mắt. "Còn bộ đáng lúc trước, coi chừng ta là lão không tốt!" (ở đây ý Chu thị nói là tuổi nàng không thọ)

Lời nói Tiết Kim Văn vừa dứt Vương Di nằm ở bên người hần có chút buồn nôn. Mở cặp mắt ra, ở dưới ánh nến mờ nhạt đánh giá cái người mà nàng gọi là phụ thân liếc mắt một cái, chỉ thấy là một người không đến ba mươi tuổi, bộ dạng trắng trẻo nõn nà, khí chất ôn hòa nhã nhặn. Ai! Bộ đáng không tệ, chính là nhân phẩm quá kém, ở thời điểm thế tử sinh sản bệnh nặng còn đi cưới tiểu lão bà.

"Đừng nói vậy, ngươi nhất định sẽ tốt lên!" Lời nói thê tử làm Tiết Kim Văn có chút thương cảm. Dù sao nhiều năm như vậy cùng nhau đi qua, Chu thị cũng coi như là cảm bã chi thê*.

[*Cảm bã chi thê: tình nghĩa vợ chồng]

Cảm giác được lời ấm áp của trượng phu, Chu thị thâm tình nhìn hần, trong thanh âm mang theo vài phần khẩn cầu. "Nếu ngươi còn nhớ tình cảm vợ chồng chúng ta, ta đi rồi, ngươi nhất định phải đối xử tử tế hai cái hài tử chúng ta. Tuy rằng là hai cái nữ oa nhi, nhưng là tốt xấu cũng là cốt nhục chúng ta..." Nói tới đây, Chu thị không thể kìm nén nước mắt rất xuống.

Tiết Kim Văn thấy Chu thị rơi nước mắt mà cảm động, hần liếc mắt nhìn nhị tỷ bên cạnh một cái, ôn nhu ôm bả vai Chu thị mà khuyên giải an ủi: "Xem ngươi nói vậy bạ coi chừng để đứa nhỏ nghe gì đó? Ngươi không có việc gì. Ngươi giúp ta đem hai cái hài tử này nuôi nấng, rồi cho các nàng tự tìm một hôn nhân tốt mới tốt a..."

Kế tiếp, Chu thị rúc vào trong lòng trượng phu cực kỳ thỏa mãn hưởng thụ này lời nói trấn an của trượng phu. Nghe được một bên Vương Di đều cảm giác cả người tê dại tê dại mất tự nhiên !

Đại khái sau nửa canh giờ, thời điểm Tiết Kim Văn uống hết hai chén Tây hồ long tỉnh, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh vài nha đầu ồn ào.

Thấy Chu thị nhíu mày, Tiết Kim Văn không vui hướng về phía ngoài hô: "Sao lại thế này? Không biết phu nhân đang bệnh sao?" Trong thanh âm nghiêm khắc không ôn nhu giống như vừa rồi.

"Lão già, Nhị phu nhân chuẩn bị nước tắm cho ngài, hỏi ngài khi nào thì đi qua?" Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm một nha đầu.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bại hạ trận(thua trận)

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Nghe nói như thế, trên mặt Chu thị nụ cười vừa rồi dần phai nhạt, ánh mắt nhìn trượng phu trước mắt, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Này, Lí Kim Hoàn cũng quá khi dễ người đi? Coi như là cướp người cũng không biết đạo lý là người mới tới không có phần a? Ai! Xem ra muốn diễn tiết mục hai nữ tranh một chồng. Bất quá mẫu thân yếu đuối này cũng không phải là đối thủ của người ta. Vương Di âm thầm lo lắng vì Chu thị.

Đại khái Tiết Kim Văn đang rơi vào tình trạng không biết chọn ai đi? Dù sao bên kia có một tiểu thiếp thanh xuân mỹ mạo đang chờ hắn, mà bên này lại là lão thê nhiều năm.

Do dự một lát sau, thời điểm nhìn đến đôi mắt của Chu thị vạn phần không muốn, vốn trong lòng còn áy náy, làm hắn có lựa chọn. Hướng về phía bên ngoài hô: "Nói cho Nhị phu nhân, ta đêm nay ở bên Đại phu nhân nghỉ ngơi!"

"Nhưng là..." Bên ngoài Hồng Hạnh chưa từ bỏ ý định còn muốn nói cái gì đó.

Bình Nhi bên ngoài cũng lập tức đánh gãy lời nàng nói: "Người không có nghe đến sao? Lão gia nói đêm nay ở nơi phu nhân chúng ta nghỉ ngơi. Người lại ồn ào ầm ĩ bọn chủ tử coi chừng người không có quả ngọt để ăn!"

Gặp sự tình đã hết cách cứu vãn, Hồng Hạnh hừ lạnh một tiếng, xoay người khí thế bỏ đi.

Hồng Hạnh trở lại nơi Lí Kim Hoàn, một năm một mười trở về nói, nhưng lại thêm mắm thêm muối nói vài câu. Lí Kim Hoàn mảy liễu không khỏi đứng chống ngược. "Cái ma ốm kia thật sự là không biết tự lượng sức, cũng dám cướp lão gia theo ta?"

"Còn không dám đây? Lão gia đã nói đêm nay ở bên kia nghỉ ngơi. Chúng ta như vậy không tốt không bằng lại đi mời đi?" Hồng Hạnh cảm giác đêm nay lão gia sẽ không tới.

Lí Kim Hoàn cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên cười lạnh nói: "Ta cứ tưởng rằng cái ma ốm kia óc còn không mang nổi mình óc, xem ra ta còn phải hảo hảo cùng nàng đấu một trận, để nàng biết mệnh trời mới là!"

"Nhị phu nhân, ngài còn có biện pháp?" Hồng Hạnh nghi hoặc hỏi.

"Canh ngân nhĩ hạt sen hầm tốt lắm sao?" Lí Kim Hoàn đáp phi sở vấn.

"Hầm tốt lắm." Hồng Hạnh vội vã gật đầu, không hiểu nhìn Lí Kim Hoàn.

"Chuẩn bị hai chén, theo ta đi!" Nói xong, Lí Kim Hoàn liền đứng lên.

"Là." Hồng Hạnh không dám hỏi nhiều, vội vã kêu Liễu Xanh đi chuẩn bị.

Trong phòng Chu thị đèn đuốc sáng trưng, Tống mục cùng Bình Nhi vội vàng tiến tiến xuất xuất, trong lúc nhất thời, phảng phất lo lắng trong nhiều ngày đã qua.

Tống mục bày sẵn giường sau, Bình Nhi đem một chậu nước nóng rửa chân đặt ở trước giường, chân bước trên. Chu thị thân mặc một màu xanh trung y phân phó nói: "Các người đều đi xuống đi!" Vợ chồng các nàng trong thời gian dài không có ở chung một mình như vậy, Chu thị cảm giác phảng phất về tới thời đại trước kia tâm hồn, để cho nàng cảm thấy một chút khản trương, bất quá nếu xoa sạch đi sự khản trương, có thể thấy sự hy vọng của nàng.

Sau khi Tống mục cùng Bình Nhi rời đi, Chu thị chậm rãi ngồi xổm chân tiến lên trước, thân thủ đi giúp Tiết Kim Văn mang dép lê. Tiết Kim Văn vừa thấy thê tử đang rửa chân cho hắn, vội vã giữ lại nàng một phen. "Người còn bệnh nặng, điểm ấy chỉ là việc nhỏ bản thân ta tự làm là tốt rồi!"

Nhưng là, Chu thị cũng kiên trì nói: "Thân thể của ta ta tự mình biết, ta chỉ mong hầu hạ phu quân thật tốt, dù sao về sau còn không biết..." Nói tới đây, Chu thị không có nói thêm gì nữa.

Lời của nàng mang theo một chút thương cảm, làm cho Tiết Kim Văn không dễ chịu, cho nên liền buông lỏng tay nàng ra, không ngăn trở nữa. Chu thị ôm lòng nhiệt tình tràn ngập thân thủ muốn vì Tiết Kim Văn cởi giày, không nghĩ bên ngoài cũng truyền đến tiếng la của một cái nha đầu.

"Lão gia, Đại phu nhân, lão thái thái đến đây!"

Này thanh âm rất quen thuộc, là nha đầu Yến nhi bên người lão thái thái, từ ngày đó sau khi sinh sản xong lão thái thái không có tới, thế nào hôm nay đều hai canh giờ còn chạy tới? Tiết Kim Văn cùng Chu thị liếc nhau, sau đó Tiết Kim Văn liền nhấc chân chạy nhanh đi ra ngoài đón.

"Nương, đã trễ thế này, ngài thế nào đi lại đây?" Tiết Kim Văn nâng Tiết lão thái thái đi vào phòng ngủ Chu thị.

"Thình an nương!" Chu thị đối với Tiết lão thái thái phúc phúc thân mình. Không nghĩ, sau lưng Tiết lão thái thái còn đi theo một người, chính là Nhị phu nhân Lí Kim Hoàn, phía sau còn có nha đầu Hồng Hạnh bên nàng, đầu mày Chu thị không khỏi nhíu lại.

Tiết lão thái thái ngồi xuống sau, đôi mắt ở trên người con dâu đảo qua, sắc mặt không lạnh không ấm hỏi: "Các người làm cái gì đây?"

"Ách, con dâu ngài vừa muốn hầu hạ con rửa chân." Tiết Kim Văn cười lại trả lời. Lời nói Tiết lão thái thái cũng để cho Chu thị có chút bất an, vợ chồng bọn họ buổi tối ở trong phòng có thể làm cái gì đây? Đều đã đến lúc này.

Đôi mắt Tiết lão thái thái nhìn lướt qua chân đạp trên chậu nước, sau đó đôi mắt rơi xuống trên người Chu thị. "Thân mình của người tốt?"

"Vẫn là bộ dáng hồi trước." Chu thị trả lời.

Tựa hồ dường như đã sớm chờ một câu nàng nói này, Tiết lão thái thái lập tức nói tiếp: "Đã là bộ dáng hồi trước vậy người nên điều dưỡng mới là, việc này liền giao cho người khác làm đi sẽ tốt lắm, người còn cật lực làm cái gì?"

Một câu nói người khác làm cho đôi mắt Chu thị nhìn lướt qua Lí Kim Hoàn đứng sau lưng Tiết lão thái thái, người khác này phải là nàng đi?

"Thân thể của ta..."

Chu thị còn chưa kịp nói chuyện, Lí Kim Hoàn liền mỉm cười tiến lên nói: "Tỷ tỷ, thân mình ngài không tốt, những việc này để lại cho Kim Hoàn là tốt lắm, ngài toàn tâm toàn ý đem bệnh dưỡng tốt mới là. Đúng rồi, ta đêm nay có hầm canh ngân nhĩ hạt sen, cố ý đưa lại cho tỷ tỷ!" Nói xong chỉ chỉ cái khay trong tay Hồng Hạnh là một chén canh vừa.

Về mặt Lí Kim Hoàn mỉm cười, thái độ cũng coi như khiêm tốn, thời điểm tuyệt không giống lần trước bộ dáng bừa bãi đến. Chu thị không nói gì chỉ chống đỡ, phải nói lời cảm tạ. "Làm phiền muội muội!"

Lúc này, Tiết lão phu nhân tựa hồ có chút không kiên nhẫn, đứng lên nói: "Tốt lắm, thời điểm không còn sớm, ngày mai Kim Văn còn phải đi nha môn đâu. Người nhớ đem canh ngân nhĩ hạt sen uống đi, không cần cô phụ một phen tâm ý của Kim Hoàn. Kim Văn người đêm nay phải đi trong phòng Kim Hoàn nghỉ ngơi đi, nàng thành cái dạng này làm thế nào có thể hầu hạ người đây?"

Lời nói Tiết lão phu nhân coi như mềm mại, nhưng lời nói cùng sắc mặt cũng chân thật đáng tin, Đại Tề cùng một cái triều đại cổ đại gì đó đều giống nhau tôn trọng hiếu đạo, Tiết Kim Văn coi như là một người có hiếu, cho nên không dám vi phạm, cúi đầu xưng là. Trong lúc nhất thời, trên mặt Lí Kim Hoàn đều là thần sắc đắc ý, mà trên mặt Chu thị lại tràn ngập gió thảm mưa sầu.

Đoàn người Tiết lão phu nhân đi rồi, trong phòng một mảnh yên tĩnh, Bình Nhi tức giận bắt bình đứng lên. "Lão thái thái đây là làm như thế nào vậy phu nhân? Làm sao có thể giúp đỡ một cái thiệp hướng về trong phòng chính thể mà cướp người đâu?"

"Ai, lão thái thái luôn luôn không thích phu nhân chúng ta. Lần này nhưng tìm được trợ thủ." Tống mụ giận dữ nói.

Mâu thuẫn giữa các nàng trong lúc đó còn phải nói đến lúc trước thời điểm cầu hôn, phụ mẫu Chu thị ngay từ đầu đã không đồng ý cửa hôn sự này, cho nên thời điểm Tiết lão thái thái tự mình tới cửa cầu hôn bị uất ức, tuy rằng nhiều năm trôi qua nhưng luôn luôn đem chuyện này đặt ở trong lòng, một khi có cơ hội sẽ làm cho Chu thị xem một chút màu sắc. Ý tứ kia hình như là đang nói, nhà các người không là xem thường nhà chúng ta sao? Người già đi còn phải xem sắc mặt của ta, có ta ở đây, người cả đời cũng không trở mình được!

Thấy toàn bộ sự tình xảy ra Vương Di không khỏi cảm thán: Nương nàng như thế nào lại không hay ho như vậy a? Trọng phu đào hoa, ác bà bà cùng tiểu tam đều đụng phải!

Tiết Kim Văn đưa lão thái thái trên đường trở về, Tiết lão thái thái không quên dặn nói: "Kim Văn, người thế nào hồ đồ như vậy đây? Ta vì sao lại đem bạc nhiều như vậy cho người nạp thiệp? Không phải là chỉ hi vọng người có thể nhanh một chút cho Tiết gia chúng ta tục dâng hương hỏa sao? Người đều qua ba mươi tuổi, xương cốt thân thể của ta cũng một ngày không bằng một ngày, người có phải không muốn cho ta nhìn không tới tôn tử người, phải đi gặp cha người a?" Nói xong, thanh âm Tiết lão thái thái cùng với tiếng khóc nức nở.

Tiết Kim Văn không dám chậm trễ, luôn luôn gật đầu cam đoan. "Nương yên tâm, con biết phải làm sao."

"Ân." Nghe được lời con cam đoan, Tiết lão thái thái mới gật gật đầu không nói.

Lí Kim Hoàn đắc ý ngồi ở trước bàn trang điểm sửa sang lại trang dung*, Hồng Hạnh sau lưng nàng giúp đỡ, hơn nữa không quên nịnh hót nói: "Nhị phu nhân, ngài cũng thật có nhiều cách, nói mấy câu liền thuyết phục được lão thái thái đi đem lão gia đoạt về cho ngài."

[*trang: trang phục, *dung: dung nhan]

Nghe được lời nói Hồng Hạnh, khóe miệng Lí Kim Hoàn vừa lòng nhếch lên. "Không phải là ta có biện pháp, là lão thái thái vội vã ôm tôn tử, cái ma ốm kia nàng không trông cậy được!"

"Nhị phu nhân, nếu ngài sinh tiểu thiếu gia, Tiết gia này về sau nhưng chỉ có mình ngài là thiên hạ!" Hồng Hạnh nịnh hót.

"Tóm lại, ta như vậy thì tốt lắm, không thể thiếu được chỗ tốt của ngươi!" Lí Kim Hoàn hứa hẹn.

~Hết chương 5~

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mẫu bằng tử quý

Coverter: LySanSan828

Edit: Tiểu Y

Từ sau đó, Tiết Kim Văn không còn có bước vào cửa Chu thị.

Ngày này sau giữa trưa, vạn dặm quang đăng, mùa thu bầu trời xanh thẳm trên trời mây đám mây trắng bay. Mặt sau sân nhà Tiết gia yên tĩnh, nơi Chu thị cùng các tiểu thư đang ngủ trưa, bỗng hạ nhân Tiết gia rất ít khi nào đến bên này, hai người Tống mụ cùng Bình Nhi đứng ở góc tường hạ nhỏ giọng nói chuyện.

"Tống mụ, ngươi không thấy được, hiện tại cái nữ nhân kia khí diễm khả cao, trừ bỏ lão thái thái ai cũng không để vào mắt. Ngay cả lão thái thái đều phải nhường nàng ba phần đấy!" Bình Nhi oán giận nói.

"Đó là tự nhiên, hiện tại nàng mẫu bằng tử quý, ai đều biết lão thái thái tối ngày trông chính là cháu trai, hiện tại cái nữ nhân kia là muốn thành đạt mong muốn của lão thái thái!" Tống mụ nói.

"Nghe nói lão thái thái phân phó lão gia đi chọn mua thật nhiều thuốc bổ quý báu đâu, hiện tại trong phòng bếp cũng đều khẩn cấp làm đồ ăn uống cho nàng, còn thuốc của phu nhân đều làm cho ta phải đi thúc giục vài thứ đấy!" Bình Nhi cau mày nói.

Tống mụ cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói với Bình Nhi: "Không bằng về sau thuốc của phu nhân tự bản thân chúng ta hầm đi? Sau này trời trở lạnh, chúng ta làm cái bếp lò nhỏ, phu nhân ăn cái gì chúng ta làm cũng thuận tay hành động chút."

"Cũng chỉ có cách như vậy." Bình Nhi gật gật đầu.

"Đúng rồi, bên kia tin tức có thai trước đừng nói cho phu nhân, ta sợ nàng biết sẽ chịu không nổi." Tống mụ dặn.

"Nhưng là loại sự tình này muốn giấu giếm cũng không được bao lâu." Bình Nhi khó xử nói.

"Có thể giấu giếm một ngày hay một ngày đi!" Tống mụ bất đắc dĩ nói.

Ngày này trước khi ngủ, Chu thị nhìn chằm chằm Tống mụ một hồi lâu, rốt cục thấp giọng nói một câu. "Thân thể của nàng có thai bao nhiêu ngày?"

Đột nhiên nghe được lời nói của Chu thị, Tống mụ vì Chu thị dịch góc chân tay lập tức cứng đờ, có chút nghi hoặc nhìn nàng.

"Đừng giấu giếm ta, ta đều biết đến." Chu thị thật bình tĩnh nói.

Tống mụ nửa ngày mới phản ứng lại. Chỉ phải ăn ngay nói thật. "Đã hai tháng."

"Hai tháng ..." Chu thị thì thào nói nhỏ, ở trong lòng tính toán: Nàng vào cửa cũng chính là hơn hai tháng, xem ra vừa vào cửa liền hoài thai.

Thấy trên mặt Chu thị một điểm biểu cảm cũng không có, Tống mụ vội vã khuyên nhủ: "Phu nhân, loại sự tình này cũng tránh không được, ngài vẫn là đã thấy ra vấn đề đi!"

"Ta xem không ra có thể là như thế?" Kỳ thực theo cái nữ nhân kia vừa vào cửa, nàng chỉ biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy, chính là không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Nhớ ngày đó nàng vào cửa hơn nửa năm mới có.

"Phu nhân, nói thực này đây cũng là một cơ hội. Cái nữ nhân kia có thai, cái thủ đoạn dụ dỗ gì cũng không sử dụng được. Lão gia cũng không có đạo lý là mỗi ngày lại nghỉ ở bên kia. Nếu tính là nàng về sau sinh con trai, khả năng đến cùng cũng chỉ là cái thiếp, ngài mới là chính thể, đứa nhỏ kia cũng phải tự gọi ngài là nương. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là bắt lấy tâm của lão gia, sau này hẳn mới có thể tôn trọng ngài." Tống mụ nói xong, thấy Chu thị không có phản ứng gì, liền trực tiếp đề nghị nói: "Phu nhân, không bằng buổi tối ngày mai thỉnh lão gia đi qua dùng cơm chiều? Các người tự bồi cảm tình cũng tốt?"

Trải qua lần trước, Chu thị vốn tâm có chút lạnh, Tống mụ một lần nói lại làm lòng của nàng cũng lung lay, liền gật gật đầu. "Ân."

Nghe được Chu thị đáp ứng rồi, Tống mục vui vẻ nói: "Ta đây sáng sớm ngày mai phải đi chuẩn bị!"

Buổi chiều ngày thứ hai, trong phòng Chu thị đèn đuốc sáng trưng, tựa hồ ngay cả ánh nến đều mang ấm áp.

Bàn bát tiên thượng bày đầy những món ăn mà Tiết Kim Văn thích, sóc quế ngư, mật nước cánh gà, con kiển lên cây, sùon xào chua ngọt, nói cảnh đẹp ý vui, còn có một bầu rượu trần nhưỡng hoa điều. Phải biết rằng cái bàn đồ ăn này là xài hết một nửa bạc tiền tiêu hàng tháng của Chu thị mà Tống mục cố ý chuẩn bị.

Tiết Kim Văn uống sáng khoái hai chén, Chu thị ở một bên mỉm cười bồi, gấp một khối sùon đưa tới trong chén trượng phu. "Đây là món ăn sùon xào chua ngọt người thích nhất."

"Ách, người cũng ăn!" Tiết Kim Văn cũng gấp một khối để vào trong chén Chu thị.

"Cám ơn phu quân." Chu thị nhìn đến sùon trong chén mình, tâm đều bị hòa tan.

Ăn mấy khẩu sau, Tiết Kim Văn bỗng nhiên bắt được tay của Chu thị, mang theo ánh mắt áy náy nói: "Kim Hoàn đang mang thai, mấy ngày nay cũng không lo lắng đến xem người, thật sự là ủy khuất người!"

Nghe nói như thế, đột nhiên cái mũi Chu thị có chút ướt. Bất quá vẫn miễn cưỡng cười nói: "Là bụng của ta không tốt, chưa nói tới ủy khuất. Chỉ hy vọng Kim Hoàn muối muối có thể cho phu quân kéo dài hương khói."

Nói đến kéo dài hương khói, Tiết Kim Văn trên mặt tràn ngập hi vọng. "Ta cảm giác cái thai lần này của Kim Hoàn khẳng định là cái nam hài, tên ta đều đã chuẩn bị tốt lắm, kêu Tiết nghĩa, người xem thế nào?"

Bản thân nữ nhi đến mấy tháng hần đều không đặt tên, đứa nhỏ nhân gia còn trong bụng chưa thành hình đầu mà ngay cả tên đều chuẩn bị, trong lòng Chu thị không khỏi khổ sở. Nhưng không dám để trượng phu nhìn ra khổ sở cùng bất mãn của nàng, vội vã gạt đầu phụ họa: "Là cái tên rất hay!"

Nghe được Chu thị nói xong, Tiết Kim Văn càng thêm cao hứng, vỗ tay nói: "Thì phải là tên này." Nói xong liền uống mấy chén.

Bọn họ đã thật lâu không có ở cùng nhau ăn cơm như vậy, Chu thị quý trọng thời gian mỗi một giây. Thậm chí còn trái lương tâm bắt đầu nịnh hót trượng phu, không biết từ bao giờ nàng đã thành bộ dáng như vậy, nhớ vài năm trước vừa mới thành thân kia đều là hần dễ dàng, hai người như vậy ngày ngày nhưng là ân ân ái ái thêm mỡ trong mật, mà hiện tại phảng phất nhu tình mật ý kia đã một đi không trở lại.

Hầu hạ Tiết Kim Văn ăn cơm xong, hai người đang tán gẫu, Chu thị đang suy nghĩ làm thế nào mở miệng giữ hần lại đêm nay. Không nghĩ đến bên ngoài cũng truyền đến thanh âm của Hồng Hạnh.

"Lão gia, không tốt, Nhị phu nhân ngã sắp xuống, ngài mau đi xem một chút đi!" Thanh âm kia vội vội vàng vàng thật.

"Cái gì?" Nghe nói như thế, Chu thị còn chưa phản ứng lại, Tiết Kim Văn đã đứng lên, hơn nữa còn lấy một loại tốc độ xông ra ngoài. Lưu lại Chu thị một mặt kinh ngạc.

Một khắc sau, Bình Nhi chạy vào, oán trách nói: "phu nhân, ngài thế nào lại để lão gia đi rồi đây? Cái Hồng Hạnh kia khẳng định là tới nói dối, nơi nào lại khéo như vậy, lão gia vừa tới, cái nữ nhân kia liền té ngã?"

"Biết rõ là giả thì thế nào? Hiện tại trong bụng nàng là sự chú ý nhất của Tiết gia, ta thế nào có thể ngăn cản hần? Lại nói nếu ta tính ngăn cản, cũng ngăn không được!" Chu thị mang theo biểu tình nồng đậm bất đắc dĩ.

"Ai! Bỏ sạch một bàn đồ ăn ngon." Bình Nhi tức giận đến đứng dậm chân.

"Nhị phu nhân, lão gia đến đây!" Đứng ở trước cửa Liễu Xanh nhìn xung quanh nhìn đến Tiết Kim Văn vội vã đi tới phía bên này, vội vã trở lại báo tin.

Lí Kim Hoàn vội vã đi đến nằm trên giường, cau mày, tay vịn thất lưng thở hừ hừ.

"Như thế nào? Té trúng nơi nào?" Tiết Kim Văn bước nhanh tiến vào, trên mặt khăn trương đánh giá Lí Kim Hoàn.

"Không có việc gì, chính là không cẩn thận vấp ngã. Lão gia không cần lo lắng!" Lí Kim Hoàn thấy Tiết Kim Văn đến đây, trong lòng tràn ngập vui sướng, nhưng trên mặt vẫn duy trì bộ dáng chần kín như cũ.

"Nhanh thỉnh đại phu!" Tiết Kim Văn lo lắng phân phó Liễu Xanh.

"Không cần! Lão gia, ta thực không có việc gì." Lí Kim Hoàn ngăn trở nói.

"Nhưng là nếu vạn nhất có việc thì tốt thế nào?" Tiết Kim Văn khăn trương nhìn chăm chăm bụng của Lí Kim Hoàn.

"Đã trẻ thế này, vạn nhất kinh động lão thái thái lại là chuyện lớn, thân thể của ta ta tự mình biết, lão gia không cần lo lắng!" Lí Kim Hoàn tận tình khuyên nhủ khuyên bảo.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn cũng cân nhắc. Ôm lấy bà vai Lí Kim Hoàn nói: "Người thật sự là một cái nữ tử hiền lành."

"Có một câu nói này của lão gia, Kim Hoàn chết cũng đáng !" Li Kim Hoàn nằm sắp trong lòng Tiết Kim Văn.

"Nói cái gì ngốc đó? Người còn phải sinh con cho ta dưỡng con cho ta đâu." Tiết Kim Văn sùng nịch nói.

Li Kim Hoàn lui đến trong lòng Tiết Kim Văn, khéo mắt gian xảo lướt qua một chút thần sắc như ý muốn..

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đại trí giả ngu

Coverter:LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Từ ngày ấy về sau, Li Kim Hoàn ba ngày đầu không là một chính là bị kinh hách, tóm lại đem Tiết gia làm gà bay chó sủa, tâm của Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn là mỗi ngày đều treo lên. Cho nên Tiết Kim Văn cũng không cố gắng làm cái khác, mỗi ngày từ nhà môn trở về chính là bên Li Kim Hoàn, từ đó Chu thị rất khó gặp lại trượng phu, có đôi khi hai tháng mới đánh đôi được một cái gặp mặt. Nàng vốn là một nữ nhân lấy trượng phu làm trời, thấy trượng phu vắng vẻ như thế, hơn nữa thân thể lại hư không, chỉ có thể là triều miên trên giường bệnh.

Thu đi đông đến, đông đi xuân lại, đầu hạ năm sau, Li Kim Hoàn như nguyện ước sinh một cái nam hài, lớn nhỏ trong Tiết gia càng đem nàng thổi phồng đến trời, càng không có người quan tâm đến sự chết sống của Chu thị, cũng ít có người để ý tới hai cái tiểu thư Tiết gia con của vợ cả kia. Sân ba viện cuối cùng của Tiết gia cơ hồ mỗi một ngày đều không có người đến, chỉ có Tổng mục cùng Bình Nhi tiến tiến xuất xuất, Tiết Vô Ưu ở hoàn cảnh như vậy lớn lên nhưng cũng thanh tĩnh.

Trong nháy mắt Tiết Vô Ưu cũng đã một tuổi, tuy rằng vừa mới học đi, nhưng là lại khéo léo nhu thuận nghe lời, bình thường ngồi xuống ở một chỗ dù vài cái canh giờ không khóc không nháo không ăn không uống. Tổng mục cùng Bình Nhi đều cho rằng vị nhị tỷ này không ngốc cũng có chút ngốc, chính là không dám cùng nói với phu nhân, bất quá Chu thị cũng phát hiện một chút, nhưng thân thể bản thân có bệnh cũng không nhân rồi bận tâm nàng. Bọn hạ nhân nhà đầu bà từ Tiết gia có nhìn đến nhị tỷ cũng âm thầm nghị luận nhị tiểu thư là cái ngốc tử, bằng không đứa nhỏ nhỏ như vậy làm sao có thể không khóc không nháo vài cái canh giờ? Ngay cả ăn uống cũng không biết muốn hay không, chờ chủ nhân cùng nhau ăn cơm? Các nàng chưa từng gặp qua đứa nhỏ như vậy, trừ bỏ trời sinh hải tử ngốc. Cuối cùng ngay cả Tiết gia lão thái thái cũng nghe đồn đãi nói nhị tỷ là ngốc tử, nàng vốn không thích Chu thị, cũng không muốn gặp hai cái nha đầu phiền từ* nàng sinh kia, hiện tại tâm đều nằm trên người Li Kim Hoàn sinh tiểu tử, cho nên cũng lười hỏi đến, trừ bỏ bên ngoài cung cấp ăn uống để các nàng ở phía sau viện tự sinh tự diệt là được rồi.

[*phiên từ: dối trá, gian xảo]

Càng kỳ quái là đồ chơi duy nhất của Tiết Vô Ưu là sách, mỗi ngày tỷ tỷ xem qua sách nàng đều lấy tay lật xem, nếu đem sách lấy đi, nàng sẽ khóc lớn ầm ĩ, thế cho nên Tổng mục cùng Bình Nhi tùy ý nàng cầm sách chơi. Đương nhiên ai cũng sẽ cho rằng nàng thật sự không thể xem hiểu sách này, chỉ cho rằng trời sinh ngu si nàng liền thích lấy cái này làm đồ chơi đi?

Nhưng trên đời duy nhất không xem như vậy là chính tỷ tỷ của nàng —— Tiết Nhu. Bởi vì mỗi ngày nàng đều mang theo muội muội ngoan, biết nàng chính là một đứa nhỏ biết nghe lời mà thôi, nàng tuyệt đối không phải ngốc, cũng không ngốc. Tiết Nhu có thể nói là một nữ tài tử, bình thường thích viết chữ đọc sách. Tiết gia tuy rằng hiện tại cảnh ngộ không tốt lắm, nhưng tổ tiên cũng là thư hương thế gia, nhất là tại đây có ba tòa viện tối hướng tây nam góc có ba gian phòng chuyên môn dùng để tàng thư, bên trong sách cái gì gần có đều có, chờ Tiết Vô Ưu lớn một chút, tỷ tỷ liền thường xuyên mang theo nàng đi tới đọc sách, nàng còn tuổi cũng sẽ theo trên giá sách chọn hai cuốn xem. Tiết Nhu vừa thấy, muội muội chọn sách không phải là sách thuốc thì chính là binh pháp hoặc là sách địa lý lịch sử linh tinh, tuy rằng nàng nói còn nói bất lợi, nhưng là đọc sách thoáng nhìn qua cũng có thể xem hai cái canh giờ, thậm chí không có người dạy nàng đã nhận được chữ. Kinh ngạc rất nhiều, Tiết Nhu vẫn tận tâm tận lực mang theo muội muội, bởi vì Tổng mục cùng Bình Nhi muốn chiếu cố mẫu thân đang bệnh nặng, còn muốn quan tâm các nàng ăn uống mặc dùng, hai đứa nhỏ có hiểu biết cũng ít cần các nàng đặc biệt chiếu cố.

Trong nháy mắt, đi đến này thế gian này chín năm, có thể nói cùng nàng cảm tình sâu nhất chính là tỷ tỷ —— Tiết Nhu. Mấy năm nay nàng ở thế giới này lớn nhất thu hoạch nhiều nhất là tri thức y thuật cùng binh pháp. Kiếp trước nàng là nữ quân y, ở khoa chính quy là kết hợp y học trung tây, sau thời điểm khi làm nghiên cứu sinh cảm giác y học trung tây kết hợp lại có tính giới hạn, cho nên nàng lập tức sửa lại khoa ngoại. Vừa mới tham gia công tác không lâu liền đi tới thế giới này, vừa vặn Tiết gia có chứa rất nhiều sách thuốc, chín năm nay có thể nói ở phương diện y học nàng đã thông kim bác cổ, đã biết rất nhiều phương pháp cùng dược liệu cổ nhân để chữa bệnh, lại cùng tri thức học trước kia kết hợp bản thân đúng là thu được lợi không phải ít, chính là luôn luôn không có cơ hội thực hành. Kiếp trước nàng sinh ra ở một gia đình quân nhân, ông nội, bà nội, ba mẹ đều là bộ đội quân nhân, hơn nữa ông nội cùng bà nội tham gia chiến tranh giải phóng Triều Tiên cùng những bộ đội có chí hướng, ba nàng còn tham gia phản kích chiến, cho nên từ nhỏ đến lớn nhĩ luân mục nhiễm biết rất nhiều chiến dịch lớn nhỏ, ông nội càng già càng thích nói huyền thuyên, chỉ cần vừa về nhà chắc chắn sẽ lôi kéo nàng nói hán đã trải qua nhiều chiến tranh lớn nhỏ, không thể không đủ nói cho nàng nghe, lúc đó nàng thật sự phiền chết, nhưng cũng chỉ có thể nghe, hiện tại xem tàng thư của Tiết gia này nàng phát hiện khi kết hợp với binh thư mà trước kia ông nội đã giảng cho ngược lại thật cũng có ý tứ a.

Nàng còn thích sách lịch sử cùng địa lý là vì nàng suy nghĩ cái nước gọi là Đại Tề này đến cùng là nơi nào trong triều đại ở Trung Quốc? Căn cứ từ sách

lời giảng tỷ tỷ, Đại Tề là triều đại chưa từng có trong lịch sử Trung Quốc, nhưng lại thập phần giống nhau ở thời Tống trong lịch sử Trung Quốc, mấy năm cùng Đại Tề giằng co là vương triều được một nhóm dân tộc du sơn* thành lập ở phương bắc——Đại Yên, vài thập niên nay khu vực ở biên cảnh hai quốc thường xuyên có va chạm, nhưng thế lực, thực lực hai quốc gia ngang nhau không khác biệt, cho nên không ai dám phát động quy mô chiến tranh lớn, chỉ có thể nam bắc giằng co. Mà niên kỉ hiện tại xưng là Đức Khang, hiện tại là đức khang mười năm, nghe nói hiện tại quân chủ Đại Tề còn chưa đến ba mươi tuổi, hoàng đế Đại Tề Đức Khang lên ngôi cần chính yếu dân là một hoàng đế tốt, thường miễn giảm thuế má, dân chúng thập phần kính yêu. Bất quá vương triều phong kiến chính là vương triều phong kiến, cấp bậc chế độ trong Đại Tề thập phần nghiêm minh, nhất là vị trí đích-thứ có khác, tôn trọng hiếu đạo, trọng nông khinh thương, người đọc sách địa vị cũng rất cao, bởi vì coi như đang loạn thế, cho nên quân nhân cũng rất được trọng dụng.

[*Du sơn: du là đi đến một nơi nào đó xa, sơn là săn bắn]

Một thời gian này có tỷ tỷ làm bạn với nàng ngày ngày rất vui vẻ, mỗi ngày theo tỷ tỷ đọc sách, viết chữ. Tỷ tỷ tỷ chân truyền, lại vẽ danh gia, có thể nói thật sự thật viết rất tốt. Vốn ở hiện đại chữ của nàng cũng không tệ, bác sĩ mà, chữ đều một tay rồng bay phượng múa. Bất quá ngày như vậy vẫn dừng lúc tỷ tỷ mười lăm tuổi cập kê. Năm ấy Tiết Vô Ưu chín tuổi.

Sau khi Tiết Nhu cập kê, chương quân chính ở Tiết gia nhiều năm Lí Kim Hoàn không muốn nàng lại ở nhà ăn cơm trắng, cho nên đã nghĩ đem nàng đuổi. Nhưng lại không muốn bởi một khoảng đồ cưới, vừa vận lúc này trong cung chọn lựa cung nữ, Tiết Nhu tài danh nổi tiếng, cho nên Lí Kim Hoàn tự tiện làm chủ báo tên cho nàng, cuối cùng Tiết Nhu bị một nữ quan tuyển làm cung nữ hầu hạ của nàng, mà Lí Kim Hoàn còn được thêm vào một khoảng chi phí, chính vì thế nàng ta còn đặc ý một thời gian rất lâu.

Tuy rằng trong lòng Chu thị không đồng ý, nhưng là dù sao hoàng gia khó vi phạm, đám người Chu thị chỉ có thể chờ, ở trong lòng lo lắng Tiết Nhu, dù sao cửa cung sâu như biển, lại gặp nhau cũng không biết ra năm tháng nào, mà còn có thể chậm trễ thì giờ cực tốt của Tiết Nhu. Tiết Vô Ưu tuy rằng tức giận bất bình, nhưng là nàng tuổi còn nhỏ, cũng không có biện pháp gì tốt, chỉ có thể là rung rung tiến bước tỷ tỷ. Nàng luôn luôn nhớ lời nói lúc tỷ tỷ lôi kéo tay nàng "Vô Ưu, thể nhân đều nói người ngốc, nhưng chỉ có tỷ tỷ biết người chẳng những không ngốc, không ngây ngô, hơn nữa là một người tài có một không hai. Về sau người nhất định phải tiếp tục sống tốt, nhất định phải nắm chắc vận mệnh mình. Giúp ta phụng dưỡng nương thật tốt, ta... Chỉ sợ cả đời này cũng không ra được cái cửa kia!"

~Hết chương 7~

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hạ kết thù

Converter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Ngày về sau hình bóng cô đơn của Tiết Vô Ưu, trong cuộc sống trừ bỏ đọc sách, viết chữ, chính là nghiên cứu y thuật, vốn từng ngày cũng yên bình, đến khi có một ngày đã xảy ra sự kiện, sinh hoạt bình thường của nàng liền nhiều thêm một sự kiện——rèn luyện thân thể.

Đó là một ngày hè hoàng hôn, Tiết Vô Ưu một mình ngồi trong sân đình hóng mát xem một quyển sách thuốc, chính là lúc đang xem nhập thần, bỗng nhiên hai hài đồng bảy tám tuổi chạy vào, một cái nam hài, một cái nữ hài, bộ dạng nam hài xấu xí, nữ hài tuy vậy nhưng là bộ dạng trắng trẻo nõn nà, hai người đều mặc quần áo lam từ tơ lụa, so trên người nàng quần áo vải thô tốt hơn nhiều. Tiết Vô Ưu tuy rằng rất ít nhìn thấy các nàng, nhưng cũng biết bọn họ chính là một nam một nữ do Lí Kim Hoàn sau khi vào cửa sinh ra, nam hài kêu Tiết Nghĩa, nữ hài kêu Tiết Dung. Bình thường chỉ có thời điểm mừng năm mới mới có thể nhìn đến bọn họ. Bọn họ một cái ương ngạnh giống cái tiểu bá vương, một cái khác lại nũng nịu thập phần lại tùy hứng điều ngoa, cho nên Tiết Vô Ưu thật sự không hề thích bọn họ, bình thường nhìn đến bọn họ coi như là không thấy. Hôm nay bọn họ như thế nào phá lệ chạy từ hậu viện đến đây? Khẳng định là bà tử nha đầu chiều cổ bọn họ không có coi chừng đi? Tiết Vô Ưu cúi đầu tiếp tục xem quyển sách trên tay, căn bản không tính toán để ý tới.

Tiết Nghĩa cùng Tiết Dung thấy Tiết Vô Ưu không nhìn đến bọn họ, không thể không có chút buồn bực, bởi vì ở Tiết gia từ tổ mẫu cho tới bọn hạ nhân đều sùng bái bọn họ, sau đó, Tiết Nghĩa cùng Tiết Dung liền hùng hổ tiêu sái đến trong đình hóng mát, chần chừ nói: "Người không nhìn đến chúng ta sao?"

Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn sang hai tiểu hài tử chưa thoát khỏi tính trẻ con kia, trong lòng nổi lên một trận cười lạnh, tuy rằng bộ dáng nàng mới chín tuổi, nhưng đã sống hơn ba mươi năm, cùng bọn họ thật sự không so đo. Lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Thấy Tiết Vô Ưu như vậy lấy tính tình bọn chúng liền sinh khí, một bộ dáng không đáp không để ý, Tiết Dung luôn luôn điều ngoa tiến lên phía Tiết Vô Ưu đem sách cầm đi cầm lại. Ngẩng đầu khiêu khích đối Tiết Vô Ưu nói: "Người không phải thích đọc sách sao? Ta cho người xem!" Nói xong, lập tức động thủ đến cuốn sách.

"Người làm gì?" Xem Tiết Dung tuy thế nhưng bảo bối sách thuốc của nàng, Tiết Vô Ưu không thể lại lạnh nhạt, tiến lên đoạt lấy sách trong tay Tiết Dung, vô tình đẩy nàng một phen, nàng thế nhưng bỗng chốc lại ngồi ngay trên đất.

"Ngươi... Ngươi dám đẩy ta? Ca!" Bị đẩy ngã xuống đất Tiết Dung đau đến phát khóc, ngón tay chỉ vào Tiết Vô Ưu hô Tiết Nghĩa.

Thấy muội muội chịu thiệt, Tiết Nghĩa lập tức tiến lên muốn ngăn cản đường đi của Tiết Vô Ưu. "Ngươi đẩy muội muội ta còn dám đi?"

"Đẩy thì thế nào?" Tiết Vô Ưu trong lòng cũng tức giận, nàng không thèm nhìn đến đứa nhỏ không phân biệt phải trái như vậy.

"Ngươi cùng nương ngươi đều là tiện nhân bại hoại, đều là tự tìm đánh!" Nói xong, thân thủ Tiết Nghĩa liền tiến lên muốn đánh Tiết Vô Ưu.

Tiết Vô Ưu thấy thế lập tức đánh trả, hần nói bản thân nàng cũng thôi, làm chi còn muốn kéo thêm nương của nàng? Đây nên giáo huấn tiểu tử này vô pháp vô thiên một chút. Sau đó, Tiết Vô Ưu cùng Tiết Nghĩa liền xoay lại đánh cùng một chỗ. Nhưng, Tiết Vô Ưu đã quên, tuy rằng nàng có suy nghĩ chín chắn, nhưng thân thể của nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử chín tuổi, hơn nữa bộ dạng gầy teo nhu nhược, giống như nàng có xuất sức mạnh toàn thân cũng chiếm không được thượng phong ở tiểu nam hài tám tuổi bộ dạng mập mạp.

Thời điểm làm Tiết Vô Ưu cùng Tiết Nghĩa đánh nhau thành một đoàn trên mặt đất, Tiết Dung dù sao vẫn còn nhỏ, tuy rằng bình thường tùy hứng, lập tức liền khóc kêu lên. "Đánh người! Đánh người! Người đâu mau tới a..."

Tiếng khóc lóc la hét của Tiết Dung lập tức gọi tới thật nhiều người, có Tổng mục, Bình Nhi, còn có hai cái bà tử nhà đầu bình thường chiếu cố huynh muội Tiết Nghĩa. Ngay lúc làm từng nhóm hạ nhân kéo ra, Tiết Nghĩa thừa dịp Tiết Vô Ưu không có phòng bị liền đập nàng một cước, Tiết Vô Ưu lập tức bị chọc giận, tiến lên dùng móng tay bèn nhọn ở trên mặt của hần cào một đường! Mà lần này quả thật, Tiết Nghĩa khóc vỡ òa ra.

Lúc này, Lí Kim Hoàn nghe tin tới nhìn đến vết máu trên mặt bảo bối mình không khỏi giận dữ, lập tức tựa như cọp mẹ hướng về phía Tiết Vô Ưu mà đến. "Ngươi là cái tiểu nhân, đối đệ đệ ngươi ngoan* thủ như vậy?" Nói xong, tiến lên một bàn tay tát vào mặt Tiết Vô Ưu.

[*Ngowan: ngoan độc, không nương tay]

Tổng mục cùng Bình Nhi thấy thế, vội vã tiến lên ngăn đón, ngon ngọt khuyên bảo. "Nhị phu nhân, đây là tiểu thiếu gia cùng các tiểu thư đánh nhau, nhị tiểu thư cũng chỉ là nhất thời lỡ tay mới..."

Một tát đánh vào trên mặt quả thật rất đau, bất quá Tiết Vô Ưu không khóc không nháo, thậm chí ngay cả mày đều không nhăn một chút, liếc mắt nhìn đôi mắt đầy ác độc của Lí Kim Hoàn. Nhìn đến vết móng tay ấn trên mặt Tiết Nghĩa, nghĩ rằng nàng cũng không thiệt thòi, cái vết thương kia phỏng chừng phải dưỡng hảo mấy ngày, tài năng đi xuống đâu!

"Ta là di nương quản giáo nàng mà thôi, cần được nô tài các ngươi đến thuyết tam đạo tứ này đó sao? Tránh ra! Hôm nay ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu nhân này." Lí Kim Hoàn nơi nào đem Tổng mục cùng Bình Nhi để vào mắt.

"Nhị phu nhân, xin ngài cao đánh khẽ, tha nhị tiểu thư lúc này đi?" Thấy tiểu thư muốn ăn mết, Tổng mục cùng Bình Nhi vội vã quỳ xuống về phía Lí Kim Hoàn cầu tình. Dù sao những năm gần đây, Lí Kim Hoàn tuy chỉ cái thiệp, nhưng đã nắm giữ toàn bộ sở hữu của Tiết gia, tuy rằng chủ từ các nàng là chính thất, nhưng là các nàng sớm đã phụ thuộc, bình thường chính là kéo dài hơi tàn ngày ở một bên.

Chính huyền túi bụi là lúc, một bóng dáng mặc quan bào lục sắc đi đến, mang theo thanh âm uy nghiêm vang lên sau, ai cũng không dám ồn ào. "Sao lại thế này?"

Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn xem, thấy là phụ thân kia có mới nói cũ đến đây, nàng có chút xem thường, trên mặt như cũ không có gì biểu cảm.

Dù sao, hần thế nhưng tro mắt tùy ý để cái thiệp đem đại nữ nhi của mình tiến vào trong cung như vậy thấy hổ lửa mà không ngăn cản, nàng thật có chút khinh thường hần.

Thấy Tiết Kim Văn đến đây, Lí Kim Hoàn vội vã đỡ giúp Tiết Nghĩa đứng lên. "Lão gia, vừa vặn ngài trở về, ngài xem xem ngươi nhìn xem, nhị tỷ đem Tiết Nghĩa đánh thành cái dạng gì?"

Nhìn lướt qua vết thương trên mặt con, đôi mắt Tiết Kim Văn lộ ra một chút tức giận, quay đầu nhìn sang nhị nữ nhi đứng ở một bên hỏi: "Vô Ưu, đây là có chuyện gì?"

Tiết Vô Ưu không nói gì, mà xoay người theo trên đất nhặt lên một quyển sách bị nhàu xé đưa Tiết Kim Văn xem. Tiết Kim Văn nhìn thoáng qua sách kia, nhướng mày. Bởi vì Tiết Nghĩa không thích nhất là đọc sách, hơn nữa sự tình hủy hoại bộ sách trước kia cũng có phát sinh, hần nghịch ngợm bị Tư Thục tiên sinh đánh qua vài lần, phụ thân này thật sự là trên mặt không còn ánh sáng. Cho nên liền quay đầu đối với con trách cứ nói: "Lần sau ngươi nếu dám hủy hoại bộ sách sẽ lại đánh ngươi một lần!"

Thấy Tiết Kim Văn chẳng những không giúp con trai của mình nói chuyện, còn răn dạy con, Lí Kim Hoàn sinh khí* nói: "Lão gia, rõ ràng là nàng đánh Nghĩa nhi ta..."

[*Sinh khí: tức giận]

"Câm miệng! Đều là do ngươi nuông chiều hư." Tiết Kim Văn oán trách.

"Hừ!" Lí Kim Hoàn quay đầu lôi kéo con khí thế hò hét tiêu sái.

Trong lúc nhất thời, bọn hạ nhân cũng đều rời đi, chỉ còn lại Tiết Kim Văn, Tiết Vô Ưu, Tổng mục cùng Bình Nhi.

Đối với vị phụ thân này, Tiết Vô Ưu trên cơ bản là không có trí nhớ gì, bởi vì giữa một năm hán cũng sẽ không cùng chính mình nói xong một hai câu, vốn dĩ là hán thường xuyên không thấy được nàng, lại nói trong nhà cũng lưu truyền đồn đãi nàng là cái ngốc tử, hán càng không muốn gặp, cho nên nàng cũng đứng ngây ngốc ở chỗ này, căn bản không nghĩ sẽ tiến lên cùng phụ thân nói cái gì.

Tiết Kim Văn hôm nay không biết như thế nào, tay nâng lên lấy sách trong tay Tiết Vô Ưu, cúi đầu vừa thấy, là một quyển sách thuốc, không có trụ cột cơ bản, đều là tối nghĩa* khó hiểu, hán không khỏi kỳ quái: "Người xem hiểu sao?"

[*Tối nghĩa: chỉ những từ trong ngành mà người chuyên ngành mới hiểu]

Đối với lời nói Tiết Kim Văn, Tiết Vô Ưu đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu. Trong lúc nhất thời, Tiết Kim Văn không khỏi có chút buồn cười, hán nhìn nhị nữ nhi ngốc ngác này, phỏng chừng nàng cũng chỉ nhất thời nổi tính tùy tiện lấy một quyển sách chơi đùa mà thôi, nàng thế nào biết này đó đâu? Sau đó liền đem sách trả lại cho Tiết Vô Ưu, xoay người chấp tay sau lưng đi về phía trước viện.

Tiết Kim Văn đi rồi, Tống mụ cùng Bình Nhi vội vã tiến lên vỗ vỗ trên người Tiết Vô Ưu, thân thiết hỏi: "Nhị tỷ, ngài không có việc gì đi?"

"Không có việc gì!" Tiết Vô Ưu mỉm cười lắc đầu. Tuy rằng trên mặt có chút nóng bừng, nhưng là tốt xấu gì nàng cũng đã cho cái tiểu tử kia một chút giáo huấn.

Nghe được lời nói của Tiết Vô Ưu, đôi mắt Tống mụ ngưng trọng lắc đầu. Nghĩ rằng: Ai! Còn nói nàng không ngốc? Trên mặt bị đánh cho hồng hồng, ngay cả mày cũng không nhăn một chút, về sau phụ nhân như thế nào trông cậy vào nàng a?

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trưởng thành

Converter:LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Sau sự kiện kia, Lí Kim Hoàn càng nhìn Tiết Vô Ưu không vừa mắt, làm quần áo, cái gì mới trên cơ bản càng không có phần của nàng. Bất quá Tiết Vô Ưu cũng không cần, nàng biết bản thân còn có một việc phải làm là phải rèn luyện thân thể. Tại đây cổ đại vạn ác, nữ nhân phải có một khí lực cường tráng, xem xem nương nàng sẽ biết.

Về ngày sau, mỗi ngày nàng thiên không lượng* liền đứng lên chạy bộ vòng quanh sân, bản thân vào buổi tối ở trong phòng luyện yoga cùng bắt quyền pháp. Hoàn cảnh như thế này không làm khó được nàng, dù sao cũng ở trong bộ đội qua, trước kia ở thời điểm luyện tập qua quân huấn gì đó nàng cũng bắt đầu luyện.

Thời gian thấm thoát, trong nháy mắt Tiết Vô Ưu đã mười sáu tuổi. Nàng trầm mặc ít lời ở trong mắt người Tiết gia, tuy rằng không thập phần si ngốc, nhưng cũng tuyệt đối không là tiểu thư thông minh lanh lợi. Trừ bỏ một tay viết chữ hảo bên ngoài, cầm, kỳ, họa, khiêu vũ, nữ hồng, thậm chí hoá trang trang điểm cơ hồ nàng đều là một mực không nắm bắt được, bất quá thân thể rất cường tráng, không giống nương nàng Chu thị một thân mình nhu nhược, thậm chí gặp mưa nàng cũng sẽ không thể cảm lạnh. Loại người ngốc đều có một thân thể hảo, cho nên mọi người càng thêm cho rằng nàng là một ngốc tử.

Trong thời gian mười sáu năm, cơ hồ nàng mỗi ngày đều ở nghiên cứu y thuật, hơn nữa kiếp trước học đại học cùng nghiên cứu sinh với công tác mười năm sau, nàng đã đọc qua ngành nghề này đã ba mươi năm.

Những năm gần đây, nàng luôn luôn đều lặng lẽ vì Chu thị điều dưỡng thân thể, tuy rằng Chu thị vẫn cứ suy yếu ảm sắc thuốc, nhưng dù sao thân thể của nàng kỳ thực không có gì bệnh, chẳng qua là thân mình sau thời điểm sinh sản tâm trạng xấu cùng với mấy năm nay không thể giải quyết được phiền não cùng thương tâm mà thôi, tâm bệnh còn nặng hơn y dược*, cái này không phải là vấn đề của bác sĩ.

[*Chính xác là câu Tâm Bệnh Nhu Nhược Hơn Y Dược]

Vì có thể có nhiều cơ hội tiếp xúc bên ngoài thế giới hơn, hàng tháng mồng một mười lăm Tiết Vô Ưu đều sẽ tự mình đi hiệu thuốc bốc thuốc cho Chu thị, trong lúc đó thường xuyên qua lại, nàng cũng nhớ đến lão bản hiệu thuốc cùng với tiên sinh tọa chẩn* đều thực lạc lên. Một lần ngẫu nhiên có cơ hội, tôn tiên sinh tọa chẩn không ở đó, nàng liền hỗ trợ viết lên phương thuốc, không nghĩ tới thế nhưng thuốc đến bệnh trừ. Tôn tiên sinh về sau đối nàng tiến hành một chút khảo nghiệm, cho nên liền đề cử với Triệu lão bản ở thời điểm bản thân nghỉ ngơi có thể cho Tiết Vô Ưu đến. Cho nên từ đó về sau tôn tiên sinh lần đầu liền nghỉ ngơi ngày mười lăm, vừa vặn ngày này Tiết Vô Ưu tới bắt được thay hán tọa chẩn. Tiết Vô Ưu đương nhiên rất thích ý cũng thật quý trọng cơ hội này, cơ hội vừa tới nàng có thể có nhiều hơn một ít thực tiễn về y thuật, thứ hai còn có thể kiếm thêm một điểm tiền cho Chu thị mua thuốc bổ. Những năm gần đây, Tiết gia đối Chu thị không hề bụng , Tống mụ đều phải dùng đồ cưới Chu thị mua thuốc bổ cùng một điểm dược liệu quý báu cho nàng, nhưng miệng ăn núi lở, nhiều năm như vậy, Chu thị cũng chỉ thừa lại không dưới vài món trang sức có thể cầm.

[*Toạ chẩn: bắt mạch, dựa theo nghề y trong lịch sử, dùng tay chẩn đoán bệnh thông qua mạch máu, không hiểu rõ mời tra WK]

Đương nhiên, thời điểm Tiết Vô Ưu tọa chẩn là nữ phần nam trang, ở xã hội này nữ nhân không thể tọa chẩn làm nghề y, Tiết gia lại càng coi như là dòng dõi thư hương càng không thể cho phép tiểu thư nhà mình xuất đầu lộ diện, nàng chỉ có thể là nhờ Triệu lão bản cùng tôn tiên sinh thay bản thân giữ bí mật.

Hôm nay lại mừng mười lăm, sáng sớm, Tiết Vô Ưu theo thường lệ mang theo Liên Kiều cùng hòm thuốc trên lưng đi tới hiệu thuốc Triệu lão bản tọa chẩn. Liên Kiều nguyên lai là nha đầu hầu hạ Tiết Nhu, sau khi Tiết Nhu tiến cung liền hầu hạ Tiết Vô Ưu. Liên Kiều so Tiết Vô Ưu lớn ba tuổi, coi như là thơ ấu của Tiết Vô Ưu tốt ngoạn bạn nhất, có nàng(LK), sau tỷ tỷ đi rồi ngày ngày nàng mới không tính là tịch mịch.

Tiết Vô Ưu một thân nam trang trang điểm bỏ sam màu xám, Liên Kiều một thân gả sai vật mặc quần áo màu lam. Bọn họ từ cửa sau Tiết gia vụng trộm chuẩn ra. Hiện tại xem như hậu viện cùng Tiết gia ngăn cách điểm này rất tốt, thanh tĩnh không nói, nghĩ ra phương tiện lời nói cũng thật tiện, chỉ cần thừa dịp bà tử trông cửa đang ngủ, hoặc là tại cơ hội cho nàng là được.

"Vương cô... Vương tiên sinh đến đây?" Triệu lão bản gặp Tiết Vô Ưu đến đây, thiếu chút nói lỡ miệng. Tiết Vô Ưu vì tránh cho về sau trong nhà mang đến phiền toái, cho nên liền đối xưng bản thân họ Vương, kêu Vương Di, đây là tên kiếp trước của nàng, cũng không tính là nói dối đi?

"Đúng vậy." Tiết Vô Ưu cười với phía Triệu lão bản, sau đó liền ngồi ở án tử tiên* bắt đầu một ngày tọa chẩn.

[*Án tử tiên: bàn dùng để bắt bệnh]

Đừng nói, ngay từ đầu Tiết Vô Ưu ngồi ở chỗ này nhiều bệnh nhân đến xem đều ôm thái độ hoài nghi, bởi vì nàng thật sự rất trẻ tuổi, nhìn qua nhiều nhất cũng chính là mười sáu, tuy rằng tiểu tử này nhìn qua thật ôn trọng. Nhưng tọa quá chẩn vài lần sau, mọi người đến xem bệnh thấy thuốc đến bệnh trừ, cho nên dần dần cũng bắt đầu tín nhiệm nàng, điều này làm cho Tiết Vô Ưu thật cao hứng, dù sao nàng chỉ mới bắt đầu một chút thể hiện giá trị bản thân.

Hôm nay nhìn vài bệnh nhân sau, một người bình dân trang điểm trẻ tuổi chạy đến hiệu thuốc lí, chạy mạnh đến là người, vừa tiến đến, nhìn Tiết Vô Ưu liếc mắt một cái, liền chạy đến trước mặt Triệu lão bản, không kịp thở nói: "Triệu... Triệu lão bản, tôn... Tôn tiên sinh đâu?"

"Ách, hôm nay tôn tiên sinh về lão gia, hôm nay chúng ta được vị vương tiên sinh này tọa chẩn." Triệu lão bản tay chỉ về phương hướng Tiết Vô Ưu đang ngồi.

Người trẻ tuổi nhìn lướt qua Tiết Vô Ưu, rất khó xử nói: "Triệu lão bản, nàng dâu ta sinh đứa nhỏ khó sinh, thỉnh bà mụ không có cách, ta đã thỉnh hai cái đại phu trở về, nhưng đều nói là không cứu được. Thế nào hôm nay tôn tiên sinh về lão gia?" Người trẻ tuổi gấp đến độ hai cái tay đều không biết hướng nơi nào chỉ, trên trán đều là từng giọt mồ hôi lớn.

"Ai nha, tình huống kia thật sự là nguy cấp a!" Triệu lão bản vừa nghe, trên mặt cũng ngưng trọng lên.

Tiết Vô Ưu nhìn người trẻ tuổi liếc mắt một cái, biết hẳn là xem bản thân tuổi trẻ không tín nhiệm nàng, nhưng khó sinh có khả năng hội nhất thi hai mệnh*, cho nên, nàng cũng không quan tâm nhân gia tín nhiệm không tín nhiệm, đứng dậy đi đến trước mặt người trẻ tuổi, hỏi: "Người ở đâu? Ta đi giúp người xem?"

[*hội nhất thi hai mệnh: trong 1 hoàn cảnh liên quan đến 2 mạng người]

"Này..." Dù sao vị đại phu trước mắt này thật sự là rất trẻ tuổi, vẫn là cái choai choai đứa nhỏ, người nọ rất là do dự.

Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Triệu lão bản liếc mắt một cái, Triệu lão bản hiểu ý, chạy nhanh đề cử nói: "Vương nhị, vị vương tiên sinh này tuy rằng tuổi khinh, nhưng là y thuật vẫn tốt lắm, đi cho người xem nàng dâu một chút, vạn nhất còn có thể cứu đâu?"

Vương nhị nghe nói như thế, phỏng chừng cũng là có bệnh loạn chạy chữa, gật gật đầu, liền vội vã lôi kéo Tiết Vô Ưu bước đi. Tiết Vô Ưu chạy nhanh quay đầu phản phó Liên Kiều. "Cầm cái hòm thuốc của ta!"

Vương nhị gia cách nơi này đại khái hai dặm đường, thất chuyển bát chuyển vào một cái phố nhỏ bình dân, sau đó liền quẹo vào một tòa có tam gian cỏ tranh ốc sân. Vừa tiến đến, bên trong liền truyền đến một thanh âm nữ gào khóc thảm thiết, làm cho người ta nghe xong đều nổi cả da gà.

"Nương, nàng thế nào ? Bà mụ đâu?" Vương nhị vội vã tiến lên bắt lấy phụ nhân năm mươi dư tuổi vội vàng hỏi.

"Nàng dâu người sợ là không tốt, bà mụ đều chạy, nói là một điểm cốt khâu cũng không khai, mọi người đau ngắt đi vài lần, này làm thế nào cho tốt?" Nương Vương nhị gấp đến độ không biết như thế nào cho phải.

"Nàng dâu! Nàng dâu..." Vừa nghe lời này, vương nhị bỏ nhào vào trước giường khóc lớn lên.

Tiết Vô Ưu đi đến trước giường, một phen kéo vương nhị ra. "Người mau đứng lên, nhường ta nhìn xem nàng xảy ra tình huống gì!" vương nhị vừa nghe, vội vã tránh ra. Tiết Vô Ưu vừa thấy người phụ nữ kia có thai bụng thật lớn, mồ hôi sớm đã đem tóc cùng quần áo đều thấm ướt, tay vén lên chẩn, rồi kiểm tra hạ thân của nàng, quả thật như vừa rồi theo lời nương vương nhị, căn bản là không thấy cốt khâu. Nàng liền cau mày thốt ra. "Xem ra phải phẫu cung sản!"

Thân nhóm bá vương vẫn không nên nhìn a, cần thêm bình luận a!

Chương 10: Phẫu cung giải phẫu

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

"Cái gì phẫu cung sản?" Vương nhị cùng nương vương nhị lần đầu tiên nghe đến cái từ thế.

Tiết Vô Ưu vội vã giải thích cho bọn hắn."Chính là xẻ bụng ra, đem trẻ con lấy ra, sau đó sẽ đem bụng khâu lại!" Đồng thời đang nói chuyện, trong đầu của nàng cũng nghĩ nhanh cần dao mổ cùng được phẩm làm phẫu cung sản.

"Cái gì? Dem bụng xẻ bỏ? Người nọ không phải đã chết sao?" Vương nhị cùng nương vương nhị mở to hai mắt nhìn. Chờ phản ứng lại kịp, liền luôn luôn lắc đầu."Không được! Không được! Chính là đã chết cũng phải lưu toàn xác a..."

Nghe được bọn họ xem nàng như quái dị, Tiết Vô Ưu nghiêm túc nói: "Các người đến cùng có nghĩ là cứu người? Nếu xem lời nói ta cứu được, cứ dựa theo ta nói mà làm, có lẽ còn có một đường sinh cơ, bằng không người hãy mau đi chuẩn bị hậu sự đi! Bất quá ta nói cho các người, hiện tại là nhất thi hai mệnh!"

Nghe nói như thế, vương nhị cùng nương vương nhị người xem ta, ta nhìn người, căn bản là không dám hành động gì. Lúc này, nàng dâu vương nhị nằm ở trên giường đau chết đi sống lại đột nhiên dùng giọng điệu suy yếu nói: "Nương, phu quân, ta nguyện ý thử một lần!" Trong ánh mắt nàng đều nhắm tới sinh mệnh.

Nương vương nhị lớn tuổi biết nhiều hơn một chút, nàng cũng từng nghe nói qua nữ nhân không ra cốt khâu có thể sinh đứa nhỏ, kết quả là đại nhân cùng đứa nhỏ đều không bảo đảm, nghĩ lại dù sao tệ nhất không gì hơn cái này, cũng chỉ có thể là đem ngựa chết chữa thành ngựa sống. Cho nên liền gật đầu nói: "Không bằng nhường vị tiên sinh này thử một lần đi!"

Nghe được bọn họ đáp ứng rồi, Tiết Vô Ưu lập tức phản phó nói: "Hiện tại các người đều nghe theo ta an bày, đại thẩm, đem bả đao này, còn có băng gạc, châm này đều đặt ở trong nồi nấu! Không nên hỏi ta vì sao, hiện tại thời gian chính là sinh mệnh, chúng ta phải lập tức chuẩn bị sẵn sàng vì nàng mà chuẩn bị giải phẫu." Nàng lấy ra trong hòm thuốc một ngân đao cầm tay tự chế, một quả tú hoa châm cùng một quyển băng gạc.

"Ta đây là!" Nương vương nhị vội vã đi nấu nước.

"Vương nhị, người nhanh đi ở hiệu thuốc tìm được này, sau đó trở về lập tức hâm!" Viết hai cái đơn thuốc, Tiết Vô Ưu cấp tốc đưa cho vương nhị.

"Hảo!" Vương nhị tiếp nhận rồi vội vã chạy như phi đi ra ngoài.

Giải phẫu là dùng dao cần khử độc, ở hiện đại là cao áp* khử độc, thời đại này chỉ có thể là dùng nước nấu đến độ nóng cao để trừ độc. Giải phẫu cần dùng thuốc tê, thời đại này chỉ có thể dùng thuốc bắc có hiệu quả gây tê thay thế. Lại chính là thuốc giảm nhiệt, cái này rất trọng yếu, nếu miệng vết thương nhiễm trùng, thời đại này không thể thực hiện chậm, không có thuốc chích, cho nên sau giải phẫu nhất định phải uống chén thuốc có tác dụng giảm nhiệt. Nhắm mắt lại trong lòng lo lắng mấy vấn đề này xong, nàng liền phản phó Liên Kiều có thể chuẩn bị giải phẫu. Liên Kiều cùng nàng sống chung lâu như vậy, Tiết Vô Ưu thông thường có dạy cho nàng rất nhiều y học, nàng cũng là một người thông minh có thiên phú, có bản lĩnh rất nhanh liền nắm giữ kiến thức, hiện tại Liên Kiều là trợ thủ đắc lực của Tiết Vô Ưu.

[*Cao Áp: dùng lượng oxi tinh khiết với hàm lượng áp suất cao để khử trùng]

Ở phòng đối diện sau khi thực hiện xong phương pháp cơ bản để khử trùng, cuối cùng Tiết Vô Ưu chuẩn bị bắt đầu giải phẫu. Mặc dù ở hiện đại phẫu cung sản chỉ cần vài phút sau có thể khâu lại miệng vết thương, nhưng ở cổ đại lại không có thiết bị cùng kỹ thuật hữu hiệu giúp đỡ, trong lòng nàng vẫn thật sự khẩn trương, chỉ có thể nói cho bản thân mình cẩn thận lại muốn cẩn thận.

Đao cùng châm đều đã trừ độc tốt lắm, cho sản phụ ăn vào thuốc gây mê, sợ được hiệu không đủ, lại dùng ngân châm đâm ngay huyết gây tê của sản phụ, sau đó có thể giải phẫu. Quay đầu liếc mắt một cái sang vương nhị cùng nương vương nhị đứng ở bên cạnh không biết làm sao, Tiết Vô Ưu nói: "Các người đều đi ra ngoài!" Nàng biết bọn họ không có kiến thức, một lát nhìn đến trường hợp máu chảy đầm đìa khẳng định sẽ bị dọa sợ, lúc đó khẳng định sẽ ảnh hưởng đến tiến trình của cuộc giải phẫu.

"Khả..." Bọn họ hiển nhiên lo lắng.

"Các người nhanh một lát chuẩn bị quần áo trẻ con." Tiết Vô Ưu tìm một lý do.

"Hảo! Hảo!" Sau khi gật đầu liên tục, bọn họ vội vã đi ra ngoài chuẩn bị.

Hít sâu một hơi, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều liếc mắt nhìn nhau, sau đó nàng liền cầm lấy dao đã chuẩn bị rạch về phía bụng trắng tuyết của sản phụ kia...

Trước kia Tiết Vô Ưu đã làm qua giải phẫu động vật, Liên Kiều cũng một bên trợ thủ, không nghĩ tới nhanh như vậy nàng liền làm phẫu thuật cho người ta. Hào giống trước kia phẫu thuật lớn đều không có, hôm nay có lại khăn trương, tuy rằng khăn trương, nhưng sở trường thuật đao thủ của nàng lại một điểm đều không có đầu qua...

Đại khái mười phút sau, trong phòng liền vang lên một tiếng khóc vang dội của trẻ con! Tiết Vô Ưu phân phó Liên Kiều chăm sóc cho đứa trẻ, liền bắt đầu xử lý miệng vết thương. Thời đại này không có tuyến khâu, hơn nữa đột nhiên xảy ra, nàng không có chuẩn bị, cho nên chỉ có thể đảm nhiệm dùng tóc khâu lại tuyến.

Thời điểm Liên Kiều đem trẻ con ôm từ phòng ngủ sản phụ, vương nhị cùng nương vương nhị quả thực cao hứng đến ngây ngốc, bọn họ còn tưởng rằng lần này đại nhân cùng đứa nhỏ đều khó bảo toàn, tâm tình trầm trọng chỉ ôm thử ý tưởng một lần này. Cho đến khi thời điểm nhìn đến đứa trẻ con đang khóc nỉ non kia, bọn họ từ miệng nhắc tới đều là bổ tát phù hộ.

Bởi vì không có gì giúp đỡ, Tiết Vô Ưu chỉ có thể tự bản thân một tầng một tầng khâu lại miệng vết thương, trên trán đều là mồ hôi, Liên Kiều ở một bên không ngừng vì nàng mà lau. Đến thời điểm hết thấy đều hoàn thành, nàng đã đứng không đến hai canh giờ, hai chân đều đã tê rần!

"Nhanh đem cho nàng uống chén thuốc giảm nhiệt cùng cầm máu!" Tiết Vô Ưu ngồi ở ghế tựa thở hổn hển nói. Tuy rằng thân thể không sao, nhưng vừa rồi tinh thần tập trung ở độ cao, nàng hao phí rất nhiều thể lực.

"Là." Liên Kiều vội vã đưa tới, sản phụ ý thức vừa mới một điểm một điểm khôi phục liền rót xuống chén thuốc nồng đậm.

"Đứa nhỏ... Của ta đâu? Ta... Còn sống không?" Sản phụ vừa tỉnh lại, liền tìm đứa nhỏ.

"Ở trong này! Ở trong này! Người cùng đứa nhỏ đều bình an." Vương nhị cùng nương vương nhị ôm con đứng ở bên giường vui vẻ mà khóc.

"Hài tử của ta!" Nhìn đến bản thân đứa nhỏ, nàng dâu vương nhị kích động đến lời nói đều không thể nói rõ.

"Bồ tát sống a! Vương tiên sinh thật sự là thật cảm ơn ngài. Ngài quả là ân nhân cứu mạng một nhà chúng ta." Vương nhị tiến lên quỳ rạp xuống ghế dựa dập đầu.

"Mau đứng lên!" Tiết Vô Ưu không thói quen làm cho người ta đối bản thân thờ lạy như vậy.

"Không được, ngài chịu ta ba cái dập đầu mới có thể!" Vương nhị một bộ dạng không nghe kia, cố ý muốn dập đầu.

"Hiện tại bảo vệ đứa nhỏ, nàng dâu người còn không nhất định, còn muốn lại quan sát!" Tiết Vô Ưu chỉ phải ăn ngay nói thật.

"Ngài nói cái gì? Ta nàng dâu nàng..." Vừa nghe lời này, vương nhị lập tức hoảng hốt.

Thấy hần khăn trương như vậy, sợ bản thân làm vương nhị sợ, Tiết Vô Ưu vội vã nói: "Chỉ cần trong vòng hai ngày nàng dâu người không phát sốt, miệng vết thương không nhiễm trùng, sẽ không sự! Cho nên người nhất định phải cho nàng uống thuốc đúng hạn, đem đứa nhỏ đưa tới, nhường nàng hảo hảo nghỉ ngơi, chú ý gian phòng ở này nhất định phải bảo trì làm sạch!" Nàng bỗng chốc dạn dỏ thật nhiều. Vương nhị đều nhớ nhất nhất từ trên xuống dưới.

Lại qua vài cái canh giờ, luôn luôn đề ý đến thời gian mặt trời lặn, nàng dâu vương nhị không có phát sinh tình huống gì, sợ người trong nhà lo lắng, Tiết Vô Ưu dặn dò vài câu, nói sáng mai lại qua, mới mang theo Liên Kiều rời khỏi nhà vương nhị.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thử một lần thành danh

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Một đêm trần trọc miên man, chỉ sợ nàng dâu vương nhị phát sốt, miệng vết thương nhiễm trùng. Ngày thứ hai thiên không lượng, Tiết Vô Ưu liền đứng lên lôi kéo Liên Kiều đi đến nhà vương nhị.

Cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của nàng dâu vương nhị rồi, thần sắc Tiết Vô Ưu rốt cục cũng thoải mái. Quay đầu về vương nhị cùng nương vương nhị nói: "Đã qua hai mươi tư giờ, bệnh nhân hẳn đã thoát khỏi nguy hiểm!"

Nghe được tin tức này, vương nhị cùng nương vương nhị đều không ngừng lo lắng không khỏi quá đổi vui mừng. "Thật tốt quá! Thật tốt quá! Vương tiên sinh, đừng nhìn ngài còn nhỏ tuổi, thật sự là thần y a."

Thấy được khen lâu như vậy, Tiết Vô Ưu có chút nhẹ bỗng, dù sao lời khen như vậy đã mười sáu năm chưa từng nghe qua. Nàng nhẹ nhàng cười nói: "Bất quá cũng muốn đề ý, muốn qua bảy ngày sau bệnh nhân mới có thể xuống giường, nhớ kỹ trong một tháng tuyệt đối không thể làm việc nặng, qua hai ngày ta sẽ lại đến xem." Nói xong Tiết Vô Ưu cáo từ.

Trước khi đi, nương vương nhị nắm lấy một con gà muốn Tiết Vô Ưu phải mang theo, nói là ở trong nhà, cũng không đến nỗi trả chẩn phí, Tiết Vô Ưu căn bản không nghĩ thu, nhưng nhìn đến sắc mặt bọn họ chân thành, hơn nữa lão gà mái này vừa vặn có thể cho Chu thị bổ thân mình, cho nên cũng liền lấy.

Trên đường, Liên Kiều xách theo lão gà mái nói: "Nhị tiểu thư, khi nào thì chúng ta có thể được xem bệnh cho quan to quý nhân a, chẩn phí cho chúng ta liền một cái mỹ kim bảo, là có thể cho Đại phu nhân mua tổ yến tốt nhất!"

"Trương lai không lâu!" Tiết Vô Ưu cười nhìn phía đối diện.

Sau khi trở về Tiết gia, Tiết Vô Ưu cao hứng kêu Liên Kiều đem lão gà mái đưa cho Tổng mục, phân phó nàng làm hầm canh uống cho Chu thị. Tổng mục xem xét lão gà mái phì phì trong tay Liên Kiều, lo lắng hỏi: "Các người nơi nào có được gà mái? Sẽ không phải là trộm đi?"

"Tổng mục, người nói cái gì đâu? Đây là ta cùng nhị tiểu thư được nhân gia bang... Làm việc được nhận thù lao!" Sự tình Tiết Vô Ưu xem bệnh không ai biết, Liên Kiều vội vã sửa lại lời nói.

"Giúp người ta làm chuyện gì a?" Tổng mục vẫn lo lắng hỏi. Nàng biết nhị tiểu thư ngay ngày mười lăm đều sẽ đi bốc thuốc cho Chu thị, hơn nữa vừa vặn thời gian đi bình thường là một ngày, nàng tưởng nhị tiểu thư cùng Liên Kiều ham chơi, cho nên cũng không có quản nhiều. Dù sao ở trong nhà này, sự việc có thể làm nhị tiểu thư vui vẻ thật sự là quá ít.

"Ách, là giúp hiệu thuốc Triệu lão bản làm việc, nhà bọn họ phơi được liệu, nhân công không đủ, ta cùng tiểu thư đi giúp." Liên Kiều nói dối.

Nghe nói như thế, Tổng mục cau mày nói: "Nhị tiểu thư dù sao cũng là tiểu thư, thế nào có thể đi làm cái loại việc này đâu? Nếu như bị nhân gia nhận ra làm sao như thế nào mới hảo?" Tiết gia là dòng dõi thư hương, gia giáo vẫn rất nghiêm, chính là cảm thấy nhị tiểu thư ngốc, hơn nữa ở nhà lại không thêm sung năng, cho nên mới không có người chú ý tới nàng. Nhưng nếu muốn truyền ra ngoài cũng là một sự việc lớn!

"Tổng mục, người xem chúng ta mặc này một thân này ai có thể nhận ra a? Lại nói là lần đầu chúng ta làm tại thời điểm mừng mười lăm mới đi bốc thuốc cho phu nhân mà thôi. Người xem chúng ta còn có thể cầm con gà đưa tới cho phu nhân bổ thân mình đâu!" Liên Kiều cúi đầu chỉ vào quần áo giả sai vật trên người mình biện giải.

Nghe các nàng nói chuyện, Tiết Vô Ưu không nói gì thêm, xoay người vào phòng nhìn Chu thị. Chu thị tựa nửa người vào đầu giường, một bộ dáng danh dung*, nhìn đến nhị nữ nhि tiến vào, dùng giọng điệu ôn hòa nói: "Người cũng lớn như vậy, về sau bốc thuốc đi sớm về sớm, đồ phải làm cho ta lo lắng."

[*Danh dung: mang danh có dung nhan]

"Ta đã biết, nương." Thấy bộ dáng Chu thị ai ai thê thê, Tiết Vô Ưu bao nhiêu cũng có chút xót xa. Đã mười sáu năm, chẳng lẽ cả đời này nàng cứ như vậy qua sao? Trong lòng có chút không dễ chịu, nàng không có nói thêm cái gì, xoay người trở về phòng bản thân.

Tiết Vô Ưu luôn luôn đều là bộ dáng trầm mặc ít lời, cho nên Chu thị cũng không kỳ quái, bản thân vẫn cứ nằm ở đầu giường, cảm giác bức mình vẫn như trước, cũng khó trách như thế này, mỗi ngày nằm ở trong phòng, thân thể cùng tâm tình cũng không tốt, huống chi chính là nằm nhiều năm như vậy.

Thu thập gà mái xong rồi, Tổng mục tiến vào, cùng Chu thị kể lại sự tình gà mái. Chu thị trên mặt thoáng có chút an ủi, nhẹ giọng nói: "Tuy rằng Vô Ưu không nói một lời, nhưng vẫn biết đau lòng nương ta này!"

"Mẹ con chính là một tâm, đây là tự nhiên." Tổng mục liên tục phụ họa.

Ngay sau đó, Chu thị đột nhiên lại nhíu mày. Lo lắng nói: "Chính là bộ dáng ngờ ngác này, về sau gà đi ra ngoài ở nhà chồng như thế nào sống yên a? Nhưng đừng giống như ta." Nhị nữ là nương ư, nói đến quy tắc nữ giới, trong lòng Chu thị bất ổn.

"Phu nhân không nói còn đã quên, nhị tỷ đã mười sáu tuổi, lúc này cũng nên đến đính hôn. Chúng ta vì nhị tỷ mưu hoa* mới là a!" Tuy rằng nói như vậy, nhưng Tổng mục biết nhị tiểu thư không thể so với đại tiểu thư, có thể nói là cái không tài vô mạo*. Tiết Nhu di truyền mỹ mạo của Chu thị, nhưng là Tiết Vô Ưu lại là bộ dạng thường thường vô kì, tuy rằng cũng không tính là xấu, nhưng đến cùng trong đó cũng thượng chi tư. Hơn nữa không thương nói chuyện, một điểm lạnh lợi sức mạnh đều không có, trừ bỏ một tay tự cái gì đều sẽ không, ngay cả cơ bản nhất nữ hồng cũng không hiểu, gà đến kia một nhà cũng thật làm khó bà bà cùng trọng phụ sung ái.

[*Mưu hoa: cân nhắc kĩ càng]

[*Không tài vô mạo: không có tài, nhan sắc cũng thường thường]

"Ta phó mặc bệnh thân mình đã thật nhiều năm không xuất môn, huống hồ kinh thành cũng không phải nhà mẹ đẻ chúng ta, nhận thức người lại thiếu, như thế nào thay nàng mưu hoa đâu?" Chu thị tự trách nói.

"Phu nhân nói cũng là." Tổng mục cũng có chút phát sầu.

Một lát sau, Chu thị đột nhiên nói: "Qua mấy ngày ta viết phong thư đưa vào trong cung nhờ Nhu nhi đi, xem xem nàng có thể nghĩ biện pháp nào hay không!" Tiết Nhu từ sau khi tiến cung luôn luôn đều được cho sao bỗng lộc trở về xem bệnh Chu thị, hai năm trước càng là vượt qua hoàng gia chào liệng trở về thăm gia đình quá một lần, đã là cô nương vừa hai mươi, càng phát triển xinh xắn, chính là ở đó, thật sự là lãng phí thì giờ thanh xuân cực tốt.

"Là nha, ta thế nào không nghĩ tới đâu? Lần trước đại tiểu thư tiện thể nhấn trở về nói hiện tại là thủ hạ ở Đỗ Tư, lần này thương thức, nói không chừng đại tiểu thư nhận thức một ít nhân gia phú quý, có thể giúp nhị tiểu thư tìm gia đình người tốt đâu!" Tổng mục nhất thời hiểu ra.

"Phú quý không phú quý là không quan trọng, chỉ cần là nhân gia phúc hậu, có thể hảo hảo đối đãi nhị tỷ, ta đời này cũng liền an lòng!" Vô Ưu là người cuối cùng trong lòng Chu thị nhớ thương, mỗi ngày kéo dài hơi tàn như vậy ngày ngày qua đối với nàng thật là quá đủ.

Nghe thấy Chu thị còn nói lời không may như vậy, Tổng mục trong lòng có chút bất an, biết đã khuyên mười sáu năm, lỗi tai đều có thể sờ ra vết chai, rất nhiều sự tình mà trong lòng chính nàng vẫn luẩn quẩn, người khác thật sự là một điểm cũng không còn có cách nào, đành phải lặng lẽ lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nổi tiếng coi chừng

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Sau đó vài ngày, Tiết Vô Ưu đều bớt chút thời gian vụng trộm chuồn ra nhìn nàng dâu vương nhị, không nghĩ tới nàng khôi phục phi thường tốt, bảy ngày sau đã đi được, nhìn đến Tiết Vô Ưu nàng liền đập đầu tạ ân cứu mạng của mình. Tiết Vô Ưu rốt cục coi như là thờ phào nhẹ nhõm, tại cái thời đại lạc hậu này nàng hoàn thành giải phẫu thành công phẫu cung sản đồng loạt.

Đào nất lại hôm nay đã đến đầu tháng, Tiết Vô Ưu dựa theo thường lệ sáng sớm liền mang theo Liên Kiều đi tới hiệu thuốc Triệu.

"Nhị tiểu thư, thế nào bệnh nhân đến đây xem bệnh nhiều như vậy?" Liên Kiều nhìn về phía đối diện tò mò hỏi.

Tiết Vô Ưu vừa ngẩng đầu, quả nhiên, tuy rằng thời điểm còn sớm, nhưng ở hiệu thuốc Triệu đã chen hơn mười người, xem ra đều là đến xem bệnh. Tuy rằng hiệu thuốc Triệu đông khách không sai, nhưng cũng chưa từng có thời điểm sớm tinh mơ sẽ có nhiều người đến xem bệnh như vậy, đang lúc tò mò, Triệu lão bản nhìn thấy Tiết Vô Ưu đến, lập tức cười chạy đến nghênh đón nói: "Vương tiên sinh, ngài đã tới, người xem thật nhiều người chờ cho người xem bệnh đâu!"

"Người nói cái gì? Đều là chờ ta xem bệnh?" Lời nói của Triệu lão bản làm Tiết Vô Ưu có chút giật mình nhìn về một đồng người phía trước kia.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Người sau khi xem nàng dâu vương nhị trọng bệnh, thanh danh của người tại đây hai con phố được truyền đi. Đều nói người là Hoa Đà* tái thế đâu, hôm nay tới đều là mộ danh mà đến, người nhanh đi xem bệnh đi, đúng rồi, đã quên nói cho người, hôm nay tiên sinh chân kim gần người cũng không biết bao lần!" Triệu lão bản trên mặt đều là cười. Cái này cũng khó trách, nhiều người đến xem bệnh, ở hiệu thuốc hẳn người bốc thuốc cũng nhiều hơn, hiện tại Tiết Vô Ưu thành thần tài của hắn a.

[*Hoa Đà: có danh là Hoa Đà thần y, có tài y thuật cao siêu, giúp đỡ cứu người không giới hạn, nên người dân xem trọng và tôn kính]

"Nhị tiểu thư, chân kim* nhiều a!" Phía sau Liên Kiều đi theo bên tai Tiết Vô Ưu nhỏ giọng cường điệu.

[*Chuẩn kim: giống như giá trị vàng]

Cái này thật sự là tin tức tốt, phải biết rằng hiện tại ngân châm nàng dùng đều là mượn của Tôn tiên sinh, suy nghĩ thật lâu nàng nhưng vẫn muốn làm một bộ ngân châm. Đến cuối cùng y thuật bản thân được người ta khẳng định vẫn là thật cao hứng, Tiết Vô Ưu cất bước vào hiệu thuốc, ngồi ở án tử tiền, bắt đầu một người tiếp theo một người hỏi bệnh tình bệnh nhân..

Tới thời điểm gần giữa trưa, một vài mười bệnh nhân đã đều bị mời đi, tay vừa xoa nhẹ một chút ở bả vai có chút đau nhức, bỗng nhiên nhìn đến bên ngoài hiệu thuốc là một con ngựa Thất Mã cao to đến đây, ngồi trên là một vị ngoài bốn mươi tuổi trung niên nam tử thân mặc áo choàng bằng lụa màu đỏ sậm, phía sau là đình đầu hai người áo lam nâng cỗ kiệu, bên cạnh đi theo cỗ kiệu là một cái nha đầu mười bảy mười tám tuổi, vừa thấy chỉ biết là một nhân gia phú quý.

Sau đó, ngựa cùng cỗ kiệu đều đứng ở cửa hiệu thuốc, Triệu lão bản vừa thấy khiếp sợ, vội vã tiến lên đi tiếp đón."Ai nha, không phải là Lý viên ngoại sao? Trận gió nào đem ngài thổi tới đây?"

"Nghe nói nơi này của người có một vị thần y đến đây, mừng một cùng mười lăm xem bệnh, cho nên mang lão nương đến xem." Lý viên ngoại nói xong liền xuống ngựa, cái nha hoàn mười bảy mười tám tuổi kia vén lên màn kiệu, dẫn ra một lão thái thái đại khái hơn sáu mươi tuổi đầu đã đầy tóc bạc.

Triệu lão bản thấy thế vội vã tiến lên được rồi làm lễ. Cười nói: "Gặp qua lão thái thái, không biết lão thái thái nơi nào không thoải mái a?"

"Luôn choáng váng, tìm vài cái đại phu, mở vài cái phương thuốc cũng không chuyển biến tốt, cũng không nghĩ đến, nhi tử ta nói nơi này của người có thần y đến đây, cho nên quá đến xem!" Nói xong, Lý lão thái thái liền được con nâng đi vào hiệu thuốc.

"Lão thái thái mau ngồi, đây là Vương thần y!" Triệu lão bản dùng tay áo nhiệt tình lau một phen ghế ngồi dựa của bệnh nhân, sau đó đem Tiết Vô Ưu giới thiệu cho Lý viên ngoại cùng Lý lão thái thái.

Lý lão thái thái liếc mắt một cái đánh giá Tiết Vô Ưu, rồi sinh ra chút không tin nhiệm đứng lên. "Người chính là vị thần y mấy ngày nay được người truyền đem bụng mở lấy ra trẻ con?" Mấy ngày nay, nghe đồn nhưng tại đây có mấy cái truyền đồn trên đường.

Tiết Vô Ưu biết năng cùng người lúc trước giống nhau cảm thấy năng còn trẻ tuổi, lại không nói đại phu vẫn là càng già càng nổi tiếng, cùng tuổi thanh xuân không giống nhau, năng cười tùm tùm nói: "Lão thái thái, cho ta thay ngài hảo xem mạch xem bệnh người, xem xem ta nói có đúng hay không?"

Nhìn ra được Lý lão thái thái còn có chút do dự, Lý viên ngoại cũng không dự đoán được này cái vị gọi là thần y lại là cái mao đầu tiểu tử, bắt quá đã đến đây, đành phải ở một bên khuyên mẫu thân nói: "Nương, khiến cho hần xem một chút, nhìn xem không đúng chúng ta lập tức đi!"

"Uh, xem không đúng không trả tiền!" Lý lão thái thái bỏ thêm một câu sau liền đưa cổ tay đi lại.

Nghe một câu nói của lão thái thái giống tiểu hài tử thế, Tiết Vô Ưu cười. Nghĩ rằng: Người cổ đại hiền hòa cùng hiện đại giống nhau, người già đi đều cùng như tiểu hài tử. Vươn tay, nghiêm túc chẩn hạ mạch, Tiết Vô Ưu ngừng đầu hỏi: "Có phải không sáng sớm dễ dàng choáng váng nhất? Hơn nữa có đôi khi toàn da đầu run lên, thời điểm nghiêm trọng toàn nôn mửa ghê tởm?"

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Vừa nghe Tiết Vô Ưu nói được toàn câu, Lý lão thái thái lập tức gật đầu, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Này là được rồi, đây đều là bệnh trạng cao huyết áp cao huyết chỉ. Vị lão thái thái này có chút đoan trang, làn da trắng nõn, đáng người mập mạp, vừa thấy chính là loại hình sống an nhàn sung sướng, một loại cùng lão thái thái khổ cực sẽ không có loại bệnh này. Tiết Vô Ưu nói: "Cho người viết một cái phương thuốc, trở về mỗi ngày sớm tối gì đều pha trà uống thì được rồi!" Nói xong, liền cúi đầu viết một cái phương thuốc.

Thấy Tiết Vô Ưu viết xong phương thuốc sau, thân thủ Lý viên ngoại đi lại lấy vừa thấy. Chỉ thấy mặt trên viết mấy vị thuốc bắc: Rễ sắn, củ từ, quyết gổ dầu, cúc hoa, son tra, tam thất. Hần không khỏi nhướn mày. "Sớm tối gì đều pha trà uống? Liền đơn giản như vậy." Cái này cũng quá đơn giản thôi? Tiền trả vài lần nhưng ăn thật nhiều phở được liệu đều không hữu hiệu.

Liền mấy vị thuốc bắc như vậy ngay cả canh hầm đều vô dụng, trực tiếp pha trà uống là đến nơi?

"Ân." Tiết Vô Ưu nhìn thái độ đối phương hoài nghi, gật gật đầu. Tiếp tục nói: "Nhớ kỹ một ngày phải đi năm trăm bước, ăn cơm nhẹ nhàng, không nên gấp gáp nóng nảy. Nếu chuyển biến tốt, chờ mười lăm lại đến bốc thuốc thuận tiện trả chẩn kim hôm nay là được rồi!" Ý tứ rất đơn giản, lời nói trị không hết là không thu chẩn kim.

"Nếu chuyển biến tốt, người đi lại trả hai lần chẩn kim!" Lý lão thái thái quay đầu đối con trai của tự mình phân phó nói.

"Là, nương." Lý viên ngoại vội vã gật đầu.

Lý viên ngoại đi rồi, Triệu lão bản đã chạy tới, nhỏ giọng nói: "Vị này Lý viên ngoại nhưng là phú hộ gần đây, nhà lão thái thái luôn luôn xem đại phu, không là nơi này đau chính là nơi đó khó chịu, xem bệnh trọng tiền thưởng là rất nhiều, người về sau muốn nhiều thì để bụng một chút!"

"Ân." Tiết Vô Ưu cười gật gật đầu.

Đừng nói, một ngày này thu vào là gấp năm lần bình thường cũng không sai, xem ra ở cổ đại cũng có cái hiệu ứng quảng cáo. Tuy rằng chỉ lấy vương nhị một con gà kia, nhưng hiệu ứng quảng cáo này tuyên truyền cũng không phải là một hai thứ phí xem bệnh là có thể so. Như vậy càng về sau năng rất nhanh có thể làm ra một bộ ngân châm cho bản thân!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Mật báo

Coverter:LySanSan828

Editor:Tiểu Y

Đến mười lăm hôm nay, hiệu thuốc Triệu cùng lần trước giống nhau không ít người đặc biệt chờ tìm đến Tiết Vô Ưu xem bệnh. Tới gần thời điểm buổi trưa, bệnh nhân đều xem xong bệnh về nhà, một gã sai vặt bộ dáng tiểu tử mặc y phục lam bố nhà giàu đi đến, đem một thời bạc đặt ở trước mặt địa

phương trên bàn của Tiết Vô Ưu.

"Vương tiên sinh, này là Lý viên ngoại nhà ta đưa tới cho ngài hai lần chẩn kim. Lão thái thái nhà ta ăn được của ngài cảm giác tốt hơn nhiều. Chính là mấy vị thuốc bắc kia pha trà uống hương vị có chút không tốt, còn có là buổi tối uống luôn nước tiểu nhiều hơn. Hắc hắc..." Gã sai vật kia cuối cùng đầu tay sau cái ốt ngượng ngùng nói.

Cúi đầu suy tư một chút, Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nói: "Không bằng như vậy, ta đem được chế thành thuốc hoàn chỉnh, ăn vào tiện hơn nhiều, bảy ngày sau người đến nơi này lấy là được!"

"Kia đa tạ, ta bảy ngày sau lại đến." Gã sai vật ngàn ân vạn tạ rồi đi.

"Nhị tiểu thư, Triệu lão bản nói không sai, khối bạc này so hai lần chẩn kim còn muốn nhiều hơn một hai lần đâu!" Liên Kiều một bên vừa nói vừa suy nghĩ bắt tay vào tính bạc.

Mà hiện ở trong lòng Tiết Vô Ưu cũng có một ý tưởng. Chế thuốc? Nếu đem loại trị liệu cao huyết áp này cùng được cao huyết chi chế thành thuốc hoàn chỉnh, sau đó đặt ở hiệu thuốc bán, có phải hay không phải có chút lợi nhuận?

Người làm ăn chính là người làm ăn, Triệu lão bản giờ phút này cũng theo trong quầy đi ra, đối Tiết Vô Ưu cười nói: "Không bằng người chế thuốc hoàn chỉnh nhiều một ít, ta đặt ở quầy giúp người bán, ta cung cấp nguyên liệu, người cung cấp tay nghề, lợi nhuận chúng ta chia năm phần năm thành người xem thế nào?"

Tiết Vô Ưu đương nhiên là câu còn không được, lập tức đáp ứng nói: "Liên theo như lời của Triệu lão bản mà làm. Ta vừa rồi mới quên đi, loại hoàn thuốc này ta chế thành mười viên một hộp, một hộp liền bán năm mươi văn tiền đi! Về sau nếu bệnh nhân có bệnh trạng như Lý lão thái thái ngài liền bán cho nàng được này là được rồi."

"Một hộp năm mươi văn? Quý như vậy? Sẽ có người mua sao?" Triệu lão bản vừa nghe nhũn mảy.

Tiết Vô Ưu cười nói: "Vị Lý lão thái thái bệnh là bệnh nhà giàu, sẽ không cùng một loại người nghèo. Chỉ cần có thể trị bệnh, ta nghĩ phú quý nhân gia kia cũng không nghĩ sẽ dùng nhiều mấy văn tiền!" Cao huyết áp cao huyết chi đều là được ăn bình thường là được, lại thiếu vận động cùng trí óc. Một loại cùng người nghèo cơm ăn không đủ no, đều là dư dinh dưỡng, tóm lại nơi nào có thể dùng được như vậy đâu? Người giàu có thôi, không kiếm tiền từ bọn họ thì kiếm tiền ai?

"Đối! Đối! Cũng là người nghĩ chu đáo." Triệu lão bản lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Bất quá nghĩ lại, vạn nhất nếu có người nghèo bị cao huyết áp theo lời nói, thuốc này lại quý như vậy, người kia nên làm cái gì bây giờ? Căn cứ thần thuốc như cha mẹ, Tiết Vô Ưu lại bỏ thêm một câu. "Triệu lão bản, nếu thực sự có người nghèo khổ bị loại bệnh này, người cứ dựa theo y chang cái phương thuốc kia, lấy mấy vị được liệu đó cho bọn họ về nhà ngâm nước uống là tốt lắm, đều là hiệu quả giống nhau!"

"Hảo! Hảo!" Triệu lão bản liên tục đáp ứng.

Hôm nay chạng vạng trên đường trở về, Liên Kiều vỗ vỗ hầu bao trên lưng, cười nói: "Nhị tiểu thư, ngài đã có hơn hai mươi lượng bạc, đã đủ để đi đặt một bộ ngân châm, không bằng ngày mai chúng ta đi cửa hàng bạc đi?" Liên Kiều biết nguyện vọng lớn nhất của tiểu thư chính là có thể có một bộ ngân châm cho mình.

"Vẫn là chờ một chút đi!" Tiết Vô Ưu trả lời. Bởi vì nàng biết Chu thị đã không còn một vài món trang sức có thể cầm, bạc tiền tiêu hàng tháng nàng cùng nương vốn đã ít đến đáng thương, còn thường xuyên bị Lý Kim Hoàn kia cắt xén, hơn nữa quần áo dụng cụ các nàng(mẹ con LKH) thật nhiều đều là lấy bạc của bản thân mà có, bạc đó nói không chừng về sau sẽ công dụng, vẫn là đợi một thời gian rồi nói sau, dù sao nàng có thể mượn trước ngân châm tôn tiên sinh dùng.

Vì có thể kiếm nhiều bạc, buổi tối hôm nay, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều liền lặng lẽ ở trong phòng bắt đầu chế viên thuốc. Tuy rằng tóm lại xuất ra vị thảo được, những năm gần đây Chu thị luôn luôn đều uống thuốc, hậu viện không thể không có hương vị hãm được, cho nên cũng không có người hoài nghi cái gì. Nói là bảy ngày, nhưng nàng cùng Liên Kiều chỉ dùng ba ngày liền chế thành năm mươi viên, chế xong nàng liền phân phó Liên Kiều chạy nhanh đưa đến hiệu thuốc Triệu. Liên tục vài ngày, trong lòng luôn suy nghĩ đến được này bán có tốt hay không? Nếu bán tốt theo lời nói, nàng có thể lại làm chút khác, dù sao một tháng chỉ có hai ngày đi tọa chân, nàng ở nhà nhưng có cả phần lớn thời gian, nếu làm nhiều thêm vài loại lại bán tốt theo lời nói, một tháng như vậy cũng có thể kiếm không ít, mắt nhìn trời se lạnh, năm nay có thể tạo thêm điều kiện đầy đủ trong phòng Chu thị là xong.

Ô kê bạch phượng hoàn, hoa hồng trừ độc dưỡng nhan hoàn, lừa giao bồ huyết hoàn? Đến cùng phải làm loại nào đâu? Vẫn là mỗi loại đều làm một viên? Hôm nay, Tiết Vô Ưu đang lo lắng ngồi ở trong phòng làm ra một loại thuốc viên đưa đến hiệu thuốc Triệu đi bán, Liên Kiều cũng lo lắng vô cùng đẩy cửa chạy tiến vào!

"Nhị tiểu thư, không... Tốt lắm! Không tốt...!" Liên Kiều gấp đến độ ngay cả nói đều khó khăn.

"Xem người kích động? Xảy ra chuyện gì?" Tiết Vô Ưu vẫn cứ điềm đạm trước sau như một, có lẽ là kiếp trước đã trải qua hai mươi bảy năm đi? Nàng đối với sự tình gì đều là vân đạm phong khinh*, người không rõ sẽ nói nàng là một ngốc tử.

[*Vân đạm phong khinh: chỉ người bình tĩnh thờ ơ trước mọi việc]

"Vừa rồi Phương Nhi vùng trộm chạy tới nói với ta, nói là Nhị phu nhân đang dỗ lão thái thái nói là muốn cho người thành thân đâu!" Liên Kiều khẩn

trương trả lời.

Tiết Vô Ưu vừa mới sinh hạ không lâu, Bình Nhi gả cho Hưng Nhi theo bên người Tiết Kim Vãn, sau đó vài năm liền sinh một nam một nữ, nam kêu Vượng Nhi, năm nay mười lăm tuổi, là gã sai vặt làm việc nặng ở Tiết gia, nữ kêu Phương Nhi, năm nay mới mười hai tuổi, ở trong phòng Tiết lão thái thái làm nha đầu thô sử. Vượng Nhi cùng Phương Nhi đều xem như người bên cạnh Chu thị, cho nên quản gia Lí Kim Hoàn không muốn gặp, tự nhiên cũng sẽ không thể phân chia tốt gì cho bọn hắn. Bất quá những năm gần đây may mà Hưng Nhi giúp đỡ, Tiết gia hoặc là bên ngoài có chuyện gì đều là hắn vụng trộm đi tới nói một tiếng, cho nên tuy rằng hậu viện này Chu thị cùng của người của nàng hầu như không lui tới phía trước, nhưng mọi sự tình của Tiết gia đều vẫn biết đến.

Nghe xong lời này, Tiết Vô Ưu đầu chau mày, hỏi: "Biết bản hôn là nhà nào sao?"

"Cái này Phương Nhi không có nghe đến, người có biết nàng chính là cái nha đầu thô sử, căn bản không vào được phòng lão thái thái, bất quá ta đã thay nàng đi hỏi thăm!" Liên Kiều vội vã nói.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Tiết Vô Ưu phân phó nói: "Người lại đi nói cho Phương Nhi, chuyện này trước đừng cho phu nhân biết, ta sợ nàng sẽ lo lắng, rồi sốt ruột!"

"Đã biết." Liên Kiều gật gật đầu, liền xoay người đi.

Liên Kiều đi rồi, Tiết Vô Ưu lâm vào trầm tư. Nàng tại đây đã mười sáu tuổi, là đến nên thời điểm đính hôn trao gởi, nữ tử Đại Tề mười bảy mười tám tuổi đều đã lập gia đình. Nàng vốn cũng không nghĩ quá về chuyện này, chính là cảm giác tổ mẫu không đau, phụ thân không thân hân là không có người nghĩ nàng mới đúng, không nghĩ tới Lí Kim Hoàn lại nghĩ tới, xem ra nàng nhất định là không có chủ ý tốt, nàng vẫn nên nghĩ lại đối sách.

Ngày kế tiếp, Tiết Vô Ưu toàn tâm toàn ý làm ô kê bạch phượng hoàn cùng hoa hồng trừ độc dưỡng nhan hoàn. Sự tình đính ước cho nàng nàng phảng phất căn bản giống như chưa từng nghe qua, Liên Kiều tuy rằng thực vội, nhưng nhìn đến tiểu thư nhà mình như không có việc gì giống nhau, nàng thật sự là không biết trong hồ lô nhị tiểu thư bán được gì. Dù sao nữ nhân ở cổ đại đời này sự tình lớn nhất chính là lập gia đình sinh con.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tính toán

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Thăng đến thời điểm canh hai tiếng trống canh vang lên, Tiết Kim Vãn mới từ hội bằng hữu bên ngoài trở về.

"Lão gia, ngài đã trở lại?" Chờ lâu Lí Kim Hoàn tiến lên tiếp nhận áo khoác Tiết Kim Vãn cởi ra.

"Àn." Xem ra Tiết Kim Vãn uống không ít, có chút say huân huân đi đến trước giường, ở trên nằm gối đầu một nửa.

Lí Kim Hoàn vội vã phân phó bọn nha đầu: "Hồng Hạnh, nhanh đem canh giải rượu lấy đến, Liễu Xanh, đi lấy nước rửa chân!"

"Là." Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh vội vã lên tiếng trả lời đi.

Lí Kim Hoàn tiến lên ngồi ở bên người Tiết Kim Vãn, đôi tay vì hắn mà vuốt ve bả vai, cười nói: "Ngài lại đi hội bằng hữu gì gì? Thế nào trở về như vậy mới trở về? Nãi nãi mấy ngày nay đều hỏi, nói người như thế nào luôn không ở nhà dùng cơm chiều."

"Ai, người tưởng nghĩ ta muốn mỗi ngày đi ra ngoài xã giao như vậy sao? Đi sớm trở về không nói, vừa phải trả không ít bạc, còn phải sắc mặt người!" Tiết Kim Vãn vừa nói chính là bức tức đầy bụng.

"Lão gia, chuyện lên chức thế nào?" Lúc này, Hồng Hạnh bưng canh giải rượu vào được Lí Kim Hoàn tiếp nhận đến, tự tay vì Tiết Kim Vãn dâng

Tiết Kim Vãn tiếp nhận canh giải rượu, cúi đầu uống xuống mấy khẩu, sau đó đưa lại bát không cho Lí Kim Hoàn: "Vài cái bằng hữu của ta chức vị rất thấp, cũng chỉ có thể giúp ta nghe tin tức, đáp vài kiểu thôi, nếu được chức vị tốt, phải là thượng thư đại nhân!"

Mấy ngày trước đây, Tiết Kim Vãn nghe bằng hữu nói Lại bộ có mấy vị đại nhân cáo lão hồi hương*, còn thiếu vài chức vị, nói là muốn theo phía dưới Lại bộ quan viên đề cử mấy người. Được tin tức hắn vội vã tìm bằng hữu hỏi thăm tin tức khơi thông, nhưng chạy vài ngày, mặt mày vẫn một điểm đều không có, tâm tình không khỏi có chút phiền chán. Dù sao cái chức vị thất phẩm thượng thư này nhưng hắn đã giữ mười mấy năm, luôn đều không lên chức, căn bản tuổi trẻ thanh cao đều đã bị mài mòn, hiện tại đã thành người trung niên buồn bực thất bại!

[*Cáo lão hồi hương: cũng đồng nghĩa như về hưu]

"Cái kia sao chúng ta không đưa điểm lễ cho thượng thư đại nhân?" Lí Kim Hoàn đề nghị nói.

Lúc này, Liễu Xanh tiến vào đem một chậu nước rửa chân nóng hôi hổi đặt ở dưới giường chân bước lên, Lí thị khoát tay ý bảo Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh đi xuống, bản thân tự mình ngồi xỏm xuống, hầu hạ Tiết Kim Văn rửa chân.

"Giống ta như vậy ở Lại bộ tiểu quan một chảo một bó to*, bình thường cũng cùng thượng thư đại nhân không có gì lui tới, phỏng chừng ngay cả phủ gia quý còn không thể nào vào được. Lại nói đi lấy cái gì làm lễ vật? Tiện nghi thì người ta chường mắt, quá quý thì chúng ta cũng không đưa nổi!" Tiết Kim Văn bắt đầu nói.

[*Một chảo một bó to: chỉ có nhiều người giống nhau không khác biệt lắm về một điểm nào đó]

"Kia, lần này cơ hội tốt như vậy liền bỏ lỡ không công?" Lí thị trong lòng thập phần tiếc hận, cũng có chút bất bình đứng lên, nhớ ngày đó bản thân gả đi làm thiếp chính là tưởng về sau có thể làm quan phu nhân, nhưng lúc nàng gả tới là thời điểm Tiết Kim Văn làm thất phẩm, đến bây giờ đã hai mươi năm vẫn làm thất phẩm, trong nhà tuy rằng cũng có một đám bà tử nha đầu hầu hạ, nhưng dù sao cũng chỉ xem như cái nhà tiểu khang*, nguyên lai cách giấc mộng nàng kém xa, hơn nữa danh phận vẫn là làm cái thiếp.

[*Tiểu khang: chỉ gia đình đủ dư đã không đến nỗi nghèo hay giàu]

"Chỉ có thể mặc cho số phận!" Tiết Kim Văn bắt đầu nói.

Hầu hạ Tiết Kim Văn rửa mặt xong rồi, thấy hán nằm ở trên gối nhắm mắt dưỡng thần, Lí thị nhân cơ hội ở bên gối đầu rồi nói: "Đúng rồi, hôm nay bà mới trên đường Ngô gia thác vội tới tìm nhị tỷ làm mai!"

Vừa nghe lời này, Tiết Kim Văn bỗng chốc nhớ tới nhị tỷ năm nay đã mười sáu tuổi, vẫn nên đến thời kì làm mai. Toại nguyện hỏi: "Cái Ngô gia nào?"

"Chính là Ngô gia trong nhà mở khách sạn, dưới gối cũng chỉ có một vị thiếu gia này, năm nay mười tám tuổi, ở trên đường sổ nhà hán sinh ý tốt nhất, nghe nói ngoài thành còn có thôn trang, trong nhà cũng giàu có, nhị tỷ gả qua muốn hưởng phúc!" Lí thị đem Ngô gia thổi phồng ngàn hay vạn hay*.

[*Ngàn hay vạn hay: nói một điều/sự việc nào đó tốt]

"Khách sạn Bình An? Ta giống như nghe nói thiếu gia nhà hán có chút ngốc a!" Tiết Kim Văn vắt hết óc nhớ lại.

"Không ngốc, chính là nhân tâm có chút mờ hồ. Người cũng biết nhị tỷ chúng ta không phải cũng có chút ngốc sao? Nhân gia trong nhà giàu có như vậy, nếu không thiếu gia có chút... Tâm nhân có chút mờ hồ, cũng sẽ không thể phò thác người đến nhị tỷ chúng ta a. Nàng ngay cả nấu nướng đều không, bộ dạng cũng bình thường, người nói nếu bỏ lỡ Ngô gia, nhị tỷ còn có thể tìm được cái dạng nhà chồng gì a? Nay gả đi qua nhưng chỉ có làm thiếu phu nhân, về sau sản nghiệp trong nhà lớn như vậy, là ăn bất tận uống bất tận*, hơn nữa là Ngô gia phò thác người đến nói thân, khẳng định đối với nhà chúng ta cũng vừa lòng!" Lí thị nói khéo như rót mật ở bên gối đầu Tiết Kim Văn lái nhai.

[*Ăn bất tận uống bất tận: không lo về vấn đề ăn uống]

"Lão thái thái có ý tứ gì?" Tiết Kim Văn thoáng nhíu mày.

"Lão thái thái cũng cảm thấy tốt. Chờ người đáp ứng rồi, người bên Ngô gia liền phái người đến xem tướng nhị tỷ." Lí thị vội vã trả lời.

"Dù sao cũng là sự tình cả đời, người phái người đi hỏi thăm một chút về thiếu gia Ngô gia kia, có thật là cái ngọc tử không là tốt rồi!" Lời nói Lí thị vẫn làm Tiết Kim Văn không tin, dù sao cái nữ nhi ngờ ngác kia hán biết đến, quả thật là không có bản lĩnh, người trong sạch ai lại nguyện ý cưới nữ tử như vậy làm vợ a?

"Biết! Đại phu nhân hàng năm có bệnh, chỉ có thể là ta nhị nương này thay nàng quyết định. Ai, người nói nhà này trong ngoài ngoài đều là ta một thân gánh, ta tóc đều muốn bạc nhanh." Lí thị không quên khoe thành tích kể khổ.

"Ta đều biết đến, mấy năm nay người vất vả!" Có chút mệt mỏi Tiết Kim Văn vỗ vỗ tay Lí thị.

"Lão gia biết là tốt rồi!" Lí thị cười, cực kỳ ôn nhu ở bên gối tai Tiết Kim Văn nói một câu, sau đó thay hán cái đắp chăn.

Không bao lâu sau, trong phòng liền vang lên tiếng gáy không cân xứng. Lí thị đắc ý gờ cằm, trong lòng tính toán một trăm lượng bạc kia lập tức có thể đến tay. Hôn sự Ngô gia này là Lí thị nghe huynh đệ nhà mẹ đẻ nói, nói là Ngô gia có một đứa ngọc, muốn có một mối hôn nhân, tuy rằng Ngô gia có chút tiền tài, nhưng dù sao con cũng là cái ngọc tử, cho nên không có khuê nữ nhà ai nguyện ý, liền truyền lời mà nói nếu ai tạo cho nhà hán thành hôn lập tức ưu tiên cho một trăm lượng bạc. Lí thị nghe xong, liền đã thông sự chú ý về nhị tiểu thư Tiết gia. Nhà đầu này nàng vốn xem không vừa mắt, đã sớm muốn đem nàng đuổi rồi, đỡ phải ở nhà ăn miễn phí, vừa vặn có cơ hội nhất tiễn song điêu* như vậy nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua. Cho nên nhờ huynh đệ nhà mẹ đẻ cầm canh thiếp* Tiết Vô Ưu đi qua, Ngô gia tìm người tính toán, nói là ông trời tác hợp cho, cực kì dễ bụng. Nếu không, hai ngày này làm sao mà Lí thị đỡ hết Tiết lão thái thái rồi lại đỡ Tiết Kim Văn, đến cùng là nhường bát tự có nhất phiết*.

[*Nhất tiễn song điêu: một mũi tên bắn trúng hai con nhạn]

[*Canh thiếp: là lá thiếp ghi tên tuổi của một nữ nhi nào đó khi có ý muốn thông gia hai bên]

[*Bát tự có nhất phiên: cách xem thông qua luận giải các dữ liệu trong 4 cột thời gian (năm, tháng, ngày, giờ sinh) theo lịch Can Chi về số tuổi hai lửa có hợp để thành hôn hay không]

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sinh ý thịnh vượng

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

Đảo mắt lại đã mấy ngày, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều mang theo thuốc, mấy ngày nay cho tới giờ ở nhà vất vả làm ô kê bạch phượng hoàn cùng hoa hồng dưỡng nhan xếp độc hoàn đi tới hiệu thuốc Triệu.

"Người đã tới, cùng thời gian lần trước người để viên thuốc ở đây không sai biệt lắm đã bán xong rồi, lập tức liền thiếu hàng, người trở về vội làm nhiều một chút rồi đưa tới." Vừa đến hiệu thuốc, Triệu lão bản liền từ trong quầy chạy đến nói.

"Bán tốt như vậy?" Vừa nghe lời này, Tiết Vô Ưu nhiều ngày lo lắng trở thành hư không, nàng còn tưởng rằng bán không tốt đâu.

"Cái kia bản thân Lý viên ngoại liền mua hai mươi hộp, hiện tại đã một vài người biết đến liền như vậy, về sau nhiều người, khẳng định cần rất nhiều hàng." Triệu lão bản mặt mày hớn hờ nói.

"Ta ở nhà lại làm một ít thuốc bổ cho nữ nhân ăn, ô kê bạch phượng hoàn cùng hoa hồng dưỡng nhan xếp độc hoàn, người xem nguồn tiêu thụ thế nào đi!" Tiết Vô Ưu nhờ Liên Kiều đem trong tay hai cái gói đồ lớn đặt ở quầy thượng.

"Chỉ cần danh hào của người, khẳng định là không có vấn đề. Người xem hôm nay bệnh nhân tới tìm người xem có bao nhiêu? Người hai con phố này hiện tại đều gọi người là "thánh thủ tiểu vương" đâu. Ha ha..." Theo ngón tay Triệu lão bản chỉ tám chín bệnh nhân đã ở hiệu thuốc xếp hàng chờ.

Thánh thủ tiểu vương? Ha ha... Không nghĩ tới nhanh như vậy nàng còn có danh hào. Giao cho Liên Kiều cùng Triệu lão bản tính toán khoản thuốc viên, nàng liền đi tới cái bàn tiền sảnh bắt đầu một ngày hồi chân*...

[*Hồi chuẩn: chuẩn đoán hồi bệnh]

Lúc hoàng hôn, Tiết Vô Ưu mang theo Liên Kiều đi về phương hướng Tiết gia.

"Nhị tiểu thư, hôm nay tiền chẩn kim cùng bán thuốc viên lần trước tổng cộng có năm sáu lượng bạc đâu!" Liên Kiều hưng phấn nói.

Nàng một tháng tiền tiêu bạc cũng chẳng qua có hai lượng, Chu thị có gấp hai, bạc đó nhiều nhất cũng đủ cấp Chu thị mua thuốc bổ sung, nếu muốn mua thuốc bổ gì cần bản không đủ. Hiện tại trong phòng Chu thị cùng nàng là năm người, hơn nữa cộng Hưng Nhi, Phương Nhi cùng Vương Nhi, tổng cộng là tám người, nếu mỗi người làm một kiện áo giống dạng áo bông theo lời nói đại khái là cần đến mười lượng bạc, áo bông Chu thị làm tốt hơn chút là đủ hai lượng rồi. Ở trong lòng tính toán xong rồi, Tiết Vô Ưu cười nói: "Quá hai ngày xuất ra mười lượng bạc cho mỗi người làm một bộ áo bông!"

"Thật sự? Kia thật tốt quá!" Đã ba năm không có làm qua áo bông mới, áo bông của nàng đều đã nhỏ.

"Vương cô nương!" Đi tới, đột nhiên phía sau có người kêu. Quay đầu vừa nhìn, thấy là tôn tiên sinh tọa chẩn ở hiệu thuốc Triệu, Tiết Vô Ưu vội vã đón nhận hỏi: "Tôn tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Nghe được câu hỏi của Tiết Vô Ưu, Tôn tiên sinh hé miệng cười, một bộ dáng muốn nói lại thôi, giống như có chút gian nan khi nói ra miệng. Liên Kiều miệng mau, ở một bên xen vào nói: "Tôn tiên sinh, ngài có chuyện gì nói thôi! Người xem trời đều đã đen, tiểu thư nhà ta còn sốt ruột về nhà đây."

"Liên Kiều, Tôn tiên sinh, kỳ thực ta cũng coi như nửa đồ đệ người, có cái gì cứ nói thẳng đi!" Vị Tôn tiên sinh này y thuật tuy rằng loại một, nhưng cùng bệnh nhân giao tiếp vẫn dạy cho nàng không ít điều, còn đem ngân châm của mình cho nàng mượn, lại cực lực đề cử bản thân nàng vào mộng một, mừng mười lăm thay hẳn nhận điều trị, cho nên ở trong lòng Tiết Vô Ưu vẫn rất cảm kích.

Nhiều này, Tôn tiên sinh rốt cục nói ra miệng. "Vương cô nương, người nếu tọa chẩn ở trường kỳ Triệu... Người liền trước tiên cho ta cái tín, người nói làm cho người ta bắt buộc ta phải từ, Nói chung... Tóm lại là không tốt lắm!"

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu rốt cục cũng rõ ràng. Tôn tiên sinh này là sợ nàng đoạt bát com của hắn a. Dưới đáy lòng nàng không khỏi có chút buồn cười, nàng chưa từng có ý tưởng này, cho dù có, tình thế cũng không cho phép a, nàng không thể mỗi ngày đều chạy đến. Cho nên vội vã cười giải thích nói: "Tôn tiên sinh, ngài là hiểu lầm! Ngài nói ta là một nữ nhi cũng chính vì vậy, một tháng có thể tìm ra hai ngày tọa chẩn kiếm thêm bạc, nhân thời điểm rảnh rỗi mới làm viên thuốc đặt ở hiệu thuốc Triệu bán mà thôi. Lại nói ngài ở hiệu thuốc Triệu làm lâu như vậy, rất nhiều bệnh nhân tín nhiệm ngài, Triệu lão bản lại càng không thể sa thải ngài!"

"Ngươi... Nói thật?" Tôn tiên sinh nghe nói như thế không khỏi vui mừng quá đỗi, trong nhà một nhà già trẻ ăn cơm đều phụ thuộc vào phân công tác của hắn đâu.

"Ân." Tiết Vô Ưu gật gật đầu, sau đó còn nói: "Tôn tiên sinh, kỳ thực ta trong tay còn có mấy phương pháp làm thuốc bí phương, nhưng có nhiều loại được ở nhà ta không có, ngươi xem ngươi có hứng thú hay không?" Nói xong liền lấy ra trong lòng hai trương phương thuốc đưa cho Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh tiếp nhận đến tay, cúi đầu vừa thấy, thấp giọng thì thầm:

"Lửa giao bồ huyết cao, ba ba tinh hoàn..." Sau đó trong ánh mắt liền phát ra ánh sáng giật mình, ngẩng đầu kinh ngạc nói: "Vương cô nương, cái đó đều là bí phương, ngươi liền như vậy mà yên tâm giao cho ta?"

"Chúng ta tiếp xúc lâu như vậy, ta đương nhiên tin tưởng nhân cách làm người của Tôn tiên sinh." Tôn tiên sinh này tuy rằng là người nhất gan sợ phiền phức, nhưng cũng là một người hiền hậu thành thật.

Nghe Tiết Vô Ưu nói như vậy, Tôn tiên sinh lập tức vỗ bộ ngực nói: "Hảo, ta đây trở về liền chiếu theo phương thuốc này làm một ít đưa tới hiệu thuốc Triệu bán, lợi nhuận chúng ta chia năm phần thành ngươi xem thế nào?"

"Cứ dựa theo ngươi nói mà làm!" Tiết Vô Ưu gật gật đầu.

Trên đường về, Liên Kiều không khỏi tiếc hận nói: "Nhị tiểu thư, ngươi thế nào đem vài cái độc môn bí phương kia giao cho Tôn tiên sinh đâu? Kỳ thực chúng ta có thể tự bản thân làm nha, như vậy lợi nhuận không bị chia nửa rồi chia năm, lại nói vạn nhất hắn đem phương thuốc làm của riêng rồi làm thuốc viên đi hiệu thuốc khác bán được kia thì làm sao bây giờ?"

Nghe xong lời của Liên Kiều, Tiết Vô Ưu lạnh nhạt cười: "Lửa giao bồ huyết cao cùng ba ba tinh hoàn đầu tiên này lấy nguyên liệu cũng rất phiền toái, hơn nữa công nghệ lại phức tạp, chúng ta chỉ hai người làm như thế cũng phải mệt đến nằm sấp xuống. Hiện tại chúng ta ra hai phương thuốc có thể lấy đến 50% lợi nhuận cơ sao mà không làm? Nếu tính cho hắn muốn đem phương thuốc này làm của riêng kia thì dù sao cũng vẫn thiếu chúng ta một cái nhân tình. Loại phương thuốc này ta còn có rất nhiều, bản thân chúng ta căn bản là làm không nổi, không bằng làm cho hắn kiếm một chút bạc sống tạm. Lại nói thủy chung thiếu ta một phần tình!"

"Nhị tiểu thư, ngài hiện tại thật sự là diệu thủ nhân tâm*!" Liên Kiều trêu ghẹo.

[*Diệu thủ nhân tâm: bàn tay kỳ diệu có lòng thương người]

Nói giỡn xong, mười phần cảm đền, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều đã về tới Tiết gia.

Vừa rảo bước tiến vào phòng Chu thị, liền cảm giác không khí có chút không đúng. Chỉ thấy Tổng mục cùng Bình Nhi khoanh tay đứng, trên mặt đầy ngưng trọng, nhìn lại Chu thị đang ngồi ở trên giường, tay cầm khăn gạt nước mắt. Thấy đến một màn như vậy, Tiết Vô Ưu không khỏi nhíu mày. Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngốc tử cầu hôn

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

"Nương, ngài thế nào lại khóc?" Tiết Vô Ưu tiến lên quỳ ở nửa chân, giường đôi mắt nhìn mẫu thân rơi lệ.

Lau nước mắt, Chu thị miễn cưỡng gạt gạt khóe miệng, tay vuốt mái tóc đen của Tiết Vô Ưu. Nói: "Nhị tỷ đã trở lại?"

Thấy Chu thị gượng cười, Tiết Vô Ưu quay đầu hỏi Tổng mục: "Tổng mục, đến cùng sao lại thế này?"

"Ai!" Tổng mục không nói, chỉ là thờ dài một hơi.

"Bình Nhi, ngươi nói!" Tiết Vô Ưu đành phải quay đầu hỏi Bình Nhi.

Bình Nhi thấy thế, chỉ phải trả lời quanh co: "Thời điểm buổi trưa nhà kia nghe nói lão thái thái nghị hôn cho ngài, cho nên đã chạy tới báo tin, hắn nghe được..." Nói tới đây liền nói không được nữa. Mười mấy năm qua thời điểm Bình Nhi tuổi trẻ còn lỗ mãng tính cách cũng được sửa lại không ít, thành thân sinh con tuổi dần dần lớn, cho nên tính cách cũng dần dần ôn trọng lại.

Nghe đến đó, Tiết Vô Ưu đương nhiên rõ ràng khẳng định là đối tượng nghị thân kia không tốt đi?" Người ăn ngay nói thật thì tốt rồi, ta chịu được!"

Bình Nhi quay đầu nhìn Chu thị liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Hưng Nhi nghe được thiếu gia Ngô gia kia cơ hồ chính là cái ngốc từ!"

Ngốc từ? Đây cũng quá... Ngay từ đầu cứ tưởng nghị thân cho nàng khẳng định không phải là người có gia thế tốt, bất quá nhưng không nghĩ tới Lí thị kia thế nhưng có ý xấu như thế, còn có Tiết lão thái thái cùng cha nàng chẳng lẽ để cho Lí thị cứ như vậy mà hồ nháo?

"Phu nhân này tức giận, vừa mới đi cầu lão thái thái, nhưng lão thái thái cũng dầu muối không vào, phi, còn nói rằng thiếu gia Ngô gia kia không ngốc, chính là tâm nhân có chút hư! Cho nên phu nhân bị tức giận. Lão gia này hai ngày đi ngoại ô làm việc chung, không trở lại, cái này như thế nào cho phải? Ngày mai Ngô gia sẽ đến xem tướng nhị tiểu thư, nếu hợp tướng như lời nói, lúc đó sẽ hạ quyết định. Vừa rồi lão thái thái phái người đưa tới quần áo để ngày mai ngài gặp khách." Ngón tay Bình Nhi đặt lên một chút trên bát bàn tiên ở chính giữa phòng.

Tiết Vô Ưu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bàn bát tiên thượng là một bộ quần áo nhìn ra vẻ thể diện, một kiện vải hồng màu đỏ thêu hoa mai cùng đế giày, một cái váy bạch lăng dài cộng thêm một bộ trang sức bạc tương trần châu. Nhìn đến đó, nàng không khỏi lạnh lùng cười. Những năm gần đây, tổ mẫu nàng tuy là thời điểm mừng năm mới nhưng cũng không có đưa quá một bộ quần áo, lần này chịu chi tiền vốn như vậy xem ra là bị Lí thị làm cho chấp chôn mớ hồ. Cái kia Lí thị khẳng định cũng sẽ không thể không quan tâm, phương diện này hẳn là phải có chỗ tốt gì đi?

"Con của ta, người thế nào lại mệnh khổ như vậy đâu? Người thế nào so tỷ tỷ người còn khổ hơn? Thà tính một đời cũng không lập gia đình còn hơn so với gả cho cái ngốc từ a..." Chu thị mặt rơi lệ vỗ về Tiết Vô Ưu.

"Khẳng định cái kia là Lí thị sai sử, chẳng lẽ để cho nàng một tay che trời sao?" Liên Kiều nghe đến đó tức giận cực kỳ.

"Hiện tại lão thái thái bị nàng dỗ xoay quanh, lão gia thì bên tai nhuyễn, lại không quản chuyện này, vậy phải làm sao bây giờ a?" Tống mụ nhủ mảy nói.

"Ngày mai Ngô gia không phải là đến xem tướng nhị tiểu thư sao? Không bằng chúng ta không đi, cho các nàng không thấy khỏi xem tướng!" Bình Nhi ở một bên nghĩ chủ ý.

"Kia thế nào có thể? Lời nói của lão thái thái chúng ta không nghe về sau cũng đừng tưởng được tiếp tục sinh hoạt ở trong nhà này, nói không chừng còn có thể lấy gia pháp đến để trừng phạt nhị tiểu thư." Tống mụ lắc đầu, phủ định ý tưởng của Bình Nhi.

Đều hết đường xoay xở, sắc mặt Tiết Vô Ưu cũng không làm khó mọi người, ngược lại mỉm cười khuyên giải an ủi mẫu thân: "Nương, mọi người đều có số mệnh, sự tình nói không chừng còn có thể hoãn lại, người không cần lo lắng!"

Nữ nhi này từ nhỏ đều là như thế này, đối với cái gì đều có thái độ nhàn nhạt, nên cho rằng nàng ngốc. Chu thị chỉ nghĩ nàng tuổi còn nhỏ, khẳng định là không biết tình huống bản thân đang bị vây trong hồ lửa. Nội tâm càng vì nàng phát sầu, nàng cái dạng này so với bản thân mình yếu đuối còn không bằng, về sau gả cho người khác sinh hoạt phải thế nào a?

Đoàn người trong phòng Chu thị đều thờ dài thờ ngắn, Tiết Vô Ưu cũng đi thẳng về phòng mình nghỉ ngơi, chỉ có Liên Kiều mới biết nhị tiểu thư khẳng định có ý tưởng, không nhiều lời nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Vô Ưu đem quần áo cùng trang sức mà Tiết lão thái thái sai người đưa tới mặc lên rồi đi đến trong phòng Chu thị.

Ngẩng đầu liếc mắt đánh giá nữ nhi mình một cái, chỉ thấy trên người Tiết Vô Ưu mặc vải hồng màu đỏ bồi đế giày, bên trong là tiểu áo bộ màu xanh thúc lĩnh, hạ thân là váy bạch lăng, trên đầu búi sơ hoàn tiểu kế, sau búi tóc tà cắm hai ngân trâm cài được khảm trần châu, trên má tựa hồ còn thoáng một điểm son, cả người nhẹ nhàng khoan khoái lộ ra một chút xinh đẹp, cùng nàng lúc trước quả thực khác nhau rất lớn. Đây là ba phần diện mạo bảy phần trang điểm đi? Bình thường luôn Tiết Vô Ưu một thân bố y màu xanh mặt mộc không trang điểm, trên đầu nhiều lắm là cắm một cây băng ngọc hoặc cài ngân trâm, quả thực so nha đầu người nhà giàu trang điểm còn không bằng, hôm nay này một tá phần*, ai nói bộ dạng nàng khó coi? Tuy rằng không phải là mỹ nữ khuyển quốc khuyển thành, nhưng cũng được xem là một cái mỹ nhân!

[*Phần : trang điểm, phần trang]

"Vô Ưu, người đây là..." Chu thị không hiểu nhìn nữ nhi, nàng hôm nay là như thế nào? Trong nháy mắt trang điểm như vậy, chẳng lẽ còn sợ người nhà kia xem tướng người chướng mắt sao?

"Nương, tất cả đều là mệnh, người không thể cùng mệnh đấu đúng không? Hết thầy đều nghe theo mệnh trời đi!" Tiết Vô Ưu khí định thần nhàn trả lời Chu thị, phảng phất cái nàng nói căn bản không phải là vận mệnh của mình.

"Đúng vậy, đều là mệnh a, nương nếu có thể sinh ra con trai, người cùng tỷ tỷ người cũng sẽ không lưu lạc đến này tình thế (ruộng đất) này!" Chu thị lại bắt đầu gạt nước mắt.

Đang lúc nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một thanh âm của nữ hài tử. "Nhị tiểu thư, lão thái thái gọi ngài nhanh đi tiền thính! Người Ngô gia đã đến."

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người càng thêm ngưng trọng. Tiết Vô Ưu nói với Chu thị một tiếng, liền trong ánh mắt lo lắng của mọi người mà đi ra phòng cùng nha đầu Yến nhi đi phía trước viện Tiết lão thái thái.

Thời điểm Tiết Vô Ưu mang theo Liên Kiều cất bước đi vào tiền thính, chỉ thấy tiền thính có ba người ngồi, phân biệt chỗ ngồi chính giữa là Tiết lão thái thái, trên chỗ ngồi là một vị chủ phu nhân hơn bốn mươi tuổi, mặc rất là hoa lệ, bồi ngồi bên cạnh nàng tự nhiên nhị nương là của nàng— Lí thị.

Phía sau vị khách nhân kia còn có hai cái bà tử đứng, phía sau lão thái thái là đại nha đầu Xuân Cúc đứng cùng một người khác, nha đầu Lí thị là Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh đang vội rót trà cùng điểm tâm. Tóm lại, nơi tiền sảnh giờ phút này đang chuyện trò vui vẻ.

Tiết Vô Ưu vừa vào cửa, vị Ngô gia kia đến xem tướng liền đem ánh mắt dừng ở thân thể của nàng, lên lên xuống xuống nhìn một cái cẩn thận. Nàng thật chán ghét ánh mắt như vậy, vội tiến lên phúc phúc thân mình. "Cấp tổ mẫu thỉnh an! Cấp nhị nương thỉnh an!"

"Nhị tỷ, đây là thím của công tử Ngô gia, Ngô Nhị phu nhân, vội vã gặp qua!" Âm thanh Tiết lão thái thái không cho phép dị nghị.

Tuy rằng thật chán ghét, nhưng cơ bản cấp bậc lễ nghĩa vẫn cần có. Tiết Vô Ưu thường phúc phúc thân mình, ôn nhu nói: "Gặp qua Ngô phu nhân!"

"Hào! Hào!" Ngô phu nhân vội vã buông bát trà cầm trong tay, mặt đầy tươi cười tiến lên, một phen kéo tay Vô Ưu. Quay đầu đối với Tiết lão thái thái nói: "Lão thái thái, xem ngài đem cháu gái ngài dạy dỗ quả thực tựa như thủy hành, làm cho người ta không thể dứt ánh mắt đâu!"

Tiết lão thái thái cùng Lí thị vừa mới thấy Tiết Vô Ưu đến trước mắt cũng sáng ngời, bình thường không chớp mắt tiểu nha đầu này một tá phần trang lên thật đúng là dường như thay đổi cả một người, tuy rằng so ra vẻ đẹp này vẫn còn kém hơn nương nàng cùng tỷ tỷ, nhưng cũng có một phen ý nhị*.

[*Ý nhị: chỉ lời nói, cử chỉ có nhiều ý nghĩa nhưng lại kín đáo, tế nhị]

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đập nát âm mưu

Coverter: LySanSan828

Editor: Tiểu Y

"Năm nay bao nhiêu tuổi? Bình thường đều thích làm cái gì?" Ngô phu nhân luôn lôi kéo tay Tiết Vô Ưu không buông, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào nàng.

Tiết Vô Ưu biết đối phương nhìn trúng diện mạo của nàng, hiện tại hỏi bản thân nói chính ra là tra khảo nàng xem chỉ số thông minh không có vấn đề đi? Cũng đúng, nếu một cái ngốc tử lại tìm một ngốc tử, có phải hay không nhất định sẽ sinh ra một tiểu ngốc tử? Sau đó, nàng liền cúi nửa đầu trả lời: "Mười sáu tuổi, bình thường chính là thích đọc sách viết chữ." Cầm, kỳ, họa, vũ đạo, nữ hồng nàng đều không giống nhau.

"Lão thái thái, nhà các người là dòng dõi thư hương, ngay cả tiểu thư cũng đều thích đọc sách như vậy!" Ngô phu nhân kia vừa nghe, liền quay đầu nhìn Tiết lão thái thái nịnh hót.

"Đứa nhỏ này cũng an phận, chỉ là sẽ viết vài chữ, cái nữ hồng nấu nướng linh tinh gì đó nàng thật là không biết gì cả." Tiết lão thái thái nói nghe là khiêm tốn, kỳ thực cũng là nói cho đối phương cháu gái nhà mình khuyết điểm này đó trước, đỡ phải về sau gả đi qua lại bị thuyết tam đạo tứ*.

[*Thuyết tam đạo tứ: tương tự như tục tam tông tứ đức lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con]

Giờ phút này, Tiết Vô Ưu không dấu vết rút tay mình về, mắt lạnh nhìn mấy người kia khách sáo qua lại. Qua một khắc*, Tiết lão thái thái liền nói với Vô Ưu: "Nương người còn bệnh, người mau trở về cùng nàng đi!"

[*Một khắc: 15 phút]

Ở Đại Tề, tuy rằng dân gian có thể phái bà mối hoặc là người trong nhà đến cho tướng xem tướng đối phương là các công tử tiểu thư, nhưng tiểu thư chưa lấy chồng cũng chỉ ra đôi mắt, cho đối phương xem cơ bản một chút dung mạo cử chỉ mà thôi, càng không có thời gian dài lấy đạo lý mà tiếp khách.

"Nhị tiểu thư, vòng tay này là tâu từ nhà ta tặng theo của hồi môn nhà mẹ đẻ hồi môn tới được, tay người trắng non mềm khăng định đeo rất đẹp đấy!" Ngô phu nhân thấy Tiết Vô Ưu phía trước chưa kịp đứng dậy cáo từ liền đem một cái vòng tay kim đưa đến trên tay Vô Ưu. Đại Tề có quy củ, nếu xem tướng cô nương, nhà trai nếu vừa lòng sẽ muốn lưu lại một lễ vật gặp mặt xem tướng chuẩn, còn không vừa lòng liền hàn huyên vài câu rồi đứng dậy cáo từ, nếu nhà gái nguyện ý, liền bị mất một phần đáp lễ, còn nếu không, thì đương nhiên cái gì cũng đều không có.

Cúi đầu nhìn sang vòng tay kim trên cổ tay, Vô Ưu biết đối phương xem tướng coi trọng, dư quang trong khóe mắt nhìn đến tổ mẫu cùng Lí thị trên mặt đều lộ ra tươi cười, Lí thị vội vã phân phó nha đầu nói: "Nhanh đem lấy lễ vật đáp lễ lại!" Xem ra, cửa việc hôn sự này cứ như vậy mà xong.

"Nhị tiểu thư..." Thấy tiểu thư không có phát biểu ý kiến gì, Liên Kiều sau lưng nàng sốt ruột, nhỏ giọng gọi. Cửa việc hôn sự này nếu định rồi không thể đổi ý a.

Mà Vô Ưu giống như là không nghe thấy, khom người đối với Ngô phu nhân cùng tổ mẫu phúc phúc thân mình nói: "Vô Ưu cáo lui!"

Ở trong Ngô phu nhân tươi cười, Vô Ưu xoay người hướng đại môn đi đến. Liên Kiều thấy việc đã đến nước này, bắt đắc dĩ vội vã đi qua theo. Thấy Vô Ưu đi đến cửa tiền cao cao, thời điểm còn chưa kịp bước ra chân trái, đột nhiên ánh mắt nàng đảo lộn hướng lên trên, dưới chân mềm nhũn, liền ngã xuống trên đất!

"Nhị tiểu thư!" Liên Kiều ở phía sau thấy thế hô nhỏ một tiếng, hoảng sợ đến không biết làm sao?

Nghe được thanh âm của Liên Kiều, mọi người đang ngồi vừa nhìn về phương hướng cửa, chỉ thấy người vừa rồi còn tốt bây giờ đang nằm trên mặt đất, không khỏi đều sợ hãi, Tiết lão thái thái vội vã đỡ Yến nhi bên cạnh bước nhanh đi về cửa, Lí thị cùng Ngô phu nhân cũng đều tò mò chạy đi qua. Đi đến bên cạnh người Vô Ưu, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên miệng sùi bọt mép, cả người run rẩy, ngay cả khuôn mặt đều biến dạng, liền sững sờ đứng tại chỗ, không biết nên làm cái gì bây giờ?

Liên Kiều tuy rằng cảm thấy kỳ quái cơ thể tiểu thư rất tốt, làm sao có thể đột nhiên trừu khỏi phong đến? Cùng nhị tiểu thư nhiều năm như vậy, nàng cũng biết một ít phương pháp cấp cứu, nàng vội vã đem Vô Ưu ôm vào trong ngực, đem khăn của bản thân mà nhét vào trong miệng Vô Ưu, sợ nàng bởi vì động kinh mà đem đầu lưỡi của bản thân cắn đứt!

"Nhị tiểu thư, ngài sao vậy? Nhị tiểu thư..." Ôm Vô Ưu, cảm giác cả người nàng thật sự run rẩy, căn bản không phải giả, một tia nghi ngờ cuối cùng của Liên Kiều bị đánh mất, liền kêu khóc nức nở.

Ngô phu nhân thấy thế, không khỏi nhú mày, hơn nữa xem nhị tiểu thư này nha đầu bên cạnh giống như thật, hẳn không phải là lần đầu tiên phát bệnh? Cho nên liền có chút tức giận quay đầu hỏi Lí thị: "Tiết Nhị phu nhân, tiểu thư nhà ngươi nguyên lai có bệnh không tiện nói ra a?"

Chuyện xảy ra đột nhiên, Lí thị cũng không dự đoán được, nên vội vã giải thích: "Không... Không có! Thân thể của nàng luôn đều tốt lắm." Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, giống như không có nghe được nàng mắc bệnh gì, bản thân tam tỷ có bao giờ thường xuyên bị cảm lạnh cái gì đâu.

"Còn không có? Ngươi xem người đã thành bộ dáng gì rồi? Có cái gì đều nói đến bên ngoài, Tiết gia các ngươi như vậy không phải là gạt hôn sao?" Trong đáy lòng Ngô phu nhân đã sinh ra tức giận.

"Ai, nói chuyện với ngươi như thế nào lại khó nghe như vậy? Cái gì gạt hôn? Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết thiếu gia nhà ngươi là cái gì từ a?" Lí thị là người ương ngạnh, thế nào có thể cho phép người khác giáo huấn nàng như vậy.

"Ta... Cháu nhà ta là tâm nhân hử, nhưng là chúng ta cũng không có gạt ngươi a, là bản thân nhà các ngươi nguyên ý nha, ta nói các ngươi cũng coi như là đồng dôi thư hương, thế nào lại nguyên ý gả cho cháu ta kia, nguyên lai là có chuyện như vậy!" Ngô phu nhân không chịu buông tha người.

"Ngươi..." Lí thị còn muốn nói cái gì.

Lúc này, Tiết lão thái thái ở một bên phát hỏa, khiển trách: "Còn ở nơi này nói cái gì? Còn không mau phái người đi mời đại phu?" Tiết lão thái thái tuy rằng không thích Chu thị, tiện thể cũng không thích nữ nhi nàng sinh, nhưng đến cùng vẫn là cháu gái của mình, thấy nàng run rẩy thành cái dạng này, trong lòng cũng không đành, hơn nữa vừa rồi còn nghe Lí thị cùng cái Ngô phu nhân kia nói chuyện, liền nổi lên hoài nghi đối với Lí thị, xem ra cái thiếu gia của Ngô gia kia chẳng phải tâm nhân có chút hư đơn giản như vậy, khẳng định là nàng lừa gạt bản thân, cho nên cảm thấy có chút mất hứng!

"Là." Ở trước mặt Tiết lão thái, Lí thị không dám lổ mắng, vội vã xuất môn kêu người đi thỉnh đại phu.

Ánh mắt Ngô phu nhân nhìn lướt qua vòng tay kim trên tay Tiết Vô Ưu, sau đó đối Tiết lão thái thái cười nói: "Lão thái thái, nếu vật khác còn chưa tính, nhưng vòng tay kia là của hồi môn của tâu từ nhà ta, là lưu cho con dâu tương lai, người xem này..."

"Việc hôn nhân đã không thành, tự nhiên nhà của ta sẽ không lưu lại của nhà ngươi để đạo lý này nọ!" Trên mặt Tiết lão thái thái đầy lạnh lùng.

Nghe nói như thế, Liên Kiều đương nhiên là cầu còn không được, vội vã theo trên tay tiểu thư tháo xuống vòng tay kim kia, đưa cho nha đầu Yến nhi của Tiết lão thái thái, Yến nhi lại đưa cho bà từ Ngô phu nhân kia mang đến, Ngô phu nhân nhìn lướt qua vòng tay, ngoài cười nhưng không cười đối Tiết lão thái thái nói: "Lão thái thái, quý rầy, chúng ta cáo từ!"

"Thứ cho không tiễn xa được!" Tiết lão thái thái cắn răng nói một câu.

Nhìn thấy Ngô phu nhân đi đến tiền đình trước đại môn, cúi đầu nhìn thoáng qua Vô Ưu đã không còn run rẩy, nhẹ nhàng nói một hồi, trong mắt lộ ra chút thần sắc đáng tiếc. Như là nói lầu bầu: "Một vị tiểu thư tốt như vậy, đáng tiếc!" Nói xong, liền mang theo hai bà từ phía sau rời khỏi Tiết gia.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lừa Dối

Một gian phòng đơn giản mà sạch sẽ, màn tán màu xanh, Vô Ưu lẳng lặng nằm ở bên trong, cổ tay nàng nằm bên ngoài, một vị đại phu hơn năm mươi tuổi mang chòm râu dài vì nàng mà bắt mạch. Tiết lão thái thái ngồi một bên ghế tựa, Chu thị đứng đến nghe tin, Lí thị, cùng với Tổng mục, Liên Kiều cùng chờ bên cạnh.

Đợi đến khi đại phu kia xem mạch xong, Tiết lão thái thái lập tức hỏi: "Tiên sinh, cháu gái ta mắc bệnh gì?"

Đại phu kia nhíu nhíu mày, sau đó một bàn tay vuốt lấy râu, chậm rì rì nói: "Mạch tướng tiểu thư bình thường, nhìn không ra có cái tật xấu gì!"

"Nhưng vừa rồi nàng thế nào lại sùi bọt mép, cả người run rẩy không thôi?" .Nghĩ lại tình huống vừa rồi, trong lòng Tiết lão thái thái còn sợ hãi. Tiết gia thế nào có thể mang trên lưng cái thanh danh lừa hôn đâu?

"Đại phu, nàng trước kia chưa từng có bị như vậy, đến cùng là chuyện gì xảy ra a?" Bình Nhi đỡ Chu thị sốt ruột hỏi.

"Theo như lời các người vừa rồi, tiểu thư các người hẳn là mắc chứng động kinh!" Đại phu cau mày trả lời.

"Chứng động kinh?" Chu thị vừa nghe, dưới chân mềm nhũn, may mắn có Bình Nhi đỡ. Loại bệnh chứng động kinh này cũng đều nghe nói qua, càng làm cả người đứng run rẩy, miệng sùi bọt mép, nghe nói cơ bản là trị không được bệnh. Hơn nữa một đại cô nương mắc loại bệnh này, về sau làm thế nào phải gả ra ngoài?

"Chuyển cho nàng cái tú đôn* ngồi xuống!" Tiết lão thái thái lườm một cái về phía con dâu thân mình không tốt kia.

[*Tú đôn: ghế tựa]

"Kia, đại phu có thể trị tốt sao?" Tiết lão thái thái hỏi.

Đại phu theo thực tế hỏi đáp: "Nguyên nhân bệnh chứng động kinh này phát tác lúc nào không biết được, rất khó trị liệu, chỉ có thể không để bệnh nhân không bị hoảng sợ hay kích thích, hi vọng về sau phát tác ít là được!"

"Nói như vậy là trị không xong?" Chu thị vừa nghe liền bắt đầu rơi lệ.

Giờ phút này, nằm ở trong màn Vô Ưu cũng lặng lẽ cười. Chứng động kinh chính là động kinh thời hiện đại, loại bệnh này thời điểm không phát tác ngay cả sóng điện não đều kiểm tra cũng không ra, đại phu ở cổ đại căn bản là chẩn đoán không được. Hơn nữa ở hiện đại, động kinh đều rất khó trị liệu, đừng nói là điều kiện chữa bệnh tại cổ đại lạc hậu. Phòng chừng cái Ngô phu nhân kia trở về bốn phía đã tuyên truyền chuyện nàng có bệnh, đoán chừng cái này là không ai dám cưới nàng, về sau sẽ không bao giờ có người tới làm mối cho nàng thôi?

"Ta ghi cái phương thuốc, bình thường cho nàng điều trị một chút, có lẽ là hữu dụng." Đại phu bất đắc dĩ nói.

Sau khi đại phu mở phương thuốc, liền cầm chân kim liền rời đi. Tiết lão thái thái cau mày, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói Liên Kiều: "Nhớ hảo hảo hầu hạ tiểu thư, Kim Hoàn, nếu như nhị tỷ lại không thoải mái, nhớ thỉnh cái đại phu đến xem!"

"Là." Liên Kiều cùng Lí thị vội vã gặt đầu.

"Đều trở về đi, nhường nhị tỷ hảo hảo nghỉ ngơi!" Sau đó, Tiết lão thái thái ra lệnh mọi người tán đi, chính nàng cũng được nha đầu đỡ đi.

Đợi mọi người tiến bước, Liên Kiều khép lại cửa, vội vàng chạy tới, sau đó tốc màn lên tại đồng ché, vội vàng hỏi người đang nằm ở trên giường: "Nhị tiểu thư, bệnh của ngươi là thật hay giả?" Qua nửa ngày như vậy, Liên Kiều cảm giác sự tình có chút kỳ quái, nhưng ngay cả mời đến đại phu đều nói không được nguyên do, chính nàng cũng không có chủ ý.

"Đều là công lao của nó!" Nói xong, Vô Ưu tay cầm một ngân châm ra, một đôi mắt linh động nhìn Liên Kiều.

Ánh mắt đảo qua căn ngân châm kia trong tay Tiết Vô Ưu, tay Liên Kiều lấy căn ngân châm kia, cúi đầu suy tư nói: "Nhị tiểu thư vừa rồi ngươi sẽ không đem căn ngân châm này đâm vào trườ huyết?"

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Ngay sau đó Tiết Vô Ưu liền ngồi dậy, trên mặt tràn ngập sự vui sướng.

Ngẫm lại hậu quả, Liên Kiều búng tỉnh đại ngộ. "Trách không được ngươi không nóng nảy, nguyên lai là ngươi đánh chủ ý này? Ngươi không thấy được bộ dáng khí thế bại hoại của Nhị phu nhân hôm nay bị Ngô phu nhân kể lể một chút đâu!"

"Hừ, là nàng ăn trộm gà không thành còn bị phản lại, ta phỏng chừng nàng còn phải bị ảnh hưởng chút khí lực thiện hậu đi?" Vô Ưu cười lạnh nói.

"Ta nghe Vương Nhi nói là huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng giữ được cộc mối này, người Ngô gia khẳng định là không tin chuyện Nhị phu nhân không biết ngươi có bệnh, liền nháo lên nói lừa hôn, xem nàng dọa người không! Nhưng mà nhị tiểu thư, tuy rằng này kẻ sách tốt, nhưng cũng ảnh hưởng đến thanh danh của ngài, về sau chuyện ngươi có bệnh nếu truyền đi, ai còn dám tới cầu hôn a?" Liên Kiều nghĩ lại nói.

"Tốt nhất cả đời đều không có người tới cầu hôn, ta không nghĩ sẽ lập gia đình!" Đây là ý tưởng chân thật của Tiết Vô Ưu. Nghĩ lại đến cô đại nạn ác này, nói đến manh hôn cầm gả cũng không sai biệt lắm, còn không biết sẽ đụng tới cái loại người gì, hơn nữa còn nhiều quy củ, đến nhà chồng thì chịu tức giận của bà bà, chịu tức giận của vợ lớn vợ nhỏ, người hơi chút phú quý nhân gia còn có một đám thiếp thất cùng bọn nha đầu tranh giành tình nhân, cái kia quả thực chính là sinh sống trong nước sôi lửa bỏng a, nàng mới không can tranh, vẫn là cuộc sống yên lặng hảo ở Tiết gia. Giờ đang sống xem bệnh chế được kiểm bạc nhưng thật sự vui vẻ, nàng còn muốn nỗ lực đạt được thành quả lớn mới đúng, nói không chừng về sau còn có thể khai thác được một cái chế được gì!

Nghe được lời nói của tiểu thư, Liên Kiều có chút giật mình, bất quá ngược lại cười vuốt bím tóc trước ngực nói: "Muốn nói cũng là, xú nam nhân thì có cái gì tốt? Sẽ làm cho nữ nhân thương tâm!"

"Đường như ngươi đã trải qua?" Vô Ưu trêu ghẹo Liên Kiều. Nàng so với chính mình lớn ba tuổi, năm nay đã mười chín, tuổi của nàng cũng không nhỏ, thiếu nữ nào không có xuân? Chẳng lẽ nàng một chút cũng không muốn gả?

"Còn muốn trải qua sao? Không phải đại phu nhân là ví dụ tốt nhất?" Liên Kiều bất bình nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu trầm mặc. Đúng vậy! Chu thị cả đời này thật đáng thương, sự tình trước khi Chu thị chưa sinh nàng không biết, bất quá nghe nói cùng lão gia cũng là ân ân ái ái qua vài năm, bởi vì sinh liên tục không ra con trai nên mới mất sủng. Bây giờ chính là hình bóng cô đơn mười sáu mười

bảy năm, thật sự là gian nan a!

Thấy bản thân tựa hồ nói nhiều, Liên Kiều vội vã đứng dậy nói: "Ta đi xem thuốc của nhị tiểu thư tốt chưa?" Nói xong, liền vội vàng ra ngoài.

Ở hướng này, Chu thị được Bình Nhi đỡ về phòng của mình, không khỏi lại là một phen thở dài thở ngắn.

"Tổng mục, người nói cái này làm thế nào tốt? Vô Ưu làm sao có thể đột nhiên bị mắc chứng động kinh đâu? Về sau như thế nào lập gia đình a?" Chu thị sầu mi khổ kiểm* hướng Tổng mục lái nhai.

[*Sầu mi khổ kiểm: chỉ sự buồn bã, lo lắng]

Tổng mục đành phải dùng những từ tốt khuyên bảo. "Phu nhân, ngài đừng có gấp, thân thể nhị tỷ luôn luôn thật sự tốt, phỏng chừng lần này chính là ngẫu nhiên đi, có thể là do sợ hãi khi nghe nói đến sự việc nghị thân, qua một lần sẽ tốt lắm. Nhưng mà trước mắt này một cửa xem như qua, ít nhất là không cần gả cho cái ngốc tử Ngô gia kia!"

"Ai, không nghĩ tới hai cái nữ nhi của ta đều mệnh khổ như vậy." Chu thị lại bắt đầu gạt nước mắt.

"Phu nhân, mọi sự đều phải suy nghĩ lạc quan. Người không lo lắng cho nhị tỷ sao? Ít nhất nhị tỷ có thể bên người vài năm, chúng ta sẽ điều dưỡng cho nàng, bệnh này nhất định sẽ tốt!" Tổng mục khuyên.

"Cũng chỉ có thể như thế !" Chu thị bất đắc dĩ gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mất nhiều hơn được

"Cái gì tiền bà mới là chúng ta ra?" Nghe được lời nói từ huynh đệ đối diện, Lí thị cả kinh kêu lên.

Nam tử ngồi ở đối diện sắp ba mươi tuổi, mặc một kiện áo choàng màu đỏ sậm bằng lụa, bộ dạng xấu xí, vừa thấy chính là một cái người khác nghiệt tham lam. Hắn chính là huynh đệ ở nhà mẹ đẻ Lí thị, từ sau khi Lí thị chường gia, liền thay Tiết gia quản lý một gian cửa hàng trong kinh thành, ra ngoài thành giúp Tiết gia thu địa tô thu thuê mùa, cho nên thường ra vào ở Tiết gia, người đều gọi hắn Cữu lão gia.

"Hiện tại người ta không là bất được nhược điểm chúng ta lừa hôn sao? Tỷ tỷ người cũng là, thế nào nhị tỷ có bệnh ngay cả ta người cũng không nói một tiếng? Làm hại ta hiện tại thật sự là không dám gặp mặt gặp bằng hữu." Lí Kim Quý một bên oán trách tỷ tỷ nhà mình, một bên tay theo nắm đấm trái cây cầm lên một quả táo liền cúi đầu cắn một ngụm.

Ngô gia là người làm ăn khôn khéo, cũng không phải là thiện từ gì, lần này sự tình nghị thân biến thành cái dạng này, Ngô gia đương nhiên sẽ không đưa cho bà mới tiền. Lí thị cũng không muốn đem sự tình làm lớn, dù sao chuyện này Tiết lão thái thái đã đối với nàng có cái nhìn, cho nên liền đành phải gạt đầu đáp ứng nói: "Không phải là năm lượng bạc sao? Một lát người cầm bạc cho người ta là được!"

Nghe nói như thế, Lí Kim Quý cười hắc hắc. "Tỷ tỷ, hai lần năm không đủ, còn phải mười lăm hai, tổng cộng là hai mươi hai!"

Nhìn đệ đệ vươn hai cái ngón tay, Lí thị mở to hai mắt nhìn. "Người nói cái gì? Còn muốn mười lăm hai? Năm lượng bạc này đều lấy tiền riêng của ta mà bổ sung, người có biết ta cùng Nghĩa ca Dung tỷ một tháng cũng còn không đủ mười lượng bạc tiêu hàng tháng!" Lí thị yêu tiền như mạng, lần này ưu thế không có đến, ngược lại nàng còn phải hướng mặt trong lấy bạc đương nhiên là đã sớm mất hứng.

"Tỷ tỷ, người có biết chuyện này đều là vài cái bằng hữu của ta ở trong xe chỉ luân kim, sự tình lần này biến thành như vậy, đệ đệ người ở trước mặt bằng hữu rất không mặt mũi, như thế ta cũng phải đưa người ta mua chút lễ vật đi bồi tội, còn muốn đi tiệm ăn mang lên một bàn? Bằng không về sau đệ đệ ta làm thế nào ở trước mặt bằng hữu ổn a? Tỷ tỷ..." Lí Kim Quý lôi kéo ống tay áo tỷ tỷ kể khổ.

Luộm một cái về hướng đệ đệ đáng thương, trong lòng chung quy cũng không đành lòng, lại nói hấn cũng vì bản thân làm việc, hiện tại sự tình đã phát triển, cũng chẳng thể trách hấn, cho nên sau đó Lí thị phải đứng lên, xoay người mở tủ quần, lấy bạc vốn riêng của bản thân xuất ra hai cái đồng bạc bảo, đặt ở trên bàn, dẫn lòng nói: "Nhanh đem đi đi!"

Nhìn đến trên bàn hai cái đồng bạc bảo, Lí Kim Quý thấy tiền sáng mắt, tay vội vã đem bạc đặt trong lòng bản thân, trên mặt như vẫn cũ cười hi hi nói: "Đa tạ tỷ tỷ, ta đây nhanh làm việc!"

"Đi thôi! Đi thôi!" Lí thị ảo não vẫy vẫy tay, Lí Kim Quý chân cẳng tiêu sái bay nhanh.

Lí Kim Quý đi rồi, tay Lí thị vỗ về ngực, thật là buồn chết! Đây lại là ó, chẳng những một trăm lượng bạc không có lấy đến, hiện tại bản thân lại phải cho đi hai mươi hai, trước mặt phải mua một bộ quần áo cùng một bộ trang sức, hơn nữa bản thân bà bà hiện tại đối nàng còn có cái nhìn, lão gia tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong ánh mắt tựa hồ bộ dáng cũng có chút không vui, lần này nàng thật đúng là tự bẽ mặt đập chân, cho nên thật nhiều ngày đều là bộ dáng rầu rĩ không vui.

...

Lại đã ngày đầu tháng, sáng sớm, Vô Ưu cùng Liên Kiều lưng đem thuốc viên đã làm xong đi tới hiệu thuốc Triệu.

Rất xa liền nhìn thấy có một chiếc xe ngựa gỗ lim, bốn phía xe ngựa đều là dùng tơ lụa bao vây, vừa thấy chính là xe ngựa của người giàu, giữ đứng trên xe ngựa là một gã sai vặt hơn hai mươi tuổi mặc y phục lam bố, vài bước xa trên xe ngựa còn cột một con ngựa Thất Lục cao to, Vô Ưu nghĩ rằng: Xem ra hôm nay hiệu thuốc có khách quý đến đây.

"Nhị tiểu thư, người xem xe ngựa kia khí phái* quá, không phải là đặc biệt đến tìm người xem bệnh đi?" Liên Kiều ở một bên nói giỡn.

[*Khí khái: khí thế mạnh mẽ, không chịu khuất phục]

"Ta nơi nào có thanh danh lớn như vậy?" Vô Ưu lắc đầu cười cười. Ở đây giữa hai con phố tóc húi cua dân chúng bình thường nàng chỉ có chút thanh danh thôi.

"Cái kia không nhất định, không có nghe Triệu lão bản nói sao? Hiện tại người ta đều gọi người cái gì "thánh thủ tiểu vương" a" Liên Kiều tặng bốc tiểu thư mình.

Khi nói chuyện, Vô Ưu cùng Liên Kiều đã đi vào hiệu thuốc, đem thuốc trên lưng phân biệt đặt ở quầy. Quay đầu vừa thấy, chỉ thấy hôm nay Tôn tiên sinh đã ngồi ở cái bàn tiền hồi chẩn xem bệnh, Vô Ưu không khỏi nhướn mày, hôm nay là ngày đầu tháng a, nàng không có nhớ lầm ngày a?

Đang nghi hoặc, Triệu lão bản từ trong đường vội vã đi ra, tiếp đón Tiết Vô Ưu nói: "Người đã tới, cái thuốc an khang hoàn kia hai ngày trước đã hết, luôn luôn không có hàng đâu! Làm ta sợ chết."

"Ta lại làm mấy chục hộp đến, đúng rồi, hôm nay như thế nào Tôn tiên sinh đến tọa chẩn?" Vô Ưu buồn bực hỏi.

"Vận khí của người đến, xem tới chiếc xe ngựa ở cửa kia không? Là người Nhất hộ quan lại đặc biệt đến mời người xem bệnh cho lão phu nhân hân. Trước đó vài ngày bọn họ đã mua hai hộp an khang hoàn trở về, nói là lão phu nhân ăn rất hữu hiệu, hai ngày trước bọn họ đến mời người đi quý phủ, nhưng người chỉ có mồng một mồng mười lăm mới đến nhận điều trị, vì vậy hôm nay sáng sớm người nhân gia đến mời người đi. Hiện tại đã ở nội đường chờ người cả buổi. Ta thấy người đi xem chút đi chút nữa cùn không xong, cho nên liền tức thời nói cho Tôn tiên sinh hôm nay không cần nghỉ ngơi, giúp người xem một ngày là được!" Triệu lão bản giải thích.

"Thật đúng là đến mời người xem bệnh, xem ta chưa nói sai đi!" Liên Kiều ở một bên khoái nhân khoái ngữ*.

[*Khoái nhân khoái ngữ: chỉ sự thích thú nói người khác, mang hàm ý trêu

ghẹo]

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu hé miệng cười. "Vẫn là Triệu lão bản nghĩ chu đáo!"

"Ta phải đi đem người mời ra, người nhanh cùng hân đi đi. Nhớ phải nhất định xem hảo hảo cho người ta, ta thấy hộ nhân gia này lai lịch không nhỏ, xem trọng tiền thưởng nói không chừng là cho người ở nhà vội hồ* một tháng!" Sau khi dặn xong, Triệu lão bản đi nội đường mời người.

[*Vội hồ: chỉ rảnh rỗi, không phải làm gì hay suy nghĩ lo lắng gì]

Không bao lâu, Triệu lão bản từ trong từ đường thỉnh ra một vị nam tử đại khái hơn bốn mươi tuổi, mặc một kiện áo dài màu xanh tơ lụa đến. Nam tử kia mặt chữ Quốc, lưỡng đạo mày rậm, thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, đôi mắt hữu thần, khí chất không phải là một loại dân chúng tóc húi cua có thể sánh bằng. Người nọ nhìn đến Vô Ưu, đầu tiên là đánh giá một chút, sau đó mang theo ba phần cười nói: "Vị này chính là thánh thủ tiểu vương tôn sinh đi? Lão phu nhân nhà ta ăn an khang hoàn của người rất là hữu hiệu, cho nên cố ý để cho ta tới mời người tới nhà xem bệnh cho nàng."

"Thánh thủ không dám nhận, thỉnh ngài dẫn đường đi!" Vô Ưu rất hào phóng nói.

Người nọ mới vừa đi một bước, quay đầu nhìn sang quầy đã xếp một xấp thuốc, hân quay đầu đối Triệu lão bản hỏi: "Đây là an khang hoàn đi? Lần trước ta lấy hai hộp đều ăn xong rồi. Cái này ta đều phải mua!"

"Hai mươi hộp ngài đều phải?" Nghe được lời nói của người nọ, Triệu lão bản mở to hai mắt nhìn.

"Thuốc này luôn hết hàng, vẫn là mua nhiều một chút ở nhà mới an tâm!" Người nọ gật đầu.

"Ta đây lập tức bao lại tốt cho ngài!" Triệu lão bản vừa nghe vội vã động thủ.

Nghe được bọn họ nói chuyện, Tiết Vô Ưu ở một bên nhủ mày, sau đó tiến lên ngăn lại. "Chờ một chút!"

Triệu lão bản lập tức ngừng tay, người nọ cũng nhìn Tiết Vô Ưu, mở miệng hỏi: "Tiểu vương tiên sinh, có vấn đề gì sao?" Chẳng lẽ này đó thuốc còn bán hạn chế sao?

Thấy biểu cảm hân sai biệt, Tiết Vô Ưu cười cười, nói: "Thuốc viên đó đủ một người ăn gần một năm, viên thuốc này để thời gian dài như vậy chung quy không tốt, lại nói người nếu thuốc đó mua hết đi rồi, lỡ như mười ngày nửa tháng có người cần lại không có, không bằng người một lần lấy năm hộp trở về, lần sau nếu muốn mua lại như vậy trước tiên nói cho Triệu lão bản một tiếng, ta có thể một mình làm cho người. Như vậy người và mọi người đều có, người xem thế nào?"

Nghe được lời nói Tiết Vô Ưu, người nọ nhìn thật sâu qua Vô Ưu, sau đó gật đầu tán dương nói: "Vẫn là tiểu vương tiên sinh nghĩ chu đáo, liền cứ như vậy mà làm! Triệu lão bản, lấy năm hộp."

"Hào! Ngài chờ." Triệu lão bản vội vã chỉ thị việc đem gói thuốc lên. Sau đó, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều lưng đeo hòm thuốc xuất môn lên chiếc xe ngựa xa hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mới vào tướng phủ

Một con ngựa thất lục cao to được người điều khiển ở phía trước mà chạy, mặt sau đi theo là chiếc xe ngựa dùng tơ lụa bao vây. Liên Kiều luôn luôn nhìn cửa sổ xem phong cảnh bên ngoài, một bên vừa xem vừa nói cười. "Nhị tiểu thư, người xem xe ngựa này thật sự là xa hoa, màn xe này đều là dùng tơ lụa làm thành, xiêm y chúng ta đều là vải thô đâu. Trong xe ngựa còn có điểm tâm cùng nước trà chuẩn bị. Người nói này gia nhân này đến cùng là lai lịch gì?"

Cúi đầu nhìn lướt qua đồ sứ tốt được dùng làm ấm trà kia còn có đồ sơn tinh xảo làm thành từng hộp, Tiết Vô Ưu khẽ cười nói: "Không phú cũng quý đi!"

Đại khái ở trên xe ngựa xóc nảy nửa canh giờ, xe ngựa từ phía đông thành chạy đi tới phía tây thành, trụ đông thành đều là binh dân dân chúng chiếm đa số, mà trụ tây thành không là quan to cũng là quý nhân, nhất là tại đây đường rộng lớn đều dùng gạch xanh lát đường thành đường cái, hai bên đều là nhà cao cửa rộng. Tiết Vô Ưu cũng có thời điểm ngẫu nhiên đi ngoài thành dạo hương có ngang qua, Tiết gia ở bên cạnh lại không có thân thích bằng hữu gì. Hơn nữa ngay cả xe ngựa mỗi lần đi cũng đều là mướn đến, mà mướn xe ngựa tới đều là xe ngựa bình thường của dân tộc húi cua lam bố, bên trong cũng đều bẩn. Theo cửa sổ xe ra bên ngoài, con đường này ngay cả chạy xe ngựa đều cao lớn xa hoa, xem ra gia nhân này thật đúng không phải người bình thường!

Ngay khi các nàng đang nói chuyện, xe ngựa chậm rãi ngừng ở trước một tòa nhà rất cao lớn. Màn xe bị tốc lên, ở phía dưới xiêm áo gã sai vặt lái xe là một cái băng ghế nhỏ, Liên Kiều lưng đeo hòm thuốc xuống dưới trước, sau đó lấy tay đỡ đỡ Tiết Vô Ưu cũng xuống xe. Sau khi đứng vững, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy ở trước mắt là hai con sư tử bằng đá phủ có một cửa đại môn cùng cửa bên hông, hơn nữa trước cửa còn đứng vài cái gã sai vặt mặc y phục lam bố, quần áo bọn họ cùng này gã sai vặt lái xe đều giống nhau, xem ra gia phó* nhà này thật đúng là không ít.

[*Gia phó: người làm]

"Tiểu vương tiên sinh thỉnh!" Vị nam tử kia cười con ngựa cao to đi về hướng Vô Ưu làm một cái động tác thỉnh.

"Hào." Vô Ưu gạt đầu, liền đi theo người nọ bước lên bậc thang, lặng lẽ ngửa đầu nhìn liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy ngay chính giữa đại môn tám biển đen dùng chữ vàng ghi hai chữ Tần Phủ.

Giờ phút này, cửa rộng chính đóng cửa, chỉ mở ra cửa hông phía bên phải, người nọ đi trước vào cửa hông, Vô Ưu cùng Liên Kiều đi theo tiến vào, chỉ nghe đến vài cái gã sai vặt trông cửa nhìn đến người nọ đều là tất cung tất kính, hơn nữa luôn miệng gọi là Thụy lão gia. Nghĩ rằng: Người này là chủ tử không giống chủ tử, nô tài cũng không giống nô tài, không biết là người này là người nào trong nhà? Bởi vì nhà người này như vậy chắc chắn là không có đạo lý chủ tử đến thỉnh đại phu, nhưng theo lời nói của nô tài người này phô trương cũng quá lớn đi? Đại khái là người này có thể gặp hạ nhân đi?

Thụy lão gia kia một đường mang theo Vô Ưu cùng Liên Kiều xuyên qua một cái tiền sảnh phô trương, sau đó là một tòa nội đường, lại đi ngang qua một tòa hoa viên không nhỏ, cuối cùng đi vào một tòa đình viện thật rộng, đình viện chính giữa là một núi giả mang theo suối phun, có nước suối róc rách chảy tới một bên đá cuối xây thành hồ nước, trong hồ nước đám cá màu đỏ cầm lý đang bơi. Trong đình viện còn có tám chín đại tiểu nha đầu đứng, người nào cũng mi thanh mục tú, tuy thế nhưng không thể so người bình thường với tiểu thư. Nhìn đến đó, Tiết Vô Ưu không khỏi nhẹ hạ mày. Nghĩ rằng: Tần Phủ này đến cùng là loại gia đình nào gia? Ít nhất cũng phải là chức quan lớn hai ba phẩm đi? Cùng hiện tại tương đương với cấp bậc phó tổng thôi?

Thụy lão gia đi đến nhà giữa có rèm cửa đỏ thẫm, một cái đại a đầu mặc giáp đỏ thẫm đi tới nói: "Thụy lão gia, lão phu nhân bị bệnh cũ!"

"Là bụng đau bệnh cũ?" Thụy lão gia vừa nghe, thần sắc có chút khẩn trương.

"Ân. Đại gia đã trở lại, còn thỉnh thái y trong cung lại!" Đại a đầu kia trả lời.

Nghe nói như thế, Thụy lão gia chân chờ một chút, sau đó liền quay đầu đối Vô Ưu nói: "Các người đi theo ta!" Nói xong, đại a đầu kia liền vì bọn họ mở cửa liêm, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều vội vã theo vào.

Đi qua một đạo bình phong thêu mẫu đơn phú quý từ đàn khuông, Thụy lão gia liền dừng lại, Vô Ưu nhìn đến trước sương phòng có vài người hầu, người người đều thần sắc tương đối ngưng trọng, cúi đầu lại còn mơ hồ nghe được có một tiếng rên rĩ. Thụy lão gia quay đầu đối Vô Ưu nói: "Tiểu vương tiên sinh, người ở chỗ này chờ một chút, ta đi bẩm báo một tiếng!"

"Hào." Vô Ưu gạt gạt đầu, nhìn Thụy lão gia cất bước đi đến sương phòng, sau đó cúi đầu cẩn thận tiến vào.

Chờ thời điểm, nhìn quanh bốn phía một chút, chỉ thấy mặt đất là màu đen đá cẩm thạch có thể soi thấy người, bốn phía trên vách tường đều treo tranh chữ danh nhân*, góc tường mỗi chỗ đều là một màu tử đàn làm gia cụ, bày biện các đồ sứ, ngọc khí cùng mấy bồn cảnh tinh xảo, tuy nàng không hiểu lắm, nhưng có thể nhìn ra được mỗi kiện đều là trân phẩm, nếu lấy đến hiện đại phỏng chừng một kiện đủ cho nàng ăn cả đời, đồng thời cũng đối với thân phận gia nhân này sinh hoài nghi, hẳn là không chỉ là làm quan đơn giản như vậy đi? Chẳng lẽ là hoàng thân quốc thích?

[*danh nhân: người nổi tiếng]

Đang nghĩ, bỗng nhiên theo trong sương phòng truyền ra một đạo thanh âm tựa hồ mang theo có chút phiền chán. "Mang trưởng phòng lĩnh thường tiền rồi đuổi đi đi, hôm nay lão phu nhân không xem bệnh!" Vị này là đại gia trong miệng bọn họ sao?

"Ai u! Đau chết... A..." Sau đó, trong sương phòng lại truyền ra một đạo âm thanh thống khổ khóc thét, nghe tiếng là một cái lão phụ nhân, đại khái chắc là lão phu nhân trong miệng bọn họ đi? Vị lão nhân này đến cùng là bệnh gì? Thế nào lại thống khổ như thế?

Đang nghi hoặc là lúc, Thụy lão gia đi ra, thật có lỗi nói với Tiết Vô Ưu: "Tiểu vương tiên sinh, thật không phải, hôm nay lão phu nhân bị bệnh cũ, không thể cho người xem bệnh, đại gia chúng ta cho ngài hai lần ra chẩn phí, không bằng ngài ngày khác lại đến đi?"

Kỳ thực vừa rồi lời nói của vị kia đại gia kia bọn họ đều nghe được, cho nên cười cười nói: "Vô phương, thay ta tạ qua đại gia." Nói xong, Vô Ưu cùng Liên Kiều liền xoay người đi ra ngoài.

"Ai u! Đau chết ta..."

"Lão phu nhân? Lão phu nhân? Ngài như thế nào? Không tốt ! Lão phu nhân hôn mê rồi!" Còn chưa đi hai bước, sau lưng liền truyền đến một cái nữ âm hoảng sợ, sau đó có thể nghe được tiếng trong sương phòng hồng.

Lúc này, Tiết Vô Ưu dừng lại, cúi đầu suy nghĩ, sau đó liền nhanh chóng xoay người đi đến phía cửa sương phòng!

"Tiểu vương tiên sinh..." Hiển nhiên thấy Vô Ưu hành động Thụy lão gia cùng Liên Kiều đều có chút ngoài ý muốn, Thụy lão gia muốn ngăn cản, nhưng bóng người kia đã đi vào sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhẹ Nhàng Quân Tử

Vô Ưu vốn còn muốn đi, nhưng nghe được tiếng rên rỉ của lão nhân kia thật sự không đành lòng, liền không nghĩ đến hậu quả xông vào sương phòng.

Sương phòng một vị lão thái thái mặc kim bạc nằm trên kháng, trên đất là một vị nam tử hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi cùng một vị nữ tử mười tám mười chín tuổi, đang có một đại phu bộ dáng đang bắt mạch, trên kháng còn có hai cái nha đầu đang hầu hạ lão thái thái. Tiết Vô Ưu thấy thế, lập tức tiến lên, đề lên nhân trung lão thái thái, lập tức tiến hành cứu trị.

Vị nam tử trẻ tuổi kia vừa thấy có người xông vào rất kinh ngạc, đợi đến phản ứng kịp, lập tức tiến lên hỏi: "Người là loại người nào? Ai cho người đi vào ? Tàn Thụy!"

Lúc này, Tàn Thụy đã vào, vội vã cúi đầu hồi bẩm nói: "Đại gia, vị này... Chính là tiểu vương đại phu được mời đến!"

Sau đó, chỉ nghe trong phòng vang lên một tiếng than nhẹ. Tàn lão phu nhân tỉnh! Bọn nha đầu kêu sợ hãi. "Đại gia, lão phu nhân tỉnh!"

Được người kêu một cô nương mười tám mười chín tuổi vội vã tiến lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Tàn lão phu nhân, nhẹ giọng hỏi: "Tổ mẫu, ngài cảm giác thế nào?"

"Đau..." Tàn lão phu nhân cắn răng nói một chữ.

"Nơi nào đau?" Vô Ưu giờ phút này đã bắt đầu xem mạch của nàng.

"Nơi này!" Tàn lão phu nhân tay run run chỉ vào dưới thắt lưng.

"Là nơi này sao?" Tay Tiết Vô Ưu xoa bóp một chút phía bụng dưới của Tàn lão phu nhân.

"Đau..." Tàn lão phu nhân hô một tiếng.

Sau đó, Vô Ưu nhú hạ mày, sau đó buông Tàn lão phu nhân cho nha đầu đỡ, ngừng đầu đối với tôn tử lão thái thái nói: "Là viêm ruột thừa cấp tính!" Khi nói chuyện, Vô Ưu mới đánh giá một chút người trước mắt. Hắn đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dáng người thon dài, mặc một thân áo choàng màu trắng mang ám vân, một đôi mắt xé dài rất đẹp, sắc mặt trắng nõn, tuy rằng mi mày nhanh túc, sắc mặt ngưng trọng, nhưng vẫn cứ có thể nhìn ra khí chất ôn nhuận như ngọc, người này tuyệt đối là nhất soái ca từ khi nàng đi đến thế giới này, chính là giống như đối phương cho nàng cảm giác là một người văn sĩ, thiếu một chút khí chất rắn rỏi.

Biết hắn là đại phu, cho nên Tàn Hiền vừa rồi cũng không có ngăn trở, cho Tiết Vô Ưu vì tổ mẫu chẩn bệnh. Chu thái y ở một bên đã xem như thúc thủ vô sách* nghe được đối phương bỗng chốc liền phán đoán ra bệnh Tàn lão phu nhân, không khỏi đối với tiểu tử còn trẻ tuổi thập phần kính nể, lập tức nói tiếp: "Bệnh Tàn lão phu nhân này đã phát tác qua vài lần, nhưng chưa bao giờ đau giống như ngày hôm nay, trước kia ăn mấy pho được thấy tốt rồi, hôm nay vừa mới ăn một bộ được nhưng là một điểm chuyển biến tốt cũng không có!"

[*Thúc thủ vô sách: ý nói là bó tay, hết cách chữa]

Lại quan sát một chút sắc mặt của Tàn lão phu nhân, Vô Ưu quyết đoán nói: "Lần này chén thuốc đã không có tác dụng!"

"Kia làm sao bây giờ?" Tàn Hiền sốt ruột hỏi. Chu thái y y thuật ở thái y viện cũng coi như nhân tài kiệt xuất, hơn nữa luôn luôn đều vì Tàn lão phu nhân xem bệnh, lần này hắn cũng không còn cách nào, Tàn Hiền khẳng định lần này rất nghiêm trọng.

Vô Ưu biết từ giải phẫu này khẳng định bọn họ chưa nghe nói qua, cho nên trong lòng tính toán lời nói một chút để bọn họ có thể nghe hiểu. "Chỉ có thể là đem ruột thừa cắt bỏ!"

"Người nói cái gì? Cắt bỏ ruột thừa? Kia chẳng phải là muốn đem bụng mở ra?" Tàn Hiền đối với cái đề nghị này đương nhiên là ôm thái độ hoài nghi, cũng khó trách tại cái niên đại này quả thực đó chính là nghe những điều chưa hề nghe.

"Kia chẳng phải là muốn đem bụng mở ra? Người nọ không là đã chết?" Vị cô nương mười tám mười chín tuổi kia kinh hô.

Bất quá, Chu thái y kiến thức rộng rãi, vuốt râu nói: "Theo đạo lý mà nói hắn là có thể làm, nhưng là chưa có ai thử qua a? Lại nói đến vấn đề cần giải quyết trước là gây tê cùng cầm máu." Nói xong sau đó lắc lắc đầu, cảm giác trên đời không ai có thể đủ hoàn thành phương pháp trị liệu như vậy.

Thấy bọn họ do dự với phương pháp này không dứt, Tiết Vô Ưu đành phải nói: "Các người tốt nhất sớm chú ý, bởi vì lão phu nhân bệnh lại trì hoãn tiếp theo sẽ phát triển trở thành vị thũng, cho đến lúc đó thần tiên đến đây cũng không cứu được rồi!"

Tần Hiến không nói gì, mà là đem ánh mắt nhìn phía Chu thái y, Chu thái y lại vuốt vuốt râu, gật đầu nói: "Cho đến lúc đó liền vô lực hồi thiên*!"

[*Vô Lực Hồi Thiên: Trời cũng cứu không được]

Thấy Chu thái y cũng nói như vậy, Tần Hiến cau mày hỏi: "Kia còn có bao nhiêu thời gian?"

Vô Ưu nhìn ra sắc trời phía bên ngoài, hiện tại cũng chính là buổi sáng chín giờ đến, cho nên liền quay đầu trả lời: "Đại khái chạng vạng đi!"

"Nhưng là tổ phụ đi Thái Châu có việc chung, sớm nhất cũng là hai ngày sau mới trở về a!" Tần Ngọc phát sầu nói. Tổ phụ không ở đây, huynh muội bọn họ lưỡng lự trước quyết định sự tình lớn như vậy thật là có chủ ý khó xử.

Sau đó, trong phòng yên lặng một khắc, Tần Hiến cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn sang tổ mẫu trên kháng, liền đi tới trước mặt Tiết Vô Ưu, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, hỏi: "Ngươi nắm chắc bao nhiêu?"

"Năm phần!" Vốn ở hiện đại loại viêm ruột thừa này giải phẫu cắt bỏ thật sự là nhi khoa, tình huống không có đặc thù xác xuất thành công là trăm phần trăm. Nhưng là đây là cổ đại điều kiện chữa bệnh thật sự quá kém, đầu tiên nhiễm cảm liền đáng sợ thập phần, lại nói đến vị lão thái thái này đại khái cũng gần bốn mươi tuổi, sức chống cự kém, xác xuất thành công càng ít đi phần nào.

"Chỉ năm phần?" Tần Ngọc hô.

"Nhưng nếu không cắt bỏ thì thập phần hẳn phải chết không thể nghi ngờ!" Vô Ưu nhìn lại cặp mắt xéch của Tần Hiến.

"Đại ca, làm sao bây giờ a?" Tần Ngọc không có chủ ý tiến lên lôi kéo tay áo Tần Hiến.

Cùng nhìn mắt Vô Ưu một lát sau, Tần Hiến tay ở trong tay áo nắm chặt, ánh mắt mang theo tia cực kỳ tín nhiệm đối Tiết Vô Ưu: "Ta đây liền đem tổ mẫu giao cho ngươi!"

Giờ khắc này, Tiết Vô Ưu cảm giác được sự tín nhiệm của người trước mắt này, nhất thời nàng liền cảm giác bả vai nặng ngàn cân, sau đó ánh mắt nàng kiên định gật gật đầu. "Ta sẽ đem hết toàn lực!"

"Có cái gì ta có thể giúp sao?" Tần Hiến hỏi.

"Ngươi cho ta vài cái nha hoàn nhanh nhẹn để ta sai phái!" Vô Ưu tiếp nhận cái hòm thuốc trong tay Liên Kiều, sau đó đặt ở trên bàn tròn trong phòng mở nắp vung ra, theo bên trong lấy ra thứ gì đó.

"Cái này không thành vấn đề! Đem tám đại a đầu của lão thái thái đều kê vào." Tần Hiến phân phó, Tần Thụy vội vã đi làm.

"Hai các ngươi đem bả đao này, ngân châm, băng gạc, tràng tuyến hết thầy đều cầm đặt trong tô nấu, nhất định phải nấu đủ nửa canh giờ! Hai người này đem kháng đều thu thập sạch sẽ, giúp lão thái thái đem thân mình rửa qua, thay trung y là tốt rồi. Hai người các ngươi lấy này hai cái phương thuốc này

nhanh đi bắt được cùng hằm cho tốt, nhớ kỹ hằm nhiều một ít! Hai người các người đứng ở cửa khẩu đợi lệnh! Liên Kiêu, chuẩn bị giải phẫu..." Một hơi phân phó xong rồi sự tình, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiêu bắt đầu chuẩn bị giải phẫu.

Đại khái không đến một cái canh giờ sau, Liên Kiêu đem thuốc bắc gây tê đưa Tần lão phu nhân uống xuống, Vô Ưu lại dùng ngân châm đâm vào ma huyết Tần lão phu nhân, tay lấy qua dao đã được tiêu độc qua làm theo yêu cầu phẫu thuật, giờ khắc này, phòng trong có người đều đã ngừng hô hấp, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào chủy thủ mang theo hàn quang trên tay Tiết Vô Ưu!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tuệ nhãn thức châu

"Liên Kiêu lưu lại, còn lại mọi người đi ra ngoài!" Vô Ưu nhìn quanh một chút những người trong phòng.

Tần Hiến vung tay lên, bốn người nha đầu Tần Thụy đi ra ngoài, chỉ còn lại Tần Hiến, Tần Ngọc cùng Chu thái y, Tần Hiến mang ánh mắt kiên định nói: "Cho ta lưu lại đi!"

Tần Hiến dù sao cũng là tôn tử ruột thịt của Tần lão phu nhân, lại nói phẫu thuật như vậy hấn vốn là chưa thấy, lo lắng cũng là chuyện bình thường, lập tức, Tiết Vô Ưu liền gật gật đầu.

"Ta cũng muốn lưu lại cùng tổ mẫu!" Thấy đại ca không đi, Tần Ngọc kiên trì nói.

"Ta cũng lưu lại đi, có thể giúp đỡ cho người!" Chu thái y là đại phu, đương nhiên không nghĩ sẽ bỏ lỡ mất cái phương pháp trị liệu cho bệnh nhân mà ở sách thuốc trước kia có ghi lại.

Thấy bọn họ đều kiên trì, hơn nữa mọi người đều có lý do, Tiết Vô Ưu liền gật đầu, sau đó bắt đầu vào giải phẫu!

Sau khi dùng rượu sát trùng trừ độc, Tiết Vô Ưu tay liền cầm thuật đao mổ ra phía bụng dưới của Tần lão phu nhân, rất nhanh đoạn ruột thừa liền hiện ra, nàng lập tức nhanh chóng cắt bỏ ruột thừa, đem ruột thừa ném tới một bên trong khay mà Liên Kiêu bung.

"A..." Nhìn đến một mảnh huyết nhục mơ hồ, Tần Ngọc đến cùng cũng chỉ là một cái tiểu thư mảnh mai, ánh mắt vừa trợn lên, thân mình liền ngã về phía bên cạnh. May mắn có Tần Hiến đỡ nàng.

Khoé mắt nhìn thoáng qua Tần Ngọc bị dọa đến té xỉu, Tiết Vô Ưu quay đầu sang một bên vừa tiếp tục giải phẫu vừa nói: "Đỡ nàng đi ra ngoài!"

Tần Hiến đỡ muội muội, hai mắt nhìn chăm chăm Tiết Vô Ưu đang thành thạo xử lý miệng vết thương thật sâu, trong lòng không khỏi khâm phục đối với sự bình tĩnh cùng gan lớn của nàng không ngừng, dù sao bộ dáng của nàng thoát nhìn chẳng qua mới mười sáu bảy tuổi, lại có thể có tài nghệ như vậy, loại phương pháp trị liệu bệnh nhân này là ngay cả nam nhân cũng không dám làm, cái này không chỉ cần tài nghệ hơn người, lại còn cần sự bình tĩnh, bình tĩnh, gan dạ, thận trọng. Sau khi thu hồi ánh mắt, Tần Hiến đỡ muội muội ra sương phòng, đem nàng giao cho nha hoàn chiếu cố, sau đó liền xoay người đi vào lại sương phòng.

Tần Hiến cùng Chu thái y nhìn chăm chú, đại khái hơn nửa canh giờ sau, Tiết Vô Ưu đã hoàn thành khâu da lại, sau đó liền thở phào nhẹ nhõm, đem công tác kết thúc còn lại giao cho Liên Kiêu. Sau, nàng ngồi thêu đôn* ở bàn tròn nghỉ ngơi. Dù sao loại phương pháp này vẫn làm hao phí thể lực, nhất là tại thời cổ đại lạc hậu này, cần phải chuẩn bị cho thời khắc tình huống nào đó phát sinh ngoài ý muốn.

[*Thêu đôn: ghế ngồi]

Sau khi xem trọn vẹn xong cuộc phẫu thuật của Tiết Vô Ưu, Chu thái y tán thưởng rất nhiều, không khỏi tò mò hỏi: "Tiểu vương tiên sinh, nghe nói lần trước ngươi còn vì bệnh nhân tiến hành mổ bụng chân trị?" Vừa rồi trước khi giải phẫu hấn có nghe Tần Thụy nói, lúc đó liền rung động một hồi.

"Đúng vậy." Vô Ưu một bên lau mồ hôi trên trán một bên gật đầu.

Nếu không có hắc nhĩn Tiết Vô Ưu tiến hành giải phẫu cắt bỏ ruột thừa, Chu thái y thế nào cũng không tin tưởng hắc thật sự là mổ bụng chuẩn trị. Sau đó, hắc liền mang theo tia nghi hoặc hiểu kì hoà hảo hỏi: "Tiểu vương tiền sinh, lão phu theo y ba mươi năm, theo sách thuốc cổ đại chỉ có thể nhìn ra bệnh nhân mắc đầu thủ u mà thôi, hơn nữa loại tài nghệ này sớm đã thất truyền, không biết người còn tuổi nhỏ, từ chỗ nào mà học được bản lĩnh này?"

"A..." Lời nói của Chu thái y làm Vô Ưu có chút quanh co, nhưng mà cũng may trước đó nàng vẫn có chuẩn bị, cho nên liền cười trả lời: "Ta cũng vậy, cơ duyên đúng dịp vài năm trước có nhận thức một vị đạo cô, là nàng truyền thụ ta một ít y thuật, trong đó liền bao gồm loại giải phẫu ngoại khoa này!" Lúc trước thời điểm nàng trong quân y có một đại đạo sư là tiền sĩ là một người phụ nữ hơn năm mươi, lấy theo yêu cầu nghiêm túc của học sinh mà xưng, các học sinh sau lưng đều gọi nàng là sư thái diệt sạch. Nàng(TVU) cũng coi như không nói sai đi?

"Giải phẫu ngoại khoa?" Từ này Chu thái y đương nhiên là chưa có nghe nói qua.

"Ách, chính là ý tứ dùng đao mổ ra nơi nào đó mà bệnh nhân cần tiến hành chẩn trị ý." Vô Ưu vội vã giải thích.

"Không biết vị đạo cô này pháp danh là cái gì? Hiện tại đang tu hành ở nơi nào?" Chu thái y tiếp tục truy vấn.

"Này... Sư phó của ta không nhận đệ tử, lão nhân gia dặn ta không thể đem hành tung cùng pháp danh của nàng nói cho người khác." Tiết Vô Ưu đành phải nói như thế, bởi vì lại nói hơn không chừng sẽ bị lộ, nhìn đến ánh mắt thất vọng của Chu thái y kia, nàng đành phải thật lòng xin lỗi nói: "Ngượng ngùng a, Chu thái y!"

"Bên ngoài cao nhân đều là như thế, lão phu hôm nay thật sự là được lợi không phải là ít a!" Hôm nay chẩn trị như thế làm cho Chu thái y cảm giác thật rung động.

Thời điểm Tiết Vô Ưu ở cùng Chu thái y nói chuyện, Tần Hiến luôn luôn nhìn chăm chăm Tiết Vô Ưu, dường như hắc đã phát hiện cái gì. Kế tiếp, Vô Ưu lại dẫn Liên Kiều sau khi Tần lão phu nhân tỉnh lại cho nàng uống chén thuốc giảm nhiệt, lại phải ở một bên quan sát đến tình huống của Tần lão phu nhân. Rốt cục, thời điểm đến hoàng hôn, Tần lão phu nhân đã tỉnh, cũng không có gì bất thường, Tiết Vô Ưu đi ra ngoài sương phòng cáo từ: "Trời đã tối, ta về nhà !"

"Nhưng người không phải mới vừa nói bệnh nhân cần trong vòng mười hai canh giờ không phát sốt, miệng vết thương không sinh mủ mới tính là không có việc gì sao? Không bằng người lưu lại một đêm ở quý phủ ta... Người có thể ở gian phòng khác nghỉ ngơi, nơi này có ta cùng nha đầu canh, vạn nhất có tình huống như lời nói chúng ta sẽ gọi người?" Tất nhiên là Tần Hiến lo lắng, vạn nhất có tình huống, cũng kịp thời xử lý tốt.

Lời nói của Tần Hiến làm cho Tiết Vô Ưu có chút do dự, bởi vì cả đêm nàng không trở về nhà Chu thị khẳng định sẽ lo lắng, nhưng Tần lão phu nhân dù sao cũng đã lớn tuổi, có thể xuất hiện nhiều tình huống ngoài ý muốn. Cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó Vô Ưu liền quay đầu ánh mắt nhìn Liên Kiều nói: "Người đi về trước, ngày mai giờ phút này ta sẽ trở về!"

"Là." Liên Kiều hiểu ý gật gật đầu.

"Thỉnh Tần công tử phái một chiếc xe ngựa đưa hắc trở về!" Vô Ưu nói yêu cầu

"Cái này không thành vấn đề!" Nghe được Vô Ưu khẳng định sẽ lưu lại, trên mặt Tần Hiến lộ ra một tia vui sướng, sau đó quay đầu kêu Tần Thụy ở bên ngoài nhanh phái người đưa Liên Kiều trở về.

Buổi chiều, Tần Hiến làm tiệc rượu đãi Tiết Vô Ưu cùng Chu thái y, Chu thái y bởi vì hôm nay còn đang trực, cho nên không lưu lại ăn cơm chiều, trên bàn cơm cũng chỉ có hai người Tần Hiến cùng Vô Ưu.

Nhìn trên bàn cơm bày toàn đồ ăn có hai ba mươi màu sắc hương vị đầy đủ, Tiết Vô Ưu cười nói: "Nhiều đồ ăn như vậy chúng ta hai người làm thế nào ăn hết?"

"Không biết người thích ăn cái gì, cho nên liền chuẩn bị nhiều một ít!" Tần Hiến mỉm cười trả lời.

Lúc này, một cái đại a đầu cầm bầu rượu tiến lên trước vì Tần Hiến rót một ly rượu, lại đi đến trước mặt Tiết Vô Ưu mà rót rượu, Tiết Vô Ưu vừa định từ chối, không ngờ Tần Hiến cũng xua tay nói: "Tiểu vương tiên sinh không uống rượu!" Đại a đầu kia nghe vậy liền nâng cốc hồ đặt ở giữa bàn tròn, sau đó lui về sau mấy bước.

Nghe được Tần Hiến nói bản thân nàng không uống rượu, Vô Ưu nhìn Tần Hiến có chút khác biệt. Bởi vì nhìn ra được đối phương thật sự chân thành đãi khách, bằng không cũng sẽ không chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy, hơn nữa thái độ cũng thật khiêm tốn, nhưng nàng đã từng nói nàng không uống rượu đâu?

Đang nghi hoặc là lúc, ánh mắt Tần Hiến bắn lại, ý vị thâm trường nói một câu: "Ta hẳn là nên kêu tiểu vương cô nương đi?"

"A?" Lời nói của đối phương làm cho Tiết Vô Ưu lập tức ngây ngốc. Nghĩ rằng: Hẳn nhìn ra thân phận nàng là nữ nhi? Tiết Vô Ưu suy nghĩ, mặt không khỏi ửng hồng lên!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhà giàu nhà cao cửa rộng

Cúi đầu nhìn kiện nam nhân thanh bố sam trên người bản thân, Tiết Vô Ưu nghĩ rằng: Ở hiệu thuốc Triệu hơn nửa năm chuẩn bệnh, không ai phát hiện bản thân là cái nữ nhi nha, thế nào người đối diện này bỗng chốc lại phát hiện đâu?

Thấy Tiết Vô Ưu có chút khác biệt, Tần Hiến cười nói: "Ta thật không nghĩ tới một tiểu nha đầu thế nhưng lại có y thuật cùng sự gan dạ sáng suốt như vậy!"

"Ai là tiểu nha đầu a?" Nàng đã sống hơn bốn mươi tuổi a, so với hẳn chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Nhưng mà những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng

"Thực xin lỗi! Là ta lỗ mãng." Thấy đối phương mất hứng, Tần Hiến vội vã xin lỗi

"Ách, không có. Ta chỉ là vì thuận tiện có chút tài làm nghề y nên nữ phần nam trang* , kỳ thực chẳng phải tận lực giấu diếm gì." Nàng ở trong lòng nói: Thật sự là xã hội này không cho nữ nhân cơ hội a.

[*Nữ phần nam trang: nữ giả nam]

"Ồ Đại Tề có rất ít nữ nhân làm nghề y." Tần Hiến nghe xong gật gật đầu.

"Có thể ăn sao?" Sau đó, Tiết Vô Ưu mang bụng đói thèm thì nói, nhìn chằm chằm vào những thức ăn tinh xảo trên bàn này hỏi, nàng không có tâm tình nói chuyện với hắn, bản mỹ thực này đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng.

"Đương nhiên!" Tần Hiến lại gật gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu liền cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu gấp những món bản thân thích. Đừng nói gia nhân này làm đồ ăn không ngon, ăn quá ngon. Sau khi đi đến thế giới này, bữa tiệc này có thể nói là từ trước tới nay nàng ăn vui vẻ nhất. Ở Tiết gia đồ ăn bình thường đều mang tính đơn giản, chỉ có qua thời điểm mừng năm mới mới có thể phong phú một ít, nhưng cũng không có thời điểm mà bày mấy chục đồ ăn trên đầy bàn, hôm nay nàng thật đúng là không uống công đến không!

Nhìn tướng ăn của Tiết Vô Ưu trước mắt, Tần Hiến sững sốt một chút, sau đó hé miệng cười, đại khái bản thân cũng có tâm tình tốt nên cũng thêm ăn, bụng lên ly rượu bắt đầu tự châm tự rót, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu nữ phần nam trang trước mắt này thật sự là làm cho người ta tò mò. Thời điểm nàng nghiêm cần chăm chú như vậy, thời điểm nghiêm túc đó một điểm đều bắt cầu ngôn tiểu*, bộ dáng ăn chưa nọ này cũng thật đáng yêu như thế, tuy rằng hẳn cũng có diện kiến qua nhiều nữ tử, nhưng chưa từng có nhìn đến loại hình nữ tử như nàng.

[*Bắt cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh]

Một bữa cơm rất nhanh liền trôi qua, ăn đến bụng phình ra Tiết Vô Ưu được một đại a đầu tên Hồng Liên đưa đi phòng được chuẩn bị cho nàng. Vì để cho thuận tiện, Vô Ưu được an bày ở đối diện đông sương phòng của Tần lão phu nhân chính là tây sương phòng.

Trong phòng được mấy ngọn đèn đuốc chiếu sáng trung tây sương phòng, Vô Ưu nhìn lướt qua phòng này, cùng phòng phía đông rất giống nhau cũng có một cái kháng rất lớn, trên kháng chắn đã bày sẵn, đều là vải sa tanh tốt nhất, trên kháng trác nhỏ bày ra các điểm tâm cùng nước trà, gia cụ trên đất đều là cùng một sắc màu hoa cúc lê, trên bàn là một cái hoàng kim tạo đồng hồ báo giờ, phía trước đồng hồ báo giờ là một thanh cùn điền bạch ngọc nạm vàng ngọc như ý, hai bên là hai bình Quan Âm xanh, một cái cắm mấy thanh trúc sấp phú quý trong chai, một cái khác chỉ cắm đại khái vài cúc hoa vừa mới hái xuống, từng đóa từng đóa cúc màu vàng đỏ có hình dạng lớn, vừa thấy biết chính là giống hoa rất quý hiếm, cũng là, người có gia thế như

vậy giống như cái gì đều có. Nơi này so Tiết gia các nàng còn muốn phô trương hơn! Ngồi ở bên cạnh kháng, Tiết Vô Ưu bắt đầu có chút lo lắng. Liên Kiều khi trở về có nói dối được cho nàng qua đêm hay không.

Lúc này, Hồng Liên vừa mới đi ra ngoài bưng một cái chậu màu vàng đồng tiến vào, nước ấm bên trong còn bốc lên hơi nóng. Chỉ thấy nàng ngồi xổm xuống, đặt chân bước lên bên cạnh nàng, cười nói cời giày của Tiết Vô Ưu. "Tiểu vương tiên sinh, nô tì đến hầu hạ ngài rửa chân?"

Để người khác rửa chân cho, nhất là một đại cô nương xinh đẹp như vậy nàng không có thói quen đó, ngay sau đó, Vô Ưu vội vã nhấc chân, một bên tự mình cời giày cự tuyệt nói: "Không cần! Không cần! Ta tự bản thân làm là được."

Hồng Liên thấy thế, cũng không miễn cưỡng, đi đến kháng trác tiền nhỏ, lấy qua một quả phi nói: "Ta đây lột quả phi cho ngài ăn?"

"Háo!" Đối mặt với sự nhiệt tình của Hồng Liên, Tiết Vô Ưu đành gật đầu đáp ứng. Thừa dịp lúc rửa chân, Tiết Vô Ưu cố ý vô tình hỏi thăm gia thế người nhà này. Dù sao trị bệnh một ngày, còn ngủ lại trong nhà người ta, nàng hiện tại trừ bỏ biết bên ngoài gọi nhà này họ Tần, còn lại cái gì đều không biết!

"Hồng Liên, Tần gia phô trương lớn như vậy, có phải hay không có người ở triều đình làm quan kiêu ngạo a?" Tiết Vô Ưu bộ dáng làm cái gì cũng không hiểu.

Nghe được lời nói của Tiết Vô Ưu, Hồng Liên bật cười. "Ngài sẽ không không biết lão gia quý phủ của chúng ta là đương kim tả thừa tướng đi?"

"Tả thừa tướng?" Đây là nguyên phủ đệ của đương kim Tả thừa tướng triều đình Đại Tề Tần Tư? Đây chính là tương đương với cấp bậc quốc vụ viện* ở hiện đại.

[*Quốc vụ viện: chính phủ quản lý một nước]

Thấy một mặt bộ dáng kinh ngạc của Tiết Vô Ưu, Hồng Liên cười nói: "Người ngài chẩn trị hôm nay là lão phu nhân nhà chúng ta, đại gia chúng ta là quan tự danh là Đại Lý, kế thừa tước vị hầu trung liệt, đại tiểu thư vừa rồi té xỉu, là Ngọc quận chúa được tiên hoàng phong hào đâu!"

Sự thật về vị Tả thừa tướng Tần Tư này nàng vẫn có biết một ít, nghe nói Tần gia ở Đại Tề có trăm năm cơ nghiệp, tổ tiên đã trăm năm cùng quốc chủ Đại Tề giữ vững giang sơn đã sớm được khai quốc công thần. Tiên đế kia đã đem Chiêu Dương công chúa sớm tối được sủng ái trong hoàng thất hạ gả cho con Tả thừa tướng, nghe nói phu thê ân ái, cảm sát cùng minh*, lúc đó cũng được xem như một đoạn giai thoại. Nhưng con của Tả thừa tướng đoản mệnh, sau khi bệnh Chiêu Dương công chúa buồn bực không vui chưa đến hai năm, chỉ để lại một song nam nữ nhân rồi hương tiêu ngọc vãn. Con của Chiêu dương công chúa chính là Tần Hiến, cũng chính là đại gia trong miệng bọn họ, mà vị Ngọc quận chúa kia lại chính là muội muội Tần Hiến Tần Ngọc. Tiết Vô Ưu thật sự không nghĩ tới sẽ đến đến người gia thế hiển hách như thế để xem bệnh, hơn nữa còn động đao giải phẫu. Nghĩ lại không khỏi có chút sợ, nếu vạn nhất có việc, mạng nhỏ này cũng được coi như tự giao cho!

[*Cảm sát cùng minh: sát => sức mạnh, minh => minh mẫn, sáng suốt]

Sau đó, nàng cùng Hồng Liên một bên tán gẫu việc nhà một bên vừa ăn quả phi nàng đưa qua. Theo lời Hồng Liên, nàng biết đến vị công chúa của Hầu gia con Tần Hiến, hẳn hiện tại ở một mình lẻ loi, thế tử hần từ bốn năm trước đã khó sinh mà chết, chỉ để lại một đại nữ nhi bốn tuổi, sau sự việc đó hẳn luôn luôn không có tái giá lại. Nghĩ tới vị công tử tao nhã vừa rồi kia, Tiết Vô Ưu trong lòng cảm thấy một trận tiếc hận. Lại hỏi đến Thụy lão gia là ai, thì ra hẳn là quản gia của Tần gia, trách không được người này thoát nhìn nói là chủ nhân cũng không phải chủ nhân, nói nô mới không phải là nô, thì ra lại là đại quản gia, đại quản gia phủ thừa tướng so cái quan thất phẩm Huyện còn muốn hơn đi? Nói một lát, đến khi nước rửa chân của Tiết Vô Ưu lạnh đi, Hồng Liên mới đem khăn lông đi lại, còn bản thân xoay người đem nước rửa chân dọn ra ngoài.

Hồng Liên đi rồi, Tiết Vô Ưu ngồi một mình phát ngốc, liền thôi tắt ngọn nến, nằm ở trên kháng lớn ngủ không được, nàng có thói quen giường, phòng chùng đêm nay đừng nghĩ ngủ được. Cho nên nhìn lên cửa sổ bên ngoài tinh quang suy nghĩ miên man trong đầu. Nghĩ lại vị Ngọc quận chúa kia ít nhất cũng đã mười tám mười chín tuổi rồi? Tuổi như thế này ở Đại Tề là đã sớm xuất giá, như thế nào bây giờ còn là khuê nữ đâu? Huống chi là gia thế bọn hần như vậy, cơ bản chắc là mắt cao thôi? Nhớ đến bộ dáng vị Ngọc quận chúa kia quả thật rất xinh đẹp, lại còn có gia thế như vậy...

Không biết nằm bao lâu, ngay thời điểm Tiết Vô Ưu tựa hồ đã mơ mơ màng màng ngủ mà không ngủ, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập, tựa hồ còn kèm theo là thanh âm của Hồng Liên. "Tiểu vương tiên sinh, không tốt ! Lão phu nhân phát sốt, người mau dậy a..."

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thùng kim thứ nhất

Nghe được hai chữ phát sốt, ý thức có chút mơ hồ của Tiết Vô Ưu bừng một tiếng liền ngồi dậy! Cái gì? Phát sốt? Nguy rồi! May mắn nàng là chưa ngủ, vội vàng xoay người xuống kháng, mang lại giày, chạy hai bước tiến lên mở cửa, chỉ thấy bên ngoài đèn đuốc đã sáng trưng, Hồng Liên đứng ở ngoài cửa vội vàng nhìn nàng.

"Trừ bỏ phát sốt còn có bệnh trạng khác sao?" Vô Ưu một bên vừa hỏi vừa đi ra cửa tây sương phòng, lập tức đi về hướng đông sương phòng.

"Lão phu nhân kêu miệng vết thương đau!" Hồng Liên trả lời.

"Đó là bình thường!" Được hiệu thuốc tê đã qua, miệng vết thương hiện tại đương nhiên đau.

Sải bước tới cửa đông sương phòng, chỉ thấy sắc mặt Tần Hiến ngưng trọng đứng ở bên kháng, mặt khác có hai cái đại a đầu ngồi ở trên kháng hầu hạ Tần lão phu nhân. Không lên chào hỏi, Tiết Vô Ưu bước nhanh đi đến ngay kháng, đầu tiên là lấy tay sờ cái trán Tần lão phu nhân một chút, bằng kinh nghiệm của nàng đại khái là hơn ba mươi tám độ, rồi lại kiểm tra miệng vết thương của nàng, chỉ thấy miệng vết thương có chút sưng đỏ, hẳn là bị nhiễm trùng rồi!

"Thế nào?" Thấy nàng kiểm tra xong rồi, Tần Hiến mới vội vàng hỏi.

"Miệng vết thương bị nhiễm trùng, cần lập tức uống thuốc cùng tiêm!" Nói xong, Tiết Vô Ưu xoay người đi đến ngay bàn tròn, từ trong hòm thuốc lấy ra một cái ống tiêm trong suốt tự chế, ống tiêm này là nàng tìm đủ mười lượng bạc lấy thủy tinh điêu khắc làm theo yêu cầu mà thành, lại xuất ra một cái bình sứ nhỏ, mở nắp vung, từ bên trong đổ ra một ít bột phấn màu trắng dung nhập vào chất lỏng giữa ống tiêm, sau đó cầm một khối bông y tế xoay người đi đến kháng, nói với Tần lão phu nhân đã có lại ý thức: "Lão phu nhân, ta đánh một châm cho ngươi, có một chút đau!"

Nằm ở trên kháng ánh mắt của Tần lão phu nhân nhìn đến kia tú hoa mai châm thật to không khỏi lộ ra sắc mặt hoảng sợ. "Ngươi muốn dùng kim châm ta? Ngươi cái lang băm này, lúc trước đem bụng của ta cắt mở miệng, hiện tại ta đau gần chết, ngươi còn vừa muốn lấy châm đến đâm ta, Hiến nhi, ngươi nhanh đưa hắn ra ngoài cho ta!" Tần lão phu nhân cả người khó chịu tức giận.

"Đây là cái gì a?" Nghe được tiếng mắng của tổ mẫu, Tần Hiến cảm giác có chút kinh ngạc khi thấy thứ gì đó trong tay Tiết Vô Ưu.

"Đây là thuốc chích, miệng vết thương của lão phu nhân bị nhiễm trùng, phải lập tức giảm nhiệt, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng!" Vô Ưu biết là có thể nói rõ ràng với Tần Hiến, vị lão thái thái này khẳng định là không tin tưởng lời nói của nàng, lại nói lão phu nhân này cũng sẽ không thể tỉnh táo mà nghe rõ lời của nàng nói.

Tần Hiến tuy rằng không rõ này đây là phương pháp trị liệu gì, nhưng vị Tiểu vương đại phu y thuật này hẳn cũng có nghe biết, bệnh đã lên trình độ này khẳng định phải tiếp tục nghe đại phu, cho nên chỉ có thể tiến lên hảo ngôn khuyên bảo. "Tổ mẫu, không đâm châm này miệng vết thương của ngươi sẽ không tốt được, ngài cho tiểu vương đại phu đánh một châm đi!"

"Ta không cần đánh! Không cần đánh..." Tần lão phu nhân suy yếu lắc đầu.

Thấy thế, Tiết Vô Ưu biết không có bao nhiêu thời gian cùng nàng đôi co, cho nên liếc mắt nhìn Tần Hiến, hai người hiểu ý, Tiết Vô Ưu liền trèo lên kháng, kéo quần Tần lão phu nhân xuống, nhanh đem kim tiêm đâm vào trên mông nàng! Chỉ nghe Tần lão phu nhân ai u một tiếng, sau đó liền bắt đầu nức nỉ, Vô Ưu mang một bộ dạng mặc kệ, lập tức đem chất lỏng trong ống tiêm đẩy vào trong thân thể Tần lão phu nhân, sau đó lại nhanh chóng rút kim tiêm!

"Ngươi cái hoàng mao tiểu tử này, ngươi như thế mà dám làm vậy đối với ta? Kéo ra ngoài đánh bằng roi cho ta!" Tần lão phu nhân tức giận. Cũng đúng, bình thường ai dám động thủ trên đầu nàng a? Toàn Tần phủ trừ bỏ Tả thừa tướng nàng chính là vi tôn*.

[*Vi tôn: tôn quý nhất]

Bệnh nhân như vậy ở kiếp trước Tiết Vô Ưu cũng không phải không có gặp qua, nàng lạnh nhạt cười, sau đó phân phó nói với Hồng Liên: "Nhanh đem chén thuốc tới cho lão phu nhân uống xong đi!"

"Là." Hồng Liên quay đầu đi lấy chén thuốc.

Nhưng là, Tần lão phu nhân cũng ồn ào không chịu ăn chén thuốc. "Rất đắng! Ta không ăn, không ăn..." Vài cái nha đầu đều đưa cho nàng không còn cách nào khác, đến Tần Hiến cũng quỳ trên mặt đất cầu, Tần lão phu nhân đều bắt vì sở động*, vốn còn đang tức giận đi?

[*Bất vì sở động: không có hành động nào]

Thấy thế, Vô Ưu chỉ có thể đi lên nghiêm túc nói: "Lão phu nhân, ngươi có biết nếu người không uống chén thuốc này ngươi sẽ có hậu quả gì sao?"

Tần lão phu nhân đem ánh mắt nhìn nơi khác, trong lòng nàng còn tức giận, vốn là không muốn nhìn đến hân. Thấy Tần lão phu nhân không nói, Tiết Vô Ưu cũng không tức giận, tiếp tục nói: "Miệng vết thương của ngươi đã bị nhiễm trùng, hiện tại nếu không đem chứng viêm nhiễm trừ bỏ đi, như vậy miệng vết thương của ngươi sẽ sinh mủ, sau đó dần hư thối, ngươi nguyện ý cắt bỏ thịt hư thối rồi chứ?"

"..." Quả nhiên, Tần lão phu nhân có chút sợ hãi đối với lời nói của Tiết Vô Ưu. Bất quá vẫn cứ tức giận, không nói chuyện.

Thấy trong ánh mắt Tần lão phu nhân đã có sự hoang mang, Vô Ưu tiếp tục nói: "Tuy rằng hiện tại ngài có điểm thống khổ, nhưng bệnh cũ của ngươi đã được chữa trị, về sau ngươi sẽ không bao giờ bị bệnh cũ hành hạ. Đây là đạo lý đau dài không bằng đau ngắn a!"

"Ngươi nói cái gì? Về sau bệnh cũ của ta sẽ không bao giờ tái phạm nữa?" Phải biết rằng bệnh viêm ruột thừa này đã theo nàng vài thập niên, cơ hồ cách hai năm sẽ phát tác một lần, càng làm cho nàng đau đến chết đi sống lại, nàng thật sự là chịu đủ.

"Nếu tái phạm, ta để mặc cho lão phu nhân xử trí!" Tiết Vô Ưu nói lên lời thề son sắt.

Nghe nói như thế, thần sắc trên mặt của Tàn lão phu nhân có điểm hòa dịu, giống như lo lắng một chút, sau đó liền nói một câu dường như giống hết tiêu hải tử. "Nếu bệnh cũ của ta tái phạm, ta sẽ thế hết tóc của ngươi, đưa ngươi đi làm hòa thượng!" Một lời nói ra miệng, tất cả mọi người trong phòng nở nụ cười, Tiết Vô Ưu cũng dở khóc dở cười. Bất quá cũng may là Tàn lão phu nhân vẫn cố mà ăn canh được này.

Đêm nay, Tiết Vô Ưu luôn luôn bên Tàn lão phu nhân đến hừng đông ngày thứ hai, rốt cục nóng sốt cũng dần lùi, đám người Tàn Hiến mới dám thả lỏng. Mãi cho đến lúc chạng vạng ngày thứ hai, Tàn lão phu nhân không có dị trạng gì, Tiết Vô Ưu biết nàng đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, liền dặn dò tiếp tục uống thuốc hẳn là không có vấn đề gì lớn. Lúc đi về, Tàn Hiến đưa qua một tấm ngân phiếu. Tiết Vô Ưu tiếp nhận đến lúc cúi đầu thấy, không khỏi kinh ngạc nói: "Ngũ bách hai?"

"Đây là chẵn kim đưa cho ngươi." Trên mặt Tàn Hiến bình thản như nước.

"Nhưng cái này cũng quá nhiều!" Ngũ bách lượng bạc cũng không phải là số nhỏ, đã có thể mua một khu nhà hơn mười gian nhà ở trong kinh thành.

"Đây là một điểm tâm ý của Tàn gia ta, ngươi có biết này bệnh ruột thừa này... đã tra tấn tổ mẫu ta trong vài thập niên, cũng có nhiều đại phu đến đây đều có thể trị được phần ngọn, lần này Tàn gia ta muốn hảo hảo cảm tạ ngươi mới đúng!" Bệnh viêm ruột thừa này ở cổ đại thật đúng là làm nàng thật ngạc nhiên.

Thấy Tàn Hiến chân thành, lại nói bạc này nàng quả thật rất cần, đối với nàng đây là số lương bạc khổng lồ, cho nên liền cười đem chiết hảo ngân phiếu bỏ vào trong lòng. "Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh. Như vậy về sau an khang hoàn toàn ta dâng tặng lão phu nhân không ràng buộc, đúng hạn hàng tháng ta sẽ đưa tới!" Nàng đã xem mạch cho Tàn lão phu nhân, nàng quả thật là bị cao huyết áp, an khang hoàn toàn đối với bệnh của nàng rất hữu hiệu, về sau hẳn là cần uống thuốc dài dài.

"Kìa, về sau hàng tháng còn làm phiền ngươi tới xem mạch bình an cho tổ mẫu ta." Tàn Hiến cười nói.

"Nhất định." Tiết Vô Ưu gật gật đầu.

Sau đó, quản gia Tàn thụ tự mình đưa Tiết Vô Ưu ra Thừa tướng phủ, hẳn cũng phái xe ngựa chở Tiết Vô Ưu trở về.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tài nguyên quảng tiến

Trở lại Tiết gia, sắc trời đã đen, các phòng đều đã được thấp đèn.

"Nhị tiểu thư, ngươi đã trở lại? Tàn lão phu nhân thế nào? Miệng vết thương không có bị nhiễm đi?" Tiết Vô Ưu một mình trở về phòng, Liên Kiều liền theo vào.

"Tối hôm qua có chút phát sốt, đánh giảm nhiệt châm cho nàng, đã không có việc gì rồi!" Tiết Vô Ưu một bên đem quần áo nam tử trên người cởi ra một bên thay vào xiêm y nhà nữ nhi gia trả lời.

Sau khi đổi tốt xiêm y, ngồi ở bàn tròn uống lên hai phần trà, Tiết Vô Ưu hỏi: "Không ai hỏi hành tung của ta đi?"

"Yên tâm đi, ta đều đã che dấu cho ngươi. Nói rằng hai ngày này người ngươi không thoải mái nằm ở trong phòng. Phu nhân không ra khỏi phòng tự nhiên không biết, hai ngày nay Tổng mục cùng Bình Nhi cô cô vội vàng lên đường đi mua thuốc làm miên phục* cho nên cũng không có lo lắng chú ý ngài!" Liên Kiều cười trả lời.

[*Miên phục: kiện vải để may y phục, giày]

"Vậy là tốt rồi!" Vừa lòng gật gật đầu, Tiết Vô Ưu xuất ra một trương chiết giấy đưa cho Liên Kiều.

Liên Kiều tò mò lấy lại, vừa thấy là một tấm ngân phiếu, chiết khai ngân phiếu kia, ngay thời điểm ở dưới ánh đèn thấy rõ ràng chữ số trên mặt, không khỏi kinh ngạc hô: "Ngũ bách hai?" Phải biết rằng ngũ bách hai không phải là một số lượng nhỏ, một cái nữ nhân trong gia đình khá khẩm cả đời này cũng không làm xong số lương bạc này đó.

Nhìn đến ánh mắt ngạc nhiên của Liên Kiều, Tiết Vô Ưu đắc ý khóe môi kéo ra. "Chẳng qua ngũ bách hai thôi, xem bộ dáng ngươi kia chuyện bé xé to!"

"Nhị tiểu thư, nơi nào ngươi có nhiều bạc như vậy? Có phải hay không là chẵn kim Tàn gia đưa cho ngươi a?" Liên Kiều rốt cuộc nghĩ không ra ai cho nàng một số lượng bạc lớn như vậy.

"Ân." Vô Ưu gật gật đầu.

"Thừa tướng phủ đúng là thừa tướng phủ, vung tay là đại thủ bút!" Liên Kiều cao hứng cầm ngân phiếu nhìn lại.

"Ngươi cũng biết đó là phủ Tàn thừa tướng?" Vô Ưu hỏi.

"Ta nghe nói từ mã phu đưa ta trở lại, dọa ta sốc một cú đầu, thế nào cũng không thể tưởng được đây là thừa tướng gia a, nhị tiểu thư, lần này có phải hay không chúng ta gặp may mắn?" Về mặt Liên Kiều hi vọng hỏi.

"Xem như vậy đi!" Vô Ưu cũng lạnh nhạt uống trà, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

"Nhị tiểu thư, nhất tuyệt bút bạc như vậy, chúng ta có phải đưa vào ngân hàng tư nhân ăn lợi tức a? Ngũ bách hai nói như vậy một năm cũng có mấy chục lượng bạc lợi tức đâu!" Liên Kiều nói

.

Nhưng là Tiết Vô Ưu ngẩng đầu ánh mắt nhìn vào ngọn nến lúi lúi nói: "Ta muốn tiền sinh tiền, ngũ bách hai biến thành một ngàn lượng, một ngàn lượng lại biến hai ngàn hai, cuối cùng liền ngàn vạn bạc!"

"Nhị tiểu thư, ngươi là đang mê sáng đi?" Liên Kiều cầm ngân phiếu nhìn tựa hồ muốn nói Vô Ưu ngốc.

"Liên Kiều, kêu nhị tiểu thư đến phu nhân đang trong phòng ăn cơm!" Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng nói của Bình Nhi.

Nghe được lời nói của Liên Kiều, Tiết Vô Ưu quay đầu dùng ngón tay chỉ vào ót của nàng một chút. Đứng dậy cười nói: "Đem ngân phiếu thu hảo, ta đi rồi, ăn cơm đi!" Nói xong, liền nghênh ngang đi ra cửa phòng, lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Liên Kiều.

Từ mười mấy năm trước Chu thị bắt đầu ốm đau ở trên giường, đồ ăn đều đưa đến trong phòng nàng, mấy năm nay luôn luôn không hề thay đổi, cho nên Tiết Vô Ưu tự nhiên làm theo mẫu thân nàng bắt đầu ăn cơm trong phòng. Ngồi trên la hán giường ở gian ngoài, trên bàn nhỏ bày biện đồ ăn nhất huân nhất tổ lưỡng đạo, trước mắt Chu thị cùng Tiết Vô Ưu ăn hai chén cháo trắng. Sau khi lưng tựa vào gối mềm phía sau, Chu thị thân thiết nhìn nữ nhi hỏi: "Liên Kiều nói hai ngày ngươi không thoải mái, thế nào? Không có tốt lắm?" Từ lần trước sau khi nữ nhi phát bệnh, nàng vẫn luôn luôn lo lắng thân thể của nàng(TVU).

"Nương yên tâm, ta đã tốt lắm!" Vô Ưu trả lời.

Nghe được lời nữ nhi, Chu thị gật gật đầu, lúc này, Tổng mục cầm một khối lụa nhũ đỏ bạc sắc đi lại nói: "Nhị tỷ, đây là tơ lụa có chất liệu hôm nay ta cùng Bình Nhi đi Trang Lí mua đến, một khối này ta thấy rất thích hợp với ngươi, làn da ngươi trắng, hỷ là dùng khối lụa này làm cho ngươi một kiện miên vải bồi để gầy đi, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nhìn chất liệu khối nhũ đỏ bạc sắc mang ám văn kia, Tiết Vô Ưu cảm thấy màu sắc rất sáng, vào mùa đông lạnh như băng mặc vào hẳn là rất đẹp mắt đi? Cho nên gật gật đầu nói: "Tổng mục ngươi chú ý lấy cho kỹ!"

"Đồ là chúng ta còn muốn nhờ phúc nhị tỷ, năm nay mỗi người đều có một áo dài bông mới để mặc!" Tổng mục cười, trên mặt nếp nhăn càng thêm sâu.

"Chính là một kiện miên phục thôi!" Vô Ưu cười nói. Nghĩ rằng: Về sau nàng muốn cho những người chịu khổ đi theo nàng cùng Chu thị đều mặc kim mang ngân, cho các nàng trải qua cuộc sống thượng nhân*!

[*Thương nhân: chỉ người vượt trên những người khác, được sống an nhàn, không chịu khổ]

"Đứng rồi, Vô Ưu, ngươi hàng tháng đi hai ngày đến chỗ hiệu thuốc Triệu hỗ trợ là có thể kiếm nhiều bạc như vậy trở về sao?" Chu thị biết Vô Ưu cùng Liên Kiều hàng tháng đều có đi hiệu thuốc Triệu hỗ trợ, nhưng hàng tháng nàng cảm trở về mười mấy hai mươi lượng bạc chu cấp thuốc ăn thuốc bổ cho nàng(CT), hiện tại lại cho tất cả mọi người làm bên người mình kiện áo bông tơ lụa mới, điều này làm nương thật có chút lo lắng.

Nghe Chu thị hỏi, Vô Ưu nghĩ rằng: Thời điểm này nàng nên để lộ ra một ít sự tình xem bệnh của mình cho nàng(CT). Hiện tại thanh danh của nàng ở ngoài dần dần lớn lên, đoán chừng muốn giấu giếm cũng không có khả năng giấu luôn xuống. Cho nên liền giữ lại trả lời: "Gần mấy tháng đây ta có ở hiệu thuốc Triệu hỗ trợ xem bệnh, lại làm một ít thuốc viên lấy số lượng lớn để bán, không nghĩ tới viên thuốc của ta bán rất tốt, cho nên kiếm nhiều thêm một ít bạc trở về!"

"Cái gì xem bệnh? Còn làm thuốc bán?" Chu thị vừa nghe liền sốt ruột. "Đừng nói một cái nữ hài gia đi xuất đầu lộ diện làm nghề y như thế nào lại có thể, ngươi xem bệnh sao? Ngươi nhìn lầm đưa người ta rồi làm sao bây giờ? Còn làm thuốc bán, được ngươi tùy tiện là có thể làm? Vạn nhất người ăn chết, ngươi coi chừng muốn gặp quan!"

Thấy Chu thị nóng sốt ruột, Tiết Vô Ưu vội vã giải thích. "Nương, ngài đừng có gấp, không nói ta từ nhỏ nhìn ngươi sinh bệnh uống thuốc lâu mà nói thành y, ta từ nhỏ đã đi nhà cất chứa xem sách thuốc, hơn nữa mỗi lần đi bắt được cũng đều là hỏi Lí tiên sinh thấy bệnh này khai được như thế nào, tiên sinh kia đều đã kiểm tra qua, người bệnh cũng không có khả năng sẽ không đi xem bệnh, cái kia không phải là mua bán lại rai sao?"

"Ngươi thật sự có xem?" Nghe lời nói nữ nhi Chu thị còn có chút hoài nghi. Lúc này, Liên Kiều vội vã giúp tiểu thư mình nói chuyện. "Phu nhân, nhị tiểu thư nói không sai, hiện tại y thuật của nhị tiểu thư bất quá, thật sự đã nâng cấp... Đã xem hảo nhiều bệnh nghi nan tạp chứng đầu, hiện tại mọi người tìm

tiểu thư xem bệnh đã lập thành trường đội đây!" Liên Kiều kích động kém chút đem sự tình xem bệnh cho Tần lão phu nhân nói ra, may mắn phản ứng nhanh, vội vàng nhanh sửa lại lời.

Cảm giác lời các nàng nói cũng có đạo lý, cho nên sắc mặt Chu thị cũng hòa dịu đôi chút. Hơn nữa nghĩ lại tưởng, hiện tại thanh danh nữ nhi nàng có chứng động kinh xem như đã sớm ra ngoài, khẳng định là người của Ngô gia kia nơi nơi đều tuyên dương đi? Nàng gả cho người không trong sạch gì, nhưng bản thân có thể sống yên phận là được, dù sao chính nàng một thân bệnh thân vốn không thể giúp nàng. Cho nên sau đó, nàng dặn dò nói: "Về sau muốn xem bệnh cẩn thận một chút, đừng xem hồng cho người ta, lại đừng quá phô trương, tổ mẫu cùng cha người nếu biết khẳng định là có sóng gió!"

"Đã biết!" Thấy Chu thị không có nghi ngờ, Tiết Vô Ưu cười đáp ứng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vô Ưu mang theo Liên Kiều ra cửa.

Đứng ở kinh đường hiệu thuốc Triệu một hồi lâu, Liên Kiều nhìn không được hỏi: "Nhị tiểu thư, chúng ta ở chỗ này chờ ai?"

"Tôn tiên sinh." Tiết Vô Ưu trả lời.

"Tôn tiên sinh? Chờ hắn làm cái gì a? Áo, ta đã biết, có phải hay không người hỏi hắn bán được chế từ phương thuốc người cho hắn thế nào a?" Liên Kiều cười hỏi.

"Một lát người sẽ biết." Vô Ưu cười nhẹ.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy phía trước một bóng người đi tới, xem hình dáng hẳn chính là Tôn tiên sinh. Ngay thời điểm Tôn tiên sinh thấy rõ ràng Vô Ưu đang đợi hắn, hắn vội vã chạy tới, từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Tiết Vô Ưu nói: "Tiểu vương cô nương a, mấy ngày nay không thấy người, cũng không biết nhà người ở đâu, cái lừa giao bổ huyết hoàn kia còn có cái ba ba tinh hoàn ta đã chế thành một đồng, đặt ở hiệu thuốc Triệu bán được không ít a, đây là lợi nhuận đầu tiên, tổng cộng là hai mươi hai, của người là mười hai, ta sợ giữ trong túi đánh mất, cho nên liền đổi thành ngân phiếu cho người!"

Tiết Vô Ưu vừa nghe, tiếp nhận ngân phiếu, cúi đầu vừa thấy số lượng, sau đó chống lại đôi mắt Tôn tiên sinh nói: "Tôn tiên sinh, người nói thuốc này bán tốt như vậy, chúng ta một ngày một đôi tay có thể làm bao nhiêu được a?"

Tôn tiên sinh vừa nghe lời này, lập tức trong mắt phóng ra tia sáng rọi. "Đúng là ta nghĩ định nói với người, theo ta nghĩ chúng ta tìm một chỗ, sau đó có thể mượn vài người làm mới, chỉ như vậy được làm được nhiều hơn, lợi nhuận mới có thể tăng. Được của người thật sự không lo bán không được, hơn nữa chỉ cung cấp cho một mình hiệu thuốc Triệu cũng thật là đáng tiếc!"

"Cho nên ta nghĩ cùng người làm một hợp tác, trong tay ta còn có rất nhiều phương thuốc bí phương, theo ta nghĩ khẳng định đều là được bán được, chúng ta chỉ cần là khuếch đại sản phẩm nhiều lợi nhuận. Theo quy củ cũ, lợi nhuận chúng ta kiếm vẫn cứ chia ngũ năm phần đi!" Lời của Tôn tiên sinh cũng giống như ý định của Tiết Vô Ưu.

"Hảo là hảo, nhưng ta không có tiền vốn nhiều như vậy a! Muốn thuê một tòa nhà ít nhất, còn thuê thêm năm sáu người, hơn nữa đều phải có chút kỹ thuật làm thuốc mới có thể, còn có một đám dược liệu, đặt mua tên chế được, đoán chừng không ít bạc mới có thể làm được a. Làm thành được còn cần ít tiền vốn, dù sao bán được được nhiều đều cần một đám bạc dính!" Tôn tiên sinh cúi đầu về phía Tiết Vô Ưu nói ra tính toán.

"Người xem này nhiều đó có đủ hay không?" Tiết Vô Ưu đem tấm ngân phiếu đưa cho Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh cúi đầu vừa thấy, không khỏi kinh hô. "Ngũ bách hai?"

"Người nói có đủ hay không?" Tiết Vô Ưu tiếp tục hỏi.

"Đủ! Đủ!" Tôn tiên sinh liên tục gật đầu.

"Vậy người lấy bạc này mà đi xử lý đi!" Tiết Vô Ưu nói.

Thấy đối phương tín nhiệm chính bản thân như vậy, Tôn tiên sinh không biết đặt tay chân vào đâu. "Đưa bạc nhiều như vậy cho ta người không sợ ta cầm bạc chạy mất sao?"

Tiết Vô Ưu cười nói. "Vậy người chính là đồ ngốc! Sinh ý này làm tốt, về sau hàng năm mỗi người chúng ta đều có lợi nhuận mấy ngàn lượng bạc, hiện tại cái người cầm chính là ngũ bách hai, lại còn gánh vác thêm thanh danh bất nhân bất nghĩa, trốn đông trốn tây, người nói người tính chọn bên nào? Lại nói, Tôn tiên sinh làm người ta tín nhiệm nhất!"

Buổi nói chuyện với Tiết Vô Ưu làm Tôn tiên sinh không chỉ hưởng thụ lại còn có hi vọng kiếm được rất nhiều bạc, làm cho hắn thốt lên lời thề son sắt: "Người yên tâm, mọi mua bán đều ở trên người ta, ta phải đi tìm xem địa phương ngay!"

Nhìn bóng lưng Tôn tiên sinh vội vàng rời đi, Liên Kiều vỗ tay cười nói: "Nhị tiểu thư, có phải không chúng ta sắp phát tài!"

"Đúng vậy! Đi nhanh đi! Một lát đều không ăn điểm tâm nổi." Tiết Vô Ưu tức giận cười với nàng, sau đó xoay người đi.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Uống say đánh chết

Đào mắt đến mùa nước đóng băng, ban đêm hôm nay, đèn trong các gian phòng đều dập tắt, chỉ nghe tiếng gió bắc thổi mạnh vù vù bên ngoài cửa sổ. Trong phòng tuy rằng đã đốt lửa, nhưng vẫn có cảm giác rất lạnh, Tiết Vô Ưu chui ở trong chăn, vừa mới đi vào mộng đẹp, không nghĩ đến bên ngoài lại truyền đến từng trận từng trận âm thanh ồn ào. Đang ngủ mơ mơ màng màng Tiết Vô Ưu nhú nhú đầu mày, nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe, giống như có tiếng hí của ngựa, còn có âm thanh khóc thét, rồi lại có tiếng khóc nữ nhân, còn có tiếng gầm gừ của nam nhân...

Vốn định nghiêng thân mình tiếp tục ngủ, bất đắc dĩ thanh âm ở bên ngoài còn tiếp tục, xoa xoa đôi mắt, nhìn lên phía cửa sổ, giống như bên ngoài còn có thấp đèn đuốc sáng trưng, xem ra là có người đi tới. Cái này, Vô Ưu buồn ngủ ngủ không vô, ngồi dậy, choàng miên áo choàng lên người rồi nhanh chóng xuống giường. Mới mở cửa ra, chỉ thấy Tổng mục, Bình Nhi cùng Liên Kiều đều đã khoác áo bông đứng ở trong mái nhà cong.

"Xảy ra chuyện gì? Thế nào tiền viện sát kế bên giống như có âm ỉ?" Tổng mục thân dài qua cổ nhìn về phương hướng phía tiền viện.

"Ta đi kêu Hưng Nhi tới hỏi." Nói xong, Bình Nhi một thân áo bông đứng kế bên đi đến trước tiền viện.

Tổng mục quay đầu nhìn thấy Tiết Vô Ưu cũng ra khỏi phòng, vội vàng xoay người đem nàng đẩy về phía trong phòng. Miệng không ngừng lái nhai. "Ai nha, người thế nào cũng đi ra? Ban đêm gió hàn, cẩn thận kéo cảm lạnh!"

"Nương cũng tỉnh, ta đi vào phòng nàng nhìn xem." Vô Ưu nhìn đến trong phòng Chu thị đèn cũng đã được thắp. Dù sao ép buộc, nàng đã không có một chút dề ý! Sau đó, Tổng mục, Tiết Vô Ưu, Liên Kiều cùng nhau vào phòng ở Chu thị.

Chu thị vẫn như trước tựa vào đầu giường, Tổng mục ở bên giường xoa bóp chân cho nàng, Vô Ưu cùng Liên Kiều ngồi ở trên ghế nhỏ hoá, vừa một bên nói vừa chờ Bình Nhi trở về nói đến một chút chuyện phát sinh ở tiền viện.

"Người nghĩ tiền viện âm ỉ cái gì?" Chu thị cau mày hỏi.

"Ai biết được, dù sao ta mơ hồ nghe được âm thanh của lão gia, có lẽ là cái nô tài nào vi phạm sai đạo huấn đi?" Tổng mục ở một bên đoán.

"Tính tình lão gia hai năm nay hình như càng ngày càng kém." Vài năm nay ngày lễ ngày tết ở cùng nhau, Chu thị cảm giác được tính tình Tiết Kim Văn phiền chán hơn so với lúc trước. Nay cũng khó trách mấy năm nay công việc luôn luôn đều không như ý, hai mươi năm luôn đều không lên chức, nếu là nam nhân chắc đều sẽ buồn bực đi?

"Đúng vậy." Tổng mục gật gật đầu.

Lúc này, bên ngoài cửa vang lên một tiếng, từng trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy Bình Nhi mang theo Hưng Nhi đi đến. Hưng Nhi không có đi vào buồng trong, quỳ gối trước chỗ cửa nói: "Hưng Nhi thỉnh an Đại phu nhân!"

"Trời rất lạnh, người đứng lên mà nói!" Chu thị nói xong nhìn thoáng qua với Tổng mục, Tổng mục cầm một cái ghế nhỏ đưa cho Hưng Nhi ngồi ở chỗ cửa.

Bình Nhi đi vào, đứng ở bên giường trả lời: "Phu nhân, vừa rồi lão gia uống say rượu trở về, không biết thế nào đụng phải Nghĩa ca, việc học của Nghĩa ca hỏng bét, trong trường học tiền sinh đã tố cáo vài hành vi, hôm nay lão gia cũng mất hứng, nhìn đến Nghĩa ca tới thì tức giận, nhờ men rượu mà đem Nghĩa ca đánh!"

"Đánh? Đánh rất nghiêm trọng sao?" Tiết Kim Văn dưới gối chỉ một đứa con trai này, từ lão thái thái đến Lí thị đều quan tâm, là đứa muốn tính tình thì không cho ánh trắng làm chủ*, cho nên từ nhỏ đến lớn chỉ có lo lắng ai dám đánh nơi nào a!

[* Câu nói này nghĩa tương đương như người tự xem mình là cái rồn vũ trụ ấy]

"Là lấy roi ngựa đánh chết, nghe nói là rất nghiêm trọng, suốt đêm vội vã đi thỉnh đại phu. Nếu lão thái thái không nghe thấy mà ngăn cản, phòng chừng đánh còn phải lợi hại hơn!" Bình Nhi trả lời.

Nghe nói như thế, trong phòng một mảnh yên tĩnh, bởi vì cái người Nghĩa ca kia bình thường thật sự là không được người ưa chuộng, cho nên trong đầu đoàn người có ý tứ đều có chút vui sướng khi người gặp họa. Tổng mục bĩu môi nói: "Phu nhân, ta muốn nói với lão gia là hảo hảo giáo huấn Nghĩa ca kia một chút, đều mười lăm tuổi rồi, không hảo hảo đến trường không nói, còn cùng với cái cậu kia học chút chuyện gạ gậy cầu đạo. Đừng nói sau này hấn làm cho sáng rọi cửa nhà, không doạ người Tiết gia là không sai làm rồi!"

Ngẫm lại Tiết Kim Văn kia bình thường cũng coi như ôn hòa, đem con đánh thành cái dạng này khẳng định là có nguyên nhân gì đi? Còn nữa hấn lại là cái người có hiếu, đêm hôm khuya khoắc làm ra động tĩnh lớn như vậy hấn không sợ kinh động đến lão thái thái sao? Cho nên, Chu thị ngẩng đầu hỏi Hưng Nhi ngồi ở cửa. "Hưng Nhi, lão gia gần đây có phải có chuyện không hề hài lòng?"

Hưng Nhi vội vã trả lời: "Theo lời bà nói, ngài nói đúng rồi, gần đây lão gia bởi vì sự tình nha môn làm phiền. Trước đó vài ngày Lại bộ có mấy lão gia cáo lão hồi hương, cho nên có vài vị trí để trống, lão gia có tìm vài cái bằng hữu xiêm áo làm mấy bàn tiệc rượu nghĩ thông một chút xem có thể bỏ nhiệm

hắn vào vị trí thiếu hay không, nhưng cũng chưa thể thành. Đây không, hiện tại chỉ còn thừa lại vị trí cuối cùng là chủ sự một cái lục phẩm chủ, vốn là lão gia cũng không suy nghĩ, nhưng hôm nay hắn có nghe nói Lại bộ Thôi lão gia đã được điều động nội bộ về vị trí thiếu này, ngài cũng biết Thôi lão gia cùng lão gia nhà chúng ta luôn luôn đều là minh lý tranh giành đấu*, ngài không thấy được ánh mắt đặc ý của Thôi lão gia nhìn lão gia chúng ta à. Ài, nó tài đều có chút chịu không nổi, huống chi lòng dạ lão gia đâu!"

[*Minh lý tranh giành đấu: ngoài mắt vẫn giữ vẻ thân thiết nhưng bên trong hai người lại tranh giành với nhau từ những cái nhỏ nhất]

Nghe nói như thế, Chu thị trầm mặc không nói, cúi đầu nghĩ cái gì. Một bên Tổng mục nói: "Đây cũng khó trách, nghe nói muội muội Thôi lão gia kia gả cho Hình bộ thượng thư thứ tư, chỉ cần thượng thư lão gia nói được một tiếng, điều này cũng không phải cái đại sự gì!"

"Lão gia tức giận là do chuyện này tới, giấu lại nếu lão gia ở sĩ đồ thượng có điểm trợ lực cũng không đến mức..." Nói tới đây Hưng Nhi không có nói tiếp.

Nghe bọn họ nói Tiết Vô Ưu đều ở bên cạnh nghe, hai tay nàng đặt trên mặt thán hóa để sưởi ấm, một câu cũng không có xen vào, bình thường nàng cũng là như thế, cho nên lão gia cũng không kỳ quái, chẳng qua lòng nàng nghĩ đến, có lẽ đây là một cơ hội!

Thời điểm trời gần canh bốn, mọi người mới giải tán từ trong phòng Chu thị, Tiết Vô Ưu một lần nữa chui vào ổ chăn đã lạnh lẽo, nói một câu: "Liên Kiều, ngày mai có phải là ngày đi Tần phủ bắt mạch đưa thuốc cho Tần lão phu nhân?"

Dịch lại góc chăn của Tiết Vô Ưu cho tốt, Liên Kiều suy nghĩ một chút, trả lời: "Là ngày đó!"

"Sáng mai đem được chuẩn bị hảo, người theo ta đi một chuyến đi!" Vô Ưu phân phó.

"Là." Liên Kiều lên tiếng trả lời sau đó đi ra ngoài.

Sau một đêm nói chuyện, ngày thứ hai dùng điểm tâm qua, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều từ cửa sau chuẩn ra mượn một chiếc xe ngựa chạy thẳng đến Tần phủ.

Xuống xe ngựa, Vô Ưu cùng Liên Kiều lưng đeo cái hòm thuốc xuống bậc thềm bước vào Tần phủ. Gã sai vặt ở cửa đều đã cùng bọn họ rất quen thuộc, hơn nữa quản gia Tần Thụy đã sớm phân phó nếu tiểu vương tiên sinh đến không cần thông báo trực tiếp mời hắn vào. Một đường đi thẳng đến trụ sở của Tần lão phu nhân, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều đứng ở sau mái nhà cong hạ đẳng, sớm đã có nha đầu đi vào bẩm báo. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Hồng Liên mặc một kiện miên vải màu đỏ sậm bồi để giấy chạy đến, nhiệt tình cười nói: "Tiểu vương tiên sinh, lão phu nhân chờ đã lâu, người mau vào đi thôi!" Vừa nói một bên gió thổi qua rèm cửa làm bằng mặt lụa miên.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lại tiến tướng phủ

Gật đầu về phía Hồng Liên, Tiết Vô Ưu mang theo Liên Kiều đi vào, chuyển qua bình phong, vào đông sương phòng, thấy Tần lão phu nhân đang ngồi ở trên kháng nói giỡn cùng một bọn nha đầu, trên kháng còn có muội muội Tần Hiền Ngọc quận chúa đang ngồi. Tiết Vô Ưu thờ dài vội cúi đầu nói: "Tiểu vương cấp lão phu nhân thỉnh an! Cấp quận chúa thỉnh an!"

Tần lão phu nhân đứng trên đất vừa thấy, thân thủ nói nhanh với nha đầu: "Nhanh dọn chỗ cấp tiểu vương tiên sinh, mang trà tốt nhất đến!" Một cái nha đầu vội vàng cầm một cái thêu đôn mời Tiết Vô Ưu, Tiết Vô Ưu hào phóng ngồi xuống.

"Ta ăn qua điểm tâm là chờ người đến đây! Cái an khang hoàn kia ta cũng đã mau ăn hết rồi. Không nói đến hiện tại đầu ta một điểm cũng không đau. Vài ngày nay ta nghe người nói không có việc gì là đến chỗ đi bộ, cơm so với lúc trước ăn nhiều hơn một chút! Ngay cả đi ngoài cũng thoải mái hơn lúc trước..." Vừa thấy Tiết Vô Ưu đến, Tần lão phu nhân ba nuôi kéo nói thật nhiều. Từ lần trước sau khi bệnh cũ Tần lão phu nhân triệt để được chữa khỏi, nàng có cái nhìn thay đổi đối với Tiết Vô Ưu, Vô Ưu vài lần đến đây bắt mạch cho nàng, lời nói của Tiết Vô Ưu nàng quả thực giống như nghe thánh chỉ mà làm theo, đừng nói thân mình quả thật vốn so với lúc trước hào hơn, nhân đó cũng có tinh thần hơn!

Nghe Tần lão phu nhân nói đầu đầu, Tiết Vô Ưu cười theo phía sau tiếp nhận mấy hộp thuốc viên trong tay Liên Kiều. Cười nói: "Đây là lượng an khang hoàn dùng trong một tháng, lão phu nhân nhất định phải ăn đúng ngày. Còn có lô hội hoàn này ta mới chế vì lão phu nhân, đã thông rất có lợi, nếu lại có thời điểm không thông thuận, sau khi ăn hai lọ hội rất có hiệu quả!"

Một cái nha đầu vội vàng bước lên nhận, Tần lão phu nhân vừa nghe rất cao hứng: "Tiểu vương tiên sinh, y thuật người ở dân gian như vậy làm nghề y rất đáng tiếc, không bằng ta nhờ lão gia nhà ta đem người tiến cử vào thái y viện thế nào?"

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu sững sờ! Ngồi ở tiểu kháng trác một sườn khác Ngọc quận chúa không khỏi che miệng ba cười. Tiết Vô Ưu ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy một đôi đôi mắt đẹp của Ngọc quận chúa cười như không cười nhìn chính mình, nàng không khỏi nghĩ: Nàng ấy dùng ánh mắt như thế nào mà nhìn mình như vậy? Chẳng lẽ nàng đã biết chính mình là một thân nữ nhi?

"Người đưa nhỏ này, cười cái gì? Đều đã mười chín còn không đầu không đuôi như thế này!" Tàn lão phu nhân quay đầu cười liếc trắng mắt cháu gái mình một cái.

"Tổ mẫu, cháu gái nghĩ nếu tiểu vương tiên sinh muốn vào thái y viện chỉ sợ sớm đã vào, nơi nào còn cần người nhờ tổ phụ đi tiến cử!" Tiểu hài tử gia Ngọc quận chúa đứng dậy đi đến trước mặt Tàn lão phu nhân, chân bước lên ngồi dưới kháng, làm nũng đầu gối lên trên gối tổ mẫu.

Tàn lão phu nhân hiền lành vỗ về tóc cháu gái, nhìn ra được sự sùng ái thập phần dành cho cháu gái xinh đẹp này. Cười nói: "Tiểu vương tiên sinh, chẳng lẽ ngươi không nghĩ vào triều làm quan, làm rạng rỡ tổ tông?" Vô Ưu đành phải chấp tay nói: "Đa tạ lão phu nhân một mảnh ý tốt, chính là tiểu vương tuổi còn nhỏ, thứ hai bình thường rảnh rỗi thành thói, không thích hợp làm quan, còn thỉnh lão phu nhân thứ lỗi!"

"Đây là nhân các hữu chí, bất quá hiện tại dù sao người tuổi còn nhỏ, chờ về sau nếu thật có ý nguyện này, cứ việc tìm đến lão thân là được!" Tàn lão phu nhân thập phần thương thức tín nhiệm đối tiểu vương.

"Tạ lão phu nhân!" Tiết Vô Ưu nói.

Lại nói chuyện phiếm đại khái nửa canh giờ, Tàn lão phu nhân mới thả Tiết Vô Ưu về, lại ban cho không ít thứ này nọ, Tiết Vô Ưu từ chối, bắt quá, đành phải nhờ Liên Kiều nhận hơn nữa còn cảm tạ không thôi. Ra khỏi sân Tàn lão phu nhân, Tiết Vô Ưu ngừng bước, nhìn cái hoa viên bên trái rất lớn, đây là đường lúc nàng đến, bên phải cách đó không xa là một tòa đình viện lát gạch xanh lục ngả. Nghĩ rằng: Tàn phủ thật sự là rất lớn, Tàn Hiền đến cùng đang ở nơi nào? Nhìn sắc trời đã gần tới trưa, có phải hay không đã sớm hạ triều?

Đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể tìm được Tàn Hiền, đột nhiên sau lưng có một người vỗ vai."Hi!"

Bị vỗ một cái Tiết Vô Ưu phát hoảng quay đầu nhìn, lại thấy Ngọc quận chúa hoạt bát đáng yêu, nâng cúi đầu vội vã hành lễ nói: "Ngọc quận chúa!"

Nhưng là, Tàn Ngọc đi đến trước mặt nàng, chấp tay sau lưng nói: "Tốt lắm! Ngươi đứng ở trước mặt ta giả thần giả quỷ, sự việc của ngươi đại ca ta đã nói hết với ta rồi!"

Nghe đối phương nói như vậy, Vô Ưu biết Tàn Hiền đã nói cho nàng ấy biết nàng là thân nữ nhi. Cho nên cúi đầu cười giải thích nói: "Ta cũng chỉ vì làm nghề y thuận tiện nên mới..."

"Tài nữ phần nam trang đúng không? Lần sau ngươi mang theo ta nữ phần nam trang đi ra ngoài đi dạo được không?" Đối với nữ phần nam trang Ngọc quận chúa thập phần cảm thấy hứng thú.

"Này... Quận chúa ngài là con nhà quyền quý, làm sao có thể giống nữ tử ta cùng hồi hương chạy loạn nơi nơi đâu?" Nàng thật không dám mang theo quận chúa nơi nơi đi loạn, vạn nhất có cái gì sơ xuất, nàng thật không dám đương nổi!

Thấy Vô Ưu giải thích qua loa, Ngọc quận chúa không tiếp tục nói đến đề tài này, nhìn trái phải, bước lên nhỏ giọng hỏi: "Ngươi vừa rồi hết nhìn đồng tới nhìn tây làm cái gì?"

"Ta..." Vô Ưu bị hỏi không thể không nói rõ. Cũng không thể nói là muốn tìm Tàn Hiền đi? Nhưng dù sao nàng cũng là cái nữ tử, ở thời đại này một nữ nhân đi tìm một người nam nhân vốn vẫn có kiêng kỵ. Nhưng nếu không nói ra, quả thật nàng tìm Tàn Hiền là có việc.

"Ngươi muốn tìm đại ca của ta đúng không?" Không đợi Vô Ưu nói đến, Ngọc quận chúa cười nói trước một câu.

"Này..." Mặt Tiết Vô Ưu không biết vì sao lại đỏ.

"Chúng ta làm nhất bút giao dịch thế nào?" Ngọc quận chúa linh tinh cổ quái nhìn Vô Ưu.

"Giao dịch gì?" Vô Ưu tò mò hỏi.

"Ta mang ngươi đi tìm đại ca của ta, nhưng ngươi phải đáp ứng ta lần sau chúng ta nữ phần nam trang đi chơi, thế nào?" Ngọc quận chúa nói ra điều kiện của mình.

Cúi đầu nghĩ lại hiện tại nàng cũng không có phương pháp khác hảo hơn để tìm Tàn Hiền, hơn nữa đối phương lại là muội muội Tàn Hiền, khẳng định dễ dàng tìm Tàn Hiền hơn. Cho nên, ngay sau đó, Vô Ưu bất chấp hậu quả tay cùng tay Ngọc quận chúa bắt một chút, hào sảng nói: "Thành giao!"

"Đi theo ta!" Ngọc quận chúa cũng thật sáng khoái, xoay người mang Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều đi về một phương hướng.

Đi qua một cái hoa viên tử lớn, xuyên qua một đạo hành lang gấp khúc, thấy đối diện là một tòa núi son, phía sau núi già là một tòa gạch xanh lục ngả có năm gian phòng ốc cao lớn. Đi đến cuối bậc thềm, Tàn Ngọc xoay người cười với Tiết Vô Ưu nói: "Đây là địa phương đại ca ta trụ, hiện tại hân vừa hạ triều!" Nói xong, nàng bước lên bậc thang, tay đẩy cửa phòng ra.

Thấy vậy, Tiết Vô Ưu quay đầu nói với Liên Kiều phía sau: "Ngươi ở chỗ này chờ ta!" Nói xong, liền theo đi lên.

Bước vào cửa, thấy trong phòng thập phần rộng, bố trí cực kì lịch sự tao nhã, chỉ lấy một màu trúc làm gia cụ, nét bút vẽ rồng bay phượng múa, có bài trí vài món ngọc chế, trừ bỏ thanh u bên ngoài nhìn không ra có vật gì xa hoa lãng phí, cùng thân phận Tàn Hiền hoàn toàn không tương đồng, như một vị văn nhân cư trú tại thế ngoại đào nguyên. Nhìn quanh toàn bộ phòng, cũng không thấy bóng dáng Tàn Hiền.

"Đại ca? Đại ca?" Tần Ngọc đứng ở giữa phòng liên tục hô hai tiếng.

"Đến đây!" Chỉ nghe phía sau giá sách truyền ra một tiếng nam nhân, sau đó, nghe được một trận bước chân nhẹ nhàng, quay đầu vừa nhìn sau giá sách bày đầy thư giống như có bóng người vòng qua từ giá sách đi ra.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Báo Ba Tháng Mùa Xuân Huy (nhất)

Thay xuống phủ phục quan Tần Hiến một thân mặc màu trắng áo choàng ám văn từ trong thất nhà ra tới, Tần Ngọc liền tiến lên giữ chặt tay áo đại ca, cười nói: "Đại ca, có người tìm ngươi!"

"Ai tìm ta?" Tần Hiến tò mò vừa mới ngừng đầu, nhìn thấy Tiết Vô Ưu đứng ở trước cửa khẩu, không khỏi sững sờ!

Nhìn đến biểu cảm Tần Hiến, Vô Ưu cúi đầu phúc phúc thân mình. "Tần đại nhân!" Bất quá nhưng là cảm giác là lạ, bởi vì trước mắt hai người đều biết đến thân nàng là nữ nhi, hiện tại bất quá nàng cũng là một thân phận nam trang.

Một khắc sau, Tần Hiến thu hồi ánh mắt ở trên người Vô Ưu. Cười nói: "Vừa vặn ta vừa phao hồ trà hảo, ngồi xuống thưởng thức bình phẩm đi!"

Không đợi Tiết Vô Ưu nói chuyện, Tần Ngọc liền cười nói: "Đại ca, ta không rảnh cùng ngươi uống trà gì, ta còn vội vã đi hầu phủ yên ổn đâu!"

Nghe được lời nói muội muội, bộ dáng Tần Hiến làm bộ bưng bình đại ngộ. "Đúng rồi, đại tướng quân uy vũ muốn trở về, ngươi nên đi hầu quý phủ yên ổn đi đi lại lại!"

Tần Hiến nói mấy câu lập tức khiến cho Tần Ngọc đỏ mặt, ngượng ngùng nói ra tay áo của hắn, dẫm nhẹ chân, nói một câu. "Không để ý ngươi!" Nói xong liền quay đầu đi ra phía ngoài.

"Ha ha..." Nhìn đến bộ dáng muội muội, Tần Hiến nhìn bóng lưng của nàng không khỏi thoải mái cười.

Đứng ở một bên Tiết Vô Ưu không khỏi nghĩ rằng: Đại tướng quân uy vũ? Hầu phủ yên ổn? Nói vậy cũng là quan lại nhân gia cực kỳ tôn quý đi? Xem ra vị đại tướng quân uy vũ này nhất định là người trong lòng vị Ngọc quận chúa này đi? Cũng khó trách nàng mười chín tuổi còn không có xuất giá, chẳng lẽ là đang đợi vị đại tướng quân uy vũ này như lời kia sao?

Sau đó, Tần Hiến tay làm một cái động tác mời ngồi, Tiết Vô Ưu cười cười liền ngồi ở một cái bàn tiền phương trúc chế, Tần Hiến nhắc ấm trà từ sa vì Vô Ưu mà rót một ly nước trà.

"Cám ơn!" Vô Ưu bưng lên bát trà từ sa, trước tiên để ở mũi ngửi, sau đó đưa đến bên miệng nhấp một chút, nói: "Này trà hương thơm!"

"Này là trà mình tiền long tinh, thời điểm hái trước tiết Thanh minh." Tần Hiến khẽ cười nói.

"Ta đây hôm nay lại có lộc ăn!" Tiết Vô Ưu cười lại nhấp một chút một chút nước trà trong bát trà từ sa, nước trà thơm ngát mang theo một chút hơi hơi đắng, vị đắng xen lẫn một chút nhân nhật thơm ngát, quả thật cùng nước trà nàng uống đại không giống, không khỏi âm thầm tán thưởng thừa tướng phủ này ngay cả nước trà cũng đều chú ý như vậy.

Sau một ly nước trà, Tần Hiến lại vì Vô Ưu mà rót một ly trà, sau đó mở miệng hỏi: "Nói đi, tìm ta có sự tình gì?"

Lời nói của Tần Hiến nói thật tùy ý, phảng phất bọn họ là một loại bằng hữu nhiều năm, làm cho Tiết Vô Ưu cảm giác rất là thân thiết, bất quá dù vậy, nàng muốn nói còn có chút nói không nên lời. "Ta..."

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Báo ba tháng mùa xuân huy (nhị)

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiết Vô Ưu cùng Tổng mục đồ Chu thị mang theo Bình Nhi cùng Liên Kiều ra cửa lớn Tiết gia, sớm đã có một chiếc xe ngựa tứ luân rộng rãi ở cửa chờ. Ngày này năm người đều mặc miên phục mới làm từ tơ lụa, bên ngoài Chu thị cùng Tiết Vô Ưu còn tự khoác một kiện cổ áo choàng tương hồ ly mao xa tanh, cầm trong tay lò sưởi tay cánh thái lam, trên đầu đội mấy trâm tương đá quý sai, như người nhà quan lại, tư thế ph

nhân tiểu thư nhà giàu. Kỳ thực cái đó cơ hồ là trang phục và đạo cụ các nàng sở hữu để lấy thể diện.

Trong phòng Lí thị Hồng Hạnh nhìn đến người Chu thị đang ngồi trong một chiếc xe ngựa tứ luân cao lớn chờ xuất môn, liền vội bấm báo với Lí thị trong phòng "Nhị phu nhân, ngài không thấy được Đại phu nhân cùng nhị tiểu thư mặc thật hoa lệ a, không biết muốn đi đâu thăm người thân? Ngay cả mướn xe ngựa đều là mướn xe lớn mới tốt."

Ngồi ở trước bàn trang điểm trang điểm Lí thị không khỏi toát ra cổ lãnh khí trong lỗ mũi "Hừ, cái Chu thị kia vài năm nay không xuất môn, hôm nay là nhớ tới cái gì đây? Lại nói nàng là cái nam mọi rợ, ở kinh thành vốn là không có thân thích gì, khẳng định là dùng danh vọng thăm người thân ra du ngoạn đi. Nhiều năm như vậy về điểm đồ cưới này ép buộc nàng không có, bây giờ còn có tiền mướn cái xe ngựa tứ luân gì? Thật sự là cười chết người!"

"Nàng nhất định đời này là bị nhị phu nhân áp một đầu! Đại nữ nhi vào cung bưng trà đổ nước cho cái nữ quan, nhị nữ nhi này còn có chứng động kinh, đời này chỉ sợ là già ra ngoài không tốt!." Hồng Hạnh ở một bên nịnh hót nói.

"Còn nói đâu, cả đời này không gả được còn không phải ở nhà ăn cơm cả đời nhàn? Thứ nàng ăn đều là tương lai của Nghĩa ca chúng ta!" Nói đến này, Lí thị liền một mặt phần hận.

"Nhị phu nhân ngài đừng có gấp, chờ Nghĩa ca chúng ta làm gia, không phải ngài muốn thế nào liền thế nấy thôi!" Hồng Hạnh cầm một chi trầm từ bên trong hộp trang sức cài ở sau búi tóc Lí thị khoa tay múa chân nói.

"Đó là!" Lí thị đắc ý dương cằm cười.

"Nhị phu nhân! Nhị phu nhân!" Lúc này, Liễu Xanh đột nhiên chạy tiến vào.

"Như thế nào? Sao lại hoang mang rối loạn như vậy?" Lí thị liếc trắng mắt Liễu Xanh một cái.

"Nhị phu nhân nhanh đi... Nhìn xem đi, Nghĩa ca bôi thuốc sát trùng đau mà la to đầu!" Liễu xanh thở hổn hển trả lời.

"Ngày oan gia!" Nói xong, Lí thị bất chấp tóc còn chưa có búi hảo liền đứng dậy vội vàng chạy ra ngoài...

Sau khi đoàn người Chu thị lên xe ngựa, xe ngựa liền chậm rãi khởi hành đi thẳng đến Tây Thành.

Ngồi ở trên xe ngựa xóc nảy, Chu thị giương mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe mặt, không khỏi cảm khái nói: "Giống như đã thật lâu không có đi ra ngoài, giống như người cùng cảnh đều không giống nhau!"

"Phu nhân, ngài nên đi đi lại lại nhiều, lại ba năm này người chưa ra khỏi cửa!" Bình Nhi đem một cái lò sưởi tay nhét vào trong tay Chu thị.

"Chính là, nhiều lúc nên đi đi lại lại nhiều tinh thần cũng trở nên tốt a. Nhị tỷ, chúng ta đi nơi nào a?" Tống mụ ở một bên hỏi Tiết Vô Ưu.

"Kinh thành vẫn là Tây Thành sôi nổi nhất, cửa hàng nơi đó mới tốt, chúng ta phải đi Tây Thành tư lự trang a đi xem trình bày trang sức a!" Tiết Vô Ưu trả lời.

"Kia hoa bao nhiêu bạc? Chúng ta vẫn tùy tiện đi dạo thì tốt rồi. Người kiếm mấy lượng bạc kia cũng không dễ dàng, không cần làm loạn!" Chu thị cau mày nói.

"Nương, hôm nay tóm lại đều nghe ta là được. Chúng ta liền đem này một túi bạc này xài hết là được!" Tiết Vô Ưu vừa thấy Liên Kiều, chỉ thấy Liên Kiều lấy ra một cái túi gấm màu xanh, bên trong phình phình bạc.

Tống mụ vừa thấy, tay tiếp nhận túi bạc kia ở trong tay, kêu sợ hãi "Ai nha! Này đại khái có hơn một trăm lượng bạc đi?"

"Tống mụ nhãn lực tốt, vừa vịn một trăm lượng!" Liên Kiều cười nói.

"Mẹ ta nha, lần này chúng ta nhưng có thể hảo hảo nhạc nhất vui vẻ, bắt quá hoa kia cũng không xong a!" Một ngày hoa điệu nhiều như vậy chính là thời điểm Chu thị chưa xuất giá cũng không hề hết a.

Cười nói, sau nửa canh giờ, xe ngựa liền tiến nhập Tây thành, trước nhà có cổng lớn mặt trù bố điểm thì ngừng lại, một đám nữ nhân vui cười đi vào. Vào mấy nhà trù bố trang mua vài thất tư lự các màu, lại vòng vo hai tiệm trang sức vì Chu thị mà chọn vài kiện trang sức, chờ mua rất nhiều điểm tâm đầy màu sắc trong điểm có tiếng ở kinh thành. Đi tới lui này đó liền đã đến buổi trưa, Tiết Vô Ưu sai mã phu xe ngựa vội vàng đi tiệm cơm nổi tiếng nhất kinh thành —— Thiên Nhiên cư. Đây là một tiệm cơm đầy đủ có ba tầng lầu, lầu một là đại sảnh, lầu hai lầu ba đều là nhà gian, đầu bếp đương nhiên cũng là số một, đồ ăn nơi này đều là người thường không đến, chiêu đãi đương nhiên cũng đều là phi phú tức quý, bởi vì đồ ăn cùng rượu rất đắt tiền. Chu thị nhớ năm đó vẫn là thời điểm cùng cha mẹ đã tới hai lần, từ khi gả nhập Tiết gia liền tiết kiệm qua ngày không nghĩ tới ngày này.

Tiết Vô Ưu chọn một cái nhà gian có cửa sổ ở lầu ba, bình thường ăn không đến sáu món hơn nữa còn chọn thêm một bầu rượu. Ngồi đảo mắt nhìn dòng người bàn bát tiên tiền phía bên ngoài ngã tư đường, tất nhiên là Chu thị hoài niệm về năm tháng đó ngày ngày được cha mẹ sủng ái. Tống mụ, Bình Nhi, Liên Kiều vừa nói cười vừa một bên xem trang hoàng nhà gian tinh xảo cùng bên ngoài đường cái rộn ràng nhộn nhạo.

Tuy rằng Tống mụ là hạ nhân, nhưng mấy năm nay cũng cùng nhau cam khổ mới tới được như nay, cho nên Chu thị cùng Vô Ưu đều nói các nàng cùng nhau ngồi xuống ăn, mới đầu các nàng còn câu thúc, một lát liền không có gì không tự nhiên, dù sao những năm gần đây nếu không phải thân nhân thì cũng hơn hẳn thân nhân, nếu các nàng rời bỏ, hiện thời Chu thị cùng Tiết Vô Ưu còn không biết rơi xuống tình thế như thế nào (ruộng đất)? Thứ lỗi cho

trí tuệ có giới hạn của mì TTTT]. Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị liên tiếp bung lên vài món ăn. Hành thiếu mộc nhĩ, thịt om đại tôm, phật khiêu tường, sọc quế ngư, lòng đỏ trứng nem rán, lưu hoa bầu dục. Nhìn đến đồ ăn nhiều như vậy, cả nước miếng Liên Kiều đều đã chảy ra. "Nhị tiểu thư, ta còn chưa từng có vào tiệm ăn đâu, trước kia chỉ ăn qua ở quán ven đường!"

"Về sau ngươi sẽ được thường xuyên đến!" Nhìn đến bộ dáng Liên Kiều tham hư, Vô Ưu hé miệng cười.

"Phu nhân, có phật khiêu tường đâu! Đây là món ăn ngài yêu thích nhất trước thời điểm ngài ở nhà mẹ đẻ kia." Tổng mục dùng chiếc đũa vì Chu thị gấp thức ăn.

"Đúng vậy, thời điểm kia ta cái gì đều không biết, mỗi ngày chỉ nghĩ cái nào ăn ngon, cái gì hào ngoạn, hay mặc cái gì đẹp mắt!" Trong mắt Chu thị nổi lên một chút ánh sáng rọi, tựa hồ ở lại nhớ đến chuyện cũ trước kia.

"Nương, ngài ném thử sọc quế ngư này!" Tiết Vô Ưu vì Chu thị gấp một khối quế ngư.

Cúi đầu nhìn quế ngư trong chén, mí mắt Chu thị rũ xuống một cái, trên mặt lại bày ra một chút tia phiền muộn. Nói chậm rãi: "Sọc quế ngư này là đồ ăn cha ngươi thích ăn nhất!"

Thấy Chu thị lại nghĩ tới chuyện thương tâm, trong lòng Tiết Vô Ưu thật không biết là tư vị gì. Bất quá ngày như vậy vốn không quá dài, rất nhanh nàng có thể thay đổi hết thầy tất cả!

"Phu nhân, đừng nghĩ đến chuyện không vui này, tốt xấu gì cũng là một phen tâm ý của nhị tỷ, ngài ăn một ít đi!" Bình Nhi ở một bên khuyên nhủ.

"Ân". Nghe nói như thế, Chu thị không nghĩ sẽ cô phụ một phen tâm ý của nữ nhi, vội thu hồi nét u sầu trên khuôn mặt, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn.

Sau khi ăn mấy phần đồ ăn, Tổng mục cười nói: "Uh, vị đồ ăn hôm nay ở Nhiên cư giống như vị hai mươi mấy năm trước, thật ngon!"

"Kia đương nhiên, một bàn này là muốn mười mấy hai mươi lượng bạc đâu!" Liên Kiều miệng phồng lên nói.

"Này còn cần tiểu nha đầu ngươi nói sao? Thời điểm ta cùng phu nhân ở trong này ăn cơm còn chưa có ngươi đâu!" Tổng mục cười nói.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một trận ồn ào ngoài cửa sổ, hơn nữa còn truyền đến tiếng động la hét, giống như có rất nhiều tiếng bước chân người cùng tiếng kêu của ngựa.

"Sao lại thế này? Chuyện gì mà âm ỉ vậy?" Bình Nhi ngẩng đầu nói.

Sau đó, mọi người cùng nhau nhìn hướng ngoài cửa sổ, chỉ thấy xa xa trên đường có một đám người cười tuấn mã thượng cấp hướng bên này đi tới, làm ảnh hưởng tới mặt sau người xung quanh, hai bên ngã tư đường nhiều vọng tưởng quan chờ, trong lúc nhất thời xung quanh yên tĩnh không ai dám nào nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Một thân uy vũ

"Sao lại thế này a? Cái gì mà náo nhiệt như vậy?" Liên Kiều vừa ăn một bên hỏi. Lúc này, tiểu nhị bung nước trà đến hướng ra phía ngoài vừa thấy, liền cười nói:

"Đây là đại tướng quân uy vũ thắng lợi dạo phố ở hướng đó!"

"Đại tướng quân uy vũ?" Tiết Vô Ưu nghe được cái tên này cảm giác rất quen, nàng đã từng nghe qua ở nơi nào?

"Chính là Thảm nhĩ gia ở hầu phủ Yên Ôn đại tướng quân Thảm Quân, trấn thủ biên quan hơn ba năm, lần này quân đội nước Yên ở biên cảnh khiêu khích tìm sự, đoạt đi của dân chúng rất nhiều ngư dương cùng tài vật, còn nữ hài tử trẻ tuổi thì bọn họ đều bắt về làm nàng dâu nhỏ, đại tướng quân uy vũ quyết đoán ra trận chống những đoạt lại người cùng tài vật bị cướp đi, mà còn đem mấy vạn đại quân của đối phương tiêu diệt toàn bộ. Hoàng thượng ban chỉ thưởng Thảm đại tướng quân hoa hồng dạo phố còn lấy chỉ ra mà ca ngợi đâu!" Tiểu nhị cực kỳ thiện ý, nghiêng nước trà về một phía vừa nói.

Hầu phủ Yên Ôn? Ách, nàng nghĩ tới, vị Thảm đại tướng quân này chính là Đại tướng quân uy vũ trong miệng Ngọc quận chúa đi? Chẳng lẽ Thảm Quân này chính là người trong lòng Ngọc quận chúa? Mang theo vài phần tò mò, Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn về hướng ngoài cửa sổ, giờ phút này đội ngũ dạo phố đã đi đến từ lâu Thiên Nhiên cư, chỉ thấy cầm đầu đội ngũ dạo phố một thân màu xanh lục ngồi vững vàng trên con ngựa cao to đương đương bên cạnh là một nam tử thân phi áo giáp bạc, đầu đội mũ đồng giáp sắc, trước ngực gắn hoa đỏ thắm oai hùng. Mày kiếm mắt sáng, mi mày gian lộ ra một chút anh khí bức người, môi dày tán ra sự kiên nghị vô cùng. Vào đông ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu lên khôi giáp của hắn, làm phản xạ ra vô số đạo quang mang sáng quắc, làm cho người ta có chút không mở mắt ra được. Nhìn đến người này, Tiết Vô Ưu nhất thời thất thần, khó trách Ngọc quận chúa mười chín tuổi còn chưa lấy chồng, nguyên lai chính là nàng đang đợi hắn, không thể không nói ánh mắt nàng thật không sai!

"Không nghĩ tới đại tướng quân uy vũ này lại trẻ tuổi như thế!" Chu thị nhìn thoáng qua bên ngoài nói.

"Đúng vậy, nhiều nhất cũng chính là bộ dáng hai mươi tư hai mươi năm tuổi, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên* thôi!" Tổng mục ở một bên cười nói.

[*Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên: Từ xưa người tuổi trẻ làm nên anh hùng]

"Muốn nói cũng là thân thể tốt, xuất thân trong An hầu phủ, nghe nói quý phủ này còn có một vị phu nhân làm nương nương trong cung, vị đại tướng quân uy vũ này cũng là Quốc Cữu gia đâu!" Một bên Bình Nhi cười nói.

"Người làm sao mà biết được?" Chu thị hỏi.

"Thời điểm Hưng Nhi bồi đại gia đi ra ngoài cũng sẽ nghe nói đến một vài sự tình, hẳn trở về cũng sẽ nói ta biết một hai câu!" Bình Nhi trả lời.

Ngồi một lát, đội ngũ đạo phủ cũng đã đi xa, sau khi ăn cơm xong, lại ở Tây thành đi dạo mua một vài thứ, đoàn người Chu thị mới lên xe ngựa lên đường hồi phủ. Tối gần lúc chạng vạng, xe ngựa tứ luân mới ngừng lại ngoài cửa lớn Tiết gia.

Xuống xe ngựa, Tiết Vô Ưu đỡ Chu thị đi trước, Tổng mục cùng Bình Nhi ở phía sau theo trên xe ngựa xuống thời điểm vận chuyển mua những thứ trong hôm nay, thế nào lại nhìn thấy hơn hai cái thực hộp, không khỏi hỏi: "Liên Kiều, hai cái thực hộp này không phải là của chúng ta sao?" Bởi vì hai cái thực hộp này được thợ khắc thật sự rất tinh tế, đều là hoa văn đồ son mạ vàng tốt nhất ở chợ vốn là mua không được!

Ôm mấy thất tơ lụa Liên Kiều quay đầu vừa nhìn, cười nói: "Là chúng ta, mang đến đây đi!" Mang theo bụng đầy hồ nghi, Tổng mục cùng Bình Nhi đem những thứ này nọ lấy xuống, sau khi thanh toán tiền xe, xe ngựa liền rời đi.

"Nương, đi một ngày rồi có mệt hay không?" Tiết Vô Ưu đỡ mẫu thân đi đến hậu viện các nàng ở.

"Hoàn hảo!" Chu thị đáp. Tuy rằng thân mình có chút mệt, nhưng là một mảnh tâm hiếu của nữ nhi làm cho nàng thật sự rất vui vẻ, lại nói hôm nay tâm tình cũng tốt lắm, đại khái là thời gian dài không có đi ra ngoài đi?

Tiết Vô Ưu đỡ Chu thị nói giỡn liền đi tới sân các nàng ở, rất xa dưới ánh nắng chiều tà hạ nhìn thấy Hưng Nhi đang đứng trước phòng tiền Chu thị. Nhìn thấy Hưng Nhi, Chu thị cùng Tiết Vô Ưu sững sốt, giờ phút này không phải là hẳn nên hầu hạ đại gia sao?

Hưng Nhi vừa thấy Chu thị trở lại, vội tiến lên vài bước, xoay người thỉnh an nói:

"Thỉnh an phu nhân!"

"Người thế nào giờ phút này đi tới đây? Đại gia không cần người hầu hạ à?" Chu thị dừng bước hỏi.

"Hồi phu nhân, đại gia ở trong phòng chờ ngài đã lâu!" Hưng Nhi tránh thân mình rồi cúi đầu trả lời.

Nghe nói như thế, chẳng những Chu thị khác biệt, Tiết Vô Ưu cũng sững sốt. Nghĩ rằng: Sẽ không nhanh như vậy liền có tin tức rồi? Tần Hiến kia hành động đủ nhanh. Sau đó trong mắt lặng yên lướt qua một chút vui sướng.

Đại gia dù sao đã lâu lắm không có chủ động tới phòng ở của nàng, chờ lâu ngày, trong lúc nhất thời Chu thị không có phản ứng kịp! Một khắc sau, Tiết Vô Ưu cười nói: "Nương, nữ nhi diu ngài vào đi thôi?"

"Hào! Hào!" Đại khái là rất kích động thôi? Chu thị liên tục nói hai từ hào, trong mắt toát ra một chút quang mang khó nén. Thời điểm bước vào phòng, Tiết Vô Ưu ở bên tai Chu thị thì thầm vài câu. Nghe được lời nói của nữ nhi, Chu thị càng không hiểu, nhìn chăm chăm nữ nhi đến hảo một khắc mới phản ứng kịp, Tiết Vô Ưu hướng về phía Chu thị mỉm cười, Chu thị hiểu ý gật gật đầu hướng phía Tiết Vô Ưu.

Ngay sau đó, Tiết Vô Ưu đỡ Chu thị đi vào cửa phòng, chỉ thấy một Tiết Kim Văn thân mặc quan phục lục sắc đang ngồi ở một bên la hán giường hai chân bắt chéo ngồi thưởng trà, trên mặt tựa hồ là bộ dáng rất cao hứng!

Nhìn thấy Chu thị tiến vào, Chu thị còn chưa mở miệng nói chuyện, Tiết Kim Văn liền buông bát trà trong tay, đứng dậy bước nhanh đi đến trước mặt Chu thị, cười nói: "Lạnh hay không? Ta đã nhờ Hưng Nhi thêm chừng thán, vội ngồi xuống uống ly trà nóng đi?"

"Tạ phu quân!" Chu thị nhìn đến phu quân ôn nhu như thế, tâm sớm đã hòa tan.

Tiết Kim Văn đỡ Chu thị ngồi xuống, Vô Ưu mới phúc phúc thân mình, nói: "Nữ nhi cấp phụ thân thỉnh an!"

"Không cần đa lễ, ta cùng người nương có chuyện muốn nói, người đi nghỉ tạm trước đi!" Tiết Kim Văn hôm nay đối Vô Ưu cũng là một mặt tươi cười.

"Là." Vô Ưu gật gật đầu, liền lui ra ngoài.

Tiết Vô Ưu đi rồi, Tiết Kim Văn càng đành phải vậy, ngồi ở bên cạnh người Chu thị, cầm lấy tay nàng nói: "Trời gió lớn như vậy, thân mình người lại yếu như vậy, người còn nơi nơi đi ta bên ba, thật sự là vất vả!"

Đôi mắt Chu thị nhìn Tiết Kim Văn, nghĩ đến lời nói của Vô Ưu, thử hỏi thăm dò một câu. "Cũng không biết có được hay không?"

"Thế nào lại vô dụng? Sau giữa trưa hôm nay Ngự đại nhân liền gọi ta đi, nói là muốn đề cử ta, sau giữa trưa liền đem tên của ta viết đến sổ con báo lên, thăng nhiệm ta thành chủ sự lục phẩm đã là chuyện như đình đóng cột !" Tiết Kim Văn trên mặt tràn ngập vui sướng.

"Chúc mừng phu quân !" Chu thị cười nói.

"Hôm nay ta vừa trở về phải đi bẩm báo lão thái thái, lão nhân gia nàng thật sự là cao hứng đến hồng rồi! Ngươi có biết sự tình chúng ta trông lên chức đã mong nhiều năm như vậy không, lão nhân gia nàng cao hứng nói là ngày mai sẽ đến xem ngươi đâu. Đúng rồi, sự tình ngươi cùng Tần thừa tướng phủ là thân thích thế nào còn chưa từng nói với ta nói đâu?" hôm nay Tiết Kim Văn nói đặc biệt nhiều.

"Ách, là họ hàng xa của nhà mẹ đẻ ta, nhiều năm rồi đều không lui tới, ta cũng định ôm thử ý tưởng một lần đến, không nghĩ tới Tần lão phu nhân đối ta rất thân thiện, cũng sáng khoái đáp ứng chuyện đề cử phu quân lên chức!" Chu thị cân nhắc nói hai câu liền không nói nữa, Tiết Vô Ưu thật sự chỉ dặn như vậy hai câu như vậy, nàng sợ nói hơn sẽ bị lộ, không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra? Ngày mai nhất định nàng phải tìm Vô Ưu để hỏi chuyện rõ ràng. Bất quá xem phu quân hôm nay nhiệt tình giống như ngày tân hôn đó, lòng nàng giống như ăn một khối mật đường ngọt như vậy!

"Ta đã phân phó Hưng Nhi sai đầu bếp làm mấy đồ ăn ngươi thích ăn, đêm nay ngươi theo ta uống hơn hai chén?" Tiết Kim Văn nói xong liền đứng dậy bắt đầu thoát quan bào lụy nhân kia.

Thấy vậy, Chu thị chạy nhanh lên hỗ trợ, Tiết Kim Văn cũng nói thân thể nàng không tốt, bản thân tự làm là được. Chu thị ngồi ở la hán trên giường tâm tình vô cùng tốt. Nghĩ rằng: Quần áo hán tử rửa đều ở bên kia, hôm nay mặc quan phục chờ nàng, khẳng định đều chưa kịp qua bên kia đâu, nghĩ đến đây, nội tâm không khỏi một trận hương thụ!

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đại khoái nhân tâm (1)

Tiết Vô Ưu từ lúc trong phòng đi ra, Hưng Nhi liền tiến lên đem đại tin tức tốt bẩm báo cho Tiết Vô Ưu. Quả nhiên không khác gì nàng dự liệu, bất quá Tần Hiền kia làm việc quả thật rất nhanh, chỉ cần hành động một ngày liền có kết quả, xem ra may mắn là nàng hành động nhanh!

Lúc này, Tống mụ, Bình Nhi cùng Liên Kiều thấy đại gia cùng phu nhân ở trong phòng, liền đem những thứ hôm nay chọn mua chuyển đến phòng Tiết Vô Ưu, mấy người nghe được tin đại gia lên chức đều thập phần cao hứng.

Tiết Vô Ưu sai Liên Kiều đóng cửa lại, rồi đem sự tình nói cho cho các nàng nghe, nhờ các nàng bên ngoài phải nói hôm nay đã đi phủ Tần thừa tướng, mọi người nghe xong đều không khỏi tán thưởng Tiết Vô Ưu. Tống mụ cùng Bình Nhi không nghĩ tới, bình thường nhị tiểu thư không làm không nói chuyện không nghĩ đến nàng không phải là ngốc tử ngược lại còn là người thông minh, hai người đều tự trách mình ngày đó nhìn sai nàng.

"Sự tình phụ thân lên chức lão thái thái đã biết chưa?" Tiết Vô Ưu hỏi Bình Nhi.

"Khẩu tử nhà ta vừa mới nói lúc đại gia vừa trở về trước hết liền đi bẩm báo lão thái thái, lão thái thái dường như cao hứng đến cái gì đâu! Chỉ tiếc Khẩu tử nhà ta vào không được phòng ở của lão thái thái, không biết đại gia đến cùng đã nói với lão thái thái cái gì." Bình Nhi tiến lên trả lời.

Nghe xong lời này, Tiết Vô Ưu gật gật đầu, sau đó nhìn lướt qua hai hộp các màu trái cây cùng điểm tâm bàn bát tiên thượng mà Tần lão phu nhân cứng rắn muốn nàng mang về, liền phản phó nói: "Liên Kiều, ngươi đem một hộp trong đó đưa đi lão thái thái. Nói là thân thích đại phu nhân đưa, mời nàng cùng nếm thử!" Dù sao người đều có chút thế lực, huống chi Tiết Kim Văn hai mươi năm luôn luôn đều không có lên chức đây cũng là một khối tâm bệnh trong lòng mẫu tử các nàng, Chu thị đã giúp trượng phu lên chức tận hai cấp, nàng làm bà sao lại không thích Chu thị, chỉ sợ đã biết Chu thị cùng phủ Tần thừa tướng là họ hàng xa, thế nào cũng phải lấy một điểm sắc tốt trước mặt con dâu đi?

"Là." Lời Tiết Vô Ưu nói Liên Kiều lập tức hiểu ý, theo lời nâng lên một cái hộp son trên bàn bát tiên liền hướng cửa đi đến.

"Trở về!" Liên Kiều vừa đi tới cửa, Tiết Vô Ưu liền kêu nàng. Liên Kiều quay đầu nhìn chủ tử, không biết còn có cái gì phân phó.

"Lão thái thái hỏi sự tình Tần phủ ngươi có biết trả lời thế nào sao?" Trong vãi cái hạ nhân này chỉ có Liên Kiều là cùng đi qua Tần phủ, cho nên sai nàng đi tặng đồ, Tiết lão thái thái khẳng định sẽ hỏi một vài câu về sự tình Tần phủ.

"Nhị tiểu thư yên tâm, Liên Kiều đã rõ ràng!" Liên Kiều cười nói. Tiết Vô Ưu vừa lòng gật gật đầu.

"Đúng rồi, Hưng Nhi vừa nói đại gia đã phân phó phòng bếp làm đồ ăn mà phu nhân thích ăn rồi đưa tới, nói là đêm nay muốn cùng phu nhân uống rượu nói chuyện đâu!" Bình Nhi cười nói, chủ tử mình trông ngày này đã thật lâu a.

Tiết Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ, đại gia đêm nay khẳng định là sẽ ngủ lại ở phòng nương, lập tức liền ngừng đầu nói: "Bình Nhi, chờ phụ thân cùng nương

đùng com chiều người đi sang bên Nhị phu nhân kia lấy quần áo cấp phụ thân tắm rửa!" Hừ! Cái Lí thị kia luôn luôn đều ương ngạnh, đêm nay hẳn là nàng không dễ chịu lắm đi?

Nghe vậy, Bình Nhi không chịu nổi nói: "Không bằng nô tì hiện tại đi?" Nàng thật sự muốn nhìn một chút cái Nhị phu nhân kia có phải tức khí điên rồi không?

"Thời điểm qua canh hai lại đi!" Nói nửa ngày, cảm giác có chút khát nước, Tiết Vô Ưu mang bát trà lên thân nhiên tự đắc uống nước trà.

"Khả..." Bình Nhi còn không rõ ý tưởng. Tổng mục một bên tay kéo một chút ống tay áo của Bình Nhi, cười nói: "Người gấp gấp gì? Cho bên kia chờ thêm một hai cái canh giờ, làm cho nàng nếm thử tư vị chờ, hơn nữa đến lúc đó đại gia đều đã ngủ, nàng muốn cũng không sử dụng được cái hoa chiêu gì!"

"Áo." Nghe được lời Tổng mục nói, Bình Nhi mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tiết Vô Ưu một phen phân phó làm cho Tổng mục cùng Bình Nhi thật sự nhìn nhị tiểu thư giống như nhìn quái vật, cho đến ngày nay các nàng mới phát hiện ra nhị tiểu thư là một người thông minh tuyệt đỉnh, lại còn thêm thâm tàng bất lộ*. Nếu như Chu thị có thể có phiên tâm kế như Tiết Vô Ưu này, hôm nay cũng sẽ không thể rơi xuống đến nỗi này. Kỳ thực là hai người nữ nhi nàng thật sự là hai loại người trên trời dưới đất*!

[*Thâm tàng bất lộ: không lộ ra mưu kế thông minh]

[*Trên trời dưới đất: khác biệt quá lớn]

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-2: Đại khoái nhân tâm (2)

Thấy các nàng nhìn chăm chăm mình, Tiết Vô Ưu bất động thanh sắc buông bát trà trong tay, khẽ cười nói: "Kỳ thực người được sống đơn giản mới vui vẻ, nếu không vì nhân gia từng bước ép sát, chúng ta cần gì phải hao tổn tâm cơ như thế đâu?"

Nghe được lời Vô Ưu nói, Bình Nhi cười nói: "Phu nhân có nhị tiểu thư như vậy về sau nữ nhi càng có hi vọng!"

...

Thùng thùng... Thùng thùng...

Sắc trời dần dần thâm trầm, thời điểm canh hai tiếng trống canh vang lên, Lí thị vẫn cứ ngồi ở trước bàn tròn, sắc mặt âm trầm, trong mắt mang theo tức giận.

Hồng Hạnh tiến lên rót một ly trà nóng đặt ở trước mặt Lí thị, cẩn thận nói: "Nhị phu nhân, không bằng nô tì đi thỉnh đại gia đi lại?" Nhiều năm trước, chỉ cần đại gia đi phòng Đại phu nhân, Nhị phu nhân sau lưng còn thiếu tự nàng đi thỉnh thôi, dần dần đại gia cũng rất lại đây.

"Hiện tại cái ma ốm kia lập được đầu công nhất kiện, lão thái thái cùng đại gia đều cao hứng đến không biết phương hướng, người liền tính cho ta người đi thỉnh hẳn hẳn có thể trở về sao?" Lúc này đây, Lí thị có chút vô kế khả thi*.

[*Vô kế khả thi: hết kế]

Nghe nói như thế, Hồng Hạnh chần chờ một chút, vội vã cười bồi nói: "Đại gia không tới, kia Nhị phu nhân ngài liền sớm nghỉ ngơi một chút đi? Chẳng qua hôm nay đại gia là e ngại tình cảm liền đi một lần thôi, cái thân mình Đại phu nhân kia, đại gia cũng sẽ không thể lưu luyến."

"Bên kia thế nhưng cùng quý phủ Tàn thừa tướng là họ hàng xa, về sau đại gia khẳng định là nhờ được, chỉ sợ về sau..." Nói tới đây, lần đầu tiên lòng Lí thị cảm thấy một tia khủng hoảng.

"Phu nhân, đừng quên ngài đã sinh cho Đại gia đứa con trai duy nhất, chỉ bằng điểm gót chân này của người liền đứng ổn hơn so với ai, bên kia còn có thể xướng ra cái gì để diễn a? Bao nhiêu năm sau, gia sản gia tộc này chủ cũng là Nghĩa ca, ai có thể bỏ qua ngài đi a? Cho nên người cũng đừng nghĩ nhiều!" Hồng Hạnh ở một bên khuyên bảo.

Nghe nói như thế, Lí thị rốt cục còn một ít lo lắng. Toại nguyện tay ở bên miệng đánh một cái hà hơi(ngáp) nói: "Không còn sớm, nghỉ tạm đi!"

"Là." Hồng Hạnh vội xoay người đi đến giường trái giường chiếu. Đúng lúc này, bên ngoài liền truyền đến âm thanh Liễu Xanh cùng một người đối thoại.

"Này không phải là Bình Nhi sao? Không ở trước mặt nhà phu nhân người hầu hạ, thế nào lại chạy sang bên này chúng ta?"

"Phu nhân chúng ta sai ta đi lại đòi giặt một bộ quần áo cùng hài miệt đại gia đêm nay, đại gia sẽ nghỉ ngơi ở trong phòng phu nhân chúng ta, không trở lại!"

"Khuya khoắt, người lớn tiếng như vậy làm chi? Đánh thức phu nhân chúng ta cẩn thận da của người!"

"Đèn không phải đang sáng sao? Nhị phu nhân giờ phút này ngủ không xong đi!"

"Người chờ!"

Nghe nói như thế, Lí thị mảy đều nhăn ở cùng chỗ, lòng bàn tay nắm chặt khăn. Thấy chủ tử như thế, Hồng Hạnh ở một bên vội vàng thấp giọng nói: "Phu nhân đừng tức giận! Đừng tìm khí từ một cái loại hạ nhân không có kiến thức này."

Sau đó, Liễu Xanh liền đi đến, ngẩng đầu nhìn biểu cảm chủ tử, biết Lí thị khẳng định là nghe được lời nói mới vừa rồi, dù sao tiếng Bình Nhi cũng rất lớn. Cho nên liền dè dặt cẩn trọng tiến lên, nói một câu: "Phu nhân?"

"Cho nàng!" Lí thị từ trong hàm răng nghiêng ra hai chữ. Dù sao hôm nay là ngày lành của Tiết Kim Văn, nàng cũng chỉ có thể áp chế lửa giận trong lòng.

"Là." Liễu Xanh vội cầm một bộ quần áo cùng hài miệt cấp Bình Nhi đuổi đi.

Sau khi tiến bước Bình Nhi, thẳng đến khi Liễu Xanh tiến vào, Lí thị mới không nhìn được tay đem bát trà trước mặt một phen đánh rơi trên mặt đất! Chỉ nghe âm một tiếng, tiếng bát trà rơi xuống, nước trà văng khắp nơi. Hồng hạnh cùng Liễu Xanh sợ tới mức quỳ rạp thấp xuống. Cầu xin nói: "Phu nhân bớt giận!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-1: Hãnh diện (1)

Đại khái mười ngày sau chức văn thư Lại bộ đã rơi xuống, Tiết gia người người đều vui sướng, chỉ có Lí thị trên mặt làm bộ như cao hứng, trong lòng cũng đã đến nỗi nổi phát cuồng, bởi vì Tiết Kim Văn liên tục nhiều ngày từ nhà môn trở về không phải đi bồi lão thái thái chính là nghỉ ở trong phòng Chu thị, lần này thật là nàng không có gì kỷ xảo đi đem Tiết Kim Văn tranh trở về, cho nên dòn một bụng hỏa không chỗ phát tiết.

Ngày này buổi chiều, Tiết lão thái thái vì chúc mừng con lên chức cố ý xiêm áo ở trong phòng làm một bàn rượu thức ăn. Tiết lão thái thái ngồi chính giữa, tay trái là Tiết Kim Văn, Nghĩa ca, Dung tỷ đều ngồi ở vị trí của bản thân, sau khi Lí thị chỉ huy bọn nha đầu mang đồ ăn lên xong, liền xoay người muốn ngồi ở vị trí bên phải Tiết lão thái thái. Những năm gần đây Chu thị luôn bị bệnh, đều là tự ăn trong phòng mình, tuy rằng Lí thị chỉ là cái thiếp, nhưng đã sinh con, lại còn biết nói ngọt làm cho Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn sủng ái không thôi, sẽ không phân cái thê cái thiếp, vị trí ngồi là chính thất, Chu thị không đến, mặt khác Tiết gia có hai vị chánh chủ chưa chọn, cho nên mấy năm nay phảng phất như đó là điều đương nhiên. Nhưng là, lần này, Tiết Kim Văn lại đột nhiên mở miệng: "Đó là vị trí Đại phu nhân người!"

Nghe nói như thế, Lí thị sùng sốt, thất lưng lại cứng đờ, trong lòng đã sớm bị hung hăng đâm, ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Kim Văn đối diện, chỉ thấy vẻ mặt hắn vẫn ôn hòa như cũ, lại bỏ thêm một câu: "Người ngồi ở dưới chỗ của nàng là được!"

Lí thị tuy rằng trong lòng buồn bực, nhưng biết hôm nay cũng không thể tự tìm phiền phức, chỉ có thể ần nhẫn đi tới vị trí bên cạnh rồi ngồi xuống. Lúc này, vừa vặn Tiết Vô Ưu đang đỡ Chu thị vào cửa. Sau khi cấp Tiết lão thái thái thỉnh an qua, Tiết Vô Ưu đỡ Chu thị ngồi ở vị trí bên phải của Tiết lão thái thái, bản thân còn lại ngồi ở trên vị trí.

Vừa ngồi xuống đến, Lí thị liền ngẩng đầu cười đối Chu thị nói: "Tỷ tỷ, lão thái thái cùng phu quân đã đợi người đã nửa ngày, ngài không đến cũng không nhường động đưa từ đâu!" Ý tứ rất đơn giản, làm cho bà bà cùng phu quân chờ thật sự mất quá lớn đi?

Chu thị chẳng những tính cách yếu đuối, miệng cũng là bỗn, há miệng thờ dốt ba vừa không biết nên nói cái gì, không nghĩ tới Tiết Kim Văn lại giúp đỡ Chu thị nói chuyện: "Nàng thân thể yếu đuối, đi chậm một chút cũng là gì!"

"Chờ một chút có cái gì vội vàng đâu, dù sao toàn gia đình chúng ta không có người ngoài!" Tiết lão thái thái cũng giúp đỡ con dâu nói lên.

Lí thị thấy nàng luôn đứng ở bên này bà bà cùng trượng phu đều lại giúp đỡ Chu thị nói chuyện, trong lòng thật sự là cực kỳ buồn bực! Trợn trừng mắt, không nói gì. Nghĩa ca ngồi ở bên cạnh Lí thị là cái ham chơi không để tâm gì đó, mà Dung tỷ lại đem tất cả lời nghe đều vào trong lòng, trong lòng lại càng đem Chu thị cùng Tiết Vô Ưu hận trong lòng.

"Nương, không nghĩ tới chức công văn nhanh như vậy đã rơi xuống, trong lòng con thật sự là cao hứng, thật sự là không uống công nương đã bồi con một phen, con trước kính nương một ly!" Nhìn ra được Tiết Kim Văn hôm nay thật sự là cao hứng, trên mặt đều là tươi cười.

Tiết lão thái thái vội giờ lên ly rượu, trong mắt tựa hồ đều là kích động cùng nước mắt. "Con của ta, nương trông một ngày này đã thật lâu, hi vọng người không ngừng cố gắng, sớm ngày hoàn thành chí hướng của người, làm sáng cạnh cửa Tiết gia chúng ta!"

"Chúc mừng phu quân!"

"Chúc mừng phụ thân!"

"Chúc mừng đại gia!" Sau đó, Chu thị, Lí thị, Nhị tỷ, Nghĩa ca, Dung tỷ cùng với gia hạ nhân chờ đều chúc Tiết Kim Văn, Tiết gia lão thái thái cực kỳ cao hứng, mỗi người đều giống như mừng năm mới cho một cái hồng bao giống nhau.

Rượu quá ba tuần, Tiết Kim Văn hướng mẫu thân bẩm báo nói: "Hôm nay công văn một chút đến, đại nhân tá thị lang lặng lẽ nói với ta là đại nhân Đại Lý tự khanh Tần Hiến Tần tự mình hướng thượng thư đại nhân tiến cử con. Cho nên con liền đến Tần phủ bái tạ Tần đại nhân, bất quá Tần đại nhân không có gặp con, mà nhường Đại tổng quản Thụy đại gia thừa tướng phủ tự mình đến nói với con là chỉ cần về sau hảo hảo vì triều đình cống hiến, khi thấy Tần đại nhân chỉ cần tránh mặt là được, ngài không biết Thụy đại gia tuy rằng chỉ là cái hạ nhân, nhưng đến cùng lại là tổng quản phủ Tề tướng, người bình thường vốn là không thấy được, trong kinh thành quan to quý nhân đều phải cho hắn ba phần mặt mũi!" Thời điểm nói lời này, Tiết Kim Văn còn giương mắt nhìn Chu thị, kỳ thực nói ra cũng là nói cho nàng nghe.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32-2: Hãnh diện (2)

Nghe xong lời con nói, Tiết lão thái thái suy nghĩ rồi nói: "Tuy rằng Tần đại nhân không có gặp ngươi, nhưng chúng ta cũng nên tới cửa nói lời cảm tạ mới đúng, tuy rằng nhà chúng ta không phải là quan to quý nhân, nhưng nàng dâu ngươi vừa đi tới nhân gia liền bán lớn mặt mũi như vậy, chúng ta là để mất nàng dâu ngươi cũng để mất nhà chúng ta, không bằng như vậy, ngày mai cho nàng dâu ngươi chuẩn bị một phần hậu lễ đi gặp mặt bái tạ Tần lão phu nhân?"

"Con cũng nghĩ như vậy, nhưng xương cốt nàng dâu..." Tiết Kim Văn nói xong liền nhìn về phía Chu thị bên này hỏi ý tứ của nàng.

Lúc này, ánh mắt Tiết lão thái thái cũng nhìn lại. Chu thị ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Vô Ưu đối diện liếc mắt một cái, sau đó khẽ cười nói: "Xương cốt ta thật sự là bất động, không bằng nhường Tiết Vô Ưu thay ta đi xem đi?" Tiết Vô Ưu sớm đã dự đoán được sẽ như thế, cho nên đã sớm dặn Chu thị.

"Vô Ưu?"

"Để cho một nữ nhi gia đi có phải hay không thất lễ a?" Tiết Kim Văn cùng Tiết lão thái thái đều băn khoăn, bất quá nói chuyện cũng đã uyển chuyển, không giống lúc trước vừa nói giống như chính là mệnh lệnh không do ngươi không đồng ý.

"Sẽ không thất lễ, Tần lão phu nhân vừa thấy Tiết Vô Ưu đến liền thập phần yêu thích, cũng dặn lần sau nhất định phải đưa nàng đi qua đâu!" Chu thị vội trả lời.

"Này..." Tiết lão thái thái vẫn còn do dự, dù sao biểu hiện bình thường này của cháu gái thật sự là...

"Không bằng cho ta bồi Nhị tỷ tỷ cùng đi đi?" Lúc này, một bên Dung tỷ nói chuyện.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu quay đầu nhìn phía Dung tỷ, dừng nhìn nàng chỉ có mười bốn tuổi, nhưng đã trở thành một đại cô nương, dung mạo so với nương Lí thị nàng còn muốn xinh đẹp hơn, càng là đôi mắt cực kỳ ngập nước. Nàng không khỏi hơi hơi giật mi mình, bất quá vẫn bất động thanh sắc quan vọng.

"Dung tỷ cùng đi?" Hiển nhiên đối với lời đề nghị mẫu tử Tiết lão thái thái càng băn khoăn.

Thấy vậy, Lí thị vội vàng giúp nữ nhi nói: "Nhị tỷ một người đi chỉ sợ một điểm chưa ổn, không bằng nhường Dung tỷ đi theo làm bạn, có việc gì cũng thương lượng chiếu ứng tốt một chút!" Nàng cũng tưởng nữ nhi đi vào phủ thừa tướng sẽ một lần trải qua, hơn nữa nữ nhi đã mười bốn tuổi, sang năm liền cập kê, sau đó liền đến thời điểm về nhà chồng, chỉ bằng khuôn mặt nữ nhi nàng nói không chừng còn có khả năng ở thừa tướng phủ gặp được quý nhân, đến lúc đó nữ nhi có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng cũng không chừng. Đến cái thời điểm kia nàng liền không cần xem sắc mặt các nàng Chu thị qua ngày!

Chu thị có ngọc cũng biết Tiết Vô Ưu không thích nhường Dung tỷ đi, cho nên mở miệng nói: "Tần lão phu nhân căn bản không biết Dung tỷ, nàng đi qua có phải rất đường đột hay không a?"

"Tỷ tỷ, không biết nhờ Nhị tỷ giới thiệu một chút không phải là nhận thức sao? Nếu Tần lão phu nhân có thể thích Dung tỷ kia không là rất tốt sao? Đến lúc đó nói không chừng còn có thể đến giúp đại gia đâu!" Lí thị miệng cũng không phải là dạng vừa.

Thấy Tiết Kim Văn tựa hồ bị thuyết phục, Tiết Vô Ưu biết bản thân mà không nói chuyện chuyện này chắc chắn sẽ được định xuống, cho nên vừa định há mồm muốn nói, không nghĩ Vương Nhi vội vàng đi đến. Hai tay dâng một thiệp mời trang màu đỏ nói: "Đại gia, Tần phủ đưa tới một chương thiệp mời!"

Chương 33: Giả tá danh vọng

"Tần phủ? Tần phủ nào?" Vừa nghe đến Tần phủ, Tiết Kim Văn lập tức tỉnh thần lên vài phần.

"Chính là phủ Tần thừa tướng!" Vương Nhi trả lời. Vừa nghe lời này, tất cả mọi người trần ngập tò mò, làm sao có thể đột nhiên phủ thừa tướng gửi thiệp đưa tới đâu?

"Mau lấy đi lại!" Tiết Kim Văn vừa nghe lập tức nói. Hồng Liên đem bài thiệp tiếp nhận rồi đưa tới trên tay Tiết Kim Văn, hẩn mở bài thiệp ra cấp tốc quét một lần nội dung trên mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người nói: "Tần lão phu nhân thỉnh Tiết Vô Ưu ngày mai đi phẩm trà!"

Nghe nói như thế, trong phòng một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vô Ưu. Kia ánh mắt có tò mò, có ghen tị, có cao hứng, cũng có ngạc nhiên. Giờ phút này, Tiết Vô Ưu cũng thập phần buồn bực: Tần lão phu nhân hẳn là không biết thân phận chân thật của nàng đi, như vậy trương bài thiệp này hẳn là của Tần Hiến? Bởi vì biết ở Tần gia cũng chỉ có hắn là thân phận chân thật của nàng!

"Người Tần phủ còn ở bên ngoài đợi tin đâu, nếu lão gia cùng lão thái thái đồng ý, ngày mai sáng sớm liền cho xe ngựa đi tới tiếp nhị tiểu thư!" Vương Nhi ở một bên hồi bẩm.

"Có đưa người ta nước trà uống hay không?" Nghe được người Tần phủ còn chưa có đi, Tiết lão thái thái vội hỏi.

"Có! Có! Chính cha ta đang ở bên ngoài cùng đâu." Vương Nhi vội vàng trả lời.

"Kia vội đáp lời cho người ta, sáng sớm ngày mai nhị tiểu thư liền đi qua. Đừng quên thưởng cho người ta, cho một cái hồng bao ngũ lượng bạc đi, đừng keo kiệt!" Tiết lão thái thái liên tục dặn.

Wương Nhi lên tiếng trả lời đi, đôi mắt Tiết Kim Văn theo bài thiệp chuyển dời đến trên người Tiết Vô Ưu, như thể có quang mang thật không thể tin được. "Ngày mai người hảo hảo thu thập một chút, mang theo lễ vật đi qua, nhớ kỹ ngàn vạn không được thất lễ mới là!"

"Là!" Tiết Vô Ưu gật đầu.

"Đại gia, kia Dung tỷ..." Lúc này, Lí thị vẫn cứ muốn làm nỗ lực lần cuối cùng.

Nhưng là, Tiết Kim Văn lại nói: "Thiệp mời thượng Tần lão phu nhân chỉ thỉnh một mình Tiết Vô Ưu, ngay cả Đại phu nhân đều không thỉnh, mang theo Dung tỷ đi qua dường như quá không thích hợp!"

Nghe nói như thế, Lí thị bữu môi không nói, trên mặt Tiết Dung toàn là thất vọng. Tiết Vô Ưu xem ở trong mắt, dưới đáy lòng cười lạnh, bất quá trên mặt vẫn là nhân nhạ như cũ.

Lúc này, luôn luôn không xem trọng Tiết Vô Ưu, Tiết lão thái thái cũng đối với Tiết Vô Ưu vài phần kính trọng đứng lên nói. Thân thiết dặn. "Như thế này bảo Hồng Liên đem mấy thứ trang sức khi ta còn trẻ mang lấy qua cho ngươi, cũng nên trang điểm thỏa đáng một chút, tuy rằng nói chúng ta so nhân gia là cửa nhỏ nhà nghèo, nhưng cũng đừng nên keo kiệt!"

"Tạ tổ mẫu!" Tiết Vô Ưu mỉm cười gật gật đầu.

Lí thị cùng Dung tỷ nghe được hiện thời thể diện của mẹ con Chu thị như thế, nhưng lại lấy được trang sức, sớm nhất đã đè ép một bụng hỏa. Sau cơm chiều, Tiết Kim Văn đỡ Chu thị trở về phòng của nàng, tự nhiên cùng mấy ngày hôm trước giống nhau cũng nghỉ ở phòng của Chu thị. Một mình trông phòng lần đầu tiên Lí thị cảm thấy thật khủng hoảng, như thế nào lúc lơ đãng Chu thị đã đi lên, hơn nữa thể còn tới rào rạt, ngay cả lực phòng thủ nàng cũng đều không có!

Chương 34: Hầu phủ Yên Ôn

Không bao lâu sau, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều một trước một sau từ trên xe ngựa xuống dưới, đổi thành một thân nam trang, lập tức từ một vị cô

nuơng thanh lệ biến thành một cái thiếu niên nhẹ nhàng. Tàn Hiền hai mắt không khỏi lại nhìn nhiều Tiết Vô Ưu.

Vào đại môn hầu phủ Yên Ôn, lập tức có một vị nam tử ba mươi dư tuổi đón đi lên, thờ dài giống Tàn Hiền nói: "Tàn đại nhân, nhị gia nhà ta ở ngoài cửa đợi đã lâu!"

"Ta mang tiểu vương tiên sinh này đi qua." Nói một câu, Tàn Hiền ở phía trước dẫn đường, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều lưng đeo cái hòm thuốc đi theo ở phía sau.

Hầu phủ Yên Ôn chiếm cực đại, nơi nơi là gạch xanh, bọn hạ nhân đều mặc một màu quần áo nhìn đến Tàn Hiền đều là dừng lại cúi đầu hành lễ, nhìn ra được hần hần là khách quen nơi này. Xuyên qua một tòa rất đại sảnh cùng nội đường cao lớn nguy nga, mấy người liền đi tới ngoài cửa. Vừa nhắc đầu, chỉ thấy phía trước cửa là một vị nam tử dáng người vĩ ngạn đứng thẳng, mặc áo choàng màu đen trước ngực thêu hoa văn màu vàng. Nhìn đến bóng dáng kia, Tiết Vô Ưu lập tức một trận khản trương chưa từng có. Đại khái nam tử này làm cho người ta cảm giác rất thanh lãnh kiên nghị đi. Trên khuôn mặt màu da mặt ông lại mang theo con người đầy hương vị rần rờ, nhất là cổ áo điều mao trong áo choàng màu đen làm cho người ta cảm giác được đại khoảng cách. Nếu nói Tàn Hiền làm cho người ta cảm giác là ôn nhuận như ngọc, như vậy cảm giác người này lại làm cho người ta thấy chính là sự lạnh lùng!

"Dật Vân huynh đợi lâu! Vị này chính là tiểu vương tiên sinh." Đi đến trước mặt Thẩm Quân, Tàn Hiền giới thiệu Tiết Vô Ưu cho hần.

Dật Vân? Đây là tự của hần sao? Cùng Thẩm Quân liếc mắt nhìn nhau, Tiết Vô Ưu vội cúi đầu nói: "Tham kiến Thẩm tướng quân!"

Thẩm Quân liếc mắt đánh giá Tiết Vô Ưu một cái, sau đó nói: "Tính tình gia huynh không tốt lắm, ngươi tha thứ nhiều!"

Thanh âm của hần nhưng rất dễ nghe, bất quá nói cũng rất đáng giá, một câu khách sáo đều không có, Tiết Vô Ưu gật đầu nói: "Người bệnh lâu đều như thế!"

Thẩm Quân không nói gì, xoay người liền lập tức hướng cửa trong đi đến, Tàn Hiền quay đầu đối Tiết Vô Ưu cười nói: "Đi thôi!"

"Ân." Tiết Vô Ưu gật đầu một cái, liền cùng Tàn Hiền đi theo Thẩm Quân xuyên qua một hành lang gấp khúc, đi qua hai tòa sân, trong nháy mắt liền đi tới giữa trước cửa nhà ngũ gian. Có một vị phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ quý giá cùng nha đầu hạ đẳng đã đứng ở hành lang. Nhìn đến Thẩm Quân, nàng tiến lên một bước, hỏi: "Đến đây?"

"Ân." Thẩm Quân gật đầu một cái, hướng phía sau nhìn thoáng qua. Phụ nhân kia đầu tiên là cùng Tàn Hiền mỉm cười gật đầu một cái, sau đó liền hướng nhìn về phía Tiết Vô Ưu. Lúc này, Tiết Vô Ưu cũng giương mắt nhìn về phía phụ nhân kia. Nàng đại khái hơn ba mươi tuổi, diện mạo đoan trang, nhưng chỉ một đôi mắt cũng làm cho người ta cảm giác được dị thường khôn khéo, trên đầu, trên người đều mặc kim mang ngân. Nghĩ rằng: Đại khái đây là đại tẩu Thẩm Quân, vị phu nhân hầu phủ Yên Ôn đi?

Điều thị thật không ngờ lần này thỉnh đại phu trẻ tuổi như thế, đại khái nhìn qua cũng chính là mười sáu bảy tuổi, niên kỷ kỷ như vậy có thể có bao nhiêu bản lãnh? Phải biết rằng trượng phu của nàng mười năm nay đến cùng là không biết thỉnh bao nhiêu đại phu có danh tiếng, nhưng cơ hồ đều không có hiệu quả gì, cho nên hi vọng lần này kỳ thác liền không lớn. Bất quá tóm lại vẫn muốn thử một lần! Sau đó, nàng liền ý bảo nha đầu phía sau mở cửa phòng ra. Nha đầu kia xoay người vừa mở ra cửa phòng, không nghĩ liền theo bên trong bay ra một cái bát trà, hơn nữa còn có tiếng gầm gừ phiền chán truyền ra. "Ta không xem đại phu! Đều cút cho ta!"

Này bát trà từ không trung thẳng tắp hướng về phương hướng của Tiết Vô Ưu bay tới, đại khái tới rất đột nhiên, hơn nữa bát trà kia tốc độ cực kỳ nhanh, đại khái người xuất nó ra dùng sức rất lớn đi? Tiết Vô Ưu đứng ở nơi đó sững sờ, ngay sau đó cảm giác được sẽ đánh tới hai gò má của nàng, tròn đều không còn kíp rồi!

Đang ở thời điểm tất cả mọi người há to miệng ba, chỉ nhìn thấy bóng dáng một đạo màu đen cùng một đạo màu trắng đồng thời hướng bên Tiết Vô Ưu di động. Khoảnh khắc sau, một cái áo choàng màu đen tay vừng vàng đương đương đem bát trà chộp vào lòng bàn tay! Mà bóng dáng màu trắng kia cũng là ở giờ khắc này chân giữ được thân Tiết Vô Ưu. Giờ khắc này, Tiết Vô Ưu bị dọa đến tim đều đập bịch bịch! Vỗ về lồng ngực phập phồng, nghĩ rằng: Kém một chút liền khó giữ được cái mạng nhỏ này!

"Ngươi không sao chứ?" Tàn Hiền xoay người khản trương nhìn chằm chằm Tiết Vô Ưu hỏi.

"Không... Không có việc gì!" Tiết Vô Ưu mờ mịt lắc đầu. Ánh mắt lướt qua Tàn Hiền, nhìn đến bóng dáng màu đen kia một tay ở sau lưng, tay kia thì cầm lấy bát trà, quay người lại, cầm bát trà trong tay vừng vàng đương đương đặt ở trên tay của một cái nha đầu, đôi mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái.

"Đại ca vẫn không chịu xem đại phu?" Thẩm Quân quay đầu hỏi Điều thị.

"Tính khí hần ngươi còn không biết? Hôm nay sáng sớm ta cùng hần nói một câu hần liền phiền chán. Nhị thúc, ngươi nói vậy ta phải làm sao bây giờ đâu?" Điều thị quay đầu nhìn sang phương hướng cửa thật sự là hết đường xoay xở.

Tất cả mọi người ở dưới mái nhà cong phát sầu, Tiết Vô Ưu nghĩ rằng: bệnh nhân như vậy ở kiếp trước nàng thường xuyên gặp được, bởi vì bệnh lâu năm, y dược mất linh, cho nên dần dần cũng liền mất đi tin tưởng có thể chữa khỏi. Đang nghĩ tới có phải nên đi vào khuyên nhủ khuyên không, dù sao đối với bệnh nhân như vậy nàng còn có chút biện pháp, bởi vì làm bác sĩ đều học qua tâm lý học bệnh giả!

Vừa định cất bước, không nghĩ tới phía sau cũng truyền đến một nữ âm mang theo một chút uy nghiêm "Ta đi nói, nhìn hần dám không nghe lời ta nói!"

Quay người lại, Tiết Vô Ưu nhìn đến một đám nha đầu bà tử vây quanh một vị phu nhân đại khái hơn năm mươi hơn tuổi hướng bên này đi tới. Thấy nàng, mọi người ào ào hành lễ. Tàn Hiến vội cúi đầu thờ dài nói: "Chất nhi bá kiến bá mẫu!"

"Vị đại ca người bệnh lần này làm phiền người!" Thảm lão phu nhân sửa sắc mặt nghiêm túc vừa rồi, hơn nữa liếc mắt đánh giá đối với Tiết Vô Ưu một cái cũng còn mỉm cười lại, Tiết Vô Ưu nhanh cúi đầu hành lễ. Nghĩ rằng: Đây là Thảm lão phu nhân đi?

Sau đó, Diêu thị tiến lên đỡ Thảm lão phu nhân lên bậc thềm "Nurong, ta đi vào!"

Thảm lão phu nhân cùng Diêu thị vào cửa sau, cửa bị đóng cửa, mọi người liền bắt đầu chờ đợi. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, cửa liền theo bên trong mở ra, mặt Diêu thị trên mạng theo ý cười đi ra. "Vào đi thôi!"

Xem ra vẫn là nurong xuất mã dùng được, này cũng khó trách ở Đại Tề lấy đạo hiếu mà thống trị thiên hạ, hướng chi là nhà hầu tước hiển quý. Đi vào cửa, đi vào đông sương phòng, chỉ thấy một vị nam tử mặc áo choàng thâm từ sắc nửa nằm ở một bên xích đu, trên mặt không có biểu cảm gì, ánh mắt vốn là không liếc mắt người một cái. Đây là điển hình bệnh nhân nửa u buồn nửa táo bạo, Tiết Vô Ưu ở kiếp trước đã gặp qua rất nhiều, cho nên cũng không kỳ quái!

Thảm Quân đi đến trước xích đu, ngồi xổm xuống nhìn đại ca nói: "Đại ca, Tàn huynh thỉnh cho người một cái đại phu rất có tiếng tới xem bệnh cho người!" Nhưng là, Thảm Trần chẳng những không trả lời, chính là ngay cả cái biểu cảm cũng không có, vẫn là đầu hướng về một bên, xem ra cũng không thèm nhìn hắn. Phỏng chừng Thảm Quân cũng sớm đã có thói quen, cho nên liền đứng dậy sau đó hướng về phía Vô Ưu làm một cái động tác thỉnh.

Diêu thị cầm tay bắt mạch đặt ở trên xích đu, cũng đem một cái cổ tay Thảm Trần đặt ở mặt trên. Lúc này, sớm có nha đầu đem một cái thêu đôn đặt ở bên cạnh xích đu, Tiết Vô Ưu sau khi tiến lên ngồi ở thêu đôn, vươn tay đi khoát lên mạch đập Thảm Trần. Trong phòng im ắng, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào Tiết Vô Ưu xem. Sau khi xem mạch xong, Tiết Vô Ưu ngừng đầu đối Diêu thị nói: "Ta muốn nhìn hai chân Hầu gia!"

Diêu thị gật đầu, vội ngồi xổm xuống cùng một cái nha đầu khác bỏ hài miệt Thảm Trần ra, sau đó một đôi chân đã có chút héo khô co rút hơn nửa hai chân đều nhỏ bé yếu ớt so với người bình thường hiện ra ở trước mặt Tiết Vô Ưu. Tiết Vô Ưu nhìn đến hai chân này không khỏi nhũn mảy

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Soái ca lãnh tình

"Trị không được nói cứ việc nói thẳng là được!" Đại khái là thấy được Tiết Vô Ưu nhũn mảy, Thảm Trần lạnh lùng nói. Dĩ vãng không biết thỉnh bao nhiêu cái đại phu, thời điểm nhìn đến hai chân hắn đều là biểu cảm này.

"Trần nhi, vị đại phu tiểu vương tốt xấu là Hiến nhi mời đến, người làm sao có thể nói như vậy?" Thảm lão phu nhân trách cứ con.

Tàn Hiến nhanh nói: "Bá mẫu, đại ca tâm tình không tốt, ngài cũng đừng trách hắn ! Lại nói vị đại phu tiểu vương này cũng là bằng hữu chất nhi, hắn sẽ không để ý!"

"Tiểu vương đại phu, chân Hầu gia thế nào?" Tuy rằng không có ôm hi vọng quá lớn, nhưng Diêu thị vẫn cứ nhịn không được vội vàng hỏi.

Tiết Vô Ưu nhìn ra được Diêu thị làm thế từ đối với Thảm Trần thân thiết, cho nên thật nghiêm cẩn trả lời: "Hầu gia lúc trước chẳng phải chân sơ suất hông, mà là sơ suất hông ở phần eo vì vậy chân không thể động đi!"

Nghe nói như thế, mọi người sững sờ! Ý kiến phi thường đặc biệt, dĩ vãng đại phu cho tới bây giờ đều không có nói qua, cho nên trong lòng mọi người bỗng nhiên không khỏi lại dấy lên hi vọng. Ngay sau đó, Thảm lão phu nhân ngồi thẳng thân mình hỏi: "Kia còn có thể trị sao?"

"Ta không có mười phần nắm chắc, bất quá có thể thử một lần! Bất quá cơ bắp chân Hầu gia đã héo rút, cần trước giải quyết vấn đề này." Tiết Vô Ưu trả lời. Tại đây cổ đại lạc hậu cổ đại dụng cụ của hiện đại một cái đều không có quả thật có chút khó làm.

Nghe được những lời này của Tiết Vô Ưu, khóe miệng Thảm Trần nhất xả, thật rõ ràng là tràn ngập khinh thường, hắn cho rằng hắn chẳng qua là cái đại phu đi chân trần thôi! Bất quá người khác trong Thảm gia đều lại ôm thái độ thử một lần.

"Kia muốn làm như thế nào?" Thảm Quân hỏi.

"Mỗi ngày sớm tối ba lần lấy nước ấm làm nóng chân hơn nửa mỗi lần mát xa một canh giờ, mỗi ngày này ta sẽ tới vì Hầu gia ghim kim một lần, hiện tại cơ bắp héo rút cũng không có nghiêm trọng, ta nghĩ ba tháng sau hắn sẽ nhìn ra hiệu quả!" Tiết Vô Ưu nói với Thảm Quân.

Nghe xong lời Vô Ưu nói, Thảm lão phu nhân cuối cùng đánh nhịp nói: "Vậy như vậy định rồi! Quân nhi, phân phó trưởng phòng cấp tiểu vương đại phu gấp ba chân kim."

Thẩm Quân vừa định nói là, không nghĩ Tiết Vô Ưu cũng là cười nói: "Lão phu nhân, chần kim tiểu vương tạm thời không thu!"

"Đây là vì sao?" Thẩm lão phu nhân không hiểu hỏi.

"Chờ ba tháng sau, nếu chân Hầu gia có chút khởi sắc, tiểu vương chắc chắn sẽ nhận không ít phần chần kim. Nếu một điểm khởi sắc không có, xu nhỏ như vậy tiểu vương sẽ không thu!" Thời điểm nói một câu cuối cùng, Tiết Vô Ưu nhìn thoáng qua Thẩm Trấn vẫn nửa nằm ở xích đu, hần vẫn cứ nghiêng đầu không thèm liếc mắt bất luận kẻ nào một cái. Ý tứ của nàng rất rõ ràng, bệnh nhân đã không tin nhiệm nàng, như vậy nàng trị không hết bệnh là sẽ không lấy tiền!

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn Thẩm Quân liếc mắt một cái, cười nói: "Kia làm sao có thể? Liên tính nếu không có gì khởi sắc, chúng ta đây cũng phải trả một ít tiền vật và mới là!"

Lúc này, Tần Hiến cùng Tiết Vô Ưu liếc mắt nhìn nhau, sau đó đối Thẩm lão phu nhân nói: "Bá mẫu, đây luôn luôn là quy tắc mà đại phu tiểu vương làm nghề y. Nếu như ba tháng về sau chân đại ca thực sự khởi sắc, ngài cấp nhiều một ít chần kim cũng không sai chỗ nào!"

"Một khi đã như vậy, lão thân cũng sẽ không ép buộc làm khó người khác. Quý phủ chúng ta có một chút điểm tâm làm ăn cũng không tệ, người liên cảm về cấp người trong nhà ném thử đi!" Không cần bạc cho một vài thứ là có thể đi? Cũng không thể làm cho người ta nói hầu phủ Yên Ôn các nàng keo kiệt mới là.

"Tiểu vương tạ qua lão phu nhân! Kia hôm nay liền là lần đầu tiên ghim kim cho Hầu gia đi?" Tiết Vô Ưu gật đầu cười nói.

"Nhanh đưa Hầu gia đi đến sạp đi!" Trong lúc nhất thời, Diêu thị chỉ huy bọn nha đầu chuẩn bị.

Tuy rằng Thẩm Trấn không tin đùi hần còn có thể chữa khỏi, nhưng là dù sao mẫu thân vẫn ở đây, hần không dám lơ đãng, chỉ có thể nhắm mắt lại tùy ý Tiết Vô Ưu thi châm. Tiết Vô Ưu đứng ở trước sạp, đem một căn ngân châm ỏn mà chuẩn ghim lên Thẩm Trấn chân cùng phần eo Thẩm Trấn, về mặt kia phi thường chuyên chú, ánh mắt cũng dị thường trầm ổn. Tuy rằng là rét lạnh nghiêm đông, nhưng là trong phòng lại dị thường ấm áp, chờ Tiết Vô Ưu đem thất thất bốn mươi chín căn châm đều ghim lên, cơ hồ nàng đã mồ hôi ướt đầm!

"Song Hi, mang đại phu tiểu vương đi đổi một thân quần áo mới!" Sau khi thi châm xong, Thẩm lão phu nhân phân phó nha đầu bên cạnh nói.

"Không cần!" Nghe nói nhường nàng thay quần áo Tiết Vô Ưu một ngụm từ chối. Phải biết rằng nàng là thân nữ nhi, một khi thay quần áo chẳng phải là lời sao. Cảm giác bản thân giống như cự tuyệt, có chút vội vàng, Tiết Vô Ưu còn nói: "Tạ lão phu nhân thể xuất, tiểu vương hoàn hảo!"

Một bên Tần Hiến tựa hồ hiểu rõ tâm tư của nàng, nhanh giải thích nói: "Bá mẫu, đại phu tiểu vương còn có bệnh nhân muốn đi xem, chúng ta trước hết cáo từ!"

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân đối với con nói: "Quân nhi, người đưa đi!"

"Là!" Thẩm Quân lên tiếng trả lời, liền mang theo Tần Hiến cùng Tiết Vô Ưu Liên Kiều chờ ngoài cửa phòng, một đường hướng ngoài cửa đi đến. Thẩm Quân cùng Tần Hiến đi phía trước, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều theo ở phía sau, bởi vì khoảng cách thật sự gần, đối thoại của bọn họ nàng đều nghe vào lỗ tai.

"Nhìn thấy Ngọc nhi sao?" Tần Hiến cười hỏi.

"Trở về ngày thứ hai liền gặp được." Thẩm Quân trả lời.

"Nghe nói người muốn khai hoàn mà về, mấy ngày nay nàng đều ngày ngày ngóng trông người trở về đâu!" Tần Hiến cười nói.

"Ha ha, hơn ba năm không thấy, nàng cũng đã lớn thành đại cô nương!" Thẩm Quân nói.

"Đúng vậy, qua năm liền đã hai mươi tuổi, hai năm này không biết có bao nhiêu người tới cửa cầu hôn, nhưng nàng đều không đồng ý, tổ phụ cùng tổ mẫu đều phải vội muốn chết!" Tần Hiến nói xong, quay đầu như có đắm chiêu nhìn phản ứng của Thẩm Quân.

"Ngọc quận chúa xuất thân danh môn lại huệ chất lan tâm, về sau khẳng định sẽ tìm được một vị lang quân như ý! Đại phu Tiểu vương, hôm nay có việc." Nói một câu, Thẩm Quân liền xoay người hướng Tiết Vô Ưu chấp tay nói.

"Thẩm tướng quân khách khí!" Tiết Vô Ưu vội nói.

"Ta còn có công vụ trong người, sẽ không nhiều lời!" Nói xong, liền xoay người một cái hướng một cái phương hướng khác mà đi.

Nhìn cái bóng lưng màu đen thon dài kia, Tiết Vô Ưu không khỏi ngăn ra. Nghĩ rằng: Niên đại này thế nào còn có khốc soái ca như vậy? Chẳng những bất cầu ngôn tiểu*, hơn nữa trên mặt đều lạnh như băng không có biểu cảm gì, người này khẳng định là không ở chung tốt! Quay đầu nhìn sang Tần Hiến, giống như trên mặt của hần có một tia thất vọng. Theo đối thoại vừa rồi của bọn họ Tiết Vô Ưu đại khái tựa hồ có thể nghe ra là hoa rơi có ý nước chảy vô tình.

[Bất cầu ngôn tiểu: tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh – lấy từ Diendanlequydon]

Thẩm Quân đi rồi, Tần Hiến cùng Tiết Vô Ưu vai kề vai hướng cửa lớn đi đến.

"Chân hầu Yên Ôn thật sự có thể trị tốt sao?" Tần Hiền tò mò hỏi.

"Ta không phải nói sao? Có hi vọng." Tiết Vô Ưu cười cười.

"Ta đây có phải cho rằng ngày sau ngươi khẳng định có thể thu gấp ba chân kim hay không?" Lời nói của đại phu đương nhiên không thể nói quá vụn toàn, vụn nhất không được, kia không phải chiều bài sao?

"Đây là ngươi nói!" Tiết Vô Ưu ánh mắt hướng Tần Hiền chớp chớp, sau đó nghịch ngợm nói.

Nhìn đến Tiết Vô Ưu vẫn thừa nước đục thả câu, Tần Hiền chỉ nhún vai, bất đắc dĩ cười. Xem ra hôm nay hai người kia cũng không cho hấn một cái đáp án thật.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cố ý khóc than

Sau khi cùng Tần Hiền phân biệt, Tiết Vô Ưu thấy sắc trời còn sớm, liền đi xưởng chế được nạng cùng Tôn tiên sinh hợp tác kinh doanh, chờ thời điểm trở lại Tiết gia trời đang lúc hoàng hôn.

Vừa vào cửa, liền nhìn đến Bình Nhi đi lên, lời kéo nạng nói: "Nhị tỷ, ngươi đã trở lại, nãi nãi cùng đại gia ở trong phòng lão thái thái chờ ngươi đã nửa ngày!"

"Đã biết." Tiết Vô Ưu kỳ thực sớm đoán được, đuổi theo sau sát Bình Nhi, Liên Kiều ở phía sau mang theo hai cái hộp son theo.

Rảo bước tiến lên phòng lão thái thái, liền nhìn đến Tiết Kim Văn, Chu thị cùng với Lí thị Dung tỷ đều chờ ở trong phòng lão thái thái, Tiết Vô Ưu đi vào, phúc phúc thân mình. "Bái kiến tổ mẫu, cha, nương, nhị nương!"

"Thế nào đến giờ phút này mới trở về?" Tiết lão thái thái vội vàng hỏi.

"Hồi lão thái thái nói, Tần lão phu nhân luôn luôn lôi kéo nhị tiểu thư nói chuyện, cho nên liền về trễ!" Không đợi Tiết Vô Ưu trả lời, phía sau Liên Kiều đã trả lời.

Nghe nói như thế, trong lòng Tiết lão thái thái tựa hồ có điểm để ý, phân phó Yến nhi bên người nói: "Còn đứng làm cái gì? Còn không nhanh dọn chỗ cấp nhị tiểu thư, lại đi châm nước trà đến. Nạng đều đã đi một ngày!."

Tiết lão thái thái rõ ràng đối với Tiết Vô Ưu nhiệt tình rất nhiều, một bên Chu thị rất vui mừng, dù sao sau khi tiến vào cửa Tiết gia, bà bà chưa từng có coi trọng qua nạng cùng hai cái nữ nhi của nạng như vậy. Mà một bên Lí thị cùng Dung tỷ lại là một mặt ghen tị cùng khinh thường.

Tiết Vô Ưu ở bên người Tiết lão thái thái ngồi xuống, uống hết hai khẩu nước trà, Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn liền thay nhau hỏi Tiết Vô Ưu ở Tần phủ làm cái gì, Tần lão phu nhân đều nói với nạng cái gì, Tiết Vô Ưu đều đem những điều nghĩ trước đó nhất nhất trả lời, nhìn ra được Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn phi thường vừa lòng. Cuối cùng, Tiết Vô Ưu nhường Liên Kiều đem hai cái hộp son kia đặt trong bàn bát tiên trong phòng. Cười nói: "Tổ mẫu, cha, đây là điểm tâm các màu mà Tần lão phu nhân cố ý làm cho ta mang về đến, nói là cho các người đều nếm thử đầu!"

Vừa nghe Thừa tướng phu nhân cố ý nhường mang, đó là loại thể diện nào, Tiết lão thái thái dị thường cao hứng, nhanh sai nha đầu đi mở ra cho mỗi người một khối. Yến nhi đi đến trước bàn bát tiên, tay mở ra hộp son, theo bên trong mang ra một mâm điểm tâm, phân phó cho mọi người, Tiết lão thái thái vừa ăn một bên nói: "Uh, so lần trước các người mang về còn ăn ngon hơn!"

"Di, sau hộp son này thế nào còn viết chữ vàng a?" Cầm nắp hộp Yến nhi đột nhiên cúi đầu nói.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn chạy nhanh đi qua, bởi vì Yến nhi vốn là không biết chữ, cúi đầu vừa thấy, không khỏi thấp giọng nói: "Hầu phủ Yên Ôn?"

Nghe thế, Tiết Vô Ưu bưng bát trà uống mấy không khỏi hơi hơi giật. Nghĩ rằng: Hai cái hòm này đều là Thẩm lão phu nhân cấp, chẳng lẽ hòm thượng nhà nạng đều khắc chữ vàng?

"Hầu phủ Yên Ôn? Không đúng a, hấn là mặt trên viết Tần thừa tướng phủ mới đúng thôi!" Tiết lão thái thái nói.

Một bên Chu thị có chút khần trương, mà bên Lí thị còn lại là thờ ơ lạnh nhạt, Tiết Vô Ưu nhẹ nhàng cười, giải thích nói: "Tổ mẫu, ngài có điều không biết, hôm nay Tần lão phu nhân còn thỉnh Thẩm lão phu nhân hầu phủ Yên Ôn đi phẩm trà, Thẩm lão phu nhân mang theo rất nhiều điểm tâm, Tần lão phu nhân cho cháu gái cũng mang theo hai hộp trở về!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái có chút kinh ngạc, quay đầu hỏi con. "Này hầu phu Yên Ôn ta cũng nghe nói qua một điểm chút, đại gia nhà hân là kế tục hầu tước vị Yên Ôn, chức quan của nhị gia là đại tướng quân uy vũ, nhà bọn họ còn có một cô nãi nãi ở trong cung làm nương nương đâu!" Tiết gia tuy rằng dòng dõi không cao, nhưng tổ tiên cũng có một hai vị quan viên không lớn không nhỏ, Tiết lão thái thái cũng rất lưu ý đến gia sự này đó của quan to quý nhân, chính là ngóng trông có một ngày con trai của nàng cũng có thể phi phú tức quý*!

[*Phi phú tức quý: không phú cũng quý]

"Là nhà hoàng thân quốc thích, nghe nói Thảm gia nhị gia gần đây ở biên quan đánh thắng trận, rất được hoàng thượng thưởng thức!" Tiết Kim Văn gật đầu nói.

"Vậy người có cùng vị Thảm lão phu nhân này hôn thực hay không a?" Tiết lão thái thái lại truy vấn.

"Cũng có nói mấy câu!" Thời điểm Tiết Vô Ưu nói lời này mặt có chút đỏ, vẫy đôi một cái, về sau sẽ rất nhiều đôi hết cái này đến đôi một cái khác.

"Về sau nhớ đi đi lại lại nhiều ở Tần gia chút, hầu quý phu Yên Ôn này cũng có thể bái phỏng một hai thứ, nói không chừng về sau cha người có thể sử dụng được đâu!" Tiết lão thái thái dặn nói.

Lúc này, Lí thị luôn luôn đều không nói gì lại nói. "Lão thái thái, ngài nói thật dễ dàng, chúng ta như thế nào có thể cùng quan to quý nhân kết giao mật thiết đâu? Nhân gia người ta tùy tiện lấy một chút này nọ đến nhà chúng ta thì chính là bảo bối, chúng ta lấy cái gì đi đáp lễ a? Nhệ thì nhân gia chướng mắt, nói là chúng ta chậm trễ, nặng thì chúng ta đã có thể đều không có cơm ăn!"

Lời Lí thị nói làm Tiết lão thái thái thật mất hứng, tuy rằng nàng nói đúng, nhưng là Tiết lão thái thái vẫn nghiêm mặt nói: "Tiết gia chúng ta tuy cùng người ta không thể so, nhưng là đến cùng ngoài thành còn có mấy trăm mẫu, trong thành còn có hai gian cửa hàng, hơn nữa bổng lộc đại gia nhà người còn không đến mức nghèo túng đến cái loại trình độ này đi?"

Nói mấy câu khiến cho Lí thị từ ghế tựa nhảy xuống tới, đếm trên đầu ngón tay cùng Tiết lão thái thái nói: "Lão thái thái, ngài cũng không phải không biết này hai năm này mùa màng không tốt, địa tô vốn là thu không xong, chính là hai cái cửa hàng kia một năm bắt quá cũng kiếm không đến một ngàn lượng bạc, bổng lộc đại gia chẳng qua cũng là mấy trăm hai thôi, này một đại gia chết lên chết lên xuống là khẩu ăn ba mươi người ăn uống vệ sinh nơi nào đủ a? Thật là hủy đi tường Đông đi bỏ trên tường Tây đâu!"

Lời Lí thị nói làm cho Tiết lão thái thái không nói được, hiện tình huống ở nhà nàng cũng biết, quả thật là xuất ra nhiều tiền vào ít. Mà Tiết Kim Văn một bên cũng không khỏi nhủ mảy, giận dữ nói: "Lập tức liền đến cuối năm, năm nay ta lên chức, còn tính toán chuẩn bị một phần hậu lễ đi lại tới thượng thư đại nhân cùng hai vị thị lang đại nhân gia, còn có mấy đồng nghiệp tốt cũng tính toán thỉnh mời, hiện tại xem ra đều là không thể!"

"Thỉnh vài vị đồng nghiệp bạc thiệp thân có thể lấy ra, nhưng hậu lễ này liền..." Lí thị nói tới đây liền nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn Tiết Kim Văn.

"Trời không tuyệt đường người, cách cửa ải cuối năm không còn hơn một tháng sao? Đến lúc đó nói không chừng liền có biện pháp. Tốt lắm, nói nửa ngày vậy đều đôi bụng, nói cho phòng bếp bụng cơm lên đi!" Tiết lão thái thái cuối cùng đã quyết định xong trận nói chuyện này.

Cơm chiều qua đi, Tiết Vô Ưu vừa đi vào phòng, Liên Kiều phía sau liền tức giận lại nhai lên. "Nhị nãi nãi thực sự mặt dày mới nói vậy? Ai chẳng biết trong thành lợi nhuận hai cái cửa hàng đều bị huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng mang đi một số lớn, chính là hàng năm ngoài thành thu địa tô huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng cũng là nhận quá bạc mao*. Còn như vậy toàn bộ trên xuống Tiết gia đều bị nàng chuyển nhanh đến nhà mẹ đẻ đi! Người nói đại gia cùng lão thái thái như thế nào nhiều năm như vậy đều bị nàng lừa mà chẳng biết gì?"

[*nhận quá bạc mao: chim nhận bay qua còn muốn đưa tay rút mấy cọng lông, ý là phàm chuyện gì đã qua tay mà thấy có lợi ích tốt hơn, thì không dễ dàng bỏ qua.- Trích từ tamvungnguyetlau]

Ngồi ở trước bàn bát tiên Tiết Vô Ưu lắng lắng nghe lời Liên Kiều nói, cúi đầu ngưng thần nghĩ cái gì. Chờ Liên Kiều thay nàng bày sẵn giường, nàng mới ngừng trầm tư, từ trong lòng xuất ra một tấm ngân phiếu đưa cho Liên Kiều nói: "Thu tốt lắm, hai ngày nay đi giúp ta đổi thành ngân phiếu một trăm lượng một trương!"

Liên Kiều tiếp nhận ngân phiếu, cúi đầu vừa thấy, mắt không khỏi trừng lớn hô nhỏ. "Tám trăm lượng? Đây đều là Tồn tiên sinh đưa cho người? Mới mấy tháng a chẳng những tiền vốn đã trở lại còn buôn bán lời ba trăm lượng?"

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Liên Kiều biểu cảm làm cho Tiết Vô Ưu buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sự tình bại lộ

Đào nứt vào tháng chạp, trời chẳng những lạnh, hơn nữa còn thật sớm đã tối. Hôm nay lại mừng đầu tháng, sau một ngày ngồi chẩn ở hiệu thuốc Triệu, thời điểm Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều vội vàng từ cửa sau trở về trong phòng đã thấp đèn!

"Rất lạnh a!"

"Đông chết!" Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều một trước một sau đẩy cửa mà vào, không nghĩ vừa vào cửa, liền nhìn đến đám người ngồi hoặc đứng đông nghịt ở trong gian khuê phòng không lớn của nàng. Giương mắt nhìn xem tổ mẫu ngồi ở ghế tựa, nương nàng ngồi trên giường, còn có cha, Lí thị, Dung tỷ, cùng đám người Bình Nhi Tổng mục, lại cúi đầu xem xem một thân nam trang trên người, Tiết Vô Ưu không khỏi sùng sốt! Nghĩ rằng: Sao lại thế này? Thế nào đều ngồi trong phòng của nàng? Ngay sau đó, nàng liền cúi đầu rồi bái lễ. "Bái kiến tổ mẫu, cha, nương, nhị nương!"

Lúc này, Bình Nhi cùng Tổng mục đều hướng về phía các nàng nháy mắt, Liên Kiều sau lưng Tiết Vô Ưu định chuẩn ra đem hòm thuốc trên lưng giấu đi, không nghĩ tới bị Hồng Hạnh bên cạnh Lí thị tiến lên vừa vặn thấy. Hồng Hạnh đoạt lấy hòm thuốc trên lưng Liên Kiều, rất đắc ý mà tiêu sái đến trước mặt Tiết lão thái thái, nói: "Lão thái thái, người xem!"

Tiết lão thái thái cúi đầu vừa thấy, không khỏi nhủ mảy, lập tức liền lên tiếng: "Tiết Vô Ưu, ngươi cùng Liên Kiều một thân nam tử trang, còn cái hòm thuốc trên lưng đi làm gì?"

Đảo mắt nhìn sang Lí thị cùng Dung tỷ hiện tại đang vui sướng khi người gặp họa, Tiết Vô Ưu biết sự tình nàng làm nghề y xem bệnh khẳng định là bị bại lộ, lại ngẩng đầu nhìn sang Chu thị, chỉ thấy nàng mặt mày khàn trương, Tiết Kim Văn giờ phút này cũng nói lên một câu: "Vô Ưu, ngươi nói thật với tổ mẫu đi, ngươi cùng Liên Kiều đến cùng là làm gì?"

Ngữ khí của hắn lại không nghiêm khắc, tựa hồ còn thay nàng yểm trợ đánh hiềm nghi. Tuy rằng Tiết lão thái thái lên tiếng nghiêm khắc, nhưng sắc mặt cũng không phải giống như rất khó xem. Xem đến nơi đây, Tiết Vô Ưu ở trong lòng cân nhắc một chút, sau đó liền ngẩng đầu trả lời: "Tổ mẫu, ta đi ra ngoài làm nghề y. Bởi vì nữ trang không tiện, cho nên ta mặc nam trang!"

"Ngươi thật sự đi làm nghề y? Nơi nào có đạo lý nữ nhân làm nghề y?" Vừa nghe lời này, Tiết lão thái thái phản ứng rất lớn.

"Đúng vậy! Ta nói nhị tỷ, ngươi cũng quá kinh thế hãi tục thôi? Nhà chúng ta tuy rằng không là loại nhà cao cửa rộng giàu sang gì, nhưng đến cùng cũng là dòng dõi thư hương, ngươi một cái nữ hài gia chưa lấy chồng ra ngoài làm nghề y tọa chẩn, này nếu truyền ra ngoài Tiết gia chúng ta không phải là dọa người sao? Cha ngươi đến cùng cũng là quan viên Lại bộ lí nhậm chức chính lục phẩm, trước mặt người bên ngoài hắn thế nào có mặt mũi a? Lão thái thái, đại gia, các ngài nói đạo lý này có đúng không?" Lúc này, những câu Lí thị nói đều nói đến những chuyện Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn kiêng kỵ.

Tọa chẩn? Bản thân vừa rồi chỉ nói đi làm nghề y cũng không nói đi tọa chẩn, nàng làm sao mà biết bản thân đi tọa chẩn? Ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt Lí thị kia nói lý không buông tha, còn có Hồng Hạnh mới vừa rồi cứng rắn bắt lấy cái hòm thuốc trên lưng Liên Kiều, lúc này Tiết Vô Ưu đã minh bạch, xem ra hết thấy này đều là Lí thị an bài đi?

"Ngươi nghĩ như thế nào mà đi làm nghề y đâu? Còn có ngươi làm thế nào biết y thuật?" Tiết Kim Văn không thể tin nhìn chằm chằm nữ nhi.

"Cha, ta từ nhỏ liền đối y thuật cảm thấy hứng thú, nhà chúng ta cũng cất chứa rất nhiều sách thuốc, sách thuốc này ta đều đã nhìn qua, còn có nương bị bệnh nhiều năm như vậy, nhị huân mục nhiễm* nhiều lần đại phu đến xem bệnh, coi như là bệnh lâu thành y thôi? Theo nhiều năm trước ta liền cùng Liên Kiều phải đi bốc thuốc cho nương, cho nên cũng đạt được thành quả đại phu, lại được Tôn tiên sinh ở hiệu thuốc Triệu chỉ điểm liền bắt đầu tọa chẩn ở hiệu thuốc Triệu." Tiết Vô Ưu coi như là theo thực tế mà trả lời.

[*Nhĩ huân mục nhiễm: tượng tự như lâu ngày thành quen]

"Ngươi xem ngươi phần trang thành như vậy còn ra cái thể thống gì?" Tiết lão thái thái vỗ xuống bàn.

Lúc này, Tiết Dung lại đi đổ thêm dầu. "Đúng vậy, nhị tỷ, nếu truyền ra ngoài ngươi liền càng gả không ra! Về sau cũng sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình muội muội ta lập gia đình, nhân gia kia sẽ nói nữ nhi nhà chúng ta không biết kiểm điểm!"

Lời Tiết Dung nói làm Tiết Vô Ưu tức giận, liền lần đầu tiên xuất ra tư thế đích tỳ đến khiển trách: "Dung tỷ, làm nghề y không ăn trộm không lường có cái gì mà không biết kiểm điểm? Ngươi tuy rằng không xem như những tiểu thư khuê các, nhưng đến cùng cũng là tiểu thư nhà nhân gia quan lại, miệng đầy chữ lập gia đình không gả được, ngươi như vậy mới có thể làm cho người ta thuyết tam đạo tứ mới đúng!"

"Rõ ràng là ngươi sai lầm rồi, ngươi... Ngươi dựa vào cái gì nói ta?" Tiết Dung không phục đỏ mặt.

"Chỉ bằng ta là đích tỳ của ngươi, đích tỳ giáo huấn thứ muội thiên kinh địa nghĩa, hướng chi ta như vậy là vì tốt cho ngươi!" Tiết Vô Ưu bác bỏ nói.

Tiết Dung bị nói đến á khẩu không trả lời được, bởi vì ở Đại Tề đích nữ quả thật là có thể quản giáo lại thứ nữ. Lí thị thấy nữ nhi bại hạ trận, liền hát đệm nói: "Nhị tỷ, trước người khoan vội giáo huấn Dung tỷ chúng ta, vẫn là nói chuyện chính ngươi làm đi!"

"Không nhọc nhị nương quan tâm, bản thân ta có giải thích!" Hướng về phía Lí thị nói xong, Tiết Vô Ưu quay đầu đối Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn nói: "Tổ mẫu, cha, ta ngay từ đầu làm nghề y một nửa là hứng thú một nửa là vì có thể kiếm chút bạc trợ cấp cho một ít gia dụng. Đến sau này khi ta cứu vài người, thời điểm ta nhìn thấy bọn họ đối với ta mang ơn, ta liền nghĩ chuyện này coi như vì Tiết gia chúng ta mà tích phúc khí, không phải nói cứu một mạng người hơn là xây bảy toà tháp đi? Tuy rằng ở Đại Tề nữ tử làm nghề y rất ít, nhưng đến cùng cũng là công sức của bản thân, Tiết Vô Ưu thật sự không có cảm giác gì quá mất mặt. Nếu tổ mẫu cùng cha cho rằng Tiết Vô Ưu đánh mất mặt Tiết gia, Tiết Vô Ưu nguyện ý nhận trách phạt!" Nói xong, Tiết Vô Ưu liền quỳ xuống.

Nghe xong lời Tiết Vô Ưu nói, Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn liếc mắt nhìn lẫn nhau, cảm giác được những lời nàng nói có chút đạo lý, nhưng dù

sao ở Đại Tề nữ tử xuất đầu lộ diện ở bên ngoài có điều không ổn, đang lúc cân nhắc, Liên Kiều đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống đất, cầu xin nói: "Lão thái thái, đại gia, ngàn vạn không cần trách phạt nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư ở bên ngoài chỉ thay các người tranh sĩ diện thôi, một điểm cũng không có đem Tiết gia dọa người, liền ngay cả Tàn lão phu nhân, Tàn đại nhân tự khanh Đại Lý, còn có Thâm lão phu nhân hầu Yên Ôn cũng tán thưởng nhị tiểu thư y thuật hảo đâu! Còn có rất nhiều khổ nhân gia, nhị tiểu thư xem bệnh cũng không lấy tiền, các nàng đều đi trong miếu quỷ cầu bô tát phù hộ nhị tiểu thư cùng người nhà của nàng đâu!"

"Có sự tình này? Người còn thay Tàn lão phu nhân cùng Thâm lão phu nhân xem qua bệnh?" Tiết lão thái thái cả kinh.

"Xem qua! Xem qua!" Luôn luôn không biết nói cái gì Chu thị đột nhiên mở miệng. "Lão thái thái, muốn nói là nói đến ta cùng Tàn lão phu nhân họ hàng xa đã rất nhiều năm chưa gặp mặt, còn là vì y thuật của Tiết Vô Ưu làm cho lão nhân gia nàng mới nhớ tới Chu gia chúng ta. Lần này ta đi cầu nàng, nàng cũng là xem y thuật ở Tiết Vô Ưu vì nàng mà chữa bệnh tình! Bằng không làm sao chỉ có thể thỉnh một mình Tiết Vô Ưu đi phẩm trà đâu? Người nói đứa nhỏ này mang danh là có bệnh ở ngoài, về sau chỉ sợ nàng không thể gả đến được người trong sạch, tốt xấu gì cũng chỉ có tay nghề xem bệnh, cuối cùng cũng không đến mức không kịp ăn cơm đi? Ô ô..." Nói tới đây, Chu thị đột nhiên nghẹn ngào đứng lên. Đây cũng là chân tình thực lòng, dù sao Chu thị cũng không biết Tiết Vô Ưu bệnh là giả!

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tuyệt địa phản kích

Chu thị ni non làm cho Tiết Kim Văn có chút đau lòng, đến cùng cũng là cốt nhục của chính mình, Tiết Vô Ưu qua năm liền mười bảy tuổi, bởi vì sự tình lần trước đến bây giờ cũng không có người vội tới cầu hôn, cho nên lần này Chu thị nói cũng động đến đáy lòng hắn. Sau đó, Tiết Kim Văn liền hướng mẫu thân mở miệng nói: "Nương, đứa nhỏ Vô Ưu này cũng thật đáng thương, không bằng lần này liền coi như hết? Về sau không cho nàng đi ra ngoài tọa chân là được!"

Tiết lão thái thái liếc mắt quét qua Tiết Vô Ưu quỳ trên mặt đất một cái, vừa rồi nghe nói thật nhiều mọi người đi miếu vì nàng cùng Tiết gia cầu phúc, nàng là người tin chuyện nhân quả báo ứng linh tính của bô tát. Hơn nữa còn vì Tàn lão phu nhân cùng Thâm lão phu nhân trị bệnh, cho nên muốn một chút, liền nói với Tiết Vô Ưu: "Cha người đã thay người cầu tình, còn nữa người dù sao cũng là vì hảo sự mà trị bệnh cứu người, chuyện trách phạt liền miễn. Bất quá về sau không cho phép người lại mặc nam trang đến loại địa phương hiệu thuốc đó ngồi xem bệnh! Chuyện này liền dừng lại ở đây, về sau ai cũng không cho nhắc tới, nếu về sau ai làm cho ta nghe được liền đánh bằng roi rồi đuổi ra ngoài!"

"Tạ tổ mẫu, tạ cha!" Tiết Vô Ưu vừa nghe quá quan, lập tức mặt lộ ra vẻ sắc mặt vui mừng, Bình Nhi một bên vội đi lại nâng nàng dậy. Chỉ có Lí thị đang tọa ở một bên cùng Tiết Dung đứng ở phía sau trên mặt một chút tươi cười đều không có, thật vất vả mới động đến bím tóc của nàng, vốn muốn nhìn trò hay một hồi, không nghĩ tới khiến cho đôi phương quá quan dễ dàng như vậy, các nàng trong lòng nhịn không được buồn bực!

Tiết Vô Ưu được Bình Nhi nâng dậy, liền từ trong lòng lấy ra mấy tấm ngân phiếu, đi đến trước mặt phụ thân, hai tay dâng nói: "Cha, đây là bạc nửa năm nữ nhi làm nghề y nửa tọa chân, thỉnh cha giúp nữ nhi thu đi!" Kỳ thực thu cũng chính là tương đương với ý tứ, chính là cho cha nàng một cái bạc thêm xuống mà thôi.

Tiết Kim Văn nhìn Tiết Vô Ưu liếc mắt một cái, sau đó hồ nghi tay tiếp nhận ngân phiếu trong tay nàng, chiết khai vừa thấy, chỉ thấy là ba trương mỗi trương là ngân phiếu một trăm lượng bạc, không khỏi kinh ngạc nói: "Ba trăm lượng?" Đây cũng không tính là số lượng nhỏ, một năm bổng lộc của hắn chẳng qua cũng chỉ nhiều đó mà thôi.

"Đúng vậy, trừ bỏ cấp nương mua thuốc cùng một ít thuốc bổ ta đều tích góp từng li từng tí thôi!" Tiết Vô Ưu một lời hai ý, thuyết minh được cùng thuốc bổ của Chu thị ngày thường đều là bạc do bản thân trợ cấp, Lí thị này quản gia cũng không làm được gì, còn phải đem bạc do bản thân tích góp từng tí đều lấy ra.

"Là cha vô năng, không có đem nương người chiếu cố hảo!" Nói xong, Tiết Kim Văn quay đầu mang theo lời xin lỗi nhìn Chu thị liếc mắt một cái. Sau đó, cúi đầu đem ngân phiếu chiết hảo, một tay đưa trả cho Tiết Vô Ưu nói: "Đây là bạc người vất vả kiếm đến, cũng là bản thân người tương đối thu mới hảo!"

Bất quá Tiết Vô Ưu cũng không có tiếp, cười nói: "Cha thu cùng Vô Ưu thu đều giống nhau!"

"Này..." Cửa ải cuối năm gần đến, tuy rằng Tiết Kim Văn thật là cần bạc, nhưng là lấy tiền nữ nhi vất vả kiếm thật sự là rất không có thể diện.

Lúc này, Chu thị khuyên nhủ: "Đã nữ nhi cho người thu, người liền giúp nàng thu là được!"

"Đúng vậy, người hiện tại thu, chờ về sau đặt mua cho nàng giống dạng đồ cưới không phải được sao?" Tiết lão thái thái cũng hát đệm. Dù sao có chút bạc này, cửa ải cuối năm này Tiết Kim Văn có thể có thể diện cũ.

Thấy mẫu thân cùng thê tử đều nói như vậy, Tiết Kim Văn liền cười đem ngân phiếu nhét vào trong tay áo. Rất cao hứng nói: "Kia vì phụ trước hết thu cho người, về sau thuận lợi vui vẻ đem người gả đi ra ngoài!"

"Nguyên lai thấy nhị tỷ không nói một lời, ta còn tưởng rằng nàng là người cái gì đều không biết, xem ra là mất ta mò đi rồi, nàng thế nhưng lại thông dụng như thế!" Tiết lão thái thái đột nhiên khen khời Tiết Vô Ưu đến. Dù sao đại sự Tiết gia gần nhất cũng đều do như nàng thu phục.

Thấy Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn chẳng những không có trừng phạt Tiết Vô Ưu, còn càng thêm yêu thương nàng, Lí thị cùng Dung tỷ thật sự giống như ăn phải loài ruồi bọ ghê tởm, bất quá không thể thiếu chịu đựng trước, ai biểu người ta hiện tại làm đường quan rộng mở, lại có bạc lấy ra đâu?

"Nói nửa ngày, bụng đều đã đói, đi ăn cơm đi! Vô Ưu, ngươi cũng đi thay đổi quần áo rồi mau tới đây." Tiết lão thái thái càng nói, tất cả mọi người cùng nàng đứng dậy ly khai phòng ốc của Tiết Vô Ưu.

Sau một khắc chung, tất cả mọi người ngồi vây quanh tại bên trong nhà ăn, trên bàn bài vài cái thức ăn chay, một canh, chỉ có một hai món ăn mặn. Đây là Lí thị cố ý phân phó phòng bếp, trong lòng nàng đã khởi tính toán nhỏ nhặt: Cửa ải cuối năm gần đến, liền khóc than là tốt lắm, làm cho Tiết Kim Văn đem ba trăm lượng bạc kia xuất ra hết trăm tám mươi hai để trợ cấp gia dụng. Hừ! Tương lai còn muốn thuận lợi vui vẻ gả ra ngoài? Đến lúc đó trong nhà chính là không còn tiền để xem bọn hán lấy cái gì làm của hồi môn?

"Lão thái thái, đại gia, các người ăn cái này!" Lí thị đem hai món ăn mặn kia đặt ở trước mặt Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn.

Tiết lão thái thái vừa nhìn đồ ăn trên bàn cơm, không khỏi nhíu mày, hỏi Lí thị nói: "Đây là có chuyện gì? Hôm nay xanh xao thế nào kém như vậy?"

"Lão thái thái, cửa ải cuối năm gần đến, một nhà lên lên xuống xuống như vậy nơi nào đều là bạc, nàng dâu quên đi một chút, lại không tiết kiệm tiền cho thân thích năm sau lui tới đi lại nên bạc không đủ, địa tô trong vườn tới năm mới có thể thu, hai cái cửa hàng mua bán hiện tại cũng chỉ không ra bạc đến. Cũng không thể mất mặt mũi trước mặt thân thích bằng hữu vào năm sau đi? Không thiếu được nên mấy ngày nay ủy khuất chúng ta chút!" Bộ dáng Lí thị không bột đồ gột nên hồ.

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái trầm mặc, bởi vì Lí thị nói đúng, Tiết gia là sĩ diện, nói như vậy chỉ có thể là trước ủy khuất bản thân! Tiết Kim Văn thấy mẫu thân như thế, chỉ có tự trách nói: "Nuông, đều do con vô năng!"

"Cái đó và ngươi có cái gì quan hệ, thời điểm phân gia nghiệp này đến trên tay chúng ta còn không bằng hôm nay đâu! Nuông già đi, ăn ở bất động, chính là thời điểm bọn nhỏ vẫn là trường thân thể, Yến nhi, đem đồ ăn cùng thịt đến trước mặt bọn họ đi!" Tiết lão thái thái chỉ vào Nghĩa ca đối diện nàng, Dung tỷ cùng Tiết Vô Ưu nói.

Yến nhi đem một mâm món ăn mặn đoàn đến trước mặt Nghĩa ca, Tiết Vô Ưu cùng Dung tỷ, trước mặt Tiết Kim Văn thấy thế tay đem món ăn mặn khác trên bàn đến trước mặt mẫu thân, người một nhà ngồi vây quanh ở bàn bát tiên tiền đều bất động thanh sắc cúi đầu ăn cơm. Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn sang Lí thị bên kia, sau đó làm lơ đáng mở miệng nói: "Cha, lương điểm Lí viên ngoại gia có phải hay không phải cùng lương điểm nhà chúng ta là một cái?"

"Đúng vậy! Thế nào ngươi lại biết Lí viên ngoại?" Tiết Kim Văn vừa ăn một bên hỏi.

"Tiền mấy tháng ta cấp lão nương Lí viên ngoại xem trọng bệnh, cho nên trong lúc vô tình ta thấy hán cùng gia nhân hàn huyền vài câu. Nói là cái lương điểm kia trên đường nhà hán cùng lương điểm chúng ta sinh ý tốt nhất đâu! Nghe hạ nhân nhà hán nói lương điểm nhà bọn họ một năm liền kiếm hơn hai ngàn bạc. Tuy rằng chúng ta là bình dân dân chúng phổ thông, gia đình Lí viên ngoại là gia đình một ít người phú quý về đất đai. Nhưng lợi nhuận này cũng không đến khả năng thiếu nhiều như vậy a? Không phải nói hai cái cửa hàng nhà chúng ta tổng cộng một năm kiếm không đến một ngàn bạc sao?" Tiết Vô Ưu làm bộ đáng làm cái gì cũng đều không hiểu hỏi Tiết Kim Văn.

Lời này vừa nói ra, người đầu tiên ngồi không được chính là Lí thị, mà Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn cũng đều dâng lên hồ nghi, hai người đều lần lượt nhíu mày, đại khái là một lời bùng tình mộng đi?

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than

Thấy sắc mặt Tiết lão thái thái cùng đại gia đều là tràn ngập hồ nghi, Lí thị vội nhanh nói: "Nhị tỷ, cửa hàng hán cùng cửa hàng chúng ta không giống nhau, ngươi cũng nói chúng ta là dân chúng tóc húi cua mua bán, người nhân gia Lí viên ngoại đều là người gia phú quý mua bán, tự nhiên lợi nhuận này liền kém xa! Hiện tại lương điểm nhiều như vậy, mua bán hàng năm đều có thể có lợi nhuận duy trì xuống cũng không sai lắm rồi!" Kỳ thực, Lí thị cũng là chột dạ thật, dù sao nhiều năm như vậy đến nàng đều có nhường cho huynh đệ nhà mẹ đẻ rút ra từ lợi nhuận cũng lấy từ đó một phần làm tiền riêng của nàng.

Tiết Vô Ưu cũng không có đối chọi gay gắt, mà là cười nói: "Nhị nương, ta không hiểu sự tình mua bán lí, chính là cảm thấy kỳ quái thôi, mặt tiền cửa hiệu thế nào cũng không sai biệt lắm, mua bán thịnh vượng cũng không sai biệt lắm, thế nào lợi nhuận này lại kém nhiều như vậy đâu?" Nói xong, nàng quay đầu nhìn sang tổ mẫu cùng phụ thân, chỉ thấy bọn họ đã nổi lên lòng nghi ngờ, nàng trong lòng cười lạnh một tiếng, hiện tại chỉ cần trong lòng các nàng có hoài nghi thì tốt rồi, bởi vì có hoài nghi các nàng mới rời đi điều tra chuyện không xa này!

Tiết Vô Ưu nói mấy câu khiến cho Lí thị phát ra một thân mồ hôi lạnh, trên bàn cơm nàng có một loại cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Quả nhiên, sợ cái gì thì sẽ đến cái đó, sau đó Tiết Kim Văn liền đối với Tiết lão thái thái nói: "Nương, ta có thời gian hào lâu dài cũng chưa nhìn quá sinh ý lương điểm, ngày mai sáng sớm ta liền quá đi xem!"

"Cũng tốt, tuy rằng huynh đệ Kim Hoàn không phải ngoại nhân, nhưng đến cùng vẫn là sinh ý nhà mình người muốn ở lâu lòng mới là, đem các điều khoản luật đều biết đến rõ ràng một điểm!" Tiết lão thái thái gật đầu nói, dù sao hiện tại người một nhà Tiết gia ngay cả thịt đều không có ăn, quả thật là hẳn nên tra một lần tra như thế nào lợi nhuận một năm của lương điểm đều không bằng một năm.

"Là." Tiết Kim Văn gật gật đầu. Cái này, Lí thị thật sự là ăn không vô, buông xuống đầu, ngay cả tay cầm đũa đều run lên rất nhỏ. Ngày mai sáng sớm sẽ đi thăm dò trường sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Mấy năm nay đại khái nàng từ bên trong rút một hai khiếm lượng bạc lợi nhuận. Nay nếu như bị tra ra nàng khả thể nào có mặt ở lại Tiết gia đi xuống a?

Lí thị như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than đều rơi vào giữa ánh mắt Tiết Vô Ưu, nàng hàm chứa nhân nhật mỉm cười ăn thức ăn chay trước mắt. Nghĩ rằng: Lí Kim Hoàn, ngươi về sau nhưng không thể chỉ là tự ăn thịt thôi?

Cơm chiều qua đi, hôm nay Tiết lão thái thái phảng phất thật cao hứng, nhường Chu thị, Lí thị cùng với Tiết Vô Ưu, Dung tỷ cùng nàng lại sờ soạng quân bài một hồi lâu sau mới trở về phòng nghỉ ngơi. Thời kì, Tiết Vô Ưu thờ ơ lạnh nhạt phát hiện ra biểu cảm Lí thị rất không được tự nhiên, nhưng lại không dám nói rồi đi trước, cho nên liền bất động thanh sắc lại để lão thái thái nhiều chơi một lát.

Thời điểm chờ Lí thị trở lại phòng ở, đều đã qua hai canh giờ, nàng ở trong phòng đi qua lại không yên, vội vàng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hồng hạnh!"

"Nhị nãi nãi?" Hồng hạnh bụng nước trà đi đến.

"Liễu Xanh chưa có đi?" Từ lúc Tiết lão thái thái từ phòng đi ra, Lí thị liền phân phó Liễu Xanh nhanh tới chỗ báo tin huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng, sáng mai đại gia sẽ đi thăm dò trường!

"Nhị nãi nãi, Liễu Xanh vừa mới đi, không nhanh như vậy sẽ trở về, ngươi đừng có gấp, uống trước ly trà đi?" Nói xong, Hồng Hạnh đặt một ly trà ở trước mặt Lí thị.

Lí thị ngồi xuống, tâm lại vẫn như dây cung, vừa mang bát trà lên đến còn chưa kịp uống vào một ngụm, chợt nghe đến thanh âm của Liễu Xanh. "Nhị nãi nãi! Nhị nãi nãi!"

Nhìn đến Liễu Xanh vội vàng vàng chạy vào, Lí thị nhíu mày hỏi: "Ngươi thế nào nhanh như vậy đã trở lại?" Thời điểm như vậy phòng chừng ngay cả chỗ gia huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng đều đến không xong.

"Nhị nãi nãi, hai ngày trước mỗi ngày buổi tối phía sau cửa môn liền không khóa, hôm nay là Hưng Nhi trực đêm, vốn là ra không được!" Liễu Xanh vội vàng trả lời.

Nghe nói như thế, Lí thị nói nhỏ: "Này lập tức tới canh ba, trời canh ba liền ngừng cấm, giờ ngươi đi ra ngoài cũng đi không xong!"

"Nhị nãi nãi, vậy phải làm sao bây giờ a?" Liễu xanh cau mày hỏi.

Chỉ thấy Lí thị khí thế bại hoại cầm bát trà trong tay mà hung hăng ném trên mặt đất, ầm một tiếng, bát trà liền tạo ra tiếng lớn! Lí thị này sinh ác độc nói: "Loại sự tình này khẳng định là cái ma ốm kia làm không ngờ cũng không thể tưởng được, thật sự là chó cắn người chưa bao giờ kêu, không nghĩ tới cái ngốc tử kia thế nhưng một điểm cũng không ngốc, ngay cả ta đều tiến vào bẫy của nàng!"

"Nhị nãi nãi bớt giận, vẫn là ngắm lại ngày mai đại gia tra ra sổ sách có cái gì không ổn a..." Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh ngồi một bên xỏm xuống nhặt những mảnh vỡ vờ trên đất vừa nói.

"Mấy năm nay chẳng qua là từ giữa rút ra một hai ngàn lượng bạc mà thôi, thật sự khiến cho đại gia ngươi giúp ta ra mặt là được, đến lúc đó ta lại cùng đại gia ngươi đến trước mặt lão thái thái van cầu tình không có cái gì lớn lao, có Nghĩa ca ở đây các nàng chủ yếu cũng lưu lại một chút tình cảm cho ta. Chính là thua trên tay một con nhóc thật sự là làm cho người ta buồn bực!" Lí thị cưỡng chế buồn bực trong lòng, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Thật không nghĩ tới vị nhị tiểu thư này lại lợi hại như vậy, nàng kia sớm không nói trễ không nói, lại ngay thời điểm cơm chiều nói, nói đã rồi còn đồ lão thái thái chơi bài, đêm nay lại trực đêm là tâm phúc của Đại nãi nãi Hưng Nhi. Nhị nãi nãi, ngài về sau nên để ý đâu!" Liễu Xanh nhắc nhở.

"Hừ, một cái con nhóc tóc máu còn chưa có trưởng thành, ta chỉ khinh thường mà thôi!" Lí thị căn bản vẫn là không đem Tiết Vô Ưu để vào mắt.

...

Bóng đêm thâm trầm, trong phòng còn đốt đèn đuốc.

Tiết Vô Ưu ngồi ở trước án thư, không buồn ngủ, ngồi một bên xem thời điểm tọa chẩn hôm nay ghi lại trong hồ sơ bệnh lịch, một bên cầm bút lông ở một trương trên giấy viết cái gì. Đại khái mau thời điểm canh ba, Liên Kiều xông vào.

"Nhị tiểu thư, quả nhiên không ngoài sở liệu của ngươi, Liễu Xanh ở trong phòng Nhị nãi nãi đi cửa môn phía sau chạy một vòng cũng không ra khỏi Tiết

gia, sau đó chạy đến phòng Nhị nãi nãi! Này có tín nạng nhưng lại báo không xong." Liên Kiều đắc ý dương cằm nói.

Nghe xong lời Liên Kiều nói, Tiết Vô Ưu hé miệng mỉm cười. Chỉ nhẹ nhàng nói một câu."Kia đêm nay khả là có người ngủ không tốt!"

"Nhị tiểu thư, ngài thuyết phục đại gia đi lương điểm có thể tra ra được cái gì sao?" Liên Kiều còn có chút lo lắng, sẽ không đến lúc đó cũng tra không ra được cái gì đi ra đi?

"Nếu các nàng chẳng có lòng tham lấy đi nhiều như vậy theo lời nói có lẽ sẽ không!" Một cái cửa hàng lấy đi mười mấy đến hai mươi mấy phần trăm lợi nhuận chỉ sợ rất khó tìm ra được lỗi phạm, nhưng nếu lấy đi so với lợi nhuận nhiều hơn, vậy nhất định sẽ tra ra được vấn đề.

"Kia ngày mai chỉ cần nhìn diễn hảo?" Liên Kiều cười vỗ tay. Tiết Vô Ưu mỉm cười, sau đó tiếp tục cúi đầu viết chữ trên giấy. Liên Kiều tò mò hỏi: "Nhị tiểu thư, người đang làm cái gì a?"

"Ai, về sau không thể đi đến hiệu thuốc Triệu tọa chẩn, ta đem vài cái tình huống bệnh nhân nghiêm trọng viết ra tốt, cấp cho Tôn tiên sinh, cho hân hảo hốt thuốc đúng bệnh, bệnh bọn họ đã trị không sai biệt lắm, không thể bỏ dở nửa chừng a!" Tiết Vô Ưu trả lời.

Nghe nói như thế, Liên Kiều đối với Vô Ưu gợn ngón tay cái."Nhị tiểu thư, ngài thật sự là tài đức song hành!"

"Đây là y đức tối thiểu!" Tiết Vô Ưu sửa chữa nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hái tâm hái phế

Thời điểm ngày thứ hai còn chưa đến trưa, Tiết Vô Ưu đang ngồi ở trong phòng Chu thị một câu không một câu nói chuyện phiếm, không nghĩ Bình Nhi vội nhanh chạy tiến vào.

"Đại nãi nãi, đại gia vừa trở về, lúc này hân đang ở trong phòng lão thái thái đâu! Sau đó huynh đệ mẹ đẻ nhị nãi nãi cũng tới rồi, chính là đang quỳ gối trước cửa phòng lão thái thái cầu xin tha thứ đâu!" Bình Nhi một hơi nói.

Bình thường Tiết Kim Văn đều là chàng vạng mới trở về, xem ra hôm nay sáng sớm hân đã đi lương điểm, hơn nữa hân là đã tra ra Lí Kim Quý kia ở giữa kiểm lời túi tiền riêng thôi? Tiết Vô Ưu ngồi ở bên giường không nói. Chu thị cau mày hỏi: "Hôm nay buổi sáng đại gia đã nói đi lương điểm nhìn xem khoản thu chi, xem ra Lí Kim Quý kia thật là tham tiền nhà chúng ta. Đại gia cùng lão thái thái nói như thế nào?"

"Thời điểm đại gia trở về trên mặt thật không đẹp mắt, nghe nói còn ở trong phòng lão thái thái đập cái cốc, nói là muốn đưa Lí Kim Quý đi gặp quan đâu!" Bình Nhi trả lời.

"Nên đưa hân đi gặp quan, mấy năm nay hân nhưng tham Tiết gia không ít bạc, bằng không nhà chúng ta làm sao có thể gian nan như vậy?" Tống mụ ở một bên lạnh lùng nói.

"Đến cùng là thân thích, làm cho đi gặp quan cũng không tốt lắm đâu?" Chu thị nhẹ giọng nói.

"Nãi nãi ngài rất mềm lòng,غم lại Nhị nãi nãi bình thường đối chúng ta khắc nghiệt kính, thật sự là phải làm cho các nàng hảo hảo chịu chút giáo huấn!" Bình Nhi tức giận bất bình nói.

"Có biết hân tham nhà chúng ta bao nhiêu bạc hay không?" Luôn luôn không nói gì Tiết Vô Ưu mở miệng hỏi.

"Nghe Hưng Nhi nói ít nhất cũng đến ngũ sáu ngàn lượng bạc!" Bình Nhi nói.

"Ngoan ngoãn! Này bạc đó đủ để mua cái tiểu thôn trang ở ngoài thành. Nãi nãi, lần này hãy xem hảo diễn, xem Nhị nãi nãi lần này nói như thế nào đi? Huynh đệ nhà mẹ đẻ như vậy là tai họa Tiết gia, mặt mũi nàng lần này nhưng là mất hết!" Tống mụ trên mặt lộ ra khoái ý nói không hết, mấy năm nay tuy trong phòng nhưng là bị Lí thị này gây lãng phí đủ!

"Người lại đi xem đại gia cùng lão thái thái đến cùng là xử trí Lí Kim Quý thế nào!" Chu thị phân phó Bình Nhi nói.

"Nương, không cần đi! Lão thái thái cùng phụ thân sẽ không đối với các nàng thế nào, nhiều nhất cũng chính là đem bạc tham bổ sung, về sau không dùng lại hân làm chường quầy cùng thu địa tô là được!" Tiết Vô Ưu đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, Chu thị nghi hoặc hỏi: "Vì sao?"

Tiết Vô Ưu cười, nói: "Lí Kim Quý đến cùng là huynh đệ nhà mẹ đẻ với nhị nãi nãi, lại là thân cận Nghĩa ca cùng Dung tỷ, nếu nháo đến quan phủ đi, đối với Tiết gia chúng ta cũng không phải chuyện tốt!"

Nghe Tiết Vô Ưu vừa nói, mọi người cũng đều gật đầu với đạo lý này. Tiết Vô Ưu nhìn nhìn Chu thị, hỏi Tổng mục: "Nếu Lí Kim Quý không làm chương quỹ lương điểm, người nói ai sẽ tương đối thích hợp?" Trong những người này, cũng chỉ có Tổng mục là có chút tâm kế cùng kiến thức, dù sao cũng là ở trong nhà phú thương nửa đời người, sự tình lớn nhỏ hẳn vẫn là biết một ít.

Tổng mục vừa nghe gấp ý, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Nãi nãi, ngài còn nhớ rõ ta ở kinh thành có một bốn gia huynh đệ sao?"

"Người là nói Tổng Thanh?" Chu thị suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới.

"Đúng vậy! Bốn gia huynh đệ ta trước kia ở lương điểm nhà chúng ta cũng làm quá, sau này huynh đệ nhị nãi nãi làm chương quỹ liền đem mọi người lánh xa đi, mấy năm nay hẳn luôn luôn đều làm nhị chương quỹ trong tiệm ở một gia lương khác, trước mấy tháng gia lương điểm hẳn làm việc kia được Đông gia cử đi Thái Châu, lương điểm liền đóng, hẳn đang lo không có việc gì làm đâu. Nãi nãi, nhị tiểu thư, ngài nói hẳn thế nào?" Tổng mục nhìn Chu thị cùng Tiết Vô Ưu hỏi.

"Cái thời điểm kia tuổi ta còn nhỏ, không thể nào gặp qua hẳn!" Tiết Vô Ưu nhớ được thời điểm nàng mới mấy tuổi hình như Tổng Thanh này có tới Chu thị thỉnh an.

"Tổng Thanh người này ta nhớ được, là cái người trung hậu thành thật, hơn nữa cũng rất chăm chỉ." Chu thị gật đầu nói, tỏ vẻ là tán thành Tổng Thanh này.

"Một khi đã như vậy, kia hôm nay buổi tối nương ngài xem xem lời của cha, nếu hẳn nói chưa có chọn người thích hợp vậy cho Tổng Thanh này đi giúp quản lương điểm là tốt lắm!" Tiết Vô Ưu cười nói.

Chu thị gật đầu nói: "Cha người hiện tại đối ta rất hảo, chỉ cần ta mở miệng nói, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ đáp ứng!"

"Vậy là tốt rồi!" Tiết Vô Ưu nghĩ: Chỉ cần là người một nhà quản lý lương điểm, như vậy về sau Lí thị muốn cũng ngoạn không xong các thứ. Quản gia du thủy đơn giản là làm tiền bạc đang có chảy ra thêm bạc, về sau này gia thu vào có số, như vậy bạc thừa lại nói tung ra ngoài là tốt rồi, Lí thị quản gia nhiều năm như vậy, đối với hạ nhân rất là hà khắc, nói vậy là cũng mò được không ít đi?

Hôm nay, Lí Kim Quý luôn luôn quỳ tại phòng Tiết lão thái thái đến thời gian cầm đèn(chỉ trời tối), vẫn là Lí thị quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin mới làm cho Tiết Kim Văn quyết định tạm thời không báo quan, nhưng phải đem bạc tham từ lương điểm cùng thu địa tô bạc đều nhổ ra, tổng cộng là bảy ngàn lượng, bằng không sẽ đưa Lí Kim Quý tiến vào nhà tù. Lí thị cùng Lí Kim Quý sợ hãi đành phải toàn bộ đáp ứng xuống.

Buổi chiều, Lí thị ngồi trong phòng uống trà, bát trà, bình hoa đều bị vỡ nát.

"Người đến cùng có phải hay không phải huynh đệ ta? Mấy năm nay ta chẳng qua sinh ý từ địa tô lấy hơn ba ngàn lượng mà thôi, nhưng là người đâu? Người thế nhưng tham so với ta còn nhiều hơn, người cầm đi bốn ngàn lượng. Người thế nào lại hắc tâm* như vậy a?" Lí thị tức giận kể lể huynh đệ.

[*Hắc tâm: lòng dạ đen tối, mưu mô xảo quyệt]

Lí Kim Quý thấy thế, chỉ phải bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, lôi kéo la quần tỳ tỳ cầu xin nói: "Tỷ, nhà chúng ta mấy năm nay gian nan người không phải không biết, từ sau khi cha bị bệnh, thịt lát thành đóng, cả nhà mọi người mười khẩu ăn đều chia vào một người ta ăn cơm, ta cũng không có cách nào vậy a!"

"Ta thế nào không biết? Những năm gần đây bản thân ta không phải mưu tính bạc đó sao? Còn không phải hơn một phân nửa đều cầm cho các người trợ cấp gia dụng? Đừng cho là ta không biết người đem bạc đi nơi nào, mấy năm nay người ném bạc không ít vào hướng Túy hoa lâu kia đi?" Lí thị mặt mũi ngồi trên cái ghế đôn trước bàn bát tiên.

"Tỷ, chuyện trước kia liền đừng nói nữa! Hiện tại mau nghĩ lại thế nào đem này bảy ngàn lượng bạc bổ sung đi? Ngày mai không đem lên, huynh đệ người sẽ bị tỷ phu đưa đi ngồi tù!" Lí Kim Quý khóc suốt mướt nói.

Lườm liếc mắt huynh đệ đang quỳ gối trước mặt bản thân, Lí thị liếc trắng mắt một cái. Tức giận nói: "Đó là chuyện của người, đừng kéo thêm ta!"

Nghe nói như thế, Lí Kim Quý quỳ thẳng thân mình, một đôi mắt tam giác nhìn chăm chăm Lí thị nói: "Tỷ, người cũng không thể không có lương tâm! Việc hôm nay này ta nhưng chỉ là người dẫn đầu, căn bản đều không có lấy nhiều bạc từ lương điểm cùng địa tô. Người nếu mặc kệ ta, ta hiện tại phải đi nói cho tỷ phu hết thảy đều là người kêu ta làm, bạc cũng bị người cầm đi!"

"Người..." Lời huynh đệ nói đem Lí thị tức giận đến ngã ngửa.

"Tỷ, chúng ta cùng tỷ đệ nhưng nếu một người tốt hai người đều qua a! Nếu không hảo, liền cùng nhau rút xuống!" Thấy tỷ tỳ tựa hồ bị dọa, Lí Kim Quý nhanh nói nhanh.

Cuối cùng, Lí thị thật sự là không còn cách nào, chỉ phải từ trong ngăn tủ xuất ra sổ tám ngàn phiếu ném ở trên bàn. Xem cũng không xem liếc mắt sang huynh đệ quỳ trên đất một cái, nói: "Đây là tiền riêng ta gả đến Tiết gia mười mấy năm tích góp từng tí một, tổng cộng là bốn ngàn năm trăm lượng, người đều cầm đi!"

Lí Kim Quý nhanh chóng lấy quá ngân phiếu nhìn nhìn, là bốn ngàn năm trăm lượng không sai. "Nhưng còn có hai ngàn năm trăm lượng khả làm sao bây giờ a?"

"Người cũng không thể chết cũng không lấy đi? Tóm lại, ta chỉ có nhiều như vậy, chính người tự xem mà làm đi!" Lí thị cũng không nghĩ lại nói chuyện với hân, nàng nhũ mày vờ về đầu đau giống muốn rạn nứt.

Thấy tỷ tỷ cũng không tìm ra cái du thủy gì, cho nên Lí Kim Quý liền vội thu tốt ngân phiếu, đứng lên từ trên đất nói: "Kia tỷ ta đi!" Nói xong, liền xoay người bước nhanh rời đi.

"A..." Lí Kim Quý đi rồi, Lí thị lấy tay đánh ngực. Trời ạ! Bốn ngàn năm trăm lượng, toàn bộ tiền riêng của nàng, lòng của nàng giống như bị người lấy đi rồi!

"Nhị nãi nãi, ngài như thế nào?" Thấy cửu gia đi rồi, Hồng Hạnh tiến vào, nhìn đến bộ dáng Lí thị vỗ ngực liên tục khó chịu, chạy nhanh lại đỡ nàng.

"Ai nha! Ngày này không có cách nào khác, không sống..." Sau đó, trong phòng liền vang lên tiếng khóc Lí thị.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cẩn thận săn sóc

Hôm nay com chiều qua đi, Tiết Vô Ưu ngồi ở trước án thư nhàn nhã đọc một quyển sách thuốc, bên tai đều là âm thanh lẩm bẩm lái nhai của Liên Kiều.

"Nhị tiểu thư, Nhị nãi nãi đều đã hơn nửa tháng không có ra cửa phòng, luôn luôn nói có bệnh. Ta nghe tiểu nha đầu trong nhóm lái nhai nói lần này huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng hẳn nhỏ ra bảy ngàn lượng bạc có hơn phân nửa đều là tiền riêng của nàng. Người nói nàng bình thường là một người yêu tiền như vậy, lần này ới ra một búng máu lớn như vậy khả thể nào chịu được a? Đúng rồi, nghe nói ngay cả lão thái thái làm gì đều không muốn gặp nàng, lần này nàng bệnh lão thái thái cũng không tự mình đi xem qua đâu, chỉ là cho Yến nhi đến hỏi hai hồi. Lần này mặt mũi nàng nhưng đều mất hết!" Liên Kiều một bên trải giường chiếu một bên buồn cười nói.

Bất quá lời Liên Kiều nói Tiết Vô Ưu như có nghe như không nghe được trong lỗ tai. Không biết thế nào, mấy ngày nay trong đầu thường thường nhớ tới một bóng dáng màu đen kia, tiêu sái giữa không trung động tác nhanh chóng bắt lấy bát trà kia luôn bồi hồi trái tim nàng! Ngày đó nếu không có hân, chỉ sợ nàng sẽ bị hủy dung đi? Đúng rồi, sẽ không bị hủy dung, bởi vì còn có một bóng dáng màu trắng ngay sau đó liền chắn trước mặt nàng. Thâm Quân? Tần Hiến? Ha ha, xem nàng đang nghĩ cái gì a? Chỉ là hai người nhà của bệnh nhân thôi! Không phải là bộ dạng người nhà hân so bệnh nhân suất điểm hơn sao? Có cái gì đặc biệt? Sau đó Tiết Vô Ưu liền lắc đầu.

Liên Kiều bày sẵn giường nửa ngày cũng không nghe nhị tiểu thư nói chuyện, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy nàng lúc lại lắc đầu lúc gật đầu với một quyển sách thuốc, không khỏi buồn cười đi qua. Hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài sẽ không thay đổi thành y ngày ngốc đi?"

"Đi! Ta rất tốt." Vô Ưu liếc trắng mắt Liên Kiều một cái.

"Đúng rồi, Tổng mục vừa rồi nói với ta là đại gia đã đồng ý cho Tổng Thanh đến lương điểm làm chương quầy trong tiệm, nói là gọi hân ngày mai nhanh đi qua chủ sự đâu!" Liên Kiều hưng phấn nói.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu gật đầu. "Vậy là tốt rồi!"

"Nhị tiểu thư, ngài thế nào có một chút mất hứng đâu?" Vốn tưởng rằng hai tỷ đệ Nhị nãi nãi gặp báo ứng, người Đại nãi nãi lần nữa về lương điểm làm chương quầy, nhị tiểu thư hẳn là thật cao hứng mới đúng, thế nào hiện tại trên mặt vẫn là nhàn nhạt?

"Sự tình đều như trong dự kiến, có cái gì là cao hứng. Đúng rồi, ngày mai có phải ngày đi hầu phủ Yên Ôn ghim kim không?" Tiết Vô Ưu nhớ man mác.

Liên Kiều đếm trên đầu ngón tay một chút, sau đó lại ngẩng đầu trả lời:

"Nhị tiểu thư không nói ta lại quên mất, ngày mai lại ngày bảy!"

"Không còn sớm, người trở về nghỉ ngơi đi!" Tiết Vô Ưu lại cúi đầu xem nốt quyển sách trên tay...

Hôm nay ban đêm đột nhiên tuyết rơi một hồi thật lớn, sáng sớm ngày kế, bên ngoài đã trắng xóa một mảnh. Trong viện, trên mái hiên, trên cành cây đều đã phủ đầy màu trắng. Tiết Vô Ưu một thân nam tử chân dẫm nát trên tuyết vang lên tiếng kéo kệt kệt kệt, Liên Kiều khuyên bảo không nên đi, nhưng Tiết Vô Ưu không chịu nghe, làm đại phu cần phải đứng giờ, bệnh nhân của nàng còn đang chờ nàng đâu! Cũng may sáng sớm thời điểm trời trong, tuy rằng ánh mặt trời chiếu trên nền tuyết trắng, nhưng bên ngoài vẫn là rất lạnh, khi nói chuyện đều bốc lên hơi nóng.

"Đem hòm thuốc đưa cho ta, nhanh đi kêu một chiếc xe ngựa!" Từ cửa sau đi ra, Tiết Vô Ưu tiếp nhận cái hòm thuốc trong tay Liên Kiều.

"Trời như vậy cũng không biết có xe ngựa hay không?" Liên Kiều ở đầu ngõ hết nhìn đông tới nhìn tây, thời điểm hiện tại còn rất sớm, hướng hồ lại vừa mới rơi tuyết, trên đường người đi đường rất ít, vốn là nhìn không thấy xe ngựa a.

Lúc này, đột nhiên người nhị luân màu lam tóc húi cua trên xe ngựa luôn đứng ở đầu ngõ, nhìn thấy hai người Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều, vội vàng chạy tới, thở dài hành lễ nói: "Xin hỏi là tiểu vương đại phu sao?"

"Đúng vậy. Người là?" Tiết Vô Ưu nhìn trang điểm của gã sai vặt này, trong lòng mặc dù có nghi hoặc, nhưng còn chưa khẳng định, bởi vì trên người hắn mặc lam bố miên sam, trên lưng là đai lưng màu đỏ thẫm, giống với trang phục của phó gã sai trước kia đã gặp qua ở Tần quý phủ.

"Tiểu nhân gọi là Tần Điền, là hạ nhân quý phủ tần thừa tướng, đại công tử nhà chúng ta sai tiểu nhân tới đón tiểu vương đại phu đi hầu quý phủ Yên Ôn xem bệnh!" Nói xong, Tần Điền liền xoay người vén lên màn xe ngựa màu tím, cũng lấy một cái chân đạp đặt phía dưới xe ngựa.

Nhìn xe ngựa trước mắt, Tiết Vô Ưu sững sốt! Nghĩ rằng: Tần Điền đang làm cái gì vậy? Sau đó, Tần Điền liền xoay người làm một cái động tác mời. "Tiểu vương đại phu, mời ngài lên xe đi!"

"Đa tạ!" Dù sao cũng kêu không được xe ngựa, không bằng nghe theo Tần Điền an bày đi, Tiết Vô Ưu gật đầu, liền tiến lên thái chân đạp lên xe ngựa. Sau đó Liên hóm thuốc tím trên lưng Tiết Vô Ưu cũng lên xe. Cuối cùng, gã sai vặt kia còn không quên nói cho Tiết Vô Ưu trên xe ngựa đã chuẩn bị tốt lò sưởi tay cùng trà nóng. Một khắc sau, xe ngựa liền chậm rãi bắt đầu đi.

Bởi vì trên đường có tuyết đọng, cho nên xe ngựa chạy rất chậm, Vô Ưu cùng Liên Kiều một bên nhìn bên ngoài cửa sổ xem phong cảnh vừa nói.

"Nhị tiểu thư, Tần đại nhân lòng cũng thật tử tế, thế còn biết hôm nay là ngày chúng ta đi hầu phủ Yên Ôn!" Ánh mắt Liên Kiều như đắm chiều nhìn chăm chăm Vô Ưu.

Tay vỗ về lò sưởi tay ấm áp, Tiết Vô Ưu trong lòng vốn còn có chút nghi hoặc, lại ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu gia của Liên Kiều, nàng không khỏi nói: "Đúng vậy, Tần đại nhân lòng không nhỏ, hơn nữa còn chuẩn bị thật chu đáo. Liên Kiều, người có cái gì thì nói đi, làm chi vòng vo một như vậy a?"

Nghe nói như thế, Liên Kiều hắc hắc cười một tiếng. Nói: "Nhị tiểu thư, ta kỳ thực nói cái gì người đều rõ ràng. Người nói Tần đại nhân kia vì sao đột nhiên phái chiếc xe ngựa đi lại cho chúng ta dùng a? Còn vừa chuẩn bị lò sưởi tay, vừa chuẩn bị nước trà điểm tâm? Ta nghĩ, cái này chỉ có hai loại khả năng."

"Kia, hai loại khả năng?" Tiết Vô Ưu hỏi.

"Thứ nhất, hẳn có điều cầu nhị tiểu thư, khẳng định là lại muốn tìm nhị tiểu thư đi xem bệnh cho người nào. Thứ hai đâu, thì khẳng định là hẳn đối với nhị tiểu thư... Ha ha..." Nói tới đây, Liên Kiều cười nhìn chủ tử, không có đem lời nói tiếp.

"Cái kia cũng không nhất định, nói không chừng hẳn là xem trọng người đâu!" Tiết Vô Ưu cười nói một câu, liền đem ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ xe. Nhìn tuyết trắng bên ngoài bị bao trùm ngả tư đường, nghĩ rằng: Ở thời đại này nàng sớm hay muộn đều sẽ phải đối mặt với chuyện lập gia đình này, nếu phải lập gia đình như lời nói, kia chẳng phải nên gả cho một người thích mình, ít nhất về sau không có khổ sở như vậy. Nhưng nàng thật thích Tần Điền sao? Nàng cũng không nói được, ít nhất còn không chán ghét hẳn đi?

"Nhị tiểu thư, người trên cọt nhân gia!" Liên Kiều nói một câu liền quyết miệng không nói chuyện nữa.

Đại khái qua nửa canh giờ, xe ngựa rốt cục cũng chậm rãi đứng ở trước hầu phủ Yên Ôn.

"Tiểu vương đại phu, đến!" Gã sai vặt Tần Điền đem chân đạp đặt ở trước xe ngựa.

Sau đó, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều liền một trước một sau từ trên xe ngựa xuống dưới. Tiết Vô Ưu vừa nhấc đầu, không ngờ lại nhìn đến một bóng dáng quen thuộc ở phía trước được hai cái nha đầu nâng xuống mới bước lên bậc thang, chỉ thấy trên người kia khoác áo choàng hồ cừu đứng ở đại môn, quay người lại, vừa vận thấy được hắn, hắn liền lập tức ngừng bước chân, mỉm cười chờ nàng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nữ nhi cuồng đại

Nhìn người đến là Ngọc quận chúa, Tiết Vô Ưu liền vội nhanh bước lên bậc thang, đi đến trước mặt nàng. Cười nói: "Gặp qua Ngọc quận chúa!"

"Người hôm nay là tới ghim kim cho Hầu gia ca ca đi?" Về mặt Ngọc quận chúa tươi cười.

"Đúng vậy." Tiết Vô Ưu gật gật đầu.

Lúc này, Tần Điền đại khái là thấy được tiểu thư mình, cho nên chạy nhanh tiến lên xoay người thỉnh an nói: "Tần Điền gặp qua quận chúa!"

Tần Ngọc vừa thấy là Tần Điền, không khỏi tò mò hỏi: "Tần Điền, người thế nào lại chạy đến nơi này đây?"

"Là đại công tử sai tiểu nhân đi tiếp tiểu vương đại phu tới." Tần Điền trả lời.

Nghe nói như thế, Tần Ngọc ngẩng đầu vừa nhìn xe ngựa cách đó không xa, khóe miệng không khỏi cười cười, đứng ở một bên Tiết Vô Ưu lại có chút mất tự nhiên, cảm giác được nụ cười của Tần Ngọc có chút là lạ, mặt nàng cũng đỏ lên. Sau đó, Tần Ngọc cúi đầu nói với Tần Điền: "Đã là đại ca phân phó, vậy người phải làm tốt mới là!"

"Tiểu nhân minh bạch!" Tần Điền nhanh nói.

"Chúng ta vào đi thôi?" Tần Ngọc không e dè lôi kéo Tiết Vô Ưu đi vào bên trong hầu phủ Yên Ôn.

Liếc mắt thấy tới cửa nhóm gã sai vặt cùng với bọn hạ nhân đang tảo tuyết trong phủ đều ghé mắt nhìn các nàng, Tiết Vô Ưu vội nhanh rút tay về, nhỏ giọng ở bên cạnh lỗ tai Tần Ngọc nói: "Ngọc quận chúa, ta hiện tại khả là nam nhân!" Ở cổ đại, nam nhân cùng nữ nhân vẫn là không nên trực tiếp trao nhận không rõ.

Nhìn thoáng qua nam trang trên người Tiết Vô Ưu, Tần Ngọc không khỏi bật cười, sau đó nhìn Tiết Vô Ưu nói: "Xem ta thế nào đã quên đâu? Đúng rồi, năm trước người có phải hay không cũng đến Tần gia chúng ta đi?"

Nghe Tần Ngọc hỏi kỳ quái, Tiết Vô Ưu nói: "Ta một tháng mới xem mạch Tần lão phu nhân một lần, lần trước là ngày mười sáu tháng chạp xem mạch, lần sau hẳn là tháng giêng ngày mười sáu, đã qua năm! Thế nào? Chớ không phải là thân thể lão phu nhân có gì không ổn?"

"Không có! Không có!" Tần Ngọc vội xua tay, sau đó nở nụ cười về phía Tiết Vô Ưu một khắc, mới nói: "Người luôn không đi, sẽ có người nhớ thương!"

"A?" Lời Tần Ngọc nói làm chập Tiết Vô Ưu ngẩn ra. Nghĩ rằng: Đây Ngọc quận chúa đến cùng muốn là nói cái gì? Thế nào nàng lại cảm giác được hôm nay vừa thấy nàng (TN) không là cười cũng chính là dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào chính mình, chẳng lẽ là...

Ngay sau đó, bên cạnh lỗ tai liền nghe đến thanh âm như chuông bàn bạc của Ngọc quận chúa. "Quân ca ca!"

Tiết Vô Ưu ngẩng đầu một cái, chỉ thấy phía trước một nam tử cao to mặc áo choàng đen trên nền tuyết trắng xóa đi về phía bọn họ. Một bên Ngọc quận chúa sớm đã nhanh hai bước chạy đi qua, thân mật kéo cánh tay Thẩm Quân, cúi đầu cười nói cái gì. Tiết Vô Ưu thấy thế, liền mang theo Liên Kiều cũng đi qua.

"Thẩm tướng quân!" Đi đến trước mặt các nàng, Tiết Vô Ưu một lượt cúi đầu.

"Tiểu vương đại phu, làm phiền!" Thẩm Quân trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

"Đây là bốn phận của Tiểu vương." Thẩm Quân không cười sao? Trên mặt luôn không có biểu cảm gì. Không biết là thật khốc, hay là giống như nam mình tình hiện đại đều tỏ vẻ làm dáng?

"Quân ca ca, nghe nói mai trong vườn hoa mai nhà người đều nở, người dẫn ta đi thưởng mai đi?" Tần Ngọc ngẩng đầu nhìn Thẩm Quân trước mắt cao hơn nàng một cái đầu, quang mang thiên chân hồn nhiên không muốn xa rời tràn ngập trong ánh mắt, trên tóc được cài đá hồng nhạt khảm quý dưới ánh mặt trời càng phát sáng rực rỡ càng làm cho nàng thêm xinh đẹp đáng yêu.

"Tuyết rơi lớn như vậy người chạy tới chỉ vì xem mấy đóa hoa mai?" Thẩm Quân cúi đầu nhìn Tần Ngọc nói.

Hắn chẳng lẽ không biết nhân gia người ta không đến xem hoa mai, mà chỉ đến xem hắn. Tiết Vô Ưu nghĩ: Hắn đến cùng là giả không biết hay vẫn là thật không biết? Theo lý thuyết từ xuất thân danh môn của Ngọc quận chúa, với bộ dạng xinh đẹp đáng yêu như vậy, càng lại là mối tình thâm thiết, chẳng lẽ Thẩm Quân này một chút đều không động tâm sao?

"Thế nào? Không được sao? Người nhanh mang ta đi thôi!" Ngay sau đó, Tần Ngọc liền bắt đầu lôi kéo cánh tay Thẩm Quân làm nũng. Thẩm Quân như vô pháp cự tuyệt, hướng về phía Tiết Vô Ưu ý nói một chút, liền xoay người mang theo Tần Ngọc đi, Tần Ngọc nhất thời cười đến vô cùng xán lạn, đi ra vài bước, còn quay đầu về phía Tiết Vô Ưu giả làm mặt quý!

Chờ người phía trước đi xa, Liên Kiều trên lưng đeo cái hòm thuốc tím tiến lên nói: "Nhị tiểu thư, vị Ngọc quận chúa kia nhất định là coi trọng Thẩm đại tướng quân đi? Bất quá giống như vị Thẩm đại tướng quân kia đối với nàng cũng không có ý tứ lớn gì a?"

"Đừng nói vậy, đừng quên chúng ta tới làm gì!" Dừng người nói một câu, Tiết Vô Ưu liền cất bước về phía phương hướng của hầu phủ Yên Ôn nơi Thẩm Trần ở mà đi đến, Liên Kiều cũng chạy nhanh đi theo.

Sắc mặt Thẩm Trần vẫn phiền chán như trước, đối với Tiết Vô Ưu càng không thêm để mắt, bất quá cũng may là Thẩm lão phu nhân đã phân phó hắn cũng coi như là phối hợp cho nàng ghim kim chữa bệnh, điều này đối với Tiết Vô Ưu mà nói là đủ rồi, sắc mặt bệnh nhân kiếp trước nàng cũng gặp qua, còn có người hành hung bác sĩ đâu!

Sau khi hoàn châm cho Thẩm Trần, thê tử Thẩm Trần Diêu thị vội đi ra theo, hỏi: "Tiểu vương đại phu, đều đã hơn một tháng, thế nào cũng không thấy có hiệu quả gì a? Có phải hay không không có hi vọng?"

Tiết Vô Ưu nhìn đến vẻ lo lắng cùng ôm một chút hi vọng trên mặt Diêu thị, trong ánh mắt tràn ngập quan ái* với trượng phu, nàng đành phải trả lời:

"Ta còn muốn quan sát ba tháng, bất chợt nếu còn chưa thấy hiệu quả? Nếu ba tháng sau không có chút tiến triển như lời nói, thỉnh phu nhân mời cao minh khác!" Tuy rằng trong lòng là đồng tình với nàng, nhưng nàng(TVU) cũng không thể mang tới cho nàng nhiều hi vọng, bởi vì hi vọng càng lớn thất vọng càng lớn hơn, chỉ sợ về sau nàng(DT) sẽ chịu không nổi!

[*Quan ái: quan tâm, nhân ái]

Nghe nói như thế, Diêu thị trầm mặc một khắc, đại khái trong lòng rất là rối rắm đi? Tiết Vô Ưu muốn mở miệng khuyên giải an ủi nàng hai câu, nhưng lại không biết nói gì cho phải? Hơn nữa hiện tại nàng dù sao cũng là một thân nam trang, cũng không quá thuận tiện. Lúc này, trong lòng một nha đầu bé hai thất gắm vóc đã đi tới. "Đại nãi nãi, hai thất vân cảm này đã được tìm đến!"

Diêu thị cười một tiếng chỉ vài dẹt trong lòng nha đầu bên người nói: "Tiểu vương tiên sinh, đây là hai thất vân cảm tốt nhất, dùng để mừng năm mới, người cảm lại cấp nương tử làm hai kiện quần áo đi?"

Tiết Vô Ưu vội cự tuyệt nói: "Tạ phu nhân hảo ý, nhưng tiểu vương còn chưa có đón dâu đâu, cho nên không cần phải!"

"Vậy người có tỷ muội mẫu thân đi? Cầm lại cho các nàng cũng giống nhau!" Diêu thị quay đầu liếc mắt nha đầu kia một cái, nha đầu kia liền tiến lên muốn đem gắm vóc trong tay đưa cho Liên Kiều bên cạnh Tiết Vô Ưu.

"Này..." Liên Kiều nhìn Tiết Vô Ưu không biết có nên hay không, Tiết Vô Ưu nhìn lướt qua vân cảm trong lòng nha đầu, đích xác rất là ngăn nắp, thấy chối từ không được, đành phải cười thờ dãi nói: "Đa tạ phu nhân!" Ở kiếp trước, tâm lý người nhà bệnh nhân này nàng kỳ thực là có thể lý giải, nếu như nàng không thu theo lời nói, phỏng chừng là Diêu thị sẽ không an tâm!

Nghe được lời Tiết Vô Ưu nói, Liên Kiều tay nhanh thu gắm vóc, lát sau theo Tiết Vô Ưu liền cáo từ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43-1: Mưu tính sâu xa (1)

Tối hôm qua tuyết rơi thật sự lớn, hầu phủ Yên Ôn lại lớn, nhóm các gã sai vặt đều đang tảo tuyết, còn có rất nhiều đường chưa tảo sạch sẽ, cho nên dĩ vãng Tiết Vô Ưu liền không đi gần cái lộ kia, mà vòng quanh hành lang gấp khúc theo đường đi đã tảo tốt.

Đi tới, đi tới, Liên Kiều phía sau đột nhiên hưng phấn hô: "Nhị tiểu thư, người xem phía trước có thật nhiều hoa mai a!"

Tiết Vô Ưu ngừng đầu vừa nhìn, phía trước cách đó không xa là một bãi đất trống gieo trồng khoảng hơn mười cây mai lớn nhỏ, hoa mai nở rộ trên cành cây đều bị tuyết đè nặng, một đóa hoa màu hồng phấn xen lẫn với bông tuyết hoa mai kiêu diễm ướt át, hơn nữa chung quanh đình đài lầu các cùng núi giả thật sự là trên cả hoàn hảo. Chẳng lẽ đây là mai viên trong hầu phủ Yên Ôn theo lời Ngọc quận chúa sao? Nhìn nhìn lại mai trong vườn tựa hồ cũng không có người xem, không biết vừa rồi nàng nói thường mai rồi hai người đi nơi nào? Ha ha... Xem nàng, bất quá Ngọc quận chúa nói đi thường mai bất quá chỉ là lấy cái cớ mà thôi, nàng chính là muốn thân cận người trong lòng thôi, phỏng chừng lúc này khẳng định là ở nơi nào đó khanh khanh ta ta đi?

Đi dần dần đến gần mai viên, Tiết Vô Ưu dừng chân trước một gốc cây mai dưới chân là đường mòn làm bằng đá cuội, cẩn thận thường thức vài lần cây mai thụ xinh đẹp ở trước mắt, sau đó liền cúi đầu nhắm mắt ngửi mùi hương từ trên mấy đóa hoa mai, đầu chớp mũi lập tức ngửi thấy được một chút mùi thơm nhàn nhạt, thấm sâu vào ruột gan. Trách không được cổ nhân lại đem mùi hoa mai so sánh với hoa mai đầu!

"Hoa mai này người như vậy, không bằng ta chiết mấy cành trở về cắm bình hoa lúc nào người cũng có thể thấy chúng được!" Phía sau Liên Kiều nhìn thấy nhị tiểu thư giống như rất thích hoa mai này, cho nên nói xong lập tức buông gắm vóc trong lòng đi lên phía trước chiết hoa mai.

Nghe được lời Liên Kiều phía sau nói, Tiết Vô Ưu vội vã chặn lại nói:

"Không thể chiết!"

"Vì sao a?" Liên Kiều nghi hoặc hỏi.

"Hoa mai động lòng người chính là hoa mai còn trên cây, người bẻ đi bọn nó liền không còn có sinh mệnh, hương khí đã chặt đứt, còn có cái ý tứ gì đâu?" Ngón tay Tiết Vô Ưu khây khây một đóa mai lộng mang theo băng tuyết nhẹ giọng nói.

[*Hương khí: hương thơm, sinh khí (sự sống)]

"A?" Lời nói tiểu thư nói nàng thế nào cũng đều không hiểu a? Liên Kiều mở to hai mắt nhìn nhìn hoa mai này, cảm giác chạm không tới ý nghĩ tiểu thư a.

Quay đầu nhìn sang bộ dáng đần độn kia của Liên Kiều, Tiết Vô Ưu cười, kêu lên: "Đừng ngây ngốc suy nghĩ nữa, đi thôi!" Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Ách." Liên Kiều sờ sờ đầu, cũng đi theo.

Bóng lưng gầy yếu bị hoa mai che khuất một nửa càng lúc càng xa, một đôi mắt sâu thẳm nhìn theo các nàng một khắc, sau đó liền quay đầu nhìn hoa mai đang nở rộ cách đó không xa như có đắm chiều. Đứng ở chỗ hành lang gấp khúc Thẩm Nghiêm đứng sau lưng chủ tử, một hồi lâu sau mới mở miệng hỏi: "Nhị gia, hương khí bị chặn đứt là cái gì?"

Vừa rồi lơ đãng nghe được đối thoại của các nàng Thẩm Quân quay đầu nhìn thoáng qua thị vệ kiêm phó tướng của hấn, sau đó liền đem ánh mắt nhìn về phía xa xa. "Người không hiểu đầu!"

Nghe được lời chủ tử nói, Thẩm Nghiêm ngưng ngưng sờ sờ đầu, ngây ngô cười nói: "Đúng vậy, Thẩm Nghiêm chỉ là người phạm tục, chỉ biết đấu tranh anh dũng, thật đúng là không biết ôm ấp tình cảm a thì từ a lĩnh tình gì đó!"

"Ngọc quận chúa đi đến nơi của lão phu nhân?" Vừa rồi vừa vặn có một vị khách đã đến, Thẩm Quân tính thoát thân, có Tần Ngọc nên gọi nàng đến nơi mẫu thân trước chờ hấn, sau đó hấn sẽ đến sau.

"Là." Thẩm Nghiêm nhanh gật đầu.

Thẩm Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, phân phó nói: "Một lát Ngọc quận chúa nếu hỏi, nhớ nói ta có việc gấp đi quân doanh!"

"Là." Thẩm Nghiêm trước gật đầu, sau đó cười hi hi nói: "Nhị gia, ngài đối Ngọc quận chúa không có cái ý tứ gì kia a?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân quay đầu đem ánh mắt dừng trên gương mặt đang cười hi hi của Thẩm Nghiêm, mặt không biểu cảm nói một câu. "Người hôm nay nói rất nhiều!" Nói xong, liền xoay người khoanh tay mà đi.

Nhìn bóng lưng chủ tử, Thẩm Nghiêm vuốt cái gáy làm bầm lều bầu. "Hình như là hôm nay ta nói nhiều!"

...

Trong phòng ấm áp như xuân, trên cửa sổ hoa thủy tiên nở rộ, vài nha đầu khoanh tay thị lập, Thẩm lão phu nhân ngồi tựa nửa người trên gối mềm đặt trên kháng, đại a đầu Song Hi quỳ gối trên kháng bóp chân cho Thẩm lão phu nhân, Diêu thị đứng trên mặt đất hồi bẩm tình huống vừa rồi tiểu vương đại phu tới vì Hầu gia mà ghim kim.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2: Mưu tính sâu xa (2)

Nghe xong lời Diêu thị bẩm báo, Thẩm lão phu nhân không nhanh không chậm nói: "Tiểu vương đại phu đã nói có hi vọng, kia chúng ta phải tần một trăm hai mươi lòng mới là, người nhất định phải đốc thúc bọn nha đầu mát xa chân đúng hạn cũng không thể thiếu!"

"Điều này mẫu thân không cần phân phó, nàng dâu cũng biết!" Diêu thị gật đầu nói.

"Ân." Thẩm lão phu nhân trên điểm này đối với Diêu thị là rất yên tâm, muốn nói nàng vì con mà đau này nàng dâu cũng không kém so với nàng này làm nương, cho nên những năm gần đây nàng mới đem con cùng mọi sự tình trong phủ Hầu gia đều giao cho nàng.

Hồi bẩm xong sự tình Thẩm Trấn rồi, Diêu thị cười nói: "Mẫu thân, thời điểm nàng dâu vừa tới có nhìn thấy Ngọc quận chúa mới vừa đi, nói với nàng hai câu, nói là hoa mai nở, mới đến nhà chúng ta xem hoa mai!"

"Lời này người cũng tin?" Thẩm lão phu nhân lão mắt liếc sang Diêu thị một cái.

"Ha ha..." Thấy ánh mắt bà bà, Diêu thị cười. "Tự nhiên hết thấy đều không trốn được pháp nhãn của mẫu thân. Nàng nơi nào tới xem hoa, tới xem người còn không sai biệt lắm!"

Sau đó, Thẩm lão phu nhân giống như đến đây có chút tinh thần, ngồi thẳng thân mình một tí, đối với Diêu thị nói: "Kỳ thực Ngọc quận chúa bất luận là gia thế, tướng mạo, nhân phẩm đều là tốt nhất chi tuyển, cùng lão nhị nhà chúng ta cũng thật xứng!"

Nghe nói như thế, đôi mắt Diêu thị chợt lóe, thử thăm dò hỏi: "Ý mẫu thân là đem Ngọc quận chúa gả cho nhị thúc?"

"Chẳng những ta có ý tứ này, Tần gia cũng có ý tứ này, ý tứ của Ngọc quận chúa lại càng không cần nói. Chỉ là vì phụ thân người gia tang ba năm, lão nhị lại đi biên quan vài năm nay, mới đem việc này trì hoãn xuống. Ta nghĩ chờ thêm gia tang ba năm của phụ thân người qua, lão nhị cũng không nhỏ,

cũng nên cho hắn thành gia lập nghiệp!" Thảm lão phu nhân nói.

Điều thị cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu cười bẽn lẽn nói: "Mẫu thân, muốn nói Ngọc quận chúa quả thật không sai, nhưng là lão nhị đối với nàng rất lạnh nhạt, giống như... Không có ý tứ về phương diện này! Tính khí của hắn mẫu thân cũng biết, nếu chính hắn không vừa ý, chỉ sợ..."

Thảm lão phu nhân nghe xong lời này, mày liễu thoáng chau lại, trên mặt nhìn không ra biểu cảm gì, trầm mặc một khắc sau, mới vẫy vẫy tay về phía Điều thị. "Ta có chút mệt mỏi, ngươi trở về chiếu cố Trần nhi đi!"

"Là." Thấy trên mặt Thảm lão phu nhân âm tình bất định, Điều thị không nói thêm cái gì, liền lên tiếng trả lời lui ra ngoài.

Từ trong phòng Thảm lão phu nhân đi ra, Điều thị có tâm sự đi về phía viện nàng trụ. Nha đầu Xuân Hoa bên người ở phía sau quan sát sắc mặt hỏi: "Nãi nãi giống như có tâm sự, có phải lão phu nhân cùng nãi nãi đã nói gì đó phải không?"

"Lão thái thái muốn cho nhị gia cưới Ngọc quận chúa!" Xuân Hoa là nha đầu được mang từ nhà mẹ đẻ của Điều thị, cũng là tâm phúc của nàng, cho nên không có gì ngại(ĐT) không nói với nàng.

Nghe nói như thế, Xuân Hoa nói tiếp: "Ngọc quận chúa tuy rằng nhìn qua không có tâm cơ gì, nhưng đến cùng có gia thế hiển hách như vậy, nếu thực giả lại đây, chuyện trong phủ này ..."

"Lấy chồng đây hay không chúng ta hiện tại nói không tính, chỉ bằng hiện tại chúng ta có thể lấy được bao nhiêu đi!" Điều thị đánh gãy lời nói của Xuân Hoa.

"Không bằng qua năm chờ lại phát thêm tiền thưởng?" Xuân Hoa đề nghị.

"Không được! Bọn hạ nhân nghị luận lên không ổn, nhưng là sang năm y bạc làm xuân cùng tiền tiêu hàng tháng trước thả ra đi, lợi nhuận năm trước cùng năm sau đều sai đâu!" Điều thị cúi đầu suy nghĩ một chút rồi phân phó nói.

"Mắt thấy liền mừng năm mới, nô tì phải đi làm ngay!" Xuân Hoa chạy nhanh đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mất nhiều hơn được

Đêm trừ tịch, gia gia đoàn tụ, hộ hộ vui mừng, Tiết gia cũng không

ngoại lệ, hơn nữa năm nay dự đoán là càng thêm náo nhiệt long trọng, trước ba sân đều treo đèn lồng đỏ, bọn hạ nhân đều được lĩnh tiền thưởng, pháo so với năm ngoái cũng đặt mua nhiều hơn, điều đó càng không cần nói, cho nên Tiết gia năm nay người người đều thật cao hứng, đương nhiên là ngoại trừ mẹ con Lí thị là trong lòng phần hận dị thường. Bởi vì bạc đặt mua hàng tết đều lấy từ trong miệng các nàng nhỏ ra, nhất là trang sức quần áo mới trên người trên đầu Chu thị cùng Tiết Vô Ưu đều do Tiết Kim Văn đặt mua.

Tối ba mươi trong phòng Tiết lão thái thái đèn đuốc sáng

trung, trên bàn bát tiên bày các thức ăn đầy màu sắc, người một nhà Tiết

gia ngồi vây quanh ở trước bàn bát tiên, bọn nha đầu châm rượu trước khi

ăn, một bộ dạng vui mừng đoàn viên!

Sau khi thức ăn đều dọn đủ rồi, dựa theo quy củ Tiết lão phu nhân giờ lên

ly rượu thứ nhất. Nói: "Năm nay Kim Văn rất cực lên chức, quang cảnh

trong nhà cũng so với năm rồi tốt hơn nhiều, hi vọng năm sau Tiết gia chúng ta mọi chuyện đều như ý!" Bỗng chốc nhiều hơn bảy ngàn lượng bạc, Tiết gia ngày càng tốt hơn.

"Nương nói là! Chúng ta cùng nhau cộng ả* chén này." Tiết Kim Văn phụ họa.

[*Cộng ả: cùng nhau làm 1 việc gì đó từ 2 người trở lên]

Tất cả mọi người ngửa đầu uống ly rượu, Lí thị cũng dùng ánh mắt phần hận liếc về phía Chu thị cùng Tiết Vô Ưu một cái. Hôm nay trang sức trên đầu cùng quần áo trên người các nàng đều so với nàng cùng Dung tỷ lại tốt hơn, kỳ thực đây cũng coi như là tình huống bình thường, dù sao Chu thị là chính thất, Tiết Vô Ưu lại là đích nữ, so với thiếp thất còn tôn quý hơn nhiều.

Nhưng từ nhiều năm trước tới nay đều là Lí thị được sủng ái, lại sinh con,

hon nữa Lí thị còn là quản gia, cho nên hàng năm Chu thị cùng Tiết Vô Ưu

cũng chỉ có một bộ quần áo mới, trang sức đều không cần nghĩ đến, cho nên năm nay không trách được Lí thị lại cực kỳ phần hận! Huống chi tiền đặt mua trang sức quần áo còn đều là tiền riêng mấy năm nay nàng vất vả cướp đoạt đến. Nàng thật sự hận không thể tiến lên đem trang sức trên đầu Tiết Vô Ưu cùng Chu thị đều giật xuống dưới! Bất quá hiện tại tình thế này đối với nàng bất lợi, nàng chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

Rượu quá mấy tuần sau, Tiết Kim Văn nhìn găm vóc trên người mẫu thân cùng bồi để giầy cười nói: "Nương, vải bồi để giầy này thật sự là đẹp mắt, vừa thấy chính là vân cẩm thượng đẳng!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái buông chung rượu, vuốt chất liệu vải

trên người, rất là đắc ý nói: "Người thật tinh mắt! Thắt vân cẩm này là phu

nhân hầu phủ Yên Ôn đưa cho nương người. Người không biết thời điểm ta lấy đi cắt may làm xiêm y ngay cả sự phụ cắt may cũng tán thưởng, nói là tỉ lệ vân cẩm quan như thế này quý nhân lớn trong nhà cũng không có nhiều! Đương nhiên đây đều là bản lĩnh của Tiết Vô Ưu, triêm quang hiện tại này rất hợp với tổ mẫu người." Tiết lão thái thái nói làm cho Tiết Kim Văn cũng thật cao hứng, Chu thị đương nhiên cũng vui vẻ theo. Còn Lí thị cùng Dung tỷ cũng chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, mang bộ dáng rất khinh thường.

"Tổ mẫu thích Vô Ưu liền vui vẻ." Tiết Vô Ưu nhẹ nhàng cười.

"Tổ mẫu biết người là người có hiểu biết!" Tiết lão thái thái hiện tại

nhưng càng ngày càng thích Vô Ưu.

Thấy Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn không ngừng khen Vô Ưu, trong

lòng Lí thị trong lòng không có tư vị gì, nhanh cười nói: "Lão thái thái,

chờ thêm hai tháng nữa Dung tỷ đã cập kê, điều này cũng coi như là đại sự

nữ nhi gia, có phải nên hào hào xử lý một chút không?"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái nhìn Dung tỷ, lại nhìn nhìn Tiết Vô Ưu

bên cạnh, nói: "Cũng nên xử lý một chút, liền theo quy củ năm đó làm cho

Tiết Vô Ưu mà làm!" Từ khi biết huynh đệ nhà mẹ đẻ Lí thị lấy bạc từ Tiết

gia nhiều như vậy, Tiết lão thái thái liền đối với Lí thị có thành kiến rất

sâu, ngay cả Dung tỷ có liên quan cũng không muốn gặp mặt, Nghĩa ca là

trưởng nam duy nhất của Tiết gia, nhưng dĩ vãng không còn giống như lúc

trước đâu!

Vừa nghe lời này, Lí thị lập tức bị nghẹn không thể nói rõ. Thời điểm hai

năm trước Tiết Vô Ưu cập kê cũng chỉ có một nghi thức cập kê mà thôi, kia

nhưng đơn giản lại không thể đơn giản hơn, điều này muốn so với quy củ làm cho Tiết Vô Ưu, còn có thể bán cái gì đâu? Nhưng mà Lí thị cũng không thể nói rõ, bởi vì dù sao Tiết Vô Ưu là đích nữ, Dung tỷ lại là thứ nữ, không

thể nói Dung tỷ muốn nhất đẳng được! Dung tỷ ngồi ở một bên cũng đỏ mặt, trước kia nàng đâu chịu nổi ủy khuất như vậy? Không khỏi đem hết thái độ phần hận đều ghi tạc trên đầu Tiết Vô Ưu.

Nhưng là Chu thị này lại mềm lòng, cảm giác bản thân là mẹ cả, thế nào

cũng muốn xuất ra một chút phong phạm, hon nữa còn bận tâm đến mặt mũi của Tiết Kim Văn, cho nên liền cười hướng Tiết lão thái thái cầu tình nói: "Nương, năm nay quang cảnh chúng ta tự nhiên không thể cùng mấy năm trước so sánh với nhau, chuyện nữ nhi gia cập kê cũng là đại sự trong cuộc đời các nàng, hay là làm hồi sự một chút, Vô Ưu cũng không nói cái gì!"

Nghe được Chu thị cầu tình, ánh mắt Tiết lão thái thái nhìn phía con, Dung

tỷ dù sao cũng là khuê nữ được Tiết Kim Văn sủng ái nhiều năm, cho nên

nhanh cười nói: "Nương, lệ nương nói cũng là!"

Sau đó, Tiết lão thái thái nói: "Các người đều đã nói như vậy, kia qua năm liền bắt tay vào xử lý một chút đi!"

"Tạ lão thái thái!" Lí thị vừa nghe, trên mặt cũng lộ ra sắc mặt vui mừng. Dung tỷ cũng lờm lểch mắt về Chu thị cùng Tiết Vô Ưu một cái, căn bản là không thêm linh phân tinh này!

Sau đó, Tiết lão thái thái quay đầu nói với Chu thị: "Ta thấy khí sắc của người mấy ngày nay thân mình hẳn là rất tốt đi?"

Từ sau khi Tiết Kim Văn lên chức, mấy tháng này cơ hồ đều nghỉ ở trong phòng của nàng, vốn Chu thị cũng không có tật xấu quá lớn, chỉ là vì tâm tình buồn bực, hiện thời lại cùng phu quân trọng thập ân ái, cho nên sắc mặt cũng hồng nhuận lên, cơ hồ cùng người bình thường không khác là bao!

Chu thị vuốt vuốt mặt mình, cười nói: "Nhờ phúc lão thái thái, so trước kia tốt hơn nhiều!"

Tiết lão thái thái gật đầu, sau đó dùng giọng điệu mệnh lệnh nói: "Mấy ngày

nay người Kim Hoàn rất không tốt, luôn luôn đều nghỉ ở trong phòng, sự tình trong nhà đều là ta cái lão xương cốt ở đỉnh chuôi này, qua năm thăm người thân rồi chiều đãi thân hữu còn có rất nhiều việc, hơn nữa hai tháng tới Dung tỷ lại cập kê, ta xem người liền quản gia một lần nữa thôi!"

Nghe nói như thế, mọi người đều chấn động! Từ sau khi Lí thị bắt đầu sinh

hạ Nghĩa ca, đã quản gia hơn mười mấy năm, lần này xem như quyền quản gia lại rơi vào trong tay chính thất Chu thị, trong Tiết gia phảng phất náo

loạn chấn động thành một đoàn. Đầu tiên là Lí thị dùng ánh mắt không thể

tin nhìn về phía lão thái thái, Chu thị cũng thật ngoài ý muốn, Tiết Kim

Văn hết nhìn xem tiểu thiếp, lại nhìn xem thê tử, đại khái cũng là không

ngờ lão thái thái đột nhiên có quyết định này đi?

"Ta..."

Chu thị vừa muốn nói gì, đã bị Lí thị trách móc: "Lão thái thái, tỷ tỷ thân

người vừa mới khéo chút, người đừng làm mệt nàng! Lại nói thân thể của ta cũng tốt hơn nhiều, không bằng là ta thay tỷ tỷ vất vả đi?" Lần này đem quyền quản gia đánh mất, nàng thật đúng là không còn mặt mũi ở trong Tiết gia.

"Người vẫn nên dưỡng, dạy hảo Nghĩa ca cùng Dung tỷ thì tốt rồi! Nếu lệ

nương cảm thấy cô hết sức, vậy cho Vô Ưu giúp đỡ lý liệu là tốt

rồi, nàng cũng đã lớn như vậy, cũng nên đi theo người học hỏi kinh nghiệm!" Lời Tiết lão thái thái nói chân thật đáng tin.

"Là!" Chu thị gật đầu xưng là. Nhưng Lí thị giờ phút này quả thực là khóc

không ra nước mắt, mà Tiết Vô Ưu lại thờ ơ lạnh nhạt hết thấy, khóe miệng

không lưu lại dấu vết nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kể vì sau này

Sau cơm chiều sờ soạn một lát bài rồi lại thả yên hoa, qua canh ba buồn ngủ không chịu được, mọi người đều tự trở về phòng ngủ, chỉ có Tiết Kim Văn cùng Tiết lão thái thái là thức đón giao thừa, hai mẫu tử ngồi trên kháng tán gẫu một câu không một câu có.

"Nương, ngài thế nào đột nhiên lại không cho Kim Hoàn làm quản gia nữa?" Thê tử cùng tiểu thiếp đều là người của hần, có thể nói trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cho nên trong chuyện này hần rất khó phát biểu ý kiến, vừa rồi cũng không thể nói gì, chỉ có thể mặc cho mẫu thân làm chủ.

"Ta cho nàng quản xuống chỉ sợ nàng đem Tiết gia chúng ta chuyển về cho nhà mẹ đẻ nàng đi!" Nói đến việc này Tiết lão thái thái liền một mặt bất mãn.

"Nương lời này là nói như thế nào?" Tiết Kim Văn cười bồi hỏi.

Tiết lão thái thái thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: "Mấy ngày nay không phải là nàng luôn luôn cáo ốm không ra khỏi phòng sao? Đại khái là sự tình lần trước cảm giác bị mất mặt mũi đi? Sự tình trong năm qua nhiều ít gì, ta có hỏi một chút. Kết quả là vừa thấy sổ sách xuất nhập tiền bạc trong nhà cơ hồ đều bị nàng cất xén nhiều ngân lượng, trách không được trước đó vài ngày ngay cả đồ ăn của chúng ta chỉ làm qua loa. Người nói nàng như vậy thế nào ta còn dám dùng a? Kỳ thực những động tác nhỏ sau lưng ta những năm gần đây không phải một chút ta không biết, chỉ là nàng là nương Nghĩa ca, dù sao cũng là con nối dòng dưới gối người, về sau tiền riêng của nàng cũng đều cho Nghĩa ca, cho nên ta cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng hiện tại đưa cho nàng quản gia, một nhà lớn nhỏ của chúng ta sẽ không được thoải mái, hơn nữa ta thấy lệ nương thân mình dù sao cũng tốt hơn nhiều, không bằng liền đưa cho nàng quản là tốt lắm, dù sao nàng cũng là chính thất, lệ nương cùng Tiết Vô Ưu đều có trợ lực cho người về sau, cũng không thể bạc đãi các nàng mới là!"

"Vẫn là nương nghĩ đến chu toàn, con chỉ vội vàng bên ngoài chuyện những năm gần đây luôn luôn sờ soạng trong nhà chuyện, may mắn có nương tọa trấn!" Tiết Kim Văn cầm một cái mứt táo đưa tới Tiết lão thái thái bên miệng.

Tiết lão thái thái tiếp , tươi cười che kín tràn ngập khe rãnh mặt. "Người là càng ngày càng có thể nói !"

"Đúng rồi nương, ngài không là không biết chữ sao? Thế nào còn có thể xem sổ sách ?" Tiết Kim Văn đột nhiên nghĩ đến hỏi.

"Ta sẽ không tìm cái biết chữ nha đâu cho ta niệm sao?" Tiết lão thái thái nói.

"Chúng ta Tiết gia biết chữ nha đâu cũng không nhiều a?" Tiết Kim Văn trước mắt nhất nhất xẹt qua này nha đâu gương mặt. Dù sao này nha đâu còn không đến gần mười tuổi liền bắt đầu đương sai làm sống, căn bản là không có thời gian đi biết chữ, lại nói cũng không có nhân hội giáo.

"Liên Kiều bên người Vô Ưu biết chữ!" Thấy con suy nghĩ khổ sở, Tiết lão thái thái nói.

"Khó trách, Liên Kiều ở bên người Nhu nhi cùng Vô Ưu, các nàng đều là người yêu đọc sách, cho nên chắc cũng dạy cho Liên Kiều không ít!" Tiết Kim Văn gật đầu nói.

"Nguyên lai là ta nghĩ nhị tỷ cùng một cái gốc tử cũng không sai biệt lắm, không nghĩ tới nhất chúng ta đều đi rồi, nàng mới chính là người có tâm. Nói không chừng a, về sau Tiết gia chúng ta phải trông cậy vào sự giúp đỡ của nàng..." Tiết lão thái thái nhắc tới.

...

Sau khi trở về, Tiết Vô Ưu ngủ không vô, thân người tựa vào bên giường phiên thư bị đặt lung tung dưới đèn đuốc. Trên mặt đất Liên Kiều dùng que cời than nhúm lửa cười nói: "Nhị tiểu thư, xem ra lão thái thái này biết mấy năm nay Nhị nãi nãi sau lưng làm được những sự tình này, bằng không cũng sẽ không đoạt quyền quản gia của nàng nhanh như vậy!"

"Kia còn không phải công lao của người!" Tiết Vô Ưu nhàn nhạt nói.

Nghe nói như thế, Liên Kiều đã chạy tới nói: "Đều là công lao của nhị tiểu thư không phải sao? Nếu không là người dẫn ta, ta làm sao có thể biết sổ sách kia có nhiều huyền cơ như vậy a?"

"Ta chỉ nói cho người nên chú ý cái gì, là chính người hiểu được mà tùy cơ ứng biến thôi!" Tiết Vô Ưu cười liếc mắt quét Liên Kiều một cái.

"Ha ha, lần này thật sự là thống khoái! Người nói Nhị nãi nãi có phải là sau lưng tức chết rồi không? Còn có Dung tỷ, ngài không biết đêm nay nàng lấy ánh mắt gì mà nhìn ngài cùng Đại nãi nãi đâu!" Liên Kiều lại nói tiếp nhưng vẫn còn tức giận.

Nghe Liên Kiều lái nhai, Tiết Vô Ưu đem sách vở khép lại, đánh cái hà hơi nói: "Canh bốn đến nhanh như vậy, người không mệt a?"

"Không mệt, không mệt, đúng rồi, nô tì còn chưa có hỏi ngài đâu, trước cơm chiều nô tì nhìn thấy đại gia đưa trong tay ngài thứ này nọ đâu, đến cùng là cái gì a?" Liên Kiều nghẹn một buổi tối.

"Chính người xem đi!" Tiết Vô Ưu theo trong ống tay áo xuất ra một trương giấy chiếu đưa cho Liên Kiều, sau đó liền bắt đầu cời áo.

Liên Kiều hồ nghi tiếp nhận, thấy là một tấm ngân phiếu, sau đó liền giật mình, đứng dưới ánh đèn đuốc xem tiếp, không khỏi kinh ngạc nói: "Ngũ bách hai?"

"Ân." Tiết Vô Ưu giờ phút này đã mặc trung y chui vào trong ổ chăn.

"Đại gia vì sao lại cho người nhiều bạc như vậy a?" Liên Kiều hỏi.

"Nói là lần trước ba trăm lượng là tiền của ta, còn hai trăm lượng dư ra là một chút tâm ý làm cha của hấn, hấn nói ta thích cái gì liền vì bản thân mà mua một chút!" Đại khái nhiều năm đến như vậy, nàng vẫn ít cảm nhận được tình thương của cha, bạc trong đó, lúc ấy Tiết Vô Ưu cảm giác được trong lòng rất âm ập dễ chịu, phảng phất như còn có chút kích động!

"Nhị tiểu thư, đại gia thật đúng là xốt ngải!" Liên Kiều cũng thay Tiết Vô Ưu cao hứng.

Nằm ở trên gối đầu, ánh mắt Tiết Vô Ưu nhìn màn đỉnh màu xanh, đột nhiên hỏi: "Liên Kiều, tổng cộng chúng ta có bao nhiêu bạc?"

"Cho ta tính một chút!" Liên Kiều cúi đầu đếm trên đầu ngón tay mất chút thời gian, mới trả lời: "Tổng cộng là một ngàn ba trăm sáu mươi bát hai!"

Tiết Vô Ưu nghe được lời Liên Kiều nói, sau khi trầm mặc một khắc, đột nhiên không có đầu óc hỏi: "Người nói nếu cách ngoài kinh thành không xa mua một cái thôn trang nhỏ cần hết bao nhiêu bạc?"

"Uh, nếu theo lời nói tiểu thôn trang phòng chừng như thế nào cũng phải là hai ba ngàn lượng bạc đi?" Gương mặt Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói.

Liên tính ba ngàn lượng đi, còn kém một ngàn sáu trăm ba mươi hai hai, nếu sinh ý kiếm được tốt, xường được nàng cùng Tôn tiên hợp tác khai chế trong một năm mỗi người có thể kiếm được hơn một ngàn hai, nàng lại có thể xem bệnh cho một vài bệnh nhân theo lời nói có lẽ có thể nhanh mua được một cái tiểu thôn trang. Nói vậy liên tính về sau nàng không gả cho người khác cũng hẳn là có địa phương có thể đi đi? Lại có thể ở trong tiểu thôn trang mở thêm một xưởng chế được, trồng một ít được liệu, cây ăn quả, lương thực, hoa cỏ... Giờ khắc này, trước mắt nàng đột nhiên hiện ra những đóa hoa mai nhìn từ mấy ngày trước ở hầu Yên Ôn. Cảnh tượng kia thật là thật đẹp ! Đối, còn có thể trồng thêm một mảnh mai thụ...

"Nhị tiểu thư, ngài không phải là muốn mua một cái thôn trang đi?" Thanh âm Liên Kiều đột nhiên vang lên ở bên tai nàng, đánh gãy đi giấc mộng kia.

"Ta mệt nhọc, người cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải chúc tết tổ mẫu cùng cha mẹ đâu!" Nói xong, Tiết Vô Ưu liền xoay người về bên trong, cũng không nói chuyện thêm.

"Áo." Liên Kiều chỉ phải ngượng ngùng mà rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Theo từ xưa các gia các hộ đều bắt đầu đi chúc tết, Tiết gia tự nhiên cũng không ngoại lệ. Bởi vì năm trước Tiết Kim Văn được lên chức, cho nên năm nay người thân thân hữu đến thăm chúc tết so với năm rồi nhiều hơn không ít, tự nhiên là một lần nữa chương gia Chu thị phải lo trong lo ngoài, cũng may Tổng mục Bình Nhi đều là trợ thủ đắc lực, lại còn có Tiết Vô Ưu ở một bên giúp đỡ, tuy rằng thân mình Chu thị coi như là nhu nhược nhưng cũng đều ứng đối gọn gàng ngăn nắp, Tiết lão thái thái rất là vừa lòng. Nhưng Lí thị bị đoạt chỉ quyền chương gia, trên mặt càng không nhìn được, dứt khoát liền vẫn cứ cáo ốm, từ lúc đầu đến cuối luôn luôn đều không lộ diện. Bọn hạ nhân ai cũng đều thấy gió sử dã (ý nói là k thấy bóng dáng của Lí thị), trừ bỏ vài cái tâm phúc bên người Lí thị, còn lại từng từng hạ nhân sửa sắc mặt ngày xưa, đối với Chu thị cùng Tiết Vô Ưu đều là ân cần nịnh hót. Trong lúc nhất thời, phảng phất thay đổi trong Tiết gia là thiên nhật.

Mùng chín ngày này, Vô Ưu đang ở trong phòng nghiên cứu thuốc viên, đột nhiên Liên Kiều chạy tiến vào. "Nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư!"

"Xảy ra chuyện gì? Xem người kích động vậy." Vô Ưu ngừng đầu nhìn lướt

qua Liên Kiều, liền lại cúi đầu làm thuốc viên.

"Hai cái bà tử từ Thừa tướng phủ đến đây, nói là phụng mệnh Tàn lão phu nhân vội tới đưa cho ngài quần áo cùng trang sức !" Liên Kiều vội vàng nói.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu chau mày. Nghĩ rằng: Quần áo trang sức? Lần trước nàng đi bắt mạch cho Tàn lão phu nhân nàng còn không biết chính mình là thân nữ nhi, thế nào lại đột nhiên đưa đến cho nàng quần áo cùng trang sức? Lại nói nàng hẳn là không biết thân phận của mình a? Nàng ở ngoài làm nghề y đều luôn luôn tự xưng là họ Vương!

Gặp tiểu thư ngồi sững sờ ở chỗ kia, Liên Kiều nhanh kéo nàng đi ra ngoài. "Ngài nhanh chút đi! Lão thái thái cùng Đại nãi nãi đang chờ ngài đi đâu."

Vô Ưu vô pháp đành phải đi theo Liên Kiều về phía trước viện, trong lòng cũng nghĩ: Đại khái lại là Tàn Hiển bày trò quỷ đi? Không biết hẳn lại muốn

đánh chủ ý gì?

Cất một bước tiến vào đại sảnh, liền nhìn thấy hai bà tử hơn bốn mươi tuổi đứng giữa đại sảnh, ăn mặc đều là bất phẩm, đang bồi Tiết lão thái thái ngồi ở chính giữa cùng đứng bên người Chu thị nói chuyện. Nhìn thấy Tiết Vô Ưu đến đây, Chu thị vội nhanh nói: "Nhị tỷ nhà chúng ta đến rồi!"

Hai bà tử nhanh trở lại, liếc mắt đánh giá Tiết Vô Ưu một cái, trong đó có bà tử hơi lớn tuổi cười phúc phúc thân mình với Vô Ưu. Rất là thỏa đáng nói: "Nô tì Trịnh mẹ cấp nhị tiểu thư thỉnh an, nhị tiểu thư phúc thọ an khang!"

"Không dám nhận!" Vô Ưu nhanh đáp lễ, dù sao đối phương so với chính mình mẫu thân còn lớn hơn.

Sau đó, Trịnh mẹ liền giải thích ý đồ đến đây. "Chúng ta đều là người bên cạnh lão phu nhân, lần này là phụng mệnh lão phu nhân tới là muốn đưabái thiệp cho nhị tiểu thư !"

"Bái thiệp?" Vô Ưu nhướn mày. Nghĩ rằng: Hai vị mama này lớn tuổi, hơn nữa ăn mặc cùng cử chỉ không phải người bình thường, chắc hẳn là người bên cạnh Tần lão phu nhân đi, hẳn không phải là Tần Hiền phái tới đi? Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ Tần lão phu nhân đã biết thân nữ nhi cùng thân phận của mình?

Lúc này, một vị mẹ khác hai tay nhanh dâng một thiệp mời màu đỏ thắm giấy mạ vàng bên trong lên Tiết Vô Ưu. Tiết Vô Ưu tiếp, mở ra lại cúi đầu nhìn lướt qua, Trịnh mẹ liền cười nói: "Lão phu nhân nhà ta thỉnh nhị tiểu thư tháng giêng mừng mừng mười sáu đi quý phủ dự tiệc chúng ta, mong nhị tiểu thư hân diện!"

Không đợi Tiết Vô Ưu nói chuyện, Tiết lão thái thái cũng nói: "Nàng một cái tiểu hài tử làm sao biết cái gì hân diện hay không hân diện, khó được

Tần lão phu nhân để mắt nàng, nàng nhất định sẽ đứng giờ đi!"

Nghe được lời tỏ mẫu nói, Tiết Vô Ưu cúi đầu một lượt nói: "Thay ta tạ qua Tần lão phu nhân, ta nhất định sẽ đến đúng giờ!" Tuy rằng trong lòng có nghĩ hoặc, nhưng nàng cũng không thể không đi, chỉ cần đi chân tướng liền hết thấy đều rõ ràng.

Kia Trịnh mẹ vừa nghe, liền cười vẫy tay về phía hai cái nha đầu nàng mang đến, chỉ thấy hai cái nha đầu bụng khay đi tới trước mặt Tiết Vô Ưu, một cái khay là hai bộ quần áo cùng một kiện áo choàng tương hàng da lĩnh, một cái khay khác là hai bộ trang sức, vừa thấy chính là đồ tốt. Trịnh mẹ chỉ vào khay trong tay bọn nha đầu cười nói: "Đây là quần áo cùng trang sức mà thời điểm lão phu nhân còn trẻ tuổi từng mặc, nói là vóc người cùng khí chất của nhị tiểu thư cùng thời điểm nàng còn trẻ không sai biệt lắm, cho nên lấy đi nhường lại cho nhị tiểu thư mặc!"

Nhìn lướt qua mặt trên trang sức được khảm trân châu cùng bạch ngọc, Tiết Vô Ưu sợ hãi khéo léo từ chối nói: "Vật quý trọng như vậy, Vô Ưu không dám nhận!"

Nghe nói như thế, Trịnh mẹ quay đầu cười cùng vị mẹ đối diện nói: "Lão phu nhân đoán được thực không sai, nhị tiểu thư quả nhiên là vô công không chịu lộc." Lập tức, lại quay đầu đối với Vô Ưu nói: "Lão phu nhân nói, nàng đã ăn không an khang hoàn chưa trả tiền ngài hảo mấy tháng, nhị tiểu thư nếu không thu lời nói kia, nàng về sau liền ăn không không trả tiền thuốc viên cho ngài!"

Trịnh mẹ nói làm cho Tiết Vô Ưu cười, nàng nghĩ nói thêm cái gì cũng không tốt, đành phải đưa hai tay cùng Liên Kiều tiếp nhận khay trong tay hai nha hoàn. Cũng nói: "Thỉnh thay ta tạ qua lão phu nhân!"

Lại nhàn nhạt nói hai câu, bồi hai vị mẹ kia uống thêm một ly trà, hai bà tử kia mới đứng dậy cáo từ, Tiết lão thái thái cho Chu thị tự mình đưa ra ngoài cửa! Sau khi Chu thị đưa khách đi, liền trở lại đại sảnh, nhìn thấy Tiết lão thái thái đang ở xem qua quần áo cùng trang sức hai bà tử đã đưa tới, còn Vô Ưu lại đứng một mình ở một bên.

"Đồ thời thừa tướng phu nhân trẻ tuổi mặc qua, đều là vật phẩm tốt nhất! Không nghĩ tới Tần lão phu nhân lại thích Vô Ưu nhà chúng ta như vậy, phải biết rằng hàng năm mười sáu cử ở thừa tướng phủ cử hành yến hội cũng không phải là loại người nào cũng đều tham gia được, người lui tới đều là gia quyến của các quan to quý nhân. Đến lúc đó khẳng định là tập hợp tất cả các danh môn phu nhân cùng thiên kim Vô Ưu, người nên hảo hảo chuẩn bị a!" Trên mặt Tiết lão phu nhân cũng có vài phần đắc ý.

Lúc này, Chu thị cũng nói: "Đại khái là Tần lão phu nhân biết gia cảnh của chúng ta, cho nên mới đưa tới những thứ này đó chúng ta đặt mua không nổi, ngài cũng thật sự nghĩ đến đủ chu đáo! Vô Ưu, người đến đó ngàn vạn lần không cần thất lễ mới là."

"Là." Vô Ưu gật gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu cùng Liên Kiều liền ra đại sảnh. Trên đường, Liên Kiều ôm quần áo cùng trang sức đuổi theo Tiết Vô Ưu hỏi: "Nhị tiểu thư, lẽ ra Tần lão phu nhân không biết thân phận của người a, người nói mấy thứ này có phải là Tần đại nhân đưa tới không?"

"Chờ mười sáu chúng ta đi chẳng phải là sẽ biết?" Tiết Vô Ưu chau mày lại đi về phía trước.

"Nhị tiểu thư, người nói nô tì đến lúc đó mặc cái gì mới tốt?" Trong mắt Liên Kiều lộ ra mong chờ với ngày mười sáu đó vô cùng.

"Không phải là có hai bộ quần áo sao? Người một bộ là tốt lắm!" Tiết Vô Ưu nói.

"Kia... Kia thế nào có thể? Đó là quần áo của chủ tử, ta mặc vào đến cùng là chủ tử hay là nha đầu a?" Liên Kiều vội nhanh nói. Tiết Vô Ưu hé miệng cười, tiếp tục cúi đầu nghĩ đến chuyện kỳ quái này.

Chương 47: Thanh như thanh tuyền

Đào mắt đến mười sáu tháng giêng, đang lúc hoàng hôn, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều ngồi xe ngựa mướn chạy về phía Tàn phủ.

Nhanh đến thời điểm đến phủ thừa tướng, xe ngựa phía trước càng nhiều lên, đại khái đều là đến Tàn gia dự tiệc đi, cho nên mã phu liền đi một cái đường gần, quẹo vào một cái hẻm nhỏ, qua một khắc, ngay thời điểm xe ngựa sắp sửa chạy ra đầu ngõ, không nghĩ tới ngoài ngõ nhỏ vừa vặn có một chiếc xe ngựa cũng vừa hảo chạy đến đây, đến lúc này còn thiếu chút nữa không đụng vào, cũng may mã phu trên hai chiếc xe ngựa kịp thời gạt gao kéo lại dây cương, bắt quả con ngựa còn có chút chân kinh, hai xe ngựa cũng đều quơ quơ, tự nhiên người trên xe cũng bỗng chốc bị lung lay!

"Nhị tiểu thư, người không sao chứ?" Vô Ưu thân người nhoáng lên một cái,

đầu thiếu chút đã đập vào cửa sổ xe.

"Không có việc gì!" Vô Ưu lắc đầu.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một cái thanh âm bén nhọn của nha đầu. "Người sao lại thế này a? Có biết đánh xe hay không a? Nếu làm tiểu thư nhà chúng ta bị thương các người tóc húi cua đâm đương nổi sao? Mau tránh ra! Tứ tiểu thư nhà chúng ta còn vội vàng đi thừa tướng phủ dự tiệc đâu!" Bởi vì Tiết Vô Ưu ngồi trên một chiếc xe ngựa nhĩ luân lam bố tóc húi cua, hơn nữa lam bố trên xe ngựa còn dùng nước son trắng viết một cái từ cho mướn, phú quý nhân gia ai lại mướn xe ngựa đi đâu? Cho nên liền bị nhận định là loại dân chúng tóc húi cua.

Nghe nói như thế, Liên Kiều có chút tức bất quá, liền vén lên rèm cửa cùng nha đầu bên kia cũng liêu rềm âm ỉ lên. "Các người đừng có mắt cầu mà thấy người thấp, đi thừa tướng phủ dự tiệc rất giỏi a? Tiểu thư nhà chúng ta cũng là đi thừa tướng phủ dự tiệc!"

"Uy, người cũng dám mắng chửi người? Người có biết chúng ta nhưng là nhân gia thượng thư phủ Ngụy đại nhân hay không, người thức thời mau tránh ra, bằng không không có người hảo xem đâu!" Nha đầu đối diện nói chuyện rất kiêu ngạo.

"Người..." Liên Kiều còn muốn âm ỉ với đối phương.

Vô Ưu cũng bên trong xe ngựa nói: "Liên Kiều, cho xe ngựa lui về phía sau, nhường các nàng đi trước đi!" Nàng hôm nay là tới dự tiệc, cũng không nghĩ sẽ tìm phiền toái tới, loại sự tình này ở kiếp trước nàng cũng đã thấy nhiều, ý vào nhà mình làm quan có tiền xem bệnh cũng không chịu xếp hàng, hơn nữa đối với loại dân chúng tóc húi cua xem bệnh rất khinh thường.

Đúng vào lúc này, sau xe ngựa Tiết Vô Ưu có một con ngựa đến, bởi vì xe ngựa Vô Ưu chặn đầu ngõ, cho nên con ngựa kia cũng chỉ có thể hảo ngừng

lại. Ngồi ở trên con ngựa cao to là một vị nam tử mặc điều bông sơ bào đen, bỗng nhiên nghe được trong xe ngựa tiền phương truyền ra một đạo thanh âm tươi mát như dòng chảy róc rách, hẳn không khỏi tiếp tục nghiêng tai lắng nghe, bởi vì thanh âm kia thật sự rất êm tai, âm từ mềm nhẹ, lại tươi mát, không nhanh không chậm, làm cho hẳn thể nhưng lại có một loại xúc động muốn xem xét dung mạo của chủ nhân có được thanh âm này!

Nghe tiểu thư nói như vậy, Liên Kiều bất đắc dĩ, biết bản thân không thể gây chuyện, cho nên đành phải đối với mã phu nói: "Lui ra phía sau nhường các nàng đi trước đi!" Mã phu kia chỉ phải gạt gặt đầu, xoay người xuống xe, chuẩn bị đi kéo dây cương con ngựa.

Liền tại giờ phút này, nha đầu đối diện trên xe ngựa nàng rất là đắc ý. "Hừ, tứ tiểu thư, ta cho rằng các nàng còn có bao nhiêu kiên cường đâu, còn không phải ngoan ngoãn nhường đường cho chúng ta! Đại khái là nghe được phủ danh thượng thư dọa sợ chúng ta đi!"

"Ha ha... Người làm chi nói trắng ra như vậy a, làm cho người ta sượng mặt!" Lần này, một cái thanh âm thanh thúy lại mang theo tia yếu ớt từ trong xe ngựa phía đối diện truyền đến.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu bên trong xe nhủu mày xuống, sau đó liền đối với bên ngoài nói: "Liên Kiều, nói xe ngựa không cần lui, lập tức đi!"

Vốn Liên Kiều cũng rất là tức giận, nghe tiểu thư mình nói như vậy, lập tức liền đối với mã phu đang kéo dây cương xe ngựa lui về sau có ý lớn tiếng hô: "Tiểu thư nói không cần lui, lập tức đi!"

Vốn mã phu này là cái người nóng tính, chỉ là cố chủ nói lui, hẳn cũng không thể nói cái gì không tốt, đang nghẹn một bụng khí, nghe nha hoàn nói trên xe như vậy, mã phu kia lập tức buông lỏng dây cương ra, xoay người lên xe ngựa, liền hướng về phía móng con ngựa hung hăng đánh xuống hai cái, con ngựa liền nhanh chân chạy tới phía trước!

"Người... Các người..." nha đầu Ngụy thượng thư gia bị tức đến trắng mặt, cắn môi không thể nói rõ đến.

"Bạch Quả, nhớ kỹ chiếc xe ngựa kia cho ta, nhìn xem là loại người nào thế nhưng lại không đem chúng ta để vào mắt!" Trong xe ngựa Ngụy gia tứ tiểu

thư cũng không nghĩ tới đối phương thế nhưng lại không thêm sợ nàng.

"Là." Bạch Quả gật đầu xưng là.

"Còn ở nơi này làm cái gì? Chậm trễ yến hội của Tần lão phu nhân xem ta lúc trở về không thưởng người bản tử!" Ngự gia tử tiểu thư lấy mã phu trút giận.

"Là, là." Mã phu khẩn trương nhanh dùng roi vọt vàng gào thét xe ngựa mà đi.

Lúc này, chạng vạng đã buông xuống, nhìn hai xe ngựa phía trước kia chạy vội đi, Thẩm Quân nhưng cảm thấy có chút rất ý tứ, nhất là biểu hiện của nữ tử kia ngồi trong chiếc xe ngựa tóc húi cua không kiêu ngạo không siểm nịnh càng làm cho hắn thêm thưởng thức!

"Nhị gia, trời đã tối rồi, người không đi liền chậm!" Thẩm Nghiêm cười ngựa phía sau đi theo liền tiến lên nhìn chủ tử nhà mình.

"Đã biết!" Thẩm Quân nói một tiếng, hai chân kẹp liền bụng mã, roi ngựa trong tay rút xuống móng ngựa, con ngựa liền một tiếng thét dài giờ lên móng trước sau đó chạy vội đi.

Thời điểm xe ngựa chậm rãi ngừng ở đại môn Tần phủ, bóng đêm đã buông xuống, trước đại môn Tần phủ treo đầy đèn màu, những quan to quý nhân gia quyền nói liền tiến tiến xuất xuất không dứt, Tiết Vô Ưu cùng Liên Kiều một trước một sau bước lên bậc thang, sau khi đem thiệp mời đến người trên cửa nhìn, liền mở cửa cho các nàng tiến vào Tần phủ.

Một bước tiến Tần phủ, càng ngày càng náo nhiệt, nơi nơi đều treo đầy đủ loại kiểu dáng đèn lồng, có đèn cung đình, bát giác đăng, hình quạt, hình ngư, hình rồng đèn màu... Thật sự làm người xem hoa cả mắt, nhất là tại đây rét lạnh, trên hoa mộc đều là các loại màu cùng với quỳn hoa, nghiêm nhiên như là mùa xuân về hoa nở!

Đang ở thời điểm hoa cả mắt xem các màu hoa đăng, bên tai bỗng nhiên truyền đến một cái thanh âm nữ tử. "Người cuối cùng cũng đến!"

Ngẩng đầu vừa nhìn, dĩ nhiên chỉ thấy Ngọc quận chúa, nàng hôm nay ăn mặc rất là kiều diễm gọn gàng, kim phượng hoàng trên đầu được đèn đuốc rọi xuống lóe ra quang mang chói mắt, nhìn ra được trang dung đã trải qua trang điểm tỉ mỉ. Chờ nàng đến gần, Tiết Vô Ưu phúc phúc thân mình. "Tham kiến quận chúa!"

"Ai nha, người theo ta còn khách khí cái gì?" Ngọc quận chúa cũng thập phần thân thiện tiến lên một phen giữ lại hai tay nàng. Liếc mắt lên xuống đánh giá Tiết Vô Ưu một cái, hỏi: "Di, người thế nào lại không mặc áo choàng tổ mẫu tặng cho người a?"

Tiết Vô Ưu cúi đầu nhìn thoáng qua áo choàng hồ ly mao biên màu trắng ám vân miên trên người, cười nói: "Áo choàng Kia rất đẹp để quý giá, mặc ở trên người rất kỳ quái, cho nên không có mặc! Bất quá bên trong là ta mặc bộ quần áo lão phu nhân đã đưa tới." Vô Ưu chỉ chỉ kiện màu thủy lam thêu hồng nhạt hoa mai vài bông để giấy trên người.

"Người này cũng có chút quá đơn giản đi, người xem này hôm nay nhóm thiên kim đều trang điểm xinh đẹp đâu!" Ngọc quận chúa nhìn thấy Tiết Vô Ưu chỉ búi một cái cúi hoàn phân tiểu kế, trên kế chỉ sắp một trâm thủy tước sai tiểu bộ điều rất nhỏ, trên lỗ tai là một đôi khuyên tai thủy tinh thiên hồng nhạt, bộ dạng này cùng người ta so sánh thật đúng là rất keo kiệt!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Toàn là kinh hỉ

"Thân phận của ta vốn sẽ không cùng người ta so, nhưng vẫn là cô phụ một phen ý tốt của lão phu nhân!" Vô Ưu thật xin lỗi nói.

"Người đã đến rồi liền tốt nhất ! Đi, ta mang người đi gặp tổ mẫu." Ngọc quận chúa cũng không thêm để ý, lôi kéo Vô Ưu liền đi về phía mặt trong sảnh.

Đi vài bước, vừa vận nhìn đến Tần Hiến đứng ở trước đại sảnh chào hỏi cùng khách nhân lui tới, vừa thấy Tiết Vô Ưu đến đây, hắn sùng sốt một chút, sau đó liền nhanh bước đi tới. "Người... Thế nào lại đến đây?" Ánh mắt Tần Hiến đánh giá một thân Vô Ưu thanh nhã, có thể nhìn ra được trong mắt hắn toàn là kinh hỉ.

"Ta..." Vô Ưu còn chưa có trả lời, Ngọc quận chúa liền trách móc nói: "Xem người hỏi như thế người ta còn nói gì? Đường như giống không chào đón ?"

"Ta chỉ cảm thấy về vang cho kẻ hèn này!" Tần Hiến cười nói.

Xi! Lời Tần Hiến nói làm Vô Ưu cùng Ngọc quận chúa đều nhìn không được nở nụ cười. Gặp khách nhân lui tới rất nhiều, Tần Hiến còn muốn đi chiêu đãi khách nhân khác, cho nên Vô Ưu nhanh lời kéo Tần Ngọc đạo: "Mang ta đi bái kiến lão phu nhân đi?" Tần Ngọc gật đầu một cái, cùng đại ca nói một tiếng, liền mang theo Vô Ưu đi.

Đi vào phòng Tàn lão phu nhân, chỉ cảm thấy hơi ấm của người, hơn nữa một phòng người đông nghìn nghịt, ngồi ở trong phòng cùng Tàn lão phu nhân nói chuyện, dù sao không phải phu nhân cũng chính là thiên kim tiểu thư. Ngọc quận chúa một phen mang năng tiên vào, ánh mắt những người đó liền đều dừng trên người Tiết Vô Ưu!

"Tổ mẫu, ngài thỉnh người đến!" Ngọc quận chúa đem Vô Ưu kéo đến trước mặt Tàn lão phu nhân.

"Bái kiến lão phu nhân!" Vô Ưu phúc phúc thân mình, dư quang khỏe mắt nhìn đến người ngồi bên cạnh Tàn lão phu nhân thế nhưng lại thấy Thẩm lão phu nhân cùng với Diêu thị phu nhân hầu Yên Ôn. Lơ đãng liền cúi đầu, không biết các nàng có thể nhận thức được bản thân hay không?

"Người đã đến rồi?" Tàn lão phu nhân lão thị liếc mắt lên xuống đánh giá Tiết Vô Ưu một cái, liền mỉm cười gật đầu nói: "Uh, là đứa nhỏ đoan trang thân quần áo này người mặc xem cũng tốt!" Thời điểm vừa vào nhà, Vô Ưu đã thoát áo choàng ra, giờ phút này bộ hoa mai vải bồi để giấy màu thủy lam thêu hồng nhạt trên người là thời điểm Tàn lão phu nhân còn trẻ tuổi đã mặc qua.

Một bên Thẩm lão phu nhân nhìn thấy Tàn lão phu nhân coi trọng một nữ hài tử mặc cũng không xuất chúng như vậy, không khỏi đứng bên người con dâu Diêu thị thấp giọng hỏi: "Đây là tiểu thư nhà ai? Thế nào mà Tàn lão phu nhân lại thích như vậy?" Vừa rồi đã đến đây không ít nhân gia thiên kim quan lại, trong đó có thật nhiều các danh môn từ đủ nơi, cũng không gặp Tàn lão phu nhân coi trọng quá như vậy. Diêu thị đánh giá liếc mắt Tiết Vô Ưu một cái, thấp giọng hỏi đáp: "Nàng dâu cũng không biết, dường như có cảm giác nhìn có chút quen mắt!"

Bị Tàn lão phu nhân lôi kéo nói một hồi, Tiết Vô Ưu liền bị Tàn Ngọc lôi đi, rường cột Tàn gia chạm trở dọc theo hành lang dài treo đầy các hoa đăng đầy màu, Vô Ưu một lần nữa mặc vào áo choàng cùng Tàn Ngọc bước chậm ở hành lang dài một bên thường thức hoa đăng một bên tán gẫu.

"Hoa đăng này thật sự là đẹp mắt!" Vô Ưu tay chỉ đèn cung đình hồng tuế nhất trần bát giác trên đầu nói.

"Kia là đương nhiên! Hoa đăng đó đều là đại ca ta sai người cố ý chế tạo

gấp gáp. Hàng năm mười sáu tháng giêng nhà chúng ta đều sẽ treo đầy đủ mỗi loại kiểu dáng hoa đăng, thỉnh thân thích bằng hữu đi lại thưởng thức thiết yến." Tàn Ngọc cười nói.

"Đúng rồi, người xem đại ca của ta thế nào a?" Tàn Ngọc đột nhiên ngữ điệu vừa chuyển đem lời đề nghị đến trên người Tàn Hiến.

Nghe được câu hỏi Ngọc quận chúa, Vô Ưu bỗng chốc bị nghẹn lời, tuy rằng mơ hồ cũng biết nàng vài lần nhắc tới ý tứ của Tàn Hiến, nhưng cũng không nghĩ tới nàng sẽ hỏi trắng ra như vậy. Cho nên quanh co một chút, nói: "Tàn đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, là lương đồng của triều đình!"

"Ai nha, nhân gia không có hỏi người về phương diện này a! Ta chỉ hỏi người nói đại ca ta thế nào?" Ngọc quận chúa đất áo choàng Tiết Vô Ưu cứng rần ép nàng nói.

Ngọc quận chúa mặc dù thời điểm có tùy hứng một ít, yếu ớt một ít, nhưng không thể phủ nhận được nàng thiên chân hồn nhiên, không có một chút tâm cơ, tại đại cổng lớn đây lục đục với nhau cũng coi như là đáng quý đi? Dù sao nàng năm nay đã hai mươi tuổi, mọi khuê tú khác nàng cũng đã gặp qua một ít, không phải tranh danh lợi cũng chính là ghen toan. Bất quá khả năng này cũng cùng bối cảnh gia đình đơn giản của nàng có liên quan, trong nhà cũng chỉ có nàng cùng Tàn Hiến là hai cái huynh muội, cha mẹ song vong, không hề có huynh muội cùng cha khác mẹ nào, từ nhỏ chính là hòn ngọc quý trên tay của thừa tướng phu nhân, đại ca lại xem nàng như trân bảo, này cũng có thể coi như là hạnh phúc của nàng đi? Cho nên Tiết Vô Ưu vẫn thật thích cùng nàng làm bằng hữu, tuy rằng nàng lời nói luôn hỏi làm bản thân ngượng ngùng một ít. Cho nên đành phải nói: "Tàn đại nhân đương nhiên là một người rất tốt!"

Nghe Tiết Vô Ưu nói như vậy, Tàn Ngọc còn có chút thất vọng, giận dữ nói: "Ai! Người này nói cũng như giống chưa nói sao? Ta cùng các người không giống nhau, ta là dám yêu dám hận, ta thích Quân ca ca chính là thích Quân ca ca, mới không có thêm có cái gì ngượng ngùng đâu!"

Lời Tàn Ngọc nói làm Tiết Vô Ưu hé miệng cười, nghĩ rằng: Hành động của nàng mặc dù ở Đại Tề được xem như kì ba, nhưng là lời nói này ở hiện đại là quá tầm thường, dù sao đứng khi cùng chân thành của nàng cũng đáng giá tán thưởng. Chính là nàng thích Thẩm Quân, vị Thẩm Quân kia thích nàng sao? Giờ phút này, Tiết Vô Ưu thế nhưng có chút lo lắng Tàn Ngọc sẽ nhận được sự thương hại!

"Tiểu thư, ngài chạy chậm một chút, đừng ngã!" Chính đang nói chuyện, bên tai bỗng nhiên truyền đến một cái thanh âm bà tử.

Ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy phía trước hành lang dài có một tiểu cô nương phấn điều ngọc thể bốn năm tuổi cười vui chạy tới phía bên này! Nàng mặc một thân miên phục đỏ thắm sắc tương màu trắng lông tơ, trên đầu sơ hai búi tương kế, trên kế là dây buộc tóc màu đỏ thắm, làn da tuyết trắng, nhất là hai mắt to đen tuyền, thật sự là một cái tiểu nữ oa người gặp người thích!

"Cô cô!" Chờ nàng chạy đến trước mặt Tàn Ngọc, hai tay lôi kéo áo choàng Tàn Ngọc, ngọt ngào kêu.

Tàn Ngọc quay đầu hướng Tiết Vô Ưu cười, sau đó liền ngồi xổm xuống, vỗ về hai vai tiểu nữ oa kia cười nói: "Tía Tô, người có phải không hề nghe lời nãi cùng mẹ hay không?"

"Không có a, Tía Tô luôn luôn thật nghe lời!" Tiểu nữ oa kia trả lời, sau đó quay đầu vừa nhìn Tiết Vô Ưu, hỏi: "Di, a di này ta cho tới bây giờ đều không có gặp qua a?"

Như vậy tiểu nữ oa đáng yêu, Vô Ưu cũng thật thích ngồi xổm dưới, cười nói: "Ta cũng chưa từng gặp qua người đâu, người bảo ta a di Vô Ưu là tốt rồi!"

"Vô Ưu? Chính là không có ý tứ vô ưu sâu sao?" Tía Tô nâng quai hàm suy nghĩ một chút.

"Đúng vậy, Tía Tô thật thông minh!" Vô Ưu khen nói.

"Có rất nhiều người đều nói ta thông minh, bắt quá ta biết có một số người

là có ý nói như vậy, có một số người là nói phát ra từ nội tâm, nguoi thôi?

Ta biết cũng là phát ra từ nội tâm ra !" Tiểu đại nhân Tía Tô dường như nói xong.

"Ha ha..." Vô Ưu không nghĩ tới một đứa nhỏ bốn năm tuổi thế nhưng lại nói chuyện có ý tứ như thế , không khỏi hướng về phía Ngọc quận chúa cười.

Lúc này, nhũ mẫu sớm đã chạy đi lên, Tần Ngọc phản phó nói: "Mang tiểu thư đi nơi khác ngoạn đi, hôm nay trong phủ có nhiều người, nhất định sẽ xem trọng nàng!"

"Là!" Sau đó, nhũ mẫu liền mang theo Tía Tô đi.

Nhìn bóng lưng các nàng rời đi, Tần Ngọc đạo: "Tía Tô là nữ nhi của đại ca ta, năm đó đại tẩu bởi vì sinh nàng khó sinh mà chết, đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có mẫu thân, cho nên như hòn ngọc quý trên tay đại ca, cũng là sợ nàng chịu ủy khuất, cho nên những năm gần đây hẳn luôn luôn đều không có tái giá!"

Nghe được lời Tần Ngọc nói, Tiết Vô Ưu nghĩ rằng: Tuy rằng thập ngàn vạn sủng ái, vinh hoa phú quý, nhưng là đến cùng cũng không có mẫu thân thân sinh, nàng cũng là một người đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chọn lựa kế thất

Sau giờ Dậu, yến hội bắt đầu. Nhóm nam khách đều ngồi ở tiền thính, nhóm nữ khách ngồi ở hậu đường trong phòng khách. Hôm nay đại khái là có sáu bảy bàn nữ khách, vài vị phu nhân lớn tuổi thân phận địa vị cao tự nhiên là cùng Tần lão phu nhân, Thẩm lão phu nhân cùng phu nhân Điều thị hầu Yên Ôn cũng ở trong đó, còn những nữ khách còn lại chia ra từng nhóm người làm lập gia đình cùng người chưa gả, lập gia đình lại chia làm chính thất cùng tiểu thiếp, các thiên kim tiểu thư chưa lấy chồng phân biệt chia làm đích nữ cùng thứ nữ ngồi xuống. Tiết Vô Ưu đương nhiên là bị lôi kéo cùng Ngọc quận chúa ngồi ở trên một bàn, trên một bàn này đều là những vị đích nữ có thân phận tương đối cao, đại khái các nàng đều nhận thức quen thuộc lẫn nhau, nhưng là Tiết Vô Ưu một người cũng không có gặp qua, bắt quá mọi người xem nàng cùng Ngọc quận chúa thân thiết như vậy, cho nên cũng đều cho nàng vài phần mặt mũi.

Một đám nha hoàn xuyên qua bùng lên một đạo lại một đạo thức ăn tinh mỹ, đồ ăn này so nhà hàng hiện đại năm sao còn muốn tinh xảo hơn, đương nhiên hương vị cũng thật không sai, Tiết Vô Ưu nhắm nháp thức ăn đồng thời cũng quét vài lần khách nhân ở mấy bàn bên cạnh, giống như hôm nay phần lớn đều là những nữ khách thiên kim tiểu thư trẻ tuổi chưa lấy chồng, mà ngày này Tần lão phu nhân lại còn đặc biệt mời bản thân tới, còn đưa nữ trang cùng trang sức của nàng, chẳng lẽ phương diện này có ý tứ ích lợi gì?

Đang nghĩ hoặc là lúc, bên tai truyền đến thanh âm của Ngọc quận chúa. "Thực xin lỗi a, mấy ngày hôm trước ta ở trước mặt tổ mẫu lỡ miệng nói, tổ mẫu một khi biết nguoi là thân nữ nhi người thật sự rất cao hứng, cho nên lúc đó liền quyết định hôm nay mời nguoi tới!"

"Nguyên lai là nguoi, ta nói lão phu nhân làm sao mà biết được!" Theo biểu hiện kinh ngạc ra ngoài vừa rồi của Tần Hiển, Tiết Vô Ưu đã biết chuyện này không phải hấn an bày.

"Ai, nguoi cảm giác hôm nay ta tổ mẫu mời đến những thiên kim này đó thế nào?" Ngọc quận chúa đột nhiên hỏi.

"A?" Nghe được câu hỏi Ngọc quận chúa, Tiết Vô Ưu có chút kinh ngạc. "Đều là danh môn thiên kim, dung mạo cùng cử chỉ đều tốt lắm!"

"Nói cho nguoi hôm nay ta tổ mẫu có ý mời đến nhiều thiên kim như vậy chính là muốn cho đại ca ta tuyển một vị làm kế thất đâu!" Ngọc quận chúa bỗng nhiên ở bên cạnh lộ tai nàng nhỏ giọng nói.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Tần lão phu nhân quả thật là hữu dụng ý.

Chính là trong đó nàng cũng được tính là một người được tuyển sao? Thân ảnh Tần Hiển đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, Tiết Vô Ưu tay lấy qua ly rượu trước mặt, uống lên một ngụm nhỏ, tận lực làm cho biểu hiện của bản thân cùng bình thường không có gì sai biệt. Nhân nhật nói một câu. "Phải không?" Bởi vì nàng cảm giác giống như lời nói hôm nay của Ngọc quận chúa đều là muốn thử nàng, nếu như Tần lão phu nhân thật sự có ý tứ này, mà Tần Hiển cũng không cự tuyệt lời nói kia, vậy còn muốn nàng làm sao bây giờ? Là nhận theo sự an bày của các nàng hay vẫn là cự tuyệt? Nhưng nếu như Tần lão phu nhân tâm ý đã quyết, vậy nàng có thể kháng cự lại sao? Tái giá? Vào cửa làm mẹ kế? Tuy rằng vừa rồi bộ dạng cái tiểu nữ oa kia thật sự rất đáng yêu, nàng cũng thật rất thích, nhưng một khi nghĩ đến nàng(TVU) làm mẹ kế nàng thế nào liền mâu thuẫn như vậy đâu?

Sau đó, Ngọc quận chúa không nói chuyện, Vô Ưu liền rõ ràng: Nhân gia đã dùng lời nói nói trắng ra, hiện tại nếu nàng nguyện ý làm thiếp theo lời nói, phỏng chừng việc này liền không sai biệt lắm mà thành công, bởi vì vừa rồi nàng phảng phất nhìn ra một chút quang mang khác thường trong ánh mắt Tần Hiến. Không cần! Không cần! Nàng không muốn gả, càng không muốn làm mẹ kế của nhân gia. Nhưng nàng có thể làm sao bây giờ đâu?

Lúc này, một bàn cuối trong phòng khách là một vị nữ tử mặc sắc vải bồi để giày màu vàng nhạt đang bảo thị nữ nàng nhìn về hướng bàn Ngọc quận chúa xem. Cái nha đầu kêu Bạch Quả ở bên cạnh lỗ tai nói thầm. "Từ tiểu thư, vị ngồi bên cạnh Ngọc quận chúa kia chính là vị đã dựng xe chúng ta! Nghe nói Tần lão phu nhân rất thích nàng, còn lôi kéo tay nàng nói hơn nửa ngày đâu. Hơn nữa cả đêm Ngọc quận chúa đều cùng nàng như hình với bóng."

Ngụy Mầu Cầm đánh giá quần áo Vô Ưu có thể nói là xem như keo kiệt nhất trong nhóm người thiên kim tiểu thư này liền liếc mắt một cái, sau đó rất là khinh thường nói: "Không nghĩ tới Tần lão phu nhân còn có thể thỉnh người như vậy đến, là lai lịch gì a?"

"Ta đã hỏi vài cái nha đầu tiểu thư bọn họ hỏi thăm, nhưng ai đều cũng không biết, ngay cả hai cái nha đầu trong Tần phủ ta cũng hỏi, nhưng cũng nói chưa từng gặp qua a, sao không có thể là kì lạ?" Bạch Quả trả lời.

"Hừ, có thể là bà con xa cùng thân thích nhiều năm không lui tới cũng không chừng. Giúp ta lưu ý đi!" Ngụy Mầu Cầm phân phó. Bạch quả nhanh lên tiếng trả lời.

Ngọc quận chúa đi thay quần áo, Tiết Vô Ưu ngồi ở một vị trí rất là nhàm chán, người chung quanh nàng lại cũng không thực, hơn nữa đối với chuyện vừa rồi trong lòng lại có chút buồn bực, dù sao vận mệnh một tiểu nhân vật giống nàng như vậy có lẽ chính là câu nói đầu tiên nhân gia thay đổi (ý tỷ nói là tỷ có thân phận địa vị k cao, chỉ cần 1 câu nói của ngta có thể đem tỷ sống dở chết dở). Rượu đêm nay nhưng là uống rất ngon, mang ê ẩm ngọt ngào, giống như hương vị dương mai, cho nên liền nhắm chán giờ lên cái cốc liền tục uống hết vài chung, nhất thời liền cảm giác cảnh vật trước mắt có chút lung lay. Lúc này, bên cạnh lỗ tai bỗng nhiên truyền đến một cái thanh âm ôn nhu. "Rượu này tuy rằng là rượu nho ngâm dương mai, nhưng tác dụng rất chậm, người đừng uống nhiều quá!"

Nghe thanh âm đó, Tiết Vô Ưu ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy là một vị tiểu thư ngồi bên cạnh trên người mặc vài bồi để giày màu hồng nhạt, bộ dạng nàng rất là đoan trang tú lệ, có thể dùng mắt ngọc mảy mai đến hình dung. Hơn nữa biểu đạt trong đôi mắt đều là thiện ý, có thể nhìn ra được là một người rất bình dị gần gũi, cùng tiểu thư thế gia vừa rồi mới cao ngạo thế gia rất bất đồng. Cho nên Tiết Vô Ưu cũng thân mật gật gật đầu. "Đa tạ!"

"Người tên là gì a? Ta trước kia một lần cũng chưa từng gặp qua người." Dù sao các nàng tiểu thư thế gia này đó trong một năm có rất nhiều cơ hội gặp mặt, cái này cũng thuộc về một vòng lần quần, có thể tương đương với vòng danh viện xã giao hiện đại đi?

"Tiết Vô Ưu!" Vô Ưu trả lời.

"Ta gọi Uất Trì Lan Hinh, cha ta là Binh bộ chủ bộ, chính là Lục phẩm quan, cùng này nhóm thế gia tiểu thư không có cách nào so được !" Uất Trì Lan Hinh cười đối với Tiết Vô Ưu nói.

"Cha ta là Lại bộ lục phẩm quan!" Vô Ưu không biết như thế nào nàng rất là thích vị nữ tử trước mắt này, cho nên nói một câu như vậy cũng xem như an ủi nàng đi, coi như là nói nàng cùng nàng giống nhau.

"Phải không? Đây là địa chỉ nhà ta, phụ thân ta cả ngày đều bận, mẫu thân qua đời rất lâu, trong nhà cũng chỉ có một mình ta, rất thuận tiện hoan nghênh người tới nhà ta ngoạn! Đây là địa chỉ nhà ta." Nói xong, Uất Trì Lan Hinh liền đem một tờ giấy nhét vào trong tay Tiết Vô Ưu.

Cúi đầu vừa thấy, trên giấy kia viết địa chỉ ở trong Đông Thành, đúng vậy, phụ thân chính là quan viên lục phẩm, xem ra nàng so với chính mình cũng không được đi nơi nào, tự nhiên cũng sẽ không ở trong Tây Thành này nơi nơi đều là cửa son nhà giàu. Lập tức, Tiết Vô Ưu liền gật đầu nói: "Ta nhất định sẽ đến!"

"Ân." Uất Trì Lan Hinh rất cao hứng khi nghe được tiếng nàng đáp ứng. Sau đó, hai người liền tán gẫu hết trời nam đến biển bắc.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tịnh đế liên hoa tay nhận cầu đính

Thời điểm yến hội sắp kết thúc, Trịnh mẹ bỗng nhiên tiến vào hướng về phía Tần lão phu nhân bẩm báo nói: "Bẩm báo lão phu nhân, trong cung phải một vị lão công đưa tới nhất trần hoa đăng, trên hoa đăng có viết một câu đố, hoàng thượng khẩu dụ nói nếu ai có thể đoán đúng, liền đem hoa đăng ban cho người đó!"

Nghe được tin hoàng thượng phải người đưa hoa đăng tới, Tần lão phu nhân đương nhiên là dị thường cao hứng, từ bên người Hồng Liên đỡ đứng lên. Cười về phía mọi người nói: "Một khi đã như vậy, kia chúng ta nhanh đi đại sảnh nhìn xem thánh thượng phải người đưa tới hoa đăng đi!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tò mò cùng hưng phấn theo đuôi Tần lão phu nhân đi phía trước. Ngọc quận chúa còn chưa có trở về, Tiết Vô Ưu

cùng Uất Trì Lan Hinh cười kết bạn cũng đi tới đại sảnh. Chỉ thấy trong đại sảnh mọi người từ lâu đã đứng lên, tất cả mọi người đều tất cung tất kính nhìn đèn cung đình trong giắt nhất trần bát giác trong đại sảnh, bên cạnh đèn cung đình là một vị hơn hai mươi tuổi mặc một thân quần áo công công màu đất. Thánh thượng phái người đưa tới đèn cung đình đương nhiên là không phải bình thường, tuy rằng đèn cung đình bát giác truyền thống, từng mặt trên đều được vẽ màu hoa văn, nhưng đèn cung đình này mỗi một mặt đều giắt một bông hồng phi thủy màu xanh biếc, mặt bông trên cùng phía dưới đèn cung đình còn được xuyên hai khóa đồng châu cùng với châu xuyên thủy tinh thật lớn, có thể nói trần đèn cung đình này cũng coi như là vô giá. Cho nên ánh mắt mọi người cũng gắt gao nhìn chăm chăm trần đèn cung đình kia, tuy rằng nơi này đều là quan to quý nhân, ở trong mắt bọn họ đèn cung đình cũng không được cho là quý báu gì, nhưng đến cùng vẫn là phần thưởng khó tìm mà hoàng thượng ban thưởng xuống, cho nên tất cả mọi người đều nghiêng tai lắng nghe vị công công kia nói lời đề bút mà hoàng thượng viết ở trên mặt giấy đèn cung đình.

"Thỉnh các vị nghe rõ, đề bút câu đối thánh thượng viết là: Hoa trung trân phẩm gặp chân tình, nhất hành hai bao ân ái hoa. Trong thời gian một ly trà nhỏ, người đoán được không cần nói ra, có thể dùng bút viết trên giấy, rồi viết tên của mình giao cho chúng ta là có thể. Ở trong thời gian này ai đoán đúng trần đèn cung đình này chính là của người đó !" Thái giám kia chỉ chỉ bàn giấy và bút mực bên cạnh.

"Có thể lập lại lần nữa hay không?"

"Chính là a, chưa có nghe rõ đâu!"

"Đèn cung đình kia thật xinh đẹp, không hổ là từ trong cung xuất ra đó!" Trong lúc nhất thời, có người ở suy nghĩ khổ não, có người khe khẽ nói nhỏ.

Nhìn đến trần đèn cung đình vô giá kia, Vô Ưu còn suy nghĩ: Ngọn đèn được đính phi thủy cùng trân châu phía trên hẳn là giá trị rất nhiều tiền đi? Năm ngàn lượng? Vẫn là một vạn lượng? Hơn nữa cùng với số tiền tích tụ là có thể mua một tòa trang viên rất lớn ở ngoài kinh thành hay không? Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cực kỳ hưng phấn! Cúi đầu suy nghĩ một chút, trong lòng liền có đáp án, thật sự không phải là vì nàng bác học, mà là câu đối này giống như nàng đã từng nghe qua ở nơi nào, chỉ là lâu quá có chút không nhớ rõ là đã nhìn thấy từ nơi nào. Một cái ngẩng đầu, nhìn đến Uất Trì Lan Hinh bên người đang cười về phía mình, phảng phất nàng cũng đã định liệu trước, hai người gật đầu phân biệt một cái, liền cất bước tiến lên cầm lấy bút lông viết một tờ giấy chiếu hảo đưa cho tên công công kia.

Bên này, Tàn Hiến cũng đã viết xong giao cho vị công công kia, ngay thời điểm xoay người lướt qua Tiết Vô Ưu, đôi mắt có ý liếc nhìn nàng một cái, cùng chạm ánh mắt hân trên không trung, Vô Ưu liền buông xuống mí mắt, trong lòng bỗng nhiên lại hiện lên ý tưởng vừa rồi, không biết cả khuôn mặt có chút nóng bừng! Uất Trì Lan Hinh bên cạnh nhìn đến ánh mắt Tàn Hiến nhìn Tiết Vô Ưu như có chút không đúng, quay đầu nhìn sang Tiết Vô Ưu, thấy trên mặt Vô Ưu nhàn nhạt, một chút cũng không có đáp lại Tàn Hiến, may Uất Trì Lan Hinh khẽ giật nhẹ.

Tàn Hiến trở lại trước vị trí của mình, Thẩm Quân nhìn hân nói: "Thánh thượng hàng năm vào hôm nay đều đưa hoa đăng cho người say mê hoa đăng, không phải là người đều luôn luôn không ham thích sao? Hôm nay như thế nào lại?"

"Tâm tình hôm nay cùng lúc trước có điều bất đồng!" Tàn Hiến cười cười.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân không khỏi nghi hoặc mắt nhìn xuống. Lúc này, Tàn Hiến ngược lại hỏi: "Người xảy ra chuyện gì vậy? Nếu không có sai xuất, thì giống như năm trước khinh thường đi đoán?"

"Ta với người nhanh trở nên như vậy !" Thẩm Quân nói một câu, liền ngửa đầu đem một ly rượu uống một hơi cạn sạch. Một cái ngẩng đầu, lúc lơ đãng thấy được một chút bóng dáng màu thủy lam, tuy rằng bóng dáng dung mạo thủy lam kia ở trong giai nhân vừa đẹp vừa đông kia cũng không xuất chúng, nhưng lại có một loại khí chất thật đặc biệt, một đôi mắt sáng giống như dòng suối nước tươi mát róc rách, tựa hồ còn mang theo một chút linh động. Mặc dù trang điểm trong chớp mắt không xinh đẹp như các thiên kim tiểu thư, nhưng lại giống như hoa Thiên Sơn trên tuyết lại trắng ngà như ngọc làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái liền khó quên! Giờ khắc này, đôi mắt sâu thẳm kia nhú lại.

Ở đây lão giả cũng không thấu hiểu được náo nhiệt này, thời điểm một ly trà nhỏ hết, người đưa tờ giấy lên cũng không nhiều, vị thái giám kia tay cầm đèn cung đình rất nhanh lại nở miệng. "Hiện tại chúng ta tuyên bố đáp án: Là tịnh đề liền!"

Đáp án vừa ra, vài vị thiên kim đều thập phần tiếc hận, thế nào lúc đó lại không nghĩ tới đâu? Vô Ưu cùng Uất Trì Lan Hinh còn lại là nhìn nhau cười. Có thể nghĩ hẳn là Uất Trì Lan Hinh này cũng đúng đi? Nếu đem trần đèn cung đình này theo lời nói cho Uất Trì Lan Hinh kia nhưng cũng không sai, Vô Ưu nghĩ rằng. Tuy rằng như vậy là giấc mộng muốn mua một tòa thôn trang cách xa nàng một ít, nhưng nàng muốn dựa vào hai tay mình đi thực hiện giấc mộng này mới là !

Tiếp theo, vị công công kia lại dặt cổ họng bén nhọn hô: "Lần này đoán đối tổng cộng có ba người, là Đại Lý tự khanh Tàn đại nhân, tiểu thư trưởng nữ Uất Trì giáo úy Uất Trì Lan Hinh, còn có chính là... Tiết nhị tiểu thư!" Thời điểm nhắc tới Tiết nhị tiểu thư này công công kia nhíu lại rất rõ ràng, bởi vì trên giấy ghi bốn chữ này, hẳn đúng là không biết rõ ràng gia thế nhà của vị Tiết nhị tiểu thư này nha? Mọi người vừa nghe cũng đều là một trận nghi hoặc.

"Ba vị đều đoán đúng, trần đèn cung đình kia đến cùng là đưa cho ai a?" Trong đại sảnh có một người hô.

"Là Tiết nhị tiểu thư đã giao tờ giấy cho chúng ta trước tiên cho nên theo lý đèn cung đình này nên thuộc về Tiết nhị tiểu thư!" Công công cao giọng trả lời xong, gả sai vật một bên theo lệnh lấy xuống đèn cung đình đưa đến trước mặt Vô Ưu.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Vô Ưu, khoe miệng Tàn Hiến giờ lên cười ôn hòa một cái, Thẩm Quân còn lại từ xa xa nhìn nàng, người khác đều nghi hoặc nàng đến cùng là tiểu thư nhà ai? Thế nào cho tới bây giờ đều chưa có gặp qua?

Nhìn đèn cung đình trước mắt, Vô Ưu quay đầu xin lỗi đối với Uất Trì Lan Hinh cười nói: "Thực xin lỗi a, kỳ thực là người với ta cùng nhau đoán được !"

"Nhưng là người viết chữ mau hơn ta a, nhanh kêu nha hoàn tiếp đi?" Uất Trì Lan Hinh một mặt chân thành thúc giục nàng.

"Ân." Sau đó, Vô Ưu liền quay đầu ý bảo cho Liên Kiều phía sau tiếp trần đèn cung đình bát giác giá trị xa xỉ kia.

Lúc này, vị thái giám kia cười hỏi: "Tiết nhị tiểu thư, xin hỏi phương danh ngài là gì? Một nhà tiểu thư là gì? Nếu thánh thượng hỏi, lúc chúng ta trở về cũng có thể đáp lời tốt a!"

Vô Ưu chỉ cảm thấy rượu uống vừa rồi có chút chạy ngược lên trên, cổ nén lại tự giới thiệu. "Tiết Vô Ưu, gia phụ là Lại bộ chủ sự Tiết Kim Văn." Bên cạnh có mấy thiên kim vừa nghe lời này xong, càng có chút khinh thường nàng, dù sao Lại bộ chủ sự chẳng qua chỉ là quan lục phẩm thôi. Hơn nữa là luôn luôn đều xem nàng không vừa mắt, vừa nghe phụ thân nàng là thuộc hạ bất nhập của một quan Lư Viên càng nhìn thêm hèn mọn không thôi. Nhưng Thẩm Quân ngồi cách đó không xa lại âm thầm nhớ kỹ tên cùng xuất thân của nàng.

Lệnh người bên cạnh nhớ kỹ tên cùng xuất thân của Tiết Vô Ưu, thái giám kia liền đi về phía Tàn thừa tướng cùng Tàn lão phu nhân cười nói: "Chúng ta đã xong xuôi, như vậy liền cáo từ!"

"Công công đi thông thả!" Sau khi mọi người tiễn bước thái giám kia, yến hội cũng đã tới gần kết thúc, không bao lâu sau, những khách nhân liền ào ào đứng dậy cáo từ.

Vô Ưu cùng Uất Trì Lan Hinh cũng tính toán cáo từ, chính là bây giờ còn chưa thấy được Ngọc quận chúa, lúc này, Tiết Vô Ưu cảm giác đầu có chút choáng váng, Liên Kiều ở bên cạnh giúp đỡ nàng một phen! Uất Trì Lan Hinh nhanh thân thiết hỏi: "Vô Ưu, người làm sao vậy?" Các nàng đã phi thường thân thiết.

Vô Ưu giờ phút này chỉ cảm thấy chính mình giống như muốn cười có chút không khống chế được bản thân, loại cảm giác này kiếp trước nàng từng có xảy ra, là nàng uống say, thời điểm mỗi lần uống nhiều nàng đều sẽ không khống chế được bản thân mà luôn luôn muốn cười. Cho nên cười trả lời: "Ta... Đại khái là uống nhiều, người nói không có sai, rượu quả kia hiệu quả rất lâu, vừa rồi còn chưa có xảy ra gì đâu!" Tuy rằng dưới chân có chút lắc lư, nhưng trong lòng nàng vẫn thật phần tỉnh táo.

"Nói người uống ít một chút, để ta hộ tống người trở về đi?" Uất Trì Lan Hinh lo lắng nói.

Đúng lúc này, Ngọc quận chúa không biết từ chỗ nào chạy tới, nhìn đến bộ dáng Tiết Vô Ưu, biết là nàng đã uống say, liền lôi kéo nàng nói: "Người có lẽ là uống nhiều rồi, đêm đã khuya, không bằng liền lưu lại phòng ta một đêm đi, ngày mai lại phái người đưa người trở về?"

"Không được! Nương ta... Sẽ lo lắng." Vô Ưu lắc đầu.

"Nhưng là..." Ngọc quận chúa còn muốn nói cái gì, không nghĩ tới Tàn Hiền một bước đang tiến ba khách nhân, sau khi nhìn thấy tình huống bên Vô Ưu giống như có chuyện, liền nhanh cất bước đi tới, nhìn đến nàng khoác áo choàng trắng tựa vào trong lòng Uất Trì Lan Hinh, trên mặt không ngừng cười, khuôn mặt cũng có chút đỏ lên, hân không khỏi nhu mảy, sau đó nói với nàng: "Ta đưa người trở về!"

"Ân." Vô Ưu mơ mơ màng màng gật gật đầu, nàng biết Tàn Hiền là một người có thể tin cậy, lại nói nàng đêm nay tuyệt đối không thể không trở về, bằng không khẳng định là nương sẽ lo chết!

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hoa rơi cố ý

Sau đó, Tàn Hiền liền kêu hai cái nha đầu từ trong lòng Uất Trì Lan Hinh dìu Vô Ưu đi, Liên Kiều dẫn theo đèn cung đình gắt gao

đi theo sau lưng Vô Ưu, còn Tàn Hiền lại là phân phó quản gia Tàn Thụy bên cạnh. "Chuẩn bị ngựa cho ta!" Tàn Thụy nhanh đi phân phó gã sai vặt chuẩn bị ngựa. Mà Tàn Hiền quay đầu theo đuôi Vô Ưu đi theo.

Nhìn đến Tàn Hiền phảng phất cực kỳ để ý đến Vô Ưu, Uất Trì Lan Hinh đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng bọn họ sợ run một chút, sau đó mới hướng Ngọc quận chúa cáo từ mà đi. Không sai biệt lắm sau khi khách nhân đi về rồi, Thẩm Quân cũng đứng dậy đi đến trước mặt Thẩm lão phu nhân, Tàn lão phu nhân đang cùng nẫu thân với đại tẩu của hân đang nói lời đưa tiễn.

"Lão thân có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn mong rằng các người tha thứ nhiều hơn mới là!" Tàn lão phu nhân dù sao cũng lớn tuổi hơn Thẩm lão phu nhân, cho nên tự xưng là lão thân.

"Lão phu nhân nghiêm trọng rồi, chúng ta mới làm phiền đâu!" Thẩm lão phu nhân cười nói.

"Muốn nói quấy rầy, Ngọc nha đầu chúng ta nhưng là ba ngày hai đầu chạy đã đến quý phủ các người, thật sự là làm cho các người thêm nhiều phiền toái!" Tàn lão phu nhân bất động thanh sắc liền đem lời đề tài chuyển tới trên người Ngọc quận chúa.

Thẩm lão phu nhân quay đầu nhìn Ngọc quận chúa đang ôm ở bên người Tần lão phu nhân, cười nói: "Lão bà tử ta ở nhà thật sự là thanh nhàn, may mắn có Ngọc nhi thường xuyên đi lại giúp ta trò chuyện, bằng không thật đúng là tịch mịch đâu!"

"Nhà đầu kia từ nhỏ đã không có bộ dáng tiểu thư khuê các kia, qua năm đều đã sang hai mươi, nhưng tâm tính vẫn còn là một tiểu hài tử, tuổi này nếu ở nhà người khác đều đã làm mẫu thân người ta rồi!" Tần lão phu nhân trong lời nói như vô tình như cố ý nói về hôn sự của Ngọc quận chúa.

Phảng phất Thẩm lão phu nhân cũng là có ý, nhanh nói: "Ngọc nhi đã hai mươi sao? Xem ta còn nghĩ rằng nàng vẫn còn nhỏ tuổi đâu! So với Quân nhi chúng ta nhỏ hơn bốn tuổi, cũng không phải là tiểu hài tử gì."

Nói đến Thẩm Quân, Tần lão phu nhân ngẩng đầu nhìn sang Thẩm Quân bên người Thẩm lão phu nhân, cười nói: "Quân nhi cũng là không còn nhỏ, người cũng nên thu xếp chung thân đại sự cho hần mới là a!"

Thẩm lão phu nhân trả lời: "Chờ tháng sau kết thúc tang kỳ ba năm của cha hần, kế tiếp ta phải nhanh định cho hần một cô nương vừa ý!"

"Xem ra trong lòng người đã chọn người thích hợp rồi?" Tần lão phu nhân cười hỏi thăm.

Vừa nghe lời này, nhất thời Ngọc quận chúa mặt ửng hồng lên, ôm ở bên người tổ mẫu, đôi mắt lại hướng thẳng về phương hướng Thẩm Quân nhìn lại, mà trên mặt Thẩm Quân vẫn không có bất cứ biểu cảm gì, nói rõ ràng như thế, nhưng hần vẫn cứ không có biểu hiện ra bất cứ thái độ gì.

"Người tuyển chỉ có một, cũng không biết phần chúng ta có với được không nữa!" Thời điểm Thẩm lão phu nhân nói lời này ánh mắt luôn đều xem xét Ngọc quận chúa. Ý tứ của Thẩm lão phu nhân cũng đã thật rõ ràng, Ngọc quận chúa thẹn thùng cúi thấp đầu xuống, bất quá trên khóe miệng lại lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, có lẽ nhiều năm khổ chủ như vậy lập tức sẽ có kết quả !

"Thẩm gia người như vậy mà còn cần phải treo cao giá người khác sao? Một nhà kia hần là đều nguyện ý cùng người kết thân rồi!" Tần lão phu nhân đem bóng cao su đá trở về, chính là không chủ động nói ra suy nghĩ muốn kết thân. Tuy rằng Ngọc quận chúa thâm mến Thẩm Quân ở hai nhà Tần Thẩm đều là bí mật công khai, nhưng Tần gia đến cùng vẫn là nhà cao cửa rộng hiển hách, tự nhiên sẽ không có đạo lý nhà gái tự hạ thấp giá trị mình trước nhà trai mà cầu thân, hơn nữa Tần gia cũng biết Thẩm Quân muốn thay cha giữ đạo hiếu ba năm mới có thể đàm phán hôn sự. Bây giờ kỳ hạn giữ ba năm đạo hiếu cũng lập tức sắp hết, hơn nữa Ngọc quận chúa cũng đã hai mươi tuổi, tuổi này trong gia quan lại ở Đại Tề cũng thật sự là không còn nhỏ, trong lòng Tần lão phu nhân cũng âm thầm sốt

ruột.

"Ta..." Coi như Thẩm lão phu nhân xem kết thúc cũng không sai biệt lắm, vừa định mở miệng cầu cửa hôn nhân này, không nghĩ con trai bên cạnh cũng đánh gãy lời nàng nói: "Mẫu thân, trời đã tối, Tần lão phu nhân lớn tuổi như vậy cũng nên nghỉ tạm sớm, hay là chúng ta cáo từ đi?" Hần luôn luôn đều chịu đựng không nói gì, nhưng nếu lại không nói, chắc chắn trước mặt hần các nàng sẽ thật sự định ra cửa hôn nhân này!

Lời Thẩm Quân nói làm cho Tần lão phu nhân đặc biệt liếc mắt nhìn hần một cái, Ngọc quận chúa vốn nghĩ khả năng việc hôn sự này trong đêm nay sẽ định, lại không nghĩ tới hần thế nhưng hội cố ý ngắt lời, chẳng lẽ là hần không vừa ý cưới nàng sao? Cho nên Ngọc quận chúa sinh ra chút mất hứng!

Mắt thấy không khí có chút căng thẳng, Diêu thị một bên nhanh cười nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! Mẫu thân, nếu ngài muốn nói chuyện với Tần lão phu nhân còn không dễ dàng? Ngày khác chúng ta sớm một chút đi dâng môn rồi nói chuyện nhiều hơn trong ngày. Nay đã nửa ngày đều mệt mỏi, chúng ta vẫn là nên đi về trước đi?"

Lời Diêu thị nói làm cho không khí lập tức hạ xuống, Tần lão phu nhân cũng cười nói: "Cảm tình hảo mà, đầu ngày chỉ cần người phái người truyền đến, chắc chắn lão thân sẽ đem đồ vật rượu ngon đều lấy ra!"

Nói giỡn xong, Thẩm lão phu nhân được Thẩm Quận cùng Diêu thị nâng ra khỏi Tần phủ.

Bóng đêm thâm trầm, một vòng sáng màu vàng nằm giữa không trung, đón ánh trăng trên đường là một chiếc xe ngựa màu lam tóc húi cua, gát gạo đi theo phía sau xe ngựa là một con ngựa mang theo bảy vằn đỏ sậm, ánh mắt nam tử trên lưng ngựa luôn luôn không rời khỏi quá xe ngựa phía trước, phảng phất như hần đang thủ hộ thân nhân!

Xe ngựa luôn luôn trên đường sau nửa canh giờ, cuối cùng mới đến ngoài cửa lớn Tiết gia. Trước kia tại giờ phút này đại môn của Tiết gia đã sớm khép chặt, mà hôm nay lại là đèn đuốc sáng trưng, hơn nữa đại môn cũng rộng mở. Xe ngựa chỉ vừa dừng lại, một bóng dáng phụ nhân liền từ bên trong chạy ra! Lúc này, mã phu cũng đã lái xe sang, Bình Nhi nhanh hỏi Liên Kiều đang nhô đầu ra. "Thế nào giờ mới trở về? Đại nãi nãi đang chờ sốt ruột!"

"Nhị tiểu thư uống say!" Liên Kiều nhanh trả lời.

"Cái gì?" Vừa nghe lời này, Bình Nhi tự nhiên ngoài ý muốn, nhanh tiến lên nâng Vô Ưu còn chưa có tỉnh rượu.

"Ai u!" Đại khái là Bình Nhi chưa có ổn định người, mà trên xe một tay Liên Kiều còn cầm đèn cung đình thẳng trở về, cho nên thời điểm Tiết Vô Ưu xuống xe chân bỗng chốc đập vào không khí, mắt thấy thân mình sẽ sườn khuynh*, cũng may đúng vào lúc này, một bóng dáng màu trắng xông lên trước một phen đỡ lấy nàng!

[*Sườn khuynh: chân hay tay vòng rộng ra và gập cong lại]

Mất đi cân bằng Vô Ưu chỉ cảm thấy có một đôi tay hữu lực đỡ lấy nàng, trong tâm nàng vừa rồi cũng buông lỏng xuống, tuy rằng tay chân không

quá lưu loát, bên khóe miệng vẫn còn dất theo nụ cười, nhưng đầu nàng cũng coi như là thanh tỉnh, từ trên xe ngựa cao ngă xuống sẽ rất đau!

"Người là ai a?" Bình Nhi gặp một nam tử xa lạ đỡ tiểu thư nhà mình, đương nhiên rất là khiếp sợ. Phải biết rằng ở Đại Tề tuy rằng giữa nam nữ

cũng không như thời Tống thời Minh quá mức phong kiến như vậy, nhưng trong ban đêm công khai thân nhiên ôm nử thân trên một nữ tử như vậy kia cũng là sự tình không tốt. Gặp Bình Nhi thật sự mất hứng. Liên Kiều ở phía sau dẫn theo đèn cung đình nhanh tiến lên giải thích: "Bình cô cô, vị này là Tàn đại nhân tự khanh là Đại Lý, tiểu thư chúng ta uống say, là Tàn đại nhân một đường hộ tống về!"

Nghe nói như thế, Bình Nhi tự biết lỗ mãng, cho nên nhanh cúi đầu hành lễ nói: "Tham kiến Tàn đại nhân, nô tì lỗ mãng, mong rằng Tàn đại nhân thứ tội!"

"Vô phương!" Tàn Hiển xua tay nói.

Lúc này, Vô Ưu quay đầu vừa nhìn, thấy bản thân đang tựa vào trên người Tàn Hiển, nàng nhú lại đầu mày, sau đó nhanh tiến lên một bước, tránh khỏi cánh tay Tàn Hiển, nhưng dưới chân lại không ổn định, cũng may Bình Nhi tiến lên một bước đỡ lấy nàng! Tiết Vô Ưu không khỏi hô nhỏ một tiếng, Tàn Hiển không khỏi khần trương một trận, nhìn thấy nàng được Bình Nhi đỡ mới yên tâm hẳn.

"Uh, đầu ta... Thật choáng váng a!" Vô Ưu tay vỗ về đầu mình nói.

"Nhị tiểu thư, bên ngoài gió lớn, để nô tì dìu ngài về phòng đi? Nãi nãi còn đang chờ ngài đâu!" Bình Nhi nhanh đỡ Vô Ưu đi vào đại môn.

Nhìn tiểu thư sải bước tới đại môn, Liên Kiều ở phía sau dẫn theo đèn cung đình nhanh phúc phúc thân mình với Tàn Hiển. Nói: "Tàn đại nhân, thời điểm không còn sớm, ngài cũng nhanh hồi phủ đi! Liên Kiều thay đại tiểu thư nhà ta đa tạ tình cảm Tàn đại nhân đã hộ tống."

Bên tai nghe được lời Liên Kiều nói, Tàn Hiển mới thu hồi ánh mắt nhìn theo Vô Ưu, nhìn Liên Kiều nói: "Cho tiểu thư nhà người uống một chút mật thủy đi!"

"A?" Nghe lời nói mạc danh kỳ diệu như thế, Liên Kiều sững sốt.

"Có thể giải rượu!" Nói một câu, Tàn Hiển liền xoay người lên ngựa, sau đó buông lỏng dây cương, con ngựa liền chạy đi ra ngoài.

Bóng dáng con ngựa rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm, Liên Kiều mới xoay người chạy vào đại môn, cũng dặn người trên cửa đóng cửa tắt đèn.

Bình Nhi nâng Vô Ưu say khướt trở lại hậu viện, chỉ thấy Tống mụ cùng Chu thị đứng ở cửa phòng ngủ nhìn quanh các nàng. Khi nhìn đến Tiết Vô Ưu đang được dìu, Chu thị khần trương hỏi: "Đây là như thế nào?"

"Hồi nãi nãi nhị tỷ say rượu!" Bình Nhi trả lời.

"Đây là như thế nào? Bên ngoài lạnh lẽo, nhanh dìu nàng vào nhà nghỉ ngơi đi!" Chu thị nhanh phân phó nói.

"Là!" Bình Nhi nhanh đỡ Tiết Vô Ưu vào khuê phòng của nàng.

Chu thị gặp Liên Kiều đi tới trong tay là mang theo một tràn đèn cung đình thật tinh xảo, không khỏi hỏi: "Đèn này lấy từ nơi nào?"

"Hồi nãi nãi, đèn cung đình này được hoàng thượng ngự ban cho!" Liên Kiều hưng phấn trả lời.

"Ngự ban thưởng?" Vừa nghe lời này, Chu thị không khỏi tò mò đứng lên, quay đầu đối với Tống mụ nói: "Người đi giúp đỡ Bình Nhi chiếu cố nhị tỷ một chút! Liên Kiều, tiến phòng ở ta rồi nói." Tống mụ cùng Liên Kiều lên tiếng trả lời sau đó liền phân công nhau mà đi.

Tiết Kim Văn kỳ thực cũng không ngủ, ở trong phòng chờ Tiết Vô Ưu trở về hỏi một chút tình huống về tiệc tối hôm nay ở phủ thừa tướng phủ. Chu thị mang theo Liên Kiều tiến vào, Liên Kiều một năm một mười đem tình huống đ hôm nay đều đáp rõ ràng, vợ chồng hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới nữ nhi thế nhưng lại có cảnh ngộ như vậy!

Trên bờ vai khoác áo choàng Tiết Kim Văn chấp tay sau lưng dạo quanh một vòng đèn cung đình, sau đó vuốt râu trên cằm đối với Chu thị nói:

"Trên tràn đèn cung đình là phi thủy cùng đồng châu cũng không biết giá trị của nó là bao nhiêu, huống chi lại là đồ vật mà thánh thượng ngự ban, thật sự là Tiết gia chúng ta vinh quang a!"

"Đây đều là công lao của Tiết Vô Ưu!" Chu thị càng ngày càng cảm giác nữ nhi này cho nàng là không chịu thua kém, chẳng những đem phu quân giúp nàng tranh trở về, lại còn mang đến vinh quang vô cùng, hiện tại ở nhà nàng cũng có thể hành diện lấy!

"Đó là! Đó là!" Tiết Kim Văn nhanh gật đầu. Sau đó quay đầu hỏi Liên Kiều: "Người vừa rồi nói cái gì? Tàn Hiển Tàn đại nhân tự khanh Đại Lý tự mình đưa Tiết Vô Ưu trở về?"

"Đúng vậy, Tàn đại nhân tự mình chạy một chuyến. Trước khi về còn dặn nô tì cho tiểu thư uống mật thủy, nói là còn có thể giải rượu đâu!" Liên Kiều nhanh gật đầu.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn thê tử Chu thị một cái. Chu thị trong lòng cũng có

chút nghi hoặc đứng lên. Nói: "Tần đại nhân không chỉ là con của thừa tướng, con của công chúa, trên đầu còn có tước vị Hầu gia, làm sao lại có thể dùng xe ngựa đất tiền đưa Vô Ưu trở về như vậy? Chẳng lẽ..."

Nhìn đến nghi hoặc trong mắt thê tử, Tiết Kim Văn nhanh quay đầu lại hỏi Liên Kiều đang đứng ở giữa phòng. "Liên Kiều, ngươi xem Tần đại nhân đối với tiểu thư có phải hay không.. Có ý tứ?" Lời này làm cha hỏi thật là có chút không ổn, hướng chỉ nữ nhi còn là khuê nữ, nhưng hẳn cũng thật sự là nhìn không được nghi hoặc trong nội tâm.

"Dù sao... Dù sao nô tì cảm giác được là Tần đại nhân rất quý tiểu thư !" Liên Kiều nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn trầm mặt không nói, giống như cúi đầu nghĩ cái gì, thấy thế, Chu thị hướng Liên Kiều phát phát tay. "Ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi!"

"Là." Liên Kiều sau khi lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng lui đi ra ngoài.

Gặp phu quân ngồi ở bên giường nửa ngày không nói, Chu thị đi qua, ngồi ở bên giường hỏi: "Ngươi nghĩ cái gì đâu?"

"Phu nhân Tần đại nhân vài năm trước đã qua đời, luôn đều chưa có tái giá, ngươi nói Vô Ưu chúng ta có phải hay không có thể..." Tiết Kim Văn nhìn Chu thị, không có đem lời nói tiếp.

Chu thị giận dữ nói: "Đáng tiếc dòng dõi chúng ta quá thấp, gia giống Tần gia như vậy nếu có thể chỉ tính là tái giá, Vô Ưu chúng ta cũng là trào cao không tới a!"

"Kia cũng không hẳn là vậy, ngươi có biết dòng dõi phu nhân Tần đại nhân lúc trước nghe nói là cũng không cao, lúc đó cũng là Tần đại nhân liếc mắt một cái liền nhìn trúng, ta còn nghe nói lúc đó thừa tướng đại nhân cũng cực lực phản đối, bất quá cuối cùng vẫn cưới vào Tần gia. Chỉ cần Tần đại nhân nguyện ý, nói không chừng cũng là có thể !" Tiết Kim Văn nói.

Nghe nói như thế, giữa ánh mắt Chu thị lộ ra kỳ vọng sáng rực, một cửa hôn nhân tốt như vậy nàng có thể chớp lấy cho nữ nhi khi còn sống. Cho nên nàng nhanh nói: "Chúng ta muốn làm phải làm như thế nào? Có phải cần năn nỉ hay mang người sang cầu hôn hay không a? Kia cũng không được a, chúng ta là nhà gái, như vậy là quá mất mặt mũi, nếu không thành, về sau Tiết Vô Ưu làm thế nào để nhìn người a?"

Nhìn đến Chu thị bộ dáng kích động, Tiết Kim Văn cười vỗ vỗ tay thê tử. "Ngươi ta cái gì đều không cần làm, chỉ cần thuận theo tự nhiên thì tốt rồi, nếu Tần đại nhân có ý, ta nghĩ chính hắn sẽ nghĩ biện pháp!"

Ngẫm lại phu quân nói cũng đúng, nhưng là đến cùng vẫn là chung thân đại sự của nữ nhi, Chu thị trong lòng vẫn không thể an ổn.

...

Ánh trăng màu bạc bao phủ một tòa cung điện kim bích cao lớn huy hoàng, trong điện đèn đuốc sáng trưng, cung nữ cùng bọn thái giám yên lặng, yên tĩnh đến nỗi ngay cả một căn châm roi trên mặt đất đều có thể nghe thấy.

Trong đông sương phòng thừa can điện ấm áp như xuân, kẻ đàn án thư màu tím rộng rãi là một đạo bóng dáng màu vàng sáng cùng một đạo bóng dáng màu tím nhạt. Dáng người nữ tử kia mặc cung trang màu tím rất là tinh tế, thắt lưng trong suốt phẳng phất như có thể nắm chặt, búi cao kều, trên kẻ chỉ cắm một nhánh bộ điều phượng hoàng mạ vàng, làn da giống như bạch ngọc, ngũ quan tinh xảo, lại vô cùng xinh đẹp, giữa mi mày đều lộ ra phong độ nồng đậm của người trí thức. Giờ phút này, nàng chính là cầm bút vẽ một đoá tịnh đế liên hoa hết sức chăm chú ở trên giấy Tuyên Thành. Đứng ở bên cạnh nàng là người mặc áo choàng màu vàng sáng, áo khoác cùng màu với sa y, thúc trên tóc cũng dùng trang sức màu vàng sáng, ánh mắt tuy ôn hòa, nhưng lại có khí chất tôn quý cùng vương giả giống như từ khi sinh đã có, toàn thân đều là lộ ra uy nghiêm quân lâm thiên hạ, đương nhiên giờ phút này tất cả cũng đều hóa thành nhu tình như nước!

Đôi mắt Đức Khang để chuyên chú nhìn bút họa trên tay Tiết Nhu mỗi một bút là vẽ loạn ở trên giấy Tuyên Thành, thẳng đến khi hoàn thành một đoá tịnh đế liên hoa, Tiết Nhu buông bút họa, thờ phào nhẹ nhõm! Đức Khang để lúc này mới đem ánh mắt rơi xuống trên gương mặt trắng nõn của Tiết Nhu. Cười nói: "Nhu nhi, tịnh đế liên hoa của ngươi họa càng ngày càng tốt!"

"Chỉ hy vọng đem ra không để cho người chê cười mới là!" Tiết Nhu cười nói.

Khang Đức để vừa nghe, liền quay đầu hướng ra phía ngoài hô: "Thường Xuân!"

"Lão nô ở đây." Vừa dứt lời, liền có một vị công công hơn năm mươi tuổi bước nhanh xoay người đến.

"Tiểu An tử đã trở lại sao?" Khang Đức để hỏi.

"Vừa trở về, đang ở bên ngoài, hoàng thượng không truyền vào, hẳn cũng không dám tiến vào!" Thường Xuân nói.

"Truyền!" Khang Đức để nói một chữ. Sau khi Thường Xuân lên tiếng trả lời, Khang Đức để quay đầu đối với Tiết Nhu mỉm cười nói: "Không biết năm nay là ai đoán ra được đáp án."

"Năm nay câu đó dễ dàng, khẳng định là có rất nhiều người đoán được!" Tiết Nhu cười nói.

Sau đó, một thái giám tuổi còn trẻ cung kính cúi đầu đi đến. "Hoàng thượng, đáp án tổng cộng có ba người đoán được!"

"Đều là người nào a?" Khang Đức đế cầm lấy một cây bút lông ở một bên đề thi tịnh để liên hỏi.

"Hồi hoàng thượng là Tàn Hiên Tàn đại nhân tự khanh Đại Lý, Uất Trì Lan Hinh chi nữ của lục phẩm giáo úy Uất Trì kính, còn có một vị cô nương... Họ Tiết!" Xuất thân và tên của một vị cuối cùng tiểu An tử có chút không nhớ

được cho nên nói quanh co một chút.

Nghe nói như thế, Khang Đức đế đã nhận lấy đề thi, sau khi cầm bút trong tay giao cho Tiết Nhu, nói: "Không nghĩ tới biểu đệ trầm hôm nay lại

có hưng trí say mê, lúc trước hẳn đều đối với những điều này đó không có hứng thú. Hôm nay chẳng lẽ là đổi tính? Ha ha, năm nay đoán đối câu đố là một vị công tử hai vị tiểu thư, đáp án lại là tịnh để liên hoa, chẳng lẽ như vậy trầm liên tứ hôn cho bọn hắn, hẳn cũng có thể tạo thành một đoạn giai thoại a!"

"Ý tứ của tịnh để liên hoa là ý hợp tâm đầu, một chồng một vợ, hai vị tiểu thư người muốn tứ hôn là hai vị nào a? Chẳng lẽ muốn cho hai nàng chung một chồng sao?" Tiết Nhu nói xong, liền xoay người đi đến trước giường đưa lưng về phía Khang Đức đế ngồi xuống.

Nhìn đến Tiết Nhu miệng quyết lên, Khang Đức đế mày vẫn như cũ, quay đầu hỏi tiểu An tử. "Người đoán ra câu đố trước hết là ai?"

"Chính là vị cô nương họ Tiết! Đây là danh sách." Tiểu An tử hai tay nhanh cầm sổ con trong tay dâng lên.

Khang Đức đế tay tiếp nhận sổ con, nói một câu. "Đi xuống đi!" Tiểu An tử lập tức xoay người lui ra ngoài.

Trong đông sương phòng chỉ còn lại Khang Đức đế cùng Tiết Nhu, Khang Đức đế cầm sổ con trong tay đi đến sau lưng Tiết Nhu, một bàn tay đặt lên bờ vai nàng, ôn nhu hỏi: "Thế nào? Tức giận?"

"Ta có cái gì mà tức giận?" Tiết Nhu tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn là mùi phản toan vị.

Thấy nàng vẫn đưa lưng về phía bản thân, Khang Đức đế còn nói: "Đã biết vị Tiết cô nương trước hết đoán ra câu đố kia, vậy trầm liên đem chính nàng tứ hôn cho Tàn Hiên, làm cho bọn họ trở thành một chồng một vợ người xem được không?"

"Không phải nói nữ nhân không được tham gia vào chính sự sao!." Tiết Nhu ần ần nói.

Thấy nàng vẫn không vui như cũ, Khang Đức đế có chút bất đắc dĩ ngồi ở sau thân thể của nàng, thở dài một hơi. "Ai!"

Nghe được người sau lưng thở dài, Tiết Nhu rốt cục nhìn không được chuyển người đến, thấy mi mày hắn nhíu lại, lập tức lại đau lòng đứng lên.

Thân tay nắm giữ mu bàn tay hắn, ôn nhu nói: "Thực xin lỗi, ta lại giờ tính tình!" Nàng thế nào có thể không cần đâu? Nàng cùng hắn đã ý hợp

tâm đầu vài năm, nhưng chẳng những không thể ngửa mặt nhìn trời, lại còn bị hắn giấu ở trong thừa càn điện, chỉ có tại một phương nhỏ

nhỏ giữa trời đất đây hắn mới là của nàng, mà sau khi bóng đêm tiến đến, nàng còn phải tiễn bước hắn, cho hắn đi làm hạnh nữ nhân khác!

"Là trầm không tốt, cho người chịu ủy khuất, đến bây giờ ngay cả cái danh phận cũng không cho người, nhưng là trầm sợ người sẽ gặp nguy

hiểm, bất đắc dĩ..." Khang Đức đế đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiết Nhu, tràn ngập áy náy.

Tiết Nhu nhanh bưng kín miệng hắn, nhìn lại hắn nói: "Người biết ta cũng không cần danh phận! Ta chỉ là..." Nàng có thể nói nàng không muốn cho hắn đi đến nơi của những nữ nhân khác sao? Vài năm nay, nàng có thể cảm giác được hắn đem lòng hắn cho nàng, điều này đối với một đế vương mà nói là đã phi thường đáng quý, nàng hiện tại còn cầu xa cái gì đâu? Nhưng là nàng tình nguyện hắn không phải là hoàng thượng, nàng thậm chí muốn cùng hắn im lặng ở cùng nhau cả đời, nhưng yêu cầu này làm sao này nan giải như vậy, đại khái là so với đi lên hậu vị càng thêm nan giải đi?

"Trầm biết! Cho trầm một đoạn thời gian, trầm khẳng định có thể cho những gì người vốn muốn." Khang Đức đế cam đoan.

"Ân." Tiết Nhu trùng trùng gật gật đầu. Nàng tin cậy hắn, không chỉ bởi vì hắn lời nói là miệng vàng lời ngọc, càng bởi vì hắn là người yêu sở thân của nàng. Có lẽ ngay từ đầu nàng không có lấy tâm cần đối với đế vương để đối đãi hắn!

Một lát sau, nàng lại ôn nhu nở nụ cười. Khang Đức đế trên mặt cũng thư hoãn lại. Lập tức nói: "Trầm hiện tại liền ban chỉ tứ hôn, hơn nữa trầm còn muốn viết trên thánh chỉ là về sau Tàn Hiên không thể nạp thiếp, bằng không trầm liền chém đầu của hắn!" Nói xong, Khang Đức đế liền đứng dậy đi đến trước án thư muốn đích thân viết thánh chỉ.

"Xi!" Khang Đức đế nói làm cho Tiết Nhu không khỏi cười. Đứng dậy đuổi theo nói: "Nơi nào có thánh chỉ viết như vậy? Người này không sợ Tàn đại nhân trách móc sao?"

Nhìn đến Tiết Nhu cười đến vui vẻ, Khang Đức đế dứt khoát nói: "Cổ có gió lửa diễn chur hầu, hôm nay có thể làm cho giai nhân cười, trầm ai mừng cũng đáng!"

"Vậy tiểu nữ từ ta chẳng phải cũng bị hậu nhân thóa mạ vạn thế a?" Tiết Nhu trêu ghẹo một câu, nhìn đến Khang Đức để đem sổ con vừa rồi đặt ở bên cạnh án thư, nàng thuận tay lấy lại, lúc mở ra vừa thấy, không khỏi lập tức mở to hai mắt nhìn. Lát sau, nàng liền ngẩng đầu hô: "Thịnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Đem thánh chỉ đã viết một nửa Khang Đức để nghe nói như thế, vừa nhấc đầu, kinh ngạc hỏi: "Như thế nào?"

"Hôm nay người đoán đối câu đối là của ta... Thân muội từ!" Tiết Nhu bình tĩnh nhìn Khang Đức để.

"Khéo như vậy?" Khang Đức để hạ mắt.

"Àn." Tiết Nhu gật đầu.

Sau đó, Khang Đức để liền cười nói: "Đã là muội từ ngươi, trăm cảm giác càng phải từ hôn. Ngươi có biết vị biểu đệ này của trăm không chỉ có gia thế hiển hách, hơn nữa là tài đức vẹn toàn, tuy rằng phu nhân đã qua đời, hôm nay từ hôn cũng chính là tái giá, nhưng ngươi có biết trong

kinh thành có bao nhiêu danh môn thực nữ đều muốn làm tái giá với hắn không?"

"Thanh danh Tàn đại nhân ta đương nhiên là rõ ràng. Nhưng gia thế lại gia hiển lộ hách, lại có tài học. So với ta càng xinh đẹp hơn, cũng có nữ nhân tài trí hoàng thượng cũng không phải chưa thấy qua, nhưng hoàng thượng vì sao không thích các nàng đây? Cho nên, thịnh hoàng thượng trước không cần từ hôn, Nhu nhi muốn muội từ cả đời hạnh phúc, chứ không phải nàng cả đời vinh hoa!" Con người Tiết Nhu kiên định nhìn Khang Đức để.

Nghe xong Tiết Nhu nói, Khang Đức để trầm mặc một khắc, sau đó liền buông bút lông, đem thánh chỉ viết một nửa quăng sang một bên, chuyển qua án thư, đi đến trước thân thể của nàng, hai tay nắm giữ bờ vai nàng, sau đó đem nàng gặt gao ôm trong lòng...

...

Gần buổi trưa, ánh mặt trời ảm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, một người đang nằm ở trong màn, chậm rãi mở đôi mắt buồn ngủ. Nghe được tiếng tiểu thư tỉnh, Liên Kiều tiến lên tốc màn lên, cười đối với người còn buồn ngủ nói: "Nhị tiểu thư, ngài tỉnh?"

Giống như đầu còn có chút choáng váng Vô Ưu lấy tay vỗ vỗ ót, hỏi: "Giờ nào?"

"Đã gần đến trưa!" Liên Kiều đáp.

"A? Thế nào ta lại ngủ dài như vậy?" Nói xong, Vô Ưu liền ngồi dậy. Liên Kiều đem quần áo tắm rửa lấy đi lại, một bên hầu hạ tiểu thư mặc quần áo một bên trả lời: "Còn nói đâu, tối hôm qua ngài uống say, Tàn đại nhân một đường cười ngửa hộ tống đưa ngài trở về!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhú lại đầu mày, nỗ lực hồi tưởng sự tình tối hôm qua. Tối hôm qua nàng đi Tàn phủ dự tiệc, đoán đúng đồ đèn, nàng còn thắng được một cái đèn cung đình, sau đó lại còn kết giao với bằng hữu mới Uất Trì Lan Hinh, sau này giống như đầu óc choáng váng, nàng phảng phất còn nhớ rõ tối hôm qua có một đôi tay hữu lực cánh tay đỡ lấy bản thân...

Vì Vô Ưu sửa sang lại quần áo, thấy nàng ngồi ở trước bàn trang điểm không nói gì, Liên Kiều một bên vì Vô Ưu chải đầu một bên nói: "Nãi nãi cùng đại gia có ý kêu nô tì đi vào trong phòng bọn họ trả lời, còn hỏi nô tì thật nhiều sự tình ở Tàn phủ. Đúng rồi, đại gia cùng nãi nãi cũng biết chuyện Tàn đại nhân tự mình đưa ngài trở lại! Còn hỏi nô tì Tàn đại nhân có phải không phải đối với tiểu thư ... có ý tứ."

"A? Vậy người nói như thế nào?" Nghe nói như thế, Vô Ưu có chút khẩn trương. Ngày hôm qua tổ chức yến hội chính là vì tuyển tái giá thê tử cho Tàn Hiền, nghe lời Ngọc quận chúa nói Tàn Hiền cùng Tàn lão phu nhân hẳn là đối với nàng là có ý, hiện tại Tàn Hiền lại tự mình đưa bản thân trở về vậy càng thêm sáng tỏ, ngay cả cha mẹ đều biết đến, nàng phải đem sự tình ứng đối như thế nào đây?

"Nô tì liền ăn ngay nói thật! Dù sao nô tì nhìn Tàn đại nhân đối với nhị tiểu thư có ý tứ." Liên Kiều cười hi hi nói.

Tuy rằng trong lòng có chút trách cứ Liên Kiều nói lung tung, nhưng nếu tính nàng không nói, sự thật cũng đặt tại trước mắt. Vô Ưu không nói gì, giờ phút này đang để ý tự hỏi lòng của mình, nàng đến cùng có thích Tàn Hiền hay không Tàn Hiền? Nàng thật sự muốn cùng người ta làm tái giá, mẹ kế?

Gặp nhị tiểu thư luôn luôn không nói, Liên Kiều tò mò hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài thế nào không nói chuyện a? Tuy rằng gả đi qua là kẻ thất, nhưng này cũng không phải là một loại kẻ thất bình thường a, Tàn đại nhân gia thất bối cảnh ta không nói, chỉ tính nhân phẩm cùng tài học và diện mạo kia đều là nhất đẳng nhất, hơn nữa lại đối với người ôn nhu săn sóc như vậy, ngài liền một chút cũng không động tâm sao?"

"Người nửa ngày đều nói Tàn đại nhân hảo, hẳn là hẳn cho người chỗ tốt rồi, hay là người nghĩ chờ ta mang theo người gả qua người cũng làm nhà kẻ phòng là tốt rồi? Ta xem là người coi trọng nhân gia người ta thôi?" Vô Ưu ngẩng đầu trêu ghẹo Liên Kiều.

Hai câu nói liền đem Liên Kiều nói cho giận, Liên Kiều cảm lực trong tay dừng một tiếng đặt ở trên bàn trang điểm, xấu hổ thế nhưng ni non đứng lên. "Nhị tiểu thư, ngài là chó cắn Lã Động Tân không biết lòng người tốt! Nô tì đều là vì ngài, ngài lại xem nhẹ nô tì như vậy. Hừ!" Sau đó, thế nhưng ni non xoay người đi, cũng không cố kỵ cái gì chủ tớ.

Nhìn đến Liên Kiều đi, lòng Vô Ưu lại là có chút rối loạn, đảo mắt nhìn đến trần đèn cung đình đặt trên bàn bát tiên kia, nàng đứng lên, đi đến trước bàn bát tiên, cúi đầu đầy đoan nhìn bảo vật đèn cung đình. Đối với này phi thúy trần châu gì đó nàng cũng thập phần không cảm thấy hứng thú, nhưng thời điểm khi nàng nhìn đến chao đèn làm bằng vải lụa trên vải lụa có họa một đóa tịnh để liên hoa, nàng không khỏi nhú mày! Nhớ tối hôm qua ở Tàn

phủ khi nhìn đến đèn cung đình tĩnh để liên nàng liền cảm giác nhìn quen mắt, đại khái lúc đó là duyên có say rượu đi? Cũng không có nhớ tới, hiện tại nàng nghĩ tới, tĩnh để liên này không phải tỷ tỷ cũng từng họa qua sao? Sau đó, nàng liền đi tới trước án thư luyện tự lâu năm tìm từng trang giấy phiên thật lâu, cuối cùng thật đúng là tìm được một bức họa đoá tĩnh để liên trên giấy Tuyên Thành, lấy đến đèn cung đình đối chiếu, nàng phát hiện ra hai đoá tĩnh để liên này thật đúng là rất giống, chẳng qua đèn cung đình là được gắn trên hoa sen càng thêm sống động càng thêm đẹp mắt thôi! Xem đến nơi đây, Vô Ưu không khỏi thất thần. Nghĩ rằng: Tỷ tỷ ở trong cung là nữ quan, hẳn là không có cơ hội được hoàng thượng tự tay viết đề đèn cung đình rồi vẽ tranh lên đó đi? Chẳng lẽ cái này chính là trùng hợp sao? Cầm trong tay xấp giấy Tuyên Thành kia, Vô Ưu không khỏi lại dị thường nhớ tới tỷ tỷ...

Xuân tháng hai đã ấm áp rất nhiều, buổi sáng lên, giữa sân phảng phất mùi thơm của bùn đất, một năm vạn vật mới bắt đầu này mầm, phảng phất như trên khắp lục địa nơi nơi đều bừng bừng sự sống.

Vô Ưu cùng Liên Kiều một thân nam trang ra khỏi phòng, hôm nay lại đến ngày đi ghim kim ở hầu phủ Yên Ổn. Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tổng mục mang theo mấy khối vải cắt may từ trong phòng Chu thị đi ra. Nhìn thấy Vô Ưu cười nói: "Nhị tỷ, nãi nãi nói sẽ cắt may cho người hai kiện xuân sam đầu!"

Vô Ưu nhìn thoáng qua khối vải cắt may kia, trong tay Tổng mục ôm vài thất vải dệt, đều là tơ lụa, hơn nữa màu sắc rất tiên diễm, cười nói: "Tiêu diễm như vậy, ta nhưng lại không thích!"

Nhìn lướt qua vài dệt cắt may trong tay, Tổng mục cười nói: "Những khối vải này đều là chuẩn bị cho tam tiểu thư, nàng rất thích màu sắc minh diễm này. Ngai cũng biết tam tiểu thư mấy ngày nữa sẽ cập kê, nãi nãi chuẩn bị cho nàng bảy bộ quần áo xuân hạ thu đông, còn có thêm hai bộ trang sức. Nãi nãi nói người cũng đã lâu chưa có may bộ đồ mới, cũng đi làm cho người hai bộ!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ: Chu thị đến cùng là người rộng lòng, thời điểm lúc trước Lí thị đối với nàng như vậy, hơn nữa Dung tỷ cũng đối với nàng không tôn kính, bây giờ nàng còn vì nàng ta chuẩn bị như thế cũng coi như là tận tâm. Đương nhiên, nàng cũng là một người sĩ diện, đại khái là cũng không muốn cho hạ nhân nói nàng làm mẹ cả đối với thứ xuất không tốt đi? Cho nên, nàng muốn giúp mẫu thân đem hình tượng mẹ cả tốt làm thực mới là. Toại nguyện cười nói: "Quần áo ta còn có, ta không có chung sở thích với Dung tỷ!"

Đại khái Tổng mục cũng hiểu rõ ý tứ của lời Vô Ưu nói, cho nên gật đầu nói: "Cũng là!"

Sau đó, Vô Ưu cùng Liên Kiều liền ra khỏi cửa sau. Tuy rằng hiện tại Tiết Kim Văn cùng Tiết lão thái thái đã biết chuyện nàng xuất ngoại làm nghề y, nhưng vẫn cần giấu kín một ít, nên đi cửa sau cho thỏa đáng hơn, dù sao nàng cũng không muốn cho ngoại nhân thuyết tam đạo tứ!

...

Trong thư phòng, cửa sổ khắc hoa mở rộng, còn có chút lạnh của gió xuân phất vào, trước bàn có hai nhân ảnh ngồi đối diện uống trà tán gẫu.

Một chút, Tàn Hiền liền đi theo Thẩm Quân đến Thẩm gia, hai người giờ phút này còn đều là một thân quan bào. Sau khi uống xong một ấm trà, nha đầu đã đến thay đổi một hồ trà mới. Đợi cho nha hoàn lui ra ngoài, Đồi mắt Thẩm Quân đồi mắt đảo qua Tàn Hiền luôn luôn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, bất động thanh sắc hỏi: "Tần huynh, hoa viên Thẩm gia chúng ta có phải cảnh sắc phi thường tú lệ hay không a?"

Bỗng nhiên bên tai nghe được lời Thẩm Quân nói, Tàn Hiền nhanh quay đầu nói: "Đúng vậy! Đúng vậy!" Sau đó liền cúi đầu uống trà che giấu thần sắc không được tự nhiên của mình.

Nói thật, sau mười sáu tháng giêng về sau Thẩm Quân đối mặt với Tàn Hiền trong lòng cũng có chút không được tự nhiên, dù sao hắn cùng Tàn Hiền coi như là bạn tốt nhiều năm, nhân gia hiện tại toàn gia đều muốn đem muối muối gả cho hắn, nếu hắn nói không cảm kích đại khái cũng sẽ ảnh hưởng đến tình nghị của cả hai nhà đi? Trước kia hắn đều nghĩ là sẽ từ chối, giống như lần này hai nhà đã hành động thật, nếu hắn lại không bộc lộ thái độ của mình chỉ sợ cũng sẽ muốn làm tới tình trạng cuối cùng không thể văn hồi!

"Tần huynh, chúng ta luôn luôn tình như thủ túc, cho nên ta cũng đem Ngọc quận chúa... Cho là muối muối chính mình mà đổi đãi!" Thẩm Quân rốt cục cũng đã mở miệng.

Nghe nói như thế, Tàn Hiền kinh ngạc nhìn chằm chằm Thẩm Quân nhìn một khắc, sau đó cúi đầu nói: "Kỳ thực ta sớm cũng đã nhìn ra người đối với Ngọc nhi không có cái loại tâm tư này, nhưng là Ngọc nhi đối với người lại là tình cảm thâm thiết, bằng không cũng sẽ không đợi đến hai mươi tuổi còn chưa có xuất giá."

"Điều này đều là do ta!" Thẩm Quân tự trách nói, có lẽ sớm một chút nói cho nàng, nàng cũng sẽ không đau khổ chờ đợi, hắn vốn tưởng rằng đi biên quan tam tái, nàng cũng sẽ hết hy vọng lập gia đình với hắn, không nghĩ tới nàng thế nhưng lại dùng tình sâu đậm như thế đối với chính hắn.

"Ta biết việc hôn nhân không thể miễn cưỡng, nhưng ta muốn người đáp ứng ta một việc!" Tàn Hiền đương nhiên rõ ràng xoay mạnh lời nói không ngọt ấy.

"Chỉ cần ta có thể!" Thẩm Quân trịnh trọng nói.

"Ta hi vọng người đem sự thương hại đối với Ngọc nhi hạ xuống thấp nhất!" Tàn Hiền yêu cầu nói.

"Ta đáp ứng người!" Thẩm Quân trùng trùng gật đầu.

Đề tài trọng tâm khó mở miệng qua đi, hai người lại hàn huyên một lát, cũng không bởi vì việc này mà làm ảnh hưởng tình bạn lẫn nhau, cho nên Thẩm Quân rất vui mừng. Sau đó, Thẩm Quân đột nhiên hỏi: "Tần huynh, người có phải có ý trung nhân hay không?"

Nghe nói như thế, Tần Hiến trên mặt ngẩn ra!"A?"

Nhìn đến Tần Hiến tựa hồ có chút ngưng ngưng, Thẩm Quân biết bản thân đã đoán đúng, cho nên bất động thanh sắc uống một ngụm trà, hỏi: "Hắn là vị tiểu thư họ Tiết kia đi?"

"Người làm sao mà biết? Sẽ không phải là Ngọc nhi nói cho người đi?" Tần Hiến rất hào phóng thừa nhận.

"Có thể làm Tần đại nhân người tự mình đại giá hộ tống còn cần người khác nói sao?" Thẩm Quân giật giật khóe miệng.

Nghe nói như thế, Tần Hiến không nói gì, mà là mỉm cười. Thấy vậy, Thẩm Quân lại hỏi: "Người thế nào lại nhận thức được tiểu thư nhân gia khuê các? Nghe nói gia thất đối phương cũng không cao, cùng Tần phủ các người hẳn là ít lui tới đi?"

"Bèo nước gặp gỡ mà thôi!" Tần Hiến phi tiểu đáp.

"Bà chị đã qua đời nhiều năm, cũng là thời điểm người nên tái giá rồi." Thẩm Quân nói.

Nhắc tới phu nhân đã mất, trên mặt Tần Hiến rùng mình, sau đó nói: "Người tuổi cũng không nhỏ, cũng nên đến lúc thành gia rồi, Ngọc nhi không hợp tâm ý của người, người có phải có ý trung nhân hay không?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân ngừng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xưa mà u ám, nói: "Ta ở trong quân nhân, đẫm máu của chiến trường, đã chứng kiến qua nhiều cái chết, tội gì muốn liên lụy người khác đâu?" Một tướng sau khi chết vì nước, nhiều thê tử trẻ tuổi ngực ôm đứa nhỏ trong tã lót mà đưa tiễn trước phu mình, trường hợp như vậy thật sự là rất bi thảm.

Lời Thẩm Quân nói làm cho Tần Hiến trong lòng thờ dài, không khí nhất thời cũng ngưng trọng lại. Nghĩ rằng: Có lẽ hẳn không cưới Ngọc nhi cũng là vì tốt cho nàng, tuy rằng Ngọc nhi sẽ thương tâm khổ sở một trận, nhưng trong tương lai chưa hẳn là đối với nàng không phải là một chuyện tốt!

Chính vào lúc này, ngoài cửa sổ trên đường mòn hoa viên bỗng nhiên xuất hiện hai nhân ảnh, nam tử ở phía trước có vẻ gầy yếu một chút, vóc người phía sau cũng không cao, trên lưng còn đeo một cái hòm thuốc, hai người một trước một sau hành tẩu trong địa phương hầu Yên Ôn Thẩm Trấn. Nhìn đến hai người kia, trước mắt Tần Hiến, lập tức lại có thần thái!

"Là tiểu vương đại phu lại đây thi châm cho đại ca." Thẩm Quân lúc này cũng thấy được hai đạo nhân ảnh kia.

"Bệnh Hầu gia có khởi sắc sao?" Nếu hẳn nhớ được lời nói không sai, hôm nay nên là ngày cuối cùng tròn ba tháng Tiết Vô Ưu chẩn trị cho bệnh Hầu gia.

Nói đến bệnh Thẩm Trấn, Thẩm Quân bắt đầu dĩ lạc đầu. Nhiều năm qua, bệnh Thẩm Trấn làm cho Thẩm gia đều bao phủ u ám bên trong. Tần Hiến cúi đầu nhìn bát trà suy nghĩ một chút, sau đó ngừng đầu nói: "Không bằng ta đi xem Hầu gia?"

"Được rồi!" Thẩm Quân gật gật đầu, toại hai người đứng dậy đi ra thư phòng...

Trong phòng Thẩm Trấn một mảnh yên tĩnh, sau khi từ mười năm trước không thể đứng lên, tính tình của hắn liền trở nên dị thường táo bạo, cho nên hẳn ở lại sân bọn hạ nhân cũng không dám ra. Tiết Vô Ưu đứng ở trước giường, đem một căn ngân châm cuối cùng ghim trên đùi Thẩm Trấn, tại một khắc này, Thẩm Trấn bỗng nhiên thốt ra tiếng: "A..."

Nghe thanh âm như thế, mọi người ở đây đều lấp bắp kinh hãi! Bởi vì chân dưới Thẩm Trấn không có cảm giác, Vô Ưu đã vì hắn mà ghim qua nhiều lần ngân châm, mỗi lần đó hẳn đều không có cảm giác gì. Giờ khắc này, Vô Ưu không khỏi nhíu mày, hỏi: "Người có cảm giác gì?"

"Có chút... Đau!" Thẩm Trấn dĩ vãng đều đối với nàng hồ hững, lúc này đây cũng là lơ đãng trả lời vấn đề.

Nghe nói như thế, trên mặt Vô Ưu thật trấn tĩnh, thân người xoa bóp một chút ở chỗ đầu gối Thẩm Trấn, lần này chân Thẩm Trấn thế nhưng lại giật giật lên!

"Đại nãi nãi, chân đại gia động!" Thiếp thất Tào di nương đứng ở một bên hầu hạ kinh hô.

"Đúng vậy! Ta cũng thấy được. Phu quân, hôm nay vừa vặn là ba tháng, chân của người thật sự có phản ứng!" Điều thị dường như thật cao hứng. Lần này, Thẩm Trấn cũng có cảm giác thật thần kỳ, hẳn ý đồ lại cử động, quả thực chân hắn tựa hồ có thể lay động một chút, tuy rằng hiện tượng này coi như là cực kỳ bé nhỏ, nhưng đến cùng đùi hắn đã mười năm đều không có cảm giác, cái này, trong lòng hắn không thể không thừa nhận cũng không được tiểu vương đại phu này trị liệu rất có hiệu quả, chỉ là trên miệng còn cứng không chịu thừa nhận thôi!

Chính tại giờ phút này, Thẩm Quân mang theo Tần Hiến vào. Sau khi hành lễ xong, Điều thị liền cầm khăn tay lau nước mắt một phen vui sướng đối với Thẩm Quân nói: "Nhị thúc, vừa rồi chân của đại ca người giật lên, trị liệu của tiểu vương đại phu quả thật có hữu hiệu!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân đầu tiên là liếc mắt nhìn Vô Ưu một cái, sau đó nói: "Đại tẩu, ta vừa đến chợt có nghe nói! Người yên tâm, chân đại ca sẽ từ từ tốt lên."

"Ân." Điều thị trùng trùng gật gật đầu.

Điều thị nói chuyện với Thẩm Quân, Tần Hiến nhìn Vô Ưu gật gật đầu, Vô Ưu hướng hân mỉm cười, xem như chào hỏi qua. Chính là Vô Ưu thể nào lại cảm giác trên mặt có chút nóng bừng, ngẩng lại lần trước nàng uống say làm cho hân đưa về thật sự là rất dọa người. Hơn nữa giờ phút này ánh mắt hân xem mình phảng phất còn có ý tứ khác, cho nên không biết nên phản ứng lại hân thế nào Tiết Vô Ưu chỉ có thể nhanh gục đầu xuống. Nội tâm tựa hồ có một thanh âm hô lớn. "Nàng không muốn làm mẹ kế! Không muốn làm mẹ kế!"

"Tiểu vương đại phu, ba tháng khám bệnh đã qua, về sau nên trị liệu như thế nào? Chúng ta nên làm chút gì? Chân phu quân thật sự có thể đứng lên sao?" Điều thị tâm tình rất kích động, liên tục hỏi hạo mấy vấn đề.

Người nhà bệnh nhân phần lớn đều là như thế, cho nên Vô Ưu cười nói: "Thi châm còn phải tiếp tục, vẫn cứ là bảy ngày một lần, mát xa cũng phải tiếp tục giống như trước đây, ta sẽ đưa một phương thuốc uống, đương nhiên còn phải tiến hành hướng dẫn khôi phục, chính là mỗi ngày phải tận lực cử động chân nhiều, lay động lên xuống thôi cũng tốt rồi!"

"Hào! Hào! Nhanh đều nhớ kỹ." Điều thị phân phó hạ nhân một bên nói.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chim sẻ nan phi

Lúc này, Tần Hiến lặng lẽ vỗ bả vai Thẩm Quân một chút. Nhỏ giọng cười nói: "Nhà các người nhưng là còn thiếu ba tháng chẩn kim đâu!"

Nghe được Tần Hiến nói, Thẩm Quân khoe miệng trùng xuống, sau đó từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu đi đến trước mặt Vô Ưu. Nói: "Tiểu vương đại phu, này là chuẩn kim ba tháng trước cùng với ba tháng sau, mời người nhận lấy!"

Đối với thân thể trước mắt cao hơn bản thân một cái đầu này, Tiết Vô Ưu luôn có một loại cảm giác áp bách khó hiểu, hai tay nàng tiếp nhận ngân phiếu, cúi đầu nhìn thoáng qua, không khỏi ngẩng đầu nói: "Nhiều lắm! Chẩn kim nửa năm ta chỉ thu hai trăm lượng vậy là đủ rồi!" Liên Kiều nhìn không được thân dài quá cổ từ phía sau nhìn lên, không khỏi mở to hai mắt nhìn, bởi vì trên ngân phiếu thể nhưng lại viết chữ một ngàn lượng đầy đủ.

"Y thuật của người đáng giá này!" Thẩm Quân không tốt chỉ nói một câu.

Vô Ưu chính không biết là có thể không, Tần Hiến ở bên cạnh nàng đã cười nói: "Dật Vận huynh đã nói như vậy, người liền yên tâm thoải mái nhận lấy là tốt rồi!"

Dật Vận? Đây là tên của hân sao? Là rất dễ nghe a, sau đó Vô Ưu dứt khoát cũng liền nhận, thờ dài cười nói: "Vậy đa tạ Thẩm tướng quân!"

Giờ khắc này, Thẩm Quân nhìn tiểu vương đại phu trước mặt, nam nhân này cũng hân được coi như mi thanh mục tú, bất quá giống như nhìn có chút quen mắt, nhất là cặp mắt trắng đen rõ ràng kia, phảng phất như ở nơi nào đã gặp qua, nhưng lại nghĩ không ra!

Thấy hân nhìn chằm chằm bản thân, Vô Ưu nhanh gục đầu xuống nói: "Tiểu vương nên cáo từ!"

"Mau đưa tiểu vương đại phu đi ra ngoài!" Điều thị hô một câu. Vô Ưu liền nhanh mang theo Liên Kiều lui xuống. Gặp Vô Ưu đi rồi, Tần Hiến cũng nhanh cáo từ, Điều thị cùng Thẩm Quân đi tới dưới mái nhà cong. Nhìn bóng lưng Tần Hiến bước nhanh rời đi, thúc tâu hai người ở dưới hành lang nói phiếm một lát.

"Nhị thúc, hôm nay lại làm người tiêu hao! Những năm gần đây ta cùng đại ca người thật sự là liên lụy đến người." Điều thị mắt đầy cảm kích nhìn Thẩm Quân nói.

"Đại tẩu sao lại nói như vậy? Chúng ta là người một nhà, chỉ cần đại ca có thể lại đứng lên, tốn bao nhiêu bạc cũng đều đáng giá!" Thẩm Quân nhanh nói.

"Ta biết người từ nhỏ đã cùng đại ca người cảm tình hảo, tuy rằng đại ca người kể tục tước vị Hầu gia, nhưng là người có biết bổng lộc hàng năm của Hầu gia cũng chính là hơn một ngàn lượng bạc kia, nếu tính thêm ngày lễ ngày tết được hoàng thượng ban cho một ít bạc cùng vật phẩm, số bạc này cũng cũng chỉ đủ cho ta cùng đại ca người với bọn nhỏ và bọn hạ nhân ăn dùng, những năm gần đây bạc xem bệnh cho đại ca người đều là vô số kể. Thời điểm đại ca người lúc trước là quan thanh liêm, cho nên những năm gần đây tuy rằng bên ngoài Hầu gia phủ chúng ta xem phong cảnh, kỳ thực chẳng qua là chỉ là cái thùng rỗng mà thôi!" Điều thị kể ra cảnh nhà gian nan.

"Đại tẩu yên tâm, bổng lộc của ta tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mấy năm nay chinh chiến trên sa trường, vật phẩm hoàng thượng ban hàng năm cũng đủ cho đại ca xem bệnh cùng ăn dùng trong nhà!" Thẩm Quân khuyên giải Điều thị nói.

"Nói là nói như vậy, người hiện tại dù sao cũng chỉ có một mình, chờ người thành gia lập nghiệp xong, tự nhiên người phải có thể từ của chính mình, ta cùng đại ca thể nào lại dựa vào người cả đời đâu? Ta chỉ ngóng trông Kiều nhi cùng Sam nhi có thể nhanh lớn lên thay người gánh vác trọng trách này..." Nói xong, Điều thị thể nhưng rút xuống vài giọt nước mắt.

Nước mắt Điều thị làm cho trong lòng Thẩm Quân rất khó chịu, từ nhỏ đại ca đã thập phần yêu thương hân, cho nên hân không thể không phản đối nói:

"Đại tẩu không cần lo nhiều, ta bây giờ còn chưa có tính toán thành lập gia, nếu tính về sau có thành gia cũng sẽ không thể mặc kệ ngươi cùng đại ca được, hơn nữa Kiều nhi cùng Sam nhi vẫn còn nhỏ còn cần học hỏi nhiều hơn, cho nên Thẩm gia chúng ta là một thể, ta cùng đại ca đương nhiên sẽ không thể ở riêng, ngày ở riêng cũng là ngày Kiều nhi cùng Sam nhi hẳn là đã thành gia lập nghiệp!"

Nghe nói như thế, Diêu thị lập tức chuyển buồn sang vui, nhìn Thẩm Quân nói: "Có những lời này của nhị thúc ta đã an tâm! Đại tẩu ta thay đại ca ngươi cùng với hai cái cháu ngươi cảm ơn nhị thúc." Nói xong liền khom người cúi xuống.

"Đại tẩu không cần đa lễ!" Thẩm Quân nhanh giúp đỡ một phen, sau đó nói: "Ta còn có công vụ muốn làm, đại tẩu đi phụng dưỡng đại ca đi!" Nói xong liền xoay người sai bước rời khỏi.

Nhìn Thẩm Quân đã rời đi, nha đầu Xuân Hoa đứng sau lưng Diêu cười đối với chủ tử nói: "Nãi nãi, cái này ngươi có thể yên tâm, nhị gia luôn luôn giữ lời hứa, hơn nữa hẳn đối với ngài và đại gia rất kính trọng, về sau tuyệt đối sẽ không cùng đại gia ở riêng!"

"Nhị gia này tối trọng tình nghĩa, chúng ta vẫn có thể lấy lòng được, cũng không biết lão phu nhân sẽ nghĩ như thế nào, còn về sau không biết hẳn sẽ tìm một vị Nhị nãi nãi dạng gì đây!" Diêu thị nói.

"Lão phu nhân đối với đại gia như thế nào nãi nãi ngài còn không biết? Lại nói không phải nhị gia vừa rồi có nói sao? Hẳn bây giờ còn chưa nghĩ đến thành gia đâu!" Xuân Hoa cười nói.

"Có được hay không cũng không phải một người hẳn nói là có thể quyết định, ngươi cho là lão phu nhân sẽ đáp ứng hẳn ở một mình sao? Đúng rồi, trong phòng có phải còn lại Tào di nương hay không?" Diêu thị phản ứng lại hỏi.

Nghe được câu hỏi, Xuân Hoa lập tức hô nhỏ: "Đúng vậy! Nô tì thế nào lại quên điều này?"

"Còn không nhanh cùng ta đi vào, đừng làm cho tiểu chân kia thừa chỗ mà chui!" Nói xong, Diêu thị quay đầu liền vào phòng, Xuân Hoa ở phía sau nhanh theo sát.

Sau khi Vô Ưu từ Thẩm gia đi ra, Liên Kiều liền nhanh đuổi theo. Cười cảm ngân phiếu trong tay nói: "Nhị tiểu thư, chúng ta đúng là phát tài rồi!"

Lờm liếc Liên Kiều đang tươi cười rạng rỡ một cái, Vô Ưu cười nói: "Liên phát tài? Về sau ngươi đừng có mừng rỡ đâu! Thu ngân phiếu cho tốt." Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Tiết Vô Ưu cũng thập phần cao hứng, bởi vì khoảng cách mục tiêu mua một tòa thôn trang của nàng càng ngày càng gần!

Vừa bước xuống bậc thêm đại môn của Thẩm phủ, phía sau liền truyền đến một thanh âm quen thuộc: "Tiểu vương đại phu!"

Nghe được có người kêu nàng, vừa quay đầu lại, chỉ thấy là Tần Hiến một thân quan phục bước nhanh đuổi theo. Nhìn đến hẳn, Vô Ưu không biết vì sao lại cảm thấy căng thẳng khó hiểu! Toại cúi đầu thờ dài nói: "Tần đại nhân!"

Đi đến trước mặt nàng, Tần Hiến cười nói: "Ta biết một trà lâu mới mở, không bằng ta mời ngươi đi uống ly trà ngon?"

Nhìn xuân phong giữa gương mặt anh tuấn, Vô Ưu chỉ chần chờ một chút, liền lập tức uyển chuyển cự tuyệt nói: "Ngượng ngùng, Tần đại nhân, một lát ta còn có việc, chỉ sợ là phụ thịnh tình!"

Nghe được đối phương cự tuyệt, trong mắt Tần Hiến rõ ràng lướt qua một chút thất vọng, bất quá lập tức cười nói: "Vậy ngày khác là tốt lắm, không bằng ngồi xe ngựa ta đưa ngươi trở về?" Không thể uống trà cũng không cần, ngồi xe ngựa từ nơi này đến Tiết gia cũng đã hơn nửa canh giờ đi, trong khoảng thời gian này cũng không tính sai a.

Nghe đối phương nhiệt tình như thế, nàng quyết liệt quá cũng không tốt, nhưng là vẫn muốn quyết tâm ngoan tuyệt: "Tiền xe ngựa ta đều đã trả rồi, Tần đại nhân có sự việc quan trọng hơn, vẫn là không cần phiền toái ngài như thế!"

"Ha ha... Là như thế này a?" Vô Ưu nói làm cho Tần Hiến có chút ngượng ngùng.

"Kia cáo từ!" Cuối cùng, Vô Ưu thật sự không muốn lại nhìn thấy thất vọng rõ ràng trên gương mặt đẹp kia, xoay người liền leo lên xe ngựa.

Phút chốc sau, Tần Hiến nhìn theo bóng dáng xe ngựa càng lúc càng xa, cuối cùng lại biến mất ở trong đôi mắt hẳn. Liên Kiều ngồi bên cửa sổ xe trông thấy người nọ luôn luôn đứng tại chỗ phía sau, sau đó liền hạ vòng cổ cửa kính xe xuống, ngồi ở bên cạnh Vô Ưu một câu nói cũng không nói.

"Bình thường ngươi nói nhiều như vậy, hôm nay như thế nào lại không nói chuyện rồi?" Vô Ưu liếc mắt nhìn Liên Kiều một cái.

"Ta vừa không muốn làm vợ kẻ lại càng không muốn làm thông phòng gì đâu a?" Trong lời nói Liên Kiều chứa chất ề ảm.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười, thân thủ đẩy Liên Kiều một chút: "Còn tức giận đâu?"

"Nha đầu cũng không dám tức giận với tiểu thư!" Liên Kiều lần này nhưng lại cao giọng lên.

"Chỉ đùa với ngươi một chút mà thôi, ngươi còn tưởng thật nha?" Vô Ưu cười hi hi.

"Những lời tiểu thư nói nô tì đều nghĩ thật!" Liên Kiều trên mặt không có biểu cảm gì như cũ.

"Một lát mua một con vịt quay cho người để ta hưởng người bởi tội được không?" Vô Ưu cười nói.

"Còn phải thêm một trượng bánh lục hành thái ngàn tảng nữa." Liên Kiều nhanh chóng nói.

Nhìn đến Liên Kiều tươi cười, Vô Ưu không chút do dự gật đầu.

"Hảo!"

Xe ngựa bay chạy nhanh bên bên, sau khi thu hồi nụ cười, Tiết Vô Ưu thế nào lại cảm thấy trong lòng ề ảm? Giống như trong lòng đồng tình với gương mặt hệt hăng vừa rồi kia...

...

Sáng sớm mấy ngày sau, Tiết lão thái thái cùng Chu thị với Vô Ưu mang theo hạ nhân mướn hai chiếc xe ngựa tứ luân to đi về phía bên ngoài kinh thành tự dâng hương. Bởi vì Lí thị luôn luôn đều cáo ốm không ra, cho nên trong nhà chỉ còn lại Lí thị Dung tỳ cùng các nha đầu hầu hạ các nàng và một vài bà tử thô sử.

Đại khái giờ Tỵ vừa qua, Hồng Hạnh liền hùng hùng hổ hổ chạy tiến vào. "Nhị nãi nãi! Nhị nãi nãi!"

Đang lười nhác tựa vào trên sập nghỉ ngơi Lí thị lườm liếc mắt Hồng Hạnh đang vội vàng, chậm rãi hỏi: "Lại như thế nào?"

"Có một bà mới đến đây, nói là vợ tôi làm mối cho nhị tiểu thư. Hiện tại người còn ngay tại trong đại sảnh uống trà đâu, ngài có muốn đi gặp hay không?" Hồng Hạnh trả lời.

Vừa nghe lời này, Lí thị có chút không kiên nhẫn. "Cũng không phải làm mối cho Dung tỳ chúng ta, ta tội gì phải phân tâm làm. Hừ! Thanh danh nha đầu kia hiện tại kém như vậy còn có người vợ tôi làm mối, đúng là rất kì quái a."

"Đúng vậy, nhưng lại là Quan bà mới đâu, nghe nói bà mới này ở vương thất kinh thành là Quan bà mới lòng lẫy có tiếng!" Hồng Hạnh nói.

Vừa nghe lời này, Lí thị đột nhiên liền ngồi thẳng thân mình, hỏi: "Biết

nàng nói là nhà nào không?"

"Không biết! Chỉ nói tìm lão thái thái hoặc là Đại nãi nãi." Hồng Hạnh nói.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Lí thị nói: "Người nhanh đem người cho ta ổn định, ta thu thập một chút lập tức liền đi qua!"

"Là." Hồng Hạnh lên tiếng trả lời.

Đại khái chưa đến một ly trà nhỏ, Lí thị cũng đã trang điểm tốt ngồi ở trên chính giữa đại sảnh. Hồng Hạnh đứng ở bên cạnh giới thiệu nói: "Thất cô, vị này là Nhị nãi nãi!"

Vương thất cô vốn đứng lên muốn hành lễ, vừa nghe lời này, lại đánh giá liếc mắt một cái tuổi người đang ngồi này bất quá cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, mà Đại nãi nãi Tiết gia này hẳn không sai biệt lắm là khoảng trong độ tuổi bốn mươi đi, cho nên nàng liền biết vị này hẳn là Lí thị vợ thứ của Tiết gia. "Nhị nãi nãi! Ta muốn gặp Tiết lão thái thái cùng Đại nãi nãi!"

Nghe nói như thế, Lí thị tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng vẫn bất động thanh sắc như cũ, thân thủ lấy qua bát trà trên bàn rồi cúi đầu uống trà, bên cạnh Hồng Hạnh cũng đối với Vương thất cô nói: "Hôm nay người tới không khéo, lão thái thái cùng Đại nãi nãi đã ra khỏi thành dâng hương rồi. Người có chuyện gì cứ nói với Nhị nãi nãi chúng ta cũng giống nhau. Hẳn là khả năng người không biết bởi vì thân thể Đại nãi nãi không tốt, cho nên đều là Nhị nãi nãi quản hết thầy mọi sự lớn nhỏ trong nhà!"

Vừa nghe lời này, Vương thất cô cũng không muốn đi một chuyến tay không, liền suy nghĩ một chút, sau lại nhìn Lí thị cười nói: "Nhị nãi nãi hảo!"

Thoáng nhìn Vương thất cô hành lễ với chính nàng, Lí thị lập tức buông bát trà trong tay, trên mặt lập tức lại nổi lên ý cười. "Vương thất cô hảo! Hồng Hạnh, còn không đi lại đổ cho Vương thất cô một bát trà nóng?" Hồng Hạnh nhanh tiến lên rót thêm một bát trà nóng, không khí cũng theo đó mà bỗng chốc nóng lên!

"Nhị nãi nãi, ta là người chuyên môn làm mối đến làm mối cho nhị tiểu thư các người!" Vương thất cô một lần nữa ngồi xuống.

"Không biết nhà trai là họ nhân gia nào?" Lí thị cười hỏi.

Vừa nói đến lời này, khăn tay hồng trong tay thất cô liền cuồng phi loạn vũ. "Nhà trai chính là tôn trưởng tôn quan thừa tướng phủ Tàn Hiến Tàn đại nhân lòng lẫy đại danh Tàn tự khanh Đại Lý!"

Nghe thấy được lai lịch như thế, Lí thị kém chút nữa đã bị sặc nước trà, bỗng chốc lại kinh ngạc không thôi! Sau đó lại ngẩng đầu cùng Hồng Hạnh liếc nhau một cái, mới thoáng ổn định lại cảm xúc một chút. Hỏi: "Xin hỏi là Tàn thừa tướng phủ sai người đi lại đây làm mối sao?"

"Đó là đương nhiên! Bằng không cộc mối này ta cũng không dám nói ra a. Là thừa tướng phủ muốn cưới phu nhân mới gọi ta tới để làm mối. Cái này không chỉ còn ta mà ngay cả canh thiếp Tần đại nhân cũng đã đem lại tới đây này!"

Nói xong liền đem đũa đem canh thiếp đặt ở trên bàn trước mặt Lí thị, lại nói: "Ta nói Nhị nãi nãi nghe, cửa hôn nhân này chính là muốn đốt đèn lồng cũng khó tìm ra a! Tuy rằng lần này thành hôn với Tần đại nhân là tái giá, nhưng chỉ gia thế của Tần đại nhân, rồi diện mạo, tài đức kia không phải là đứng đầu giống nhau sao? Hơn nữa hiện tại hần chỉ mới hơn hai mươi tuổi tuổi lại còn trẻ, người có biết biết bao nhiêu danh môn tiểu thư quan lại muốn gả cho hần đâu!" Vương thất cô nói nhiều đến nỗi bụi phấn trên mặt đều có thể rơi xuống.

Liếc mắt lườm canh thiếp đỏ thắm trên giấy mạ vàng nằm trên một góc bàn, đôi mắt Lí thị chuyển động, liền nảy ra ý hay, nàng cúi đầu uống trà không nói gì. Vương thất cô vốn nghĩ chỉ cần nàng vừa nói ra danh hào đối phương chắc chắn nhà gái sẽ đổi với nàng giống như khách quý tiền thưởng cũng sẽ lấy được không ít, không nghĩ tới đối phương không tỏ ra bất cứ thái độ gì, nàng không khỏi sốt ruột nói: "Ta nói Nhị nãi nãi nghe, ngài không phải nói là ngài là quán gia sao? Người hào hào nói cái gì đi a? Bằng không ngày mai ta lại đến tìm lão thái thái hay Đại nãi nãi?"

"Vương thất cô hiểu lầm rồi, việc hôn nhân tốt như vậy ta đương nhiên là biết không dễ tìm, giống như gia chúng ta thì đừng nói đi qua làm chính thê, làm thiếp thất thì cũng chỉ là chúng ta trào cao thôi!" Lí thị nói nhanh.

"Việc đó nhưng là!" Vương thất cô vừa nghe thấy lời này, liền đứng ở một bên nghe.

Sau đó, Lí thị làm bộ như rất là khó xử nói: "Chỉ là... Vương thất cô chỉ sợ là không biết... chuyện nhị tiểu thư nhà chúng ta..."

Nhìn đến bộ dáng Lí thị muốn nói lại thôi, Vương thất cô không khỏi tò mò hỏi: "Có chuyện gì sao? Nhị nãi nãi cứ nói thẳng vô phương a!"

Lí thị ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta làm nhị nương mà nhiều chuyện thật sự là không tốt!" Sau đó liền mang bát trà lên uống trà, lại cũng không có nói thêm chuyện gì.

Vương thất cô nhìn chằm chằm Lí thị, lúc này, Hồng Hạnh bên cạnh hiểu ý kể chuyện. "Vương thất cô, người có thể sang hỏi thăm hàng xóm láng giềng gần nơi chúng ta một chút về chuyện nhị tiểu thư chúng ta. Thật sự không phải là chúng ta không nghĩ đến thân thích, chỉ cần Tần gia không ghét bỏ chúng ta, chúng ta tự nhiên là nguyện ý kết thân, chỉ ngại là dòng dõi của đối phương rất cao, chỉ sợ lúc đó có nhiều chuyện chúng ta không nói rõ ràng, vạn nhất khi đã thành thân sẽ gây ra nhiều chê cười cho thiên hạ, nhà chúng ta nghèo cửa nhỏ thật không dám đảm đương nổi!"

Nghe nói như thế, Vương thất cô biết là có duyên cớ, cho nên lập tức nói: "Vậy cáo từ!" Nói xong, liền xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Nhìn Vương thất cô đã rời đi, Hồng Hạnh cười nịnh hót Lí thị nói: "Nhị nãi nãi, một chiều này của ngài thật giỏi! Cửa hôn nhân này liền tính đã không thành, cho dù khi lão thái thái cùng đại gia trở về cũng không thể động đến trên đầu người."

"Hừ! Còn muốn gả vào thừa tướng phủ? Ta sợ nàng là không có mệnh này." Lí thị đem bát trà trong tay trùng trùng đặt ở trên góc bàn.

Lúc này, Dung tỷ luôn ở phía sau sảnh đường nghe lén đột nhiên chạy tiến vào, lôi kéo ống tay áo Lí thị nói: "Nương, có phải Vô Ưu được Tần đại nhân coi trọng hay không?" Nàng nhưng lại không thêm gọi tỷ tỷ.

"Ai biết được? Nói là Tần lão phu nhân tỏ mẫu của Tần đại nhân phái người đến làm mối. Cũng không biết nàng ta coi trọng nàng cái gì? Bộ dạng khó coi, miệng cũng không ngọt, nữ hồng cầm kỳ vũ cái gì đều không biết, nơi nào lại so được ba phần với Dung tỷ chúng ta?" Lí thị càng xem nữ nhi càng đáng yêu.

"Nương, ta mặc kệ! Người phải nghĩ biện pháp đem ta gả vào thừa tướng phủ." Dung tỷ làm nũng nói.

"Cái gì?" Nghe được lời nữ nhi nói, Lí thị cá kinh! Cho tới bây giờ nàng cũng không dám nảy ra ý tưởng này. Dòng dõi Tiết gia cùng dòng dõi Tần thừa tướng phủ cũng không phải là kém hơn mảnh nhỏ một chút!

Thấy Lí thị rất do dự, Dung tỷ tiếp tục ngang ngạnh cứng rắn nói: "Nương, ta mặc kệ! Ta nhất định phải gả cho Tần đại nhân kia."

"Hào! Hào! Nương nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho người." Lí thị vốn không lay chuyển được ý muốn của nữ nhi, chỉ có thể đáp ứng trước, nhưng là giữa mi mảy cũng nhủ lại với nhau, chuyện này quả thật là khó khăn rất lớn...

Thời gian chạng vạng trong ngày, trong phòng Tiết gia lão thái thái không thể không nóng nảy, trên kháng, ghế tựa, chân bó trên ngồi ghế cùng với dưới đất một phòng đông nghìn nghịt chủ tử cùng hạ nhân. "Thật sự là không nghĩ tới gia thế chúng ta như vậy nhưng lại có thể cùng thừa tướng phủ kết thân! Ai nha, cái này thực là xem như sáng rọi cửa nhà, có cửa thông gia tốt này về sau khẳng định là Tiết gia chúng ta có thể thịnh vượng hơn. Kim Văn, ngày mai người nhanh phái người đi đem canh thiếp của Vô Ưu để đưa đến Vương thất gì kia..." Tiết lão thái thái cầm canh thiếp màu đỏ thắm trong tay, ngón tay vui sướng vuốt ve vàng trên canh thiếp.

"Vương thất cô!" Ngồi ở trên thêu đôn Lí thị nhắc nhở nói.

"Đúng rồi! Vương thất cô. Nhớ đưa cho người ta tiền thưởng nhiều một chút, đừng có để người ta nói chúng ta hẹp hòi." Tiết lão thái thái dặn.

"Là, sáng sớm ngày mai con sẽ phái người đi!" Tiết Kim Văn tuy rằng tắt cung tắt kính, nhưng trên mặt cũng không thể che giấu được vui sướng. Chu thị càng không cần phải nói, có gia tốt như vậy tới cửa cầu hôn nàng thật đúng là cao hứng đến phát hồng rồi. Lí thị ở một bên bất động thanh sắc, phảng phất như không có chanh chua như trước kia, còn Dung tỷ lại là một mặt lạnh lùng. Tiết Vô Ưu vừa vào gia môn liền nghe nói đến việc này, trên mặt lại không nhìn ra là đang kinh ngạc cao hứng hay mất hứng, chỉ có bộ dáng nhàn nhạt phảng phất như có đám chiều.

"Có phải hay không tài của ta cũng không cần kiểm tra? Có thân thích tốt như vậy chỉ cần tùy tiện nói cho ta làm cử nhân không phải là đến nơi?" Một bên Nghĩa ca đột nhiên nói một câu nói như vậy.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhủ mảy, mà Tiết Kim Văn càng là bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng: "Xem ngươi một chút tiền đồ ấy cũng không có? Tiết gia tuy rằng không phải là đại phú đại quý nhưng cũng là nhiều thế hệ thư hương, như thế nào lại sinh ra một cái tên khốn như ngươi vậy?"

"Tổ mẫu không phải nói có thân thích quan hệ tốt chắc chắn nhà chúng ta sẽ thịnh vượng sao? Vậy sao phải nhờ vào tài năng ta mà thịnh vượng?" Tiết Nghĩa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ chống đối phụ thân.

"Có bản lĩnh ngươi đi kiểm tra rồi xuất ra cái bằng cử nhân!" Tiết Kim Văn khó thờ ngón tay chỉ vào Tiết nghĩa giáo huấn nói.

Tiết Nghĩa tức giận nghiêm mặt một chút cũng đều không phục, Li thị gặp Tiết Kim Văn trước mặt nhiều người như vậy mà không để lại mặt mũi cho con trai của mình, cho nên cũng đứng lên nói hộ con: "Đại gia, tuy rằng lời Nghĩa ca nói không xuôi tai, nhưng đến lúc đó chẳng phải là làm như vậy sao? Nhị tỷ nếu có thể gả đến thừa tướng phủ chẳng lẽ chúng ta ngay cả một chút vinh quang còn không được hưởng sao?"

"Có con như vậy đều là do ngươi dạy!" Tiết Kim Văn đối với phương pháp Li thị dạy con càng ngày càng phản cảm.

"Đúng vậy, nương chúng ta hiện tại không thể nào lọt nổi vào mắt xanh của ngài, nếu như người xem không vừa mắt, cùng lắm thì liền đem nương chúng ta đuổi ra ngoài là được rồi..." Nói xong, Li thị liền cầm khăn tay khóc ồ lên.

"Các ngươi đã xem ta chết rồi? Còn dám ở trước mặt ta cứ cãi nhau như vậy?" Quái tượng Tiết lão thái thái đập thùng thùng vang lên.

Tiết lão thái thái càng giận, Tiết Kim Văn lập tức không dám lên tiếng nói nữa, Li thị đứng cúi đầu ní non, Nghĩa ca cũng không nói lời nào.

Thấy thế, Chu thị nhanh đứng lên khuyên nhủ: "Lão thái thái, ngài bớt giận mà uống thêm ly trà! Nghĩa ca còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng để trong lòng."

"Đều mười sáu rồi, còn không hiểu chuyện? Hẳn so với Vô Ưu chỉ nhỏ hơn một tuổi, ngươi xem Vô Ưu kia, rồi ngươi hẳn nhìn lại hẳn?" Nghĩa ca vốn là rất được lòng Tiết lão thái thái, nhưng gần hai năm nay càng ngày càng làm không được việc gì, nàng cũng chỉ càng tức càng tiếc rèn sắt không thành thép, một chút biện pháp đều không có!

"Đúng vậy, ta chính là không bằng nàng!" Nói một câu, Nghĩa ca bỏ chạy đi ra ngoài. Li thị thấy thế chạy đuổi theo, cũng mang theo Dung tỷ đi khỏi.

"Ngươi xem? Ngươi xem?" Tiết lão thái thái chỉ vào bóng lưng bọn họ chân dậm dậm chính giữa.

"Nương, bọn họ đều có chuyện bọn họ, ngài cũng đừng quan tâm, thân thể quan trọng hơn!" Tiết Kim Văn cùng Chu thị một bên thay Tiết lão thái thái vỗ về ngực một bên khuyên giải an ủi.

Nhìn đến trận khói bụi này, Tiết Vô Ưu nhẹ nhàng lắc đầu. Đại khái theo như lời nói cung chiều chẳng khác nào giết người đi? Tiết Nghĩa từ nhỏ rất được sủng ái, cho nên mới dưỡng thành tính cách ích kỷ kiêu ngạo ương ngạnh vô cùng, chờ tính cách này đã dưỡng thành thì sẽ rất khó sửa lại a!

Trở lại phòng mình, Tiết Vô Ưu ngồi ở trước giường nhắm mảy. Nghĩ

rằng: Chẳng lẽ Tần Hiền là chân mệnh thiên tử của nàng? phu nhân Thừa tướng phủ, tự khanh Đại Lý? Đây là số mệnh của nàng? Còn có cái tiểu cô nương kêu Tía Tô kia, nàng sẽ là kẻ mẫu* của nàng?

[*Kẻ mẫu: mẹ kế]

Trong lúc nhất thời, lòng Vô Ưu có chút rối loạn! Không biết hôm nay hẳn mời bà mối đến hay lại là Tần lão phu nhân mời đến? Đại khái là bọn họ đều có ý tứ này đi? Lần trước yến hội tháng giêng mười sáu kia không phải Ngọc quận chúa đều đã nói cho bản thân sao? Xem ra là nàng trúng cữ ở những quan lại tiểu thư kia, nhà người ta cũng đã nói rõ ràng như vậy, như thế nào mà lúc đó nàng lại không hề có phản ứng lại? Ngẫm lại phủ đệ thừa tướng kia là một cái bao lớn có công lớn? Về sau một người sinh tồn tại một địa phương lớn như vậy đại khái là sẽ rất phiền lòng đi? Điều đó không hề nhất trí với ước nguyện ban đầu của nàng. Nhưng lần này vận mệnh của nàng có thể tự mình nắm chắc sao? Xem ra cộc hôn sự này nàng là không thể không nói không xong.

Liên Kiều gặp Vô Ưu tâm sự trùng trùng, không khỏi đến gần cười nói: "Nhị tiểu thư, ngươi thế nào lại giống như mất hứng a? Cửa hôn nhân tốt như vậy vừa rồi ngài không thấy được tam tiểu thư đỏ mặt đến chết đâu!"

"Nàng đỏ mặt khiến cho cho ngươi vui a!" Nàng còn có rất nhiều sự tình muốn làm, nàng cũng không nghĩ sớm như vậy sẽ lập gia đình!

"Tần đại nhân muốn nguyện ý mới là a! Ngài thấy vì sao mọi người đều muốn gả đến thừa tướng phủ làm thiếu phu nhân không?" Liên Kiều buồn cười đắc ý nói.

"Ngươi xem chúng ta tổng cộng có bao nhiêu bạc?" Vô Ưu đột nhiên hỏi.

"Uh, đại khái có hơn ba ngàn hai thôi!" Liên Kiều nghĩ nghĩ nói.

"Không sai biệt lắm là đủ mua một cái thôn trang rồi!" Vô Ưu lầu bầu nói.

"Nhị tiểu thư, ngài nếu gả cho Tần đại nhân ngài còn cần chi phải dùng bạc của mình mà mua thôn trang a? Thừa tướng phủ khẳng định là có rất nhiều thôn trang, ngài chỉ cần mở miệng nói hần muốn một cái là được rồi!" Liên Kiều đề nghị nói.

"Ta muốn dựa vào chính năng lực của mình mua, ta mới không thèm dựa vào nam nhân!" Vô Ưu nắm chặt nắm tay nói.

"Gả hán mặc quần áo ăn cơm hán a! Đây chính là đạo lý từ thời cổ để lại, nữ nhân đều dựa vào nam nhân." Liên Kiều kinh ngạc nói.

Lờm Liên Kiều đang nhìn chăm chăm nàng, Tiết Vô Ưu cười nói: "Bởi vì dạng suy nghĩ này mà nam nhân mới có thể ở bên ngoài tùy ý làm bậy, nói nạt thiếp liên nạt thiếp, nói uống hoa từu liên uống hoa từu, thậm chí lúc trở về còn lấy lão bà cùng đứa nhỏ trút giận, cũng là vì nữ nhân dựa vào bọn họ để có cơm ăn. Nếu một ngày nào đó nữ nhân cường đại rồi, không thuận theo mà dựa vào bọn họ, bọn họ cũng không dám làm như vậy nữa!"

"A..." Lời chủ tử nói làm cho Liên Kiều đứng ở tại chỗ suy nghĩ nửa ngày.

"Chết đói! Ta đến trong phòng nương ăn cơm đây! Hôm nay Nghĩa ca quây nháo như vậy, chắc chắn đại tiệc đều đã ngâm nước nóng." Vốn hôm nay Tiết lão thái thái ở trong miếu cầu được một que hạo ký, cho nên lúc trở về còn muốn phòng bếp làm thêm vài món ăn đâu, nhưng Tiết Nghĩa lại quây nháo như vậy, nhất định Tiết lão thái thái sẽ tức giận đến không còn muốn ăn, cho nên liền phân phát mọi người đều tự ăn trong phòng.

Nhìn nhị tiểu thư khóa cửa hạm, Liên Kiều đứng tại chỗ không khỏi gật đầu lăm bầm lầu bầu nói: "Uh, nhị tiểu thư nói đúng!"

...

Bóng đêm rã rời, đèn lồng trên hành lang gấp khúc của thừa tướng phủ hành lang gấp nhẹ nhàng lay động trong gió.

"Ca, người thế nào mới trở về a?" Tần Hiến vừa mới tiến nhị môn, liền có một thanh âm gọi hần.

Quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy muội muội Ngọc quận chúa đang cười đứng ở sau lưng hần, Tần Hiến cười nói: "Cùng vài bạn hữu uống hai chén, về trễ!"

Ngọc quận chúa tiến lên cánh tay ôm cổ Tần Hiến, trưng ra bộ dáng nghiêm mặt cười nói: "Ca, nói cho người một tin tức lớn tốt!"

"Đừng thừa nước đục thả câu, có chuyện gì nói mau!" Tần Hiến cúi đầu cười nhìn muội muội.

"Hôm nay tổ mẫu thỉnh một bà mối đi làm mối cho người!" Ngọc quận chúa nói.

"Cái gì?" Vừa nghe lời này, Tần Hiến bỗng chốc liền nhủu mày. Tuy rằng vài năm nay tổ mẫu luôn đều ở sót ruột chuyện tái giá của hần, nhưng nàng cũng không thể không cùng hần thương lượng một chút mà đã thay hần quyết định đi!

"Ca, tẩu tử đều đã qua đời lâu như vậy, thời điểm này người cũng hần là nên tái giá!" Ngọc quận chúa nói.

"Kia cũng nên được sự đồng ý của ta a? Không được! Ta phải đi tìm tổ mẫu." Nói xong, Tần Hiến liền quay đầu muốn đi tìm tổ mẫu.

"Ca, giờ phút này tổ mẫu đang nghỉ ngơi!" Ngọc quận chúa kéo Tần Hiến lại.

Nghe nói như thế, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, Tần Hiến không khỏi nhủu mày. Gặp ca ca như thế, Ngọc quận chúa không đành lòng lại gọi hần, nhân tiện nói: "Ca, người thế nào sao không hỏi xem tổ mẫu làm mối cho người là cô nương nhà nào a?"

"Nhà nào a?" Tần Hiến không yên lòng hỏi.

"Người đoán a?" Ngọc quận chúa trêu ghẹo nói.

Tần Hiến đã nhiều ngày tâm tình không được tốt, cho nên vốn là không có tâm tình cùng muội muội trêu đùa, một bên đi về phía trước vừa nói: "Dù sao ta cũng không nghĩ là sẽ tái giá!"

Nhìn bóng lưng ca ca, Ngọc quận chúa nhanh dặm chân kêu: "Là nhị tiểu thư Tiết gia!"

Vừa nghe lời này, Tần Hiến lập tức liền ngừng bước, không khỏi sợ run! Nhìn đến ca ca dừng bước, Ngọc quận chúa chạy nhanh đuổi theo, cười cười đẩy hần một phen. "Người bây giờ còn không chịu tái giá sao?"

Sau đó, một khắc đuôi lông mày Tần Hiến nhướng lên, nhìn đến biểu cảm ca ca, Ngọc quận chúa cười nói: "Lần này sao người không phản đối?"

"Tổ mẫu làm sao có thể đột nhiên đi làm mối cho ta?" Tần Hiến tâm tình không khỏi tốt lên, đối tượng lại tràn ngập một phần khát khao.

"Người cho tổ mẫu là người mù a? Ta đều đã nhìn ra làm sao có chuyện lão nhân gia sẽ không biết sao? Thật vất vả mới xuất hiện một người mà người thích, đương nhiên là tổ mẫu sẽ không dễ dàng buông tha!" Cánh tay Ngọc quận chúa huyếch vào Tần Hiến.

"Cái kia... Tiết gia đáp ứng rồi sao?" Tần Hiến nói quanh co hỏi, hiển nhiên có chút ngượng ngùng.

"Sau giữa trưa ta đi ra ngoài, cũng không có đi gặp tổ mẫu đâu!" Ngọc quận chúa gãi gãi lỗ tai. Nhìn đến Tần Hiền tựa hồ có chút khản trương, nàng lại nói: "Ca, ngươi yên tâm! Việc hôn nhân tốt như vậy Tiết gia không có đạo lý nào mà không đáp ứng. Bọn họ chỉ sợ là muốn cùng chúng ta làm thân đến không hết đâu!"

"Cái đó là ý nghĩ của nhà nàng, ta không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào đây!" Tần Hiền nhìn đèn lồng tung bay xa xa mà nhớ tới bộ dáng lạnh nhạt của nàng mấy ngày trước đây đối với hắn.

"Ai nha! Ngươi đừng lo lắng. Nơi nào có người làm ra vẻ không thèm làm phu nhân Hầu gia đâu? Ngươi à ngươi chờ làm chủ rể là được rồi!" Ngọc quận chúa cười nói.

"Ngươi à!" Tần Hiền cười vỗ ót Ngọc quận chúa.

Này một đêm, Tần Hiền tự nhiên là trần trọc không yên, ngày thứ hai lại sáng sớm lâm triều, cho nên thẳng đến tối gần trưa hắn mới vội vã trở về gấp, vừa đi vào cửa ngay cả quan phục cũng không thèm đổi liền một đường đi tới sân Tần lão phu nhân.

"Thỉnh an tổ mẫu!" Tần Hiền đi đến trước kháng cúi đầu thờ dài.

Tần lão phu nhân nằm lệch qua trên kháng, vẻ mặt lười nhác, ánh mắt nửa híp lại, liếc mắt xem xét tôn tử còn chưa thay quần áo một cái, hỏi: "Đã dùng qua cơm Ngọ sao?"

"Còn chưa." Tần Hiền trả lời.

"Vậy đi dùng cơm đi, ta cũng mệt mỏi rồi, muốn ngủ một chút!" Tần lão phu nhân lên tiếng nói.

Nghe nói như thế, Tần Hiền nhìn tổ mẫu, đứng nơi đó không nhúc nhích, không biết nên mở miệng hỏi thế nào? Thấy hắn còn chưa đi, Tần lão phu nhân không khỏi chỉnh chỉnh thân người. "Ngươi còn có việc?"

Nghe thấy tổ mẫu hỏi, Tần Hiền khẩn cấp nói: "Nghe nói tổ mẫu thỉnh bà mối đi cầu hôn Tiết gia?"

Tần lão phu nhân nhìn lướt qua tôn tử, trên mặt không thay đổi nói:

"Ngươi là nghe người nào nói vậy? Đúng là ta thỉnh bà mối muốn làm mai cho ngươi là không giả, nhưng cũng không có đi Tiết gia gì cầu hôn à?"

Lời tổ mẫu nói làm cho Tần Hiền sững sốt, không khỏi có chút nghĩ không ra ý nghĩ của nàng, chần chờ nửa ngày mới lại hỏi: "Vậy tổ mẫu muốn làm mai cho tôn tử cô nương nhà ai?"

"Việc này ta còn chưa nghĩ xong đâu. Bất quá ta nhắc nhở ngươi một câu dù sao cô nương Tiết gia kia ngươi muốn nghĩ cũng đừng nên nghĩ!" Sắc mặt Tần lão phu nhân có chút trầm xuống.

"Vì sao? Tổ mẫu không phải luôn đều rất thích nàng sao? Tháng giêng mười sáu ngài còn cố ý phái người đi tặng quần áo trang sức cho nàng cũng mời nàng đến nhà chúng ta dự tiệc?" Tần Hiền giọng nói có chút nóng vội.

Gặp tôn tử thập phần kinh ngạc nhìn mình, Tần lão phu nhân phải nhẫn nại trả lời: "Ta hậu đãi nàng như vậy là vì nàng là ân nhân cứu mạng của ta, nhưng cái việc đó cùng việc cưới vợ cho ngươi là hai sự tình khác nhau, ngươi thế nào lại có thể nghĩ thành một mà nói chuyện đâu?"

"Nhưng là..." Tần Hiền này cũng được coi như là người biết ẩn nói nhưng vào lúc này cũng nhất thời nghẹn lời, sau đó mới biểu lộ thái độ bản thân. "Tổ mẫu, nếu đôi phương không phải là cô nương Tiết gia, vậy xin ngài cũng đừng lo lắng mà làm mai cho tôn nhi!"

Lời Tần Hiền nói mang theo đôi hờn làm cho Tần lão phu nhân thập phần không vui, nghiêm mặt khiển trách: "Ngươi nói chuyện với tổ mẫu như vậy? Việc hôn nhân từ xưa đều là cha mẹ sắp đặt, làm mối, ngươi hiện tại song thân đều đã mất, tự nhiên phải là ta và tổ phụ ngươi quyết định việc hôn nhân của ngươi. Lần trước ngươi cưới nương tía tổ chúng ta nương tính tình của ngươi, lần này ta tuyệt đối không thể lại để ngươi hồ nháo!"

"Tiết gia cô nương đoan trang thiện lương, lại trong người mang tuyệt thế y thuật, vì sao tổ mẫu lại không đồng ý cửu hôn sự này?" Tần Hiền cau mày hỏi.

"Môn không đương, hộ không đáng, gia thế Tiết gia như vậy cũng có thể cùng chúng ta kết thân sao? Tốt lắm! Ta mệt mỏi, ngươi lui ra đi!" Nghe xong Tần lão phu nhân nói, Tần Hiền còn muốn phản bác, nhưng Tần lão phu nhân phiền chán lại vẫy vẫy tay, sau đó sai nha đầu đỡ nàng nằm xuống. Tần Hiền thấy thế, bất đắc dĩ lui đi ra ngoài...

...

Cùng lúc đó, Tiết gia lại phảng phất như từ thiên đường trực tiếp rơi vào trong địa ngục, bộ dáng Tiết lão thái thái như sương đánh cả tím —— ử rồi!

Trầm mặc nửa ngày sau, Tiết Kim Văn phần nộ vỗ cái bàn. "Tần gia làm sao có thể như vậy? Đây không phải là muốn nhục nhã Tiết gia chúng ta sao?"

"Đúng rồi! Đây không phải là đánh vào mặt chúng ta sao? Tuy rằng bọn họ là nhà giàu cao cửa rộng, chúng ta là cửa nhỏ nhà nghèo, nhưng họ cũng không thể không chừa cho người ta mặt mũi như vậy à? Lại nói không phải là bà con xa thân thích sao?" Trong lúc nhất thời, Lí thị tận dụng mọi thứ không sợ e sợ cho thiên hạ không loạn nói.

Một bên Tiết Nghĩa cả lơ phất phơ nhìn phòng lương nói: "A, ta còn tưởng rằng hữu hảo thân thích lần này còn có thể dựa vào đâu, xem ra lại là bạch hạt* a!"

[*Bạch hạt: đồng nghĩa với trắng tay]

Trong lúc nhất thời, Chu thị càng sầu mi khổ kiếm, sắc mặt Tiết Kim Văn lại càng là xanh mét, Tiết Vô Ưu luôn luôn ngồi ở ghế tựa không mở miệng nói một câu nào, trên mặt vẫn nhàn nhạt giống nhau như trước, nhưng trong lòng như có cảm giác trút được hết gánh nặng, đêm qua, nàng nhưng một đêm đều ngủ không ngon, vốn tưởng rằng cửa hôn nhân đã như chuyên đỉnh đóng cột, đúng là vạn vạn không ngờ ngày thứ hai còn có biến cố như vậy!

"Ngày hôm qua còn tưởng rằng lần này nhị tỷ bay lên đầu cảnh biến thành phượng hoàng, không nghĩ tới hôm nay bà mới tới, nguyên lai là tìm sai nhân gia, còn cho người ta đem canh thiếp đi về a, việc này nếu truyền ra Tiết gia chúng ta cũng không cần làm người rồi!" Tiết Dung trong lòng luôn luôn ghen tị lần này nhưng là nhất sinh vô mome cực nhanh.

"Các người nói nhiều lắm! Chẳng lẽ các người không phải là người Tiết gia? Tiết gia mắt mặt, các người liền sáng rọi không thành?" Tiết lão thái thái trắng mặt liếc Tiết Dung một cái.

"Hừ!" Tiết Dung không dám nói thêm nữa, còn Vô Ưu lại là mặt lạnh xem hết thấy.

"Vô Ưu, bắt quá là sai rồi, người ngàn vạn không cần để trong lòng, coi như là không có hồi sự này đi a!" Chu thị nhìn nữ nhi khuyên giải an ủi nói.

"Nương người nói đúng, không cần để trong lòng đi!" Tiết Kim Văn cũng phụ họa nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu chậm rãi đứng lên, thong dong nói: "Tổ mẫu, cha, nương, Vô Ưu sẽ không để trong lòng, vốn Vô Ưu cũng rất là sợ hãi, người có gia thế như vậy gả đi qua chắc chắn sẽ không được tự nhiên, lại còn phải làm nương nhân gia hiện tại ta thật là một chút chuẩn bị cũng không có!"

Tiết Dung nghe xong Vô Ưu nói trong lòng rất là khinh thường, nghĩ rằng: Hừ! Phòng chừng nàng còn ước gì làm mẹ kế nhân gia đâu? Trong lòng không khỏi âm thầm cao hứng, buồn bực cùng đó kị hôm qua bỗng chốc đã biến mất, tâm tình cũng cực kỳ tốt!

Tiết lão thái thái nghe xong gật đầu nói: "Tuy rằng dòng dõi chúng ta có thấp một chút, nhưng cũng không có đạo lý chúng ta phải nịnh bợ nhân gia. Bất quá chuyện này giấu lại cũng thật là kỳ quái, theo lý thuyết Vương thất cô kia là bà mối số một số hai trong kinh thành, quả quyết chắc chắn sẽ không phạm sai lầm như vậy a?"

"Nương nói là, con cũng cho rằng phương diện này khẳng định có vấn đề!" Tiết Kim Văn nói.

Này cũng là nghi hoặc trong lòng Tiết Vô Ưu, theo lý thuyết Tần lão phu nhân cùng Tần Hiến đều vừa lòng với nàng, làm sao có thể ngày đầu tiên đi mời bà mối đi làm mai, ngày thứ hai liền đem canh thiếp trở về nói là mối sai nhân gia đâu? Nguyên nhân chắc chắn là có người làm khó dễ hay là xảy ra vấn đề ở chỗ khác? Tuy rằng trong lòng nàng cũng không muốn gả vào thừa tướng phủ, nhưng thật sự là nàng rất hiếu kỳ muốn biết được chân tướng trong chuyện này.

Vốn trong lòng có quỷ Lí thị vừa nghe lời này, lập tức cười nói: "Vương thất cô kia đều đã hơn sáu mươi, tuổi lớn, trí nhớ kém, nhớ sai cũng là chuyện hợp tình!"

"Đúng vậy, Vương thất cô a, chỉ cần vừa tới nói đã không nói rõ ràng!" Đứng sau lưng Lí thị Hồng Hạnh lập tức phụ họa chủ tử nói.

"Nhóm chủ tử ở trong này nói chuyện, người sắp cái miệng vào làm gì? Còn hiểu quy củ hay không a?" Tiết lão thái thái mặt trầm xuống, răn dạy Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh nhanh phịch một tiếng quỳ xuống trên đất, dập đầu cầu xin tha thứ nói: "Hồng Hạnh đáng chết! Hồng Hạnh cũng không dám nữa !"

"Đều đi xuống đi, Kim Văn lưu lại!" Tiết lão thái thái không để ý đến Hồng Hạnh, đối với mọi người vẫy vẫy tay.

"Là." Sau đó, mọi người liền ào ào lui xuống.

Lúc thời điểm chỉ còn lại có mẫu tử hai người, Tiết lão thái thái thấp

giọng nói: "Người nói có phải là Tần phủ đã biết bệnh của Vô Ưu? Cho nên mới đổi ý, khiến cho bà mối nói là nhớ sai."

"Con cũng nghĩ như vậy." Tiết Kim Văn gật đầu.

"Thì phải là. Bất quá phải nói là lần trước Vô Ưu bị bệnh cũng thật kỳ quái!" Tiết lão thái thái ánh mắt nhíu lại.

"Nương, ngài là nói..." Tiết Kim Văn đem lời nói đến một nửa, không có nói thêm gì nữa.

"Ngày đó Vô Ưu cũng hẳn là không còn cách nào, dù sao có ai muốn đem mình gả cho người bị nói là gốc tử đâu. Bất quá cũng nhờ sự kiện kia mà bỏ lỡ cơ hội gả vào thừa tướng phủ, vậy rất đáng tiếc a!" Tiết lão thái thái tiếc hận nói.

"Khả là chuyện này chúng ta cũng không thể tới cửa đi giải thích đi? Nếu không không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Lại nói nhân gia người ta cũng không

tin tưởng!" Tiết Kim Văn hai tay chấp lại.

"Tất cả đều là mệnh a!" Tiết lão thái thái thở dài một tiếng...

Tiết Vô Ưu trong khuê phòng, Liên Kiều lại ở bên cạnh lỗ tai Tiết Vô Ưu lải nhải. "Một cửa hôn nhân tốt như vậy, liền cứ như vậy mà mất a!"

Đối với Liên Kiều đang lải nhải, Tiết Vô Ưu chỉ cười nhẹ, nhảm chán tiếp tục bắt tay vào làm lí thư. Kỳ thực, giờ phút này trong lòng nàng ngược lại còn thoải mái hơn nhiều, cuộc sống thanh thản thoải mái tùy ý mới là điều mà nàng hướng tới, nhà cao cửa rộng nhà giàu lục đục với nhau thật sự là làm cho nàng có nhiều mâu thuẫn!

"Ài, nhị tiểu thư, người nói có phải có người ở sau lưng ngài phá rối không a? Theo lý thuyết Tàn lão phu nhân cùng Tàn đại nhân đều thích ngài như vậy, chắc chắn không phải là nhớ sai rồi a?" Sát bình hoa Liên Kiều đột nhiên nói.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu mỉm cười. Kỳ thực, vừa rồi ở đại sảnh nghe Lí thị cùng Hồng Hạnh kể xướng người hoạ nàng liền có cảm giác không thích hợp.

Hôm qua cái bà mối kia tới làm mai, lúc đó nàng cùng tổ mẫu với nương đều không có ở nhà, chỉ có Lí thị cùng bọn nha đầu của nàng với vài cái bà tử ở nhà, khẳng định là các nàng ở sau lưng nói hay làm gì đó bằng không sự tình cũng sẽ không thể dẫn đến tình trạng này. Bất quá, hiện tại nàng cũng không biết là nên oán hận các nàng hay phải cảm tạ các nàng, nếu không nhờ vào các nàng nàng cũng sẽ không thể dễ dàng mà thoát thân như vậy. Nhưng ngầm đi nghĩ lại một hồi bị người sau lưng mình tính kế trong lòng vẫn thật là không hề thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tự rước lấy nhục

"Nhị tiểu thư, người thế nào không nói chuyện a?" Gặp chủ tử một chút phản ứng cũng không có, Liên Kiều có chút sốt ruột.

Bất đắc dĩ, Vô Ưu đành phải giật giật khóe miệng. "Trong lòng không biết thì tốt rồi? Làm chi phải nói ra như vậy?"

Nghe nói như thế, Liên Kiều cười chạy tới. "Nói như vậy ngài cũng có hoài nghi..."

"Không có chứng cứ thì trước hết không cần nói! Chỉ cần nơi này biết là được rồi." Tiết Vô Ưu đánh gãy lời của nàng, dùng ngón tay chỉ chỉ ngực Liên Kiều.

"Nhị tiểu thư, ta bội phục người nhất chính là điểm này, cái này gọi là cái gì a... Chính là cái gì Thái Sơn có sụp cái gì mà sắc mặt cũng không đổi a..."

"Băng Thái Sơn có sụp cũng không thay đổi sắc!" Vô Ưu nhắc nhở.

"Đổi! Đổi! Chính là băng Thái Sơn có sụp cũng không thay đổi sắc!" Liên Kiều cười nói.

"Cho người hảo hảo đọc sách nhưng người lại không cần, bây giờ ngay cả một câu thành ngữ nói cũng nói không tốt!" Vô Ưu cười lắc đầu.

"Đúng rồi, nhị tiểu thư, mấy ngày nữa chúng ta phải đi Tàn phủ đem bình an mạch cùng đưa an khang hoàn cho Tàn lão phu nhân, nếu vậy không bằng ngài không đi đi?" Liên Kiều bỗng nhiên nhớ tới hỏi.

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu ngẩng đầu nhìn bên trong lư hương suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Đương nhiên đi! Vì sao không đi?"

"Nếu như đi tới đó ngài thật một chút cũng không xấu hổ sao?" Liên Kiều lo lắng nhìn chủ tử, bị người ta nói là đề cử thành thân sai thật sự là rất thật mất mặt.

"Có cái gì phải xấu hổ? Xấu hổ hẳn là bọn họ mới đúng, chúng ta lại không có làm cái gì sai, cũng không có phạm lỗi với người nào nha. Hơn nữa chúng ta là đại phu, cho nên bệnh nhân là bệnh nhân, việc tư là việc tư, bệnh nhân cùng việc tư không thể nói nhập là nhập làm một được, đây cũng là đạo đức cơ bản khi hành nghề đại phu!" Vô Ưu nói.

"Àn. Ta sẽ nhớ kỹ!" Liên Kiều cảm thấy đúng gật gật đầu.

Từ đại sảnh trở về, Tiết Dung liền quần quít lấy Lí thị không tha. "Nương, hiện tại cửa hôn nhân Tàn gia cùng Tiết Vô Ưu thất bại, người nhanh nghĩ biện pháp làm mới cho ta đi a!"

Đối với Tiết Dung từ triền lạn đánh*, Lí thị ngồi ở trước bàn bát tiên uống nước trà nói: "Người không cần phải tự tìm mất mặt, nhân gia người ta coi trọng Vô Ưu cũng là vì y thuật cùng phẩm đức của nàng, người thì có cái gì a? Chúng ta là dòng dõi gì người cũng không phải không biết!"

[*Từ triển lạn đánh: tấn công theo kiểu chai mặt đeo bám bằng được]

"Ta có nương cho ta nữa a, hơn nữa ta còn biết cảm kỳ thư họa, tuy rằng cũng không tinh thông cho lắm, nhưng vũ đạo của ta lại rất tốt nha, từ nhỏ ngài còn cho ta bái Công Tôn đại nương làm vi sư, ta thật dám nói là vũ đạo của ta ở trong kinh thành so với các tiểu thư khuê các khác có thể đứng trong ba vị trí đầu, những điều đó chẳng lẽ còn kém hơn với y thuật của nàng? Lại nói khi phát bệnh không phải là cần đại phu sao? Làm chi có ai lại muốn kết hôn mà rước đại phu về nhà đâu?" Tiết Dung nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nghe nữ nhi nói như vậy, Lí thị không nói. Nghĩ rằng: Lời nữ nhi nói không phải cũng không có đạo lý nhất định, trong thiên hạ có loại nam tử nào mà lại không thích nữ tử xinh đẹp như hoa? Huống chi nàng ta còn có thể khiêu vũ, đánh đàn, chơi cờ... Ngắc đầu đánh giá dung mạo minh diễm của nữ nhi một khắc kia, tâm Lí thị cũng bắt đầu lung lay theo!

Thấy mẫu thân giống như bị nàng thuyết phục, Tiết Dung nhanh rên sắt khi còn nóng, ngồi ở trước mặt Lí thị nói: "Nương, chỉ cần ta có thể gả vào tướng phủ, về sau ngài còn bị ma ốm kia khắp nơi đè nặng sao? Đến lúc đó cả chúng ta cũng có thể mưu được cái chức quan, địa vị ngài ở Tiết gia cũng có thể cao lên. Về sau ngài có thể mặc kim ngân, người người kính trọng, hơn nữa chúng ta cũng có thể triệt để xoay người!"

Lời Tiết Dung nói phăng phất như miêu tả một bức tranh với hình ảnh vinh hoa phú quý trước mặt Lí thị, làm cho nàng đắm chìm trong đó. Qua một khắc, Lí thị nói: "Bằng không chúng ta cũng đi tìm Vương thất cô một chút? Chỉ cần cho nàng tiền nần tính không thành cũng nhờ nàng đừng đem việc này nói ra ngoài, đỡ làm cho chúng ta mặt mũi cuối cùng cũng không còn."

"Tốt! Tốt!" Nghe được nương đáp ứng rồi, Tiết Dung lập tức cao hứng gật đầu.

"Hong Hạnh, nhanh mượn một chiếc xe đến cho ta ta muốn xuất môn!" Lí thị phân phó nha đầu bên người. Hong Hạnh nhanh chạy đi, Lí thị ở trong phòng vội vàng trang điểm nhân lúc đó cũng lấy đi số tiền bạc riêng không còn nhiều lắm. Ai! Việc này không thể thiếu là nhất bút tiêu pha, bất quá luyện tiếu việc nhỏ cũng không bắt được sổi, nàng cũng chỉ có thể cắn chặt răng thôi, Lí thị nghĩ.

Lí thị đi rồi, Tiết Dung ở nhà như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, trong lòng khẩn trương mơ mộng đẹp về sau nàng có thể vinh hoa phú quý. Rốt cục, gần lúc chạng vạng, Lí thị rốt cục cũng đã mang theo Hong Hạnh cùng Liễu Xanh trở lại!

"Nương, thế nào? Vương thất cô đã đáp ứng đi làm mối rồi sao?" Lí thị vừa tiến đến, Tiết Dung liền lôi kéo tay áo Lí thị vội vàng hỏi.

Lí thị không sót ruột trả lời, mà đi đến trước bàn bát tiên ngồi, Hong Hạnh vì nàng mà rót một ly trà, Tiết Dung chạy nhanh lại đem bát trà tiếp nhận đưa đến trước mặt mẫu thân, ân cần nói: "Nương, đi nửa ngày này đã khát nước rồi!"

Lí thị không có nói tiếp, nàng tiếp nhận bát trà trong tay Tiết Dung, ngửa đầu lên liền ực ực uống hết toàn bộ chén nước trà, sau đó nàng mới dùng khăn tay xoa xoa miệng. Tiết Dung chờ không kịp, truy vấn: "Nương, đến cùng là như thế nào a?"

Sau đó, trên mặt Lí thị nhìn nữ nhi tài năng danh vọng không có bất cứ biểu cảm gì trả lời: "Vương thất cô không chịu đi làm mối!"

"Vì sao?" Thanh âm Tiết Dung không khỏi đề cao lên tám phần. Nơi nào mà có người làm ra vẻ bạc trước mặt mà không thêm lấy?

"Vương thất cô nói các nàng làm bà mối cũng phải theo quy củ bất thành văn, bắt buộc phải là hai nhà có dòng dõi không khác nhau lắm mới có thể, nếu khác biệt quá lớn, các nàng làm mối sẽ bị người ta chửi mắng, trừ phi là dòng dõi cao nhất phó thác cho các nàng đi làm mối các nàng mới có thể. Huống chi người chỉ là thứ nữ, đích nữ dòng dõi nhà chúng ta đến phủ thừa tướng làm thiếp cũng bị gọi là tèo cao!" Lí thị thật bất đắc dĩ nói.

Nghe nói như thế, Tiết Dung không khỏi thất thần, cô đơn ngồi ở một bên trên ghê thêu đôn sừng sò, mộng đẹp vừa rồi bỗng chốc như bị đánh trúng đập nát, ngay cả trong đôi mắt xinh đẹp kia đều nhìn ra được giọt nước mắt trong suốt. Gặp nữ nhi như thế, Lí thị cũng có chút không đành lòng, còn nói: "Ta đưa cho Vương thất cô ngân phiếu một trăm lượng, nàng mới đồng ý nói đi thử xem, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Nghe được có thể cứu vãn, Tiết Dung sốt ruột hỏi.

"Chính là chúng ta phải đồng ý gả làm... Là làm thiếp, như vậy nàng mới có thể nói chuyện được!" Lí thị nhìn nữ nhi cẩn thận nói. Kỳ thực, thời điểm nói lời này nàng cũng có lòng riêng, năm đó chính là nghĩ Tiết gia cũng coi như là quan lại nhân gia, cho nên nàng mới chịu gả đi làm thiếp, ngóng trông phu quân có thể một bước bước lên mây, nàng cũng có thể đi theo mà vinh hoa phú quý, nhưng lại không nghĩ tới nàng gả tới đây đã được mười mấy hai mươi năm cũng không thấy được phu quân lên chức gì, trong nhà tuy rằng cũng có chút điền sản nô bộc, nhưng cách với tướng tước ban đầu của nàng vẫn là khác rất xa, tuy rằng thời điểm quân gia nói một không hai rõ ràng, nhưng dù sao vẫn chỉ là cái thiếp, đi ra ngoài cũng làm cho người ta xem thường, hiện tại nàng đã làm liên lụy đến con trai cùng nữ nhi phải chịu làm thứ xuất, thật sự là đau đến đứt ruột. Nhớ ngày đó chỉ bằng dung mạo của nàng có thể gả đến nhà phú giáp đi làm thiếp phu nhân vẫn không có gì khó!

Nghe nói như thế, Tiết Dung sừng sò sau một lúc lâu, cuối cùng, tay nàng mới cầm khăn tay hung hăng nắm chặt, nói: "Làm thiếp liền làm thiếp, ngài bảo người đi nói cho nàng đi Tần gia làm mối đi!"

Lí thị biết tướng mạo nữ nhi diễm lệ, cảm kỳ thư họa vũ đạo cũng có thể xem như có biết một hai, cho nên nàng luôn luôn tâm cao, cũng do nàng(LT) đã làm thiếp cho nên nàng tuyệt đối về sau sẽ không cho nàng(TD) làm thiếp, đột nhiên trong lúc đó nghe được Tiết Dung nói như vậy nàng không khỏi cả kinh. Cho nên khuyên nhủ nói: "Dung tỷ, người cần phải nghĩ lại a, người một khi làm thiếp cả đời người cũng không thể cải biến lại địa vị được, người nhìn xem nương người không phải là cái ví dụ a? Vốn cho rằng cái ma ốm kia sắp chết nên cha người sẽ phù chính cho ta, không nghĩ tới xem ra hiện tại càng ngày càng không trông cậy được, người không thể lại đi con đường xưa nương đi a!"

"Nương, nữ nhi cùng người bất đồng nha, dù sao cha chẳng qua chỉ là một quan nhỏ trong kinh thành, căn cơ của Tiết gia không sâu, hoàn toàn không

giống với Tần gia, nhất là Tần Hiển đang là quan thất phẩm không nói, trên đầu còn có mũ hầu tước, chỉ tính là sùan phu nhân nếu so với chính thất nhân gia khác cũng cao hơn mấy phần. Lại nói hiện tại hần không phải là không còn chính thất sao? Ngài thế nào lại biết nữ nhi không thể làm cho hần đem nữ nhi phù chính? Cái khó cầu mới gọi là phú quý, ta thân phận địa vị như vậy theo lời mà nói nếu không mạo hiểm một chút, về sau cũng chỉ có thể là cưới loại người ăn chóng đói đói mà không thấy ngày!" Trong ánh mắt Tiết Dung nảy sinh lên quang mang ác độc.

Cúi đầu suy nghĩ nửa ngày lời nữ nhi nói, tựa hồ cũng có đạo lý, sau đó nói: "Người từ nhỏ chính là loại người có chủ ý, nếu ca ca ngươi cũng có thể giống người như vậy thì tốt rồi, hiện tại hần ở trong trường học hết ba ngày đánh cá chính là hai ngày phơi vồng, gần đây lại còn cùng bằng hữu không đứng đắn đi khắp nơi quậy phá, ai, ta thật sự là sợ đến một ngày không biết hần sẽ chọc ra sự tình gì đây, vốn hiện tại là cha ngươi cùng tổ mẫu ngươi cũng không muốn gặp ta làm gì!"

"Cho nên nương mới cần tìm cho ta một người có gia thế tốt để gả cho, về sau có phụ gia của ta làm chỗ dựa vững chắc khẳng định sẽ không ai có thể bắt được ngươi phải làm thế nào nữa!" Tiết Dung khuyên Lí thị.

"Được rồi, ngày mai sáng sớm ta sẽ lại tìm Vương thất cô!" Lí thị xem như đáp ứng rồi.

"Nương vất vả !" Tiết Dung vỗ vỗ tay Lí thị.

Ngày thứ hai, Lí thị sáng sớm liền mang theo Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh xuất môn, cũng chỉ với người gác cửa bên ngoài là phải đi đo lường vóc người làm quần áo, nói xong xe ngựa cũng lập tức chạy về phía phương hướng gia Vương thất cô. Tiết Dung ở nhà đương nhiên là đứng ngồi không yên, cho đến hai canh giờ sau, Lí thị mới trở về, nói là Vương thất cô đã đáp ứng ngày mai sẽ đi Tần phủ làm mới, vào giữa trưa ngày mai nàng sẽ báo tin tức, hai mẹ con lại nóng ruột nóng gan đứng ngồi không yên không thể không ở nhà.

...

Ngày này sáng sớm, Tiết Vô Ưu mang theo Liên Kiều một đường lên xe ngựa chạy về phía Tần phủ. Nàng biết Tần Hiển phải vào triều sớm, cho nên mới cố ý chạy đến sớm, như vậy nàng sẽ tránh gặp hần để miễn phải xấu hổ, tuy rằng bây giờ nàng còn chưa biết rõ ràng sự tình đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng một khi nàng đã không nghĩ gả cho người ta thì nàng sẽ không cần đưa cho người ta thêm hi vọng mới tốt, đây là nguyên tắc yêu đương nàng luôn luôn tuân theo ở hiện đại.

Lúc đi đến Tần phủ, Tần lão phu nhân chỉ vừa mới dùng qua điểm tâm, sau khi được thông báo, trong chốc lát sau Hồng Liên đã đi ra dẫn hai chủ tớ Vô Ưu đi vào.

"Lão phu nhân mạnh khỏe!" Vô Ưu đi đến trước kháng phiêu quỳ xuống bái. Nàng hôm nay vẫn ăn mặc nữ trang như cũ, từ ngày mười sáu tháng giêng sau khi thân phận của nàng bị bại lộ, nàng luôn luôn đều ăn nữ trang tối đưa bình an mạch cho Tần lão phu nhân, lại nói tới nếu bây giờ nàng mặc nam trang chẳng những bản thân nàng cảm thấy kỳ quái, hơn nữa nàng còn cảm thấy đáng và dường như có chút giống kịch cớm!

"Mau đứng lên! Hồng Liên, dọn chỗ cho cô nương Vô Ưu." Tần lão phu nhân nói xong hai mắt liền đánh giá Tiết Vô Ưu, hôm nay Vô Ưu mặc một kiện vải màu xanh âm vân cùng màu với đế giày, chất liệu dù chỉ là vải bông cơ bản nhưng lại làm cho người ta cảm giác được một loại giản dị thanh nhã không hoa mỹ, làm cho người ta nhìn vào liền cảm thấy thân thiết.

Trên đầu vẫn là phân tiếu kế như trước của nữ nhi có gia tâm thường, trên hai trâm cài tâm thường được khảm trân châu, nhưng cả người nàng cũng không bởi vì mấy loại trang điểm tâm thường này mà thất sắc, ngược lại còn làm cho người ta nhìn vào cực thoải mái phi thường, nhất là đôi mắt như nước suối trong suốt làm cho người ta trầm xem mà không hề thấy chán, có thể dùng từ giọng điệu chất thoát tục mà hình dung! Trách không được Hiển nhi lại chung tình với nàng, phản xinh đẹp này vốn không phải là dung chi tục phấn có khả năng so sánh, tính cách của nàng lại càng không phô trương, trong dịu dàng mang theo tia cứng cỏi, trong ôn hòa lại lộ ra nội liễm, không phải người bình thường có thể thường thức được, chỉ là nàng như thế nếu lấy nàng cho tôn nhi cháu dậu cũng là... Ai! Tần lão phu nhân trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Ngồi ở lão phu nhân trước mặt, biết chủ ý của Tần lão phu nhân là cố ý như vô tình đánh giá nàng, Tiết Vô Ưu không khỏi cúi thấp nửa đầu xuống, nghĩ rằng: Trong ánh mắt lão phu nhân tựa hồ như muốn nói cái gì lại nói không nên lời, xem ra sự kiện kia thật sự có nguyên nhân, chẳng lẽ là duyên cớ hàng xóm láng giềng đều truyền tin nàng đã bị chứng động kinh?

Sau đó, Liên Kiều đem mạch chẩn đặt ở trên một bên bàn con, Tiết Vô Ưu đánh vỡ yên tĩnh, nói: "Lão phu nhân, cho Vô Ưu thỉnh mạch cho ngài đi?"

"Ân." Tần lão phu nhân gật đầu, sau đó đưa tay ngửa ra để mạch chẩn đặt ở trên.

Tay Vô Ưu chỉ nhẹ nhàng đặt ở trên cổ tay Tần lão phu nhân, gục nửa đầu xuống, hết sức chăm chú tiếp tục xem mạch, nàng biết đối phương vẫn cố ý như vô tình đánh giá nàng như cũ, cho nên nàng cũng không có ngẩng đầu, nỗ lực không cho đối phương làm nhiều loạn tư duy của nàng. Sau một lúc lâu, Vô Ưu mới thu hồi tay, cúi nửa đầu cười nói: "Lão phu nhân, mạch tượng ngài vẫn ổn định, nếu ngài có gì không thoải mái như lời nói, vẫn nên như trước đây tiếp tục ăn an khang hoàn là được, ngàn vạn không cần ngừng lại, bằng không có thể sẽ gây ra tật xấu choáng váng đầu, cũng có thể khiến cho tật bệnh khác có điều kiện nảy sinh!"

Nghe được Vô Ưu nói, Tần lão phu nhân gật đầu cười nói: "Trước kia đều là thái y viện thái y đem bình an mạch cho ta, đến nửa năm trước người mới thay bọn họ đem bình an mạch, ta cảm thấy thân thể của ta so trước kia cũng bền chắc, sáng sủa hơn!"

Lúc này, một cái nha đầu bụng đến một ly trà, Vô Ưu tiếp nhận, cười nói: "Là thân lão phu nhân tự mình bình phục tốt, chỉ là có chút chút tật xấu, nếu như ngài cẩn thận bảo dưỡng là tốt rồi!"

Sau khi Tần lão phu nhân cười xong, lại nói: "Lão gia nhà ta mấy ngày hôm trước trở về nói thái hậu trong cung hỏi thăm thân thể của ta, nói là như thế

nào lâu như vậy mà ta không truyền thái y đến, chứ không phải là ta cùng với nhóm thái y va chạm sao, lão gia nhà ta vội vàng nói không phải, nhưng thái hậu cũng không thêm tin, cứng rắn muốn lão gia mang theo thái y đem bình an mạch cho ta!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu chính là mỉm cười, không nói gì. Nghĩ rằng: Tàn lão phu nhân nói với chính mình lời nói này có ý tứ gì?

Ngay sau đó, Tàn lão phu nhân lại mở miệng. "Vô Ưu cô nương, người nói thái hậu đều đã nói như vậy, nếu ta lại không cho thái y đi lại thỉnh bình an mạch theo lời nói như vậy ta còn làm phụ thánh ân. Cho nên, về sau bình an mạch giao cho thái y, không cần cô nương người qua lại bồn ba, chờ một ngày nào đó ta có bệnh gì mà thái y xem không được ta lại phái người mời người tới, cô nương thấy thế nào?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu lập tức rõ ràng, Tàn lão phu nhân là uyển chuyển nói cho nàng: Về sau không cần nàng lại đến Tàn phủ, hiện tại sự tình nàng tựa hồ có chút rõ ràng, đại khái là Tàn lão phu nhân không đồng ý nàng với Tàn Hiến gặp lại đi? Bất quá vì sao gần mười ngày nay tâm ý lão nhân gia nàng thay đổi liên tục đây? Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng Vô Ưu vạn vạn sẽ không mở miệng hỏi, cho nên nàng cười uống một ngụm nước trà. Nói: "Đa tạ lão phu nhân thể恤, Vô Ưu dù sao tuổi còn nhỏ kiến thức nông cạn, vẫn nên là thái y chiếu cố lão phu nhân tương đối thỏa đáng hơn!"

Lời nói của Vô Ưu rất thỏa đáng làm cho Tàn lão phu nhân gật đầu một cái, sau đó liền vung tay lên, lập tức có hai nha đầu bụng hai cái khay đi đến, ánh mắt Tiết Vô Ưu đảo qua, chỉ thấy trong khay đều là quần áo trang sức linh tinh. Đương nhiên, thứ gì đó trong Tàn gia nhất là thứ gì đó của Tàn lão phu nhân tất nhiên đều là tốt nhất. Tiếp theo, Tàn lão phu nhân cười nói: "Vô Ưu cô nương, những thứ đó đều là thời điểm ta còn trẻ đã mặc qua, theo ta thấy vóc dáng của người cùng vóc dáng thời ta còn trẻ cũng không sai biệt lắm, người cứ cầm lại mà mặc đi!"

Nghe xong lời này, Vô Ưu nhanh đứng lên, khẽ cười nói: "Lão phu nhân, cái gọi là vô công không chịu lộc, huống chi là những thứ quý trọng như vậy, lúc đầu Vô Ưu đã lỡ mang, vô luận như thế nào Vô Ưu cũng không thể lại lấy những thứ gì đó từ ngài. Lại nói những thứ quần áo đó đều là thời điểm lão phu nhân ngài còn trẻ đã mặc qua, giữ bên người cũng là một kỷ niệm, nếu không thì lão phu nhân cũng có thể để lại cho Ngọc quận chúa hoặc là... Cháu dâu cũng được!" Thời điểm nói đến ba chữ cháu dâu*, Tiết Vô Ưu cố ý tăng thêm giọng điệu, Tàn lão phu nhân khôn khéo như vậy cũng hẳn là nghe được ý của nàng đi? Nàng đang âm thầm cho thấy thái độ của bản thân: Ngài đã không tán thành cộc hờn sự này, Tiết Vô Ưu ta cũng không có tính toán gả vào Tàn gia. Cho nên nàng cứ yên tâm đi là được!

[*Cháu dâu theo ta biết sơ bên TQ là có ba âm tiết, còn ba chữ gì thì ta cũng xin khiếu ~(@@)~. Ta nói cho mấy nàng không biết đỡ thắc mắc vì sao cháu dâu có hai chữ mà ta lại để là ba chữ, còn mấy nàng nào biết rồi thì tự động bỏ qua ^^]

Lời Vô Ưu nói làm cho Tàn lão phu nhân ngẩn ra, lập tức liền cười nói:

"Người đã nói như vậy lão thân cũng sẽ không miễn cưỡng người, về sau nếu gặp chuyện khó khăn gì cứ việc tìm đến lão thân, lão thân nhất định sẽ tận lực trợ giúp người!" Nếu nàng lại yêu cầu đem quần áo cùng trang sức đưa cho nàng, không phải đã chứng minh nàng (TLPN) muốn cho nàng làm cháu dâu của mình sao? Cho nên Tàn lão phu nhân đành phải cho nàng một hứa hẹn, dù sao nhân gia người ta cũng đã cứu mạng của nàng, hơn nữa nàng cũng thật tâm thích nha đầu này!

"Tạ lão phu nhân, Vô Ưu nhớ kỹ!" Vô Ưu vui mừng gật gật đầu. Dù sao Tàn lão phu nhân ở trong kinh thành này cũng được xem là nhân vật có thể hô mưa gọi gió, nói không chừng về sau nàng có điều khó xử hội cầu đến nhân gia đầu, đây chính điều là so với quần áo cùng trang sức còn thực dụng hơn.

Nghe được Vô Ưu nói, Tàn lão phu nhân vừa lòng gật gật đầu. "Uh, vậy cho Hồng Liên đưa người đi!"

Trước khi đi, Vô Ưu nói: "Lão phu nhân, an khang hoàn ta sẽ gửi ở hiệu thuốc Triệu, ngài chỉ cần hàng tháng phái người đến lấy là được!" Nhân gia đã nói rõ là không muốn cho nàng cùng Tàn Hiến gặp mặt, cũng không muốn nàng lại đến nhà lần nữa, nàng vẫn nên thức thời một chút mới tốt!

"Ân." Tàn lão phu nhân gật gật đầu. Sau đó, Vô Ưu liền lui đi ra ngoài, Hồng Liên một đường đưa đến gần ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Liên tiễn khách trở về bẩm báo với Tàn lão phu nhân nói: "Lão phu nhân, các nàng đã đi!"

"Đúng là một đứa nhỏ thông minh an tĩnh, lại còn biết đúng mực, không giống với các nữ hài tử đánh vỡ đầu nhau mà muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, thật sự là đáng tiếc!" Đôi mắt Tàn lão phu nhân nhìn hoa trên bàn nói.

"Lão phu nhân, có lẽ là đồn đãi không đúng đi, nếu như vậy chẳng phải là làm cho đại gia không công mà bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt?" Hồng Liên quỳ gối dưới kháng bóp chân cho Tàn lão phu nhân. Hồng Liên này là đại a đầu bên người Tàn lão phu nhân, từ nhỏ đã đi theo hầu hạ Tàn lão phu nhân, rất được người yêu thích, cho nên Tàn lão phu nhân không thể một ngày không có Hồng Liên, vì vậy trên dưới trong phủ đều đối xử thập phần kính trọng với nàng, dù sao Tàn lão phu nhân cũng là chủ nhân gia sản gia tộc, mà Hồng Liên này bên cạnh lỗ tai ngài nói thêm một câu là có thể làm cho cả Tàn phủ đều hoảng tam hoảng*. Đương nhiên, hồng liên cũng là một cái an phận thủ thường nhân, ở Tàn lão phu nhân bên người góp lời cũng đều là tử tế bọn hạ nhân hảo nói, cho nên rất là những người này tâm!

[* Đồng nghĩa với thất điên bát đảo (dưới đây dành cho những nàng không hiểu thất điên bát đảo, câu đó có nghĩa là hoảng hốt cuống quýt lộn xộn đến cực độ)]

Tàn lão phu nhân chần chờ một khắc sau, sau đó nói: "Ta đây cũng không thể lại mạo hiểm như vậy, lúc trước nương Tia Tô cũng là, kỳ thực ta cùng lão gia chẳng phải ghét bỏ gia môn đệ nàng thấp, thật sự là nàng không có đủ sức khỏe, kết quả thế nào? Sinh Tia Tô về xong không phải là bệnh nặng không dậy nổi sao, sau khi nàng qua đời hồn Hiến nhi cũng như đã đánh mất, ta cùng lão gia không dễ dàng gì mới đem Hiến nhi kéo trở về, với lại Hiến nhi lại là cái người trọng tình nghĩa, lần này nói cái gì ta cũng không thể lại làm cho hắn thống khổ thêm một lần! Chứng động kinh kia nhưng lại là bệnh không trị được, còn không biết về sau có thể sống thêm được bao lâu, không lẽ một lần nào đó nàng ấy lỡ cắn đầu lưỡi là xong. Còn khả năng để con đường cái về sau thì như thế nào nếu để ra cũng có bệnh kia thì ta phải làm sao bây giờ? Tàn phủ chúng ta cũng không thể người người đều mắc chứng động kinh đi?"

"Vẫn là lão phu nhân nhìn xa, nô tì chỉ là biết sự tình trước mắt thôi!" Hồng Liên cười nói.

"Ngươi nha chỉ có thể nói!" Tần lão phu nhân cười nói.

"Lão phu nhân, lần này Hồng Liên xem đại gia giống như là động lòng thật. Vô Ưu cô nương kia lại xem không là loại người lỗ mãng, chỉ là nếu lòng đại gia luôn luôn đều đặt trên người nàng, vậy..." Hồng Liên không nói tiếp.

"Cho nên ta muốn nhanh định ra một cửa hôn nhân cho Hiền nhi, hi vọng hần về sau có thể đem thu hồi lại tâm." Tần lão phu nhân nói xong câu này liền nhắm mắt lại dưỡng thần, không nói nữa. Hồng Liên thấy thế, tiếp tục bóp chân, cũng không nói nữa.

Vừa đi ra nhị môn, Liên Kiều liền vượt qua đến bên cạnh lỗ tai Vô Ưu nói: "Nhị tiểu thư, vừa rồi lúc ngài cấp Tần lão phu nhân chẩn bệnh Hồng Liên lạng lẽ nói cho nô tì biết là mấy ngày trước Nhị nãi nãi nhà chúng ta nhờ Vương thất cô vợi tới làm mối cho tam tiểu thư đâu!"

Vừa nghe lời này, Vô Ưu ngẩn ra, sau đó hỏi: "Nhị nương chẳng lẽ là muốn đem Dung tỷ gả cho Tần đại nhân?"

"Àn." Liên Kiều gật gật đầu.

Vô Ưu vụn vụn không ngờ lá gan của nhị nương cùng Dung tỷ thật đúng lớn, cũng không thể ghê gớm thật, đúng là rất không biết tự lượng sức mình, Tần gia là gia thế gì dòng dõi gì, đừng nói tới đích nữ Tiết gia bọn họ đi lại đây làm thiệp cũng bị gọi là trèo cao, huống chi Dung tỷ chính là một thứ nữ đâu! Hiện tại sự tình hẳn là đã sáng tỏ đi? Đại khái chính là nhị nương cùng Dung tỷ ghen tị nàng được Tần gia đến làm mối, cho nên mới dùng thủ đoạn để làm cho cộc hôn sự này thất bại, sau đó Dung tỷ mới có thể thủ nhi đại chi* !

[*Thủ nhi đại chi: Câu thành ngữ này ý chỉ người hoặc sự vật nào đó thay cho người hoặc sự vật khác.- Từ phieutuyetvien]

Liên Kiều một bên đi theo Vô Ưu về phía đại môn một bên vừa tức giận bất bình nói: "Nhị tiểu thư ngài nói xem Nhị nãi nãi không có tự mình hiểu lấy sao? Thế nhưng còn muốn cho tam tiểu thư gả đến Tần tướng phủ để làm thiếu phu nhân? Nàng cũng không nhìn thấy tam tiểu thư là thân phận gì a? Chẳng qua là khuôn mặt dễ nhìn hơn một chút thôi!"

"Vậy Tần gia ứng đối thế nào?" Vô Ưu hỏi.

"Còn có thể thế nào thế nào a? Đương nhiên là phải tìm lý do cự tuyệt thôi. Đúng rồi, Hồng Liên nói Tần lão phu nhân đã biết ý đồ của Vương thất cô nên ngay cả gặp đều không chịu gặp, trực tiếp tìm người đuổi đi! Áo, nghe nói Vương thất cô nói tam tiểu thư nhà chúng ta gả đi chính là làm thiệp a, chẳng phải là nàng vọng tưởng làm chính thất đâu. Chuyện này Tần lão phu nhân cũng không có đáp ứng!" Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu càng lắc đầu. Nghĩ rằng: Cái này cũng quá thiếu tự trọng đi, thật là vì có thể gả vào Tần gia, vì vinh hoa phú quý mà mặt mũi gì cũng không thêm để ý!

Di, nhị tiểu thư, xem ra thật sự là các nàng ở sau lưng tạo quỷ, ban đầu là các nàng là đánh tính toán này, làm cho hôn sự của người bị thất bại, là có thể đem Dung tỷ lên được, chỉ là các nàng thật không ngờ đến lúc các nàng đến làm mối nhân gia còn thêm chương mất!" Liên Kiều trên mặt còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

"Được rồi, mặt mặt cũng không chỉ có các nàng, còn có Tiết gia chúng ta nữa, may mắn là về sau Tần lão phu nhân không cần ta đem đến bình an mạch nữa, bằng không ta thật đúng là không có mặt mũi đâu mà tái kiến lão nhân gia nàng !" Vô Ưu nói.

"Đúng rồi, ta có nghe Hồng Liên nói Tần lão phu nhân giống như lại đang làm mai cho Tần đại nhân đâu! Ta dường như nghe được ý tứ trong lời nói của nàng giống như trong lòng Tần đại nhân vẫn là tiểu thư ngài." Liên Kiều tiếc hận nhìn tiểu thư nhà mình nói.

"Tần đại nhân lẽ loi một mình đã nhiều năm, Tần lão phu nhân lại là tổ mẫu hần, lão nhân gia nàng sốt ruột cũng hẳn phải, với lại ta cùng hần không có duyên phận này, về sau người không cần nhắc lại !" Vô Ưu nhàn nhạt nói, trong mắt không có lộ ra bất cứ cảm tình gì, bất quá giờ phút này trong đầu nàng vẫn hiện ra bóng dáng của Tần Hiền, trẻ tuổi đầy hứa hẹn, phong nhã trọng tình, quả thật thích hợp là một người bạn lữ không sai, chỉ hy vọng hần về sau có thể tìm được một người bạn lữ có thể cảm sát cùng mình* thôi!

[* Sắt trong câu nói này tượng trưng cho sự dũng cảm, quả quyết. Minh trong câu nói này tượng trưng cho trí tuệ minh mẫn, sáng suốt.]

Không bao lâu sau, Vô Ưu cùng Liên Kiều đã đi tới đại môn Tần gia, chỉ thấy Tần Thụy đang đứng ở chỗ đại môn, nhìn thấy các nàng liền nhanh đi lại đón, cười nói: "Tiết cô nương mạnh khỏe!"

"Thụy đại gia hảo!" Vô Ưu nhanh cúi đầu.

"Không dám nhận, cô nương gọi ta là Tần Thụy là được rồi!" Tần Thụy nhanh nói.

"Tuổi ngài so với Vô Ưu lớn hơn nhiều, đó là điều đương nhiên." Vô Ưu cười nói.

Nghe được Vô Ưu nói, Tần Thụy mỉm cười, sau đó từ trong ống tay áo lấy ra một trương bài thiệp màu đỏ sẫm góc giấy mạ vàng, hai tay dâng lên nói: "Vô Ưu cô nương, câu này là đại gia nhà ta sai ta đưa cho ngài!"

Cúi đầu nhìn lướt qua bài thiệp trong tay Tần Thụy, hẳn là một trương thiệp mời, sau đó thân thủ mới tiếp nhận, nàng cúi đầu mở ra vừa thấy, chỉ thấy trên

mặt viết một hàng chữ thể Nhan tự thẳng đều rất đẹp mắt. "Buổi trưa hôm nay trong giăng trà lâu lâu một, Tàn Hiển đợi." Nhìn đến một hàng chữ như vậy, Vô Ưu không khỏi nhẹ nhàng giật giật mày. Nghĩ rằng: Tối hôm qua nàng còn muốn sáng sớm hôm nay đi tới đây, khẳng định là hấn đã đi vào triều, như vậy sẽ không phải chạm mặt mà gây xấu hổ, nàng thật sự không nghĩ tới hấn sẽ phải hạ nhân nói lời hẹn với nàng. Kỳ thực, hiện tại sự tình cũng đã sáng tỏ rồi, Tàn lão phu nhân tuyệt đối sẽ không đáp ứng cửa hôn sự này, mà bản thân nàng cũng không muốn sớm như vậy đã đi lập hôn nhân, huống chi nàng đối với Tàn Hiển mặc dù có hảo cảm, nhưng nàng vốn chưa nghĩ tới sẽ yêu hấn, tuy rằng hôn sự ở vương triều này nàng không hiểu nhưng nàng cũng sẽ không lấy hôn nhân của chính mình mà đùa giỡn, huống chi tình huống trước mắt này coi như là vừa lòng nàng, mà chuyện Tàn Hiển hẹn nàng gặp mặt nàng cũng có thể hiểu đại khái là chuyện gì, cứ như vậy mà gặp sẽ không thể như không thấy được, huống chi thời điểm ở hiện đại nàng cũng có cự tuyệt một vài người theo đuổi, nói thật, nhìn thấy bộ dáng đối phương thống khổ trong lòng nàng thật sự rất khó chịu, cho nên sau này nàng lại gặp được người theo đuổi mà bản thân nàng không thích thì theo cơ bản là nàng thường lảng tránh, nên lúc này ở đây nàng cũng phải dùng phương pháp này để xử lý tránh phiền toái, huống chi là một nam tử vĩ đại như vậy nàng cũng không đành lòng thương hại mà gặp hấn!

Sau đó, Vô Ưu cười cầm bài thiếp trong tay hai tay đưa lên trả lại cho Tàn Thụy. Uyển chuyển nói: "Thỉnh ngài chuyển cáo với Tàn đại nhân, Vô Ưu còn có mấy bệnh nhân chưa chữa trị, chỉ sợ là không thể hẹn gặp được ! Nếu Tàn đại nhân có bệnh hoạn khó khăn gì có thể tùy thời tới tìm ta."

Ý tứ đã rất rõ ràng, nếu không là xem bệnh như lời nói, vậy thì liền đừng có tới tìm nàng, toàn bộ lời chuyển cáo này nói cho Tàn Thụy chuyển lại cho Tàn Hiển người thông minh như vậy hấn là nghe hiểu hết đi?

"Này..." Đại khái là Tàn Thụy thật không ngờ là Vô Ưu sẽ cự tuyệt đi? Cho nên nhất thời không thể nói tiếp.

Mà ngay sau đó, Vô Ưu cũng không cho hấn có cơ hội nói nữa, nàng cúi đầu nói: "Vô Ưu cáo từ " sau đó liền xoay người đi về phía ngoài cửa lớn Tàn gia.

"Vô..." Tàn Thụy nhìn bóng lưng người rời đi, lại cúi đầu nhìn xem thiếp mời trong tay, nhất thời đều không biết bây giờ nên làm cái gì? Dù sao nhân gia người ta đã nói không đi, hấn cũng không thể bắt buộc người ta a? Chính là không biết chờ đại gia trở về sẽ phản ứng như thế nào với lời chuyển cáo của hấn đây!

Cũng không lâu sau, Vô Ưu cùng Liên Kiều ngồi trên xe ngựa mượn ly khai khỏi Tàn phủ. Trên xe ngựa, Vô Ưu luôn luôn không nói gì, quay đầu nhìn Tàn phủ bên ngoài cửa sổ càng lúc càng xa tựa hồ như có một loại tư vị nói không nên lời trong lòng.

Sau một lúc lâu, Liên Kiều mới nhìn không được hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài thế nào lại không đi gặp mặt Tàn đại nhân đâu? Kỳ thực trong lòng Tàn đại nhân khẳng định là ngại." "

"Ta lại không nghĩ sẽ gả cho hấn, đi làm cái gì?" Vô Ưu nói.

Nghe nói như thế, Liên Kiều nhìn chằm chằm Vô Ưu một khắc, mới nói: "Nhị tiểu thư, ngài thật sự không nghĩ sẽ gả cho Tàn đại nhân sao?" Nàng đương nhiên là không rõ nha: Tàn Hiển muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài đức có tài đức, lại còn rất là ưu ái nàng, người như vậy nếu không gả đến cùng là nàng còn muốn gả cho ai a?

Quay đầu nhìn sang bộ dáng không rõ nhìn chằm chằm nàng của Liên Kiều, Vô Ưu cười, không trả lời lại lời của nàng, mà phân phó nói: "Nói cho mã phu, đi theo địa chỉ này!" Nói xong liền từ trong hòm thuốc xuất ra một tờ giấy đưa cho Liên Kiều.

Hai tay tiếp nhận địa chỉ trong tay chủ tử, Liên Kiều cúi đầu vừa thấy, lập tức nói: "Này không phải là địa chỉ gia của vị Uất Trì tiểu thư kia ? Hôm nay là chúng ta đi bái phỏng nàng a?"

"Ân." Vô Ưu gật gật đầu. Ngẫm lại ngày ấy đáp ứng Lan Hinh nhất định sẽ đi qua nhà nàng chơi, mấy ngày nay nàng luôn đều không có rảnh rỗi, cho nên nhân ngày này mà vừa vặn nàng cũng không muốn lập tức về nhà, cho nên không bằng đi nhà nàng bái phỏng một chút.

Tính khí của Lan Hinh thật sự rất là bình thân, nàng thật không giống với những loại thiên kim tiểu thư kia, tại cổ đại tịch mịch này, nàng thật sự rất muốn có một loại bằng hữu như vậy!

Sau đó, Liên Kiều liền đem địa chỉ cho mã phu bên ngoài xe, ngay sau đó xe ngựa liền chuyển hướng chạy về phía Uất Trì gia.

Ở trên đường mua một ít điểm tâm hoa quả, Tiết Vô Ưu liền mang theo Liên Kiều dâng môn. Phu thân Uất Trì Lan Hinh cùng phụ thân của Vô Ưu đều là tiểu kinh quan lục, hơn nữa tổ tiên hai nhà cũng không có người cống hiến hiển hách gì, cho nên gia thế cùng với Tiết Vô Ưu vốn cũng không có gì khác nhau, chỉ là Lan Hinh từ nhỏ đã không có mẫu thân, phụ thân nàng sợ nàng chịu ủy khuất, cho nên luôn luôn đều không chịu tái giá, vì vậy trong nhà chỉ có một hai di nương, cũng không có sinh ra thêm một tử nữ nào khác, cho nên người trong nhà còn không có nhiều bằng Tiết gia, hạ nhân cũng ít hơn, nhưng đối lại bầu không khí trong đó rất là thanh tịnh, lúc này Liên Kiều đang ở trên cửa báo ra tính danh, không bao lâu sau hai người lập tức được mời vào.

"Vô Ưu, người đã tới!" Vào nhị môn, nàng đã nhìn thấy Uất Trì Lan Hinh mặt đầy mỉm cười đi lên đón.

"Lan Hinh!" Vô Ưu cười, Uất Trì Lan Hinh liền lời kéo tay của Tiết Vô Ưu mang nàng đi về phía phòng của mình, vừa đi một bên quay đầu cười nói: "Người rót cuộc cũng đã đến, vài ngày nay ta luôn luôn đều ngóng trông người đến đây! Ngày đó ta thật sự hối hận là đã không nhớ được địa chỉ của quý phủ người, bằng không ta đã đi tìm người từ lâu rồi."

"Mấy ngày nay sự tình trong nhà tương đối nhiều, thực xin lỗi a!" Vô Ưu thật có lỗi nói.

"Người đến là tốt rồi, Hạ Hà, nhanh đi lấy sương sớm tốt nhất tadã lấy lại đây! Còn đem cho ta chút điểm tâm hồi này vừa mới làm." Uất Trì Lan Hinh đem Vô Ưu kéo vào phòng, lại phân phó bọn nha đầu lấy trà và món ăn đi đến.

Ngồi ở trước bàn bát tiên, Tiết Vô Ưu cười hỏi: "Người cũng thích dùng sương sớm để pha trà?" Thật lâu trước kia nàng cũng từng được người nào đó dùng sương sớm để pha trà.

"Đúng vậy, trong khuê phòng nhân rồi không có việc gì ta thường thường mang theo mấy bọn nha đầu đi thu thập sương sớm, dùng sương sớm để pha trà là không còn gì tốt hơn. Cho nên nó có tên gọi là nước vô căn*!" Uất Trì Lan Hinh đem một mâm điểm tâm đặt trước mặt Tiết Vô Ưu.

[*Vô căn: đồng nghĩa với từ trong lành, trong sạch]

"Người nhưng là có thời gian nhàn hạ thoải mái a!" Vô Ưu cực kỳ hâm mộ nói. Kỳ thực, kiếp trước nàng muốn sống như một tiểu nữ nhân ở nhà sắp cắm hoa, còn làm thêm nhiều món điểm tâm nữa, nhưng rốt cuộc vẫn không có thời gian, bệnh nhân có rất nhiều, mỗi ngày nàng đều phải tăng ca, thậm chí lúc đang ngủ cũng có thể bị gọi thoại kêu trở lại bệnh viện. Sau khi nàng đi đến trên thế giới này, nàng vẫn phải vừa bầy kế vừa bận rộn, mỗi ngày đều phải nghiên cứu chế được, nghiên cứu trung y.

"Nếu người thích như lời nói người cũng có thể làm như vậy a." Uất Trì Lan Hinh cầm một khối điểm tâm đưa cho Vô Ưu.

Tiếp nhận điểm tâm, cúi đầu cắn một ngụm, Tiết Vô Ưu không khỏi liên tục gật đầu, một bên nhắm nuốt điểm tâm một bên gợn một ngón tay cái."Uh, ăn ngon thật!"

Gặp Vô Ưu ăn cao hứng như vậy, thân thủ Uất Trì Lan Hinh đem mâm điểm tâm đẩy đẩy về phía trước mặt nàng."Thích ăn thì người cứ ăn nhiều thêm mấy khối đi, một lát người lúc trở về ta sẽ cho nha đầu đưa người mang một ít trở về!"

"Ta thế nào lại không biết xấu hổ?" Vô Ưu mỉm cười.

"Một khi đã xem ta là bằng hữu thì cũng đừng khách khí với ta !" Mỗi động tác gợn tay nhắc chân đều là phong phạm của thực nữ.

Một bên trò chuyện một bên Tiết Vô Ưu nhìn lướt qua bài trí khuê

phòng của Uất Trì Lan Hinh, chỉ thấy không giống với cách bài trí của nhiều tiểu thư khuê các khác như thích dùng hoa lệ bỏ mạn cùng vật phẩm bài trí tinh xảo, rèm màn là màu vàng nhân nhật, rất có màu sắc ấm áp, trong phòng trừ bỏ một trương tranh chữ thì cũng chỉ có hai cái bình hoa tổ sắc, trong góc tường còn để một cây đàn tranh rất dễ nhìn. Tiết Vô Ưu chỉ chỉ đàn tranh kia, hỏi: "Người thích đánh đàn a?"

"Từ nhỏ ta đã thích, chính là đàn loại một!" Uất Trì Lan Hinh mỉm cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu đại khái cũng hiểu biết được một chút về Lan Hinh, nàng nói đàn loại một thật sự là không sai, thật sự là nàng rất thích loại người khiêm tốn này, nhất khi nàng ấy cười rộ lên thật sự là làm cho người ta xem thật thoải mái!

"Đúng rồi, người thích cái gì? Ca hát, đánh đàn, vẽ tranh, hay là chơi cờ a?" Uất Trì Lan Hinh tò mò hỏi.

"Đều không thích làm gì!" Vô Ưu lắc đầu.

"Vậy thì thêu hoa, nấu nướng hay là vũ đạo?" Uất Trì Lan Hinh lại hỏi.

Vô Ưu lại lắc đầu. Nghĩ rằng: Mấy thứ đó bình thường đều là thú vui của các tiểu thư khuê các khác nhưng một thứ nàng cũng không tinh thông, đừng nói là tinh thông, đại khái ngay cả một cộng da lông nàng cũng sẽ không đi? Nhìn thấy Vô Ưu luôn lắc đầu, Uất Trì Lan Hinh không khỏi nhún mày. Hỏi: "Vậy người không phải nói là sự tinh ở nhà nhiều sao? Bình thường người đều làm gì a?"

"Chế được!" Vô Ưu trả lời.

"A?" Hiển nhiên câu trả lời này làm cho Uất Trì Lan Hinh rất là kinh ngạc.

"Ta cũng có thể xem là một nửa đại phu, bình thường cũng có xem bệnh cho một vài bệnh nhân, lúc ở nhà thì ta nghiên cứu một chút phương thuốc, còn làm thêm một ít được!" Vô Ưu giải thích nói.

"Ngoại hiệu của tiểu thư nhà ta chính là "thánh thủ tiểu vương" nha, nàng cũng đã trị hết cho nhiều căn bệnh khó chữa đâu!" Đứng sau lưng Vô Ưu Liên Kiều đột nhiên xen mồm nói.

"Phải không? Người thực sự rất giỏi!" Uất Trì Lan Hinh cười nói.

Vô Ưu quay đầu liếc mắt cảnh cáo Liên Kiều một cái, sau đó cười đối với Uất Trì Lan Hinh nói: "Đừng nghe nàng nói vậy, cũng không tính căn bệnh khó chữa gì!" Nhân gia người ta đã khiêm tốn như vậy, nàng cũng không thể tự đại không phải sao?

"Ta nơi nào nói vớ vẩn a!" Liên Kiều xem thường nhìn phòng lương lằm bằm lâu bầu nhỏ giọng nói.

Lúc này, Uất Trì Lan Hinh nhìn xem sắc trời bên ngoài, nói: "Đã đến gần trưa, người ở lại nơi này dùng cơm trưa đi? Để ta tự mình xuống bếp làm cho người vài món ăn quen thuộc của ta người thấy thế nào?"

Nhìn cặp mắt đối phương chân thành mà lóe sáng kia, Tiết Vô Ưu gật gật đầu. "Vây quấy rầy ngươi !"

"Ta cầu ngươi quấy rầy còn không được nữa đâu, ngươi có biết bình thường trong nhà chỉ có một mình ta, cha ta có hai di nương, ta cùng các nàng đều không có gì để nói, mỗi ngày ta nhanh cũng đã bị đè nén đến chết!" Uất Trì Lan Hinh cười nói.

"Được rồi, vậy về sau rảnh rồi ta sẽ đến quấy rầy ngươi một chút!" Vô Ưu cười nói.

"Vây ngươi cần phải nói giữ lời a. Ngươi ở trong này ngồi một chút đi,

ta đi phòng bếp làm hai món sở trường, sau đó ta sẽ phân phó nhóm bà tử đi làm thêm mấy món nữa, chờ ta trở lại lại nói tiếp với ngươi!" Uất Trì Lan Hinh dặn hai câu nhân tiện cũng lưu lại một nha đầu Hạ Hà hầu hạ rồi mới bước nhanh ra phòng đi về phía phòng bếp.

Lan Hinh đi rồi, Tiết Vô Ưu nhàn nhã ngồi ở trong khuê phòng của nàng mà thưởng thức nước vô căn phao trà, đừng nói, đã hoạt động nửa ngày, hôm nay còn dậy sớm thật là có chút mệt mỏi. Gặp Vô Ưu có chút lười nhác, Hạ Hà rất là tri kỷ tiến lên nói: "Tiết tiểu thư, không bằng ngài đến trên sạp dựa vào một lát?"

Ngẩng đầu nhìn sang trên sạp còn bày biện thêm một cái đệm rất lớn cách đó không xa, Vô Ưu không khỏi càng thêm mệt mỏi, chưa nói buổi tối nàng nghiên cứu phương thuốc đến gần canh ba mới đi ngủ, cho nên nàng liền không tự chủ được mà ngáp một cái, sau đó liền gật gật đầu, đứng dậy đi đến trước sạp, sau khi Hạ Hà cùng Liên Kiều tháo giày xuống, nàng liền nằm ở trên đệm nhắm mắt dưỡng thần. Sau đó, hai nha đầu liền thối lui ra gian ngoài. Cũng không biết qua thời điểm dài bao lâu, Vô Ưu ngủ như không ngủ lại được có thanh âm của một bà tử đi tới.

"Hạ Hà, tiểu thư ở trong phòng sao?" Một bà tử ăn mặc rất sạch sẽ đứng ở ngoài cửa hỏi.

Hạ Hà làm một cái động tác chó có lên tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: "Tiểu thư đang ở phòng bếp, ngài nói nhỏ một chút, hôm nay tiểu thư có khách đến, chính là đang ở trong phòng nghỉ ngơi đâu!"

Nghe nói như thế, bà tử kia nhìn về phía trong phòng, sau đó mới đề thấp thanh âm nói: "Ta đây đi phòng bếp tìm tiểu thư!"

"Đại thẩm, nhìn thấy ngươi cao hứng như vậy, có phải là Vương bán tiên có hôn sự hợp với tiểu thư chúng ta?" Hạ Hà nhìn canh thiếp đồ thẩm trong tay bà tử hỏi.

Vừa nghe câu hỏi kia, bà tử liền cao hứng phấn chấn nói: "Đúng vậy! Vương bán tiên nói cộc hôn sự này là mối duyên tốt nhất với tiểu thư chúng ta, về sau a vợ chồng ăn ái, con cháu đầy đàn a! Ta đã bẩm báo lại cho lão gia, lão gia dường như còn cao hứng thêm đâu, bằng không ta phải đi nói cho tiểu thư một tiếng để cho nàng cũng cao hứng!"

"Vây thì ngài mau đi đi! Tiểu thư nhưng là đã một đêm cũng ngủ không được a, lo lắng lắm." Hạ Hà nhanh thúc giục.

"Ai! Ai!" Sau đó bà tử kia liền cầm canh thiếp đi nhanh. Vốn vô tình nghe lén nhân gia người ta nói chuyện, nhưng cũng do thanh âm của các nàng đã đánh thức nàng, lỗ tai của nàng thật sự không muốn nghe cũng không được. Nghĩ rằng: Lan Hinh năm nay cũng đã mười tám tuổi, tuổi như vậy cũng đã nên sớm đính hôn rồi. Chính là Lan Hinh là một người tốt như vậy, không biết nhà trai sẽ là loại người nào đây a, mặc kệ là loại người nào, chắc chắn luôn là loại người có phúc, hẳn có thể lấy được một nữ tử thiện giải như Lan Hinh như vậy thật sự là vận khí không hề kém. Không phải nói cưới một nữ nhân tốt là có thể ảnh hưởng đến ba đời người sao? Đúng rồi, vừa rồi Hạ Hà nói cái gì a? Lan Hinh đã một đêm không ngủ, chắc hẳn là nàng rất lo lắng chuyện hợp hôn đi? Như vậy xem ra đối phương khẳng định là người trong tâm của Lan Hinh? Nghĩ như vậy, nàng nhưng lại thay nàng(LH) cảm thấy cao hứng. Dù sao tại cái nơi phong kiến cổ đại này, có thể gả cho người mình thích cũng là một loại vận khí đi? Đang lúc nàng buồn bực, bên lỗ tai lại truyền đến tiếng nói chuyện của Liên Kiều cùng Hạ Hà.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Như ý lang quân

"Hạ Hà, tiểu thư các ngươi muốn đính hôn ?" Đến cùng vẫn là nhóm tiểu nha đầu, ngồi ở trong này một lát, Liên Kiều đã quen thuộc với Hạ Hà. Hai người vừa ăn điểm tâm một bên nhỏ giọng nói chuyện.

"Sau đó thành hôn cũng không khác biệt gì lắm !" Hạ Hà gật đầu nói.

"Vây nhà cô gia tương lai của người là người như thế nào a?" Liên Kiều hỏi thăm.

"Ha ha, nói ra hù chết ngươi! Nhà cô gia tương lai của ta chính là cháu ruột của đương kim thừa tướng, là con của trưởng công chúa đã qua đời, hiện tại lấy danh là Đại Lý tự khanh Tàn Hiền Tàn đại nhân !" Hạ Hà rất là kiêu ngạo trả lời.

"Cái gì?" Vừa nghe lời này, Liên Kiều ăn điểm tâm không khỏi bị nghẹn. "Khụ khụ..."

"Người làm sao vậy? Nhanh uống chút nước trà!" Gặp Liên Kiều nghẹn nói không ra lời, Hạ Hà nhanh rót một ly trà cho nàng. Liên Kiều tiếp nhận bát trà, liền ngửa đầu đem nước trà kia uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy ngực đau một trận, rót cục thì cũng đem khối điểm tâm kia nuốt xuống, mới có thể vỗ về ngực thờ phào nhẹ nhõm thật dài!

Mới tốt lên một chút, Liên Kiều cho rằng vừa rồi là chính nàng nghe lầm, nhanh lại hỏi: "Vừa rồi người vừa nói cái gì? Nhà cô gia tương lai của người chính là cháu ruột thừa tướng Tần Hiến Tần đại nhân?"

"Đúng vậy!" Hạ Hà gật gù đầu, sau đó nhìn đến bộ dáng Liên Kiều đang nghẹn họng nhìn trân trối, không khỏi buồn cười nói: "Người cũng cảm giác thật kinh ngạc có phải hay không? Tần thừa tướng phủ nhà cao cửa rộng giàu có như vậy lại cùng với Uất Trì gia chúng ta kết thân thoát nhìn là có chút không thể tin được, ngay cả lúc đó lão gia và tiểu thư nhà ta cũng đều

không thể tin được đâu, nhưng đây là sự thật!"

Vô Ưu nằm bên trong phòng nghe được vị hôn phu tương lai của Lan Hinh là Tần Hiến, nàng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó ngoại trừ áy náy, thì cũng đột nhiên cảm thấy Lan Hinh với Tần Hiến rất xứng đôi, đương nhiên là bỏ qua cái chuyện dòng dõi không nói. Khí chất của bọn họ đều là ôn hòa tao nhã, lại còn rất thích uống nước vô căn phao trà, rất bình dị và gần gũi! Đúng rồi, không phải nói Lan Hinh cực kỳ lo lắng chuyện đính hôn sao?

Chẳng lẽ trong lòng Lan Hinh đã sớm đối với Tần Hiến có lòng? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng cũng vui vẻ thay Lan Hinh, dù sao nàng cũng có thể gả cho người mình thích. Nhưng còn Tần Hiến? Tần Hiến có thể đáp ứng cửa hôn sự này sao? Nghĩ đến đây, nàng lại có chút lo lắng. Tuy rằng việc đứng sai nữ nam có chút lệch lạc, nhưng dù Vô Ưu vẫn là hi vọng Lan Hinh có thể có một hôn sự tốt, sau khi thành hôn có thể cùng Tần Hiến song túc lưỡng cư qua ngày!

"Đính hôn, mấy ngày sau có phải là nên đặt sinh lễ hay không?" Liên Kiều hỏi.

"Còn không bao nhiêu ngày nữa đâu, quan mới có nói chỉ cần đính hôn đại cát đại lợi, hai ngày sau sẽ đến đặt sinh lễ, tháng sau sẽ chọn một ngày lành để cưới tiểu thư qua cửa đâu!" Hạ Hà cười nói.

Nghe xong lời này, Vô Ưu không khỏi nghĩ: Phòng chừng Tần Hiến còn chưa biết việc này, có lẽ đã biết mà còn chưa đồng ý, Tần lão phu nhân nhanh như vậy đã chọn được cháu dâu hơn nữa nhanh như vậy cũng đã xử lý xong cửa hôn sự này nàng cũng thật sự là dụng tâm lương khổ a. Đại khái hôm nay Tần Hiến hẹn nàng cũng là vì nói chuyện này đi? May mắn là nàng không có đi, mà đến Uất Trì gia, bằng không nàng sẽ không biết lần này người được làm mới là

Lan Hinh, tránh đề bản thân làm sai việc gì mà thương hại nàng. Giương mắt nhìn sắc trời bên ngoài cửa, mặt trời đã đi xuống thẳng trên mặt đất, ngẫm lại hẳn là Tần Hiến sẽ chưa đi?

Lại qua một khắc, chợt nghe thấy thanh âm truyền đến của Lan Hinh. "Vô Ưu, đồ ăn đều đã làm tốt rồi, chúng ta đi tới phòng khách đi? Nơi đó có gió lùa cũng thoáng mát một tí!"

Mở hai mắt ra, nhìn thấy Lan Hinh đang đứng ở trước tháp nhìn nàng cười, Vô Ưu nhanh ngồi dậy, đánh một cái hà hơi rồi nói: "Xem ta đây, giờ vẫn còn ngủ!" Lúc này, Liên Kiều chạy nhanh đi lại thay Tiết Vô Ưu mang giày.

Một khắc sau, Vô Ưu cùng Uất Trì Lan Hinh cùng nhau đi tới một cái phòng khách không lớn ngoài sân Uất Trì gia, lúc này cũng đã đến cuối xuân, thời tiết chuyển sang ấm, trên sân vài cọng mẫu đơn thi nhau nở rộ, gió nhẹ phất qua, một trận mùi hương bay tới, quả thật là tinh nhã thanh lương. Lại nhìn nhìn trên bàn bát tiên đã bày biện sẵn sáu món ăn đầy đủ hương vị màu sắc, làm cho người ta chỉ nhìn thoáng qua lập tức đã cảm thấy đói bụng!

"Đồ ăn ăn thật là làm cho người ta chỉ nhìn cũng đã có khẩu vị." Vô Ưu khen nói.

"Đã chờ qua trưa, nhất định người đã đói bụng rồi, nhanh ăn đi!" Lan Hinh lời kéo Vô Ưu ngồi xuống.

Vô Ưu cảm thấy chiếc đĩa, Lan Hinh đã vì nàng mà phân chia thức ăn, sau vài lần nàng thưởng thức vài món ăn, cảm giác thật sự là rất thêm ăn, đồ ăn này tuyệt đối không béo ngậy, nhưng lại là đồ ăn thêm nên có hương vị, lại không giống món ăn ở ngoài hiệu ăn ngược lại có một loại hương vị ấm áp. Vô Ưu vừa ăn một bên khen nói: "Lan Hinh, ai cưới người thật đúng là có lộc ăn!"

Lan Hinh cười, không nói gì, nha hoàn Hạ Hà đứng sau lưng ở bên người Lan Hinh cũng mở miệng: "Tiểu thư nhà ta rất nhanh sẽ trở thành Hầu gia phu nhân!"

"Đừng nói vậy!" Lan Hinh nhanh quay đầu trách cứ Hạ Hà một câu.

"Ta nói là lời nói thật thôi!" Hạ Hà nhỏ giọng nói thầm một câu, sau đó mới không nói chuyện nữa. Sau đó, Lan Hinh quay đầu nhìn nàng nhìn Tiết Vô Ưu cười nói: "Từ nhỏ bị ta quán hồng rồi, để cho người chê cười!"

"Nơi nào! Liên Kiều bên người ta còn không giống? Đừng nhìn danh phận chủ tớ, kỳ thực là chúng ta từ nhỏ đều cùng nhau lớn lên với các nàng, cho nên so sánh như thân tỷ muội cũng không có gì bất đồng." Vô Ưu ăn ngay nói thật.

"Đúng vậy!" Nghe được Vô Ưu nói, Lan Hinh gật gù đầu, sau đó quay đầu phân phó Hạ Hà nói: "Người mang theo Liên Kiều cô nương đi xuống dùng cơm đi, nơi này không cần các người hầu hạ!"

"Liên Kiều, theo ta đi!" Hạ Hà vừa nghe, lập tức kéo Liên Kiều ở phía sau người Vô Ưu, sau khi Liên Kiều nhìn thấy Tiết Vô Ưu gật đầu, liền cao hứng phấn chấn đi theo Hạ Hà.

Liên Kiều cùng Hạ Hà đi khỏi, Tiết Vô Ưu nhìn Lan Hinh cười nói: "Lan Hinh, ngươi có phải có lời riêng muốn nói với ta hay không a?"

Nhìn cặp mắt sáng lấp lánh kia của Tiết Vô Ưu, Uất Trì Lan Hinh có chút ngượng ngùng nói: "Rất nhanh ta sẽ thành thân!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu biết Lan Hinh coi nàng như là tri kỷ, cho nên mỉm cười hỏi: "Đối phương có phải là ý trung nhân của ngươi hay không a?"

Nói đến ý trung nhân, Uất Trì Lan Hinh mặt cũng ửng hồng lên, gật đầu nói: "Không sợ ngươi chê cười, kỳ thực lúc trước ta đã thích hắn lâu rồi. Chỉ là hắn quá mức làm cho người ta phải chú ý, hơn nữa cửa nhà ta lại không cao, cho nên chỉ dám trong lòng nhớ thương mà thôi, đều không dám vọng tưởng tới bây giờ!"

"Ngươi nói lời này ta liền tin tưởng, hiện tại nhân duyên ngươi cũng đã đến, vậy ngươi phải nắm chắc cho tốt, kỳ thực ngươi có thể gả cho người mình thích cũng là một loại may mắn!" Tình yêu ở thời cổ đại này không tự do giống như ở hiện đại, nếu là ngươi gả cho một người ngươi ghét, vậy thì đời này cũng chỉ có thể trưng cái thân sắc tốt đối với cái gương mặt chán ghét kia, thật sự là đáng sợ a!

"Vô Ưu, cảm ơn ngươi, ta sẽ dùng tinh lực suốt đời ta mà nắm chắc!" Uất Trì Lan Hinh nói thật nhu hòa, nhưng ánh mắt của nàng lại là dị thường chắc chắn, theo phần chắc chắn này, Vô Ưu thấy được nàng đối với Tần Hiến hẳn là yêu rất sâu đi?

"Đúng rồi, ngươi thế nào cũng không hỏi xem đối phương của ta là ai a?" Uất Trì Lan Hinh vì Tiết Vô Ưu mà gấp một đũa đồ ăn.

"Uh, để ta đoán!" Vô Ưu có ý ngửa đầu suy nghĩ một chút, sau đó

quay đầu trả lời: "Nha đầu kia nói ngươi sẽ trở thành Hầu gia phu nhân, vậy có phải là Đại Lý tự khanh Tần Hiến Tần đại nhân hay không a?"

"Ta biết cái gì cũng không thể gạt được ngươi mà! Hai ngày trước Tần gia có sai quan mối tới nhà ta cầu hôn với cha ta. Tuy rằng nói gả qua là tái giá, nhưng đồng dôi nhà chúng ta như vậy cũng coi như là trèo cao rồi, cho nên phụ thân ta rất cao hứng!" Uất Trì Lan Hinh mỉm cười.

"Tuy rằng ở Đại Tề chú ý đến dòng dõi, nhưng một khi ngươi đã gả qua dù sao thì ngươi đã cùng Tần đại nhân là vợ chồng, cho nên ngươi không cần để ý cái này!" Vô Ưu cũng nghe nói ở Đại Tề có nhiều người bởi vì dòng dõi nhà mẹ đẻ thấp, cho nên lúc gả đến nhà cao cửa rộng giàu có sẽ bị khinh bỉ người khi dễ. Ngẫm lại điều này a cùng thời hiện đại rất giống nhau, đều cần có thể lực.

Nghe được Vô Ưu nói, Uất Trì Lan Hinh gật gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn đồ ăn trước mắt nói một câu: "Vô Ưu, có một câu ta không biết có nên nói hay không?"

"Ngươi với ta tuy có nhận thức không lâu lắm, nhưng nhất kiến như cố, có cái gì ngươi muốn nói thì cứ nói vô phùng!" Vô Ưu rất hào phóng trả lời.

Ngay sau đó, Uất Trì Lan Hinh mở miệng: "Kỳ thực... Ta luôn luôn có cảm giác người trong lòng hẳn thích chính là ngươi!"

Nghe nói như thế, Tiết Vô Ưu có chút cứng lưỡi, nàng không nghĩ tới ngay cả điểm này Lan Hinh cũng đã nhìn ra. Cho nên chần chờ một chút, nhanh giải thích nói: "Lan Hinh, ngươi đang nói cái gì đâu? Ta và Tần đại nhân làm sao có thể đâu? Lại nói Tần đại nhân cũng sẽ không thể coi trọng ta a? Ngươi xem bộ dạng ta lại không xinh đẹp, gia thế lại không hiển hách, càng quan trọng hơn là đánh đàn a, thêu a, nấu cơm a cái gì ta cũng đều không biết!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54-2: Như ý lang quân (2)

Nàng ấy và Tần Hiến sẽ thành thân, nàng quả quyết không thể thừa nhận rằng Tần Hiến đối với bản thân có chút ý tứ, bằng không về sau cuộc sống hôn nhân của bọn họ có hiểm khích lớn, con người một khi có hiểm khích sẽ rất khó ở chung thân mật khăng khít với nhau.

Lại nói nàng và Tần Hiến cũng quả thật không có gì, đại khái nếu có cũng chỉ có hân là nhất sương tình nguyện ái mộ đi?

"Nhưng ngày mười sáu tháng giêng ấy bộ dáng hẳn nhìn ngươi uống say thập phần khổ trương, còn tự mình hộ tống ngươi trở về, yến hội Tần gia ngày mười sáu tháng giêng hàng năm đều có, ta cũng có tham gia vài lần, nhưng ta chưa từng thấy hẳn đối với cô nương nhà nào lo lắng như thế! Vô Ưu, ta nói cái này với ngươi đó không phải là phải ghen, ta thật sự là chân thành, nếu trong lòng Tần Hiến thật sự thích ngươi, kết cục hiện tại hết thảy còn chưa có thành, mọi thứ muốn làm lại vẫn còn kịp. Ta thật sự không hy vọng sau khi thành hôn mà trong lòng trọng phụ mình còn có người khác, cũng không muốn trong lòng ngươi không vui vẻ!" Uất Trì Lan Hinh lôi kéo tay Vô Ưu nói rõ ràng.

Vô Ưu biết Lan Hinh nói chân thành, dù sao nàng vô tình với Tần Hiến, hơn nữa cộc hôn sự này cũng không phải mấy người các nàng có thể nói, lại nói trong lòng Lan Hinh yêu dù sao cũng là Tần Hiến, Lan Hinh lại tốt đẹp như thế, nàng nghĩ về sau Tần Hiến nhất định sẽ phát hiện ra những nét đẹp của

nàng, thật sự hai người ở cùng nhau rất xứng, cho nên Vô Ưu nhanh nói: "Lan Hinh, ngươi không cần nghĩ nhiều! Ngươi không thể không biết ta là đại phu sao? Năm trước ta vì Tàn lão phu nhân trị lành bệnh, cho nên Tàn đại nhân mới có thể đối với ta khách khí như vậy. Ngươi có biết Tàn đại nhân từ nhỏ đã không còn cha mẹ, cho nên hắn cực kỳ hiếu thuận với Tàn lão phu nhân!"

"Thật sự?" Đôi mắt Uất Trì Lan Hinh không khỏi sáng ngời.

"Ngươi nha, ngươi cứ chuẩn bị tốt làm tân nương tử là được rồi." Vô Ưu gật gật đầu. Giờ phút này, Vô Ưu chỉ cảm thấy bị kẹp giữa hai người thật sự là rất vất vả và kỳ quái a, nhưng lại không có chỗ kể ra nỗi khổ của nàng. Một bằng hữu tốt như vậy, nàng nhưng không muốn mất!

"Ân." Uất Trì Lan Hinh cao hứng gật gật đầu.

Sau đó, hai người lại nói chuyện thật lâu thật lâu, một bữa cơm trưa ăn tới sắc trời dần tối xuống. Tiết Vô Ưu cho Lan Hinh thật nhiều ý kiến, mặc kiểu hỉ phục gì, sơ búi tóc kiểu gì, đeo những kiểu trang sức gì, hai người có thể nói như những bằng hữu chơi thân qua nhiều năm. Chờ thời điểm Vô Ưu cáo từ, Lan Hinh cố ý đưa cho nàng rất nhiều điểm tâm với quả sớ trong thôn trang nhà mình. Trước khi rời đi, hai người còn lưu luyến, Lan Hinh nói nàng ấy muốn chuẩn bị xuất giá, chỉ sợ là không ra khỏi cửa được, cho nên nàng ấy yêu cầu Tiết Vô Ưu nhất định phải thường đến chơi với nàng, Vô Ưu

không chút do dự đáp ứng được.

Xe ngựa cấp tốc rời đi, Vô Ưu không khỏi có chút lo lắng, nàng cự tuyệt gặp mặt Tàn Hiến có phải làm cho hắn mất trí mà gây ra chuyện gì hay không? Buổi sáng nàng không nghĩ sẽ cùng hắn dây dưa, nhưng hiện tại sau khi nàng biết được hắn với Lan Hinh chuẩn bị thành thân, có lẽ nàng sẽ cùng hắn nói rõ ràng mới được!

Quay đầu nhìn sang chủ tử luôn không có nói gì ngồi ở trên xe ngựa, Liên Kiều oán trách nói: "Nhị tiểu thư, người xem một cộc hôn sự tốt như vậy mà ngải lại bỏ lỡ!"

"Là ta với hắn không có duyên phận này!" Vô Ưu nhàn nhạt trả lời.

"Là ngài để chính ngài bỏ lỡ, rõ ràng là người trong lòng Tàn đại nhân là ngài, nô tì dám cam đoan chỉ cần ngài tỏ ý của mình với Tàn đại nhân một chút, khẳng định là hắn sẽ đòi hôn sự với Uất Trì gia hôn sự mà đem ngài cưới vào cửa!" Liên Kiều nói.

"Lời nói như vậy về sau ngàn vạn ngươi không thể nói nữa, chúng ta người nói vô tâm, bị người có tâm nghe xong còn phiền toái hơn!" Vô Ưu nói.

"Ân." Liên Kiều gật gật đầu, nhưng lòng còn có chút không cam lòng nói: "Ngài không biết hôm nay nha đầu bên người tiểu thư Uất Trì có bao nhiêu đắc ý đâu!"

"Nàng ta đắc ý cái gì? Cũng không phải là nàng ấy gả qua?" Vô Ưu buồn cười nói.

"Nhà chủ tử nàng lên địa vị cao, nàng ta làm nô tì đương nhiên cũng theo nước lên thì thuyền lên nha!" Liên Kiều vội vàng nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nở nụ cười, trêu ghẹo Liên Kiều nói: "Chỉ vì vậy mà ngươi ở trong này oán giận nửa ngày, nguyên nhân là vì thân phận của ngươi không có nước lên thì thuyền lên a!"

"Nô tì mới không có ý tứ này! Nô tì chính là sốt ruột thay nhị tiểu thư ngài thôi." Một câu nói của Vô Ưu làm cho Liên Kiều vội vàng giải thích, sợ chủ tử hiểu lầm.

Nhìn đến bộ dáng nàng đỏ mặt tía tai, Vô Ưu nhanh nói: "Được rồi, ta biết ngươi đều là vì tốt cho ta, nhưng hiện tại ta thật sự không nghĩ đến sẽ lập gia đình, một chút chuẩn bị tâm lý ta cũng không có!"

"Nhị tiểu thư ngài cũng không thể cả đời không lập gia đình đi?" Liên Kiều sốt ruột hỏi.

"Một nữ nhân trong thế giới không có nam nhân biết bao đơn giản như vậy!" Nhìn Liên Kiều tròn tròn mắt nhìn chằm chằm bản thân, Vô Ưu cười cười. "Nói cho ngươi ngươi cũng không hiểu!" Tại thế giới nam tôn nữ ti này, nữ nhân từ nhỏ đã bị giáo huấn tư tưởng chồng là trời với tam tòng tứ đức, nàng làm sao có thể rõ ràng đâu?

"Nhị tiểu thư, ta biết ngươi cùng những tiểu thư không giống nhau. Tóm lại, ta tuy rằng oán giận vài câu, nhưng ta biết lựa chọn của ngươi nhất định là đúng đắn!" Liên Kiều dùng một ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chủ tử nhà mình nói.

Nhìn thấy có người dùng ánh mắt gần như sùng bái nhìn bản thân, Vô Ưu nhất thời không quen, cười nói: "Miệng của ngươi hôm nay được bôi mật? Nói chuyện ra là làm cho người ta nghe thoải mái như vậy."

"Chỉ cần đem chủ tử hầu hạ thư thái là được rồi, mặc kệ làm việc vẫn là nói chuyện, ha ha..." Liên Kiều cười nói. Nghe nói như thế, Vô Ưu buồn cười. Thời điểm sắc trời dần tối xuống, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại ở trước hẻm nhỏ đi vào cửa sau của Tiết gia, xuống xe ngựa, sau khi Liên Kiều thanh toán tiền xong, Tiết Vô Ưu ngẩng đầu một cái, vừa vận nhìn thấy một phu xe tóc húi cua trên xe ngựa tứ luân đứng cách chỗ nàng không đến hai trượng. Bởi vì phu xe mặc bộ sam màu lam kia nàng có biết, cũng chính là người lần trước được Tàn Hiến phái tới đón nàng với Liên Kiều đi đến hầu phủ Tàn Ôn Tàn Điền. Giờ khắc này, nàng ngây ra một lúc! Quả nhiên, ngay sau đó, rèm cửa xe ngựa kia được vén lên, bên trong lộ đầu ra là một gương mặt rất quen thuộc —— Tàn Hiến!

"Nhị tiểu thư, người kia không phải là Tàn đại nhân sao?" Liên Kiều nhắc nhở Vô Ưu.

"Thấy được." Vô Ưu thấp giọng nói. Nàng thật không ngờ Tần Hiền sẽ tới cửa nhà nàng chờ, nàng còn tưởng hôm nay không đồng ý hẹn ước hẳn sẽ bỏ đi. Giờ phút này, nhìn đến ánh mắt của đối phương nhìn mình, nàng không biết vì sao bỗng nhiên trong lòng bị đâm một nhát!

Lúc này, Tần Hiền được chủ tử bảo, lập tức chạy tới. Đi đến trước mặt Tiết Vô Ưu, cúi đầu hành lễ nói: "Tiết cô nương tốt, gia nhà ta trong xe ngựa mời ngài đi qua một chuyến!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ: Người đã đuổi đến nơi này, nàng không thể không đem lời nói cho rõ ràng, cho nên ngay sau đó, nàng gật gật đầu. "Được rồi!" Sau đó quay đầu về phía sau đối với Liên Kiều nói: "Người đi về trước, ta sẽ lập tức trở về!" Liên Kiều gật đầu sau đó lưng đeo cái hòm thuốc đi vào trong hẻm nhỏ.

Chân nhẹ đạp lên xe ngựa, trong xe ngựa Tần Hiền vươn tay về phía Vô Ưu, trông thấy bàn tay to kia, Vô Ưu giật mình, cũng không có đưa tay cho hắn, mà tay đỡ thanh ngang bên cạnh xe, Tần Hiền thấy thế, sắc mặt càng thêm thâm trầm, lùi về trong xe ngựa!

Hai người ngồi đối diện ở hai sườn xe ngựa, ngẩng đầu nhìn sang Tần Hiền, vẫn là một thân áo choàng màu trắng ngà như cũ, chỉ là hôm nay tựa hồ hẳn có chút tiêu tụy, giữa mi mày nhíu lại, hoàn toàn không có khí chất ôn nhuận như ngọc, trong mắt ngược lại còn lộ ra một chút u buồn. Nhìn thấy như vậy trong lòng Vô Ưu có chút đau lòng. Giờ phút này, hai người đối diện nhau, một lúc lâu cũng không nói gì!

"Vì sao không đến nơi ta hẹn?" Câu đầu tiên, vẫn là Tần Hiền đánh vỡ yên tĩnh.

Nghe nói như thế, Vô Ưu rũ mắt xuống, nhẹ nhàng trả lời: "Đã không thay đổi được kết quả cần gì phải gặp mặt đâu?"

"Là không thể thay đổi hay là ngươi không muốn thay đổi?" Tần Hiền lập tức truy vấn.

"Có khác nhau sao?" Vô Ưu hỏi lại.

"Đương nhiên! Có thể thay đổi hay không là chuyện của ta, có muốn thay đổi không là chuyện của ngươi. Chẳng lẽ ngươi thật sự không cảm nhận được tâm ý của ta đối với ngươi sao?" Trong mắt Tần Hiền che kín tơ máu, làm cho người ta có chút kinh hãi.

Người trước mắt cố chấp làm cho Tiết Vô Ưu có chút không thờ nổi, nàng biết nàng không thể lại vòng quanh không nói rõ ràng với hắn được, phải nói cự tuyệt đơn giản rõ ràng mới chặn được chỗ hiểm yếu của hắn. Cho nên ngay sau đó, nàng quyết tâm nói: "Tần đại nhân, Tiết gia chúng ta với nhà ngươi cửa không đương, hộ không xứng, hơn nữa ta cũng không nghĩ sẽ gả cho ngươi, cho nên ta hi vọng ngươi về sau vẫn sẽ làm bằng hữu! Đương nhiên, nếu Vô Ưu đối với ngươi mà gây quấy nhiễu cho ngươi, ngươi cứ coi như là người xa lạ cũng có thể."

"Cái gì cửa không đương, hộ không xứng, những điều đó ta không cần! Ngươi là vì chuyện đó mới không muốn chấp nhận tâm ý của ta hay không?" Nói đến chỗ kích động, Tần Hiền bước lên nắm lấy bả vai của Vô Ưu.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54-3: Như ý lang quân (3)

Cảm giác bả vai tê rần, Vô Ưu cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy hai tay của hắn đè xuống bả vai nàng, nàng không khỏi nhướng mày. Sau đó bất mãn nói: "Ngươi làm ta đau!"

Tần Hiền dù sao cũng là người khiêm tốn, giờ phút này, hắn cũng ý thức được hành động của mình không ổn, cho nên nhanh buông lỏng tay mình, nói xin lỗi: "Thực xin lỗi!"

"Tần đại nhân, ta nghĩ ta nên đem tất cả sự tình nói rõ ràng với ngươi. Tiết Vô Ưu ta là vì không thương ngươi cho nên mới không muốn gả cho ngươi, ngươi hiểu chưa?" Vô Ưu biết nàng phải nói rõ ràng.

Nghe nói như thế, đương nhiên là Tần Hiền có chút không tiếp thu được. Lắc đầu hỏi: "Vì sao? Ngươi vì sao không thương ta? Chẳng lẽ ngươi đã có người trong lòng nên không thành?"

"Ta yêu ngươi hay không yêu ngươi như thế nào cũng không có liên quan đến ta có người trong lòng hay không. Ngươi gặp ta trước, nên ngươi không thương người đó là đạo lý giống nhau!" Vô Ưu nhìn vào mắt Tần Hiền nói. Tuy rằng nói như vậy đối với hắn hơi tàn nhẫn, nhưng nàng phải làm như vậy!

Nghe xong lời Vô Ưu nói, Tần Hiền ngốc lăng dựa vào vách xe ngựa ở sau lưng, trong mắt hiện lên chút bi thương, tự giễu nói: "Vài năm nay đây là lần đầu tiên ta có một phản tình cảm với một người, không nghĩ tới kết quả là vẫn là hoa rơi cố ý nước chảy vô tình!"

Vô Ưu không đành lòng nhìn bộ dáng thương tâm của hắn, nàng quay mặt qua chỗ khác, nhẹ giọng nói: "Lan Hinh là một cô nương tốt hiếm có, về sau ngươi nên đem tâm tư của mình đặt ở trên người nàng, không cần lại theo đuổi những thứ gì đó không thực tế!"

"Người đã biết?" Tần Hiền nhìn chăm chăm Vô Ưu hỏi.

"Vừa mới biết." Vô Ưu gật gật đầu.

Tần Hiền suy nghĩ một chút, sau đó lại mang theo một tia hy vọng cuối cùng xa vời hỏi: "Có phải là bởi vì Uất Trì Lan Hinh nên người mới..."

Vô Ưu đương nhiên là biết hẳn muốn nói cái gì, cho nên nàng lập tức lắc đầu đánh gãy lời nói của hắn. "Không phải!"

Một tia hy vọng cuối cùng tan biến, Tần Hiền rũ mắt xuống, trên mặt toàn là u buồn, một khắc sau, Vô Ưu dứt khoát nói một câu. "Tần đại nhân, hi vọng người không cần thương hại Lan Hinh, nàng... Luôn luôn đối với người nhiều ưu ái!" Nói xong, nàng xoay người xuống xe ngựa.

Dẫn lên trên chân trước xe ngựa, Vô Ưu quay đầu liếc mắt một cái nhìn lên màn xe đã che trước cửa xe ngựa, thấp giọng dặn một câu với Tần Điền bên cạnh. "Đại gia nhà người hôm nay tâm tình không được tốt, người nhanh đưa hắn trở về đi!"

Tần Điền nghe nói như thế, lập tức sùng sốt, sau đó nhanh gật đầu nói: "Là!"

Sau đó, Vô Ưu đầu cũng không quay lại đi vào đầu ngõ, trực tiếp trở lại từ cửa sau Tiết gia...

Ngồi ở trước bàn trang điểm, rất lâu tâm trạng của Tiết Vô Ưu không thể nào bình tĩnh được. Nói thật, Tần Hiền đúng là một nam tử hiếm có, lỡ mắt hắn, nàng cũng không biết về sau còn có gặp được một nam nhân vĩ đại như hắn hay không, nhưng nàng đối với tình cảm của hắn cũng không thể làm cho tim nàng bớt áy náy, trên người hắn có khí chất tao nhã cùng với nét u buồn nói không rõ kia làm cho lòng của nàng có một loại cảm giác nói không nên lời. Tuy nhiên, nàng vẫn hi vọng hắn với Lan Hinh có thể có một hồi kết tốt!

"Nhị tiểu thư, Tần đại nhân nói với ngài cái gì?" Gặp nhị tiểu thư trở về một câu cũng không nói, Liên Kiều cẩn thận đi chậm đến trước bàn trang điểm nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì! Ta chỉ là đem những lời cần nói nói rõ với hắn mà thôi." Vô Ưu nói nhẹ nhàng băng quơ.

"A? Ngài thật sự buông tha cho người như vậy?" Liên Kiều tiếc hận hỏi.

"Ta đây còn có thể làm thế nào? Chẳng lẽ là ta đi tranh nam nhân với bạn tốt sao? Ta đây nhưng lại làm không được! Được rồi, đừng nói tới hắn nữa, đi nửa ngày như vậy rồi, ta đã sớm khát chết, người nhanh đi rót chén nước trà đến cho ta!" Vô Ưu phân phó.

"Là!" Liên Kiều nhanh xoay người đi.

Vô Ưu nói với bản thân: Từ bây giờ, nàng không thể để Tần Hiền ảnh hưởng đến tâm tình của nàng được, nàng chính là nàng, nàng muốn mình tự phụ trách cuộc sống của mình!

...

Ngày này theo Vương Thất cô từ nơi đó nghe tin tức trở về, sắc mặt Lí thị cực kỳ không được đẹp mắt. Thấy mẫu thân đã trở lại, Tiết Dung nhanh đi ra đón, sau khi quan sát sắc mặt Lí thị một khắc, trong lòng nàng không khỏi nói thầm, chẳng lẽ làm thiếp cũng không thể được như mong muốn? Thế nhưng nàng lại cảm thấy sợ mở miệng hỏi ra kết quả.

"Nương, đi nửa ngày rồi, hắn là ngài một mối đi? Uống chén nước trà cái đã!" Tiết Dung đem nước trà đã sớm chuẩn bị tốt ngồi xuống đưa tới trước mắt mẫu thân.

"Àn." Lí thị gật đầu, tiếp nhận nước trà của Dung tỷ đưa qua, cúi đầu uống hết hai ngụm.

"Nương, Vương Thất cô nói như thế nào?" Tiết Dung vẫn là nhin không được hỏi.

"Ai, hai ngày này vì chuyện của người mà toàn bộ thể diện của ta mất hết!" Lí thị bắt đầu oán giận nói.

"Chẳng lẽ đi làm thiếp Tần gia cũng không đồng ý?" Tiết Dung cau mày hỏi.

"Vương Thất cô nói sau khi nàng đi qua Tần gia giải thích ý đồ của mình, chưa gặp được Tần lão phu nhân, mà bị một ma ma bên người Tần lão phu nhân truyền lời đuổi. Nói là Tần lão phu nhân đã phái người đi làm mối cho Tần đại nhân, chừng nào chính thất chưa vào cửa thì nàng sẽ không nạp thiếp trước cho tôn tử!" Lí thị trả lời.

Nghe nói như thế, đầu tiên là Tiết Dung thất vọng ngồi ở một bên ghế thêu đôn, sau đó trong mắt lại lộ ra quang mang phấn uất. "Hừ, cái đó chẳng qua là lấy cớ thôi!"

"Ai, nhân gia nói như vậy cũng coi như là có chút uyển chuyển. Hôm nay chuyện ta đã nhờ Vương Thất cô, ngàn vạn không thể truyền ra ngoài. Bằng không tổ mẫu người với cha người sẽ không bỏ qua cho ta, hơn nữa mặt mũi của người sẽ không còn. Ai! Không thiếu được mấy tháng này vất vả ngay cả tiền tiêu vật hằng tháng của ta cũng bị hụt, mấy tháng tiền tiêu vật của người, trước hết đều lấy đi lại cho ta đi, người trong phòng chúng ta còn phải sống qua ngày đâu!" Lí thị đối với nữ nhi nói.

Từ trước cho tới bây giờ Lí thị sẽ không động đến tiền của nữ nhi mình, nhưng lần này hình như có thiếu hụt rất nhiều? Tuy rằng trong lòng rất không

đồng ý, nhưng Tiết Dung cũng không thể không gật đầu đáp ứng "Là!"

Sau đó, Lí thị chỉ vào Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh đứng ở một bên hầu hạ quát: "Các người đều đã nghe được, chuyện hôm nay bất cứ ai cũng không thể nói ra ngoài, nếu làm cho ta nghe được một chữ, nên cẩn thận da của các người!"

Vừa thấy vẻ mặt Lí thị nghiêm khắc, Hồng Hạnh với Liễu Xanh nhanh quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nói: "Bọn nô tì đều sẽ đem việc này giấu ở trong bụng, vạn vạn không dám nói!"

...

Buổi chiều, Vô Ưu đi đến phòng Chu thị, gặp Chu thị mặt ủ mảy chau đối với ánh nến, Tiết Vô Ưu thấy thế, đi lên cười hỏi: "Nương, có phải cha chọc ngài mất hứng hay không?"

Nhìn nữ nhi đến đây, Chu thị nhanh thu hồi khuôn mặt u sầu, trung ra vẻ mặt tốt cười nói: "Bây giờ cha người đối với ta cũng coi như là săn sóc, chỉ là ta bây giờ có chút lo lắng về người!"

"Nương, ta ăn no ngủ được, có cái gì mà lo lắng?" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Chu thị không khỏi thở dài một hơi. "Vô Ưu, người năm nay cũng đã mười bảy tuổi, tuổi này gọi là tuổi xuân của thiếu nữ, bây giờ thế nào người lại còn giống như tiểu hài tử, một chút cũng không tính toán con đường về sau cho mình về sau đâu?"

"Nương, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất !" Vô Ưu chỉ có thể nói như vậy. Kỳ thực, từ khi nàng đi đến này thế giới này nàng đã vì bản thân tính toán nhiều, chỉ là quyết định của nàng không giống với tính toán theo lời của Chu thị mà thôi.

"Ai, còn muốn thuận theo tự nhiên như thế nào? Hôn sự hai lần ba bữa của người thế nhưng lại bị biến thành cái dạng này. Bây giờ ở bên ngoài đã đồn đãi càng ngày càng khó nghe !" Chu thị không khỏi thở dài lên nước mắt.

Hai nữ nhi của nàng, đứa lớn thì bị đưa vào trong cung, vài năm còn chưa được thấy mặt, hiện tại đứa nhỏ lại bị hàng xóm láng giềng bàn luận thành như vậy, trước mắt thấy nếu không thể tìm được nhà nào tốt, vậy nàng làm sao mà kham nổi a!

Vô Ưu từ trong lời nói của Chu thị chợt nghe ra được ý trong ngôn ngoại, chắc hẳn là nàng lại nghe được bên ngoài rảnh rỗi đàm tiếu đi? Chuyện đó khẳng định là các nàng dòng thứ truyền ra đi, các nàng đã không còn mặt mũi như thế, không nghĩ tới các nàng còn muốn tính kế nàng. Tuy rằng nàng đây không để ý, nhưng nhìn đến khuôn mặt u sầu của Chu thị, Tiết Vô Ưu nhanh khuyên giải an ủi nói: "Nương, vậy chẳng phải là rất tốt sao? Ta vốn là không muốn gả, như vậy Vô Ưu còn có thể làm bạn với nương cả đời !"

"Nói cái gì ngốc đó? Nhà nào có cô nương mà cả đời không chịu gả? Yên tâm, chờ thêm một thời gian chuyện bên ngoài lắng xuống, nhất định ta với cha người sẽ đi tìm cho người một nhà tốt!" Chu thị vội nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54-4: Như ý lang quân (4)

Vô Ưu biết có nói thêm cái gì, nàng cũng không thể hiểu, cho nên rõ ràng chỉ cười cười, cũng không nói lời nào. Một lát sau, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nói của Bình Nhi. "Đại nãi nãi, đại gia đến đây!"

Phút chốc, thấy Tiết Kim Văn liền đi đến, Vô Ưu nhanh phúc phúc thân mình. "Phụ thân!"

"Người đã ở a!" Tiết Kim Văn nhìn Vô Ưu đang ở trong này, mỉm cười ngồi ở trước bàn bát tiên. Chu thị vội đứng dậy rót cho Tiết Kim Văn một ly trà đặt ở trước mặt. Cười hỏi: "Đêm nay đã dùng cơm ở nơi nào?"

"Vài đồng nghiệp cùng nhau ăn uống chút rượu." Đôi mắt Tiết Kim Văn đã mang theo một ít cảm giác say.

"Nhanh uống chén nước trà giải rượu đi!" Chu thị nói xong liền đi tới sau lưng Tiết Kim Văn, tay đầm bóp lưng cho vị phu, Tiết Kim Văn một mặt hưởng thụ, hơi hơi nhắm hai mắt lại. Tiết Vô Ưu thấy thế, liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Ra khỏi phòng Chu thị, Vô Ưu nhìn Bình Nhi đến nói: "Kêu Hưng Nhi đến trong phòng ta một chuyến, ta có lời muốn nói cùng hắn!"

Nghe nói như thế, Bình Nhi không khỏi có chút buồn bực, bởi vì Hưng Nhi dù sao cũng là nam nhân cùng đại gia đi cùng xuất môn, bình thường ngay tại người gác cổng, trừ phi có việc thì rất ít đến hậu trạch. Bình Nhi nhanh lên tiếng, đi nhanh ra chỗ người gác cổng đi kêu Hưng Nhi.

Không bao lâu sau, Bình Nhi liền mang theo Hưng Nhi vào phòng Vô Ưu phòng, bởi vì là khuê phòng của tiểu thư, cho nên Bình Nhi tiến vào đáp lời, còn Hưng Nhi đứng ở ngoài phòng. Bình Nhi đi đến ngồi ở cạnh bàn bát tiên trước mặt Tiết Vô Ưu, trả lời: "Nhị tiểu thư, Hưng Nhi đã đến!"

"Lấy cái thảm trải dưới đất cho hần, cho hần bước vào bên trong phòng mà nói!" Vô Ưu đáp.

"Là." Bình Nhi nhanh cầm một cái thảm trải dài từ cửa đến giữa phòng, sau đó lôi kéo Hưng Nhi đi thỉnh an Tiết Vô Ưu, rồi ngồi ở bước trên.

Vô Ưu nhìn Hưng Nhi ngồi ở chân bước trên liền cười nói: "Hưng Nhi, người đi theo đại gia ở bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng hẳn là biết một chút việc thôn trang ngoài kinh thành này đi?"

Nghe được Vô Ưu hỏi cũng không biết như thế nào lại hỏi những lời này, Hưng Nhi không biết phải đáp sao, cho nên tự mình đem những gì mình biết nói ra. "Hồi nhị tiểu thư, nô tài tuy rằng đi theo đại gia, nhưng đều là hoạt động ở trong kinh thành, về phần ngoài thành thời điểm nô tài có đi giúp thu địa tô vài lần, cũng có nghe được bằng hữu của nô tài bàn luận quá, thôn trang ngoài kinh thành không ít, nhưng nơi này dù sao cũng là đất dưới chân thiên tử, cho nên những thôn trang tốt đều là của những người nhà cao cửa rộng giàu có, một vài phú hộ cũng có, hàng năm này những thôn trang đều cung cấp dưa và trái cây rau dưa tươi mới còn có một ít lương thực được chế biến cung cấp cho những gia đình quý tộc dùng ăn. Cũng có một vài thôn trang nhỏ, Đồng gia cũng có một vài hộ không lớn, ngoài chợ đều đến đó lấy những thực vật tươi mới đến bán, có thể kiếm được không ít tiền bạc!"

Nghe xong lời này, Vô Ưu gật gật đầu, sau đó hỏi: "Theo người biết nếu muốn ở ngoài kinh thành mua một thôn trang nhỏ cần bao nhiêu bạc đâu?"

Nghe xong lời này, Hưng Nhi cả kinh! Sau đó ngẩng đầu nhìn sang Bình Nhi đứng cách Tiết Vô Ưu không xa, mới trả lời: "Nếu ruộng đất không lớn lắm, phòng ở trong thôn trang, ao với cây cối tốt như lời nói... Kia thế nào ít nhất cũng phải hơn hai ngàn bạc đâu!"

Nghe xong Hưng Nhi nói, Vô Ưu quay đầu ánh mắt ẩn ý nhìn Liên Kiều một cái, Liên Kiều hiểu ý, liền xoay người từ trong ngăn tủ lấy ra mấy tấm ngân phiếu, đi đến trước mặt Hưng Nhi đưa cho hần. Hưng Nhi kinh ngạc tiếp nhận, vừa cúi đầu thấy mấy tấm ngân phiếu kia, cộng lại là ba ngàn lượng bạc, không khỏi giật mình nói: "Nhị tiểu thư, đây là ngân phiếu ba ngàn lượng bạc!"

Vừa nghe lời này, một bên Bình Nhi cũng không khỏi cẩn thận, hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài đưa Hưng Nhi nhiều bạc như vậy làm gì?"

Nhìn đến ánh mắt giật mình của bọn họ, Vô Ưu cười nói: "Hưng Nhi, người sử dụng bạc đó mua một thôn trang nhỏ ngoài kinh thành cho ta đi!"

"Nhị tiểu thư muốn mua thôn trang?" Bình Nhi cùng Hưng Nhi đều ngoài ý muốn.

"Àn." Vô Ưu gật gật đầu, sau đó dặn nói: "Chuyện này trước đừng nói cho đại gia với Đại nãi nãi, ta sợ làm bọn họ giật mình, chờ mấy ngày nữa mua thôn trang về tay, ta sẽ tìm một cơ hội thích hợp để nói cho bọn họ là được!"

"Nhị tiểu thư, chuyện lớn như vậy chỉ sợ là Hưng Nhi làm không tốt đi? Vạn nhất có cái gì sơ xuất..." Bình Nhi có chút lo lắng.

Hưng Nhi cũng đánh gãy lời của nàng. "Ta chưa ăn thịt heo, còn chưa nhìn thấy heo chạy sao? Lại nói những năm gần đây bên ngoài đi theo đại gia lâu cũng có một ít kiến thức, ta sẽ đề dặt cẩn thận, nhị tiểu thư đã để mất Hưng Nhi ta, tự động là ta sẽ đem toàn lực ra ứng phó biến chuyện xấu thành chuyện tốt!"

Bình Nhi còn muốn nói cái gì, thì Vô Ưu đã cười đánh gãy lời nàng nói: "Bình Nhi, ta cũng tin Hưng Nhi mới đem việc này giao cho hần đi làm, người cũng đừng ngăn cản nữa. Hưng Nhi, nhớ chọn một thôn trang phòng xá mới một chút, tốt nhất là thanh u một chút, giá cao hơn tí cũng không có gì!"

"Là, lời nhị tiểu thư nói nô tài nhớ kỹ!" Hưng Nhi chạy nhanh gật đầu nói. Bình Nhi gặp Vô Ưu nói như thế, cũng sẽ không lại ngăn đón.

"Tốt lắm, thời điểm cũng không còn sớm, đi xuống nghỉ ngơi đi!" Vô Ưu nói xong, liền bưng lên nước trà đến trước mặt. Bình Nhi cùng Hưng Nhi nhanh lui xuống.

Bình Nhi và Hưng Nhi đi rồi, Liên Kiều cười rót thêm nước trà cho Tiết Vô Ưu. "Nhị tiểu thư, ngài vừa rồi cho nô tài đưa ra nhiều bạc như vậy, nhưng lại đem Bình Nhi và Hưng Nhi dọa rồi!"

"Ta cũng không nghĩ tới nhanh như vậy là đủ ba ngàn lượng, hai ngày trước Tôn tiên sinh có đưa cho ta một trương ngân phiếu năm trăm lượng bạc, nói là lợi nhuận mấy tháng năm này. Ta nghĩ chờ chúng ta về sau có thôn trang của mình rồi từ đó thông qua mấy gian phòng ở một đại viện mượn thêm vài nhân công chế được, Tôn tiên sinh có nói với chúng ta là các hiệu thuốc đều cung không đủ cầu đâu!" Vô Ưu cười nói.

"Vậy cứ như vậy, nhị tiểu thư ngài nhưng đã mua đồ cưới cho bản thân không ít đâu!" Liên Kiều cười nói.

"Người nha, chỉ biết tới đồ cưới, đứng rồi, năm nay người đã hai mươi rồi? Xem ra là ta nên lưu ý nhà nào cho người đâu." Vô Ưu trêu ghẹo nói.

"Chán ghét! Nhị tiểu thư người lúc nào cũng lấy nô tài làm thú vui. Hừ." Nói xong, Liên Kiều liền vung đầu đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Liên Kiều tức giận, Tiết Vô Ưu cười nhẹ. Nghĩ rằng: Rốt cục cũng đợi được một ngày đủ bạc mua một thôn trang. Ước mơ này ở kiếp trước nàng đã từng tưởng tượng qua, có một tòa trang viên thuộc về mình, nằm ở trên ghế mây, ngắm nhìn một mảnh bầu trời xanh thắm thuộc về mình, ở trong thành thị ồn ào náo động lại có nơi yên tĩnh thuộc về nàng. Ở hiện đại này ước mơ này xa không thể kịp với được, cơ hồ cũng không có thể thực hiện được. Không nghĩ tới khi nàng đến thời cổ đại này, chỉ bằng một đời mười bảy năm đầu đã thực hiện được, ha ha, có phải thời cổ đại so với hiện đại phức tạp hơn một chút?

...

Mấy ngày sau, ở Tiết gia có một sự kiện vui mừng lớn, Tiết Nghĩa vào kỳ thi mùa xuân năm nay đã thi đậu tú tài, người trong một nhà Tiết gia đều vui mừng quá đỗi, nhất là Lí thị lần này rốt cục cũng vinh vào tự đắc một lần, cáo ốm lâu như thế phảng phất như một ngày bệnh trên người nàng đã khỏi hẳn, lo trong lo ngoài chúc mừng con trai của mình đã thi đậu tú tài, khí sắc so với lúc chưa cáo ốm còn tốt hơn rất nhiều!

Tiết Nghĩa tuy rằng chỉ là thứ xuất, nhưng lại là con trai duy nhất ở Tiết gia, tuy rằng trước kia không nên thân, nhưng lần này có thể thi đậu tú tài là nằm ngoài ý muốn của Tiết Kim Văn, làm phụ thân đương nhiên là dị thường cao hứng, vậy Tiết lão thái thái càng không cần phải nói, dù sao cũng là tôn tử duy nhất, được nuông chiều từ nhỏ, chỉ là mấy năm gần đây nàng không tới, bởi vì hắn luôn chống đối lại trường bối, cho nên nàng mới từ lạnh nhạt dần, lần này có thể như thế, nỗi đau của Tiết lão thái thái không khỏi lại nổi lên một chút!

Giữa trưa có mời mấy bàn, đều là những nhà thân thích cùng với cùng những đồng nghiệp của Tiết Kim Văn, buổi tối Tiết lão thái thái xiêm áo một bàn ở trong phòng, người người thân thích với Tiết gia đều chúc mừng một ít.

"Hôm nay ta thật sự là cao hứng, Nghĩa ca khảo ba lần đều là ba lần thi rớt, năm nay thế nhưng lại có thể trúng tú tài, cũng không uổng mấy năm nay Tiết gia chúng ta thay hương, đến cuối là không đến mức quá mất mặt mũi trước mặt người thân!" Tiết lão thái thái cười nói.

Nghe nói như thế, Lí thị không khỏi trách móc nói: "Lão thái thái, Nghĩa ca về sau a hẳn nhất định sẽ đọc sách thật tốt, ngài chỉ có một tôn tử như vậy, đại gia cũng chỉ một đứa con trai, về sau còn phải trông cậy vào hắn mà rọi sáng cửa nhà đâu!" Thời điểm nói lời này, Lí thị cố ý liếc mắt một cái về phía Chu thị đang ngồi ở bên người Tiết lão thái thái. Ý tứ lại hết sức rõ ràng, người là chính thất thì thế nào? Không có con trai hết thấy đều đồng nghĩa với không có con. Về sau gia chủ cái gia sản này là con trai của nàng, nàng mới là người có tư cách là hoàng thái hậu nha!

"Nghĩa ca, về sau càng phải thêm nỗ lực mới là, người nên tranh thủ thời điểm thi Hương mà lãnh được cái bằng cử nhân trở về!" Hai câu nói cuối cùng làm cho Chu thị trong lòng rất là không dễ chịu, nhưng trên mặt vẫn như Ninja rùa, còn nói thêm một ít lời chúc mừng dễ nghe. Dù sao nàng cũng là chính thất, không thể cùng một loại kiến thức như thiếp được, nàng rộng lượng một chút, như vậy mẫu thân và phu quân mới thích nàng. Mấy năm nay nàng luôn luôn cũng đều làm như vậy, nhưng nàng cũng không biết người hiền sẽ bị người khi dễ, ngựa hiền sẽ bị người đồ kỵ, hôm nay có thể xoay người cũng không phải bằng vào sự rộng lượng khoan dung của nàng.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đạm mạc ản nhĩ

Nhưng Tiết Kim Văn nói hai câu làm cho Tiết Nghĩa thanh tỉnh. "Tú tài đều đã khảo ba lần, cho rằng cử nhân khảo như vậy là tốt sao? Nhớ năm đó ta cũng gian khổ học tập đọc mười mấy năm mới khảo được cử nhân. Người xem hiện tại hắn ba ngày đánh cá hai ngày phơi văng. Như vậy có thể khảo được cái tú tài cũng đã được danh thơm!" Dù sao Tiết Kim Văn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kỳ thực dù sao chỉ có một đứa con như vậy, vẫn là hết sức đau lòng!

"Ta biết ngài khinh thường ta!" Vài ngày nay đều được khen tặng Nghĩa ca nghe nói như thế miệng không khỏi than thở miệng chống đối một câu.

"Là ta khinh thường người, chứ không phải là bản thân người không giỏi?" Thái độ của con làm cho Tiết Kim Văn có chút tức giận.

"Đối! Ta không giỏi, lão từ người nghĩ làm được thì hãy nói, không bằng đi thoái thác quan hệ giúp ta thi được cử nhân không là được? Tội gì biết rõ ta khảo không được còn cứng rắn bắt buộc ta đi khảo đâu? Bản thân ta cố sức không nói, người cũng đi theo dọa người!" Tiết Nghĩa rậm rì nói.

"Người... Thật sự là nhãi ranh không thể huấn giáo!" Nghe được con chống đối bản thân như thế, Tiết Kim Văn tức giận nghĩ nếu mẫu thân không ở trước mặt hắn (TKV) muốn đánh hắn (TN) một chút cũng có thể!

Ngồi ở trên bàn cơm Vô Ưu lãnh đạm xem một màn này, trong lòng không khỏi nghĩ: Về sau còn nhờ hắn đi sáng rọi cửa nhà, không làm cho nhà bị bôi đen là may mắn rồi! Tiết Nghĩa từ mười ba tuổi đã bắt đầu khảo tú tài, tổng cộng khảo được ba lần, năm nay lần này là lần thứ tư mới miễn cưỡng được khảo qua, hơn nữa nghe nói Lí thị tặng cho Tư Thục tiên sinh rất nhiều thứ này nọ xin nhờ nhân gia người ta nhất định phải đem con trai của mình dạy cho tốt, trước cuộc thi mấy ngày kia Tư Thục tiên sinh cũng coi như là thật sự đem toàn lực vất kiệt, chỉ cần Tiết nghĩa trốn học một buổi, sẽ trực tiếp tìm đến tận nhà, khiến cho một khoảng thời gian Tiết nghĩa cũng không dám trốn học, mới miễn cưỡng khảo qua tú tài. Tư chất cùng trình độ chăm chỉ như vậy muốn khảo qua được cử nhân kia thật sự là nói nhảm, nếu hắn có thể khảo trúng cử nhân kia, thì thật sự là thực xin lỗi tất cả học sinh khắp thiên hạ này!

Gặp Tiết Kim Văn luôn răn dạy con trai của mình, Lí thị nhanh bao che nói cho con: "Ai nha, đại gia, hôm nay là ngày cao hứng, ngài cũng đừng luôn răn dạy hắn như vậy, hiện tại hắn đã lớn rồi, cũng là người biết sĩ diện!"

"Đúng vậy, nhanh dùng bữa đi!" Ngồi ở bên người Tiết Kim Văn Chu thị nhanh gấp cho phu quân một ngum đồ ăn vào đĩa trước mặt hắn.

"Ân." Tiết Kim Văn chỉ phải thờ dài.

Kế tiếp, lại ăn uống rượu một lát, Lí thị lại mở miệng. "Nhị tỷ, từ nay trở đi người đi quý phủ Yên Ôn chẩn bệnh hằng ngày đi?"

"Ân." Đột nhiên nghe được Lí thị kêu mình, Vô Ưu vừa nhấc đầu, nhìn đến đối phương mặt mang đầy ý cười nhìn bản thân, lúc trước nhị nương đều

khinh thường để ý trả lời nàng, lần này như thế không biết trong hồ lô nàng bán liều thuốc gì, cho nên liền gật đầu.

Sau đó, Lí thị nhanh cười nói: "Nhị tỷ, quý phủ Hầu gia hầu Yên Ôn này tuy rằng là người bị liệt không thể động, nhưng huynh đệ của hắn là đại tướng quân uy vũ kia là nhân vật mà ngay cả hoàng thượng cũng đều coi trọng, người cũng biết học nghiệp của huynh đệ người không thành gì được, có thể thi được tú tài đã là tận lực. Nghe nói quý phủ hầu Yên Ôn rất coi trọng người, không bằng người nói một chút với đại tướng quân uy vũ, xem có thể năm nay thi Hương có thể kéo huynh đệ người một phen hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhếch nhếch miệng. Nghĩ rằng: Trách không được đối với ta tươi cười đầy mặt, hơn nữa nói chuyện cũng khách khí như thế, vốn là ý nghĩ này. Sau đó Vô Ưu liền nói: "Nhị nương, ta chỉ là người xem bệnh cho hầu Yên Ôn mà thôi, bình thường vốn là không gặp được đại tướng quân uy vũ, mà nếu tính có thể gặp được chỉ bằng thân phận của ta cũng không thể nói rõ!"

"Chỉ cần người muốn nói làm sao có thể không thể nói rõ đâu? Nếu tính là người không thể nói rõ với đại tướng quân uy vũ, nhưng người có thể cùng phu nhân Hầu gia nói được nha, lần trước không phải là phu nhân Hầu gia phu nhân tặng mấy khối vải dệt quý sao? Còn cho người mang về rất nhiều điểm tâm, chứng tỏ phu nhân Hầu gia thật sự coi trọng người. Ta còn nghe nói đại tướng quân uy vũ kia là người hiếu tử, đối với đại ca với đại tẩu của hắn cũng cực kỳ kính trọng, chỉ cần phu nhân Hầu gia nói một tiếng với đại tướng quân uy vũ, việc này khẳng định là có thể thành!" Lí thị lại ba nuôi vừa kéo nói vừa thông suốt.

Vô Ưu chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lí thị, bên miệng vẫn mang theo mỉm cười, nhưng lại không đáp lời. Nghĩ rằng: Lí thị này cũng thật sự là không biết xấu hổ, nhiều năm như vậy nàng đối đãi mình và Chu thị như vậy, bây giờ còn không biết xấu hổ mở miệng nhờ bản thân

hỗ trợ, hơn nữa công phu không tồi, đem những sự tình trong hầu Yên Ôn nói nghe rõ ràng!

Thấy sau một lúc lâu Tiết Vô Ưu không chịu trả lời, Lí thị biến sắc, không khỏi nói: "Ta xem nhị tỷ người không phải không muốn nói, mà là không nghĩ sẽ giúp chuyện này đi?"

Nàng thật sự là không nghĩ giúp lại thì như thế nào? Không thấy được người cầu người hỗ trợ còn kiêu ngạo như vậy. Ở một bên Chu thị biết tình hình không tốt, cho nên nhanh cười hoà giải: "Nhị tỷ làm sao có thể không giúp đâu? Người yên tâm đi, khẳng định là nàng nói có thể giúp!"

"Ta biết lòng tỷ tỷ tốt, chỉ sợ là nhị tỷ không được như vậy đâu!" Lí thị trên mặt ngoài cười nhưng trong không cười.

"Người..."

Gặp Lí thị đối với mẫu thân một chút cũng không kính trọng, Vô Ưu vừa muốn nói gì. Không nghĩ tới Tiết Kim Văn lúc này cũng mở miệng nói: "Trách không được hiện tại hắn trở thành cái bộ dạng này, đều là do người dạy hắn như vậy, làm cho hắn đi vào con đường tà đạo!"

Nghe được Tiết Kim Văn nói nàng như vậy trước mặt mọi người, Lí thị tự nhiên là không phục. Chỉ có thể một bên lưu nước mắt một bên tố khổ nói: "Đại gia, người không thay Nghĩa ca tính toán, cũng chỉ có mẹ ruột ta thay hắn quyết định. Người cũng biết Nghĩa ca đến cùng là người như thế nào, bằng không nếu hắn khảo cái cử nhân kia phải chờ tới ngày tháng năm nào? Lại nói ta cũng chỉ là vì tốt cho bọn nhỏ, bọn nhỏ tốt về sau Tiết gia mới có thể tốt. Với lại người không có con khác nối dòng, nếu về sau Nghĩa ca không nên thân, vậy về sau Tiết gia cũng không phải là đi theo như thế sao? Lão thái thái, ngài nói lời này có công đạo không?" Cuối cùng, Lí thị thấy Tiết Kim Văn sẽ không che chở nàng, cho nên nàng nhanh về phía Tiết lão thái thái cầu cứu. Dù sao Tiết lão thái thái rất dễ đầu lòng cho tôn tử, hiện tại chiêu bài duy nhất trên tay nàng cũng chỉ có một trương, chính là khiến cho Tiết gia không có con trai nối dõi khác.

Tuy rằng Tiết lão thái thái trải qua sự kiện trước kia đã không thích Lí thị cho lắm, nhưng Nghĩa ca vẫn là tôn tử ruột thịt của nàng, lại là con trai duy nhất của Tiết gia, cho nên sau khi nàng suy nghĩ một chút, vẫn là về mặt ôn hòa đối với Tiết Vô Ưu nói: "Vô Ưu, Nghĩa ca dù sao cũng là huynh đệ của người, về sau người cũng phải dựa vào hắn, nếu có thể cùng phu nhân Hầu gia nói là tốt rồi, về sau huynh đệ người có tiền đồ, người ở trước mặt nhà chồng cũng có mặt mũi. Đương nhiên hiện tại cách thi Hương cũng còn có một khoảng thời gian, cũng không gấp, người tìm được cơ hội thì nói, cũng không cần đường đột, khiến cho người ta nghĩ người không phải là người tốt!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu còn có thể nói cái gì? Cũng chỉ có thể trước đáp ứng, dù sao không phải là còn có một khoảng thời gian sao? Xem Tiết Nghĩa trước mặt, bộ dạng tướng mạo xấu xí, nhất là trong ánh mắt một chút đường chính cũng không có, người như vậy về sau còn kêu nàng dựa vào? Về sau hắn không liên lụy đến nàng là may mắn rồi. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Vô Ưu vẫn gật gật đầu. "Là!"

Gặp Vô Ưu gật đầu, Lí thị trong nụ cười mang theo vài phần đắc ý đạt được. Nghĩ rằng: Người không đồng ý thì thế nào? Hiện tại lão thái thái đã lên tiếng, người không đồng ý cũng không phải đáp ứng sao?

Hừ!

Nghe được mẫu thân nói như thế, Vô Ưu lại điểm đầu, Tiết Kim Văn cũng ngừng tức giận, không nhiều lời, dù sao cũng là con hắn, ngoài miệng thì nói cứng rắn như thế, nhưng trong lòng vẫn không nở, hi vọng đứa con duy nhất có thể trở nên nổi bật. Giờ phút này, Vô Ưu nghĩ rằng: Xem ra tại cô đại sinh không ra con trai đúng là một đại sự, quả thực chính là một đời mang danh đặc tội, đến nơi nào cũng đều bị tiểu thiếp sinh được con trai áp chế, hơn nữa về sau già đi còn bị rơi xuống trong tay con tiểu thiếp, nếu gặp được thứ tử thành khí có lương tâm thì may mắn, còn nếu gặp được không có lương tâm, vậy thì nửa đời sau có thể nghĩ tới!

Một bữa cơm ăn xong, thật sự Vô Ưu cảm giác ăn cơm đều không có hương vị gì, đều do người đàn bà ghê tởm kia, cho nên lúc trở lại phòng mình, Tiết Vô Ưu phân phó Liên Kiều nói: "Liên Kiều, đi làm bát mỳ cho ta, còn bỏ thêm một cái trứng luộc!"

"Nhị tiểu thư, đêm nay đồ ăn phong phú như vậy, ngài chưa có ăn no à?" Liên Kiều kinh ngạc hỏi.

"Phòng thủ mấy người kia, ta một chút khẩu vị đều không có !" Vô Ưu oán giận nói.

"Nhị tiểu thư, ngài chờ, ta phải đi vào phòng bếp nhỏ làm cho ngài!" Liên Kiều chạy đi nhanh.

Liên Kiều đi rồi, Vô Ưu ngồi ở trước án thư, tùy tiện cầm một quyển sách ở dưới ánh nến lật xem. Không bao lâu sau, Liên Kiều liền bưng một chén mì trứng gà thơm ngào ngạt nóng hổi đi đến trước mặt.

"Thơm quá a! Tay nghề của người khi nào thì trở nên tốt như vậy?" Cúi đầu nhìn mặt trứng gà mang theo hành vắng dầu trước mặt, Vô Ưu không khỏi thêm ăn hơn.

"Vừa mới nãy ta đi vào phòng bếp nhỏ, vừa vận nhìn thấy Tổng mục, Tổng mục nàng hỏi ta làm cái gì, ta nói nhị tiểu thư đói bụng muốn ăn mì với trứng gà, Tổng mục nói ta làm khẳng định là ngài ăn không quen, cho nên nhanh rửa tay làm cho ngài đâu!" Liên Kiều cười nói.

"Thì ra là thế, chính là hương vị Tổng mục làm!" Bởi vì dù sao Tổng mục cũng lớn tuổi, cho nên ở sau viện cũng không cho nàng làm cái gì, chỉ là nhờ nàng nói phân phó với Bình Nhi Liên Kiều đi làm thôi.

Vô Ưu ngồi ở trước án thư ăn mì với trứng gà, Liên Kiều ở một bên một bên thu dọn phòng ở vừa nói chuyện tối ăn cơm hôm nay. "Nhị tiểu thư, ngài nói Nhị nãi nãi như thế nào lại lớn mật như vậy đâu? Biết rõ Nghĩa ca thấy ngài cũng không kêu tỷ tỷ, hơn nữa trước kia Nhị nãi nãi còn đối với ngài và Đại nãi nãi khắc nghiệt như vậy, hôm nay còn không biết xấu hổ nói ra muốn nhờ người nói giúp. Nàng cho rằng giúp một việc như vậy là đơn giản sao? Người cùng hầu Yên Ôn hầu chẳng qua là chỉ là quan hệ cơ bản của đại phu với bệnh nhân, phu nhân Hầu gia đối với ngài rất là nhiệt tình, nhưng cũng còn chưa tới có thể mở miệng cầu xin nha! Trước kia ngài nhưng còn nói với Tần đại nhân, lần này..." Nói tới đây, Liên Kiều biết chính mình thuận miệng, chủ từ đã phân phó về sau không được nhắc đến Tần Hiến, cho nên nàng nhanh chóng ngậm miệng lại.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Liên Kiều một cái, Vô Ưu cười nói: "Người yên tâm, ta còn chưa tới nông nổi phải mở miệng cầu xin người nhà bệnh nhân, đây chính là hành động làm tổn hại đến y đức ta!"

"Vậy là ngài không đáp ứng lời lão thái thái sao? Về sau lão thái thái nếu hỏi thì nên làm cái gì bây giờ?" Liên Kiều hoảng sợ vội hỏi.

"Chuyện này người yên tâm, hiện tại cách thi Hương còn có một khoảng thời gian, lại nói đến lúc đó có thể giúp đỡ hay không cũng không phải là ta có thể quyết định, chẳng lẽ ta không giúp được còn có thể giết ta?" Vô Ưu cười nói.

"Nô tì muốn nói với ngài là ngài vốn không nên giúp, đến lúc đó các nàng nếu thắng chức nhanh, không phải càng đem ngài cùng nãi nãi dẫm nát dưới lòng bàn chân sao!" Liên Kiều người sáng khoái nói lời cũng sáng khoái.

Vô Ưu cười, cũng không nói. Nghĩ rằng: ngay cả Liên Kiều có thể nhìn rõ ràng như vậy, nếu nàng làm cho bọn Tiết Nghĩa được thế, vậy thì thật sự là tiểu nhân đắc chí rồi!

...

Hai ngày sau, sáng sớm Vô Ưu cùng Liên Kiều ngồi xa mướn đi tới hầu phủ Yên Ôn.

Một đường vào cửa phủ, đi tới trước sân hầu Yên Ôn đứng lại, sau khi được nha đầu kia thông báo, Tiết Vô Ưu mang theo Liên Kiều đi vào phòng, một bước đi vào phòng, Vô Ưu đã nhìn thấy một bóng người mặc trung y màu trắng được diu nhưng có thể tự đứng lên, nàng không khỏi ngẩn ra!

Gặp Vô Ưu vào, Diêu thị nhanh tiến lên cười nói: "Tiểu vương đại phu, người xem đại gia ta có thể đứng lên rồi!" Trong mắt Diêu thị quả thực là phóng ra quang mang vui sướng, người bông chốc cũng có tinh thần.

Lúc này, Vô Ưu hồi hồn, đầu tiên là thở dài rồi làm lễ. "Tham kiến Hầu gia, phu nhân!" Sau đó mới hỏi: "Tình huống này kéo dài bao lâu rồi?"

"Đại gia nói có chút đè nén, bằng không thời tiết ẩm áp, cho nên ta cho bọn hạ nhân đỡ đi ngồi trong viện, không nghĩ tới đi một chút như vậy đại gia đã đứng được! Tiểu vương đại phu, y thuật của người thật sự là rất thần kì. Người có biết chân đại gia đã mời không biết là bao nhiêu đại phu hơn mười năm, nhưng một chút khởi sắc cũng không có, nếu có thể sớm một chút gặp được người thì tốt rồi!" Diêu thị một khi cao hứng, nói cũng nhiều thêm.

Nghe nói như thế, Vô Ưu quan sát sắc mặt Hầu Thâm Trần phủ Yên Ôn một chút, phát hiện suy sút trên mặt hấn kia phảng phất như không có, người cũng xem như có tinh thần, nhất là một đôi mắt tối đen có thần thái. Đây là hiện tượng thông thường của bệnh nhân thời hiện đại, bệnh của hấn có khởi sắc, đương nhiên là tâm tình liên quan cũng tốt lên, điều này đối với bệnh trị liệu thập phần có lợi. Ngay sau đó, Vô Ưu nhân tiện nói: "Những lời dặn trước kia sau này cứ áp dụng theo là được, nên kiên trì mát xa với rèn luyện và thi châm, chỉ là phương thuốc kia ta lại thay đổi một chút!"

"Hào! Hào! Tiểu vương đại phu người nói trị thế nào chúng ta sẽ trị thế nấy." Diêu thị lần này đã hoàn toàn tin nhiệm Vô Ưu.

"Ta trước thi châm cho Hầu gia, sau đó sẽ viết lại một phương thuốc mới!" Vô Ưu nói.

"Nhanh diu đại gia nằm xuống, Văn Phòng Tứ Bảo hầu hạ!" Diêu thị nhanh phân phó bọn nha đầu.

Lần thi châm này, có thể nói là Thâm Trần rất phối hợp, hơn nữa gương mặt vĩnh viễn bình tĩnh kia lần này phảng phất cũng không có thối như vậy, hai mắt giống như nhìn vào Tiết Vô Ưu, lúc trước nàng ghim kim cho hấn, cho tới bây giờ hấn cũng sẽ không liếc mắt xem Vô Ưu một cái. Xem ra mười năm bị tê liệt này mang cho vị Hầu gia tuổi trẻ này rất nhiều thống khổ với bi ai, chờ lúc bệnh tình có chuyển biến, cả người hấn như đang sống lại!

Thi châm xong, lại viết một phương thuốc mới, hơn nữa lại dặn dò một chút những chuyện nên chú ý, sau đó Vô Ưu mới mang theo Liên Kiều cáo từ đi khỏi, trong lúc đi ra, Diêu thị sai nha đầu cầm một trương ngân phiếu hai trăm lượng đi lại, Vô Ưu từ chối không thu, bởi vì lúc trước nhị gia Thâm Quân đã trả ngân phiếu nói rõ ràng, tiền chuẩn kim ba tháng trước cùng ba tháng sau, thời gian ba tháng sau còn chưa tới đâu. Nhưng Diêu thị lại nói đây là Thâm lão phu nhân cố ý phân phó xuống là thưởng cho tiểu vương đại phu, nói là cảm tạ hân (lúc này Vô Ưu phần nam trang) đã dụng tâm chữa bệnh cho Hầu gia, cũng nói nếu bệnh Hầu gia tiếp tục chuyển biến tốt, Thâm lão phu nhân sẽ tiếp tục thưởng. Nghe Diêu thị nói như thế, Vô Ưu cũng biết cự tuyệt không tốt, chỉ có thể nhận!

Đi ra cửa phía sau, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, xem bệnh cho nhân gia nhà giàu chính là kiếm được bạc nhiều hơn. Hôm nay lại có hai trăm lượng!"

Nghe được lời Liên Kiều nói, Vô Ưu nhìn trái phải, thấy xung quanh không có người, phân phó nàng nói: "Đừng quên thân phận hiện tại của chúng ta, không được gọi bậy!"

Liên Kiều cúi đầu nhìn thoáng qua bộ sam màu xanh của tiểu đồng trên người, cổ cúi xuống cười. "Ta lại quên!"

Vô Ưu lắc đầu cười cười, tiếp tục đi về hướng cửa lớn, mới ra cửa lớn Thâm gia, không nghĩ đến đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa ngừng ở trên đường cái, vừa vặn có một vị nữ tử trẻ tuổi mặc váy hồng đỏ bồi để giày đang được nha đầu nâng xuống xe ngựa. Giờ phút này, nàng ta cũng thấy được Vô Ưu đang phần nam trang, Tiết Vô Ưu dừng bước, đứng ở ngoài cửa lớn Thâm gia trước tượng sư tử bằng đá, bởi vì Ngọc quận chúa đã đi về phía nàng!

Ngọc quận chúa đi đến bên người Vô Ưu, cười nói: "Khéo như vậy, hôm nay đi lại xem bệnh cho Hầu gia?"

"Ân. Tham kiến Ngọc quận chúa!" Vô Ưu gật gật đầu, sau đó thờ dài làm lễ.

"Nghe nói bệnh Hầu gia ca ca có khởi sắc, ta có cảm giác y

thuật của người là hết lời để nói!" Ngọc quận chúa tiếp tục nói.

"Là Hầu gia có thiên tướng!" Vô Ưu nói.

"Người..." Sau đó, Ngọc quận chúa vừa muốn nói gì. Vô Ưu liền đánh gãy lời nàng. Cười nói: "Ngọc quận chúa, ta còn có bệnh nhân muốn xem bệnh, không nói chuyện lâu với ngài!"

Nhưng là, Ngọc quận chúa cũng không buông tha nàng, tay giữ lại ống tay áo nàng nói: "Ai, người trẻ một khắc cũng không có gì đáng ngại đâu, ta còn có chuyện muốn nói với người!"

Vô Ưu đại khái cũng biết nàng muốn nói cái gì, tuy rằng nàng không nghĩ sẽ đi nói về vấn đề kia, nhưng hiện tại tay nàng ấy giữ chặt mình không tha, lại còn bảo nha đầu nàng cùng với Liên Kiều tránh xa, nàng cũng không thể không nghe nàng ấy nói chuyện!

"Đại ca của ta đính hôn người biết không?" Ngọc quận chúa đi thẳng vào vấn đề.

"Ân." Vô Ưu gật gật đầu.

Gặp Vô Ưu không có phản ứng, Ngọc quận chúa lại hỏi: "Đại ca của ta tháng sau sẽ thành thân người biết không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mở to hai mắt, nhanh như vậy? Đúng rồi, hình như Lan Hinh có nói qua tháng sau sẽ thành thân, cho nên một khắc sau lại gật gật đầu. "Ân."

Nhìn đến bộ dáng Tiết Vô Ưu tuyệt đối không để ý, Ngọc quận chúa tức giận, âm thanh cũng không khỏi bén nhọn. "Ai, người thế nào như vậy a? Người chẳng lẽ không biết đại ca của ta đối với người có một mảnh tâm ý sao? Hân hiện tại vì người mà ngay cả tổ mẫu bình thường tôn trọng nhất cũng chống đối, hơn nữa mấy ngày nay luôn luôn đều là trà không nhớ cơm không nghĩ, mỗi ngày đều uống rượu, người một chút cũng không đau lòng sao?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu tuy rằng nội tâm thật sự là có chút đau, dù sao Tần Hiến cũng coi như là bằng hữu của nàng, hơn nữa người này có thể nói là một quân tử nhẹ nhàng, nhưng trên mặt nàng vẫn không lộ ra nửa điểm kinh ngạc, ngược lại giọng điệu lạnh lùng nói: "Hân cũng không phải là người của ta, vì sao muốn ta phải đau lòng?"

"Người..." Lời Vô Ưu nói lập tức khiến cho Ngọc quận chúa tức giận, trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, còn ném một câu. "Là đại ca của ta nhìn lầm người rồi!" Sau đó, liền quay đầu bước nhanh rồi đi!

Nhìn bóng lưng Ngọc quận chúa đi vào cửa lớn của Thâm gia, Vô Ưu quay mặt qua chỗ khác, nghĩ rằng: Hôm nay nàng không thể không tuyệt tình nói ra, bởi vì nàng không thể cho Tần Hiến bất cứ hi vọng gì, nếu cho hân hi vọng, như vậy sau khi thành hôn hân sẽ vô pháp sống chung tốt với Lan Hinh!

Liên Kiều nhìn khí thế Ngọc quận chúa giống như hò hét mà tiêu sái rồi khỏi, ngay sau đó, liền tiến lên hỏi: "Ngọc quận chúa nói với ngài cái gì vậy? Bộ đáng nàng giống như đang rất tức giận."

"Không có gì, đi thôi!" Vô Ưu nhàn nhạt nói một câu, liền lập tức đi về phía xe ngựa.

Hồi trình trên xe ngựa, tâm tình Tiết Vô Ưu bỗng nhiên không được tốt, không hề nói một câu nào, bên cạnh lỗ tai lại đều là tiếng Liên Kiều lải nhải. "Nhị tiểu thư, ngài nói Ngọc quận chúa là một thiên kim tiểu thư nhưng

mỗi ngày đều chạy về phía hầu Yên Ôn làm chuyện gì nha? Tuy rằng thế nhân đều biết nàng thích đại tướng quân, nhưng dường như đại tướng quân uy vũ kia đối với mọi người đều là lạnh lùng nhân nhạ, đối với Ngọc quận chúa cũng không thấy sự thân thiết ở nơi nào. Người nói nếu Ngọc quận chúa không thể gả cho đại tướng quân uy vũ kia, vậy về sau thanh danh nàng làm sao bây giờ? Ai! Kỳ thực chuyện này cũng không sợ, dù sao nhân gia người ta là cháu gái thừa tướng, nữ nhi của công chúa, ai trước mặt nàng cũng không thể thuyết tam đạo tứ được, hơn nữa còn nghe nói có rất nhiều thế gia công tử muốn cưới nàng làm vợ đâu, chỉ là nàng trừ bỏ đại tướng quân uy vũ thì mọi nam nhân kia đều chường mất đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu giật giật khoe miệng. Nghĩ rằng: một đôi huynh muội làm cho người ta hâm mộ như vậy, không nghĩ tới đường tình đều nhấp nhô. Thật rõ ràng, Thẩm Quân vô tình với Ngọc quận chúa, không biết tính cách nàng thiên chân hồn nhiên như vậy lúc đó có chịu được thất tình thống khổ hay không?

Ngày này buổi chiều, Tiết Kim Văn cùng Chu thị đều ở trong phòng nghỉ ngơi, Bình Nhi mới mang theo Hưng Nhi lạng lẽ đi vào hậu trạch, đi đến trong phòng Tiết Vô Ưu.

Hưng Nhi vẫn như cũ ngồi ở giữa phòng trả lời: "Nhị tiểu thư, nô tài có xem trọng một thôn trang, ở ngoài kinh thành phía tây cách mười dặm, nơi đó là đất tốt, tuy rằng thôn trang kia không được lớn, nhưng chung quanh đều là một vài biệt viện thôn trang nhà cao cửa rộng, cho nên cảnh vật xung quanh đều cực kỳ đẹp. Chỉ là giá cao hơn một chút, vén vén tròn ba ngàn lượng bạc, với lại nô tài có mồm mép với gia chủ kia nhân gia người ta cũng đã đồng ý sẽ giảm bớt năm mươi lượng bạc. Nói thật, chỗ thôn trang này thật sự tốt lắm, phòng xá bên trong cũng còn rất mới, còn có không ít cây cối cùng hoa cỏ, nghe nói chỗ thôn trang này là của một vị quan lớn, bởi vì con cháu đời sau không tốt mà trầm mê vào tửu sắc đánh bạc, cho nên mới bán đi tổ nghiệp. Nô tài đã giao năm mươi lượng bạc tiền đặt cọc, rồi trở về báo nhị tiểu thư biết!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Người đã xem tốt, vậy khẳng định là không sai, một khi đã như vậy, ngày mai người cứ đem bạc đưa cho người ta, rồi đem khế đất lấy về!"

"Là." Hưng Nhi nhanh gật gật đầu.

"Nhị tiểu thư, nói như vậy chúng ta lập tức đã có thôn trang, đến lúc đó có thể ngồi xe ngựa đi chơi giỡn rồi." Liên Kiều cười nói.

"Đúng vậy, nếu nãi nãi đã biết khẳng định là sẽ cao hứng chết thôi. Nàng cũng có chỗ có thể đi giải sầu!" Bình Nhi ở một bên cũng cao hứng.

Lúc này, Hưng Nhi nói tới: "Nhị tiểu thư, tuy rằng phòng xá trong thôn trang coi như là mới, nhưng dù sao đã có thời gian dài chưa có người ở, cũng nên mời người đi sửa chữa một chút, còn đường đi trong thôn trang, các hoa cỏ linh tinh cũng nên sửa sang lại, nếu muốn ở lại hơn hai ngày như lời nói, chỉ sợ còn phải mua thêm một ít gia cụ dụng cụ linh tinh nữa."

Nghe xong Hưng Nhi nói, Tiết Vô Ưu cười nói: "Chuyện đó ta đều đã nghĩ tới, người tính toán bạc sửa chữa phòng ở đại khái cần bao nhiêu?"

Hưng Nhi cúi đầu tính toán một chút, sau đó mới ngẩng đầu trả lời: "Bẩm nhị tiểu thư, sơ lược một chút đại khái như thế nào cũng mất hai trăm lượng bạc!"

Nghe được số lượng kia, Vô Ưu quay đầu nhìn thoáng qua Liên Kiều, Liên Kiều nhanh đem ngân phiếu hai trăm lượng đưa cho Hưng Nhi. Nói: "Đây là ngân phiếu hai trăm lượng!"

Nhận ngân phiếu, Hưng Nhi nói tiếp: "Nhị tiểu thư, sửa chữa phòng ốc cũng coi như là chuyện không nhỏ, dù sao cũng phải coi chừng công nhân, rồi dùng cái này cái nọ, nô tài còn phải chờ thời điểm đại gia không xuất môn mới có thể đi, lại nói còn không biết khi nào đại gia sẽ xuất môn, cho nên hiện tại nô tài còn hận không thể phân thân nha!"

Nhìn đến Hưng Nhi một mặt khó xử, Tiết Vô Ưu cười nói: "Chuyện này tự nhiên là không thể cho người đi rồi, hai ngày này ta đã nghĩ tốt rồi, cho Vượng Nhi đi là được nhất, tuy rằng Vượng Nhi tuổi không lớn, nhưng là những năm gần đây ta thấy hắn là một người thận trọng cẩn thận, lại nói hắn cũng là con trai của người với Bình Nhi, ta dùng cũng yên tâm!"

Vừa nghe lời này, Bình Nhi cùng Hưng Nhi đều rất cao hứng, dù sao Vượng Nhi ở Tiết gia chẳng qua chỉ là gả sai vật trông cửa đánh tạp, bộ dạng này có thể nói cả đời này cũng khó có tiền đồ gì, muốn cưới một nàng dâu cũng không dễ dàng, chẳng qua trong lòng còn có chút băn khoăn. Bình Nhi với Hưng Nhi đối diện sau một khắc, Bình Nhi hỏi: "Nhưng dù sao chuyện xấu của Vượng Nhi ở trong nhà cũng có một phần, chỗ đại gia với đại nãi nãi..."

"Chuyện này các người cứ yên tâm, chờ thôn trang này mua xong, ta sẽ cùng Đại nãi nãi nói chuyện, trong nhà cũng không thiếu một phần của Vượng Nhi, ta muốn hắn nhúng tay vào chắc chắn Đại nãi nãi sẽ không phản đối. Lại nói về sau thôn trang sửa chữa xong, nơi đó không ai cũng không được, cần phải có người đến trông giữ, bên kia thế nào cũng sẽ muốn mua vài người đến, đến lúc đó cho Vượng Nhi giúp ta cai quản thôn trang kia là tốt lắm!" Vô Ưu nói.

Nghe được bây giờ cho Vượng Nhi đi quản sự tạm thời, về sau Vượng Nhi chính là quản sự ở bên thôn trang kia, tự nhiên là Hưng Nhi cùng Bình Nhi vui mừng quá độ, vội vàng quỹ rập xuống đất, ngân ân vạn tạ nói: "Tạ ơn nhị tiểu thư đã đề cử Vượng Nhi, Vượng Nhi, không! Không! Về sau toàn gia đình chúng ta đều sẽ vì nhị tiểu thư mà làm trâu làm ngựa!"

Nhìn thấy Hưng Nhi cùng Vượng Nhi quỳ trên mặt đất thẳng lưng dập đầu, Vô Ưu thấy thế chạy nhanh lên một bước đỡ dậy một phen, cười nói: "Mau đứng lên, chúng ta tuy rằng nói ở bên ngoài là chủ tớ, nhưng kỳ thực những năm gần đây các người cũng giúp đỡ ta cùng Đại nãi nãi không thiếu gì, phân tình nghĩa này ta với Đại nãi nãi đều sẽ nhớ ở trong lòng, về sau chỉ cần ta với Đại nãi nãi tốt, tự nhiên cũng sẽ không thể quên phần của các người!"

"Là! Là!" Hưng Nhi cùng Bình Nhi nhanh gật đầu xưng phải.

"Thời điểm cũng không còn sớm, các người mau trở về nghỉ ngơi, chuyện ngày mai nên làm phải làm cho tốt!" Vô Ưu phân phó nói.

"VẬY NÔ TÀI ĐI XUỐNG." Sau đó, Bình Nhi cùng Hưng Nhi liền lui ra ngoài.

Nhìn bọn họ giống như so với lúc trước càng thêm cung kính, Vô Ưu nghĩ rằng: Người một nhà này cũng coi như thành thật phúc hậu, hơn nữa những năm gần đây luôn luôn trung thành, về sau phỏng chừng sẽ càng thêm một mực khăng khăng theo, về sau người một nhà này năng có thể sử dụng được!

Bình Nhi cùng Hưng Nhi đi rồi, Liên Kiều quyết miệng nói: "Ai! Nhị tiểu thư, ngài vừa buồn bán lời hai trăm lượng, giữ trong tay còn chưa nóng đầu, lại đem ra ngoài rồi, quả thực chính là thần tài qua cửa đi!"

Nghe được Liên Kiều oán giận, Vô Ưu cười nói: "Cái nên tồn phải tồn, một phần cũng không thể tính! Bạc là kiếm dễ xài, chứ không phải là giữ không. Lại nói bạc hiện tại biến thành bất động sản, có như vậy mới có thể bảo đảm được giá trị của tiền nha!"

"Bất động... Sản? Cái đó là cái gì vậy nha?" Liên Kiều mở to hai mắt nhìn không hiểu hỏi.

Ý thức được chính mình thuận miệng nói, Vô Ưu nhanh vội nói chữa: "Nói người cũng không rõ, được rồi, ta mệt rồi, nhanh trải giường chiếu cho ta đi!"

"Áo." Liên Kiều gãi gãi đầu, sau đó liền đi trải giường chiếu ...

...

Mai các

Trong kinh thành ở một tòa tiểu lâu tao nhã trên tầng hai, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng trong một phòng trên lầu hai tiểu lâu vẫn được thắp đèn đuốc sáng trưng như cũ. Nơi này là Mai các, là một quán rượu tao nhã thanh tịnh, bởi vì hoàn cảnh thanh u, giá lại cao, cho nên người lui tới đều là một vài người phú quý có chút tư tưởng văn thơ cùng với các quan viên. Đương nhiên nguyên nhân hấp dẫn khách nhân quan trọng nhất là lão bản nương Mai các——Mai Nương, một nữ tử trẻ tuổi lại phong tình vạn chủng!

Trong một phòng, trước bàn bát tiên là hai người nam tử đang ngồi đối diện nhau, một vị mặc áo choàng màu trắng ngà, sau khi ngồi xuống lại không ngừng tự rót tự uống, thậm chí ngay cả thức ăn ở trên bàn đều cũng không động tới. Một vị khác mặc áo choàng màu đen áo, từ lúc ngồi xuống ghé chỉ nhìn người đối diện uống rượu, bản thân cũng chưa uống hơn hai chén. Ngoài cửa sổ mở, gió nhẹ cuối xuân thổi vào, lặng lẽ thổi bay góc áo choàng của bọn họ.

"Nghe Ngọc nhi nói đầu tháng sau người sẽ cưới tiểu thư Uất Trì gia, như thế nào còn ở nơi này mà mượn rượu tiêu sầu?" Nhìn Tần Hiến lại ngửa đầu uống hết một ly rượu, Thẩm Quân rót cục nhìn không được mở miệng hỏi.

"Hừ, cưới người không thuộc về mình, chẳng lẽ còn muốn ta phải cao hứng sao?" Tần Hiến hừ lạnh nói.

Nghe Tần Hiến nói như vậy, Thẩm Quân nói: "Xem ra trong lòng người còn đang nghĩ về vị cô nương họ Tiết kia đi? Một khi đã như vậy, người có thể nói với Tần lão phu nhân tâm ý rõ ràng của người là được rồi, nhiều năm như vậy người vẫn luôn chưa tái giá, Tần lão phu nhân không phải là cũng đáp ứng cho người tự tuyển kẻ thất sao?"

Lại uống một ly, rót cục thì Tần Hiến cũng đem một bụng mật vàng ói ra. "Người nghĩ nếu ta không đồng ý, thì tổ mẫu sẽ dùng biện pháp khác cho ta sao? Hiện tại vốn là nhân gia người ta không đem ta xem ở trong mắt, chẳng lẽ còn muốn ta cưỡng ép nhân gia người ta cưới sao?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhún mày. Nói: "Người nói gì kì lạ như vậy, người là người được vạn người mê ở kinh thành, bao nhiêu thiên kim tiểu thư, tiểu gia bích ngọc đều đối với người ưu ái có thêm, lần này thế nhưng lại có người không coi người ra gì?"

Thẩm Quân nói làm cho đôi mắt Tần Hiến càng thất thần hơn, tay hẩn lấy bầu rượu muốn lại đổ một ly, không nghĩ đến Thẩm Quân lại một phen dè lại tay Tần Hiến đặt ở bầu rượu, khuyên nhủ: "Người không thể uống nữa!"

Đôi mắt Tần Hiến mang theo men say lướt nhìn qua Thẩm Quân, vừa nhẩn mày, không nghĩ tới lập tức lại có một tiếng nói dễ nghe của nữ tử truyền đến. "Đúng vậy, Tần đại nhân, lại uống là say đó!"

Quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy một nữ tử dung mạo hoàn mỹ mặc quần dài màu sẫm, trên người là một kiện sa màu hồng phấn đang bung một cái khay đi đến.

Đây là lão bản Mai các Mai Nương, nàng bước sen đi đến trước bàn bát tiên, đem khay đặt ở trên bàn, lấy ra trong khay là hai cái đĩa điểm tâm tinh xảo, sau đó lại ngồi trên ghế thêu đôn cách Thẩm Quân tương đối gần, cười nói: "Hai vị đại nhân không cần uống rượu nhiều, đến nếm thử tay nghề làm điểm tâm của Mai nương đi?"

Đối với lời Mai nương, Tần Hiến vốn là không có tâm tình để ý tới, hẩn đẩy tay Thẩm Quân ra, cầm lấy bầu rượu lại rót một ly, liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại tiếp một ly nữa. Thấy thế, Mai nương cùng Thẩm Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, vài lần lại vài lần nữa, thấy Tần Hiến say rồi, Thẩm Quân liền quay đầu về phía ngoài hô: "Thẩm Ngôn!"

"Ồ!" Ngay sau đó, Thẩm Ngôn với thanh âm của mình cùng nhau xuất hiện ở trước mặt Thẩm Quân.

"Người đưa Tàn đại nhân trở về!" Thẩm Quân phân phó nói.

"Là." Sau đó, Thẩm Ngôn liền đỡ Tàn Hiến đã say không biết chuyện gì rồi khỏi Mai các.

Thẩm Ngôn mang theo Tàn Hiến đi, đôi mắt Mai nương vừa chuyển, ánh mắt mềm mại đáng yêu dừng ở trên mặt Thẩm Quân, cười nói: "Tàn đại nhân là vì tình mà khổ khổ đi?"

"Người không phải là cũng nghe được sao?" Thẩm Quân hỏi lại một câu, tay cầm lấy bầu rượu.

Giờ khắc này, tay Mai nương lập tức nắm giữ tay Thẩm Quân ở trên bầu rượu, đụng chạm ấm áp kia, khiến mày Thẩm Quân nhú lại với nhau. Sau đó tiếng nói của Mai nương ở bên tai của hắn vang lên. "Ba năm không thấy, nếu không phải là Tàn đại nhân hôm nay hẹn người tới nơi này, có phải hay không người luôn sẽ không đến nơi này của ta?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân chần chờ một chút, sau đó liền đẩy tay Mai nương ra, cầm lấy bầu rượu vội rót cho bản thân một chén, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch! Mai nương thấy thế, tay tiếp nhận bầu rượu trong tay Thẩm Quân, yên lặng vì hắn rót một ly, Thẩm Quân lại uống một hơi cạn sạch. Cuối cùng, Thẩm Quân mới nói một câu. "Vài năm nay người có khỏe không? Mai các này vẫn còn là bộ dáng hồi trước, nghe nói sinh ý cũng không tệ!"

"Không có người ngày nào cũng chỉ là như thế mà thôi!" Khóe môi Mai nương lộ ra mang theo một chút ý cười chua sót.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân giống như ngồi không yên, lập tức đứng lên, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì như trước nói: "Bình an cũng là một loại hạnh phúc!" Nói xong, hắn lập tức xoay người bước đi.

"Thẩm..." Mai nương kêu một tiếng, nhưng bong dàng kia vốn là không có ý tứ lưu luyến gì, sai bước đã đi xuống lầu dưới, để lại một mình Mai nương buồn bã mà khóc.

Thẩm Ngôn lấy một chiếc xe ngựa một đường đem Tàn Hiến về Tàn phủ, Tàn Thụy nhìn thấy đại gia nhà mình say như thế, lập tức nhanh chóng nhờ hai cái gã sai vặt đỡ vào phủ, cũng vội cảm tạ Thẩm Ngôn đã đưa Tàn Hiến trở về.

Bởi vì Tàn Hiến đêm khuya còn chưa về, Tàn lão phu nhân lo lắng, cho nên luôn luôn đều ở trong phòng của hắn chờ, lại không nghĩ tới sẽ đợi tôn tử say có chút hồ nháo này, gương mặt không khỏi trầm xuống!

"Mau đỡ đại gia đến trên giường đi!" Tàn lão phu nhân phân phó bọn nha đầu Tàn Hiến trong phòng. Nhất thời, bọn nha đầu trong phòng vội thành một đoàn, chuẩn bị nước nóng, trải giường chiếu, giúp Tàn Hiến ngồi ở trên giường cời giày.

Đã nhiều ngày, Tàn Hiến đều là sớm ra trễ về, trước đây mấy ngày nay còn luôn chống đối Tàn lão phu nhân, cho nên Tàn lão phu nhân luôn tức giận, nhưng đến cùng hắn vẫn là tôn tử của chính mình, nàng cũng biết trong lòng hắn không thoải mái, cho nên hôm nay Tàn lão phu nhân tới đợi

hắn trở về, không nghĩ tới hắn sẽ say thành cái dạng này!

Nha đầu giúp Tàn Hiến bỏ đi giày, sau đó đem chân đặt ở trong chậu đồng đựng nước ấm, nhưng thái độ Tàn Hiến lại khác thường, sau khi chen chân vào rồi đá chậu đi, chỉ thấy chậu đồng kia ầm một tiếng nằm ở dưới đất, nước ấm lập tức bị đổ ra, làm cho nha đầu sợ tới mức quỳ trên mặt đất không dám động! Tàn Hiến mang theo men say nằng một câu. "Người muốn bóp chết ta à?"

"Nô ti đáng chết! Nô ti đáng chết!" Tàn Hiến phát giận, nha đầu kia nhanh quỳ trên mặt đất dập đầu, vài bọn nha đầu khác thấy thế cũng đều quỳ rạp xuống đất, trong phòng chỉ còn một mảnh yên tĩnh, ngay cả thở mạnh bọn hạ nhân cũng không dám thở.

Mà giờ phút này, Tàn lão phu nhân ngồi ở ghế thái sư sắc mặt càng thêm khó coi, sau đó nàng lớn tiếng khiển trách: "Người xem người hiện tại thành bộ dáng gì? Một cho người mang danh đại gia công tử, là quan viên trên triều đình, thật sự là bôi nhọ tổ tông! Nương người là công chúa nếu biết cũng là chết không nhắm mắt được!" Tàn lão phu nhân không khỏi rơi lệ, tôn tử nàng cái gì cũng tốt, chỉ là hắn rất trọng tình nghĩa, đương nhiên cái ưu điểm này, đôi khi sẽ biến thành khuyết điểm trí mạng, bởi vì trọng tình nghĩa nhưng nàng không thiếu quan tâm đối với hắn!

Mà lúc này, lời tố mẩu răn dạy Tàn Hiến tựa hồ cũng không có tác dụng bao lớn, hắn hít lại đôi mắt tràn ngập men say, trong miệng rầm rì nói lung tung. "Ta đã sớm không muốn làm quan rồi, cái công tử thế gia gì chứ? Còn không bằng làm một thảo dân thoải mái vui vẻ..."

Nghe nói như thế, Tàn lão phu nhân khó thở, ngược lại phân phó Tàn Thụy ở một bên nói: "Lấy nước lạnh hắt tỉnh hắn!"

"Này..." Nghe được Tàn lão phu nhân phân phó, Tàn Thụy có chút khó xử.

"Có nghe hay không?" Thấy Tàn Thụy đứng bất động, thanh âm của Tàn lão phu nhân lại nghiêm khắc thêm một chút.

"Là!" Tàn Thụy không dám chậm trễ, nhanh chạy ra ngoài phòng lấy một thùng nước lạnh đến, lập tức dùng sức hắt về phía đầu Tàn Hiến đang ngồi ở trên giường.

Rào rạc!

Chỉ nghe rào rào một tiếng, một thùng nước lạnh chiếu vào trên người Tàn Hiến, nhất thời hắn lập tức rùng mình một cái, toàn người lập tức trở thành ướt sũng!

"Ân..." Tần Hiến theo bản năng lấy tay sờ soạng dòng nước chảy còn đang chảy xuống mặt, mờ to mắt, phát hiện nha đầu nô tài đang quỳ, mà tổ mẫu hẳn đang nhìn hẳn tức giận, phảng phất như sinh khí rất lớn, mà ở giữa phòng đều là vũng nước, phảng phất như vừa rồi có đại náo một hồi.

Thấy Tần Hiến thanh tỉnh lại, con giận của Tần lão phu nhân còn sót lại chưa tiêu tán, tiếp tục khiển trách: "Ngươi sẽ đón dâu, thế mà vài ngày nay còn ở bên ngoài uống rượu, uống say trở về còn mượn nha đầu nô tài trút hết giận, ngươi đây là làm người chi đạo sao? Huống chi ngươi vẫn còn nữ nhi, về sau ngươi sẽ làm cái gương gì cho Tía Tô đây?"

Nghe được tổ mẫu răn dạy, Tần Hiến đại khái cũng biết vừa rồi hẳn là hồ nháo, sau khi tỉnh táo lại cảm giác rất là không nên, cho nên, ngay sau đó, lập tức xấu hổ đứng dậy nói: "Tôn nhi biết sai rồi! Cầu xin tổ mẫu bớt giận."

Gặp Tần Hiến quỳ xuống đất nhận sai, con giận của Tần lão phu nhân lập tức đã tiêu tán một nửa, sắc mặt vẫn trầm xuống, nói: "Cách đầu tháng sau cũng không còn có bao nhiêu ngày, hai năm này tiểu thư Uất Trì gia ta cũng có phá lệ lưu ý tới, tướng mạo tính tình cũng không tệ, tuy rằng là dòng dõi có chút thấp, nhưng đến cùng vẫn là chúng ta tái giá cho nên cũng không so đo nhiều như vậy, về sau đối với con nhà người ta tốt, sớm ngày vì Tần gia chúng ta mà kéo dài hương khói mới là lẽ phải. Về phần không nên nghĩ ngươi cũng không cần lại đi suy nghĩ! Giống như nhân gia người ta đối với ngươi không dễ bụng, thì ngươi có thể đem bản thân biến thành cái dạng này cũng không được!"

Nghe nói như thế, Tần Hiến không khỏi sùng sốt. Nghĩ rằng: Tổ mẫu lão nhân gia nàng làm sao mà biết Vô Ưu đối bản thân vô tình? Chẳng lẽ sáng sớm nàng đã nhìn ra rồi, chỉ là bản thân hắn còn hồn nhiên không biết?

"Nghe rõ được lời nói của ta hay không?" Gặp tôn tử cúi đầu không nói, Tần lão phu nhân cầm quả chuông gõ một tiếng.

"Tôn tử nghe được!" Tần Hiến nhanh trả lời.

"Ân." Nghe được tôn tử trả lời, Tần lão phu nhân vừa lòng gật gật đầu, sau đó đứng dậy, một bên Hồng Liên nhanh nâng đỡ nàng. Lúc này, nàng mới xem thấy trên đầu trên người tôn tử đều là nước, không khỏi có chút đau lòng, nói: "Thời điểm không còn sớm, nhanh nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải vào triều!"

"Là." Tần Hiến nhanh đứng dậy đưa tiễn.

"Bên ngoài có gió, không cần đi ra!" Tần lão phu nhân sau khi đi ra có nói một câu, Tần Hiến cũng không có đi ra cửa.

Đi ra vài bước sau, Tần lão phu nhân quay đầu đối với Tần Thụy còn ở sau người nói: "Ngươi đi nói cho vài nha đầu kia ở trong phòng Hiến nhi, nếu nước ấm cho đại gia tắm rửa, rồi đem giường dọn dẹp sạch sẽ, nếu ngày mai đại gia bị cảm, thì sẽ đem các nàng đánh bản tử đuổi ra ngoài!"

"Là!" Tần Thụy nhanh gật đầu.

"Đi!" Tần lão phu nhân nói một tiếng, Hồng Liên nhanh nâng lão phu nhân đi khỏi, phía sau còn có vài nha đầu bà tử đi theo, biết lão phu nhân hôm nay đang tức giận, ai cũng không dám thở mạnh một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56-1: Lòng dạ tiểu nhân (1)

Xe ngựa từ từ đi tới, ngồi trên xe ngựa hai người nói chuyện câu không câu có. Liên Kiều ôm một cái hộp gấm màu đỏ thật to, một ngón tay đặt trên vài gấm vuốt ve hộp gấm gấm vóc thượng hạng kia, ngay cả hòm cũng tinh xảo như thế huống chi là thứ gì đó bên trong? Nàng không khỏi quay đầu hỏi chủ tử nhà mình: "Nhị tiểu thư, món đồ tốt như vậy ngươi thật sự đem đi tặng người ta?"

Nghe được lời Liên Kiều nói, Vô Ưu cười, cả buổi sáng hôm nay nàng đã lái nhai một hồi rồi: "Về sau còn có thể có lại được!"

"Vật này chính là vô giá, ngài với Uất Trì tiểu thư kia nhận thức cũng không lâu, thế mà ngài lại đem thứ này tống cho nhân gia người ta, ngài cũng có điểm rất hào phóng nha!" Liên Kiều quyết miệng nói.

"Ta chỉ cảm thấy vật này ngu ý là tốt, lại có thêm ý nghĩa đặc biệt, cũng coi như là vật kết duyên giữa Lan Hinh cùng Tần Hiến, ta thủy chung giữ nó vì có cảm giác là có một chút gì đó, nhưng được Lan Hinh bảo quản thì vẫn tương đối thích hợp!" Vô Ưu mỉm cười nói.

"Cùng với nhị tiểu thư ngài làm bằng hữu thật sự là tốt nha!" Liên Kiều không khỏi cảm khái nói.

"Ngươi yên tâm, đợi đến lúc ngươi xuất giá, ta khẳng định là sẽ đưa ngươi một kiện bảo bối!" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Liên Kiều không khỏi đỏ mặt. "Nhị tiểu thư ngài trêu ghẹo người ta, nói như thế nào đi còn nói đến trên người ta đâu? Ta vốn định là cả đời đều đi theo bên người nhị tiểu thư, vĩnh viễn cũng không sẽ lập gia đình!"

Vô Ưu cười. Nói: "Người nói lời này ta sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó người đừng có mà khóc hô phải lập gia đình!"

"Ta mới không cần lập gia đình đâu, ta chán ghét nhất là xú nam nhân !" Liên Kiều khinh thường nói

Nhìn đến bộ dáng của Liên Kiều, Vô Ưu giật giật khóe miệng. Nghĩ rằng: Nếu ở lời nói này nói ở hiện đại, phái nữ có thể hưởng thụ lãng mạn cùng ngọt ngào từ luyện ái, nhưng tại đây thời cổ đại này không cho phép yêu trước khi cưới, một khi đã gả chồng sẽ phải tuân thủ nghiêm khắc rất nhiều bổn phận với nữ tặc, quả thật là không có ý tứ gì, còn không bằng làm nữ nhi tiêu sái vui vẻ!

Không bao lâu sau, xe ngựa ngừng lại ở trước cửa lớn của Uất Trì gia. Người trên cửa vừa nhìn thấy người đến là Tiết gia tiểu thư, thì không cần thông báo mà lập tức đem Vô Ưu cùng Liên Kiều mời vào. Mới vừa đi đến hậu trạch, đã nhìn thấy Uất Trì Lan Hinh mang theo nha đầu đi ra đón."Vô Ưu, người đã tới!"

"Lan Hinh!" Vô Ưu cười kéo tay Uất Trì Lan Hinh.

Sau đó, Uất Trì Lan Hinh lôi kéo Vô Ưu vào khuê phòng, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Hạ Hà đem nước trà ngon đã ngâm bung lên. Cười nói: "Tiết tiểu thư, ngài không biết, đã nhiều ngày tiểu thư ta luôn luôn đều nhắc tới ngài đâu! Nếu ngài chưa đến nha, tiểu thư chúng ta sẽ phái người đi mời."

Nghe nói như thế, Vô Ưu quay đầu nhìn đến Lan Hinh đang mỉm cười nhìn bản thân, cho nên nhanh có lỗi nói: "Ta cũng rất muốn đến thăm người, chỉ là sự tình trên đầu chưa làm xong, hiện giờ không có chuyện gì, mới chạy tới người đây!"

"Được rồi, ta biết người là người bận rộn! Ta còn có rất nhiều điều muốn nói với người đâu." Nói hai câu, Uất Trì Lan Hinh quay đầu phân phó Hạ Hà nói: "Hạ Hà, người mang Liên Kiều đi xuống uống trà ăn điểm tâm đi, nơi này không cần các người hầu hạ !"

"Là. Đi theo ta!" Sau khi Hạ Hà lôi kéo Liên Kiều đi, trước khi đi, Liên Kiều còn đem hộp gấm lớn ôm trong ngực đặt ở trên bàn bát tiên.

"Có phải hay không có điều bí mật gì muốn nói với ta ?" Hai cái nha đầu đi rồi, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Lan Hinh cười nói.

Nghe nói như thế, Uất Trì Lan Hinh có chút ngượng ngùng."Biết cái gì cũng không thể gạt được người!"

"Khẳng định là liên quan đến chuyện hòa thân, cùng với Tần Hiến có liên quan đi?" Vô Ưu nhìn không được đùa nàng.

Quả nhiên, mặt Uất Trì Lan Hinh càng thêm đỏ. Nàng cười ngồi bên cạnh Vô Ưu nói: "Ngày thành thân đã định rồi, ngay tại đầu tháng sau!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu suy nghĩ một chút. Nói: "Cũng chưa tới nửa tháng !"

"Đúng vậy! Tuy rằng phụ thân cũng biết tuổi ta không nhỏ, nhưng cũng thật không ngờ sẽ đột nhiên xuất giá, cho nên vài ngày nay đều luống cuống tay chân, khẩn cấp chuẩn bị thật nhiều thứ này nọ." Lúc Uất Trì Lan Hinh nói chuyện trong mắt đã lộ ra ngượng ngùng với vui sướng của tân nương sắp gả.

"Có cái gì ta có thể giúp không? Nhưng mà ta tương đối thù hà bao, nữ hồng gì đó ta đều không biết!" Vô Ưu rất có lỗi nói.

"Chỉ cần người đi lại trò chuyện với ta, cho ta ý kiến là được rồi, việc đó ta cùng tú nương làm. Cho người xem hi phục của ta người thấy có được không?" Nói xong, Uất Trì Lan Hinh lấy từ trong ngăn tủ ra hi phục với đầu quan đô thẩm muốn mặc ngày thành thân.

Vô Ưu nhìn mặt trên hi phục đô thẩm dùng kim tuyến thêu rất nhiều màu phượng hoàng, quả thực là chói mắt muốn chết, mà màu vàng đính trên đầu quan kia càng tinh xảo hơn, làm cho người ta có cảm giác đẹp mắt. Vô Ưu cười nói: "Thật xinh đẹp!"

"Đầu quan này là thời điểm năm đó nương ta xuất giá ông ngoại ta tìm người chuyên môn tạo ra, nhà ngoại công ta là thương nhân, địa vị không cao, nhưng gia cảnh rất là giàu có, cho nên chuẩn bị cho nương ta thật nhiều của hồi môn." Uất Trì Lan Hinh cười nói.

"Phải không? Nhà ngoại công ta cũng là thương nhân, tình huống sơ lược cùng với nhà người cũng không sai biệt lắm." Vô Ưu nhưng cảm giác cùng với Uất Trì Lan Hinh lại gần thêm một phần, đại khái là bởi vì đều có một chút cảm thụ giống nhau đi?

"Cho nên nói hai chúng ta rất là có duyên, nếu có thể quen biết nhau sớm một chút thì tốt rồi!" Uất Trì Lan Hinh cười nói.

"Hiện tại cũng không chậm nha?" Vô Ưu nói.

"Đúng vậy, không muộn!" Uất Trì Lan Hinh gật đầu. Sau đó, Lan Hinh vừa quay đầu, thấy được hộp gấm to trên bàn bát tiên, không khỏi tò mò hỏi: "Vô Ưu, cái kia là cái gì nha?"

Nhìn lướt qua hộp gấm trên bàn bát tiên, Vô Ưu cười nói: "Xem ta, mau quên rồi." Nói xong, lôi kéo Uất Trì Lan Hinh đi đến trước bàn bát tiên nói: "Người thành thân ta không biết nên tặng cho người cái gì mới tốt, với lại ta cảm thấy cái này tương đối thích hợp, cho nên mới mượn đến làm hạ lễ!"

Nghe được là đưa cho bản thân, Uất Trì Lan Hinh vui vẻ nói: "Tặng cho ta? Là cái gì đây? Hòm gấm xinh đẹp như vậy."

"Người mở ra nhìn xem thì sẽ biết!" Vô Ưu mỉm cười.

Liếc mắt nhìn Vô Ưu thần bí một cái, tay Uất Trì Lan Hinh mở ra hộp gấm kia, chỉ thấy trong hộp gấm đặt là một trăn đèn cung đình tám cạnh tinh xảo

hoa lệ, trên đèn cung đình còn miêu tả đồ án tĩnh đề liên hoa, hơn nữa mặt trên còn có hai câu đề thi: Hoa trung trân phẩm gặp chân tình, nhất hành hai bao ân ái hoa. Nhìn đến hai câu đề thi này, Uất Trì Lan Hinh không khỏi chấn động! Bởi vì nàng lập tức nhận ra đây là đèn đèn cung đình mà hoàng thượng tự viết đề thi. Lập tức, nàng quay đầu nhìn Vô Ưu đang mỉm cười nói: "Này... Này không phải là đèn cung đình người thắng vào mười sáu tháng giêng ở quý phủ Tàn gia sao?"

"Ân." Vô Ưu gật gật đầu.

"Người... Người nói là đem đèn này tặng cho ta?" Trước đừng nói trên đèn cung đình đính trên châu cùng phi thủy có bao nhiêu trân quý, chỉ bằng mặt trên có đề thi mà hoàng thượng tay viết, hơn nữa còn là phần thưởng mà hoàng thượng ban ân cũng không biết đã giá trị bao nhiêu, Uất Trì Lan Hinh vạn vạn không ngờ nàng sẽ đem thứ trân quý đó tặng cho bản thân làm hạ lễ thành thân.

"Đúng vậy!" Đối với nghi vấn của Lan Hinh, Vô Ưu lại gật gật đầu.

Được xác nhận nhưng Lan Hinh vẫn kinh ngạc, nhanh lắc đầu chối từ nói: "Không được! Vật này rất quý trọng, ta không thể nhận!"

Vô Ưu biết Lan Hinh khẳng định không dễ dàng nhận đèn như vậy, cho nên cười tiến lên nói: "Kỳ thực ta đã nghĩ thật lâu, nhưng trừ bỏ ngoài đèn này thì thật sự là không có lễ vật gì. Người xem mặt trên đèn cung đình này là đồ án là tĩnh đề liên hoa, ngụ ý rất tốt, vừa vặn lại thích hợp với người tân hôn! Hơn nữa ngày đó là ngày ta cùng Tàn đại nhân ba người chúng ta đã đoán đúng đáp án, chỉ là ta may mắn đi trước viết trên giấy mà thôi. Giống như trời cao đều có định số rồi, cho nên người và Tàn đại nhân cũng coi như là có duyên đi? Cho nên đèn này vẫn nên là tặng cho người vẫn thích hợp hơn. Người nói có đúng không?"

Tuy rằng lời Vô Ưu nói làm cho Lan Hinh do dự, thấy nàng còn có chút do dự. Vô Ưu lại nói: "Hơn nữa sau khi người gả vào Tàn gia cũng cần có vài món đồ cưới có thể lấy ra thủ thế có phải hay không? Tuy rằng đầu quan người tính là một kiện, nhưng ta nghĩ nhiều năm như vậy đồ cưới năm đó của mẫu thân người cũng thừa không còn bao nhiêu đâu? Mà cấp quan của Uất Trì đại nhân không cao, nhà người cũng không phải nhà cao cửa rộng giàu có gì, đại khái cũng mua thêm cho người không có nhiều đồ cưới quý trọng, vật này coi như là cho người áp đáy hòm đi? Chẳng lẽ người thật sự muốn ta cầm lại sao? Nhiều nhất chờ thêm vài năm nữa ta xuất giá, người cũng đưa ta một kiện hạ lễ thật to là được rồi!" Cuối cùng Vô Ưu khuyên can mãi, Lan Hinh mới đồng ý nhận đèn cung đình.

Sau đó, Uất Trì Lan Hinh theo đầu giường lấy ra một cái hầu bao thêu tinh xảo, cười nói: "Vô Ưu, vốn muốn đưa người một cái hầu bao tự tay thêu, nhưng lại không nghĩ tới người sẽ đưa ta lễ vật quý trọng như vậy, người làm cho ta ngượng ngùng phải lấy ra, nhưng nếu không lấy ra, ta lại không có thứ gì đó tốt tặng cho người.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-1: Nông trang thanh u (1)

Editor: Từ SắcY

Hôm sau, vào thời gian buổi sáng sớm, mặt trời vừa mới lấp ló, chưa chiếu ra từng tia ánh sáng vàng rực rỡ, cũng chính là thời điểm trời trong mát, một nhà Tiết gia xuất phát chạy thẳng về phía ngoại thành. Bởi vì mặc dù ra khỏi thành nhưng lộ trình vẫn còn hơn mười lĩ, chỉ sợ ở trên đường trì hoãn một canh giờ, cho nên sớm đã đi.

Tiết Kim Văn cùng con là Tiết Nghĩa cười ngựa ở phía trước mở đường, phía sau là một chiếc xe ngựa tứ luân, đây là Tiết Vô Ưu vì Tiết lão thái thái mà mua, giờ phút này, trong xe là Tiết lão thái thái cùng với hai cái nha đầu của nàng đang ngồi, hơn nữa Chu thị cũng ngồi cùng. Phía sau nữa là hai chiếc xe ngựa xanh bó tóc húi cua mướn, một chiếc phía trước là Vô Ưu với Liên Kiều cùng Tổng mục Bình Nhi đang ngồi ở bên trong, một chiếc phía sau là Dung tỷ cùng với nha đầu của nàng và Hồng Hạnh Liễu Xanh ngồi, một chiếc xe ngựa phía sau cùng là một chiếc xe thô sơ, bình thường xe ngựa này là Tiết gia cho hạ nhân kéo để mua gạo mua đồ dùng, còn hôm nay lại lôi kéo bảy tám người lớn nhỏ, có Vương Nhi, Phương Nhi cùng với hai cái gã sai vặt và tiêu nha đầu cùng hai bà tử thô sù. Có thể nói hôm nay Tiết gia hầu như toàn thể đều được xuất động, chỉ để lại một hai cái bà tử với lão nhân trông cửa.

Có thể nói Vô Ưu từ khi đi đến thế giới này rất ít ra khỏi thành, chỉ có mấy lần cùng với Tiết lão thái thái và Chu thị đi dâng hương cho chùa miếu ngoài thành mà thôi. Cảnh vật ngoài kinh thành quả thật không sai, hai bên đường là cây dương thụ cao lớn dị thường, đất cả hai bên đều là đất phì nhiêu, còn có thể nhìn thấy rất nhiều nông nhân đang trồng trọt, xe ngựa trên đường lui tới cùng với người đi đường nối liền không dứt, dù sao đây cũng là đất dưới chân thiên tử, toàn người đọc sách ở Đại Tề, thương nhân, quan to quý nhân đều tập hợp ở nơi này.

Lại đi thêm mấy lĩ, xe ngựa rẽ ngoặt chuyển vào một hẻm so với đường đi có chút nhỏ, cảnh sắc nơi này bỗng chốc liền thay đổi. Bên trái là cánh rừng mênh mông vô bờ, không xa còn có một dòng suối nhỏ dị thường trong suốt, dòng chảy róc rách từ trên núi xa xa chảy xuống, làm cho người ta cảm giác được mát mẻ dị thường. Mà bên phải đường là một tòa nông trang này nối tiếp một tòa nông trang khác hoặc là những biệt viện cao lớn môn nơi của quan to quý nhân. Nơi này dù sao cũng có nhiều, cho nên còn có không ít người ở trong hoa viên này, quý nhân trong biệt viện này đại khái cũng chỉ có ngắm cảnh hoa viên, cho nên nơi này tuyệt đối là một địa phương tĩnh dưỡng nghỉ ngơi rất tốt!

Xe ngựa lại đi một thời gian ngắn nữa, rốt cục mới ngừng lại ở trước một nhà lâu có chút cũ. Sau khi Tiết Kim Văn cùng Tiết Nghĩa xuống ngựa, lập tức nhanh đi đến trước xe ngựa của Tiết lão thái thái, dìu Tiết lão thái thái xuống xe, sau đó, mọi người trên xe ngựa đều cũng ào ào xuống xe, ánh mắt không

hẹn mà đều cùng đánh giá toà thôn trang ở trước mắt. Chỉ thấy trên cửa có khắc bốn chữ Thanh Nhã Hiền cư trên mặt thạch đá, cây cột cửa mới trên lầu được sơn nước đỏ qua một lần, chỉ là tảng đá đã bị mưa gió ăn mòn nhiều năm trên cửa lầu mới có thể nhìn ra nơi này đã được xây nhiều năm rồi. Từ cửa lớn nhìn vào, thấy được bên trong có phòng xá, cây cối, con đường, rất rộng dãi thường, không tránh khỏi làm cho người ta có cảm giác muốn chạy nhanh vào để thưởng thức phong cảnh.

Lúc này, Vương Nhi mang theo hai gã sai vặt cùng với một nha đầu thô sử mới mua về đứng trước thôn trang nghênh đón. Hắn quỳ trên mặt đất nói: "Chúng tiểu nhân cấp lão thái thái thỉnh an, cấp đại gia thỉnh an, cấp Đại nãi nãi thỉnh an, cấp Nhị nãi nãi thỉnh an, cấp thiếu gia các tiểu thư thỉnh an!"

"Đều đứng lên đi! Vài hạ nhân kia cũng là lần đầu tiên được gặp chủ tử, ngại cứ thường bọn họ một người một điều tiền đi!" Tiết lão thái thái lên tiếng nói.

"Tạ lão thái thái! Tạ đại gia! Tạ nhóm các vị chủ tử!" Nghe nói mỗi người có một điều tiền, vài gã sai vặt cùng tiểu nha đầu kia đều vui sướng dãi thường, cao hứng lại dập đầu.

"Nương, chúng ta vào xem đi?" Sau đó, Tiết Kim Văn đỡ Tiết lão thái thái nói.

"Ân." Tiết lão thái thái gật gật đầu, cất bước lên bậc thềm, sau đó từng người mới đi theo sau lưng nàng vào thôn trang.

Vừa đi vào trang tử, Vô Ưu đã bị phong cảnh nơi này hấp dẫn. Phòng xá đều được lát gạch xanh lục ngõa, tuy rằng trong lâm viên Giang Nam không có kiến trúc tinh xảo cầu kỳ, nhưng cũng đều rộng mở sáng ngời, cách phòng xá không xa là vườn khóa cây ngô đồng, từng tán cây to lớn đem ánh sáng mặt trời ngăn trở, thật sự đây là một địa phương rất thanh lương. Lại cách đó không xa còn có một hồ nước, tuy rằng không lớn, nhưng bên trong lại gieo trồng không ít hoa sen, hiện tại gần đến mùa đã lộ ra đầy giác, bên cạnh hồ nước còn có một đình để hóng mát, trong đình bày biện từng tảng đá to nhỏ làm bàn ghế, nơi đó cũng là một địa phương ngắm cảnh rất tốt. Xa xa lại chính là ruộng đất thành phần, được gieo trồng lúa mạch, hiện tại từng mẫu đều đã vàng óng ánh, lập tức sẽ đến mùa thu hoạch.

Kỳ thực, lúc ở hiện đại, Vô Ưu đã có một giấc mộng thế ngoại đào viên đồng thường cục hạ ngắm li, chỉ là rất khó để thực hiện, không nghĩ tới hiện tại nàng rốt cục đã có một nơi thanh u yên tĩnh như thế lại là một địa phương tình duyên tâm tình rất tốt, cho nên trên mặt tự nhiên là vui mừng không thể nào tả xiết!

"Uh, thôn trang này thật sự là không sai, Vô Ưu, ngại thật sự là có mắt nhìn!"

Nhìn quanh một chút bốn phía, Tiết lão thái thái cười đối với Vô Ưu đứng ở bên cạnh nói. Một bên Tiết Kim Văn cùng Chu thị, mọi người cũng đều cảm giác rất không sai. Lí thị Dung tỷ tuy rằng cũng rất thích thôn trang này, nhưng đến cùng là do ghen tị ở trong lòng, cho nên trên mặt chỉ có vẻ khinh thường.

"Vô Ưu chưa thấy qua, cũng không biết thôn trang nào sẽ tốt, vì vậy thôn trang này ít nhiều cũng là do Hưng Nhi giúp ta chọn. Hơn nữa thôn trang này dù sao cũng đã lâu chưa có ai ở, vẫn là do Vương Nhi ở trong này giúp đỡ xem xét sửa chữa rất nhiều đâu!" Vô Ưu cười trả lời.

"Uh, không nghĩ tới Vương Nhi tuổi nhỏ như vậy mà còn có khả năng này. Ta xem thôn trang của ngại cũng cần phải có người thủ, vậy cứ cho Vương Nhi ở trong này giúp ngại chiếu cố đi!" Tiết lão thái thái nhìn lướt qua Vương Nhi nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Tổ mẫu, cháu gái cũng nghĩ như vậy, chỉ là còn chưa kịp hỏi lại tổ mẫu, đến cùng vẫn là tổ mẫu thận trọng, thay Vô Ưu suy nghĩ là tốt lắm!"

"Tiểu hài tử ngại còn nhỏ làm việc không khỏi thiếu tinh tế, thôn trang như vậy nếu không có người đắc lực trông coi thì làm sao có thể? Ta xem Vương Nhi không sai, về sau ngại xuất giá, sẽ cho hắn làm nhị tì theo nhà ngại là tốt lắm!" Tiết lão thái thái cười nói.

Lời này làm cho Vô Ưu mặt ửng hồng lên. Cười nói: "Tổ mẫu, ngài thế nào đột nhiên lại nói chuyện này đâu?"

Bất quá lời này cũng làm cho Lí thị rất khó chịu, lập tức nói: "Lão thái thái, tuy rằng nữ nhi gả đi ra ngoài nên có thị tì, nhưng dù sao Vương Nhi cũng là người quản thôn trang nhà chúng ta, hắn đi sang nhà người khác cũng không thuận tiện lắm a?"

Lời Lí thị nói làm cho Vô Ưu khẽ giật mày. Bỗng chốc Tiết Vô Ưu đã chợt hiểu ý tứ minh bạch của nàng, đại khái là nàng muốn đánh chủ ý lên thôn trang của nàng đi. Hừ, đồ đàn bà này thật đúng là lòng tham không đáy, một khi có thứ tốt thì không thể không đứng ra tranh giành!

"Cái này có cái gì không thuận tiện? Về sau thôn trang này tự nhiên cũng là của hồi môn của Vô Ưu, ngại của nàng quản lý của hồi môn của nàng thì không thích hợp sao?" Tiết lão thái thái nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nghĩ: Tiết lão thái thái này tuy rằng rất yêu thương tôn tử, nhưng đến cùng ý nghĩ vẫn tinh táo, đại khái là nàng cũng biết về sau tôn tử nàng về sau không nên thân, cho nên nàng cũng không trông cậy được mà quay về phía nàng đi?

Lời Tiết lão thái thái nói lập tức làm cho thanh âm của Lí thị ben nhọn lên. "Cái gì? Lão thái thái, ngài không phải là đang đùa đi? Thôn trang tốt như vậy mà ngài muốn đem nó cho họ khác? Ngài cũng có tôn tử nha, Nghĩa ca mới là họ Tiết!" Nói xong, Lí thị đem Nghĩa ca kéo đến trước mặt Tiết lão thái thái.

Lời Lí thị nói làm cho Tiết lão thái thái nhướng mày, hiển nhiên là rất phản cảm. Mà lúc này, Nghĩa ca cũng nói: "Tổ mẫu, những thứ gì của Tiết gia về sau không phải đều là của ta sao? Về sau ta còn muốn thay Tiết gia nối dõi tông đường đâu!"

Lúc này, Tiết Kim Văn đứng ở một bên chỉ tiếc rên sát không thành thép mà khiển trách: "Người không có tiền đồ, người muốn cái gì sao không tự mình đi kiếm? Thôn trang này chính là do tỷ tỷ người tự mình mà kiếm về, những thứ gì đó mà vì phụ có đều cho người người cũng thôi đi, còn có ý muốn chiếm lấy thứ của tỷ tỷ người?"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57-2: Nông trang thanh u (2)

Editor: Từ SắcY

"Đối! Ta cái gì cũng không được như tỷ tỷ đi? Ta mới là con của người, về sau chính là tôn tử của cha, chẳng lẽ về sau người muốn đem thứ tốt đều cho ngoại tôn tử chứ không cho tôn tử của mình?" Nghĩa ca tức giận phẫn hận rống lên.

"Người..." Gặp Nghĩa ca chống đối bản thân, Tiết Kim Văn thật sự là bị chọc tức.

Cũng may Tiết lão thái thái nhanh điều hoà, đối với con nói: "Người nói thiếu hai câu cũng không sao, hôm nay chúng ta là tới giải sầu, chứ không là tìm đến tức giận!" Tiết Kim Văn là người hiểu từ, cho nên cũng không dám lại nói nữa, chỉ sợ nẫu thân tức giận.

Mà sau đó Tiết lão thái thái kéo lại Nghĩa ca mắt còn đỏ, tay sờ sờ gương mặt hần, cười nói: "Nghĩa ca, người năm nay đã mười sáu tuổi rồi, cũng coi như là một đại nhân, lại còn khảo trúng tú tài, nơi nào có thể cùng phụ thân nói chuyện như vậy đâu? Còn thôn trang này, là do tỷ tỷ người cố gắng mua về, tự nhiên là Tiết gia chúng ta không có đạo lý chiếm lấy thứ gì đó của nữ nhi gì đó, về sau thôn trang này khẳng định là cho Vô Ưu làm đồ cưới. Lại nói ở trong Tiết gia bên trong thành còn có hai cửa hàng, ngoài thành cũng có mấy trăm mẫu đất, hơn nữa toà nhà kia của chúng ta trong kinh thành về sau đều là của người, chỉ cần người không ăn không chơi, thì tính người sẽ không thể không có tiền thu, về sau người cũng có cơm ăn. Nói trở về, về sau tỷ tỷ người hảo lên, tự nhiên là cũng không có đạo lý mặc kệ người. Người nói đúng không là?"

"Ân." Tiết lão thái thái tận tình khuyên nhủ, Nghĩa ca thấy thế, chỉ có thể không tình nguyện hừ một tiếng, ánh mắt cũng là dùng ánh mắt tà khí nhìn xem Vô Ưu. Một bên Lí thị thấy thế, biết được thôn trang này là nhất định không thể cho con trai của mình được, cho nên cảnh tượng trước mắt cũng không thuận lòng nàng, nàng cầm khăn tay của mình ở bên tai quạt gió.

Nhìn đến, Tiết Vô Ưu ở trong lòng lạnh lùng cười. Thật sự là lòng tham không đủ, vì tư lợi thể diện cũng không cần, đã nghĩ đem những thứ này nọ về làm sở hữu của mình! Ngay sau đó, Vô Ưu tiến lên cười nói: "Tổ mẫu, đi nhà giữa nhìn xem đi?"

"Hảo!" Tiết lão thái thái cười, sau đó được nha đầu nâng lên dẫn mọi người hướng về phía nhà giữa đi đến.

Sau khi Tiết lão thái thái ngồi xuống, mọi người cũng đều theo thứ tự ngồi xuống. Một tiểu nha đầu rót nước trà đến, Liên Kiều Hồng Hạnh nhanh tiếp rót trà cho mọi người theo thứ tự. Nhìn quanh một chút nhà giữa đại sảnh này, đầy đủ có ba gian phòng ở, nhưng sạch sẽ sáng ngời, trong phòng cái bàn cũng đều là mới mua thêm, tuy rằng chất gỗ không quý báu, nhưng thợ khắc cũng thật tinh tế, Vô Ưu nghĩ rằng: Vượng Nhi này nhưng là người rất đặc lực, tuổi còn trẻ mà mấy ngày nay đã đem này thôn trang này quản lý thành như vậy xem ra cũng mất không ít tâm lực, về sau có thể dùng!

Sau khi ngồi nghỉ ngơi nói chuyện một hồi, Vượng Nhi tiến vào trả lời: "Lão thái thái, đại gia, Đại nãi nãi, bà từ cùng nha đầu vừa mới mang đến đã ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm, hiện nay không sai nhiều lắm, là tiểu nhân tới hỏi cơm ăn ở nơi nào?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Tổ mẫu, Vô Ưu nhìn đến cái đình hóng mát trên bờ hồ kia rất tốt, không bằng ăn ở nơi đó, lại còn mát mẻ có sức thưởng thức phong cảnh?"

"Uh, là ý kiến hay, theo ý người đi!" Tiết lão thái thái gật đầu đáp ứng.

Nghe được Tiết lão thái thái đáp ứng rồi, Vô Ưu đứng lên phân phó Vượng Nhi nói: "Đem cơm trưa đặt tại trong đình hóng mát, cho người chuẩn bị rượu hạnh hoa, còn trên tầng đá mát kia, thân thể lão thái thái cùng Đại nãi nãi còn yếu, cho nha đầu lấy miến đem đặt ở trên, trước đó nên đi lấy chút trái cây đến cho lão thái thái ném thử!"

"Là, tiểu nhân đi làm!" Vượng Nhi nhất nhất nhớ kỹ lui đi ra ngoài.

Nhìn Vô Ưu đem sự tình giao ranh mạch, thỏa đáng, Tiết lão thái thái không khỏi nói: "Vô Ưu mấy ngày nay cùng mẫu thân người quản gia xem ra cũng không sai biệt lắm, sự tình nên phân phó đều đã nên phân phó!"

"Tổ mẫu khen thật rồi!" Vô Ưu mỉm cười.

Lúc này, Chu thị nói: "Lão thái thái, thân thể ta yếu đuối, thật sự là có nhiều chuyện ít nhiều nàng cũng thay ta nghĩ, bằng không khẳng định cũng có chỗ quên!"

"Nữ nhi là tri kỷ của nương, đáng tiếc là ta đời này không có nữ nhi, nếu có thể có nữ nhi giống Vô Ưu như vậy thì tốt rồi!" Tiết lão thái thái nhìn Vô Ưu

cười nói.

Vô Ưu cười, Chu thị nói: "Cháu gái cũng giống nhau !"

Lúc này, ánh mắt Tiết lão thái thái nhìn Tiết Dung, nhân tiện nói:

"Dung tỷ, người cũng không còn nhỏ , qua vào một hai năm cũng nên xuất giá rồi, thời điểm người không có việc gì thì cùng với đại nương với nhị tỷ người học quản gia, đợi đến nhà chồng cũng không đến mức luống cuống tay chân !"

Vừa nghe lời này, Lí thị nhanh đẩy đẩy Dung tỷ nói: "Đúng vậy, Dung tỷ, người nghe được tổ mẫu nói sao? Bộ dạng người xinh đẹp như vậy, về sau khẳng định là gả đến nhà phú quý, đến lúc đó nô bộc nhiều đến nỗi người đêm không hết, người cần phải học làm thiếu phu nhân đâu!"

Nghe được lời Lí thị nói, Vô Ưu quay đầu nhìn Dung tỷ, nghĩ rằng: bộ dạng của Tiết Dung quả thật là minh chứng động lòng người, hoàn toàn được di truyền từ mĩ mạo của mẫu thân nàng, chỉ là tâm tính cũng giống với mẫu thân nàng nông cạn ích kỷ, đại khái chính là ở hiện đại là phụ nữ hám tiền đi? Lúc nào cũng đều muốn gả cho một con rùa vàng, nhưng lại không trông coi chính mình có thích đối phương hay không, đại khái là về sau nàng cũng sẽ không hạnh phúc được, một người chưa bao giờ thấy đủ là người sẽ không bao giờ cảm nhận được hạnh phúc .

Tiết lão thái thái nhìn dung mạo xinh đẹp của Dung tỷ nói: "Nô bộc thành đàn còn chưa là gì, quan trọng là nhân phẩm với đạo đức của đối phương, phải hảo hảo đối tốt với người như thế, nữ nhân nhà đời này muốn gả cho một nhân tài biết lãnh biết nóng tính thư thái, còn lại có nhiều ngân lượng điền Trạch thì kết quả cũng chẳng qua là một hồi hư ảo!"

Chu thị cười nói: "Lão phu nhân nói là, không quá thư thái mới là hạnh phúc cả đời!"

"Lại hư ảo một hồi này tình đến nghĩa đi cũng không thể làm cơm ăn được, cái gọi là gả cho người mặc quần áo ăn cơm thôi!" Lí thị nói.

Còn nói thêm một lát nữa, nha đầu đến mời cơm báo là đã ở chuẩn bị sẵn ở đình hóng mát rồi, mọi người nhanh vây quanh lão thái thái đi ra khỏi sảnh chính về phía hồ sen bên kia đi đến.

Ở trong đình hóng mát sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tiết lão thái thái chờ nha đầu bày ra miên mật, bọn nha đầu ở sau người quạt cây quạt, phía trên bàn đá kia đã bày đầy các thức ăn, mỗi người trước mặt sớm cũng đã khen uống một ly rượu hạnh hoa, trước mắt lại là hồ sen xanh biếc, ngô đồng, thật sự là cực kỳ thích ý!

"Tổ mẫu, nơi này cũng coi như nông thôn, không có gì làm được, đều là chút chim trĩ, ếch trâu, bò cày làm món ăn thôn quê, tổ mẫu coi như là thay đổi khẩu vị đi!" Vô Ưu cười nói.

"Đã tốt rồi!" Tiết lão thái thái cười nói.

Sau đó, tất cả mọi người cùng lão thái thái ăn chút rượu, dùng xong cơm, lại nói đùa một lát, sau khi đã qua buổi trưa, thấy Tiết lão thái thái buồn ngủ, Vô Ưu sai nha đầu đi lão thái thái đi chính ốc đồng sương phòng trước đó đã sớm thu thập xong nghỉ ngơi, Chu thị được Tổng mục Bình Nhi đỡ đi tây sương phòng nghỉ ngơi, an bày Lí thị Dung tỷ đi ngang nhà sương phòng nghỉ ngơi, Tiết Kim Văn cùng Nghĩ ca không phân biệt cũng đi phòng khác nghỉ ngơi. Vô Ưu không muốn ngủ, cho nên lấy giấy vẽ từ Liên Kiều cùng nhau đi chung quanh một chút, dù sao thôn trang này cũng là nơi nàng lần đầu tiên đến, khắp nơi còn chưa rất quen thuộc, đương nhiên Vượng Nhi là dẫn đường.

Sau một gốc cây ngô đồng, Vượng Nhi chỉ vào một mảnh xa xa nói: "Nhị tiểu thư, nơi đó đại khái có một trăm mẫu lúa mạch, chưa qua được vài ngày là có thể thu lúa mạch. Dựa theo lời của người phân phó, tiểu nhân đã mua một ít mầm được liệu, chờ thu lúa mạch sẽ lập tức mướn người đem mầm được liệu trồng xuống, như vậy chờ tới mùa có thể thu hoạch !"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57-3: Nông trang thanh u (3)

Editor: Từ SắcY

Vô Ưu đưa tầm mắt hướng về phía vàng óng ánh kia nhìn lại, chỉ thấy sóng lúa ở từng mẫu lại nối tiếp một mẫu, màu vàng ánh lên làm cho người ta không mở ra mắt được. Nghĩ rằng: Chủng lương thực này đại khái cũng đủ đồ ăn cho người một nhà cùng vài người trong thôn trang trong một năm. Sau đó dặn nói: "Nhớ được nhiều còn không thì người nên viết lại những được liệu này, Hi Âm nhiều tưới nước, Hi Lâm không cần nhiều nước, với lại người đừng vội làm, cứ đi mời một hai người chăm sóc cây hoa hồ trợ, ngàn vạn lần không được ảnh hưởng đến sự phát triển của được liệu!" Một trăm mẫu được liệu nếu muốn so với một trăm mẫu lúa mạch không đáng giá bao nhiêu, hơn nữa nàng gieo trồng lại đều là một ít được liệu đắt tiền, một năm trời qua thu hoạch đại khái cũng không phải là số nhỏ !

"Là." Vượng Nhi nhanh gật đầu.

Quay đầu lại nhìn sang hồ nước trước mắt, không khỏi hỏi: "Cá bột đều được thả xuống sao?"

"Còn chưa, đã mua cá bột rồi, nói là ngày sau sẽ đưa tới!" Vương Nhi trả lời.

"Nhanh thả xuống, còn dài sen với củ sen khi đến mùa cũng đừng quên thu lấy. Trong thôn trang chúng ta không là mướn hai mùa một nha đầu sao? Ở thôn trang gốc tây bắc, ở nơi đó có bán nhiều gà vịt, mấy con heo, dê, như vậy đến năm sau đồ ăn chúng ta sẽ không cần đi ra bên ngoài mua! Hòn nứa này phân này cũng có thể làm phân bón. Còn hoa cỏ, thì không đưa ra ngoài mà để ở trong này cũng đáng tiếc, liền cho mấy người chăm sóc hoa cỏ đưa vài chậu hoa bên trong đại khái cũng có thể lấy ra đi bán lấy tiền." Vô Ưu phân phó từng việc một nói.

Nghe được Vô Ưu nói, Vương Nhi cười bồi nói: "Nhị tiểu thư nghĩ thật sự là đầy đủ, như vậy trong thôn trang này có thể thu hoạch được hơn chứ không ít!"

"Ta chỉ là nói mà thôi, đây là việc nhẹ nhàng nhất, còn hành động là người, cho nên vất vả chính là người!" Vô Ưu khẽ cười nói.

"Đây là chuyện nên làm, không vất vả không có gì vất vả." Vương Nhi nhanh cúi đầu cung kính nói.

Lại nhìn quanh bốn phía một chút, Vô Ưu gật đầu nói: "Uh, ta có thể nghĩ đến cũng chỉ có như vậy, việc nhỏ thì tự người quyết định là được rồi, nếu người làm không được thì nên liền vào thành bẩm báo ta!"

"Là." Vương Nhi nhanh gật đầu, ngừng đầu nhìn xem nhị tiểu thư tựa hồ có chút ừ ừ, Vương Nhi lại nhanh quỳ rạp xuống đất, Vô Ưu không khỏi một mặt kinh ngạc, sau đó nghe được Vương Nhi khẩn cầu: "Vương Nhi có một việc muốn cầu nhị tiểu thư thành toàn!"

"Có chuyện gì thì người cứ việc nói, ta có thể làm khẳng định sẽ thành toàn người!" Gặp Vương Nhi như thế, Vô Ưu liền xoay người ở dưới cây ngô đồng ngồi xuống trên một tảng đá.

Vương Nhi thấy thế, nhanh đi sai tiểu nha đầu đứng cách đó không xa đem một chén nước canh bùng lên. "Nhị tiểu thư, đây là nước ô mai vì ngài mà làm, mời ngài nếm thử!"

"Ân. Người nói đi, ta nghe đây!" Vô Ưu tiếp nhận bát trà trong tay tiểu nha đầu kia, cúi đầu uống xuống mấy ngụm, ân, hương vị thật sự là thật ngon, hơn nữa lại mát lạnh như thế, khẳng định là đã dùng nước giếng ướp lạnh qua, uống thêm mấy ngụm nữa, trong lòng liền thoải mái rất nhiều, cũng không thấy nóng!

"Nhị tiểu thư, ngài cũng biết muối muối của tiểu nhân Phuong Nhi, nàng là nha đầu thô sử làm ở trong phòng lão thái thái, hiện tại trong thôn trang cần mua thêm hai cái nha đầu, tiểu nhân nghĩ mua cũng là mua, không bằng cho Phuong Nhi đi lại đây, lại mua thêm nha đầu từ lão thái thái, nhất định là Phuong Nhi sẽ hảo hảo làm việc vì nhị tiểu thư!" Vương Nhi khẩn cầu nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu bắt trà đựng nước ô mai cầm trong tay đưa cho Liên Kiều đứng ở bên cạnh, nói: "Phuong Nhi có phải hay không cảm thấy làm trong phòng lão thái thái rất vất vả? Nhưng việc trong thôn trang này cũng không nhẹ, mỗi ngày quét dọn sân với hồ không tính, còn phải chăm lợn chăm gà với chăm vịt, nàng có khả năng tới đây sao?" Phuong Nhi kỳ thực nàng có biết, đây cũng coi như là một nửa hài tử chăm chỉ, hơn nữa duyên cớ lại là con gái của Bình Nhi, cho nên cùng các nàng này vẫn thân cận hơn, nhớ thời điểm năm trước nghị thân cùng với cái gốc tử kia, vẫn là Phuong Nhi báo tin đâu!

"Phuong Nhi chẳng phải bởi vì sợ khổ mới không muốn làm bên người lão thái thái, thật sự là bởi vì hai nha đầu cùng bà tử ở trong phòng lão thái thái đều rất mở mồm, còn Phuong Nhi lại là cái người rất biết分寸 và thành thật, mỗi khi nàng bị khi dễ đều ngầm khóc, làm cho tiểu nhân cùng nương đều rất đau lòng, chỉ là mệnh chúng ta từ nhỏ là nô tỳ, cho nên không có cách nào nói được, cũng không thể không chịu đựng, nhưng bây giờ có cơ hội này, cho nên mới cá gan cầu nhị tiểu thư khai ân đâu!" Vương Nhi nhanh trả lời.

Vương Nhi lời nói làm cho Vô Ưu suy nghĩ, sau đó nói: "Người nói lời này không giả, bình thường người bên lão thái thái quả thật là tài trí hơn người, nhưng đây cũng coi như là chuyện bình thường, cũng giống như ở mấy nhà khác. Đúng rồi, hôm nay người tới cầu ta là tự người đến, hay là cha mẹ người sai đi đến?"

"Là tự tiểu nhân đến, không dám để cho cha mẹ tiểu nhân biết, sợ bọn họ nói là tiểu nhân không biết trời cao đất rộng!" Vương Nhi trả lời chi tiết.

"Uh, đã là như thế này, ta đây liền đáp ứng lời cầu của người, nơi lão thái thái ta sẽ đi nói, chỉ là ta cũng không dám cam đoan là lão thái thái sẽ đồng ý, chỉ có thể xem vận mệnh của Phuong Nhi!" Vô Ưu gật đầu nói.

Vừa nghe Vô Ưu đáp ứng, Vương Nhi nhanh dập đầu nói: "Tiểu nhân thay muối muối cùng với một nhà già trẻ đối với nhị tiểu thư dập đầu!"

"Tốt lắm, ta cũng mệt mỏi rồi, nắng giữa trưa rất độc, các người cũng đều đi chọn mát một lát đi." Nói xong, Vô Ưu liền đứng lên.

"Nhanh dẫn nhị tiểu thư đi phòng sau nhà giữa nghỉ ngơi, nơi đó tiểu nhân chuyên môn vì ngài mà quét dọn, vào thời điểm mùa hè cũng mát mẻ thanh tịnh hơn!" Vương Nhi nhanh đứng lên chỉ huy tiểu nha đầu bên cạnh nói.

"Ân." Vô Ưu gật gật đầu, sau đó liền theo tiểu nha đầu kia dẫn đường, chủ tớ hai người một đường đi về phòng nghỉ.

Lúc vào phòng, quả thực có một trận gió đánh úp tới, vừa thấy trong phòng có cửa sổ hướng nam bắc thông thấu ra bên ngoài, ánh nắng mặt trời chiếu vào cũng không nhiều, trên giường còn được bày chiếu tinh xảo, những gia cụ đều được gây trúc lục sắc chế thành, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền cảm giác thanh lương rất nhiều. Tiểu nha đầu từ kia vội vàng đi múc nước rửa mặt, cúi đầu hầu hạ Vô Ưu rửa mặt, sau đó Vô Ưu sai nàng đi. Cởi áo

khoác, nằm ở trên chiếu, Tiết Vô Ưu cười nói: "Vượng Nhi làm việc thật đúng là rất chu đáo!" Nơi này bài trí thật sự là rất thanh u mát mẻ, Vô Ưu rất là thích.

"Đúng vậy, đừng nhìn hán tuổi chưa lớn, thực sự là cái người rất cẩn trọng, hơn nữa đối với ngài cũng thật kính trọng, nhị tiểu thư ngài quả thật là không có nhìn lầm người! Nếu như lần này ngài đem muội tử của hán đến thôn trang này, khẳng định là hán sẽ đối với ngài càng thêm trung thành." Liên Kiều cười nói.

Lúc này, Vô Ưu đã có chút mệt mỏi, mí mắt trên cùng mí mắt dưới đánh nhau, nhẹ giọng nói một câu: "Người cũng ngủ một hồi đi!" Sau đó, cũng không nói lời nào. Liên Kiều thấy thế, vì Vô Ưu gém gọn góc chăn trên người, rồi nằm ở trên giường nhỏ trong góc tường đi ngủ..

Phía này, Lí thị cùng Dung tỷ ở trong sương phòng cũng đang tức giận bất bình.

"Hiện tại tổ mẫu cũng thật quá bất công, ngay cả ca ca cũng không bằng đứa Vô Ưu kia, trước kia người tổ mẫu yêu nhất là ca ca, hiện tại phụ thân càng không cần phải nói!" Tiết Dung cảm quát trở ngồi một bên phẫn một bên oán giận nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-4: Nông trang thanh u (4)

Editor: Từ Sắc Y

Ánh mắt Lí thị còn không ngừng nhìn cửa sổ ở phía sau trên, đôi mắt tham lam ghen tị nói: "Thôn trang tốt như vậy, ca ca người còn chưa làm được, thì cái tiểu chân kia thế nhưng lại có được bản sự như vậy, nói mua thôn trang liền mua một cái, hơn nữa hiện tại còn sửa chữa tốt đến như vậy! Ta không tin là nàng đều dùng tiền của bản thân mua, mà không có tham chút tiền của nhà chúng ta. Đúng rồi, vừa rồi tổ mẫu người không phải đã nói sao? Cho người giúp đỡ quản một chút chuyện trong nhà, như vậy vừa vặn, người nên lưu ý tốt khoản chi của phòng thu, xem xem đại phòng của các nàng đến cùng là tham bao nhiêu, lần này chúng ta phải cho các nàng ta nhổ ra đủ! Nói không chừng hơn phân nửa cái thôn trang này đều là tiền Tiết gia mua đâu. Đến lúc đó thôn trang này còn không phải là của ca ca người?"

Nghe nói như thế, đôi mắt Tiết Dung lưu chuyển, cười nói: "Nương, ngài yên tâm, ta khẳng định sẽ lưu ý tốt, chỉ là nếu thực sự phát hiện ra các nàng tham tiền, thì đến lúc đó thôn trang này là của ca ca, còn ta đây thì có chỗ tốt gì nha?"

Nghe xong nữ nhi nói, khóe miệng Lí thị không khỏi co rút. "Ta biết người là người khôn khéo, cho tới bây giờ làm việc đều muốn hỏi báo, cho nên người yên tâm, đến lúc đó thôn trang này là của ca ca người, trong hàng năm thôn trang này thế nào cũng phải có chút tiền thu đi? Đến lúc đó ta sẽ nói với ca ca người hàng năm đều cho người một ít!"

"Nương nói được ý kiến hay, chỉ là đến lúc đó ca ca không nhất thiết sẽ đáp ứng đâu!" Trong mắt Tiết Dung tính kế.

"Chẳng lẽ chút ấy chủ tử ta còn làm không xong sao? Chờ thời điểm ca ca người nhận chưởng gia còn không phải là nương người là đương gia?" Lí thị tràn đầy tự tin nói.

Nghe lời thế hứa hẹn, Tiết Dung cười nói: "Nương yên tâm, hết thấy đều để ta lo là được!"

"Ân." Lí thị vừa lòng gật gật đầu.

Thời gian ngủ trưa đi qua, sắc trời đã dần tối xuống, Tiết lão thái thái dẫn mọi người lại ở đi vòng vòng trong thôn trang rồi, liền mang theo mọi người dọn đường hồi phủ.

Vài ngày sau vào một giữa trưa, bên ngoài là mặt trời chói chang trên đỉnh trời, thiên phảng trên cây phảng phát như bắt đầu kêu to, Vô Ưu nằm nghiêng trên giường chợp mắt một chút thì cảm thấy xung quanh đều nóng hầm hập.

"Nhị tiểu thư?" Không biết khi nào, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi của Liên Kiều nhỏ giọng kêu.

"Ân?" Tuy rằng lỗ tai nghe được tiếng gọi của nàng, nhưng mí mắt của Vô Ưu vẫn còn có chút nặng trĩu, cho nên chỉ lên tiếng khẽ.

"Vừa rồi tiên sinh phòng thu chỉ lặng lẽ nói cho nô tì, nói là mấy ngày nay tam tiểu thư thường thường chạy đến phòng thu chỉ lật đi lật lại xem sổ sách, hơn nữa chỗ này còn hỏi một câu chỗ kia hỏi một câu, không biết là muốn làm gì!" Liên Kiều nhẹ giọng ở bên tai Vô Ưu trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu đang buồn ngủ cũng không ngủ nổi, nhẹ nhàng mở to mắt, nói: "Nàng còn có thể làm cái gì? Chắc chắn là không có lòng tốt đi!"

"Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Không bằng nói cho Đại nãi nãi phân phó tiên sinh phòng thu chỉ không cho nàng xem sổ sách?" Liên Kiều đề nghị nói.

"Vậy chẳng phải là có vẻ như chúng ta càng có cái gì mà không cho người khác xem được?" Nói một câu, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nói: "Người đi nhìn một cái nói cho tiên sinh phòng thu chỉ, nếu Dung tỷ lại đi xem sổ sách, thì cứ cho nàng tùy tiện xem, nàng muốn thế nào liền thế nấy, không cần để ý tới nàng!"

"Này..." Liên Kiều nhú mày, làm không hiểu nhị tiểu thư đến cùng là có ý tứ gì.

"Theo lời của ta nói mà làm là được rồi!" Gặp bộ dáng Liên Kiều không hiểu, Vô Ưu lại nói một câu.

Lúc này, Liên Kiều biết nhị tiểu thư nói như vậy khẳng định là có đạo lý của nàng, cho nên sau khi lên tiếng trả lời liền đi, không bao lâu lại trở về bầm bao là đã nói chuyện cáo cho tiên sinh phòng thu chỉ...

Hai ngày sau, Vô Ưu mang theo Liên Kiều lại đi tới hầu phủ Yên Ôn.

"Tham kiến Hầu gia, tham kiến phu nhân!" Đi đến trong phòng, Vô Ưu thở dài thỉnh an Thẩm Trần nằm ở trên sạp cùng với Diêu thị đang đứng ở kế bên sạp an nói.

Nhìn thấy Vô Ưu, Diêu thị nhiệt tình cười nói: "Tiểu vương đại phu, người không biết, mấy ngày nay đại gia có thể đi được một hai bước, tuy rằng vẫn không quá hăng hái, nhưng đại khái mỗi ngày đều có chuyển biến tốt đâu!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu quay đầu nhìn sang Thẩm Trần đang tựa vào trên gối, một thân áo choàng màu xám bạc, giống như là khí sắc không tệ, cả người phảng phất như thay đổi không giống như trước! Rồi cười nói: "Vậy là tốt rồi!"

"Mau đỡ đại gia nằm xuống, vì đại gia ghim kim!" Diêu thị một bên phân phó nha đầu bên người một bên bản thân cũng chủ động làm.

Chỉ thấy một nha đầu trẻ tuổi mặc y phục khác nhanh đi tới, muốn chủ động thủ vì Thẩm Trần cởi áo choàng, không nghĩ tới ánh mắt Diêu thị chợt lóe lên, phân phó nàng nói: "Người đi đem khăn xanh lớn của đại gia đến!" Tay nàng kia giờ giữa không trung cứng đờ một chút, liền nhanh xoay người đi. Sau đó, nha đầu Xuân Hoa bên người Diêu thị tiến lên cùng với Diêu thị vì Thẩm Trần cởi áo choàng. Hai mắt Vô Ưu không khỏi nhìn nhiều hơn về phía nữ tử kia đi đến tủ quần áo lấy ra khăn lớn, chỉ thấy nàng mặc một kiện vải lụa nhạt sắc bời để giày, trên đầu còn cắm thêm mấy trâm bạc được khảm trân châu, dáng người gầy yếu, mặt mày xinh đẹp, bộ dáng như biết vâng lời chỗ nào cũng không dám nói nhiều lời. Nghĩ rằng: Người này là ai vậy? Ăn mặc so với bộ dáng của nha đầu ăn mặc hoa lệ hơn, lại còn không có đi cùng chủ tử.

"Nãi nãi, khăn lớn tìm được rồi." Sau đó, nàng kia liền cầm một khăn lớn được thêu hoa đi tới, cung kính đối với Diêu thị bầm báo nói.

"Đế ở đây đi!" Diêu thị chỉ chỉ trên bàn nhỏ bên cạnh giường, ngay cả nhìn cũng đều không hề liếc mắt nhìn nàng một cái. Sau đó, Diêu thị liền quay đầu đối với Vô Ưu cười nói: "Tiểu vương tiên sinh, thỉnh thi châm!"

"Là." Vô Ưu gật đầu một cái, liền đi tới trước giường, lúc này Thẩm Trần đang mặc trung y, Vô Ưu tiếp nhận ngân châm trong tay Liên Kiều, rồi bắt đầu hết sức chăm chú thực châm.

Đại khái sau một ly trà nhỏ, Vô Ưu đã đem bảy bảy bốn mươi chín căn ngân châm đều ghim vào trong cơ thể Thẩm Trần, dựa theo lệ thường, châm này cần phải để lại ở trong cơ thể Thẩm Trần ít là một một ly trà nhỏ mới có thể. Vô Ưu lau mồ hôi trên trán một phen, rồi ngồi ở một bên trên thêu đơn nghỉ ngơi, thì một người đã đem một chén nước trà đưa đến trước mặt nàng, "Tiểu vương tiên sinh, thỉnh dùng trà!"

Nghe được một thanh âm rất êm tai, Vô Ưu ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy đúng là nữ tử vừa rồi đi lấy khăn to, nàng nhanh gật đầu nói: "Đa tạ!" Sau đó, tay liền tiếp nhận nước trà, đưa vào trong miệng uống vào hai ngụm.

Diêu thị luôn luôn đều ngồi ở bên người trượng phu, hơn nữa còn hỏi Vô Ưu một ít vấn đề về chân Thẩm Trần. "Tiểu vương tiên sinh, đại gia châm như vậy có phải là đều phải luôn luôn ghim hay không?"

"Có hiệu quả thì cần luôn luôn kiên trì, đợi đến khi không có hiệu quả thì sẽ không tiếp tục!" Vô Ưu trả lời.

"Vậy hi vọng luôn luôn đều có hiệu quả, đợi đến khi đại gia có thể đi đứng tự nhiên!" Diêu thị quay đầu nhìn Thẩm Trần cười nói, trong ánh mắt kia lại tràn ngập mong đợi cùng không muốn xa rời. Từ trong ánh mắt Diêu thị có thể nhìn ra được Diêu thị hẳn là rất yêu trượng phu của nàng, mà ánh mắt Thẩm Trần nhìn nàng cũng thật ôn nhu, bọn họ hẳn là một đôi vợ chồng rất ân ái đi? Chỉ đáng tiếc là chân Thẩm Trần bị tê liệt mười năm, chắc hẳn luôn luôn là Diêu thị ở bên người chiếu cố đi? Cái này cũng được coi như là gặp hoạn nạn mới biết vợ chồng.

Còn nói thêm hai câu, bên ngoài bỗng nhiên có một nha đầu tiến vào bầm báo nói: "Đại nãi nãi, lão phu nhân kêu ngài đi qua!"

Nghe nói như thế, Diêu thị nói: "Đại gia đang ghim kim, có biết lão phu nhân bảo ta đi qua có chuyện gì không?"

"Hỏi Đại nãi nãi, nghe nói là nhị gia muốn xuất chinh, nên cho Đại nãi nãi đi qua giúp đỡ mua thêm một ít quần áo và đồ dùng mùa đông." Nha đầu kia hỏi bầm nói.

Ngồi ở một bên Vô Ưu nghe được Thẩm Quân muốn xuất chinh, nghĩ rằng: Ở cổ đại không có phương tiện giao thông gì, nói xuất chinh chậm thì nửa năm lâu thì vài năm, vậy chuyện hôn sự giữa hắn cùng với Ngọc quận chúa xem ra là thật không có tin tức?

Nghe nói như thế, Diêu thị nhân tiện nói: "Người đi báo lão phu nhân, chờ đại gia ghim xong rồi ta đi qua!"

Nha đầu kia vừa định theo mệnh lệnh đi ra ngoài, không ngờ Thẩm Trần nằm ở trên giường lại mở miệng ."Chờ một chút!" Sau đó quay đầu đối với Điều thị nói: " Sự tình nhị đệ xuất chinh quan trọng hơn, ta nơi này không có gì, người mau đi sang đó xem một chút đi!"

Nghe được lời phu quân nói, Điều thị có chút do dự, muốn đáp ứng, nhưng đôi mắt cũng tại giây phút kia nhìn thấy bóng dáng mặc vải màu xanh nhạt bởi để giày chột lóe xuất hiện. Lúc này, đôi mắt Thẩm Trần nhìn theo phương hướng thê tử nhìn lướt qua, sau đó mới nói: "Màn Hình người đi với Đại nãi nãi người đi, nhìn người ở đó có cái gì còn có thể giúp được!"

Đột nhiên nghe được người đang nằm gọi mình, “nha đầu kia” sững sốt một chút, sau đó nhanh phúc phúc thân mình, nói: "Là!"

Thấy Màn Hình cùng đi với bản thân, Điều thị mới cười nói: "Đại gia, ta để lại Xuân Hoa chiếu cố người, ta đi rồi sẽ nhanh trở lại!"

"Àn." Thẩm Trần gật gật đầu.

"Tiểu vương đại phu, thất lễ!" Điều thị đối với Vô Ưu nói một câu, rồi đứng dậy đi.

"Phu nhân xin cứ tự nhiên!" Vô Ưu nhanh đứng dậy. Nhìn bóng dáng mặc vải màu xanh nhạt vải bởi để giày đi cùng Điều thị ra ngoài, không khỏi nghĩ rằng: Thi ra nữ tử này gọi là Màn Hình, một cái tên rất êm tai, chỉ là đến cùng nàng là thân phận gì? Thế nào dường như Điều thị lại rất cố kỵ nàng ta!

Điều thị cùng Màn Hình đi khỏi, ước chừng thời gian không sai biệt lắm, Vô Ưu liền đứng dậy bắt đầu vì Thẩm Trần rút châm, sau khi bảy bảy bốn mươi chín căn ngân châm rút ra xong, sau đó Vô Ưu đều là mồ hôi, dù sao hiện tại đã tới ngày nóng rồi!

Xuân Hoa hầu hạ Thẩm Trần tựa vào gối mềm tốt rồi, thì Thẩm Trần liền phân phó nói: "Xuân Hoa, người đi phòng bếp sai các nàng đưa tới một ít nước ô mai ướp lạnh cùng điểm tâm lại, ta có chút đói bụng rồi, với lại những điểm tâm chúng ta tự đặc chế người lấy ra cho tiểu vương đại phu thường thức đi!"

"Là." Xuân Hoa gật gật đầu, sau đó liền đối với Liên Kiều đứng ở một bên nói: "Đi theo ta!" Sau đó Liên Kiều liền đi theo đi ra ngoài.

Các nàng đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Trần đang tựa vào gối mềm cùng với Vô Ưu đang ngồi ở trên thêu đơn, lần đầu tiên cùng vị Hầu gia này ngồi một chỗ, Vô Ưu không biết nên nói cái gì? Không nghĩ bên tai lại truyền đến thanh âm của Thẩm Trần. "Nữ nhân các người đó có phải hay không đều là lòng dạ hẹp hòi?"

Nghe nói như thế, trong lòng Vô Ưu hoảng hốt! Ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy Thẩm Trần đang nhìn bản thân, nàng không khỏi đỏ mặt. Nghĩ rằng: Hắn vừa rồi mới nói cái gì? Nữ nhân các người? Chẳng lẽ hắn đã biết mình là nữ nhi? Nghĩ xong lại cúi đầu xem xem bộ nam trang trên người, không biết có phải hay không nàng vừa rồi nghe lầm? Vẫn là chính nàng hiểu ý sai rồi?

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57-5: Nông trang thanh u (5)

Editor: Từ Sắc Y

Thấy nàng như thế, Thẩm Trần không khỏi cười. Nói: "Không nghĩ tới bệnh của ta này cuối cùng là được một nữ đại phu chữa khỏi, điều này thật sự là làm chon am nhân khắp thiên hạ phải xấu hổ !"

Nghe đến đó, Vô Ưu đã xác định là đối phương đã biết đến thân phận nữ nhi của bản thân, là nữ nhân thì là nữ nhân, kỳ thực nếu không phải vì chút thuận tiện cho xuất nhập phủ, thì nàng cũng không muốn giấu diếm gì. Cho nên, ngay sau đó, Vô Ưu liền thông dong nói: "Không biết Hầu gia từ khi nào thì nhìn ra tiểu vương là thân nữ nhi?"

"Từ khi từ ta gặp khỏi sắc cho đến sau này." Thẩm Trần trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi cười. "Cũng phải, lúc trước Hầu gia không hề lấy con mắt nhìn qua tiểu vương, đã khẳng định rằng y thuật của tiểu vương trị không hết bệnh của Hầu gia!"

Lời Vô Ưu nói làm cho Thẩm Trần xấu hổ cười. "Thật sự là ta xem nhẹ người, ta hướng người xin lỗi!"

"Xin lỗi thì không cần, tiểu vương chỉ cần có thể chứng minh thực lực của mình là tốt rồi!" Vô Ưu cười nói.

"Người đã chứng minh rồi, xem ra lần này Tàn Hiến mang đại phu đến quả thật là không giống với bình thường!" Thẩm Trần cười nói.

Sau khi nói hai câu nói, Vô Ưu cười hỏi: "Không biết vừa rồi vì sao Hầu gia lại nói nữ nhân chúng ta đều là lòng dạ hẹp hòi? Lời này là chỉ ai đây?"

Nghe được câu hỏi của Vô Ưu, Thảm Trần hạ mi, sau đó nói: "Vừa rồi ta nói là tiện nội* ta, nữ nhân ai cũng có chút lòng dạ hẹp hòi, cùng người không có liên quan gì, người không cần làm phiền lòng!"

[*Tiện nội: Từ chỉ vợ mình một cách khiêm tốn khi nói với người khác-Trích từ điển.com]

Lời Thảm Trần nói làm cho Vô Ưu nhướng một bên mày. Nghĩ rằng: Vừa rồi Diêu thị muốn đi, nhưng ánh mắt lại vẫn đều di chuyển trên người nữ tử kêu là Mãn Hinh kia, sau khi nghe Thảm Trần lên tiếng cho nữ tử kia cùng đi với Diêu thị, thì nàng mới vui vẻ đi trước, không biết nữ nhân kia đến cùng là ai? Sau đó, Vô Ưu liền hỏi: "Không biết nữ tử tên kêu là Mãn Hinh là người nào trong Hầu gia? Mới làm cho Hầu gia phụ nhân..."

Nói tới đây, Vô Ưu ngừng nói, đại khái Thảm Trần cũng biết được ý tứ muốn hỏi của nàng. Quả nhiên, Thảm Trần cười nói: "Mãn Hinh là thị thiếp của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-1: Có ý định làm khó dễ (1)

Editor: Từ SắcY

Nghe nói như thế, Vô Ưu vừa rồi hoài nghi bỗng chốc liền bình thường trở lại, thì ra là thế! Trách không được nàng kia ở trước mặt Diêu thị rất biết vâng lời này nọ, hơn nữa còn lại thập phần dè dặt cẩn trọng, mà Diêu thị có thể nói là khắp nơi đề phòng nàng kia, thì ra là thế thiếp ghen tị. Nàng không khỏi thở dài: "Ai!"

"Chuyện nhà ta làm cho người chê cười." Thảm Trần nhìn Vô Ưu hỏi.

"Không có! Hầu gia hiểu lầm." Vô Ưu nhanh phủ nhận.

"Vậy người vì sao thở dài?" Thảm Trần truy vấn.

Vô Ưu đành phải trả lời: "Ta chỉ là cảm giác ở thế giới này rất khó khăn với nữ nhân, trượng phu vốn là người thân mật nhất, nhưng phải còn cùng người khác tranh đến tranh đi, sợ bản thân không cẩn thận một cái thì trượng phu đã bị người khác đoạt đi rồi!"

Nghe nói như thế, ánh mắt Thảm Trần nhìn cây cối bên ngoài cửa sổ nói: "Nam tôn nữ tì, một phu nhiều thê đều là nhận thức từ xưa đến nay mà thành, ở thế giới này vốn là không thể thay đổi!"

"Nhưng điều này đối với nữ nhân mà nói thì không công bằng!" Vô Ưu thốt ra.

Nghe được lời nói kinh thế hãi tục như thế, Thảm Trần không khỏi nhìn chăm chú Vô Ưu nhiều hơn một khắc, Vô Ưu lúc này cũng tự biết mình nói lỡ miệng, dù sao ở xã hội này nói ra những lời nói như vậy thì có thể sẽ bị người coi là quái vật, nàng chỉ phải cúi đầu không nói. Trong phòng lại yên tĩnh một khắc, may mắn sau đó Xuân Hoa đi lấy điểm tâm cùng nước ô mai đã trở lại, mới đánh vỡ sự yên tĩnh cùng xấu hổ.

"Đại gia, điểm tâm cùng nước ô mai đến đây!" Xuân Hoa xoay người từ trong tay nha đầu hai tay bưng nước ô mai đưa tới trong tay Thảm Trần. Sau đó, lại bưng lên một chén cho Vô Ưu, nước ô mai này quả nhiên là nước đá trong veo, so với giềng nước ở trong thôn trang còn muốn mát hơn. Phải biết rằng ở cổ đại này băng là thực phẩm xa xỉ, chỉ có quý tộc cùng thương nhân mới có thể dùng được.

Sau đó, Vô Ưu lại dặn Xuân Hoa vài câu là phải chú ý đổi lại phương thuốc, mới cáo từ theo trong phòng Thảm Trần đi ra. Vô Ưu có thể cảm giác được dường như lúc nàng đi ra ánh mắt Thảm Trần nhìn nàng không ngừng. Trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, có phải hay không hôm nay mình nói quá mức cho làm cho người ta phải kinh dị?

Mới vừa đi ra sân hầu Yên Ổn, Liên Kiều đã mang theo hộp đựng thức ăn đi lên. Cười nói: "Hầu gia mở miệng thật là không giống, điểm tâm hôm nay là món làm tốt nhất trong phòng bếp, nô tì còn chưa từng thấy qua điểm tâm còn có thể làm ra nhiều loại đa dạng như vậy!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi cười nói: "Người nha, chỉ có biết ăn thôi!"

"Nô tì nghĩ không phải là bản thân có thể thường ăn, vật này nếu cầm đưa cho lão thái thái cùng Đại nãi nãi ngài không phải cũng có mặt mũi sao?"

Khóe miệng Tiết Vô Ưu câu lên, bước chân vừa mới bước ra nhị môn, không nghĩ tới lúc nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy một bóng dáng màu đen, lúc này người nọ vừa vịn đi vào đại môn, phía sau là Thảm Ngôn đi theo, hắn vừa đi một bên vừa cùng người phía sau phân phó cái gì đó. Đột nhiên nhìn thấy Thảm Quân, bước chân của Tiết Vô Ưu ngừng lại một chút!

"Ngài nói Thảm tướng quân có phải hay không là quái nhân (người quái dị)? Bất cầu ngôn tiểu (tính cách nghiêm túc) cũng thôi đi, thế nào dù xuân hạ thu đông cũng đều mặc một thân màu đen? Không lẽ trời nóng cũng không ngại nóng?" Liên Kiều cũng thấy được Thảm Quân cách đó không xa, không khỏi ở bên tai Vô Ưu hỏi.

"Ồ trong nhà người ta còn bàn tán chuyện người ta, cẩn thận để cho người khác nghe thấy được!" Vô Ưu nhắc nhở Liên Kiều một câu.

Nghe nói như thế, Liên Kiều nhanh nhìn trái phải, không nhìn thấy hạ nhân đi qua nàng thả lỏng người vỗ vỗ ngực một chút. Oán trách nói: "Ngài muốn hù chết ta!"

Bộ dáng của Liên Kiều làm cho Vô Ưu nhìn không được bật cười. Chính là vào lúc này, chắc hẳn Thẩm Quân cũng đã thấy được Vô Ưu, liền thay đổi phương hướng đi của mình, lập tức đi về phía các nàng. Gặp Thẩm Quân đi tới, trong lòng Vô Ưu thế nhưng có chút khẩn trương không hiểu!

"Tham kiến Thẩm tướng quân!" Chờ Thẩm Quân đi tới trước mặt nàng, Vô Ưu thờ dãi hành lễ nói.

"Tiểu vương đại phu không cần đa lễ!" Thẩm Quân một tay chấp ở sau lưng, một tay để ngoài nâng tay Vô Ưu một chút.

"Tạ tướng quân!" Vô Ưu cúi đầu cảm ơn. Trong lòng giờ phút này đột nhiên suy nghĩ: Ca ca hẳn Thẩm Trần chỉ cần vài lần nhìn nàng đã nhận thức được bản thân là phận nữ nhi, không biết hẳn có hay không nhận ra mình? Cho nên nàng hơi cúi đầu, có chút không dám ngẩng đầu.

Thẩm Quân liếc mắt nhìn Vô Ưu cúi nửa đầu một cái, sau đó nói: "Bệnh tình của huynh trưởng đã có khởi sắc nhiều, tinh thần cả người hẳn cũng có không ít, đã bao nhiêu năm qua hẳn luôn luôn sống trong bóng tối tê liệt không thể tự thoát ra được! Chuyện này ít nhiều gì cũng nhờ có người." Thẩm Quân từ nhỏ cùng ca ca Thẩm Trần cảm tình rất tốt, những năm gần đây bệnh của hầu Yên Ôn dường như cũng thành tâm bệnh của hắn, lần này có thể có thay đổi như thế, trong lòng Thẩm Quân cũng dị thường cao hứng.

Nghe được lời Thẩm Quân cảm tạ, Vô Ưu nhanh nói: "Tiểu vương là đại phu, làm cho bệnh của bệnh nhân khỏi là bổn phận của tiểu vương, cho nên Thẩm tướng quân không cần lo lắng!"

Sau đó, Thẩm Quân liền từ trong tay Thẩm Ngôn phía sau tiếp nhận một tấm ngân phiếu, rồi đưa cho Vô Ưu nói: "Ngày mai ta sẽ xuất chinh, không biết đến khi nào mới có khả năng trở về, đây là chân kim sáu tháng cuối của huynh trưởng ta, mời nhận lấy!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vừa nhắc đầu, chỉ thấy trên mặt Thẩm Quân vẫn như cũ không có bao nhiêu biểu cảm, một đôi mắt sâu thẳm giống như đầm nước sâu không thấy đáy, không biết thế nào nhưng ánh mắt luôn làm cho nàng cảm thấy một chút hoảng hốt không thể hiểu! Sau đó, Vô Ưu nhanh tiếp nhận ngân phiếu trong tay Thẩm Quân, cúi đầu vừa thấy, không khỏi nói: "Một ngàn lượng? Không được! Cái này nhiều lắm, lần trước ta đã thu của người nhiều như vậy, lần này tuyệt đối không thể lại nhận được!" Có thể thấy được Thẩm Quân này thật sự là một bại gia tử, nếu cho là y thuật của đại phu cao, thì cũng chưa hề có ai lại đi trả thù lao như vậy, có thể thấy được những năm qua nam nhân này độc thân không (giải phóng) được, cho nên mới không để ý tiền mà hào phóng như vậy!

"Chỉ cần bệnh huynh trưởng có thể trị tốt, ta táng gia bại sản cũng không tiếc, người nhận lấy đi, hi vọng lúc ta không ở đây người có thể chăm sóc chữa trị tốt bệnh cho huynh trưởng, ta còn có việc, thất lễ!" Chỉ nói hai câu, Thẩm Quân liền quay đầu đi, vốn là mặc kệ Vô Ưu chột từ ở phía sau.

Nhìn đạo bóng dáng màu đen xa xa kia, Vô Ưu cúi đầu nhìn ngân phiếu trong tay, không khỏi cảm giác được tờ giấy trong tay kia thật sự rất nặng, thu nhiều bạc của người ta như vậy, nếu chân của hầu Yên Ôn không thể khôi phục như thường vậy áp lực này là rất lớn!

Sau khi đi ra khỏi đại môn hầu phủ Yên Ôn, lên xe ngựa, Liên Kiều mới ở bên tai Vô Ưu nói: "Nhị tiểu thư, vừa rồi nô tì có đi theo nha đầu Xuân Hoa bên người phu nhân hầu Yên Ôn vào trong phòng bếp lại tình cờ nghe được nữ đầu bếp cùng mấy bọn hạ nhân bàn tán chuyện đại tướng quân uy vũ cùng với Ngọc quận chúa Tần gia đâu!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58-2: Có ý định làm khó dễ (2)

Editor: Từ SắcY

"Các nàng bàn tán cái gì?" Vô Ưu hỏi.

Sau đó, Liên Kiều lại lải nhải đem những điều nghe được nói cho Vô Ưu nghe. "Nghe nói sau khi Tần Hiền Tần đại nhân thành thân, Tần gia cùng Thẩm gia đều có ý muốn xử lý hôn sự của Thẩm tướng quân với Ngọc quận chúa, nhưng ai biết là Thẩm tướng quân không đồng ý cưới Ngọc quận chúa đâu, cho nên sau khi Ngọc quận chúa nghe nói rồi đến tìm Thẩm tướng quân, cũng không biết Thẩm tướng quân cùng Ngọc quận chúa nói cái gì, mà Ngọc quận chúa khóc rồi chạy đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu không nói. Nghĩ rằng: chuyện Ngọc quận chúa thích Thẩm Quân hầu như toàn thành này đều biết, bằng không cũng sẽ không thể để đến hai mươi tuổi chưa xuất giá. Nàng luôn đều cho rằng Thẩm Quân vô tình Ngọc quận chúa có ý, hôm nay quả nhiên xem ra là thật. Chỉ là không biết Thẩm Quân đến cùng là không thích Ngọc quận chúa, hay là trong lòng đã có người khác? Thẩm Quân năm nay đại khái cũng đến hai mươi tư tuổi rồi, ở Đại Tề tuổi này hầu như đều đã làm cha rồi đi? Hắn muốn vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm, hiện tại kỳ hạn ba năm này cũng đã đến rồi.

Gặp Vô Ưu không nói chuyện, Liên Kiều còn nói: "Đừng rồi, nghe nói Thảm tướng quân có một hồng nhan tri kỷ, mà hồng nhan tri kỷ kia lại là người ở trong kinh thành mở một túp phường, họ còn nói là Ngọc quận chúa cho rằng Thảm tướng quân đối với nữ tử mở túp phường kia có tình cảm cho nên mới không chịu cưới nàng, vì vậy Ngọc quận chúa đã bỏ chạy đến chỗ túp phường đó đại náo một hồi!"

"Còn có loại chuyện này?" Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhướn mày. Nghĩ rằng: Ngọc quận chúa cũng quá mất lý trí đi, làm như vậy chẳng khác nào là cam chịu làm bia cho người cần nuốt, về sau nàng phải làm như thế nào? Nhưng ngẫm lại Ngọc quận chúa khổ luyện Thảm Quân nhiều năm như vậy, đợi đến khi đã thành gái lỡ thì, hơn nữa tính cách lại thiên chân hồn nhiên, từ nhỏ cha mẹ đã song vong, còn được vợ chồng Tần thừa tướng cùng Tần Hiến cực kỳ sủng ái, cho nên tính cách mới có chút tùy hứng, nhất thời bị xúc động mới làm nên sự tình này cũng là điều dễ hiểu.

"Nghe nói Tần lão phu nhân vì việc này mà rất tức giận, hai nhà Tần Thảm qua lại lâu năm, mà Thảm tướng quân cùng Tần Hiến Tần đại nhân cũng là bạn tốt với nhau, và cũng bởi vì việc này mà làm cho hai nhà không được thoải mái. Vừa vặn ở ngoài biên cương có bộ tộc Di gây chuyện, cho nên Thảm tướng quân tự mình xin mang quân đi tới biên cương đâu, nói ra kỳ thực là vì tránh Ngọc quận chúa đi!" Liên Kiều tiếp tục nói.

"Ngọc quận chúa thật đúng là đáng thương!" Vô Ưu nghĩ rằng: Có điều gì làm cho người ta thống khổ hơn so với chuyện chính mình khổ luyện si chờ đợi một người nhiều năm mà người đó vốn là đối với bản thân vô tình? Điều này làm cho Vô Ưu cũng có chút muốn biết suy nghĩ của Thảm Quân, chẳng lẽ đúng như người ngoài truyền tai nhau, nữ tử ở trong lòng Thảm Quân kia là một người mở túp phường? Chắc là vì thân phận đối phương cho nên mới khó có thể vào được cửa Thảm gia? Nếu như là như vậy, thì Thảm Quân cũng được coi như là một người vì tình, nếu muốn danh vọng thì chỉ gia thế của Ngọc quận chúa thôi, cưới nàng, Thảm Quân khẳng định là sẽ một bước lên mây, đây là một hôn sự được rất nhiều công tử thế tộc tha thiết ước mơ, nhưng Thảm Quân lại không chút do dự buông tha, không biết nữ tử mở túp phường kia là người ra sao, thế nhưng lại có thể làm cho người lạnh lùng như băng Thảm Quân kia đổi dời như thế, Vô Ưu thật sự muốn được nhìn thấy vị nữ tử kia có phải hay không là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành? Mà trong lòng, Vô Ưu đối với Thảm Quân cũng có thêm một chút hảo cảm. Dù sao tại đây chuyện hôn nhân thường được xem như đá kê chân cho giới quý tộc, người có thể chân chính theo đuổi tình yêu của mình thật sự đã ít lại còn ít hơn. Đương nhiên, Tần Hiến cũng coi như một người như vậy, trách không được hai bọn họ hai là bạn tốt của nhau, không phải nói người chơi theo bầy, vật hợp theo loài sao? Xem ra thật sự là có chút đạo lý. Nhớ tới Tần Hiến, nàng không khỏi sẽ nghĩ tới Lan Hinh, không biết nàng ở Tần gia thế nào rồi? Có cùng Tần Hiến ở chung hòa hợp hay không? Chuyện đó nàng giúp không được gì, cũng chỉ có thể ở một bên âm thầm chúc phúc cho bọn họ!

"Cũng không phải là vậy đâu! Ngươi nói Ngọc quận chúa muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, lại còn đối với Thảm tướng quân có tình cảm thâm thiết, thế nào Thảm tướng quân lại chướng mắt đâu? A, xem ra nhất định là Thảm tướng quân là có ý trung nhân. Đoán chừng chính là nữ tử mở túp phường kia đi! Ai, nhưng mà một nữ tử mà đi mở túp phường nếu muốn gả cho Thảm tướng quân làm phu nhân, ừ, vậy cũng thật sự là người si nói mộng!" Liên Kiều ở bên tai Vô Ưu tiếp tục lải nhải.

Ở trên xe ngựa xóc nảy một hồi, xe ngựa mới ngừng lại ở trước cửa Tiết gia. Sau khi xuống xe, lập tức có mã phu đem xe ngựa dẫn đi, Vô Ưu với Liên Kiều mới vừa bước tới cửa lớn, không nghĩ đến sẽ một gã sai vặt trông cửa tiến lên thỉnh an nói: "Cấp nhị tiểu thư thỉnh an, truyền lời của lão thái thái, nói là khi nhị tiểu thư trở về lập tức cho ngài đi vào phòng của nàng đâu!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi sùng sốt một chút, bởi vì lão thái thái mặc dù có việc gì cũng sẽ không bao giờ cho người bảo nàng như vậy, hơn nữa hiện tại trên người nàng vẫn mang một thân nam trang, ngay cả quần áo cũng không cho thay? Biết gã sai vặt này chính là người trông cửa, nàng còn hỏi thêm một câu: "Biết lão thái thái tìm ta có chuyện gì sao?"

"Tiểu nhân không biết, là Yên nhi cô nương bên người lão thái thái đến truyền lời nói." Gã sai vặt kia nhanh trả lời.

"Uh, đã biết." Nghe nói như thế, Vô Ưu liền quay đầu đi về phía phương hướng phòng ở của lão thái thái.

Ở sau lưng là cái hòm thuốc, trong tay còn mang theo hộp một thức ăn Liên Kiều vừa đi vừa nói: "Nhị tiểu thư, lão thái thái làm gì mà kêu ngài gấp như vậy?"

"Đi tới đó chẳng phải là sẽ biết?" Vô Ưu nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, nhưng trong lòng biết là khẳng định có duyên cớ.

Lại đi vài bước, tới thời điểm đến hậu trạch, Bình Nhi bỗng nhiên đi lên đón. Vội vã nói: "Nhị tỷ, ngài đã trở lại!"

"Xảy ra chuyện gì?" Gặp Bình Nhi tại đây chờ mình, Vô Ưu cau hạ mày.

"Đại nãi nãi, Nhị nãi nãi, còn có Dung tỷ hiện tại đều ở đang ở trong phòng của lão thái thái đâu, nói là phải đợi người đến nói rõ chuyện khoản gì đó. Ta ở ngoài cửa nghe được hai câu, liền chạy tới tìm người!" Bình Nhi trên mặt tràn đầy lo lắng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó giật giật khóe miệng nói: "Chuyện đến cũng nên đến!"

"Người phải cẩn thận chút!" Bình Nhi dặn nói.

"Ta tự có chừng mực, Liên Kiều, theo ta đi một chuyến!" Vô Ưu đối với Liên Kiều phía sau nói một câu, Liên Kiều nhanh đem hòm thuốc tìm trên lưng lấy xuống đưa cho Bình Nhi, sau đó mới mang theo hộp thức ăn ở trong tay theo sau Vô Ưu vào phòng ở của Tiết lão thái thái.

Vừa đi vào phòng Tiết lão thái thái, nàng đã cảm thấy không khí có chút khẩn trương, chỉ thấy Tiết lão thái thái ngồi ở trên chính đường, Chu thị ngồi ở ghế tựa bên trái, Lí thị thì ngồi ở ghế tựa bên phải, còn Dung tỷ lại ngồi ở dưới Lí thị. Vừa thấy Vô Ưu tiến vào, Tiết lão thái thái nghiêm mặt bộ dáng này đạo gần đây rất ít thấy, còn Chu thị lại là một mặt lo lắng, mà khóe miệng Lí thị cùng Dung tỷ lại nâng lên hai phân cười lạnh, rõ ràng là bộ dáng xem nào nhiệt!

Xem đến đây, dường như trong lòng Vô Ưu đã biết rõ, lập tức đi lên phất tà áo nam trang quỳ xuống bái. Nói: "Vô Ưu cấp tổ mẫu thỉnh an!"

Không đợi Tiết lão thái thái nói chuyện, Lí thị đã trách móc nói: "U, ta nói nhị tiểu thư ngài mặc một thân trang này là đi hầu phủ Yên Ôn xem bệnh đi?"

Thấy bộ dáng Lí thị như lai già bất thiện*, Vô Ưu biểu cảm hỏi: "Không biết nhị nương có gì muốn chỉ giáo?"

[*Lai già bất thiện: già nhân giả nghĩa]

"Ai nha, ai dám chỉ giáo người? Thật không nghĩ tới người còn nhỏ mà lòng dạ lại không nhỏ, thấy nương được chức quản gia thế nhưng lại đem tất cả tiền tiêu vào hầu bao của mình đi. Tỷ tỷ, ngài dạy nữ nhi thật tốt!" Câu nói cuối cùng, là Lí thị đối với Chu thị châm chọc khiêu khích nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-3: Có ý định làm khó dễ (3)

Editor: Từ SắcY

"Muội muội, Vô Ưu không phải là loại người như vậy!" Chu thị đương nhiên là giúp đỡ nữ nhi của mình nói chuyện.

Nhìn đến sắc mặt kia của Lí thị, Vô Ưu tà nghệ hỏi nàng: "Lời nhị nương nói có ý tứ gì? Vô Ưu không rõ!"

Lúc này, Tiết Dung nói chuyện. "Nhị tỷ, người mua thân trang cũng tốt, mua xe ngựa cho tổ mẫu cũng tốt, nhưng tiền đó là tiền người sử dụng của bản thân, người không thể dùng tiền Tiết gia có phải hay không phải? Phải biết rằng Tiết gia chúng ta mặc dù chỉ có hai cửa hàng mấy trăm mẫu nhưng là người ở cũng không ít, vốn cảnh nhà không đặc biệt dư dả, mà người cứ như vậy ngay sau người nhà chúng ta còn không phải là đi ăn không khí kia?"

Lời nói của Tiết Dung làm cho Vô Ưu cười lạnh một tiếng. "Hừ, có cái gì muốn nói người cứ nói rõ ràng là được rồi, không cần nói bên trái một chút, bên phải xa một chút!"

"Ta nhưng nói không nên lời!" Tiết Dung đem mặt quay sang chỗ khác.

Lí thị lúc này tiếp nối lời: "Chính người làm việc đương nhiên là tự mình biết rõ, nếu hiện tại người cầu lão thái thái tha thứ như lời nói, chúng ta cũng không sẽ liều chết mà đánh, dù sao thì đều là người một nhà cả!"

"Hừ, ta thật sự không biết bản thân làm nên sự tình gì mà phải yêu cầu tổ mẫu tha thứ, thỉnh nhị nương chỉ rõ đi!" Vô Ưu thật khinh thường nói.

"Đù!" Lúc này, ngồi ở trên chính đường Tiết lão thái thái quát lớn một tiếng, ai cũng không dám nói thêm nữa. lát sau, Tiết lão thái thái liền thần thái nghiêm túc đối với Vô Ưu nói: "Vô Ưu, hiện tại Dung tỷ nói người tham một số bạc trong nhà, người nói như thế nào?"

"Bạc? Không biết tổ mẫu nói là bạc gì? Nếu là muốn chỉ nhân chứng lời nói của Vô Ưu cũng cần phải đem lời nói rõ đi?" Vô Ưu không hiểu hỏi.

"Àn." Tiết lão thái thái cảm giác Vô Ưu nói đúng, liền quay đầu với Tiết Dung ngồi đối diện ở ghế tựa nói: "Dung tỷ, người nói nhị tỷ người đến cùng là tham kia một số bạc gì? Phải nói tỉ mỉ, chuyện như vậy không thể oan uổng người!"

Nghe được lời Tiết lão thái thái nói, Lí thị hướng về phía Tiết Dung chuyển một ánh mắt, Tiết Dung lập tức đứng lên, trả lời: "Bẩm báo tổ mẫu, mấy ngày trước đây tổ mẫu không phải nói là cho cháu gái giúp đỡ quản gia vài việc vặt sao? Cho nên cháu gái liền thăm chung quanh một chút, trong lúc vô ý mà đến phòng thu chi lật xem một chút sổ sách, mới phát hiện nhà chúng ta có tiêu một bút ngân phiếu một vạn lượng bạc, mà bút bạc trên ngân phiếu viết này đã được đề từ ngân hàng tư nhân hơn nửa năm, mà ngân hàng tư nhân mỗi khi đến nửa năm sẽ kết lợi tức một lần, cho nên một vạn lượng bạc này còn có thêm lợi tức là bốn năm trăm lượng bạc, nhưng cháu gái phát hiện bút bạc này đã bị thiếu hụt, vừa hỏi tiên sinh phòng thu chi mới biết được, thì ra là nửa tháng trước nhị tỷ đã lấy đi rồi, không biết chuyện này nhị tỷ có hay không thông báo tổ mẫu cùng đại nương?" Năm trăm lượng bạc không phải là một số lượng nhỏ, nếu muốn ở phòng thu chi lãnh một bút bạc như vậy theo lời nói, không được Tiết lão thái thái cho phép, như vậy ít nhất Chu thị cũng hẳn là đã biết được.

Nghe xong Tiết Dung nói, Vô Ưu khề cau mày. Lúc này, Tiết lão thái thái lại hỏi: "Vô Ưu, bạc này có phải không người lấy đi?"

"Hồi tổ mẫu theo lời nói bạc là Vô Ưu lấy ra!" Vô Ưu gật đầu xưng là.

Một câu nói lập tức làm cho khóe miệng Lí thị cùng Tiết Dung nâng lên, mà trên chỗ ngồi Chu thị cũng như đứng đống lửa, như ngồi đống than, Tiết lão thái thái quay đầu hỏi Chu thị. "Chuyện Vô Ưu lấy bạc người có biết không?"

"Này..." Chu thị tuy rằng lo lắng cho nữ nhi, nhưng nàng cả đời không biết nói láo. Cho nên nhất thời nghẹn lời, không biết nên như thế nào để trả lời.

"Biết chính là biết, không biết là không biết, người áp ứng là có ý tứ gì?" Chu thị nói quanh co làm cho Tiết lão thái thái tức giận không thôi.

"Lão thái thái, ngài còn nhìn không ra? Đương nhiên là không có." Lí thị trách móc một câu.

"Ta không hỏi ngươi, ta đang hỏi nàng đâu!" Ánh mắt Tiết lão thái thái lợi hại liếc mắt quét Lí thị một cái, Lí thị liền không dám nói một lời.

Gặp dáng vẻ Chu thị sợ hãi lo lắng, Vô Ưu đối với mẫu thân nói: "Nương, ngươi ăn ngay nói thật là được rồi!"

"Tỷ tỷ nhưng thật là dám làm dám chịu!" Tiết Dung nói một câu.

"Ta dám làm đương nhiên là dám đảm đương, nhưng ta chưa làm qua chuyện mà ngươi nói, ai cũng đừng muốn oan uổng ta!" Vô Ưu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Tiết Dung một câu.

"Đến cùng có biết hay không?" Lúc này, Tiết lão thái thái đã không còn nhẫn nại.

"Không biết!" Cuối cùng, ở dưới ánh mắt nghiêm khắc của bà bà, thanh âm Chu thị trả lời nhỏ giống như muỗi.

Vừa nghe lời này, Tiết lão thái thái thật sự là tức giận không đánh đến một chỗ! Kìm chế lại nội tâm tức giận hỏi: "Vô Ưu, năm trăm lượng bạc không phải là một số lượng nhỏ, ngươi thế nào không nói với nương ngươi một tiếng đã lấy đi rồi? Ngươi lấy bạc đó làm cái gì?"

"Tổ mẫu, chuyện này Vô Ưu trước không thể trả lời ngài được, qua vài ngày tổ mẫu sẽ biết!" Đối với câu hỏi Tiết lão thái thái gần như chỉ trích, trên mặt Vô Ưu vẫn bình thản vô kinh, như cũ.

"Ngươi này nói cái gì? Ngươi làm cái gì thì nói chính là làm cái đó đi, còn qua vài ngày lại nói với ta làm cái gì?" Tiết lão thái thái đối với câu trả lời của Vô Ưu rất không vừa lòng.

Lúc này, Lí thị nói: "Lão thái thái, cái này còn phải hỏi sao? Khẳng định là nhị tỷ không có lý do gì đi?"

"Tỷ tỷ, ngươi không phải là lấy bạc này mua xe ngựa cho tổ mẫu hoặc là trợ cấp đến nông trang của ngươi đi? Trách không được ngươi làm nghề y có thể kiếm được nhiều bạc như vậy trở về, hừ, kỳ thực cũng là tham trong nhà không ít đi?" Tiết Dung ở một bên giúp đỡ mẫu thân đem lời chỉ ra.

"Ta thanh giả tự thanh*, không cần nghe các ngươi vô nghĩa!" Vô Ưu thật sự là không nghĩ nhiều cùng các nàng phí lời chăm nhỏ.

[*Thanh giả tự thanh, tục giả tự tục" ~>Trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay]

"Ngươi cầm tiền trong nhà còn cường ngạnh như vậy, lão thái thái, ngài phải đòi lại công đạo nha!" Gặp Vô Ưu không có nửa điểm yếu thế, Lí thị lập tức về phía lão thái thái làm khó dễ.

Tiết lão thái thái tuy rằng hiện tại rất thương thức Vô Ưu, nhưng chuyện quản gia tham tiền thật sự rất là chuyện lớn, cho nên nàng cũng không tiện duy trì nhân nhượng, dưới con thịnh nộ vỗ cái bàn, chất vấn nói: "Ngươi còn không nhanh một chút nói thật cho ta, bút bạc này đến cùng là đi nơi nào? Có phải hay không đúng như lời nhị nương ngươi là bị ngươi tham dùng vào trên thôn trang của ngươi?"

"Hồi tổ mẫu, Vô Ưu nhận được sự tín nhiệm của tổ mẫu cùng cha giúp đỡ nương quản lý gia sự, thực sự là không dám ở giữa kiếm lời cho túi tiền riêng, hết thảy đều là lời nhị nương cùng Dung tỷ nói xấu!" Vô Ưu thông dong trả lời.

"Đã là nói xấu, vậy ngươi nói bút bạc kia đến cùng là đi nơi nào, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi nói có lý, tổ mẫu nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi!" Tiết lão thái thái tận tình khuyên nhủ.

"Vô Ưu không thể nói!" Vô Ưu chỉ nói vài lời này.

Lời Vô Ưu nói đã làm cho Tiết lão thái thái tức giận đến cực điểm, mà ở bên cạnh Lí thị cùng Dung tỷ lửa cháy đổ thêm dầu. "Lão thái thái, nàng nơi nào không thể nó, là nói không nên lời đi, cái này đã thật rõ ràng rồi, chính là nàng đem tiền tham, lão thái thái, sự tình này thật sự rất ác, thế nhưng nàng lại tham bạc ở trong nhà, ngài nếu không giết một người răn trăm người như lời nói, vậy về sau chắc ai cũng đều có thể tùy tiện lấy bạc trong nhà hay là bất cứ thứ gì trong nhà quá?"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-4: Có ý định làm khó dễ (4)

Lời nói của Lí thị cùng Dung tỷ làm cho sắc mặt của Tiết lão thái thái càng thêm hung ác, phát ra tối hậu thư*, "Vô Ưu, tổ mẫu hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi đến cùng có nói hay là không?"

"Vô Ưu vẫn là câu không thể nói!" Vô Ưu đứng ở nơi đó sắc mặt vẫn như cũ.

"Gia pháp hầu hạ!" Lập tức, Tiết lão thái thái cảm quái trọng hung hăng gõ xuống mặt đất.

Nghe nói như thế, Chu thị cùng Liên Kiều cả kinh! Mà khoe miệng Lí thị cùng Dung tỷ dắt lên kiệu vui sướng khi người gặp họa. Sau đó, hai tay nha đầu Yến nhi nâng một gậy trúc làm bản tử đi đến. Chu thị vừa thấy, nhanh nhảy xuống ghế dựa quỳ rạp xuống đất, cầu xin nói: "Lão thái thái, Vô Ưu tuyệt đối không bao giờ tham bạc, ngài không thể nào động tới gia pháp được! Nàng chỉ một nữ hài tử, thân mình như thế nào lại có thể chịu được đâu?" Nói xong, nước mắt trong mắt đã chảy xuống dưới.

"Ta không phải là không cho nàng cơ hội, nàng chính là cứng đầu không nói, nếu người người đều giống như nàng này, ta đây còn thể nào quản gia được?" Tiết lão thái thái đối với Chu thị nói một câu, sau đó đối với Yến nhi hô: "Đánh cho ta!"

"Này..." Yến nhi cúi đầu nhìn bản tử trong tay, không khỏi khó xử.

"Có nghe hay không?" Tiết lão thái thái gặp Yến nhi bất động, thanh âm lại lớn một chút.

Yến nhi không thể làm gì được, đành phải cầm bản tử từng bước một đi về phía Vô Ưu, Liên Kiều thấy thế, nhanh mang theo hộp thức ăn trong tay chạy tới quỳ rạp xuống đất không ngừng dập đầu. "Lão thái thái ngài tạm tha nhị tiểu thư đi! Lão thái thái không được trừng phạt..."

Đối mặt với Liên Kiều cùng Chu thị đau khổ cầu xin, Tiết lão thái thái sắc mặt vẫn trầm trọng như cũ, Yến nhi thấy thế, không thể không cầm lấy bản tử trong tay giơ lên trên không trung..

"Các ngươi đây là đang làm cái gì?" Đang lúc tất cả mọi người cho rằng bản tử lập tức sẽ rơi xuống trên người Vô Ưu, hơn nữa ngay tại thời điểm sẽ phát ra tiếng đánh đau, không nghĩ tới đột nhiên sẽ truyền đến một thanh âm lớn tiếng!

Sau đó, Tiết Kim Văn đã đi đến, nhìn thấy Yến nhi đứng ở bên người Vô Ưu, trong tay còn giơ lên gia pháp, không khỏi lập tức nhủ mảy!

Lúc này, Lí thị nhanh đứng lên, ác nhân trước cáo trạng nói: "Đại gia, ngài đã trở lại, nhị tỷ đã làm sai chuyện, nên lão thái thái đang muốn lấy gia pháp giáo huấn nàng đâu!"

Giờ phút này, quỳ trên mặt đất Chu thị nhanh xê dịch người tiến lên, tay túm lấy áo choàng của Tiết Kim Văn, cầu: "Đại gia, ngài nhanh cứu Vô Ưu đi! Nàng chỉ một nữ hài tử không chịu được gia pháp."

Cúi đầu nhìn đến thê tử quỳ trên đất lệ rơi đầy mặt, trong lòng Tiết Kim Văn mềm nhũn, xoay người tay đem Chu thị dìu lên, sau đó lại cúi đầu đối với Tiết lão thái thái nói: "Nương, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Kêu Dung tỷ nói với người đi!" Tay Tiết lão thái thái chỉ chỉ về phía Tiết Dung đã đứng lên.

"Dung tỷ, người nói, đến cùng sao lại thế này?" Tiết Kim Văn đảo mắt nhìn Dung tỷ nói.

Nghe được câu hỏi của phụ thân, Tiết Dung nhìn lướt qua mẫu thân Lí thị, sau đó mới trả lời: "Cha, tỷ tỷ ở trên phòng thu chi lấy đi năm trăm lượng bạc rồi, tổ mẫu hỏi nàng lấy bạc đi làm cái gì, nhưng nàng không chịu nói, cho nên mới làm tổ mẫu tức giận động tới gia pháp!"

"Năm trăm lượng bạc gì?" Tiết Kim Văn nhướn mày hỏi.

"Nhà chúng ta không phải là có một vạn lượng bạc ở trong ngân hàng tư nhân sao? Nửa năm có tổng kết lợi tức một lần, năm trăm lượng này chính là lợi tức đó. Cha, đã nhiều ngày bọn hạ nhân đều ở đây bàn tán đâu!" Tiết Dung đem lời nói nói chỉ một nửa, sau đó đổi mắt nhìn theo Tiết Kim Văn không nói nữa.

"Đều ở đây bàn tán cái gì?" Đôi mắt Tiết Kim Văn nhìn chăm chăm mãnh liệt vào người Tiết Dung.

"Bọn hạ nhân nói nhị tiểu thư bỗng chốc nơi nào có nhiều bạc như vậy, lại còn mua xe ngựa cho lão thái thái, lại còn đi mua thêm thôn trang, mà chỉ bằng cái nghề xem bệnh lại có thể thu được nhiều tiền như vậy sao? Cho là nhân gia nhà giàu đi thỉnh nhị tiểu thư xem bệnh thì cũng không có đạo lý trả thù lao như vậy nha. Cho nên... Đám người ấy đều hoài nghi là thời điểm nhị tỷ giúp đỡ đại nương quản gia âm thầm đi tham bạc trong nhà!" Tiết Dung ở giờ khắc này biểu hiện rất là khó xử, giống như bộ dáng không thể không nói.

"Đám người kia là ai?" Tiết Kim Văn một bên hỏi một bên xoay người ngồi ở bên ghế tựa.

"Chính là người làm từ trên xuống nhà chúng ta ấy!" Tiết Dung trả lời.

"Chuyện tổng kết lợi tức ngân phiếu này chỉ có ở phòng thu chi mới biết được, người làm sao mà biết đến chuyện này?" Tiết Kim Văn lại hỏi.

"Hỏi lời cha, tổ mẫu không phải là cho nữ nhi giúp đỡ quản lý gia sự sao? Lúc nữ nhi đi phòng thu chi mới vô ý phát hiện, dù sao năm trăm lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, cho nên nữ nhi mới trở về nói cho tổ mẫu." Tiết Dung cẩn thận trả lời.

Sau đó, Tiết Kim Văn mất một lúc lâu không nói gì, chỉ dùng đôi mắt nhìn chăm chăm về Tiết Dung, nhìn đến nỗi cả người Tiết Dung đều không được tự nhiên. Mà lúc này Vô Ưu đang đứng ở giữa phòng lại giật giật khoe miệng, một chút ý cười lạnh lùng như có như không ở tại trên mặt!

Đùng!

Quả nhiên, không bao lâu sau, chỉ thấy tay Tiết Kim Văn hung hăng vỗ bên bàn, cái bàn phát ra từng trận âm thanh lay động, ngay cả bát trà trên bàn cũng phát ra thanh âm va chạm với bàn. Thanh âm đó cũng làm cho người Tiết Dung run lên một chút!

"Tổ mẫu người cho người đi hỗ trợ quản lý gia sự, không có cho người đi kiểm toán!" Tiết Kim Văn giận la nữ nhi.

"Ta..." Tiết Dung bị dọa đến không biết nói cái gì cho phải.

Nhưng là Lí thị, lập tức tiến lên nói: "Đại gia, ngài này cũng quá không công bằng, nhị tỷ tham tiền trong nhà, cũng không phải là Dung tỷ, ngài thế nào lại có thể đối với Dung tỷ phát giận đâu?"

"Đều là người làm nương tốt mới đem con trai con gái đều dạy thành dạng này! Nói Vô Ưu tham tiền, người có chứng cứ sao? Chỉ sợ cái chỗ này không loạn lên mà thôi! Tiết Kim Văn chỉ vào mũi Lí thị khiển trách.

"Chuyện này còn muốn chứng cứ gì nữa? Tiên sinh phòng thu chi nói rõ ràng là năm trăm lượng chính là bị nhị tỷ lấy đi, lời này còn có thể không thể không oan uổng nàng?" Lí thị rất là không phục nói.

Nhìn đến bộ dáng Lí thị nhất quyết không tha, Tiết Kim Văn phiền chán nói: "Năm trăm lượng bạc kia là ta bảo Vô Ưu lấy đi! Các người cả ngày nhàn rỗi không có việc gì thì đoán đông đoán tây, đem trong nhà biến thành chương khí mù mịt."

Vừa nghe lời này, mọi người sùng sốt, chỉ có riêng Vô Ưu là mặt lạnh xem trò hay, Lí thị sùng sốt một chút, lập tức không tin nói: "Đại gia, gần đây ngài lại không có tiệc mời gì, ngài lấy nhiều bạc thế này để làm cái gì chứ? Ngàn vạn lần ngài đừng vì che chở cho Vô Ưu mà bản thân nhận lấy bút sổ nợ rồi mù này chứ?"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58-5: Có ý định làm khó dễ (5)

Editor: Từ SắcY

Lần này, lời Lí thị nói đã làm cho Tiết Kim Văn giận không thể tả, hấn bị tức gật đầu nói: "Hào, hào, người thế nhưng lại nói là ta che chở cho Vô Ưu, ta đây liền nói cho người sổ bạc đó đã đi nơi nào. Hưng Nhi!" Sau đó, hấn hô về phía ngoài cửa.

"Đại gia, tiểu nhân ở đây!" Đường như lập tức, Hưng Nhi nhanh xoay người đi đến.

"Người đi đem đồ vật ta vừa mới mua trở về chuyển tới đây đi!" Tiết Kim Văn nghiêm mặt phân phó nói.

Nghe nói như thế, Hưng Nhi sùng sốt một chút, sau đó cười bồi nói: "Đại gia, không phải ngài nói vật kia trước đừng lấy ra sao?"

"Cho người đi thì người đi, nơi nào lại vô nghĩa nhiều như vậy?" Câu hỏi của Hưng Nhi làm cho Tiết Kim Văn không kiên nhẫn nói.

"Là, tiểu nhân lập tức đi!" Hưng Nhi ngay lập tức lui đi ra ngoài.

Sau khi Hưng Nhi đi, trong đại sảnh lại là một mảnh yên tĩnh, Lí thị với Tiết Dung không biết trong hồ lô Tiết Kim Văn muốn làm gì, còn Chu thị cùng Liên Kiều lại là một mặt khần trương, trên mặt Tiết Vô Ưu vẫn lạnh nhạt không có chuyện gì như cũ, nhưng Tiết lão thái thái lại nhìn không được hỏi con. "Kim Văn, đến cùng là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nương, một lát ngài sẽ hiểu!" Tiết Kim Văn đối với mẫu thân cung kính nói.

Không bao lâu sau, chỉ thấy Hưng Nhi mang theo gã sai vặt bung một cái hòm dài một thước đi lại, gã sai vặt kia thả hòm xuống theo gọi ý của Hưng Nhi đặt ở trên bàn bên cạnh Tiết lão thái thái, sau đó Hưng Nhi mở hòm, từ trong hòm lấy ra một vật bị che vải tơ lụa màu đỏ. Đôi mắt mọi người không khỏi nhìn chăm chăm vật đó, không biết phía dưới khối lụa màu đỏ ấy đến cùng là cái gì!

"Đây là vật gì?" Tiết lão thái thái ở một bên tò mò hỏi.

Lúc này, Tiết Kim Văn đứng lên, xua tay ý bảo Hưng Nhi cùng gã sai vặt lui xuống, sau đó đi đến trước cái bàn, tay đặt ở trên khối lụa đỏ mà mọi người đang nghi hoặc vén lên khối lụa màu đỏ. Sau đó, chỉ thấy trên bàn xuất hiện một gốc cây san hô màu đỏ dài hơn nửa thước, ở dưới ánh sáng tán ra nhiều tia sáng lấp lánh, làm cho những người đang ngồi phía trước mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào cây san hô thường thức hơn nửa ngày, sau đó mới nói về nguyên do.

"Cây san hô đẹp quá!" Tiết lão thái thái không khỏi nhìn cây san hô kia tán thưởng nói.

Lúc này, Tiết Kim Văn cúi đầu nói: "Mẫu thân thích là tốt rồi, đây là vật con vì sinh thần tháng sau của ngài mà chuẩn bị. Vốn định cho lão nhân gia ngài

một kinh hi, không nghĩ tới hôm nay phải đem ra trước!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái tự nhiên là cao hứng vô cùng, tay vỗ về thân cây san hô hỏi: "San hô tốt như vậy chắc là tốn nhiều bạc lắm? Có phải là rất quý hay không?"

"Tuy rằng này san hô này không tính là lớn, nhưng đến cùng tỉ lệ như vậy cũng khó tìm, đây là đồ của một bằng hữu con, bởi vì hắn đang cấp bách cần tiền, thấy con thích, nên chỉ lấy của con năm trăm lượng!" Tiết Kim Văn trả lời.

Ở giờ khắc này, sự tình tựa hồ đã sáng tỏ, trên mặt Lí thị cùng Tiết Dung đều không còn sự đắc ý lúc vừa rồi, trong lòng cũng bắt đầu bồn chồn! Mà Chu thị cùng Liên Kiều thì không còn lo lắng như vừa rồi. Ngay sau đó, Tiết lão thái thái nhìn con hỏi: "Vậy năm trăm lượng bạc kia là người cầm đi mua san hô này đi?"

"Đúng là!" Tiết Kim Văn gật đầu.

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái không khỏi tự trách nói: "Nói như vậy là tổ mẩu trách lầm người? Đứa nhỏ này, vừa rồi tổ mẩu hỏi người người vì sao lại không nói? Là bạc này phụ thân người cầm đi mua thọ lễ cho tổ mẩu, việc này cũng không phải là chuyện gì khó nói?"

"Đúng vậy, người nhưng lại đem nương sợ hãi như thế, vì sao không nói ra?" Chu thị cũng ở một bên oán trách nói.

Ngay sau đó, Vô Ưu hơi hạ khóe miệng, nói: "Hồi lời tổ mẩu, ngày đó cha nói muốn cho tổ mẩu một kinh hi, cho nên không cho ta nói là giúp cha ở trong phòng thu chi lấy đi bạc, chờ đến sinh thần của tổ mẩu, nhất định tổ mẩu nhìn san hô sẽ rất cao hứng. Nhưng việc này cũng tại Vô Ưu, Vô Ưu nên nói trước cho mẩu thân một tiếng, nhưng mấy ngày nay nhiều việc vội nên đã quên!" Thời điểm nói lời này, Vô Ưu cố ý đem ánh mắt liếc nhẹ một cái qua hai mẹ con Lí thị cùng Tiết Dung, giờ phút này, các nàng nhưng đều mặt xám mày tro.

"Chuyện này người có gì sai? Muốn trách thì trách ta, ngày đó bản thân ta nên đi phòng thu chi cùng tiền sinh phòng thu chi nói một tiếng là tốt rồi, cũng sẽ không tạo thành hiểu lầm như hôm nay!" Tiết Kim Văn nhanh gánh vác trách nhiệm.

Hiểu lầm được sáng tỏ, trên mặt Tiết lão thái thái không khỏi có chút tự trách, đem hòa phát ở trên người mẹ con Lí thị. Không khỏi đối với các nàng trách cứ nói: "Các người cũng là, chưa tra rõ ràng đã đến chỗ ta loạn cáo trạng, làm cho ta thiếu một chút đã oan uổng người tốt!"

Nghe được lời răn dạy, Lí thị nhanh nói: "Lão thái thái, Dung tỷ cũng là vì suy nghĩ cho gia, chỉ là nàng tuổi còn nhỏ làm việc lỗ mãng mà thôi!"

"Nàng tuổi còn nhỏ, tuổi của người vẫn còn nhỏ sao? Theo nàng hồ nháo như vậy còn không biết khuyên can?" Từ chuyện lần trước nhà mẹ đẻ huynh đệ nàng bắt đầu, trong lòng Tiết lão thái thái luôn luôn bất mãn đối với Lí thị.

"Đều là lỗi của thiệp thân!" Lí thị giờ phút này chỉ còn biết vâng lời.

"Dung tỷ, người biết sai rồi sao? Về sau còn nói xấu tỷ tỷ như vậy sao? Phải biết rằng các người là một thân tỷ muội, nếu trong lòng có nghi vấn gì, thì có thể lên hỏi tỷ tỷ, mà không phải ở trước mặt người khác chỉ trích nói xấu nàng!" Tiết lão thái thái nghiêm mặt hỏi Tiết Dung.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58-6: Có ý định làm khó dễ (6)

Editor: Từ SắcY

Tiết Dung thật không ngờ sự tình thế nhưng lại phát triển thành như thế, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy bản thân nàng không sai, ngược lại càng thêm ghen ghét Vô Ưu, cho nên ngay sau đó, ngẩng đầu nói: "Tổ mẩu, Dung nhi không có nói xấu tỷ tỷ, còn vài sự tình do bản Dung nhi chưa nói ra là đã để lại mặt mũi cho tỷ tỷ rồi, không nghĩ tới tổ mẩu còn trách cứ Dung nhi, trong lòng Dung nhi thật sự là ủy khuất!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái không khỏi sừng sốt một chút, sau đó hỏi: "Người đứa nhỏ này lại ở đây hồ ngôn loạn ngữ* cái gì chứ? Chuyện do bản gì? Người nói người để lại mặt mũi cho tỷ tỷ, những chuyện đó người đều nói ra cho chúng ta cùng nghe xem?"

[*hồ ngôn loạn ngữ: nói bậy bạ]

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều dừng lại ở trên người Tiết Dung, ngay sau đó, chỉ thấy ánh mắt nàng hung hăng nhìn chằm chằm Vô Ưu nói: "Đã nhiều ngày nay cháu gái luôn để tâm khoản mua chi của nhà chúng ta, cảm giác như vật gì cũng đắt quý hơn so mua ở chợ một điểm. Tổ mẩu, tiền bạc nhà chúng ta, ăn dùng mua chi là tiêu tốn hơn một lượng trong hai tháng, như vậy lượng tiền kia hẳn là còn có thể rẻ hơn một chút so với bên ngoài ở chợ phải không? Nhưng thế nào còn quý giá hơn so với bên ngoài đâu? Có thể thấy được đại nương cùng tỷ tỷ làm quản gia đây là muốn đem tiền nhà chúng ta chuyển đến chỗ tiền riêng của các nàng đi!"

Tiết Dung nói vừa dứt, Chu thị đã vô cùng tức giận. "Dung tỷ, người nói chuyện nhưng không thể ngậm máu phun người chứ, tuy rằng đại nương ta đầu

óc không lành lợi bằng nương nguoi, nhưng ta chưa bao giờ dám có lá gan tham tiền trong nhà!"

"Dung nhi đương nhiên không dám chửi bới đại nương rồi, tổ mẫu, cha, chuyện đến cùng đúng hay sai thì cứ kêu tiên sinh phòng thu chi lấy khoản sổ sách đến xem thì chẳng phải sẽ biết sao?" Tiết Dung quay đầu đối với Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn nói.

Lúc này, Lí thị đang ngồi trên vị trí của mình dường như có chút đứng đông lửa, ngồi đông than, vào lúc Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn đang suy nghĩ, thì nàng nhanh đi lên cầm cánh tay của Dung tỷ nói: "Nguoi đưa nhỏ này, ở đây nói bậy nói bạ gì đó? Đại nương nguoi làm nguoi chẳng những nguoi biết ta, thậm chí lão thái thái với cha nguoi cũng đã biết, nàng là nguoi tuyệt đối sẽ không đi làm những chuyện này! Đến, mau chịu tội với đại nương nguoi." Nói xong, nhanh lời kéo Dung tỷ đến trước mặt Chu thị chịu tội.

Nhưng là, Tiết Dung cũng không cho là đúng. Ngược lại quay đầu đối với Lí thị nói: "Nương, nữ nhi nói đều là sự thật, vì sao lại muốn chịu tội? Tổ mẫu, cha, nữ nhi lần này không có sai!"

"Quả thực là làm càn, nguoi cũng dám chửi bới đại nương nguoi, lão thái thái, phu quân, ta ở Tiết gia cả đời, đừng nói tham tiền trong nhà, thậm chí ý tưởng này cũng không dám có!" Nước mắt Chu thị rớt xuống từng hàng.

Lúc này, Tiết lão thái thái nhìn lướt qua Chu thị đang nỉ non, đối với Tiết Kim Văn nói: "Kim Văn, nàng dâu nguoi gả đến Tiết gia chúng ta đã hơn hai mươi mấy năm tuy nàng làm việc có chuyện ta cũng chưa vừa lòng hết tất cả, nhưng chuyện tham tiền trong nhà này ta nghĩ là nàng sẽ không đến mức!"

"Nương nói phải, con cũng không tin!" Tiết Kim Văn nhìn Chu thị gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59-1: Tuyệt địa phản kích (1)

Editor: Từ SắcY

Nhưng, lúc này, Vô Ưu luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt cũng lên tiếng nói chuyện. "Tổ mẫu, cha, tuy rằng các nguoi đều tin là nương làm nguoi tốt, nhưng hôm nay dù sao Dung tỷ cũng đã nói ra, nếu không đem chuyện này rõ ràng như lời nói, chỉ sợ về sau nương rất khó có thể chứng minh được, lại nói cũng có hại thể diện cho nương, cho nên ta vẫn khẩn cầu tổ mẫu cùng phụ thân gọi tiên sinh phòng thu chi đến, sau đó tra một chút khoản này cho thỏa đáng, hi vọng có thể còn cho mẫu thân với Vô Ưu sự trong sạch!"

Nghe nói như thế, Lí thị có chút sốt ruột, nàng nhanh cười đối với Vô Ưu nói: "Nhị tỷ, không cần tra xét, tỷ tỷ làm nguoi như thế nào chúng ta trong phủ từ trên xuống đều biết, Dung tỷ không hiểu chuyện, các nguoi đừng chấp nhặt với nàng!"

"Nhị nương, ngài không phải mới vừa rồi còn nói mẹ con chúng ta cầm năm trăm lượng bạc trong nhà sao? Thế nào hiện tại lại sửa miệng nói tin tưởng nương ta làm nguoi, không phải tự mâu thuẫn sao?" Vô Ưu giương mắt mắt lợi hại dường như muốn xem thấu trong lòng Lí thị.

"Này..." Vô Ưu nói làm cho Lí thị nhất thời không thể nói rõ nói.

Mà giờ phút này, Tiết Dung còn lại nói: "Nương, tỷ tỷ đã tự mình nói muốn kiểm toán, vậy thì kiểm toán đi, ngài sợ cái gì?"

"Ta... Ta có cái gì sợ chứ!" Lí thị nói một câu, bản thân quay đầu đi đến trước ghế dựa ngồi xuống, chỉ là trong mắt không còn nét chanh chua vừa rồi.

Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn liếc mắt nhìn nhau, sau đó nói: "Ta xem Vô Ưu nói cũng có đạo lý, không bằng cho tiên sinh phòng thu chi cầm sổ sách đi lại một chuyến đi?"

"Nương nói rất là." Tiết Kim Văn gật gật đầu, sau đó phân phó nguoi đi kêu tiên sinh phòng thu chi đem sổ sách đi lại.

Sau đó, Vô Ưu lui hai bước, ngồi xuống ghế tựa ở sau nguoi, bưng lên nước trà nha đầu đưa qua cúi đầu nhàn nhã uống trà, một bộ dáng khí định thần nhàn. Ngang đầu lờ mờ liếc mắt phương hướng Lí thị cùng Tiết Dung ngồi xuống một cái, chỉ thấy các nàng hiện tại một người phảng phất như đứng đông lửa, như ngồi đông than còn cố gắng trấn định, một nguoi tựa hồ như trấn đầy tin tưởng nhưng vẫn còn có chút khẩn trương. Đại khái không đến một ly trà nhỏ, thì thấy nha đầu Yên nhi lão thái thái dẫn Từ tiên sinh phòng thu chi đi đến.

"Thình an lão thái thái, thình an đại gia, thình an Đại nãi nãi Nhị nãi nãi cùng các tiểu thư!" Từ tiên sinh trong tay ôm vài bản sổ sách cúi đầu thả lỏng hành lễ.

"Miễn lễ đi!" Tiết lão thái thái nâng nâng tay nói.

"Không biết lão thái thái kêu tiểu nhân cầm sổ sách đến là vốn muốn nhìn sổ sách? Mỗi một bút viết xuống tiểu nhân đều nhớ rất rõ ràng!" Từ tiên sinh nói.

"Người đem sổ sách cho Dung tỷ! Dung tỷ, người chỉ ra những điểm đáng ngờ xem, cho đại gia nghe một chút đến cùng là có tham ô gian lận hay không." Tiết lão thái thái nói xong, Từ tiên sinh nhanh đem một quyển sổ sách trong tay dâng lên Dung tỷ.

Dung tỷ nhận lấy sổ chính, nghiêm cẩn lật xem tìm chỗ bản thân cho rằng có điểm đáng ngờ."Tổ mẫu, phụ thân, đầu tiên là than chúng ta dùng vào mùa đông năm trước, than bên ngoài giá là một trăm văn một khuôn, nhưng trong sổ sách chúng ta than lại là một trăm mười văn một khuôn. Một khuôn than này so với bên ngoài đắt hơn mười văn tiền, hơn nữa nhà chúng ta dùng số lượng lớn, tóm lại là chín mươi văn là có thể mua một khuôn, có thể thấy được này tham một khuôn là tham hai mươi văn, với lại mùa đông từ trên xuống dưới nhà chúng ta tổng cộng dùng hết hơn hai trăm khuôn, đầy đủ là dùng hơn năm ngàn văn tiền, tính toàn thành bạc là năm sáu lượng bạc!"

Nghe được Tiết Dung nói, Tiết Kim Văn cùng Tiết lão thái thái đều gật gật đầu, sau đó Tiết Kim Văn nói: "Nhưng mà tỉ lệ than tốt xấu gì lẫn lộn cũng có, than tốt một khuôn sẽ đắt hơn mười mấy đến hai mươi văn, kém một chút cũng sẽ tiện nghi một điểm!"

"Cha, than nhà chúng ta mấy năm nay đều là dùng trong một cửa hàng, cho nên Dung nhi sẽ không thể tính sai !" Tiết Dung nói.

"Không sai, than chúng ta quả thật chỉ dùng than ở thành nam Âm Xuân các." Tiết lão thái thái cũng gật gật đầu.

"Tại sao có thể như vậy đâu?" Mà nghe nói như thế, ngồi ở ghế tựa Chu thị rất sốt ruột. Vô Ưu ở một bên nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nương, ngài đừng có gấp, nghe Dung tỷ nói tiếp!" Chu thị mới an tâm một chút. Mà Vô Ưu còn lại nghĩ: Tuy rằng Tiết Dung có một bụng ý nghĩ xấu, hơn nữa bụng dạ hẹp hòi, rất dễ ghen tị người khác, nhưng đừng nói nàng quan sát rất tỉ mỉ, tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng có thể thấy rõ ràng rất thông minh, chỉ là tư tâm quá nặng, đem thông minh dùng ở chỗ không nên dùng!

Nhìn đến bộ dáng Chu thị phảng phất ngồi không được, Tiết Dung khéo miệng hạ lên một chút, không khỏi có chút đắc ý !

"Còn có gì người tiếp tục nói!" Tiết Kim Văn đối với Tiết Dung nói.

"Là." Tiết Dung gật gật đầu, sau đó còn nói: "Còn có xuân sam mùa xuân năm nay, trong phủ chúng ta từ trên xuống dưới ngay cả chủ tử với nô tài tổng cộng là làm năm mươi kiện xuân sam, theo lý thuyết làm nhiều như vậy cửa hàng cắt may hẳn là phải tính rẻ hơn cho chúng ta một điểm mới đúng, nhưng chất liệu vải thô cho nhóm nô tài so với bên ngoài còn muốn đắt hơn một điểm, chủ tử dùng tơ lụa lĩnh la vậy càng không cần nói. Ta giản sơ lược đi một chút, chuyện này đại khái là cần hơn mười mấy đến hai mươi lượng bạc!"

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiết lão thái thái càng trầm trọng, mà sắc mặt Tiết Kim Văn cũng khôn dễ nhìn. Hắn ý bảo Dung tỷ tiếp tục nói, Dung tỷ càng nói càng đắc ý, thanh âm cũng so với vừa rồi lớn một điểm. "Còn có xà bông thơm dùng hằng ngày, son phấn cùng với lá trà đồ ăn, thịt, rau dưa trái cây đại khái đều so với bên ngoài đắt hơn một ít, tóm lại, nửa năm sở hữu ăn mặc chi phí cộng lại đại khái là dùng nhiều hơn ít nhất là hai ba trăm lượng bạc!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59-2: Tuyệt địa phản kích (2)

Editor: Từ SắcY

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái mày khê động, sau đó đảo mắt nhìn xem Chu thị một bộ dáng bị oan uổng, mà Vô Ưu lại khí định thần nhàn, trên mặt chưa từng có nhiều biểu cảm. Giờ khắc này, dường như nàng nghĩ tới cái gì, cho nên cũng không nói. Nhưng Tiết Kim Văn nhìn không được đảo mắt hỏi Chu thị cùng Vô Ưu."Theo như lời Dung tỷ các người có cái gì để nói?"

"Vô Ưu, chuyện này đến cùng là xảy ra cái gì vậy?" Chu thị một mặt khó giải nhìn nữ nhi.

Vô Ưu đối với phụ thân nói: "Cha, theo lời Dung tỷ nói không sai, chi phí ăn mặc trong nhà quả thật là sổ sách báo giả!"

Vừa nghe lời này, Chu thị kinh hãi! Mà Tiết Kim Văn cũng không dám tin nói: "Vô Ưu, người nói cái gì? Chẳng lẽ Dung tỷ nói đều là sự thật? Người cùng mẫu thân người thật sự là cắt xén bạc trong nhà đem cất vào túi tiền riêng?"

Đối mặt với mẫu thân sợ hãi, phụ thân trách cứ, Vô Ưu chỉ cười nhẹ. Nói: "Dung tỷ nói không sai, bạc ở trong nhà quả thật là bị cắt xén, nhưng cũng không bị cất vào túi tiền ta với nương!"

"Vậy bạc kia đi nơi nào ?" Tiết Kim Văn truy vấn nói.

Giờ phút này, Tiết Dung vui sướng khi người gặp họa nói: "Tỷ tỷ, đã là người làm, người cũng đã thừa nhận, sẽ không lại nói sáo lần nữa! Người dù sao cũng là đích nữ trong nhà, nhiều lắm là tổ mẫu cùng cha trách phạt người một chút là thôi, là sẽ không hại người thế nào đâu."

Vô Ưu vốn không để ý tới lời Dung tỷ nói, nàng quay đầu đối với Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn nói: "Tổ mẫu, cha, thỉnh bước cùng Vô Ưu nhìn những thứ này!"

Mọi người mang theo hồ nghi, sau đó, theo Vô Ưu đi ra phòng, một đường đi tới phía hậu viện sài phòng. Đứng ở cửa sài phòng, Tiết Dung cười lạnh nói: "Tỷ tỷ, người dẫn chúng ta đến sài phòng làm cái gì? Người nếu giải thích không rõ ràng thì tính thôi đi, làm gì mà giữa trời nóng mời tổ mẫu cùng cha chạy đến nơi đây đâu?"

"Hung Nhi, mở cửa sài phòng ra!" Vô Ưu vẫn như cũ không để ý tới Dung tỷ, mà phân phó Hung Nhi một bên nói.

Hung Nhi lên tiếng trả lời, nhanh đi lên lấy ra chìa khóa mở cửa sài phòng ra, chỉ thấy, trong sài phòng trừ bỏ cũi được sắp đặt ngay ngắn chỉnh tề bên ngoài, còn chất đống khoảng chừng hơn mười khuông than, năm sáu cuộn vải vóc, còn có mấy túi gạo và mì to cùng với không ít hoa quả khô. Nhìn đến mấy thứ này, mọi người không khỏi đều mở to hai mắt nhìn, không biết trong sài phòng này thế nào lại đột nhiên toát ra nhiều thứ này như vậy, trách không được còn phải khóa lại, vốn là trong sài phòng này chỉ là chứa một ít cũi tạp vật linh tinh, hơn nữa cũng chưa bao giờ khóa lại, cho nên nơi này thật ít có người đến, cũng không có người lưu ý quá đến chuyện nơi này bị khóa lại.

"Gạo đó, mì, vải vóc rồi còn than linh tinh gì đó đều là từ nơi nào đến?" Tiết lão thái thái nghi hoặc hỏi.

"Hồi tổ mẫu, đó chính là ngân lượng từ miệng Dung tỷ nói cháu gái cắt xén xuống!" Vô Ưu hồi đáp.

"Vô Ưu, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Người nhanh nói rõ ràng cho nương! Nương biết người khẳng định không phải là loại người theo trong miệng Dung tỷ nói là tham bạc trong nhà, đỡ phải làm nương lo lắng!" Chu thị tiến lên lời kéo nữ nhi lo lắng nói.

"Đúng vậy, Vô Ưu, này... Đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Tiết Kim Văn cũng có chút bị Vô Ưu làm cho hồ đồ.

Đôi mắt ở trên người Lí thị cùng Dung tỷ quét một chút, sau đó Vô Ưu cúi đầu trả lời: "Hồi cha, bởi vì nương thân mình không tốt, cho nên chọn mua chỉ trong nhà đều là qua tay Vô Ưu, bởi vì ăn mặc trong nhà luôn luôn đều chọn mua trong một cửa hàng, những năm gần đây vì nhu cầu sử dụng của người trong nhà, cho nên Vô Ưu vẫn như cũ chọn mua những thứ kia trong cửa hàng đó cũng không đổi cửa hàng, ai biết sau khi chờ lão bản cửa hàng đem tới những thứ này, rồi còn đưa cho Vô Ưu bạc, Vô Ưu rất là sợ hãi, cho nên mới hỏi thăm về sau thì ra là những thứ nhà chúng ta chọn mua ở chỗ bọn họ đều được cho một ít tiền hoa hồng, có thể là ở xung quanh thành. Vô Ưu đương nhiên là không chịu thu, nhưng bắt buộc dĩ là bọn họ nhất định đưa cho, còn nữa Vô Ưu cảm thấy tiền này cũng là của nhà chúng ta, Vô Ưu không thu theo lời nói thì cũng tiện nghi cho thương gia. Cho nên ta suy nghĩ biện pháp này, lấy tất cả tiền hoa hồng bọn họ đưa tự đi mua gì đó, sau đó cho bọn họ đem những vật dụng đó đưa đến quý phủ của chúng ta, như vậy chúng ta ăn dùng nếu thiếu có thể mua một ít. Vô Ưu sợ ngày sau nói không rõ ràng, cho nên không động vào mấy thứ này, chỉ là gửi ở trong sài phòng. Vô Ưu còn chưa suy nghĩ tốt nên thế nào đi hỏi báo tổ mẫu cùng cha, thì không nghĩ tới Dung tỷ đã phát hiện việc này!"

Nghe nói như thế, Lí thị rất không dám nhìn thẳng vào mắt Vô Ưu, mà Dung tỷ lại hoảng thần, bởi vì nàng luôn luôn đều cho rằng Tiết Vô Ưu quả thật là tham bạc trong nhà, nhưng thật không ngờ nàng thế nhưng lại thâm tàng bất lộ như thế. Mà Chu thị nghe xong lời này, lập tức vui sướng nói: "Vô Ưu, người đưa nhỏ này nhưng lại làm nương sợ hãi, người thế nào không chịu nói sớm đâu?"

Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn nhìn đến một đồng lớn trong sài phòng, lại nghe đến lời Vô Ưu giải thích, sắc mặt buông xuống nét trầm trọng, hai người nhìn nhau một chút, sau đó cười nói: "Đúng vậy, còn làm chúng ta thiếu chút trách lầm người đâu!"

Thấy thế, Lí thị nhanh đẩy Dung tỷ một phen, nói: "Dung tỷ, người nhanh xin lỗi tỷ tỷ người đi, oan uổng tỷ tỷ, người thật sự muốn chết mà!"

Bị đẩy một phen Dung tỷ vẫn đứng như cũ ở một nơi, bộ dáng một điểm cũng không tỉnh ngộ, trong đôi mắt ngược lại là toát ra rất nhiều sự không phục! Lí thị vẫn như cũ đẩy nàng, hơn nữa còn cười bồi nói: "Vô Ưu, đều do nhị nương nghe xong lời của một bên Dung tỷ, ta đã nói người không phải là người như vậy, nàng chỉ là một tiểu hài tử, người đừng chấp nhặt với nàng, không cần để trong lòng! Nhị nương ở đây chịu tội với người."

Tóm lại, Lí thị nói một đồng lời nói tốt, nhưng Vô Ưu ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút. Lúc này, Tiết Kim Văn nhìn đến Dung tỷ một điểm cũng không có ý tứ tỉnh ngộ, thập phần không vui, răn dạy Lí thị nói: "Dung tỷ còn nhỏ, người vẫn còn nhỏ sao? Người theo nàng hồ nháo như vậy? Oan uổng tỷ tỷ, phi báng đại nương, nàng tuổi nhỏ đã như thế, về sau còn như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-3: Tuyệt địa phản kích (3)

Editor: Từ SắcY

Mới bị răn dạy Dung tỷ ù rũ đứng ở nơi đó không nói một lời, còn Lí thị lại nhanh đến chịu tội. "Đại gia bớt giận, lão thái thái bớt giận, tỷ tỷ bớt giận, tất cả đều do là ta làm nương sai, khi trở về nhất định ta sẽ hảo hảo dạy Dung tỷ, nàng còn nhỏ, tạm tha nàng này một lần này đi!"

Sau đó, Tiết lão thái thái lên tiếng. "Tuy rằng Dung tỷ tuổi còn nhỏ, nhưng trước sự tình chưa điều tra rõ trước mà đã vọng động đến tỷ tỷ, phi báng đại nương, loại hành vi này quả thực là không tôn trọng trưởng bối, không thể không trách phạt. Nếu vậy thì phạt nàng không được chu cấp tiền tiêu vặt trong ba tháng, ba tháng bế môn tư quá, không được lời nói của ta với cha người thì trong vòng ba tháng này không cho người xuất môn!"

Nghe nói như thế, Dung tỷ tự nhiên là không phục, nhưng dù sao sự tình ở trước mắt, nàng cũng không có gì để nói lại đâu, chỉ có thể cúi đầu không nói.

Lí thị thấy thế, nhanh nói giúp: "Lão thái thái trách phạt là, thiếp thân nhất định sẽ hảo hảo dạy nàng!"

"Không biết người bình thường dạy bọn họ thế nào, một ca ca một tỷ tỷ đều bị người dạy hư! Hôm nay xảy ra sự tình này người không phải không có trách nhiệm, phạt người không được phát tiền tiêu vật trong ba tháng, ba tháng bề môn tư quá, trong vòng ba tháng này người cũng không được xuất môn!" Tiết lão thái thái liếc trắng mắt Lí thị một cái nói.

"Này..." Nghe được bản thân cũng bị trách phạt như thế, Lí thị quả thực giống như là cà tím bị sưng đánh—— ừ rừ!

Thấy các nàng vốn không chịu ăn năn, tay Vô Ưu lấy đi hai bản sổ sách từ trong tay Từ tiên sinh, hai tay dâng lên trước mặt Tiết Kim Văn nói: "Cha, hai bản này này là hai bản khác nhau từ một năm trước với hai năm trước, mời cha xem qua một chút!"

Nghe nói kỳ quái như thế, Tiết Kim Văn nghi hoặc liếc mắt quét Vô Ưu một cái, tay nhận lấy sổ sách. Hỏi: "Sổ sách này có cái gì không ổn sao?"

Giờ phút này, Lí thị vừa thấy Vô Ưu lấy ra sổ sách của hai năm trước thì đã sợ tới mức sắc mặt màu vàng đất, và ngay thời điểm Tiết Kim Văn nhận lấy sổ sách kia thì tay nàng có chút run run, sau đó, đôi mắt nàng vừa chuyển, ánh mắt nhú lại, tay đỡ đầu nói: "Ai nha, đầu ta thật choáng váng mà!"

"Nương, ngài như thế nào?" Dung tỷ thấy thế, nhanh đi lên nâng mẫu thân.

"Ta không được thoải mái, người dìu ta trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Lí thị nói.

"Hảo." Dung tỷ vừa gật đầu, không ngờ, Vô Ưu lại là đi trước một bước, ngăn cản lại đường đi của Lí thị cùng Dung tỷ. Nói: "Nhị nương, vừa rồi ngài tỉnh thần không phải còn tốt lắm sao? Thế nào nhanh như vậy đã bị bệnh rồi? Là bệnh thật hay là sở hãi trong lòng mà giả bệnh vậy?"

Vừa nghe lời này, tay Lí thị run rẩy chỉ vào Vô Ưu nói: "Vô Ưu, tuy rằng ta chỉ là nhị nương, ở Tiết gia đây cũng chỉ là cái thiếp, không có địa vị gì, nhưng dù sao ta cũng được coi như là mẫu thân ruột của huynh đệ với mọi người, người... Người nói chuyện với ta như vậy, có phải hơi quá đáng hay không?"

"Đúng vậy, tỷ tỷ, nương ta như thế nào cũng được coi như là trường bối của người đi?" Dung tỷ ở một bên phụ họa nói.

Chu thị thấy thế, sợ Vô Ưu lỗ mãng, chạy nhanh qua, giữ chặt lại Vô Ưu, khuyên nhủ: "Vô Ưu, người không thể nói chuyện với nhị nương người như vậy, mau tránh ra đi!" Vô Ưu lại không nhường.

Tiết Dung thấy thế, hô về phía Vô Ưu: "Người mau tránh ra đi! Nương ta cần nghỉ ngơi."

Mà Vô Ưu quay đầu đứng ở trước sài phòng nói với Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn: "Tổ mẫu, cha, Vô Ưu chỉ có mấy câu muốn nói, chò Vô Ưu nói cho hết lời, cho nhị nương đi cũng không muộn!"

Lần này dù sao cũng là Lí thị cùng Dung tỷ cố tình gây sự, cho nên Tiết Kim Văn gật đầu nói: "Người nói đi!" Mà trong ánh mắt khôn khéo kia của Tiết lão thái thái kia dường như cũng đã thấy rõ cái gì, đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, cũng không nói.

"Cha, trên sổ sách này ghi lại chi phí ăn mặc của nhà chúng ta trong hai năm trước, theo như lời nói vừa rồi của Dung tỷ than, gạo, mì, hoa quả khô, còn có quần áo mùa xuân từ trên xuống dưới trong nhà chúng ta, quần áo mùa đông, còn quần áo mùa hạ, vân vân những thứ kia ở trong cửa hàng như trước, giá cũng không kém nhiều so với nửa năm này ta cùng nương ta chường quần!" Thời điểm Vô Ưu nói tới đây, cố ý dừng lại một chút.

Quả nhiên, lời Vô Ưu làm đôi mắt Tiết Kim Văn mị lên, mà đám người Chu thị dường như cũng đã rõ ràng, xem ra hai năm trước đó thương gia hẳn là cũng đều cho người quản gia trong Tiết gia tiền hoa hồng đi? Mà hơn nửa năm trước Vô Ưu cùng Chu thị mới bắt đầu chường quần Tiết gia, còn trước kia thì đều là Nhị nãi nãi Lí thị quản gia, Nhị nãi nãi này đã quản gia cũng được mười sáu mười bảy năm, mà vừa rồi Dung tỷ không tính sai, làm quản gia nửa năm ít nhất có thể tham hai ba trăm lượng bạc, vậy nếu quản gia trong mười sáu mười bảy năm kia vậy có thể tham bao nhiêu bạc nha? Tính toán sơ sơ qua, đại khái cũng đã muốn hơn vạn lượng bạc đâu! Mọi người không khỏi đều âm thầm thò thụt.

Nghe nói như thế, Dung tỷ nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch của Lí thị gần nửa ngày, trong mắt có một chút kinh dị, mà trong mắt Tiết lão thái thái lại không có bao nhiêu gọn sóng, còn Tiết Kim Văn lại dùng ánh mắt lợi hại nhìn, Chu thị thì cứ như vừa ở trong mộng mới tỉnh, ánh mắt Vô Ưu lạnh lùng, bọn hạ nhân bên ngoài lại ở một bên nhỏ giọng bàn tán.

Tiết Kim Văn cúi đầu lật xem sơ qua một chút sổ sách trong tay, phát hiện chữ số bên trong không sai biệt lắm với lời Vô Ưu nói, sau đó liền tức giận cầm sổ sách trong tay hung hăng ném dưới đất một cái!

Đùng!

Sổ sách bị hung hăng ném dưới mặt đất, phát ra thanh âm làm cho Lí thị giật mình, sau đó, Tiết Kim Văn phần hận chỉ vào Lí thị chất vấn: "Kim Hoàn, người giải thích thế nào đây?"

"Ta... Ta..." Sau khi nói hai từ ta, Lí thị đã phịch một tiếng quỵ xuống

đất, dập đầu liên tục về phía Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn nức nở nói: "Kim Hoàn biết sai rồi, cầu lão thái thái, đại gia tha thứ! Đều là Kim Hoàn không tốt, sau này Kim Hoàn... Cũng không dám..."

Đôi mắt với Lí thị cầu xin, Tiết Kim Văn đã xanh cả mặt, hiển nhiên là thật không ngờ những năm gần đây Lí thị cất xén tiền trong nhà như thế, mà sắc

mặt Tiết lão thái thái trầm trọng lại, nàng thật sự không dự đoán được nàng ta sẽ có lòng tham không đáy như thế, mười mấy năm qua thế nhưng lại tham nhiều bạc như vậy! Còn Chu thị đứng ở bên cạnh nhìn thấy bộ dáng Lí thị ni non dập đầu có chút không đành lòng, nhưng Vô Ưu, Liên Kiều, đám người Hưng Nhi Bình Nhi chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn.

Sau đó, Tiết lão thái thái lên tiếng "Kim Hoàn, ta hỏi ngươi, mười mấy năm qua đại khái ngươi cũng cất xén hơn vạn lượng bạc trong nhà, vậy bạc đó ngươi đã dùng nơi nào? Nếu ngươi có thể đem số bạc đó bổ sung lại, thì ta có thể sẽ khuyên nhủ Kim Văn không so đo với ngươi!"

Vừa nghe lời này, Lí thị lập tức trợn tròn mắt! Nàng hiện tại còn bạc ở nơi nào chứ? Nhiều lắm thì cũng chỉ có mấy trăm bạc lấy qua ngày mà thôi, còn có mấy thứ như trang sức, những số bạc đó sớm không bị nàng sử dụng ở trên người thì cũng là trợ cấp cho nhà mẹ đẻ! Nhớ lần trước nàng có thay đệ đệ lấy ra mấy ngàn lượng, bây giờ đã không còn gì làm riêng đâu chứ.

Sau đó, Lí thị khóc lớn nói: "Lão thái thái, tuy rằng lúc thiếp đang làm quản gia có... Tham chút bạc, nhưng thật sự không có tham nhiều vạn lượng như vậy! Lại nói thiếp thân cũng không có dùng số bạc này ở trên người, vì thiếp thân đều dùng ở trên người hai đứa con. Ngài nói xem Nghĩa ca từ nhỏ đã nghịch ngợm không thích đọc sách, cho nên thiếp thân luôn vụng trộm cầm lẻ vật đi bán phỏng Tư Thục tiên sinh, bằng không thì Nghĩa ca lại đi làm họa ở bên ngoài, chuyện đó thiếp thân không dám cho ngài với đại gia biết, cho nên mới vụng trộm cầm bạc bổ sung vào chỗ thiếu. Còn Dung tỷ nữa, từ nhỏ nàng đã bán Công Tôn đại nương dạy ca múa có tiếng ở trong kinh thành chúng ta làm vì sư, những chuyện đó đều phải cần bạc hết! Lão thái thái, đại gia, các ngài cũng đều là người làm cha làm mẹ, các ngài hãy thông cảm cho lòng của người mẹ ta đi..." Nói xong, Lí thị đã khóc không thành tiếng.

Lí thị khóc kêu làm sắc mặt Tiết lão thái thái với Tiết Kim Văn đều trở nên cực kém. Bởi vì lời Lí thị nói không sai, Nghĩa ca quả thật là từ nhỏ đã không thích đọc sách, ở sau lưng Lí thị đã ra biết bao nhiêu công phu bọn họ cũng có biết, càng thêm lần này khảo trúng tú tài, đại khái là không thiếu phần lễ vật tặng cho vị Tư Thục tiên sinh kia đi. Hơn nữa Dung tỷ từ nhỏ đã học tập cầm kỳ thư họa khiêu vũ, cho nên lão sư khiêu vũ nhận được quần áo giày trang phục và đạo cụ cũng đã tiêu hao không ít. Nàng làm mẫu thân như vậy cũng coi như vô tư, nuông chiều một đôi ca muội đến hồng rồi, thật sự là không đáng giá để người khác thương xót!

Thấy mẫu thân ni non đáng thương, Dung tỷ cũng quý xuống cầu tình nói: "Tổ mẫu, cha, nương tuy rằng nói không đúng, nhưng những năm gần đây cũng có khổ lao, cầu tổ mẫu với cha tạm tha cho nương chuyện này đi!"

"Phạm lỗi như vậy, không trừng phạt một chút thì về sau người trong nhà ào ào noi theo thì như thế nào cho phải?" Tiết lão thái thái mặt trầm xuống.

Tiết Kim Văn đang nổi nóng, hô: "Gọi gia pháp!"

Vừa nghe đến muốn gọi gia pháp, Lí thị lập tức sợ tới mức run run đứng lên, còn Dung tỷ lại nhanh dập đầu nói: "Cha, không được! Thân mình nương chịu không nổi. Cầu cha khai ân!"

"Đại gia, ta gả cho ngươi làm thiếp cũng đã mười bảy mười tám năm, tuy rằng ta không nên cất xén bạc trong nhà, nhưng ta cho cũng đã sinh cho ngươi một đôi ca muội, không có công lao thì cũng phải có khổ lao, thế mà ngươi lại tuyệt tình như vậy, muốn lấy gây trúc kia để đánh ta sao? Ô ô..." Tay Lí thị vỗ ngực khóc rống không thôi.

"Đây đều là ngươi gieo gió gặt bão!" Tiết Kim Văn quay mặt qua chỗ khác, không liếc mắt xem Lí thị một cái.

Sau đó, hồi nãy Yến nhi được sai gọi gia pháp thỉnh Vô Ưu, bây giờ hai tay nâng gia pháp đi tới. Cúi đầu nói: "Đại gia, gia pháp đến!"

"Đánh mạnh năm mươi roi cho ta!" Tiết Kim Văn đen mặt nói.

"Này..." Vừa nghe nói muốn đánh năm mươi roi, Yến nhi mảy nhíu lại.

"Đại gia tha mạng! Kim Hoàn về sau không dám nữa. Kim Hoàn còn có một ít trang sức với bạc vụn, Kim Hoàn nguyện ý lấy ra mà..." Lí thị sợ tới mức khóc lớn. Bởi vì theo lời nói kia mà đánh năm mươi roi rồi phỏng chừng ngay cả móng cũng bị đập nát, chuyện này cũng không phải là đùa giỡn!

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-4: Tuyệt địa phản kích (4)

Editor: Từ Sắc Y

"Cha, cầu ngài tha nương đi! Tổ mẫu, ngài tha nương đi!" Tiết Dung lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin Tiết lão thái thái cùng Tiết Kim Văn, nhưng bắt đắc dĩ hai người đều không động đậy gì, cuối cùng, Tiết Dung biết rõ Chu thị dễ mềm lòng, nên đi đến trước mặt Chu thị, hai tay lôi kéo váy Chu thị, đau khổ cầu xin nói: "Đại nương, ngài giúp mẹ ta nói một câu tốt đi, tha cho nương ta đi, nàng thật sự là chịu không được năm mươi roi kia! Đại nương..."

Lúc này, Chu thị nhìn thấy Lí thị cùng Dung tỷ khóc thật sự rất đáng thương, cho nên đi lên khuyên nhủ: "Lão thái thái, đại gia, muội muội dù sao cũng là nữ tử, trách phạt đánh năm mươi roi thật sự là ăn không tiêu, không bằng theo luật thường xử lý đi?"

"Đều là nàng gieo gió gặt bão, đánh năm mươi roi đã là theo luật xử lý rồi!" Tiết Kim Văn đang nổi nóng, cho nên ngôn ngữ nói cực kỳ nghiêm khắc.

Thấy Tiết Kim Văn không động dậy gì, Chu thị lại nói: "Kim Hoàn tuy làm việc này rất đáng giận, nhưng dù sao nàng cũng vì Tiết gia mà sinh ra một ca một muôi, chúng ta cũng nên nghĩ đến phân lượng của Nghĩa ca cùng Dung tỷ, như vậy đại gia cũng muốn theo luật xử lý sao!"

Lúc này, Tiết lão thái thái cũng lên tiếng, "Kim Văn, nàng dâu người nói rất đúng, chủ yếu nên nể mặt Nghĩa ca, cho nương hấn giữ chút mặt mũi!"

Con giận còn sót lại chưa tiêu hết sau khi Tiết Kim Văn trầm mặc thật lâu, mới nói: "Lão thái thái cùng Đại nãi nãi đã van xin hộ cho người, vậy thì đánh hai mươi roi là được rồi!"

Nghe nói như thế, Lí thị ngồi sững trên đất, Dung tỷ vẫn đau khổ ní non cầu xin như cũ: "Cha, hai mươi roi cũng đã da tróc thịt bong rồi!"

"Ta muốn cho nàng nhớ kỹ lần da tróc thịt bong này! Người tới, đánh cho ta, không được phép lưu tình, bằng không đều bị đuổi ra ngoài hết!" Tiết Kim Văn không tha bất cứ kẻ nào cầu tình tiếp.

Sau đó, có hai cái bà từ đi lên mang Lí thị đi, còn Dung tỷ vẫn ní non ngồi sững trên đất, Nghĩa ca bây giờ không ở nhà, còn trong trường học, Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh thì sợ tới mức quỳ rạp xuống đất. lát sau, bên tai truyền đến tiếng la khóc thê lương của nữ nhân cùng với tiếng gậy gõ đập ở trên thân thể, làm cho người ta nghe sợ đến nổi da gà!

Không bao lâu sau, một bà từ trở về bẩm báo nói: "Hồi bẩm lão thái thái, đại gia, Đại nãi nãi, hai mươi roi đã được đánh xong ! Nhị nãi nãi đã đau ngất rồi."

Nghe nói như thế, trong mắt Tiết Kim Văn lướt qua một chút thương tiếc, thanh âm cũng hòa hoãn lại, sau đó phân phó bà từ kia nói: "Phái người đi thỉnh đại phu trị liệu cho Nhị nãi nãi!"

"Là." Bà từ kia lên tiếng trả lời rồi đi.

Sau đó Dung tỷ đứng nhanh dậy muốn đi xem thương thế của Lí thị, lại bị Tiết Kim Văn gọi. "Đứng lại!"

Nghe được tiếng kêu của phụ thân, Tiết Dung cũng không dám vọng động gì, dừng lại bước chân, quay người cúi đầu nghe phụ thân phân phó. Sau đó, bên tai nhanh truyền đến thanh âm của Tiết Kim Văn. "Người cứ như vậy mà đi? Vừa rồi không nghe lời cầu tình của đại nương người cho nương người sao? Người có phải cần nói lời cảm tạ với đại nương người hay không mà lại bỏ đi?"

Nghe nói như thế, Tiết Dung cúi đầu răng nanh cắn môi một cái, sau đó mới đi lên hai bước, phúc phúc thân mình, nói: "Đa tạ đại nương!"

"Miễn ! Miễn !" Chu thị nhanh nói.

"Đi thôi, chăm sóc thương thế của mẹ người cho tốt!" Tiết Kim Văn nói một câu.

"Là." Tiết Dung gật gật đầu, sau đó xoay người rồi đi.

Chờ sau khi Tiết Dung rời đi, Tiết Kim Văn đi lên đỡ lấy mẫu thân nói: "Nương, ngài cũng đứng đã nửa ngày rồi, để con dìu ngài trở về nghỉ ngơi một chút?"

"Ân." Tiết lão thái thái gật gật đầu. Sau đó, Tiết Kim Văn, Chu thị cùng với Vô Ưu chờ Tiết lão thái thái về phòng nàng mới đi theo vào.

Tiết lão thái thái mệt nhọc nửa ngày, có chút mệt mỏi, cho nên nghiêng người qua trên sạp, Yển nhi ở một bên xoa bóp chân cho nàng, còn Tiết Kim Văn cùng Chu thị ngồi ở trên ghế thêu đôn, Bình Nhi đứng một bên rót nước trà, Vô Ưu đứng trên đất, nhàn nhàn nói việc nhà.

"Đều do con bình thường không để ý đến gia vụ, mới cho Kim Hoàn làm ra chuyện sai như thế, thật sự là làm nương quan tâm tức giận rồi!" Tiết Kim Văn cúi đầu nhận sai với mẫu thân.

Nghe được lời con nói, Tiết lão thái thái nói: "Người cả ngày bận chuyện nha môn còn không xong, thì nơi nào rảnh rỗi quản lý mấy việc vặt này? Lại nói, thường ngày chuyện Kim Hoàn làm ta cũng biết một chút. Bình thường ta cũng biết nàng có cất xén một phần chi tiêu vật dụng trong nhà, ta chỉ nghĩ nàng cất xén nhiều lắm cũng chỉ mười hai bát hai bạc vụn mà thôi, nào biết đâu nhiều năm như vậy lại gom góp được nhiều như thế. Mới đầu ta cũng nghĩ người dù sao cũng chỉ có mình Nghĩa ca là con nối dõi, về sau tất cả gia nghiệp còn không đều là của hấn? Mà Kim Hoàn lại là nương của Nghĩa ca, nàng ta cất xén bao nhiêu thì tương lai cũng đều dành cho Nghĩa ca, cho nên cũng mở một mắt nhắm một mắt. Không nghĩ tới ta thế nhưng lại dung túng cho nàng, mới làm cho lá gan của nàng càng lúc càng lớn, cho nên đã cất xén hơn một vạn lượng đâu!" Khi nói chuyện, trong mắt Tiết lão thái thái chứa đầy hối hận.

"Chả trách cách năm ngày tiền lại nhanh hết như thế, kỳ thực chúng ta vốn có hai cửa hàng, ngoài thành còn có mấy trăm mẫu ruộng, hơn nữa còn có bổng lộc của ta, từ trên xuống dưới hai trăm ba mươi miệng người chúng ta cũng có thể đủ dùng ! Đây đều là lỗi của con, không để ý Kim Hoàn cho tốt." Tiết Kim Văn nói.

"Nhưng Kim Hoàn cũng không có tiêu tiền vào nơi khác, Nghĩa ca cùng Dung tỷ từ nhỏ đến lớn, từ chi phí ăn mặc đến sự nghiệp học vấn cũng cần tiêu không ít bạc, tuy rằng có khả năng là nàng có trợ cấp cho nhà mẹ đẻ một chút, nhưng dù sao cũng là người sinh dưỡng nàng. Lần này cũng giáo huấn nàng một chút thôi, về sau không được cho nàng xen vào chuyện tiền nong nữa. Ai, không đề cập tới cũng thế thôi!" Tiết lão thái thái khoát khoát tay ý bảo không cần lại nói đến đề tài này nữa.

Lúc này, Chu thị đang ngồi lại cười nói: "Lão thái thái, hôm nay Vô Ưu từ hầu phủ Yên Ôn mang điểm tâm về cho ngài, ngài nếm thử đi?"

"Lại có điểm tâm mang về sao? Ân, vừa vặn ta cũng có chút đói bụng." Tiết lão thái thái mỉm cười gật gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu nhanh từ trong hộp thức ăn lấy ra một mâm điểm tâm lại, đưa tới trước mặt Tiết lão thái thái, cười nói: "Tổ mẫu, đây là hoa quế bơ cao, nghe nói là điểm tâm ngon nhất mà đầu bếp hầu Yên Ôn làm, còn được nương nương trong cung thường xuyên truyền lời chon nha đầu đưa điểm tâm vào đâu!"

"Phải không? Không nghĩ tới ta còn có lộc ăn!" Nói xong, tay Tiết lão thái thái cầm một khối điểm tâm màu vàng kim hoàng, đưa vào trong miệng, nhắm nuốt một lúc sau, không khỏi gật đầu nói: "Uh, quả nhiên không sai! Sau khi vào miệng lập tức mềm ra, hương vị lại ngọt lành không ngấy, thật sự là ăn rất ngon, các người cũng đều nếm thử đi!" Nói xong, xua tay kêu Vô Ưu đưa sang Tiết Kim Văn cùng Chu thị nếm thử. Vô Ưu nhanh bưng điểm tâm đưa đến trước mặt Tiết Kim Văn với Chu thị, hai người đều tự cầm một khối, ăn xong cũng đều khen không dứt miệng!

"Lão thái thái, ngài lại ăn thêm một khối đi?" Chu thị cầm một loại điểm tâm khác đi lại dò hỏi.

"Không ăn!" Tiết lão thái thái vẫy vẫy tay, ý bảo không ăn nữa.

Chu thị thấy vậy nhanh cầm điểm tâm trong tay đưa cho Yến nhi ở một bên, phân phó nói: "Đem điểm tâm này cất cho tốt, khi nào lão thái thái thích thì lấy ra cho lão thái thái ăn!"

"Là." Yến nhi cúi đầu nhận.

Sau đó, Tiết Kim Văn đứng dậy nói: "Nương, đêm nay có mấy đồng nghiệp nói đi uống rượu, lúc này cũng không sai biệt lắm, con cáo lui trước!"

"Đi thôi! Đi thôi! Sớm trở về một chút, đừng cho nàng dâu người lo lắng." Tiết lão thái thái dặn.

"Là." Tiết Kim Văn gật gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Chu thị một cái, rồi liền xoay người rời khỏi.

Tiết Kim Văn đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Tiết lão thái thái, Chu thị và Vô Ưu, cùng với Yến nhi ở một bên hầu hạ, đột nhiên Tiết lão thái thái kéo tay Vô Ưu lại, cười nói: "Vô Ưu, vừa rồi tổ mẫu hiểu lầm người, người sẽ không trách tổ mẫu đi?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh cung kính nói: "Vô Ưu làm sao có thể trách tổ mẫu đâu? Đều là do người cố ý vu oan hãm hại, không thể trách người khác không tin!"

Tiết lão thái thái gật gật đầu. "Tổ mẫu biết người là hài tử hiểu lý lẽ tốt! Nhị nương người với muội muội người cũng đã bị trừng phạt, dù sao đến cùng cũng vẫn là người một nhà, người không cần để trong lòng. Về sau có việc gì tổ mẫu cùng cha người sẽ làm chủ cho người!"

"Vô Ưu tuân theo lời tổ mẫu dạy bảo!" Vô Ưu gật gật đầu.

"Ân." Nghe được Vô Ưu nói, Tiết lão thái thái vừa lòng gật gật đầu.

Vô Ưu thấy sắc mặt Tiết lão thái thái có chút hòa hoãn lại, hướng hồ lần này nàng lại có chút cảm giác muốn xin lỗi bản thân, nhưng không bằng rên rỉ khi còn nóng, nhắc tới sự kiện kia, chỉ sợ tổ mẫu nàng không nhất định sẽ đáp ứng! Cho nên, ngay sau đó, Vô Ưu mở miệng nói: "Tổ mẫu, Vô Ưu có một việc muốn thương lượng với tổ mẫu!"

"Chuyện gì thì người cứ nói đi!" Tiết lão thái thái cầm bát trà Chu thị đưa qua, vừa dùng nắp trà gạt lá trà sang một bên vừa nói.

Vô Ưu đứng ở bên cạnh tổ mẫu cười bồi nói: "Tổ mẫu, bên cạnh người không phải có một nha đầu thô sử tên Phương Nhi sao? Cháu gái thấy nàng thành thật chịu khó, vừa vặn trong thôn trang của cháu gái cũng thiếu một người quét dọn hồ với chăm gà chăm vịt, không bằng cho Phương Nhi đi qua đó, rồi Vô Ưu mua một nha đầu khác ở bên ngoài đưa lại cho tổ mẫu, người thấy như thế nào?"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái cúi đầu suy nghĩ một lát, mới nói: "Phương Nhi? Nàng không đến trong phòng ta, nhưng mà cũng có chút ấn tượng, là nữ nhi của Hưng Nhi với Bình Nhi phải không?"

"Đúng là!" Vô Ưu gật gật đầu.

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái cười. Nói: "Khẳng định là lão tử nương ngài cầu người đến nói dùm đi?"

"Chuyện này không phải như vậy đâu. Bình Nhi với Hưng Nhi đều là người thành thật biết bổn phận mình, bọn họ chưa từng nhắc tới yêu cầu như vậy. Không đối gặt tổ mẫu, là ca ca của Phương Nhi tên Vượng Nhi cầu cháu gái, cho nên cháu gái mất mặt, đành phải đáp ứng Vượng Nhi đi lại cầu tổ mẫu!" Vô Ưu ăn ngay nói thật.

"Vượng Nhi kia là đứa nhỏ có khả năng, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng cũng là người già dặn. Vội lại trong thôn trang người dùng hần, thế nào cũng phải lung lạc hần một chút mới phải. Nương Vô Ưu, ngày mai người cho Phương Nhi dọn dẹp một chút, rồi phái người đưa nàng đến thôn trang!" Tiết lão thái thái quay đầu nói với Chu thị.

Nghe được lời đáp ứng của Tiết lão thái thái, Vô Ưu tự nhiên là vui mừng quá đỗi, nhanh phúc phúc thân mình nói: "Đa tạ tổ mẫu!"

Nhìn đến bộ dáng Vô Ưu vui vẻ, tay Tiết lão thái thái sờ sờ búi tóc của Vô Ưu, cười nói: "Người đưa nhỏ này hết đoan trang tri lễ, lại thông minh bình tĩnh, trước kia tổ mẫu còn tưởng người là hài tử si ngốc đâu, đều là trách tổ mẫu không có mắt nhìn, mà từ nhỏ ta đối với người không để bụng, bằng không với tuổi này của người, tài hoa như vậy khẳng định là có thể kết một cửa hôn nhân tốt!" Khi nói chuyện, trong mắt Tiết lão thái thái toát ra một chút tiếc hận.

Tiết lão thái thái nói cũng trùng với tâm sự của Chu thị, nàng không khỏi có chút xót xa. Hiện tại khắp làng giềng hàng xóm đã truyền đi thanh danh không phải với Vô Ưu, về sau muốn kết thân như lời nói chỉ sợ là rất khó khăn, nàng không khỏi lặng lẽ nổi lên nước mắt!

"Tổ mẫu, Vô Ưu cảm thấy bây giờ rất tốt, không nghĩ là sẽ lập gia đình!" Vô Ưu nói.

"Nơi nào lại có nữ hài tử không gả đâu?" Tiết lão thái thái oán trách một câu, sau đó liếc mắt thấy Chu thị đang lau nước mắt, không khỏi nói: "Người cũng không cần rất lo lắng, đứa nhỏ Vô Ưu này không phải là loại nam tử nào cũng có thể xứng đôi, về sau nhất định là có thể tìm được một người có tuệ nhãn thức châu*, nếu đem nàng hứa gả cho một tục vật, vậy mới chân chính muốn đập hư!"

[*Tuệ nhãn thức châu: có mắt nhìn nhận ra châu ngọc, ý nói là có mắt nhận ra Ưu tỷ là vật báu]

"Lão thái thái nói là!" Chu thị nhanh gật đầu.

Còn nói một lát, Tiết lão thái thái đã mệt mỏi, Chu thị với Vô Ưu cùng lui ra. Cùng đi đến phòng của Chu thị, thì Bình Nhi nghe nói là lão thái thái đã đáp ứng cho Phương Nhi đi thôn trang, cho nên cao hứng rồi nhân lúc đó quỳ rạp xuống đất, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Lần này Phương Nhi có thể đi thôn trang ít nhiều gì cũng nhờ vào Đại nãi nãi cùng nhị tỷ, Bình Nhi ở trong chỗ này đập đầu thay nữ nhi nói lời cảm tạ!"

"Mau đứng lên đi! Hôm nay chuyện này đều là công lao của Vô Ưu, người không cần quỳ lạy ta." Chu thị cười nói.

Nghe nói như thế, Bình Nhi nhanh từ mình đập đầu với Vô Ưu một cái, Vô Ưu thấy thế, dù sao nhìn không chịu nổi, bởi vì Bình Nhi so với tuổi mẫu thân Chu thị nàng chỉ nhỏ hơn mấy tuổi, lại nói còn là người ở bên cạnh mẫu thân hầu hạ, nàng nhanh điu Bình Nhi đứng lên. "Mau đứng lên! Không có chuyện gì lớn hết, người cần gì phải như thế!"

Một bên Tổng mục cười nói: "Nhị tỷ không cần gì, về sau người cứ bảo Phương Nhi cùng với ca ca nàng chăm sóc thôn trang cho tốt thì cũng chính là báo đáp với nhị tỷ rồi!"

"Là! Là! Phương Nhi khẳng định sẽ làm tốt." Bình Nhi nhanh gật đầu nói.

"Nói nửa ngày, ở trong phòng tổ mẫu cũng chưa uống được một ly trà, Bình Nhi, nhanh ngâm trà cho ta đi!" Vô Ưu cười ngồi ở trên ghế thêu đôn.

"Là! Là!" Bình Nhi lên tiếng trả lời rồi chạy nhanh đi ngâm trà.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại có Chu thị, Tổng mục, Vô Ưu cùng với Liên Kiều. Liên Kiều không khỏi cười nói: "Tổng mục, này người không thấy được, Nhị nãi nãi đã lãnh đủ hai mươi roi đòn, thật đúng là sáng khoai lòng người mà!"

"Đừng thấy ta không xuất môn, nhưng ta cũng đã sớm nghe nói qua. Đây là không phải là không có quà báo, mà là thời điểm chưa tới!" Tổng mục cười nói.

"Ngẫm lại đã hết giận, nhiều năm như vậy chỉ thứ hai các nàng đối đãi thế nào với nãi nãi và nhị tiểu thư chúng ta? Cắt xén đồ ăn đồ dùng của chúng ta không nói, còn xúi giục lão thái thái với đại gia không đi gặp người trong phòng chúng ta. Chỉ chừng này thôi cũng đủ làm lão thái thái cùng đại gia biết các nàng là dạng người gì rồi. Lão thái thái nói, về sau sẽ không cho Nhị nãi nãi xen vào chuyện tiền nong nữa!" Liên Kiều nói.

Nghe nói như thế, Chu thị thở dài nói: "Nói gì thì Lí Kim Hoàn cũng là người đủ đáng thương, nhiều năm tần tần khổ khổ thu nhiều tiền như vậy lại tiêu xài hết ở trên người ca muội với nhà mẹ đẻ, dù như vậy nhưng một đôi ca muội một người cũng không vì nàng mà chịu tranh đua!"

"Nãi nãi, tuy rằng người nói phải, nhưng là ai cho cơ hội nam đinh duy nhất ở Tiết gia chúng ta từ trong bụng nàng bỏ ra chứ. Cho dù nàng không phạm lỗi giết người phóng hỏa, thì lão thái thái cùng đại gia cũng không thể làm thế nào được nàng, nhiều nhất cũng chỉ giống như hôm nay đánh một chút roi đòn thôi!" Tổng mục nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60-1: Đương gia làm chủ (1)

Editor: Từ SắcY

"Này cũng đều trách bụng ta không tốt!" Nói đến chuyện không có con nối dòng, Chu thị lại một mặt u sầu.

"Lão nô nói sai rồi, thỉnh nãi nãi trách phạt!" Nhìn Chu thị không vui, Tổng mục nhanh cúi đầu nói.

"Mắc mớ gì đến nguoi, đều là ta không tốt!" Chu thị nói.

"Nương, không có con trai thì như thế nào? Ngài yên tâm, về sau Vô Ưu sẽ dưỡng lão ngài, khẳng định sẽ không thể kém so với người có con là được." Vô Ưu ở một bên khuyên giải nói. Nghĩ rằng: Ở cô đại mệnh nữ nhân thật sự là mệnh khô, chỉ muốn ngóng trông gả cho một phu quân tốt, còn phải có tôn mẫu tốt, rồi còn phải sinh nhi tử tốt, tỷ lệ này thật sự đúng là rất nan giải!

Nghe được lời nữ nhi nói, khuôn mặt u sầu Chu thị cũng đã giảm bớt, khẽ cười nói: "Nương đương nhiên biết nguoi là người biết chuyện có năng lực, yên tâm đi, nương sẽ không luẩn quẩn trong lòng nữa, về sau nương có thể dựa vào nguoi là yên tâm rồi!"

Sau đó, Bình Nhi bưng hai chén nước trà đi vào, từng chén từng chén bưng đến trước mặt Chu thị cùng Vô Ưu. Còn bẩm báo nói: "Đại nãi nãi, vừa rồi đại phu đến xem vết thương của Nhị nãi nãi, nói là ít nhất phải ở trên giường một tháng mới tốt, còn muốn mỗi ngày đều phải bôi thuốc mỡ mới có thể."

Nghe được đáp lời, Chu thị nhú mày: "Chuyện này nàng có thể chịu được!"

"Cũng không phải là sao? Bây giờ hôm nay trời lại nóng như vậy, vết thương này thật sự là khó dưỡng, nói không chừng còn có thể để lại sẹo đâu!" Tổng mục nói.

"Vết thương trên người này cũng chính là một điểm đau đớn, cứ nhìn thì sẽ trôi qua thôi, nhưng là ở trước mặt nha đầu bà tử bị đánh nặng như vậy, sớm đã mất thể diện rồi, lại nói lúc này lão thái thái cùng đại gia thực sự là nổi giận, về sau Nhị nãi nãi muốn xuất môn cũng rất khó khăn nha!" Bình Nhi ở một bên nói.

"Đây đều là Nhị nãi nãi gieo gió gặt bão, chẳng oán được ai!" Liên Kiều luôn luôn đều là người yêu ghét rõ ràng.

Nghe được các nàng bàn tán, khoe miệng Vô Ưu nhếch lên một cái, sau đó đem nước trà lên chậm rãi thưởng thức, trong lòng cũng là nhàn tản sung túc, nghĩ rằng: Hôm nay nước trà làm thế nào mà hương vị lại thơm ngọt như vậy đâu?

"Muốn nói thì vẫn là nhị tỷ chúng ta có mưu trí, thì ra là ngài đã sớm để tâm chuyện mấy năm qua Nhị nãi nãi chấp chương quản gia tham tiền. Kỳ thực cái đó trong lòng nhóm chúng ta ít nhiều gì cũng rõ ràng một chút, chỉ là không có chứng cứ, hơn nữa cũng không dám đi đến trước mặt lão thái thái cùng đại gia cáo trạng!" Bình Nhi ở một bên cười nói.

"Nhị tiểu thư, ngài khi nào đã lưu ý đến sổ sách này? Lại còn cho người ta đem cùi gạo đôi từ bạc mà thương gia đưa cho ngài? Thế nào mà nó từ một điểm cũng không biết? Nó từ suốt ngày đều đi theo ngài đâu!" Liên Kiều ở một bên nghi hoặc nói.

Nghe được lời các nàng nói, Vô Ưu hé miệng cười: "Ta muốn cho các nguoi biết, vậy chẳng phải là đã thảo kinh xà? Hôm nay cũng không có tiết mục nhị nương cùng Dung tỷ ở trước mặt tổ mẫu cáo trạng ta!"

"Ha ha, thì ra là nhị tỷ đã sớm lên kế hoạch tốt rồi!" Tổng mục cười nói.

"Cũng không phải đã sớm lên kế hoạch, chỉ là còn chưa nghĩ làm sao bây giờ mà thôi! Vốn chuyện thương gia đưa bạc đến cho ta, thì ta đã ần ần cảm thấy có chút không ổn, sợ về sau nhị nương gây sự với ta, hơn nữa tiền ở trong nhà ta đã quá quyết là sẽ không tham, nếu làm như vậy có thể sẽ làm mất đi sự tín nhiệm của tổ mẫu cùng cha, cũng làm nương mất mặt. Cho nên đành phải nhờ thương gia đổi thành cùi gạo để ở trong sai phòng, không nghĩ tới nhị nương cùng Dung tỷ quả thật là lấy chuyện này để nói, vừa vặn ta còn không biết có nên bẩm báo cho tổ mẫu với cha chuyện những năm qua nhị nương luôn lấy đi tiền hoa hồng hay không thì các nàng đã hành động vừa ăn cướp vừa la làng trước!" Vô Ưu khẽ cười nói.

Nghe nói đến mấy chuyện này, Chu thị cũng cười nói: "Hoàn hảo nguoi là một đứa nhỏ có tâm, bằng không lần này nương nguoi cũng hết đường chối cãi!" Nghĩ lại mấy năm nay nàng thật sự đúng là đã ăn qua không ít khổ từ chỉ thứ hai các nàng, nếu không có nữ nhi tốt này, thật sự là vĩnh viễn không có ngày xoay nguoi!

"Nãi nãi chúng ta có lòng nhân từ, như thế này còn cầu tình giúp Nhị nãi nãi đâu, nếu không phải là ngài nha, một trăm đòn roi này nếu đánh xuống, còn không trực tiếp muốn mạng của Nhị nãi nãi!" Bình Nhi ở một bên nói.

"Đến cùng cũng là một phu, lúc đó Dung tỷ cầu ta như vậy, nếu ta không nói câu nào thì vẫn cũng cảm thấy khó xử!" Chu thị mỉm cười nói.

"Nãi nãi nhưng lại lấy on báo oán, nguoi có lòng tốt cuối cùng sẽ có phúc báo!" Tổng mục nói.

Vô Ưu dùng ánh mắt sâu xa nói: "Kỳ thực nếu nương không cầu tình, thì lão thái thái với cha cũng biết một trăm đòn roi này nếu đánh tiếp sẽ lấy mạng nguoi, cho nên tất nhiên sẽ không thật sự đánh một trăm đòn!"

"Tại sao lại thấy như vậy?" Chu thị tò mò hỏi.

"Nương nghĩ lại xem cha dù sao cũng là mệnh quan triều đình, thế nào lại đánh đi chết thiếp thất mình, tuy rằng nhị nương sai, nếu đánh chết cũng sẽ không có phiền toái quá lớn, nhưng dù sao cha vẫn muốn có thanh danh tốt, thanh danh đánh chết thiếp thất kia thật sự là không được xuôi tai. Còn nữa, nhị nương đến cùng vẫn là nương của Nghĩa ca cùng Dung tỷ, nếu đem nương đánh chết, vậy cả đời con trai con gái còn không đem cha trở thành kẻ thù? Tổ mẫu chắc chắn sẽ không đồng ý tôn từ với cháu gái mình coi nàng là kẻ thù. Nhưng mà chuyện này dù sao nhị nương cũng đã phạm sai lầm quá lớn, nếu không trừng phạt thì về sau sẽ có người dám làm theo, cái nhà này cũng khó có thể chống đỡ được. Cho nên chỉ có thể vừa không lấy mạng nhị

nuong, vừa muốn nhĩ nương nhớ kỹ giáo huấn này, làm cho từ trên xuống dưới nhà chúng ta không còn phê bình kín đáo mới là!" Vô Ưu phân tích cho mẫu thân.

"Uh, cũng có lý!" Chu thị gật gù đầu.

"Cho nên nương lúc này đứng ra biện hộ cũng như cho cha cùng tổ mẫu có bậc thêm xuống, lại còn biểu hiện nương là chính thất rộng lượng, cho nên nương làm vậy là đúng rồi!" Vô Ưu cười vỗ vỗ mu bàn tay mẫu thân.

"Nương người là người không có tâm kế, lúc đó ta cầu xin cũng không có nghĩ nhiều như vậy đâu!" Chu thị cười cười.

"Cho nên người lương thiện không cần có tâm kế, cũng sẽ có phúc báo !" Vô Ưu cười nói.

Mọi người lại nói đùa một phen, rồi truyền com, Vô Ưu ở trong phòng Chu thị ăn qua com chiều xong mới về phòng mình..

Mà Lí thị bên này lại không có chuyện cười vui vẻ gì, nếu có cũng chỉ giống như tiếng rên giết heo.

"Ai u! Đau a... A..." Lí thị ghé vào trên giường, quần đã được cởi ra, một tầng chăn mỏng che đến giữa hai chân, Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh ở bên cạnh bôi được lên mông nàng, còn Dung tỷ thì đứng ở một bên hỗ trợ, nhìn đến vết thương từ bên hông đến mông kia, thật sự là làm cho da đầu người ta phải run lên, Dung tỷ cũng đã rút xuống nước mắt vài lần!

"Hai bà tử kia xuống tay cũng quá độc ác, người xem còn đánh Nhĩ nãi nãi nữa, mà đại phu cũng nói không đến một tháng thì không được xuống giường đâu!" Hồng Hạnh ở một bên bôi được lái nhái.

"Các nàng thật sự cũng không dám xuống tay nhẹ, đại gia có nói qua nếu dám xuống tay nhẹ lửa gạt hấn, thì đều bị đuổi ra ngoài đâu!" Liễu Xanh ở một bên nói.

"Tổ mẫu cùng cha lần này cũng quá độc ác rồi!" Dung tỷ ở một bên oán giận.

"Uổng công ta hầu hạ hấn hơn hai mươi năm, thế nhưng một chút tình cảm cũng không lưu, ta... Ai u! Người bôi được, người không nhẹ được một chút á? Ai u..." Hình như là tay Hồng Hạnh lỡ bôi mạnh một chút, nên bị Lí thị mắng.

"Còn nói đâu, hiện tại lại là ó được gì chứ, chẳng những nương bị đánh, chúng ta trong vòng hai ba tháng cũng không thể xuất môn, ngay cả tiền tiêu vật hàng tháng cũng bị cắt, ba tháng này chúng ta phải hầm được như thế nào chứ?" Tiết Dung sầu mi khổ kiếm oán giận nói. Nàng còn muốn đi đến chỗ sư phụ học vũ đạo đâu, lại nhìn trúng một bộ trang sức cùng quần áo mới, hiện tại nàng hoàn toàn không cần nghĩ tới nữa rồi!

"Còn nói đâu, ta luôn luôn đều nháy mắt với người, ý bảo người không cần nói đến cái chuyện sổ sách kia, nhưng dường như người lại không phát hiện ra, bằng không làm sao có thể nháo đến tính thế như thế này!" Lí thị oán giận.

Nhưng là, nói tới đây Tiết Dung cũng là một mặt ủy khuất."Ta làm sao mà biết nương khi bắt đầu quân gia đã lấy nhiều bạc không nên lấy như vậy? Tuy rằng ta luôn luôn biết những thương gia này vào ngày lễ ngày tết đều sẽ hiếu kính nương một vài thứ, nhưng lại không nghĩ tới bình thường cũng còn đưa tiền hoa hồng? Ta vốn cho rằng đã bắt được bím tóc của đại phòng các nàng, ai biết chẳng những không lật đổ các nàng, ngược lại còn bị huých hất bụi một cái, còn làm cho người bị đánh như vậy!"

"Nhìn người bình thường rất khôn khéo, nhưng sao lại ngu dốt như thế, người cũng không nghĩ lại chỉ bằng chút tiền tiêu vật hàng tháng của chúng ta mà có thể cho người mua nhiều quần áo trang sức đẹp như vậy, còn có thể cho mới lão sư đánh đàn về tranh khiêu vũ cho người sao? Còn có ca ca người nữa, chỗ Tư Thực tiên sinh không cần thiết chuẩn bị sao? Hấn cùng cậu bằng hữu ở bên ngoài vui chơi giải trí nơi nào không là tiền? Nếu không phải vì huynh muội các người, nương ta tại sao lại làm như thế? Ô ô..." Nói xong, Lí thị thế nhưng ủy khuất khóc ồ lên.

Lí thị nỉ non làm Tiết Dung có chút không phục, nói: "Nương, bạc này ngài cũng đâu có dùng toàn bộ ở trên người ta với ca ca? Ta nhìn thấy cậu mỗi lần đến đều không hề đi về tay không. Hơn nửa năm đó lúc ông ngoại còn sống, ngài về nhà mẹ đẻ không phải là mua một cái sọt rồi thứ này thứ nọ trở về về sao, còn mang một bao bạc vụn cho ông ngoại làm tiền tiêu vật, đúng rồi, lần đó ngài nói ngay cả nhà cậu sửa phòng cũng là tiền của người lấy ra!"

Nghe được lời vạch trần của nữ nhi mình, Lí thị không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Người cái đồ không có lương tâm, người nói lại xem những đồ ăn tốt nhất trong nhà ngoại công không phải là ông ngoại đưa cho người sao? Lại nói ta là nữ nhi của ông ngoại người, cái người mà người gọi là mẹ kia là loại người gì không phải người không biết, chẳng lẽ muốn cho ông ngoại người đói chết sao? Ta cho cậu người tiền sửa phòng ở cũng là xem phân lượng của ông ngoại người, chẳng lẽ người cho ông ngoại người ở trong phòng bị đốt sao? Lại nói cậu người từ nhỏ cũng rất đau người, sư phụ dạy cầm dạy về không phải là cậu người giúp đỡ tìm mồi đến sao?"

Lí thị nói làm cho Dung tỷ cúi đầu im lặng, chỉ nhỏ giọng nói thầm: "Vậy ngài cũng nên sớm nói một chút cho nữ nhi chứ, để hôm nay nữ nhi làm việc ngốc như vậy, chẳng những không bắt được con ma ôm với nữ nhi của nàng, ngược lại còn làm nương chúng ta bị đánh hai mươi roi đòn!"

Khi nói chuyện, Hồng Hạnh cùng Liễu Xanh đã giúp Lí thị bôi xong thuốc mỡ, Lí thị không khỏi cảm thấy có chút không đúng, cúi đầu suy nghĩ một chút mới nói:

"Dung tỷ, người nói Vô Ưu có phải biết trước người sẽ đi cáo trạng nàng với tổ mẫu cùng cha người không?"

Nghe mẫu thân nói như vậy, Dung tỷ cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng cảm giác rất kỳ quái, nghi hoặc nói: "Đúng vậy, ta cũng cảm giác có chút không thích hợp.

Ngươi nói nếu nàng không nhận tiền hoa hồng, vì sao lại thu những quả hạch mà thương gia đưa, rồi lại đặc biệt để ở trong sái phòng, giống như là biết rõ chúng ta điều tra nàng! Đúng rồi, kỳ thực nàng đã sớm biết những chuyện về mấy năm gần đây nương đã làm, nhưng lại án binh bất động, chắc chắn là vì chúng ta động thủ trước, nàng mới đi dật đãi lao*!"

[*Dật đãi lao: đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công]

Nghe được lời nữ nhi phân tích, Lí thị nói: "Đúng rồi! Chắc chắn là như thế này. Không nghĩ tới, không nghĩ tới, Vô Ưu này tuổi không lớn, nhưng lại làm việc đa mưu túc trí* như thế, chúng ta nhưng lại rơi vào cạm bẫy của nàng!"

[*Đa mưu túc trí: nhìn xa trông rộng]

"Hừ, không nghĩ tới nàng lại thay cha lấy ra năm trăm lượng bạc, lại cố ý không cho tiên sinh phòng thu chi ghi chép lại, vì đây chính là mồi cho ta mắc câu! Tiết Vô Ưu, ngươi rất đáng giận!" Tiết Dung phẫn hận móng tay thật dài đâm sâu vào trong thịt.

"Xem ra chúng ta đã xem nhẹ nàng, lần này nàng làm cho chúng ta ngã đau như vậy, về sau chúng ta ở Tiết gia đã không còn mặt mũi để xuất môn ! Ai, mặt mũi ta cũng thật sự là mất hết. Về sau còn đối mặt với bọn nô tài bà tử nhà đầu thế nào đây!" Nói xong, Lí thị thật sự thiếu chút nữa đã che mặt khóc lên.

Nhìn đến mẫu thân như thế, Tiết Dung chỉ có thể nhanh khuyên nhủ: "Nương, ngài đừng nản chí! Dù sao ngươi so với con ma ốm kia có tuổi trẻ mạo mĩ hơn, hơn nữa lại còn sinh cho Tiết gia đứa con trai duy nhất, hiện tại chẳng qua là cha đang trấn an cái ma ốm kia thôi, chỉ vì có thể đi lên một bước trên con đường làm quan mà thôi, cha sớm muộn gì cũng có thể một lần nữa đối xử tốt với nương!"

Nói tới đây, Lí thị không khỏi đau thương nói: "Cái ma ốm kia chẳng qua là dựa vào họ hàng xa, hiện tại lại còn có một nữ nhi tốt, mà bây giờ trong tay nữ nhi nàng còn có thôn trang, lại có tiền, cha ngươi sẽ càng đối với nàng tốt hơn!"

"Nương, nữ nhi cũng không tin bằng khuôn mặt của nữ nhi về sau không thể gả cho người giỏi hơn, chỉ cần nữ nhi gả cho nhà người có quyền thế, nương ngài về sau mỗi ngày cũng không cần phải buồn lo. Lại nói nhà này về sau cuối cùng cũng là của ca ca, ngài là mẹ ruột của ca ca, các nàng ai cũng không thể vượt qua ngài!" Tiết Dung không phục nói.

"Ai, nói là nói như vậy, nhưng ca ca ngươi hiện tại không được tốt!" Nói đến Nghĩa ca, Lí thị không khỏi giận dữ nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-2: Đương gia làm chủ (2)

Editor: Từ SắcY

"Ca ca cũng thật là, thế nào đã trẻ như này còn chưa trở về?" Nhìn xem sắc trời bên ngoài, đã tới canh hai rồi, nhưng Tiết Nghĩa vẫn như cũ chưa trở về.

"Ai, không biết lại chạy đến nơi nào nháo điên đi. Gần đây đều luôn cùng một ít người không đứng đắn lui tới." Lí thị cau mày nói.

Đang nói chuyện, Hồng Hạnh chạy vào trả lời: "Nhị nãi nãi, Nghĩa ca đã trở lại!"

Nghe nói như thế, mộng Lí thị đang ghé vào trên gối đầu nghiêng qua nhanh nói: "Mau giúp người ta đứng lên!" Hồng Hạnh và Dung tỷ nhanh lấy chân giúp người Lí thị đứng lên.

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi mặc áo sa tanh nguyệt bạch dài bước nhanh đi đến. Trục tiếp đi đến bên giường, nhìn thấy mẫu thân ghé vào trên gối đầu, quần áo không chỉnh tề, tóc tai cũng rất hỗn loạn, không khỏi sốt ruột hỏi: "Nương, nghe Hồng Hạnh nói ngươi bị đánh, đến cùng sao lại thế này?"

Vừa thấy đến con, trong mắt nháy mắt mắt Lí thị lại chứa đầy nước mắt, nghẹn ngào nói: "Đều là do me con cái ma ốm kia xúi giục tổ mẫu cùng cha ngươi đánh ta, còn ngừng phát ba tháng tiền tiêu vặt của ta cùng Dung tỷ, sau đó còn nói ba tháng cũng không được xuất môn !"

Nghe nói như thế, Tiết Nghĩa dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, lập tức tức giận nói: "Mẹ con các nàng cũng quá kiêu ngạo, đoạt quyền quản gia của ngươi không nói, bây giờ còn khi dễ chúng ta như vậy. Không được, ta phải tìm các nàng lý luận!" Nói xong, nhanh quay đầu muốn đi.

Vừa nghe lời này, Lí thị sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống, nhanh giữ chặt ống tay áo Tiết Nghĩa, hoảng sợ nói: "Nghĩa ca, không thể đi!"

"Vì sao không thể đi? Còn hành động như vậy thì không có nơi cho mẫu tử chúng ta sống yên ổn !" Nghĩa ca phẫn hận nói.

Biết tính cách Nghĩa ca từ nhỏ đã lỗ mãng, cho nên Lí thị nhanh giải thích nói: "Hôm nay chuyện nương cũng có phần không đúng, nếu ngươi đi như vậy

khẳng định là sẽ bị tổ mẫu cùng cha trách phạt!"

"Đúng vậy, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn mới là, ngươi như vậy chỉ làm sự tình càng thêm rối mà thôi!" Một bên Tiết Dung chen vào nói.

Bị muội muội trách cứ đương nhiên là làm Tiết Nghĩa không phục, trùng mắt Tiết Dung nói: "Ngươi có thể, ngươi có thể biến sự tình thành cái dạng như hôm nay? Hai ngày trước không phải là ngươi còn nói muốn cho đại phòng các nàng đẹp mắt sao?"

"Ngươi..." Lời nói Tiết Nghĩa tức giận làm Tiết Dung không thể nói rõ được.

Lí thị nhanh khuyển giải nói: "Các ngươi có thể không cần âm ỉ hay không? Ai u..." Lí thị vẫn cứ ngao ngao kêu đau.

"Nương! Ngài thế nào?" Nhìn thấy mẫu thân như thế, huynh muội Tiết Nghĩa cùng Tiết Dung đương nhiên là không có tâm tình để âm ỉ.

Lí thị nắm lấy tay con nói: "Hôm nay cừu oán này chúng ta đều ghi tạc trong lòng là được, ngày sau khẳng định phải đòi lại gấp đôi!"

"Ân." Tiết Nghĩa gật gật đầu, đành phải nén lửa giận trong lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bình Nhi mang theo Phương Nhi đến phòng Chu thị và Vô Ưu thỉnh an cáo từ.

Chu thị ngồi ở trước bàn bát tiên, Vô Ưu ngồi ở bên cạnh tay của nàng, sau đó thấy Bình Nhi mang theo Phương Nhi đi vào, Phương Nhi quỳ gối nói: "Nô tì đã thu thập thỏa đáng, trước khi đi vội tới thỉnh an với Đại nãi nãi và nhị tiểu thư, bái biệt Đại nãi nãi cùng nhị tiểu thư!"

Lúc này, Tống mụ ở một bên cười nói: "Hài tử ngọc, bái biệt Đại nãi nãi là có thể, còn bái biệt nhị tiểu thư cái gì? Ngươi đi đến nơi chính là chỗ thôn trang của nhị tiểu thư đó."

Nghe nói như thế, tất cả mọi người nở nụ cười, Chu thị cũng cười nói: "Về sau Vô Ưu chính là chủ tử của ngươi, ngươi đập đầu một cái với nàng, từ hôm nay ngươi với nàng chính là chủ tớ, về sau cần phải trung với chủ tử, không thể sau lưng chủ mà quên chuyện nghĩa, nếu làm tốt thì về sau tự nhiên sẽ không thiếu phần ngươi!"

"Còn không nhanh tạ ơn Đại nãi nãi dạy bảo?" Bình Nhi ở một bên nhắc nhở nói.

Phương Nhi lại đập đầu một cái, nói: "Tạ ơn Đại nãi nãi dạy bảo!" Sau đó, lại chạy nhanh đi đến trước mặt Vô Ưu, cung kính đập đầu, nói: "Nô tì đập đầu với chủ tử, về sau nô tì nhất định sẽ làm tốt trách nhiệm, làm tốt chuyện chủ tử giao cho ! Tuyệt không dám làm chuyện sai với chủ tử."

Lúc trước Phương Nhi là người làm ở bên lão thái thái, mặc dù ở một tòa trong trạch viện, nhưng cũng không thông thường, cẩn thận quan sát hai mắt Phương Nhi, thấy nàng có tướng mạo thanh tú, vừa thấy đôi mắt đã biết đây là người thành thật tự biết bốn phận, chỉ là không có khả năng tính toán khôn khéo như ca ca nàng, sau đó nàng cười nói: "Ngươi đã nhận thức ta làm chủ tử, vậy về sau ngươi chính là người của ta, ngươi phải trung với ta, sau này ngươi có chuyện gì thân chủ tử ta này khẳng định sẽ bảo hộ ngươi chu toàn!"

"Lời chủ tử nói nô tì nhớ kỹ." Phương Nhi nhanh gật đầu.

Vô Ưu vừa lòng gật gật đầu, sau đó đôi mắt thoáng nhìn về phía ngoài cửa sổ, khẽ cười nói: "Đã theo ta, tên Phương Nhi này ta không thích, không bằng về sau ngươi kêu là Ngọc Trúc đi!"

Nghe được Vô Ưu lấy cái tên mới cho mình, Phương Nhi ngần ra, sau đó tràn ngập phấn khởi đập đầu nói: "Tạ ơn chủ tử đã ban thưởng tên!"

Thấy Ngọc Trúc cực kỳ vui mừng, Vô Ưu cười nói với Bình Nhi: "Đưa Ngọc Trúc lên xe đi, khi đến thôn trang nếu thiếu cái gì, cho Vượng Nhi đi chọn mua là được!"

"Là!" Bình Nhi cao hứng lên tiếng, sau đó mang theo Ngọc Trúc lui ra ngoài.

Sau khi các nàng đi rồi, Chu thị cười nói: "Ngươi đứa nhỏ này, chỉ sợ là xem y thuật đến nhập ma đi, đặt tên cho bọn nha đầu đều là tên được liệu!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều ở một bên cười bời: "Đại nãi nãi nói cũng phải, tên của ta cũng là tên được liệu, nhưng mà nô tì lại rất thích tên này, cảm giác gọi rất êm tai, chủ yếu là cũng sẽ không cùng tên với người khác!"

"Nãi nãi, lão nô cũng cảm thấy tên Liên Kiều với tên Ngọc Trúc so với cái tên Hồng a Lục a Yến a còn dễ nghe hơn!" Tống mụ nói xen cười.

"Đã là nha đầu của nàng, nàng nguyện ý gọi tên gì thì cứ gọi tên đó là được!" Chu thị cười nói.

"Nương, về sau khẳng định còn có tên được liệu khác nữa!" Vô Ưu cười nói.

"Nhị tiểu thư, ta đây là đại nha đầu, ta muốn quan này cài nhòm tiểu được liệu này!" Liên Kiều cười nói.

"Yên tâm đi, khẳng định là ngươi!" Vô Ưu cầm bát trà lên một bên uống trà một bên nói.

Nói đùa một lát sau, Tống mụ bỗng nhiên nói: "Nãi nãi, ngài không biết là đã nhiều ngày rất thanh tịnh sao?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn Tống mụ liếc mắt một cái, Chu thị suy nghĩ một chút, không khỏi cười nói: "Là rất thanh tịnh, mấy ngày cũng không có người đến phiền ta !" Trước kia, Lí thị cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Chu thị cùng Vô Ưu nhận quản gia đã hơn nửa năm, hôm nay không thiếu dầu gội đầu, thì ngày mai thiếu than đá, bằng không nói là trong lá trà có bột phấn, làm cho Chu thị rất đau đầu!

Nghe xong lời Chu thị lời, Vô Ưu cười: "Khẳng định là nương còn có thể thanh tịnh một thời gian, vết thương kia của nàng chưa đến một tháng hai mươi ngày là không xuống giường được!"

"Đoán chừng lần này cha ngươi thật sự đã tức giận, vài ngày nay, cũng không đi xem nàng." Chu thị nói.

"Nghe nói tổ mẫu nhưng có phải người qua tặng chút được." Vô Ưu nói.

"Lão thái thái lần này tức giận cũng không nhẹ, nhưng đến cùng vẫn còn có Nghĩa ca đâu, chủ yếu là cố kị một chút của hắn đi. Ai, may mắn là Nhị nãi nãi này có con trai, bằng không về sau cũng hề không dễ chịu đâu!" Tống mụ ở một bên nói.

"Chỉ sợ loại người như Nhị nãi nãi về sau muốn yên tĩnh cũng không được!" Liên Kiều xen vào nói.

"Hừ, mặc kệ nàng về sau thế nào, nương, chúng ta hiện tại nên hưởng thụ không khí thanh tịnh mới đúng. Nghe nói phía nam trên đường cái có rạp hát mới tới mở gánh hát, không bằng ngày mai chúng ta mời tổ mẫu cùng đi nghe một chút?" Tại thời cổ đại này, chuyện nữ nhân có thể tiêu khiển cũng chỉ có thể đi nhìn xem diễn kịch với đọc một chút sách, ở nơi này hiện giờ đang lưu hành một loại hí kịch như là kịch hoàng mai, vào những lúc nhàn chán, Vô Ưu nhưng cũng rất thích nghe.

"Uh, mấy ngày nay vừa vận cũng buồn buồn, là ý kiến hay! Một lát ta phải đi thỉnh lão thái thái." Chu thị gật đầu nói.

Mấy người Tống mụ cùng Liên Kiều vừa nghe ngày mai có thể đi nghe diễn, dường như đều rất cao hứng, một khoảng ngày này, Chu thị cùng Vô Ưu cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống này, chính là Lí thị cùng Dung tỷ chẳng những không thể xuất môn, hơn nữa gặp người còn bị xấu hổ, cho nên đường như đều không dám đối mặt với ai, và mọi người phẳng phai như cũng lãng quên đi các nàng!

Thời gian thanh nhàn qua thật sự mau, chỉ chớp mắt đã trôi qua ba tháng.

Thời tiết lúc vào thu, trong thôn trang người người đều vội vàng bận rộn, vụ thu hoạch này cũng thu được không ít, Vương Nhi có mướn vài người làm công thu gom được liệu, hơn nữa tất nhiên là còn thực hiện quá trình giặt cùng phơi khô.

Nhìn vài người làm công đổ từng bao tải từng bao tải được liệu ở chiếu phơi khô, Vô Ưu cười xoay người nhặt lên một quả màu vàng đất, cười hỏi Liên Kiều bên cạnh."Liên Kiều, ngươi có biết đây là được liệu gì sao?"

Nhận lấy quả từ trong tay tiểu thư, ánh mắt Liên Kiều nhìn nó rồi nói: "Nhị tiểu thư, ngài này đề ra câu hỏi này cũng quá đơn giản đi? Đi theo bên người ngài một thời gian dài như vậy làm sao có thể ngay cả cái tên Liên Kiều cũng không biết? Ha ha, quả này còn có một tên gọi khác là Thanh Kiều, đúng hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười."Đó chính là tên của ngươi!"

"Vậy chúng ta nói đến được liệu tên Ngọc Trúc đi?" Liên Kiều cười nói nhìn Ngọc Trúc bên cạnh.

"Ngọc Trúc sống ở nơi âm thấp, chỉ có thể sinh trưởng ở dưới thấp, mà trên thôn trang chúng ta lại không có cánh rừng, cho nên có trồng cũng không sống được!" Vô Ưu cười nói.

"Nga, thì ra là như vậy." Liên Kiều gật gù đầu.

Một bên Ngọc Trúc dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vô Ưu nói: "Học thức của nhị tiểu thư thật sự là rất uyên bác, nô tì về sau cũng muốn đi theo nhị tiểu thư học y thuật!"

"Ngươi muốn học y thuật? Ngươi biết chữ sao?" Liên Kiều trêu ghẹo hỏi.

"Ca ca nô tì đã dạy nô tì không ít, bằng không, trước hai tháng nô tì có mượn ca ca một quyển nói về những được liệu cơ bản còn có tên của nô tì đâu!" Nói xong, Ngọc Trúc từ trong lòng lấy ra một quyển sách.

"Không thể nào? Ngươi đã sớm hành động?" Nhìn thấy Ngọc Trúc từ trong lòng lấy ra sách, Liên Kiều không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Vô Ưu quan sát một chút về mặt nghiêm cẩn kia của Ngọc Trúc, sau đó tay lấy cuốn sách từ trong tay Ngọc Trúc, cúi đầu vừa thấy, chỉ thấy tên quyển sách này là (Đại Tề trăm dược), mở ra vừa đọc, bên trong là giảng giải từng loại dược liệu cơ bản, hơn nữa hình trình bày minh họa mỗi một loại dược liệu đều được vẽ rất kỹ càng, ví như cách gieo trồng dược liệu, tác dụng của dược, thời gian chờ có tác dụng, là một quyển sách cơ bản rất tốt dành cho người học, Vô Ưu không khỏi cười nói: "Quyển sách này được viết rất khá, thật thích hợp cho người mới học, hơn nữa viết lời nói rất là đơn giản, ngươi hẳn là có thể xem hiểu đi?"

"Bẩm nhị tiểu thư, nô tì đã đọc hơn một nửa, chỉ là có rất nhiều chữ không biết, cho nên một bên học chữ một bên xem, vì vậy mà tốc độ đọc rất chậm." Ngọc Trúc hồi đáp.

"Ấn." Nhìn Ngọc Trúc chăm chỉ hiểu học như thế, Vô Ưu không khỏi gật gù đầu.

Nghĩ rằng: Tiểu nha đầu này tuy rằng chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, hơn nữa cũng không thông minh lanh lợi, nhưng cũng rất chăm chỉ. Kỳ thực người học y điều quan trọng nhất chính là chăm chỉ cẩn thận, năng nổ nhưng lại có hết những điều đó!

Thấy nhị tiểu thư nhìn chăm chăm mình, lòng Ngọc Trúc hoảng hốt, sau đó chỉ nghe bùm một tiếng quỳ xuống, liên tục giải thích nói: "Nhị tiểu thư, nô tì đều làm xong hết việc mới đọc sách, tuyệt đối không nhàn hạ!"

Nhìn thấy nàng bị dọa thành một bộ dạng này, Vô Ưu nhanh kéo nàng lên. Cười nói: "Ta đều biết mà, trong phòng dường như không dính một hạt bụi, khẳng định là mỗi ngày người đều quét dọn, hơn nữa trong thôn trang gà vịt cũng đều mập rất khỏe mạnh. Người không cần sợ hãi, thấy người xem sách thuốc ta thật sự rất vui mừng!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60-3: Đương gia làm chủ (3)

"Thật sự? Đa tạ nhị tiểu thư." Ngọc Trúc vui mừng nói.

"Trước tiên người cứ đọc quyển sách này cho thành thạo, luyện tập những vấn đề bên trong đó, ta sẽ lấy một vài sách cơ bản về y học cho người xem, chúng ta còn có được liệu gieo trồng, cũng coi như người được thấy hình dáng chúng, theo thời gian dài người sẽ biết nhiều ví dụ không ít, sau đó ta sẽ dạy người xem bệnh cho người ta như thế nào, chuyện học y thuật là một việc rất buồn tẻ dễ chán nản, người nhất định phải kiên trì đến cùng!" Vô Ưu rất nhẫn nại nói với Ngọc Trúc.

"Ngọc Trúc không sợ chán nản, nhất định sẽ kiên trì đến cùng!" Ánh mắt Ngọc Trúc rất kiên định nói.

"Ta cũng tin tưởng người nhất định có thể!" Vô Ưu cổ vũ Ngọc Trúc.

"Nhị tiểu thư, Vương Nhi đã trở lại!" Lúc này, Liên Kiều chỉ vào phía cửa lớn của thôn trang nói.

Vừa ngược đầu, quả nhiên, chỉ thấy Vương Nhi với một gã sai vặt đánh xe ngựa từ bên ngoài thôn trang trở lại. Xuống xe ngựa, Vương Nhi bước nhanh đến trước đình hóng mát, cúi đầu chấp tay thi lễ nói: "Thỉnh an nhị tiểu thư!"

"Những thứ nọ đều đã được đưa đến sao?" Vô Ưu cười hỏi.

"Hồi nhị tiểu thư, đều đã được đưa đến, Tàn gia thiếu phu nhân còn kêu tiểu nhân đi vào tự mình hỏi nữa!" Vương Nhi trả lời.

"Hỏi người chuyện gì? Là Tàn thiếu phu nhân?" Nhoáng một cái Uất Trì Lan Hinh cũng gả vào thừa tướng phủ gần bốn tháng, không biết nàng có qua được hay không, bởi vì sợ đất phẳng gây nên gió bão, cho nên nàng không đi đến Tàn gia vẫn an Lan Hinh, tuy rằng Lan Hinh cũng phái người đi đến Tiết gia đưa những vật dụng cho nàng, cũng có nói lại nếu nàng rảnh thì cứ đi qua. Hiện nay thời tiết vào thu, cây lựu trong thôn trang, trở ra một ít quả hồng đã chín, hơn nữa gà vịt cũng đều rất béo tốt, cho nên đều chuẩn bị mỗi thứ một ít cho Vương Nhi trực tiếp đưa đến Tàn phủ cho Lan Hinh, cũng coi như là một phen tâm ý của nàng đi!

"Tàn thiếu phu nhân nói gần đây nhị tiểu thư, ở nhà có bận chút chuyện gì? Thế nào mà lại không đến gặp nàng ấy, chuyện ở Tàn phủ nàng ấy không thể rời khỏi được, lại còn có tổ phụ tổ mẫu cần nàng phụng dưỡng, cho nên nàng không rảnh rồi đi ra ngoài được, hơn nữa còn phải phân phát tiền thưởng cho người làm, đúng rồi, còn cho tiểu nhân mang về rất nhiều điểm tâm trái cây với mấy cuộn vải tơ lụa tốt nhất cho nhị tiểu thư!" Vương Nhi vừa ở một bên đáp vừa ở một bên nhận lấy những vật mà gã sai vặt nâng xuống từ trên xe ngựa đưa đến trước mặt Vô Ưu.

Cúi đầu nhìn sang vài hộp thức ăn đặt ở trước mặt còn có mấy cuộn vải tơ lụa kia, Vô Ưu không khỏi càng thêm nhớ đến Lan Hinh, không khỏi nói: "Lan Hinh có tâm!"

"Nhị tiểu thư, vậy chúng ta đi Tàn phủ vẫn an Tàn thiếu phu nhân không phải sao?" Một bên Liên Kiều đề nghị nói.

Vô Ưu biết Liên Kiều không rõ chuyện trong đó, cho nên cũng chỉ nhẹ nhàng nói:

"Lần sau có cơ hội lại gặp mặt, người cùng Ngọc Trúc đem những thứ này xếp lại, chờ lúc trở về thì lấy một ít đưa cho lão thái thái với Đại nãi nãi!"

"Là." Liên Kiều lên tiếng trả lời rồi dẫn theo Ngọc Trúc xếp lại những vật ở trên bàn.

Sau đó, Vô Ưu nhìn vài người làm công đang làm việc, hỏi Vương Nhi: "Vương Nhi, năm nay có thể thu bao nhiêu được liệu?"

Vương Nhi nhanh đi lên trả lời: "Hồi nhị tiểu thư, năm nay hình dáng được liệu rất tốt, tiểu nhân đánh giá mấy trăm cân Liên Kiều, mấy trăm cân quyết gỗ thông, hơn nữa còn mấy trăm cân những được liệu khác đoán chừng là có thể bán được vài trăm lượng bạc đâu!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu dặn nói: "Người nhớ kỹ khi trời đầy mây đổ mưa thì phải nhanh thu được liệu vào, bằng không sẽ ảnh hưởng đến tỉ lệ và hiệu quả được hiệu, sau khi chờ đều đã được phơi nắng khô thì đưa đến mấy hiệu thuốc ta có nói tên cho người rồi đó, bọn họ sẽ ra giá hợp lý!"

"Tiểu nhân sớm đã nhớ kỹ, nhị tiểu thư xin yên tâm!" Vương Nhi cúi đầu nói.

"Chờ thêm hai ngày nữa thích hợp để thu hoạch các loại được liệu này, trước hết là một ít mẫu đơn, hạ khô cầu, nguyên hồ, bạch chi, bạch thực! Chi tiết các được liệu nào cần thu hoạch ta đã viết ở trên tập này, người trước mắt cứ dựa theo chữ viết trong đó mà đi làm là được!" Vô Ưu từ trong lòng lấy ra một quyển tập mỏng đưa cho Vương Nhi.

Vương Nhi nhanh nhận lấy, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó nói: "Nhị tiểu thư, chưa đến hai năm thôn trang chúng ta này có thể có được liệu pha chế sẵn!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu cười. "Kỳ thực đây là ý định ban đầu của ta, những được liệu đó nhưng còn quý, lợi ích hơn những thứ lương thực ngũ cốc kia!"

"Đâu chỉ có lợi không? Chính xác đây là một bầu trời phía dưới, hai trăm mẫu này dùng để trồng trọt lương thực hoa màu quanh năm suốt tháng cày ruộng lất nhát cũng chỉ thu được mấy trăm lượng bạc thôi, nhưng nếu là được liệu, ít nhất là về sau tình trạng gieo trồng được liệu quý báu kia được hoàn thiện một chút thì cũng không chỉ là ngàn vạn bạc đâu!" Vương Nhi cúi đầu cười nói.

"Cho nên năm nay mới muốn người nhanh có kinh nghiệm, mau chóng hiểu được những phương pháp gieo trồng được liệu mới là. Đúng rồi, những người làm công kia nếu không làm tốt như lời nói, thì người cứ mướn vài người chịu khó thành thật đi, xem trong tay bọn buồn người có người thích hợp hay không, nếu có người biết bổn phận chịu khó thì mua thêm hai tiểu nha đầu, sau đó cho Ngọc Trúc làm việc ít lại, cho nàng học chữ nhiều một chút, người mua quyển sách kia cho nàng cũng rất hay, sau này nàng cũng có thể hiểu được những loại được liệu kia và biết thu dọn được liệu thế nào, về sau đây cũng là chuyện quan trọng thứ nhất sau ăn cơm!" Cuối cùng Vô Ưu lại dặn Vương Nhi nói.

Vương Nhi nghe xong, vui sướng gật đầu nói: "Nhị tiểu thư xin yên tâm, hai huynh muội tiểu nhân tuyệt đối sẽ không làm thất vọng sự tín nhiệm với hướng dẫn của nhị tiểu thư, khẳng định sẽ quản lý thôn trang này thật gọn gàng ngăn nắp!"

Vô Ưu mỉm cười gật gật đầu, đôi mắt nhìn toàn bộ trang viên màu vàng, trong lòng thế nhưng tràn ngập cảm giác đạt được thành tựu. Vương Nhi đi rồi, nàng mở ra hai tay, ôm ấp tranh vẽ màu vàng hạnh phúc này...

Giữa trưa mấy ngày sau, Liên Kiều đột nhiên đi vào bẩm báo nói: "Nhị tiểu thư, Hạ Hà bên người Tàn thiếu phu nhân đến đây!"

Bên tai đột nhiên nghe nói như thế, Vô Ưu nằm lệch qua trên sạp chợp mắt không khỏi lười nhác mở đôi mắt buồn ngủ. Hỏi: "Hiện tại người đang ở nơi nào?"

"Đang ở ngoài cửa chờ!" Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh nói: "Còn không mau mời vào?"

"Là." Liên Kiều lên tiếng trả lời sau đó nhanh đi mời.

Vô Ưu ngồi thẳng người, hai tay chỉnh lại tóc một chút, vừa chỉnh vạt áo, nghĩ rằng: Hạ Hà là đại nha đầu bên người Lan Hinh, không có chuyện gì nàng ấy (LH) sẽ không phái nàng (HH) tới đây, kỳ thực sau khi Lan Hinh gả vào thừa tướng phủ, Vô Ưu luôn luôn đều lo lắng thay nàng, nhưng cũng không giúp được nàng cái gì!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60-4: Đương gia làm chủ (4)

"Là." Liên Kiều lên tiếng trả lời sau đó nhanh đi mời.

Vô Ưu ngồi thẳng người, hai tay chỉnh lại tóc một chút, vừa chỉnh vạt áo, nghĩ rằng: Hạ Hà là đại nha đầu bên người Lan Hinh, không có chuyện gì nàng ấy (LH) sẽ không phái nàng (HH) tới đây, thực ra sau khi Lan Hinh gả vào thừa tướng phủ, Vô Ưu luôn luôn đều lo lắng thay nàng, nhưng cũng không giúp được nàng cái gì!"

Sau đó, Liên Kiều mang theo Hạ Hà đi đến, Hạ Hà phúc phúc thân mình, cười nói: "Hạ Hà thỉnh an tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta cứ hỏi ngài khỏe đâu!"

Thấy trên mặt Hạ Hà không có thần sắc sốt ruột, Vô Ưu nghĩ rằng: Đoán chừng là cũng không có việc gì gấp đi? Ngay sau đó, thuận tiện nói: "Lan Hinh gọi người đi đến là có việc?"

"Tiểu thư nhà chúng ta thế nhưng đang nhớ ngài đâu! Bằng không, ngày mai tiểu thư nhà ta rất vất vả mới rảnh rồi muốn đi ra ngoài thành chùa bạch mã

dâng hương, cô ý cho nô ti đi lại hỏi ngài một tiếng, ngày mai nếu cũng không có việc, thì cùng đi với tiểu thư nhà ta." Hạ Hà nhanh trả lời.

Nghe nói như thế, tâm tư Vô Ưu vừa nghĩ: Cũng tốt mấy tháng không thấy, nàng đứng thực cũng rất nhớ Lan Hinh, nếu cùng đi dâng hương theo lời nói, vừa không cần đi Tàn phủ lại vừa có thể gặp mặt Lan Hinh, vậy thật sự là không thể tốt hơn! Cho nên, ngay sau đó, Vô Ưu liền cười nói: "Người trở về nói cho tiểu thư nhà người, nói là vào sáng sớm ngày mai ta ở trước cổng chính thành tây chờ nàng!"

"Là, lúc này tiểu thư nhà ta khẳng định là cao hứng đến hồng rồi!" Hạ Hà cười phúc phúc thân mình rồi từ biệt đi ra ngoài.

Vô Ưu dặn Liên Kiều nói: "Nhanh sang đi tiền nàng đi, nói cho phòng thu chi ghi lại thưởng, số lượng cũng không được quá ít, tiền thưởng đó cứ ghi trên khoản chi tiêu của ta!"

"Tiểu thư không phân phó thì nô ti đã qua dặn phòng ghi nợ từ lâu rồi." Liên Kiều cười, sau đó nhanh đưa Hạ Hà đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vô Ưu mướn xe ngựa dẫn theo Liên Kiều một đường đi đến cổng chính thành tây, không nghĩ tới sớm như vậy Lan Hinh đã đến, chỉ thấy một chiếc xe ngựa mặt trên là một đoạn tơ lụa đỏ sậm phía dưới có một dáng người đang đi xuống, nhìn từ khoảng cách gần, quả nhiên là Hạ Hà. Hạ Hà đến bên xe ngựa mời Vô Ưu đi qua, sau đó Hạ Hà cùng Liên Kiều ngồi trên chiếc xe ngựa của Vô Ưu, bây giờ rốt cuộc Lan Hinh cũng đã là thiếu phu nhân Tàn gia, cho nên đi ra ngoài nếu chỉ mang theo Hạ Hà thì người Tàn gia lo lắng, cho nên phải thêm một chiếc xe ngựa, trên xe mang theo hai bà từ với hai tiểu nha đầu đi ra ngoài cùng.

Vô Ưu chân đạp giẫm xuống, được một bà từ đỡ lên xe, lúc này, bên trong Lan Hinh sớm đã vén lên rèm cửa, cười đón Vô Ưu đi vào. Sau đó, Lan Hinh liền nói với mã phu ở bên ngoài đi ra khỏi thành. Xe ngựa xóc nảy đi về phía trước, còn Vô Ưu cùng Lan Hinh thì thân thiết nói chuyện.

"Vô Ưu, có thể xem như nhìn thấy người, một buổi tối hôm qua ta còn ngủ không yên đâu!" Lan Hinh nhìn đến Vô Ưu, tự nhiên là vui mừng quá đổi.

"Ta cũng vậy nửa đêm cũng không ngủ được đâu!" Vô Ưu cười nói.

"Còn nói, người thật không đủ nghĩa khí, ta ở Tàn gia đợi người tròn hơn bốn tháng, người cũng không đến nhìn ta!" Uất Trì Lan Hinh oán trách nói.

Nghe được Lan Hinh oán trách, Vô Ưu cũng cảm giác thật sự rất là có lỗi, nhưng cũng không có cách nào. Chỉ phải nói: "Thực xin lỗi, Lan Hinh, ta..."

Lúc Vô Ưu không biết nên tìm lý do gì, thì Lan Hinh lại bật cười, đẩy nàng một cái, nói: "Nói đùa người thôi! Người còn tưởng là thật à? Thực ra là ta cũng biết chắc chắn là người bận mới chưa tới được, mỗi ngày người đều bận rộn xem bệnh, chế dược, nghe nói người còn mua một thôn trang nữa, còn chăm sóc dược liệu, ta với tổ mẫu ăn lụ của thôn trang người cảm thấy vô cùng ngon đâu!"

Vô Ưu đương nhiên biết người tổ mẫu trong miệng Lan Hinh này là Tàn lão phu nhân, thực ra nàng cũng có suy nghĩ là muốn đưa một ít thổ sản* trong thôn trang cho Tàn lão phu nhân, nhưng nghĩ lại Tàn lão phu nhân chưa hẳn là nguyện ý nhớ tới người này đâu, cho nên liền từ bỏ, nhưng mà nàng biết chắc chắn Lan Hinh sẽ đưa qua những đồ ăn ấy để hiếu kính tổ mẫu nàng, không bằng đưa vai người tốt cho Lan Hinh. Vì thế cười nói: "Nếu người cùng Tàn lão phu nhân thích, ngày khác ta lại cho người đưa một ít sang!"

(Thổ sản: sản xuất tại địa phương)

"Tốt lắm, ta nghe nói thôn trang kia của người cũng không lớn, người đã đến tặng nhiều như vậy, đủ để chúng ta ăn rồi!" Lan Hinh cười nói.

"Ta cũng nghe nói bây giờ người đang quản lý chuyện lớn nhỏ trong Tàn gia, người cũng không thoát ra được, thế nào? Thiếu phu nhân hiện tại của thừa tướng phủ có uy phong hay không?" Vô Ưu không khỏi trêu ghẹo nói.

Lời Vô Ưu nói làm trong mắt Lan Hinh thoáng chớp qua một tia ngượng ngùng, mỉm cười nói: "Tốt lắm, người cũng đừng trêu ghẹo ta. Ta thế mà người còn không biết? Ta vốn lười quản lý mấy chuyện vụn vặt này. Nhưng không có biện pháp, tổ mẫu tuổi lớn, nương của phu quân lại chết sớm, ta mặc kệ thì còn ai quản đâu? Mặc dù có một tiểu cô*, nhưng dù sao nàng cũng là cô nương gia, hơn nữa lòng của nàng cũng không ở đây!"

(Tiểu cô: chị chồng)

Nghe xong lời Lan Hinh nói, Vô Ưu không khỏi gật đầu, quan sát Lan Hinh một chút, nói: "Mấy tháng này người nhưng đã hơi gầy chút rồi! Có làm việc rất vất vả phải không?"

Tay Lan Hinh vuốt mặt mình ngón ngang nói: "Chuyện tình của Tàn gia rất nhiều, bình thường đều là buổi sáng mới đứng lên thì đã luôn có việc đến trưa, ngay từ đầu ta thật sự đứng là không biết phải làm như thế nào, cũng may từ nhỏ nhà ta không có mẫu thân, ở nhà cũng đã từng quản lý qua, nhưng mà chuyện nhà của ta không thể so với Tàn gia, chỉ có mấy người làm, và chuyện nhỏ thôi. Còn Tàn gia từ trên lên xuống đã hơn trăm người, mỗi ngày người thân bằng hữu tới cửa rất nhiều, dường như mỗi ngày đều có bái thiếp cưới xin tang ma cưới vợ đưa tới, tiền bạc ra vào cũng đã là ngàn vạn, nhưng cũng may tổ mẫu nàng lão nhân gia hiền lành sáng suốt, tìm vài ma ma đến hướng dẫn, lão nhân gia nàng cũng thường xuyên chỉ điểm, cho nên cũng đều ứng phó xong, nhưng dần dần người cũng gầy đi một ít!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61-1: Mảnh giấy gợi ý khéo (1)

"Hắn đối với ngươi có tốt không?" Vô Ưu vốn không nghĩ sẽ hỏi, nhưng vẫn nhin không được hỏi một câu.

Uất Trì Lan Hành đương nhiên là biết từ hắn này tượng trưng cho ai, đôi mắt lập tức tối sầm lại, nhưng mảnh âm đạm kia lập tức biến đổi tan mất ngay trong mắt. Khóe miệng kéo xuống nói: "Hai người vốn không có bao nhiêu hiểu biết, đột nhiên lại ở cùng nhau thì đương nhiên là phải cần nhiều thời gian ở chung mới có thể đạt được sự ăn ý giữa vợ chồng, nhưng mà hắn nhơ nhể độ với ta, rất là tôn trọng, chuyện trong nhà cũng mặc cho ta làm chủ, không nói nhiều một câu, chỉ là công việc của hắn rất bề bộn, nên thường xuyên nghỉ ngơi ở trong thư phòng, mà ban ngày hắn lại ở trên triều làm việc trong nha môn, cho nên cơ hội một mình ta với hắn ở chung cũng không phải rất nhiều!" Nói tới đây, trên mặt Lan Hành có chút ít nhiều cô đơn.

Tuy rằng Lan Hành che giấu mảnh cô đơn kia trong mắt, nhưng Vô Ưu vẫn nhìn thấy. Thực ra nàng biết Tần Hiến đối với Lan Hành cho dù có xấu cũng không xấu đến chỗ nào, hắn là người khiêm tốn, mặc dù không vừa lòng lắm với phu nhân mới của bản thân nhưng hắn cũng sẽ tôn trọng đối phương, nhiều lắm cũng chỉ là lạnh nhạt với nàng thôi. Nhưng đối với vợ chồng khác mà nói dù sao cũng là yến tiệc tân hôn ngươi, cũng là lúc thêm mỡ trong mắt, mà lạnh nhạt như vậy chẳng phải là làm cho người ta thương tâm quá mức sao? Ngay sau đó, Vô Ưu vỗ vỗ tay Lan Hành, khuyên giải an ủi nói: "Ngươi không phải cũng nói sao? Dù sao trước kia cũng không quen thuộc lắm, cần phải có một khoảng thời gian hiểu biết lẫn nhau. Lại nói nam nhân đều là lấy sự nghiệp làm trọng, không phải là cũng giống như cha ta với cha ngươi sao? Mỗi buổi sáng đều phải đi ra ngoài, đến tối mới có thể trở về!"

"Ngươi không cần khuyên ta, những chuyện đó ta đều hiểu rõ ràng. Không sợ ngươi chê cười, từ lần đầu tiên ta bắt đầu nhìn hắn trong lòng ta... Cũng không bỏ xuống được. Mà dòng dõi nhà ta như thế, ta biết cả đời này khẳng định là không có duyên phận với hắn, chỉ có thể một mình liếc ngắm hắn một cái từ xa thôi. Nhưng lại không nghĩ tới hôm nay ta với hắn có thể có duyên phận như vậy, hiện tại ta có thể mỗi ngày đều nhìn thấy hắn, còn có thể chăm sóc thức ăn, cuộc sống hằng ngày của hắn, sau này còn có thể làm bạn cả đời, ngươi nói ta còn có điều gì tốt xa xỉ mà đòi hỏi?" Lúc Uất Trì Lan Hành nói lời này trong mắt nàng tràn đầy tinh thần.

Vô Ưu biết kia một mảnh tình thần kia là hi vọng tất cả với sau này, cũng là tất cả gửi gắm với phần tình cảm này, giờ phút này, trái tim nàng thật sự thật không biết là mùi vị gì, cảm giác như lửa gạt ý chí của nàng ấy, nhưng cho dù không lửa gạt thì thế nào? Nói cho nàng ấy lời nói kia cũng chỉ có thể là làm tăng vết thương lẫn nhau, cộc hờn sự này vốn là ai cũng thay đổi không xong, hơn nữa ngày đó dù có nói cho nàng là trong lòng Tần Hiến không có nàng, lúc ấy nàng sẽ không gả sao? Cho dù là nàng có thể làm chủ hôn sự của bản thân, đoán chừng nàng cũng sẽ không buông tay phần tình cảm này, nhất định sẽ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa bay xuống thôi? Bởi vì nàng có thể nhìn ra phần tình cảm mà Lan Hành đối với Tần Hiến kia rất là sâu, rất rất sâu. Hiện tại chỉ có thể hi vọng là lâu ngày sinh tình, dù sao Lan Hành cũng là một nữ tử tốt đẹp như thế!

"Nếu hắn biết ngươi có tình cảm sâu với hắn như thế, nhất định là hắn sẽ bị ngươi cảm động!" Vô Ưu cười nói.

"Ta luôn đều đợi ngày đó!" Lan Hành lại cười nói.

Còn nói nói thêm mấy câu, xe ngựa chậm rãi ngừng lại, sau đó, bên ngoài truyền đến thanh âm mã phu: "Thiếu phu nhân, đã đến chùa bạch mã!"

"Chúng ta vừa nói chuyện tí, không nghĩ nhanh như vậy đã đến rồi!" Lan Hành cười nói một câu.

"Đúng vậy." Vô Ưu cũng cười nói.

Sau đó, một bà tử ở bên ngoài vén màn lên, ván gỗ đập sớm đã ở phía dưới xe ngựa dọn sẵn, Hạ Hà đi lên dìu Lan Hành xuống, Liên Kiều cũng đi lại đỡ Vô Ưu xuống xe ngựa. Vài nha đầu bà tử đều theo đuôi Lan Hành cùng Vô Ưu đi lên bậc thang đi về phía chùa bạch mã.

Kiến trúc ban đầu của chùa bạch mã này là cho triều đại trước, cũng đã có mấy trăm năm lịch sử, bên trong thờ đều là thế âm bồ tát, nghe nói rất linh nghiệm, cho nên mấy trăm năm này người đến đều hương khói tràn đầy. Hiện tại đang ở giữa mùa vụ thu hoạch, cho nên người đến dâng hương cũng không nhiều lắm.

Trên vô số bậc thềm, rốt cục thì cũng đã đi tới trong miếu, đoán chừng là Tần gia thường thường đến bố thí đi, chỉ thấy một bà tử đi một lát, thì có một vị hoà thượng trẻ tuổi đi ra, đi lên hai tay tạo thành chữ thập với Lan Hành nói: "Thí chủ có lễ!"

Lan Hành nhanh cúi đầu nói: "Xin hỏi nhất phiến đại sư có ở đây không? Lão phu nhân nhà ta muốn ta thay ngài xin sấm, muốn mời nhất phiến đại sư phân giải sấm!"

"Nhất phiến đại sư đang ngồi ở trong, mời thí chủ đi xin sấm trước, sau nửa canh giờ nhất phiến đại sư sẽ tới vì thí chủ phân giải sấm!" Tiểu hòa thượng kia đáp lại.

"Làm phiền tiểu sư phụ!" Lan Hành cúi đầu nói một câu, tiểu hòa thượng kia nói một tiếng a đi đà phạt rồi khỏi đại điện.

Tiểu hòa thượng kia đi rồi, Vô Ưu cười hỏi: "Hôm nay người tới đây để xin sấm?"

"Là tổ mẫu muốn ta thay tiểu cô Ngọc quận chúa xin sấm." Lan Hành trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhớ tới tin đồn nghe được trước kia, cho nên hỏi: "Ngọc quận chúa hiện tại thế nào rồi?"

Nghe được câu hỏi của Vô Ưu, Lan Hành quay đầu nhìn liếc mắt một cái Hạ Hà, Hạ Hà hiểu ý dẫn mọi người rời khỏi đại điện, dù cả Liên Kiều cũng dẫn theo ra ngoài, lúc trước mặt chỉ còn lại hai người Lan Hành cùng Vô Ưu, Lan Hành mới nói: "Chuyện tiểu cô nhà ta có phải là người cũng có nghe nói hay không?"

"Có nghe nói một chút!" Vô Ưu gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61-2: Mảnh giấy gợi ý khéo (2)

"Chuyện này cũng khó trách, trước đó vài ngày chuyện Ngọc quận chúa ở kinh thành thật sự là rất ồn ào huyền ảo, tổ phụ cùng tổ mẫu còn có phu quân ta nữa đều lo lắng gần chết. Mấy ngày nay nàng luôn đều buồn bức không vui, vì thế hôm nay tổ mẫu mới muốn ta tới giúp nàng cầu xăm." Lan Hinh lo lắng nói.

"Chuyện nhân duyên còn phải khuyên bảo nàng nhiều hơn, để tự nàng suy nghĩ thông suốt mới tốt!" Mọi người thế gian qua không được một cửa ái tình, nữ tử cô đại càng là thế.

"Ai! Đây chính là khó khăn. Người không phải không biết tâm ý nàng với Thẩm Quân cũng không phải là ngày một ngày hai, chờ đợi trong nhiều năm như vậy, lúc nàng cho rằng bản thân nhất định có thể gả cho Thẩm Quân, trở thành phu nhân của Thẩm tướng quân, nhưng không nghĩ tới Thẩm Quân lại gặp mặt cự tuyệt nàng, bây giờ còn đi xa biên ải, người nói nàng có thể chịu được thế nào?" Lan Hinh giận dữ nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu chau đầu mày. "Người nói Thẩm tướng quân gặp mặt cự tuyệt Ngọc quận chúa?" Chuyện này ở cô đại đoán chừng cũng là chuyện vô cùng nhục nhã, khó trách Ngọc quận chúa chịu không nổi, huống chi nàng được nuông chiều từ bé, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay.

"Thực ra hai nhà Tàn Thẩm đều đồng ý với cộc hôn sự này, ai biết Thẩm Quân lại không chịu, chẳng lẽ thật sự giống như bên ngoài lưu truyền là Thẩm Quân với Mai nương ở tửu phường mới vừa mở kia? Một nữ tử trên phố thế nào cũng không thể gả vào Thẩm gia được sao? Cho dù là làm thiếp cũng đều trở thành trò cười cho người trong nghề. Khó trách Ngọc quận chúa sẽ tức giận đi sang Mai các đại náo một hồi như thế, đổi lại là ai cũng sẽ chịu không nổi! Hiện tại quận chúa ở nhà không chịu rửa mặt chải đầu, không ăn cơm, tổ mẫu nàng lão nhân gia đã buồn gần chết, chỉ có thể đến xin chút ý kiến của bồ tát!" Nói xong, Lan Hinh liền quỳ rạp xuống trước mặt bồ tát, thành kính cầu nguyện một lát, sau đó cầm lấy ống thẻ, hết lần này đến lần khác, chỉ thấy một trăm đoạn trúc xăm ở trong ống thẻ va chạm gõ vào ống thẻ, một lát sau từ trong ống thẻ rút ra một đoạn xăm.

Tiểu sa di* ở một bên từ trên đất nhặt lên xăm, cúi đầu vừa thấy, nói: "Là xăm thứ sáu mươi chín." Nói xong hai tay đưa sang Lan Hinh, Lan Hinh cúi đầu vừa thấy, thì thầm: "Phượng đi tần lâu, vân liễm vu son?" [Phượng đến lầu Tần, mây che núi cao – cảm ơn ss Q đã dịch dùm ^^]

(Tiểu sa di: cách xưng hô phân biệt nam với nữ trong Phật giáo, nam gọi là tiểu sa di, nữ gọi là tiểu sa di ni)

Nghe được lời Lan Hinh nói, tay Vô Ưu nhận lấy đoạn trúc xăm trong tay Lan Hinh, nhìn lướt qua, không khỏi nhíu mày. Nghi hoặc nói: "Đây là ý tứ gì?"

"Người ta là người phạm, xem ra chỉ có thể chờ nhất phiên đại sư tới phân giải xăm." Lan Hinh cúi đầu suy nghĩ một chút, cũng không biết có ý tứ gì.

"Nghe nói xăm nơi này rất linh nghiệm!" Vô Ưu nhớ được lần trước tới cùng mẫu thân, mẫu thân còn cầu một xăm, nghe nói trong kinh thành rất nhiều tiểu thư phu nhân đều đến nơi này xin xăm đâu.

"Đúng vậy, không nói gạt người, hai năm trước ta cũng tới nơi này cầu một xăm*, vẫn tự ghi cụ thể thì ta đã quên, chỉ nhớ đại sự phân giải xăm nói là lòng nghĩ chuyện thành, không nghĩ tới thật sự là đúng với xăm kia đâu!" Lúc nói lời này, vẻ mặt Lan Hinh như bay lên đám mây. Lúc ấy trong lòng nàng sớm đã có tâm tư hứa hẹn ngầm với Tàn Hiến, biết chuyện kia dường như là không có khả năng, bởi vì tuy thế tử của Tàn Hiến đã mất, nhưng trong kinh thành quan to quý người này có biết bao nhà thiên kim đều xem trọng hẳn không thời, nơi nào có thể thay phiên đến dòng dõi thấp kém nàng, đừng mạo lại không khuynh quốc khuynh thành là nữ tử bình thường đâu?

(*Xăm: Là lọ xăm dùng để cầu xin may mắn tình duyên công việc, hoá giải những vấn đề gặp phải. Cách xin giống như trong truyện có kể, là hai tay cầm lọ xăm, lắc mạnh đến khi một thẻ xăm trong lọ rút ra. Nếu có nàng nào hỏi ta nếu lắc hoài mà xăm không rút hoặc rút một đồng thẻ thì ta nghĩ là có lẽ Phật không muốn trả lời :)) :)))

"Trách không được có nhiều nữ tử đều đến nơi này xin xăm, xem ra vẫn rất linh nghiệm." Vô Ưu cười cười.

"Đúng rồi, Vô Ưu, người cũng cầu một đoạn đi?" Lan Hinh đột nhiên đề nghị nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi bật cười. "Ta? Coi như hết, ta còn có cái gì cầu xin?"

"Đương nhiên là cầu nhân duyên!" Lan Hinh nói.

"Ta đời này không muốn lập gia đình, thứ hai lại không có người trong lòng, ta còn cầu xin cái gì chứ?" Vô Ưu cười nói.

"Thì cứ xem nhân duyên của người khi nào thì đến đi!" Nói xong, Lan Hinh phụ giúp Vô Ưu quỳ rạp xuống trước mặt bồ tát, cũng nhét ống thẻ vào

trong tay nàng.

Cúi đầu nhìn sang ông thẻ trong tay, đời trước với đời này Vô Ưu chưa bao giờ tin vào mấy chuyện này, nhưng mà hôm nay Lan Hinh lại kiên trì, ngẩng đầu nhìn sang thể âm bồ tát lấp lánh ánh vàng kim, trong lòng Vô Ưu âm thầm nói: "Bồ tát, một đời trước ta không đợi đến nhân duyên không hiểu sao lại đi tới một đời này, không biết một đời này ta có nhân duyên không? Nếu là một đoạn nghiệt duyên như lời nói kia, thể thì vẫn thà không bằng không có, xin bồ tát chỉ rõ đi!" Mặc niệm xong, nàng liền nhắm mắt lại thành kính bắt đầu lắc mạnh ông thẻ trong tay. Không bao lâu sau, chỉ nghe lạch cạch một tiếng, có một đoạn trúc đâm từ trong ông thẻ văng ra dưới đất!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61-3: Mảnh giấy gợi ý khéo (3)

Mở to mắt, Lan Hinh đã nhặt trúc đâm kia lên, cúi đầu thì thầm "Xâm thứ ba mươi hai, son trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thô." (tạm dịch là: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng – trích từ wp dorajaejae).

Nghe câu thơ quen thuộc thế, tay Vô Ưu nhận lấy trúc đâm kia, cúi đầu nhìn qua một lần, không khỏi nhướn mày. Nói: "Đây là ý tứ gì?"

"Nhất phiến đại sư đến đây rồi, chúng ta đi tìm hán phân giải xâm đi?" Lúc này, Lan Hinh vừa nhấc đầu, chỉ thấy một lão hoà thượng để râu bạc thật dài đi đến.

Lan Hinh đoán chừng là biết vị lão hoà thượng này, nàng đi lên cúi đầu nói: "Nhất phiến đại sư tốt!"

"Thí chủ có lễ!" Lão hoà thượng kia một tay cầm phật châu cúi đầu nói.

"Đây là xâm ta vì tiểu cô nhà ta cầu, còn mời nhất phiến đại sư phân giải xâm!" Nói xong, hai tay Lan Hinh cầm trúc đâm đưa cho nhất phiến đại sư.

Nhất phiến đại sư nhận lấy trúc đâm, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó thì thầm "Phượng đi tần lâu, vân liềm vu sơn. (Phượng đến lầu Tần, mây che núi cao). Xâm này nói đến tác dụng sâu xa, con người không vẹn toàn, nên tùy duyên mà sống, đừng quá cưỡng cầu."

Nghe nói như thế, vẻ mặt Lan Hinh ngưng lại một chút, sau đó hỏi: "Ý tứ này chính là nhân duyên hiện tại không thể thành?"

Chỉ thấy hai tay nhất phiến đại sư tạo thành hình chữ thập nói: "A di đà phật, nhân duyên trời định, không thể cưỡng cầu!"

Nghe nói như thế, Lan Hinh không khỏi có chút thất vọng, sau đó, hai tay nàng cầm trúc đâm mà vừa rồi Vô Ưu cầu đưa cho nhất phiến đại sư. Nói: "Nhất phiến đại sư, xâm này của bằng hữu tốt ta cầu, mời ngài phân giải một chút!"

Nhất phiến đại sư nhận lấy trúc đâm trong tay Lan Hinh, cúi đầu thì thầm "Son trùng thủy phục nghi không đường, hi vọng lại nhất thôn." (tạm dịch là: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng – trích từ wp dorajaejae, ý tứ của câu này ta sẽ ghi cuối chương). Đọc xong, ngẩng đầu nhìn hai mắt Vô Ưu, ánh mắt như lấp lánh chợt lóe lên, khóe miệng thoáng lộ ra một chút ý cười, quay đầu nhìn về phía ngoài điện, nói: "Phía trước là một mảnh núi non trùng trùng điệp điệp ngăn cản đường đi, vốn rồi cuộc đã không còn đường, không ai ngờ phía trước người lại đột nhiên xuất hiện ra một thôn làng. Trong lòng chán nản, lúc mất hết can đảm, bỗng nhiên lại có khúc khuỷu quẹo, xuất hiện một đường sinh cơ. Cuộc đời này cơ hội vì quân mà mang đến hi vọng rất lớn. Vận mệnh tới cũng như người họ Nhữ đi vào bức tranh đẹp. Chắc chắn sẽ có cơ may tốt lành! Đây là một xâm tốt nhất, nhưng mà trước đó phải trải qua tôi luyện tạo phương hướng."

Nghe nói như thế, Lan Hinh không khỏi vui vẻ, hỏi: "Nói như vậy là sau này bằng hữu ta sẽ có một đoạn lương duyên?"

Nhất phiến đại sư kia gật gù đầu, sau đó nhìn Vô Ưu cười nói: "Đâu chỉ là lương duyên, tâm tính vị thí chủ này không phải là nữ tử bình thường có thể sánh bằng, lòng dạ nàng chỉ sợ còn cất giấu chí hướng lớn hơn nữa!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi sửng sốt, vừa rồi khi vừa thấy vị đại sư này đến nàng liền có cảm giác đây là một vị cao tăng, hiện tại ung dung từ từ, chỉ thấy mặt đầy hồng quang, hai mắt sáng ngời có thần, nhất là trong đôi mắt sâu xa kia mang theo từ bi, hơn nữa chỉ liếc mắt một cái thì đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng. Một đời tại đây, tại nơi nam tôn nữ tử này, cuộc sống quy tắc một chồng nhiều vợ thật sự không phải là nơi trong lòng nàng hướng tới, nếu cả đời này hèn mọn giống như một đời của mẫu thân ruột Chu thị nàng không có cuộc sống của mình, như vậy thì nàng tình nguyện ở trong này tuổi già cô đơn đến cả đời!

Nghe được lời nhất phiến đại sư nói, Lan Hinh quay đầu cười nhìn Vô Ưu, Vô Ưu còn nói: "Nhất phiến đại sư nói quá lời, tiểu nữ tử chính là nữ tử bình thường giữa đời, có thể có chí hướng gì lớn hơn nữa?"

"A di đà phật, có hoặc hay không có, ngày sau gặp mặt sẽ hiểu." Nhất phiến đại sư cúi đầu cười nói.

"Nhất phiến đại sư, vậy lương duyên này khi nào thì đến?" Lan Hinh nhiệt tình hỏi.

Nhất phiến đại sư cười nói: "Sao Hồng Loan* của vị thí chủ này đã chuyển động!"

(Sao Hồng Loan mang ý nghĩa tốt về mọi mặt, nàng nào muốn biết rõ hơn thì mời tra gg thêm :D)

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi chau đầu mày, mà Lan Hinh còn lại thì vui sướng nói với Vô Ưu: "Lương duyên của ngươi đã đến rồi!"

"Đừng nói bừa!" Nói xong mặt Vô Ưu đều có chút đỏ.

Thấy Vô Ưu thẹn thùng, Lan Hinh cũng không trêu ghẹo nữa, mà cung kính nói với nhất phiến đại sư: "Đúng rồi, nhất phiến đại sư, lão phu nhân nhà ta thỉnh cầu đại sư vì tiểu cô nhà ta mà thấp một chung đèn chong* cầu phúc, dầu vùng sau giữa trưa sẽ được đưa đến, một chung đèn vào một ngày đốt hết năm cân* là tốt rồi!"

(Đèn chong: được thấp suốt ngày suốt đêm ở trước tượng phật)

(1 cân = nửa kg)

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61-4: Mảnh giấy gợi ý khéo (4)

Hai tay nhất phiến đại sư tạo thành hình chữ thập nói: "Xin thí chủ yên tâm, nhất định là như Tàn lão phu nhân mong muốn! Lão nạp đã sai người đi chuẩn bị sương phòng sạch sẽ, mời hai vị thí chủ đi nghỉ ngơi!"

"Tạ đại sư!" Lan Hinh cùng Vô Ưu cúi đầu tiễn bước nhất phiến đại sư, sau đó có một tiểu sa đi đi lại dẫn đường cho các nàng, sau khi xuyên qua phật đường, đi tới một thiện phòng tĩnh mịch yên tĩnh.

Gian trong thiện phòng cực kỳ gọn gàng, chỉ có một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế dựa, trên tường treo một chữ thiện thật to, sau khi mở cửa sổ, phía sau là vườn hoa, gieo trồng hoa có cây cối đủ màu sắc, cực kỳ thanh nhã tĩnh mịch. Hạ Hà cùng Liên Kiều sau khi rót nước trà cho Vô Ưu cùng Lan Hinh liền lui khỏi ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Vô Ưu cùng Lan Hinh nói chuyện riêng tư.

"Ngươi thường tới nơi này sao?" Vô Ưu thấy nơi đây sư phụ rất là chiếu cố các nàng, trước kia khi nàng với nương tới nơi này dâng hương nhưng không có được loại đài ngộ này, hậu viện chùa miếu có người chuyên gác, không thể tùy tiện đi loạn vào cấm địa.

"Không dối gì trước kia hàng năm cũng có đến vài lần, nhưng mà nơi nào lại có đài ngộ như vậy? Ngươi không biết vị nhất phiến đại sư kia là chủ trì của chùa bạch mã này, hẳn cũng không phải là người bình thường có thể gặp. Bởi vì Tàn gia lão phu nhân tin vào phật, cho nên hàng năm đều quyên đến đây một số lượng nhiều tiền với dầu vùng, hơn nữa nơi này cũng coi như là chùa miếu khá lớn gần kinh thành, triều đình hàng năm cũng có quyên một số tiền tới, ngươi đã quên rồi à? Tổ phụ nhà ta không phải là tá thừa tướng sao?" Lan Hinh cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ rằng: Vẫn là làm quan tốt hơn, đi dâng hương trong miếu có thể được ưu đãi đến như vậy.

"Đúng rồi, ngươi còn chưa ăn qua thức ăn chay nơi này đi?" Lan Hinh đột nhiên hỏi.

"Thức ăn chay nơi này nơi nào dành cửa nhỏ nhà nghèo chúng ta có thể ăn!" Vô Ưu cười nói.

Nghe xong lời này, Lan Hinh đẩy Vô Ưu một cái. "Coi dáng vẻ nói chuyện chua xót kia của ngươi kìa, trước kia ta cũng chưa được ăn qua, trước đó vài ngày đi theo tổ mẫu đến nơi này dâng hương mới được ăn qua một lần thôi đó! Ta nói cho ngươi biết, ăn cực kỳ ngon, hình dáng món ăn đâu đâu cũng không sai biệt với món ăn mặn cá thịt cho lắm, nhưng cố tình lại là đồ chay. Chờ một chút vào buổi trưa sẽ có người đưa tới, món ăn này nha ngươi chính là có lộc ăn!"

Nghe được có ăn ngon, Vô Ưu cười nói: "Phải không? Ta đây hôm nay đúng là lấy phúc từ ngươi!"

"Ta thì lấy phúc từ Tàn gia! Ha ha..." Sau đó, hai người liền vui vẻ nở nụ cười.

Quả nhiên, không bao lâu sau, quả nhiên có hai tiểu sa đi đưa tới tổng cộng là năm đĩa thức ăn chay. Nhìn năm đĩa thức ăn tinh xảo ở bốn phương trên bàn, Vô Ưu không khỏi nhìn nửa ngày, sau đó cười nói: "Ngươi nói cũng thật sự là thần kì! Món này nhìn rõ ràng chính là đông sườn núi thịt, nhưng thế nào lại là thức ăn chay, còn có món cá kho tàu kia đến cùng là làm như thế nào? Rõ ràng là giống y như cá!"

"Trước kia ta cũng thấy kỳ quái, lần trước sau khi ăn xong đi về, mới biết được thì ra những món đó đều là được dùng từ bột mì nê đậu hủ nê với một ít nguyên liệu nấu ăn cơ bản, nhưng cố tình lại làm thành những hình dạng này, hương vị ăn cũng rất ngon lắm! Ngươi mau nếm thử đi." Nói xong, Lan Hinh gấp một khối "Đông sườn núi thịt" bỏ vào trong chén trước mặt Vô Ưu.

Chiếc đũa mang theo "Đông sườn núi thịt" còn chưa có bỏ vào trong miệng, Vô Ưu đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười cười nói: "Ngươi nói bỏ tất sẽ không

cho rằng đây là thịt thật chúng ta ăn đi? Đến lúc đó bỏ tất mà trách tội xuống chúng ta, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm không dậy nổi!"

Lan Hinh suy nghĩ một chút, nói: "Yên tâm đi, bỏ tất có thiên nhân, sẽ không trách sai chúng ta!"

"Ha ha..." Sau khi hai người nhìn nhau cười, liền vui vẻ ăn.

Sau khi thưởng thức mấy món thức ăn chay xong, Vô Ưu không khỏi nói: "Thức ăn chay này thật sự là ăn rất ngon, thế nhưng so với món ăn mặn kia còn ăn cực kỳ ngon hơn chút đâu!"

"Người thích ăn còn không dễ dàng? Chờ lần sau lúc ta đến dâng hương sẽ kêu người không phải là xong sao?" Lan Hinh nhiệt tình nói.

Vô Ưu một đời trước chính là người đáng mặt ăn uống, một đời này ở Đại Tề nữ nhân không thể thường ra vào tửu lâu ăn, cho nên thật sự là bóp chết chút yêu thích ấy của nàng, nghe được lời Lan Hinh, lập tức trúng điểm yếu đầu hơi gật đáp ứng, nhưng nghĩ lại một chuyện, dường như Lan Hinh mỗi lần đi đến đây đều đi cùng với Tần lão phu nhân? Tần lão phu nhân nhà người ta chắc là cũng không bằng lòng gắp bản thân nàng, hơn nữa nàng phải biết điều tránh mới là, cho nên liền ngượng ngùng nói: "Vậy thế nào có thể chứ? Người muốn tới còn đi cùng với tổ mẫu của người, ta đến chẳng phải là làm cho người ta chê cười?"

"Có cái gì chứ? Ta nói trước một tiếng với tổ mẫu nhà ta là tốt rồi. Người không biết, Tần lão phu nhân là lão nhân cực kỳ thấu tình đạt lý hiền lành, chưa từng làm khó ta không nói, nhưng lại cực kỳ yêu thương ta, đúng rồi, người không phải là đã nói người từng trị bệnh nặng cho Tần lão phu nhân sao? Lão nhân gia nàng là người biết ơn báo đáp, người cứ yên tâm đi!" Lan Hinh cười nói.

"Ta cảm thấy vẫn không được tiện lắm, như vậy đi, chờ lúc người đi một mình như hôm nay thì lại kêu ta là được rồi, đến lúc đó chúng ta cũng có thể thuận tiện nói chút chuyện riêng tư, có phải hay không?" Vô Ưu suy nghĩ một chút nói.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61-5: Mảnh giấy gợi ý khéo (5)

Nghe nói như thế, Lan Hinh nghĩ lại cũng phải, cho nên liền gật đầu đáp ứng "Hào!"

Lát sau, Lan Hinh bỗng nhiên có hứng trí hỏi: "Vô Ưu, nói với ta, người trong lòng người là ai?"

"A?" Nghe được câu hỏi Lan Hinh, Vô Ưu đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó mới nhún nhún đầu vai nói: "Ta chỗ nào có người trong lòng chứ?"

Nhưng, Lan Hinh không chịu tin tưởng. "Người đừng giấu giếm ta được không? Nhất phiến đại sư vừa rồi cũng đều đã nói, sao Hồng Loan của người đã chuyển động, làm sao có thể không có người trong lòng đâu? Người yên tâm, ta là người thứ nhất tuyệt đối không nói cho người thứ hai!"

Lan Hinh nói làm cho Vô Ưu có chút dờ khóc dờ cười. "Nhưng ta thật sự không có mà!" Nói đến người trong lòng, sau khi đi đến thế giới này mười bảy năm, đoán chừng là do tiếp xúc với người khác phải quá ít chăng? Thật đúng là chưa gặp được người có thể làm nàng hồn nhiên nhiều*. Lúc này, trong đầu không khỏi thoáng hiện gương mặt của Tần Hiền, ài, người kia nàng chỉ có ấn tượng tốt mà thôi, cũng không thích. Tiếp theo, trong đầu lại dần hiện ra một bóng dáng màu đen cao lớn, cặp mắt sâu thẳm kia, phù hợp với mây kiếm dài đến tóc mai... Làm sao nàng có thể đột nhiên nghĩ đến Thẩm Quân chứ? Thật là! Nàng không có tâm tư gì với người nam nhân lạnh như băng kia, nhưng mà đoán chừng hẳn là soái ca trong một vài soái ca số lượng không nhiều lắm trên thế giới này từ khi nàng đến đây đi?

(Hồn nhiên mộng nhiều: chuyện làm người ta ngày đêm không yên – trích từ wp của luehe712)

Lan Hinh chăm chú nhìn Vô Ưu gần một khắc, sau đó mới tin lời của nàng, không khỏi than thở nói: "Người đã không có người trong lòng, như vậy người nói sao Hồng Loan của người chuyển động là sẽ xảy ra chuyện gì đây? A, ta đã biết, nhất định là có người muốn đến cửa cầu hôn?"

Nghe nói như thế, trong lòng Vô Ưu không khỏi lộp bộp một chút. Nàng nhưng không muốn lập gia đình, lại càng không muốn gả cho người nàng không yêu, càng đừng nói là ngay cả mặt người gả cũng không biết. Nhưng dường như ở thế giới này việc hôn sự thật sự không phải bản thân nàng có thể làm chủ, nàng không khỏi lo lắng, bởi vì thật sự lập gia đình theo lời nói cuộc sống của nàng sẽ có khả năng thay đổi hoàn toàn!

Thấy Vô Ưu cúi đầu nửa ngày không nói, Lan Hinh nhanh khuyên giải an ủi nói: "Người không cần lo lắng, nhất phiến đại sư không phải đã nói sao? Sau này sẽ có một đoạn lương duyên!"

"Ân." Vô Ưu cười cười gật gật đầu. Tuy rằng Lan Hinh là bằng hữu tốt của mình, nhưng sự lo lắng của nàng, chỉ sợ nàng ấy vĩnh viễn sẽ không thể hiểu rõ!

Sau khi ăn xong, hai người Lan Hinh cùng Vô Ưu ở trong thiện phòng nghỉ ngơi một chút, còn nói không ít chuyện riêng tư, lúc sắc trời dần tối mới rời khỏi chùa bạch mã, sau khi đã vào cửa thành, mới lưu luyến tách ra. Chờ lúc Vô Ưu với Liên Kiều trở lại Tiết gia, thì cũng đã gần đến thời gian đốt đèn.

Vô Ưu rào bước đi vào phòng Chu thị, thấy Chu thị đang ngồi thêu một bức đôi chim uyên ương nô đùa nhiều hoa văn, Vô Ưu không khỏi cười nói: "Nương, thế nào ngài lại đột nhiên muốn thêu mấy cái này? A, sẽ không phải là dành cho cha đi?"

Nghe nói như thế, Chu thị không khỏi liếc trắng mắt Vô Ưu một cái, nói: "Lúc này ta đều đã đến tuổi già rồi mà vẫn còn thêu cho cha người cái này? Người muốn cho người chê cười vì nương người à?"

Người cổ đại chính là như thế, chẳng qua là mới sang bốn mươi tuổi mà thôi, người vào lúc tuổi này ở hiện đại này còn sống rất tuyệt vời đâu! Vô Ưu ngồi xuống ở trước bàn bát tiên, tay chống má nghịch ngợm nói: "Nương, ngài còn trẻ thật mà! Nói không chừng sau này còn có thể sinh cho ta một đệ đệ hay là muội muội đâu."

"Người lại nói bậy ta đánh người bây giờ!" Chu thị cười vỗ nhẹ cánh tay Vô Ưu.

"Ha ha..." Vô Ưu ha ha cười.

Lúc này, đứng ở một bên Tống mục nói: "Nãi nãi, thực ra nhị tiểu thư nói cũng không chuẩn, người qua bốn mươi tuổi mà sinh đứa nhỏ đâu có nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61-6: Mảnh giấy gợi ý khéo (6)

"Người cũng không phải không biết, ta mang thai gian nan, gả vào Tiết gia hai mươi mấy năm mới có Vô Ưu với tỷ tỷ nàng, Vô Ưu là kết quả ta ăn không biết bao nhiêu canh thuốc mới có được. Huống chi lúc đó ta mới hơn hai mươi tuổi, hiện tại ta đều đã hơn bốn mươi tuổi rồi, càng là chuyện không thể có!" Nhớ tới chuyện cũ, Chu thị vẫn cảm giác thật không dễ như xưa.

"Tốt lắm nương ơi, hiện tại ta chỉ ngóng trông thân thể người khoẻ mạnh, sống lâu trăm tuổi là tốt rồi!" Vô Ưu lời kéo tay Chu thị nói.

"Nương biết người hiểu thuận! Nếu tỷ tỷ người cũng ở bên người ta như lời nói thì đã tốt rồi." Nói lên Tiết Nhu, trong mắt Chu thị không khỏi nổi lên nước mắt.

Thấy Chu thị thương cảm, Vô Ưu nhanh chuyển đổi đề tài, tay vỗ về vai thêu đồ thắm hoa văn hình chim uyên ương nô đùa trong tay Chu thị: "Nương, ngài không thêu cho cha, vậy đôi uyên ương này là thêu cho ai nha?"

Chu thị biết bản thân thương cảm cũng sẽ làm người bên cạnh mình thương tâm, cho nên nàng nhanh lau nước mắt, mỉm cười nói: "Đây là chuẩn bị cho người!"

Vừa nghe lời này, lúc này Vô Ưu sững sờ ngay tại chỗ. Bởi vì hôm nay vừa mới nghe nhất phiến đại sư nói sao Hồng Loan của nàng chuyển động, hiện tại nhìn thấy vì nương vì bản thân nàng mà thêu đôi chim uyên ương nô đùa, chẳng lẽ thật sự là... Ngay sau đó, nàng nhanh hỏi: "Nương, vì sao ngài lại đột nhiên thêu thứ này cho ta?"

Nhìn dáng vẻ Vô Ưu khẩn trương, Chu thị cười nói: "Hải từ ngọc, năm nay người đã mười bảy tuổi rồi, tuy rằng hiện tại hôn sự còn chưa có tin tức, nhưng vì nương cũng muốn chuẩn bị cho người mới là, lỡ vạn nhất việc hôn sự kia định rồi, lại bắt tay vào chuẩn bị thì không còn kịp!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mới nhìn như thở dài nhẹ nhõm một hơi! Nghĩ rằng: Đúng là muốn hù chết người! Sau đó, một bên Tống mục cười nói: "Nhị tỷ, nãi nãi cũng thật thương người, không muốn vào lúc người xuất giá chuẩn bị vội vội vàng vàng, hiện tại đã chuẩn bị thì đến lúc đó nhất định là không sai được!"

"Nga." Vô Ưu miễn cưỡng cười, nàng hiện tại thật sự là phản cảm với việc hôn sự, thành thân cái gì chứ, bây giờ thôn trang với xưởng chế được mới vừa có chút khởi sắc, nàng nhưng còn có rất nhiều việc cần hoàn thành xong đâu, sau này thành thân chẳng những có ràng buộc, còn phải đối mặt với một người có khả năng cả đời nàng không thích, rồi còn phải ứng phó với cả đại gia tộc, chỉ nghĩ thôi nàng cũng đã đau đầu rồi!

Nhìn đến dáng vẻ Vô Ưu, Chu thị cùng Tống mục nhìn nhau cười, lập tức lắc lắc đầu, thiếu nữ nhà người ta đều hoài xuân, còn nhị tỷ nhà các nàng dù một điểm cũng không có!

Đôi mắt Vô Ưu thoáng lơ đãng nhìn qua, bỗng nhiên nhìn đến điểm tâm được bao giấy in chữ thức ăn chay Vĩnh Thánh ở trong góc tường trên bàn, Vô Ưu không khỏi hỏi: "Nương, cha mua điểm tâm cho người?"

"Không phải!" Chu thị lắc đầu.

Nghe được không phải là cha mua, Vô Ưu không khỏi tò mò hỏi: "Đó là ai mua trở về?" Người có thể mua điểm tâm cho Chu thị trừ bỏ Tiết Kim Văn cũng chỉ có nàng, mà bản thân nàng không có mua, cha lại cũng không mua, vậy tóm lại là ai mua trở về?

Nhìn đến vẻ mặt Vô Ưu nghi ngờ, một bên Tống mục cười nói: "Nhị tỷ, ngài đoán điểm tâm ấy là do ai mua? Bảo đảm là ngài đoán không ra!"

Nhìn đến biểu cảm của Tống mụ, Vô Ưu không khỏi nhú mày, chỉ vào Tống mụ nói: "Không phải là ngài cho Bình Nhi đi ra ngoài mua chứ?" Tống mụ lập tức lắc đầu. Chuyện này, Vô Ưu thật sự là buồn bực muốn chết, đến cùng là ai mua? Nhà mẹ đẻ của Chu thị ở kinh thành vốn không thân thích gì mà?

Lúc này, Chu thị mở miệng. "Là nhị nương người sáng nay đưa tới!"

"Nhị nương?" Nghe được Lí thị đưa tới điểm tâm, Vô Ưu không khỏi lắp bắp kinh hãi! Nghĩ rằng: Ba tháng qua nàng dường như chưa ra khỏi cửa, dù sao nàng cũng không thấy nàng ta, lần này như thế nào lại ân cần đưa điểm tâm đến như vậy? Dựa theo tính tình nàng với Dung tỷ, chắc hẳn là hận thấu xương mẹ con nàng mới phải!

"Đúng vậy, đúng rồi, hai ngày trước còn tặng một lần quả lê đến nữa. Nhìn đến nàng, bản thân ta đều có chút không được tự nhiên, nhưng mà so với trước kia nàng càng thêm cung kính với ta, thật sự là không biết nàng đang muốn làm cái gì nữa!" Chu thị lắc đầu nói.

"Chỉ sợ là chồn chúc tết gà*, lòng không chịu an phận gì đi?" Một bên Tống mụ chen vào nói.

[*Chồn chúc tết gà: như gia bộ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu]

"Người nói hiện tại lão thái thái với đại gia đều phiền nhìn đến các nàng, các nàng còn có thể đùa giỡn ra trò gì chứ?" Chu thị không hiểu nói.

Nhưng mà, Vô Ưu đồng ý với lời Tống mụ nói, có câu gọi là bản tính khó dời, các nàng lại thay đổi rất dễ dàng, nếu thay đổi thành tốt như lời nói thì thật đúng là khả năng không được lớn, cho nên dặn Chu thị nói: "Nương, sau này mọi việc người làm đều nên cẩn thận một chút là tốt rồi, nếu không có việc gì thì không cần để ý đến các nàng!" Chu thị là một người không có tâm cơ, rất dễ dàng bị người ta lừa, trước kia cũng không biết đã ăn ít nhiều ít chuyện thiệt thòi buồn bực.

"Ta cũng không muốn để ý đến nàng, nhưng tục ngữ có nói tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười, người ta đi lại cung kính thỉnh an với ta, lại còn cầm những vật lễ đến hiếu kính với ta, ta cũng không nên đối xử với người ta lạnh nhạt mới là, lại nói dù sao sau này vẫn sống cùng ở một mái hiên!" Chu thị bất đắc dĩ nói.

"Nãi nãi lòng người thật lương thiện!" Tống mụ bĩu môi nói.

Lúc này, Vô Ưu không khỏi nghĩ đến: Hiện tại đã nhanh đến thời gian thi Hương, có phải Lí thị muốn tới để cầu bản thân nàng giúp nàng ta hỗ trợ nâng đỡ chuyện Nghĩa ca thi khảo cử nhân? Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút phiền muộn. Tiết Nghĩa gà mờ như vậy lại thêm thứ giá áo túi cơm* (chỉ kẻ bất tài) thì có thể thi được cử nhân sao? Nói hẳn là đệ đệ nàng còn khiến nàng cảm thấy bị dọa, Vô Ưu không khỏi phiền chán không thôi!

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Vô Ưu ở trong phòng Chu thị dùng cơm sớm, đang cùng Chu thị nói chuyện với Tống mụ, không nghĩ tới lúc này Liên Kiều chạy vào truyền lời nói: "Đại nãi nãi, nhà mẹ đẻ Nhị nãi nãi tới thỉnh an ngài!"

Nghe nói như thế, Chu thị không khỏi nhú mày, nói: "Trước kia người nhà mẹ đẻ nàng chỉ vội tới thỉnh an ta vào ngày lễ ngày tết thôi, hôm nay trận gió nào lại thổi đến đây?"

Nhà mẹ đẻ Lí thị trước kia Vô Ưu cũng có gặp qua vài lần, chỉ nhớ rõ dáng vẻ người này là tai to mắt lớn, đôi mắt một chút chính khí cũng không có, nàng đối với người này dù có một chút ấn tượng tốt cũng không hề!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-1: Tham luyện thiên nga (1)

Lúc này, Tống mụ nói: "Nãi nãi, là cháu trai nhà mẹ đẻ của Nhị nãi nãi lão nô cũng đã gặp qua vài lần, không phải là loại người đứng đắn gì, không gặp cũng được!"

Chu thị lập tức gật gật đầu, nói với Liên Kiều: "Người đi nói cho hắn, nói là thân ta khó chịu, không tiện để gặp hắn, rồi phái gã sai vặt tiếp đón dẫn hắn đi phòng trước uống trà ăn điểm tâm đi!"

"Là." Bình Nhi gật gật đầu, lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài.

Bình Nhi đi rồi, Tống mụ cười nói: "Nãi nãi, ngài nói xem mấy ngày nay bên Nhị nãi nãi đang xảy ra chuyện gì? Chẳng những tự nàng đi lại đây hết thỉnh an rồi đến tặng đồ, rồi còn cho cháu ở nhà mẹ đẻ nàng đến đây thỉnh an, mấy năm nay nàng có làm mấy chuyện như vậy đâu!"

Nghe xong lời Tống mụ nói, Vô Ưu nghĩ rằng: Nếu như quả thật là vì chuyện khảo cử của Nghĩa ca, nàng cũng đâu cần bảo cháu ở nhà mẹ đẻ nàng thỉnh

an với mẫu thân? Vậy còn không bằng trực tiếp tới cầu xin với lão thái thái, Tiết lão thái thái chỉ có một tôn tử này, tuy nàng ta biết Nghĩa ca không tốt, nhưng dù sao hẳn là nhi tử duy nhất trong Tiết gia, sau này Tiết gia vẫn phải dựa vào hẳn!

Chu thị không khỏi thở dài, nói: "Chỉ cần sau này nàng ta an phận thủ thường thì ta sẽ a di đà phật!"

Đang nói, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào. "Lí thiếu gia, người không thể vào được, Đại nãi nãi còn đang nghỉ ngơi đó!"

"Người đừng ngăn cản ta! Ta vội tới đây cũng vì thỉnh an với Đại nãi nãi ..." Lúc tiếng của nam tử truyền đến, là lúc Bình Nhi ngăn không được Lí Đại Phát xông vào, chỉ thấy trong tay hắn cầm theo một miếng thịt heo vô cùng to đi tới!

Nhìn thấy Lí Đại Phát không đáng tin như thế, Vô Ưu chán ghét nhũn mảy, còn Chu thị lại tâm từ mặt nhuyển*, chỉ đành phải nói: "Mau mời Lí thiếu gia vào đi!"

(*Tâm từ mặt nhuyển: lòng thiện lương mặt mềm mại. ~> Kì lạ nhưng ta thấy từ yếu đuối thích hợp hơn ==\)

Nghe được lời chủ tử nói, Bình Nhi đành bắt đầu đi mà tránh đường, cho Lí Đại Phát đi vào. Trong tay Lí Đại Phát mang theo một miếng thịt heo đoán chừng là được mười mấy hay hai mươi mấy cân, đi vào giữa phòng cung kính nói: "Chắt nhi thỉnh an Đại nãi nãi!"

"Miễn! Miễn! Mau dọn chỗ đưa trà cho Lí thiếu gia." Trên mặt Chu thị miễn cưỡng nở một nụ cười.

"Tạ ơn Đại nãi nãi, đúng rồi, cửa hàng thịt nhà ta mới khai trương lần nữa, không thể không lấy đến một miếng thịt ngon đến để hiếu kính với Đại nãi nãi đâu!" Nói xong, đôi mắt Lí Đại Phát chợt lóe lên, vừa vận nhìn thoáng qua Vô Ưu đang ngồi ở một bên, đôi mắt không khỏi sáng lên, ánh mắt lại ngẩn ngơ nhìn nàng, ánh mắt thêm nhỏ dãi này quả thực là làm Vô Ưu muốn buồn nôn, nàng quả thực một khắc cũng không muốn ngồi nhiều ở đây, nhanh đứng lên muốn rời khỏi.

Chu thị dường như cũng nhìn thấy ánh mắt Lí Đại Phát nhìn Vô Ưu, nàng vô cùng không vui, nhưng vẫn nhẫn nại như trước nói: "Người có tâm!" Nói xong rồi liếc mắt nhìn Bình Nhi một cái, Bình Nhi chạy tới nhận.

"Nương, ta còn có việc, ta muốn về phòng trước!" Vô Ưu nói một câu với Chu thị, Chu thị gật gật đầu, Vô Ưu xoay người đi, nhưng dường như Lí Đại Phát kia thế nhưng lại cản đường nàng đi, Vô Ưu không khỏi hơi tức giận.

"Thế nào chứ ta mới vừa tới, mà nhị tiểu thư đã muốn đi rồi? Còn muốn nói mấy câu với nhị tiểu thư nữa mà!" Một bên Lí Đại Phát vừa nói cùng lúc đó con mắt cũng vừa nhìn từ trên xuống dưới người Vô Ưu.

Điều bộ của Lí Đại Phát quả thực làm Vô Ưu tức đến nổi phổi, nhưng vẫn không phát tác, chỉ lạnh lùng nói: "Ta còn có việc, thất lễ!" Nói xong, xoay người tiêu sái đi về phía trước cùng không hề quay đầu lại.

"Ai, nhị tiểu thư..." Thấy Vô Ưu đi rồi, thế nhưng Lí Đại Phát lại muốn cất bước đuổi theo.

Tổng mục ở một bên ngăn cản đường đi của hắn, trong giọng nói không khỏi có chút trào phúng: "Lí thiếu gia, trà đã bung đến rồi này, ngài uống ly trà cho nhuận cổ họng đi?"

Thấy Vô Ưu đã đi ra khỏi cửa, Lí Đại Phát mới đảo mắt nhìn Tổng mục, nói một câu vô cùng bất lịch sự. "Đa tạ!" Nói xong, liền đặt mông ngồi ở trên thềm đôn, rồi đưa tay nhận lấy nước trà Bình Nhi đưa qua cúi đầu uống, thấy hắn uống trà mà Bình Nhi vô cùng tức giận!

Sau khi uống hai ngụm trà, dường như Lí Đại Phát không phát hiện ra nét mặt Chu thị không được vui, trái lại vẫn tán gẫu nói về mấy chuyện ở nhà. "Gần đây thân thể của đại nãi nãi có tốt không? Hôm khác gia mẫu ta có lẽ sẽ đến bái phỏng ngài!"

"Thân thể bây giờ của ta cũng không khác biệt gì lắm, nhà các người hiện đang buôn bán, đừng làm mẫu thân người vất vả đến đây một chuyến làm gì!" Người em dâu của Lí thị nâng có biết một chút, quả thực chính là một người đàn bà chanh chua, cho nên nàng ta vẫn nên dừng tay!

"Không vất vả, không vất vả. Mẫu thân ta ở nhà thường xuyên nhắc tới Đại nãi nãi, nói là ngài hợp ý với mẫu thân ta nhất. Đúng rồi, mẫu thân ta còn nói, nếu ngài muốn ăn lỗ tai heo, hay thịt đầu heo, móng heo gì đó thì chỉ cần phái người đi tới nói với mẫu thân ta một tiếng là được, ta chắc chắn là mẫu thân ta sẽ để lại thứ tốt nhất để hiếu kính ngài!" Về mặt Lí Đại Phát lúc nói chuyện vô cùng hung tợn, hơn nữa hắn lại còn nhắc tới thịt đầu heo, lỗ tai heo, rồi còn cả móng heo, quả thực là muốn làm người ta buồn nôn!

Sau khi nói hai câu xong, Chu thị cũng không muốn lại nói thêm một câu nào với Lí Đại Phát, chỉ đỡ đầu nói: "Hiện chất, ta hơi mệt mỏi rồi, không thể nói chuyện với người được, không bằng người cứ đi sang chỗ cô người ngồi đi!"

Nghe được Chu thị hạ lệnh trục khách, Lí Đại Phát ngượng ngùng đứng lên, cười nói: "Vậy tiểu chất xin cáo lui!" Dứt lời, liền xoay người đi khỏi.

Lí Đại Phát đi rồi, Chu thị không khỏi lấy tay ấn lên huyệt thái dương của mình nói: "Thật sự là đau đầu chết mất!"

"Đây là loại người gì chứ? Vừa mới nhìn thấy nhị tỷ của chúng ta, thậm chí trông mắt cũng đều muốn rơi xuống. Hơn nữa người không cho hắn đi vào, hẳn quả thực còn dám xông vào, lúc trước không biết lão thái thái nạp thiếp cho đại gia, như thế nào lại tìm được một nhà như vậy? Trách không được Nhị nãi nãi có tính cách kia đâu!" Tổng mục oán giận nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62-2: Tham luyện thiên nga (2)

Editor: Từ Sắc Y

"Tốt lắm, đừng lải nhải nữa, không thôi lại phiền lòng, giúp ta xoa xoa đầu đi!" Chu thị thật sự thấy phiền phức.

Tổng mục nhanh đi lên xoa nhẹ huyết thái dương giúp Chu thị, hơn nữa cũng phân phó với Bình Nhi nói: D.IE/N DA.NLêQ.ú,Y. Đ/Ô.n"Bình Nhi, nhanh lấy bát trà Lí Đại Phát uống trà cho hạ hỏa đừng đi, còn có thêm đôn hân ngồi nữa, cũng lấy ra đội nước chà luôn!"

"Đã biết!" Bình Nhi nói xong liền chuyển thêm đôn ra ngoài.

Vô Ưu ôm một bụng lửa từ trong phòng Chu thị đi về tới phòng của mình, Liên Kiều đang quét dọn thì nhìn thấy nhị tiểu thư trở về với sắc mặt không tốt, cầm trong tay chổi lông gà chạy nhanh lên hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài sao vậy? Mới sáng tinh mơ ai đã chọc giận ngài?" Nhị tiểu thư vốn là người hi giận đều luôn luôn không biểu lộ ra mặt, thế nhưng hôm nay lại tức giận như vậy, khẳng định là có chuyện gì rồi!

Vô Ưu xoay người ngồi ở trước bàn bát tiên, nói: "Rót cho ta ly trà nguội!"

Liên Kiều chạy nhanh rót một ly trà, rồi đưa đến trước mặt Vô Ưu, cười nói: "Nhị tiểu thư, trời lạnh, sáng sớm tinh mơ mà đi uống trà nguội là không tốt cho thân mình, còn trà này trà là ấm, vừa vặn để uống!"

Tay Vô Ưu đón nhận bát trà trong tay Liên Kiều, ngửa đầu liền uống ừng ực một hơi đến đáy, đặt bát trà trên bàn bát tiên, nhân tiện nói: "Đưa cháu nhà mẹ đẻ kia của nhị nương, thật sự là ghê tởm chết ta! Đôi mắt lỗ mãng kia cứ nhìn thẳng từ trên xuống dưới người ta, giống như là tám đời không thấy được nữ nhân."

Nghe Vô Ưu oán giận như thế, Liên Kiều không khỏi nói: "Cháu nhà mẹ đẻ kia của nhị nãi nãi không phải là cái người gọi Lí Đại Phát sao? Tên này cũng thật dung tục đi, còn một mặt hung dữ kia thật đúng là giống nhà giàu mới nổi đâu, thế nào nhị tiểu thư lại, ngài nhìn hân rồi?"

"Vừa nãy hân cầm theo một miếng thịt heo tới thỉnh an nương, nương vốn không muốn chấp hân, nhưng người kia lại không biết thức thời mà xông vào, phồng chùng là nương cũng đã bị phiền chết rồi!" Vô Ưu còn oán giận thêm.

"Nga, nghe nói cửa hàng thịt của nhà mẹ đẻ Nhị nãi nãi lại khai trương nữa, dáng vẻ của Lí Đại Phát kia thật đúng là rất thích hợp để bán thịt heo! Ha ha..." Một câu nói của Liên Kiều cũng làm Vô Ưu cũng không khỏi nở nụ cười. Quả thật, dáng vẻ của hân đúng thật là đầu heo đuôi!

Thấy nhị tiểu thư nở nụ cười, Liên Kiều cũng cười nói: "Nhị tiểu thư, ngài nói các nàng chỉ thứ hai như thế nào lại vào nhiều d i i e enĐaa\m\ ee.equuyđoo oonn ngày nay luôn luôn chạy đến trước mặt Đại nãi nãi thỉnh an ân cần?"

Một câu nói vừa vặn nói trúng chỗ Vô Ưu đang nghi hoặc, nhưng mà còn chưa rõ ràng đến cùng là các nàng muốn làm chuyện gì, cũng chỉ nói một câu: "Ai biết các nàng lại muốn làm cái quý gì?"

"Nô tì thấy nha mặc kệ các nàng ta làm cái quý gì, dù sao cũng là chuyện không có lòng tốt, chúng ta cần phải đề phòng một chút mới là!" Nói xong, liền xoay người lại rót một bát trà nóng đặt ở trước mặt Vô Ưu.

Vô Ưu cầm bát trà lên, dường như có việc suy nghĩ, nghĩ rằng: Nếu tính là vì chuyện khảo cử nhân của Nghĩa ca thì cũng không cần phải gọi cháu nhà mẹ đẻ nàng ta đến đến đây một chuyến chứ? Lại nói, nếu là chuyện của Nghĩa ca thì cũng nên tới lấy lòng nàng, mà không phải là mỗi lần đều đi lấy lòng nương. Xem ra, nàng thật sự cần phải cẩn thận suy nghĩ trong hồ lô các nàng bán thuốc gì!

Giữa trưa mấy ngày sau, trời thu cao khí trong lành, trên bầu trời xanh thẳm có vài đám mây trắng bay, Vô Ưu ngồi ở trong đình sau hậu viện hóng mát xem vài quyển sách, trên bàn đá trước mặt có bày biện bát nước trà với một mâm điểm tâm, Liên Kiều ở một bên đang lựa chọn một ít dược liệu nói câu không câu có với Vô Ưu.

"Nhị tiểu thư, y thuật ngài thật sự là có thể dùng từ xuất thần nhập hóa để hình dung! Người xem bây giờ hầu Yên Ôn có thể xuống đất tự mình đi vài bước, hân trước kia được vô số thái y với danh y nói là không thể phục hồi như trước được. Cho nên có rất nhiều nhà quyền quý muốn xin hầu Yên Ôn để mời ngài xem bệnh đâu! Đáng tiếc là ngài đều không nói cho nhà người ta thân phận thật, cho nên có rất nhiều bệnh nhân cũng không có thể tiếp nhận, bằng không chuẩn kim của mấy nhà giàu kia đều có thể góp thành một trăm ngàn đâu!" Liên Kiều nói tới đây vô cùng tiếc hận.

Nghe được lời Liên Kiều nói, Vô Ưu cười. Nói: "Làm người phải biết thỏa mãn hạnh phúc, hiện tại sinh hoạt của chúng ta so với lúc trước không biết đã tốt hơn bao nhiêu. Lại nói thân ta nữ nhân nam trang làm nghề y cũng có nhiều chỗ bất tiện, nếu nói địa chỉ trong nhà ra ngoài, không biết lại có bao nhiêu phong ba nữa!"

"Uh, ngài nói cũng phải, trước kia cũng không nghĩ tới còn có cuộc sống như hôm nay. Nhị tiểu thư, vụ thu hoạch thu được dược liệu lần này trong thôn trang có thể được mấy trăm lượng bạc đó, còn có gà này vịt này, ngô sen, hạt sen cái gì cũng có thể bán được không ít đâu!" Liên Kiều cười nói.

"Người chỉ cần làm tốt chức tổng giám đốc tài vụ là được rồi!" Vô Ưu cười nói.

"Tài vụ... Tổng... Tổng giám? Đó là cái gì vậy?" Liên Kiều nghi hoặc hỏi.

Ngẩng đầu nhìn sang vẻ mặt nghi hoặc của Liên Kiều, Vô Ưu cười nói: "Chính là đại quản gia đó!"

"Thì ra là như vậy, nhị tiểu thư, ngài luôn có nhiều từ mới lạ như vậy đến bây giờ ta cũng chưa từng nghe nói qua!" Liên Kiều cười cười.

"Đúng rồi, người đã chuẩn bị an khang hoàn cho Tần lão phu nhân chưa, có nhớ đưa đến hiệu thuốc Triệu đúng hạn hay không?" Vô Ưu đột nhiên nghĩ đến hỏi.

"Đã đưa đi rồi, lão bản hiệu thuốc có nói hàng tháng Tần gia đều có người tới lấy, ngay từ đầu Tần gia muốn trả tiền, nhưng ddienn daan ll lee qu uy don Triệu lão bản dựa theo phân phó của ngài nên chưa từng thu một văn tiền nào, cho nên sau này Tần gia không bao giờ đề cập đến chuyện trả tiền nữa!" Liên Kiều vội trả lời.

"Àn. Nhớ kỹ sau này phải đưa tặng đúng hạn!" Vô Ưu gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62-3: Tham luyện thiên nga (3)

Editor: Từ Sắc Y

Lúc này, Liên Kiều cũng oán giận nói: "Nhị tiểu thư, ngài nói xem vì sao Tần lão phu nhân lại đột nhiên thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ với ngài? Ngay từ đầu tín nhiệm ngài, thích ngài, lại còn đưa quần áo trang sức của mình, ngay cả thái y xem mạch cũng không dùng lại giao mình cho ngài, nhưng đột nhiên lại không cần ngài xem bệnh, bây giờ lại là chuyện lấy thuốc không trả thù lao, Tần phủ các nàng lớn như vậy sao lại còn muốn chiếm tiện nghi của cửa nhỏ nhà nghèo chúng ta?"

Nghe được lời Liên Kiều oán giận, Vô Ưu chỉ cười lắc lắc đầu. "Người nhà đầu này, có những chuyện không chỉ nên xem ở mặt ngoài, Tần lão phu nhân ra sao chứ, làm sao có thể chiếm tiện nghi mấy lượng bạc của chúng ta? Huống chi, ngày đó ta đã từng nói với Tần Hiển, an khang hoàn của Tần lão phu nhân là do ta tặng, cho nên sau này không nên nói như vậy nữa, để người ta nghe qua còn nghĩ rằng chúng ta keo kiệt thất hứa!" Tần lão phu nhân đương nhiên không phải là người muốn chiếm tiện nghi của người khác, thực ra Vô Ưu có thể cảm giác được lần gặp mặt cuối cùng trong mắt Tần lão phu nhân tràn đầy lời xin lỗi, chỉ là lời xin lỗi này nói không nên lời mà thôi. Có lời xin lỗi này, về sau nếu là bản thân nàng có chuyện gì khó giải quyết lão nhân gia nàng nhất định sẽ giúp đỡ.

"Àn." Thực ra Liên Kiều vẫn còn tiếc nuối vì đoạn nhân duyên tốt kia không kết thành đi? Dù sao lần trước gặp mặt với Uất Trì Lan Hinh, nhân gia người ta đã là thiếu phu nhân cao cao tại thượng, mà tiểu thư nhà mình vẫn là người cô đơn!

"Đúng rồi, nhị tiểu thư, sau này chúng ta không cần đi đến hầu Yên Ôn bảy ngày một lần à?" Liên Kiều đột nhiên nhớ tới ngày mai lại là ngày thứ bảy.

"Tình huống của hầu Yên Ôn đã rất ổn định rồi, thi châm và thuốc đã không còn tác dụng nữa, hiện tại chỉ có thể dựa vào sự rèn luyện của bản thân hắn, ta không biết cuối cùng hắn có thể khôi phục giống như trước kia hay không, chỉ có thể là cố hết sức, nghe ý trời!" Vô Ưu trả lời.

"Chỉ như thế này thôi phu nhân của hầu Yên Ôn cũng đã rất cao hứng rồi!" Liên Kiều cười nói.

Nhớ tới phu nhân hầu Yên Ôn, nhìn mặt mày cũng biết đó là một người rất khôn khéo, nhưng hành động thật lòng tỉ mỉ lo lắng của nàng với hầu Yên Ôn cũng làm người ta cảm động, nhất là khi nhìn thấy tình huống của Yên Ôn tốt hơn một chút, nàng ấy có thể cao hứng hết nửa ngày, cũng có thể nhìn ra hầu Yên Ôn kia cũng rất sủng ái thế tử mình, di nương Ngân Bình ở trước mặt phu nhân hầu Yên Ôn lại cung kính như vậy, nơi nào giống với nhị nương nhà mình, lúc trước kia đối xử với Chu thị và các nàng rất cay nghiệt. Thực ra nói tiểu thiếp tàn ác nhưng cũng không tàn ác, vẫn còn phải xem người trượng phu sủng ái là ai, là chỗ dựa cho ai!

Nói đùa một lát sau, Vô Ưu cảm thấy hơi đói bụng, nhưng nhìn đĩa điểm tâm ở trước mặt lại không muốn ăn, nàng phân phó với Liên Kiều: "Bánh bơ đó rất nhiều mỡ, người đi lấy chút bánh đậu đỏ mới mua vào hôm qua đến đây ăn đi, đúng rồi, mùa này trong thôn trang lựu kết quả rất nhiều, người đi lấy một cái đĩa bóc ra lại đây."

"Là." Liên Kiều lên tiếng rồi xoay người nhanh đi lấy, trong đình hóng mát chỉ còn lại một mình Vô Ưu.

Liên Kiều đi rồi, Vô Ưu cúi đầu lật sách bắt tay vào viết sách, bỗng nhiên bên tai truyền đến từng tiếng bước chân rất nhỏ không dễ phát hiện, nàng không khỏi thoáng nhìn lên, sau khi nhìn qua quả thực là có một đôi chân bước gần tới nàng, đó là một đôi giày nam nhân màu đen, nàng có thể xác định đó không phải là giày của phụ thân, mà mới gả sai vật lại không mang giày, cho nên trong lòng nàng không khỏi sợ hãi! Ngẩng đầu lên, mặt người kia cũng chỉ cách nàng khoảng một thước!

"Nhị tiểu thư, chỉ có một mình người à?" Người tới mang theo ý cười, nhưng trong nụ cười kia lại mang theo tia dâm đãng làm người ta buồn nôn.

Nhìn thấy một gương mặt dữ tợn với ánh mắt làm người ta ghê tởm kia, Vô Ưu lập tức đứng lên, hơn nữa còn lui về phía sau hai bước, dường như nàng có thể ngửi thấy mùi vị thịt heo trên người này! Phiền chán hỏi: "Lí thiếu gia, nơi này là hậu trạch, người sao có thể tùy tiện đi loạn vào đây?" Tuy rằng ở Đại Tề không có nghiêm cấm với chuyện nam vào hậu trạch nữ, nhưng nếu không phải là nam tử rất quen thuộc thì vẫn không thể tùy ý đi vào sân hậu trạch của phu nhân tiểu thư, hành động này sẽ bị cho là vô cùng không tuân thủ lễ pháp.

"Nga, ta đến để gặp cô, ai biết vừa đi đến thì nhìn thấy nhị tiểu thư người, cho nên đi lại chào hỏi với người vài câu mà thôi!" Lí Đại Phát biện giải.

Đôi mắt của Vô Ưu nhìn về phía khác, chỉ lạnh lùng nói: "Đã tiếp đón xong, vậy thì xin tự nhiên đi cho!" Nàng thật sự một câu vô nghĩa cũng lười quan tâm đến hắn.

Nhưng, Lí Đại Phát kia giống như không nghe thấy được Vô Ưu hạ lệnh đuổi khách, trái lại cúi đầu nhìn sách ở trên bàn đá, sau đó đưa tay cầm lấy quyển sách Vô Ưu mới vừa xem rồi xem, cười nói: "Sách thuốc? Đừng rồi, nghe nói y thuật của nhị tiểu thư rất cao, mấy ngày nay ta luôn khó chịu, không bằng nhị tiểu thư bắt mạch cho ta?" Nói xong, đưa tay lại gần Vô Ưu.

Vô Ưu vội vàng lui về phía sau, cự tuyệt nói: "Ta chỉ hiểu biết được chút da lông mà thôi, hay là người đi tìm một đại phu xem đi?"

Nhưng, Lí Đại Phát lại nhất quyết không tha muốn đưa cho nàng xem "Nhị tiểu thư, sẽ không chiếm nhiều thời gian của người đâu, chỉ cần bắt mạch cho ta là được rồi!"

Vô Ưu quay đầu nhìn sang hướng Liên Kiều đi nha đầu đáng chết kia như thế nào lại còn chưa trở lại? Mà giờ phút này xung quanh lại không có hạ nhân khác, mà nếu như nàng mở miệng gọi thì cũng quá mất thể diện đi, còn làm cho mấy bọn hạ nhân không biết nghĩ đến chuyện gì! Cho nên, cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại với Lí Đại Phát. Sau đó nàng hỏi: "Người không thoải mái ở chỗ nào?"

Lí Đại Phát thấy Vô Ưu cuối cùng cũng để ý tới hắn, cho nên tự nhiên là rất vui vẻ cao hứng, nhanh trả lời: "Mấy ngày trước từ khi thấy nhị tiểu thư xong, trà ta không nghĩ, cơm không muốn, cả người đều mệt mỏi, cái gì cũng không muốn làm, dù cho cửa hàng thật buồn bán nhiều, ta cũng chẳng muốn trông nom, nhị tiểu thư, người xem ta bị bệnh gì vậy?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu tức nổi phôi, người này quả thực là không kiêng nể gì mà đùa giỡn! Nếu không phải thấy hắn người cao ngựa lớn, cả người đều là thịt, thì nàng thật muốn đi lên trực tiếp cho hắn hai nhát mở rộng miệng. Dù hai chiều đó của nàng là cầm nã thủ, nhưng nàng vẫn không muốn chỉ vì như vậy mà lộ hết chiêu thức tự bảo vệ của mình, cho nên nàng suy nghĩ một chút, sau đó mới cười Lí Đại Phát: "Bệnh người có thể dùng điều thang để trị bệnh!"

"Cái gì... Là điều thang?" Lí Đại Phát cũng xem như là một người thô thiển, nhận biết không được nhiều, cho nên khi nghe tên này không hiểu.

Nhìn thấy dáng vẻ ngu dốt kia của hắn, khoẻ miệng Vô Ưu hơi nhếch, sau đó mới nói: "Ta viết cho người cái phương thuốc, rồi tự người đi hiệu thuốc bốc thuốc!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-1: Đánh rắn đập đầu (1)

Editor: Từ Sắc Y

Nhìn đến người đến là Lí thị, Lí Đại Phát trực tiếp la khóc: "Cô cô, cứu mạng!"

"Uh, ân." Lí thị gật gù đầu, ngừng đầu cầu xin Vô Ưu: "Nhị tỷ ơi, người đại nhân đại lượng, tạm tha cho chuyện này đi? Lần sau hắn cũng không dám nữa!" Thanh âm của Lí thị rất lớn, vào đêm cuối thu thanh âm càng vô cùng lớn.

Nghe được lời Lí thị nói, Vô Ưu không khỏi sùng sốt! Lúc này ở đây, tiếng tranh cãi ầm ĩ dường như đánh thức tất cả mọi người ở đây, đèn trong mọi phòng đều được thắp sáng lên, chạy ra trước là vài hạ nhân, sau đó Tiết Kim Văn và Chu thị cùng khoác áo choàng đi ra, còn có Tống mụ, Bình Nhi cũng cầm đèn đi lại.

"Sao lại thế này?" Tiết Kim Văn khoác ngoại bào đi lên hỏi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người im lặng, không người trả lời, Chu thị đi lên vừa nhìn, không khỏi nhũn mày nói: "Người này không phải là Lí gia thiếu gia sao?"

Nhìn Tiết Kim Văn cùng Chu thị đến, Lí Đại Phát còn hồ động trời động đất cầu xin tha thứ nói: "Dạ, Đại nãi nãi, tha mạng! Lần sau chắc hẳn cũng không dám nữa ..."

"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Tiết Kim Văn tức giận quát.

Lúc này, Lí thị bỗng nhiên nói: "Đại gia, cũng là bởi vì Đại Phát ái mộ nhị tỷ, nhất thời hồ đồ mới... Làm ra chuyện như vậy, còn xin đại gia, đại nãi nãi tha thứ cho hắn! Ngàn lần không nên vạn lần không nên là chuyện hôm nay ta để hắn ngủ lại ở nhà chúng ta!"

Nghe nói như thế, mọi người đều nghi hoặc một hồi, Tiết Kim Văn cùng Chu thị liếc mắt nhìn nhau một cái, mới tiếp tục hỏi: "Kim Hoàn, người nói rõ hơn chút, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Lí thị liếc mắt lạnh nhìn Vô Ưu và mọi người đang nhìn chăm chăm vào nàng một cái, trả lời: "Đại gia, từ sau khi cháu ta nhìn thấy nhị tỷ, thậm chí là trà cũng không muốn, cơm cũng không nghĩ, từ mấy ngày trước đều luôn quần lấy ta muốn cầu thân, nhưng ta cảm thấy hắn thế nào lại xứng đôi với nhị tỷ, cho nên đều luôn không đáp ứng, ai biết đứa nhỏ này cố chấp, hôm nay ở chỗ ta uống rượu say, không nghĩ tới... Không nghĩ tới đã chạy đến đây đến làm bậy! Ai..."

Nghe nói như thế, Chu thị đầu tiên là hoảng sợ! Sau đó lại đảo mắt liếc nhìn Vô Ưu một cái, chỉ thấy mái tóc của nàng đều rối tung, trên thân chỉ mặc nhất kiện áo nhỏ để lộ gáy, dưới thân là một cái váy vải lông màu trắng, dường như đây là y phục lúc ngủ, cho nên nhanh kéo Vô Ưu một cái, lo âu nói: "Vô Ưu, người không sao chứ?"

"Không có việc gì!" Vô Ưu lắc lắc đầu. Giờ phút này, dường như Vô Ưu đã hiểu rõ ràng là đám Lí thị muốn đánh chủ ý gì.

"Làm bậy? Thế nào là làm bậy?" Vừa nghe hai chữ làm bậy này, Tiết Kim Văn không khỏi rùng rợn hơn. Ai có thể cho phép nam tử nhà khác làm bậy với khuê nữ chưa chồng?

Tiết Kim Văn rùng rợn làm mọi người ở đây đều không dám thở mạnh, bởi vì bọn họ đều nhìn ra là Tiết Kim Văn thật sự đang tức giận! Ánh mắt Tiết Kim Văn nhìn về phía trên đất vừa thấy, chỉ thấy khắp nơi đều là nước, mà cái tên Lí Đại Phát kia dường như trên người hắn đều ướt đầm, vừa rồi tuy hắt nước ấm lên trên người hắn, nhưng trời hiện tại đang lạnh, chỉ chốc lát sau hắn bị lạnh mà co người lại thành một đồng, quanh thân còn đang run run! Quay đầu nhìn sang cửa sổ mở rộng ở phía sau Vô Ưu, chỉ thấy trong phòng có một thùng gỗ lớn, đó rõ ràng là dùng để tắm rửa. Nhìn tới đó, đôi mắt Tiết Kim Văn nhú lại, mà ánh mắt mọi người cũng theo ánh mắt hắn thấy được cái thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa, bỗng chốc dường như tất cả mọi người đều rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì!

Lúc này, bỗng nhiên Lí thị nhất gan trả lời câu hỏi của Tiết Kim Văn. "Đại gia, thật sự là hắn không biết nhị tỷ đang tắm, hắn chỉ là mượn rượu để đi tới đây thổ lộ với nhị tỷ! Ai nha, thực sự là đáng chết, làm sao mà đụng phải chuyện đó như vậy chứ!"

Nghe nói như thế, mọi người ở đây than thở một trận, mà Tiết Kim Văn không khỏi tức giận, ngón tay hắn chỉ vào Lí Đại Phát đang nằm trên mặt đất nổi giận nói: "Người... Người hạ lưu bại hoại, vậy mà lại đánh chủ ý lên người nữ nhi ta! Người... Người..." Tiết Kim Văn tức giận đến mức đi qua đi lại một chỗ, phân phó với Hưng Nhi ở một bên nói: "Lấy gậy gộc đến, đánh hắn chạy ra ngoài cho ta!"

"Là!" Hưng Nhi vừa nghe lời này, lập tức phân phó hai cái gã sai vặt bên cạnh lấy gậy gộc, hai cái gã sai vặt lập tức chạy nhanh cầm gậy gộc đi lên đánh về phía Lí Đại Phát.

"Đại gia, tha hắn đi! Hắn thật sự chỉ là ái mộ nhị tỷ mà thôi, nếu ngài làm như vậy thì sẽ xảy ra án mạng!" Lí thị khóc than trời cầu xin.

Nhưng lần này Tiết Kim Văn thật sự đã bị chọc tức, một cước đá Lí thị lăn sang một bên, rồi phân phó đám gã sai vặt đánh Lí Đại Phát một chút, sau đó mới trực tiếp quăng hắn ra ngoài!

Một hàng người đứng ở dưới mái nhà cong, Tiết Kim Văn chỉ vào bọn hạ nhân nói: "Hôm nay chuyện này ai cũng không được nhắc tới, nếu để cho ta nghe được một chữ, thì đều sẽ bị bản tử đánh đến chết mới thôi!"

"Nhóm nô tài đã ghi nhớ lời đại gia nói, ai cũng không dám nói một chữ!" Hưng Nhi dẫn chúng gia nô quỳ rạp xuống đất nói.

Sau đó, Tiết Kim Văn vẫy vẫy tay, bọn hạ nhân đều lui xuống, Chu thị chạy nhanh đỡ Vô Ưu vào phòng, ngồi ở bên giường lo lắng hỏi: "Vô Ưu, người không sao chứ? Tên súc sinh kia..." Nói tới đây, Chu thị không biết nên hỏi thế nào? Dù sao nữ nhi nàng vẫn là khuê nữ chưa lấy chồng, cũng nói hơi không xuôi tai!

Vô Ưu đương nhiên là biết Chu thị muốn hỏi cái gì, nhưng có nhiều chuyện không tiện nói ra, cho nên nhanh giữ chặt tay mẫu thân, nói: "Nương, nữ nhi không có việc gì, người yên tâm đi!"

Lúc này, Tiết Kim Văn đang không biết phải nói gì thì rốt cục đã hết trầm mặc, đi đến trước mặt Vô Ưu, nói: "Hắn... Có chiếm tiện nghi của người hay không?"

"Không có." Vô Ưu lắc đầu.

"Đại gia, tên Lí Đại Phát kia vốn không có đi vào khuê phòng của tiểu thư, chính là... Chính là ở ngoài cửa sổ nhìn lên thôi!" Liên Kiều ở một bên cúi đầu nói.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm như cũ.

Đêm nay, sau khi trở về phòng Chu thị, Chu thị không khỏi ở trước mặt Tiết Kim Văn nỉ non. "Đại gia, người nên làm chủ cho Vô Ưu đi! Đứa nhỏ này làm sao lại bày tai tám nạn như vậy? Nếu có chuyện gì không tốt toàn bộ cứ để thân ta lãnh là được rồi, không cần phải hành hạ nhị tỷ ta! Ô ô..."

Nghe được lời Chu thị nói, lại thấy thê tử nỉ non, Tiết Kim Văn không khỏi nắm chặt tay thành một nắm ở trong tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngày mai ta phải đi báo quan, làm sao để lưu đây cái tên súc sinh kia đến biên quan chịu vài năm khổ mới được!"

"Không nên!" Tiết Kim Văn nói làm Chu thị khản trương một hồi, sau đó nhanh nói: "Chuyện này vẫn nên áp xuống mới phải, Vô Ưu còn chưa có đính hôn đâu, chuyện này nếu truyền ra ngoài nói không chừng sẽ truyền đến nhiều lời khó nghe! Sau này nàng lại càng không lập gia đình được."

Nghe được lời thê tử nói, Tiết Kim Văn vỗ mặt một cái, nói: "Ai, xem ta giận đến mức hồ đồ!"

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Chu thị nói: "Chuyện này nên nói cho lão thái thái hay không?"

"Vẫn không nên, đỡ làm lão nhân gia nàng phải lo lắng! Hôm nay cũng đã đánh cái tên súc sinh kia một hồi rồi, sau này ta sẽ phân phó với người canh cửa, không bao giờ cho cái tên súc sinh kia đến nhà nữa!" Về mặt Tiết Kim Văn sắc mặt nói.

Nghe nói như thế, Chu thị gật gật đầu, sau một lúc lâu mới nói: "Cũng chỉ có thể như thế!"

"Cũng may không có chuyện gì, bằng không sau này Vô Ưu làm sao có thể gặp người? Ai..." Tiết Kim Văn hít một hơi thật dài.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63-2: Đánh rắn đập đầu (2)

Trở về phòng, Vô Ưu ngồi ở giường cả buổi không nói chuyện, Liên Kiều dè dặt cẩn thận đưa qua một ly trà nóng, nói: "Nhị tiểu thư, uống ly trà nóng cho ấm đi!"

"Ấn." Gật đầu, Vô Ưu nhận lấy ly trà trong tay Liên Kiều uống một ngụm.

Thấy trên mặt Vô Ưu không có biểu cảm gì, Liên Kiều không khỏi há miệng muốn nói, nhưng nửa ngày lại không nói được thành lời. Khoé miệng Vô Ưu không khỏi kéo ra nói: "Có cái gì muốn nói thì cứ nói đi!"

Nghe Vô Ưu nói vậy, Liên Kiều mới nói: "Nhị tiểu thư, ngài... Không có chuyện gì chứ?" Dù sao, ở cổ đại nữ tử chưa có chồng lại bị nam nhân nhìn lên tấm rờ cũng không phải là chuyện gì đáng tán thưởng, nhất là lời này cũng không xuôi tai!

"Người thấy ta giống như là có chuyện sao?" Vô Ưu hỏi lại.

Liên Kiều vẫn hiểu rõ tính tình của chủ tử nhà mình, hẳn là nàng sẽ không để chuyện này ở trong lòng, nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến danh tiết nữ tử. Cho nên nói: "Tên Lí Đại Phát kia hôm nay cũng bị giáo huấn một hồi, cho nên ngài đừng nóng giận, cẩn thận đừng chọc tức thân mình!"

Nghĩ đến Lí Đại Phát đầu tiên là bị phóng, sau đó lại bị đông lạnh, rồi sau đó lại bị Liên Kiều đá mấy đá, cuối cùng còn bị gã sai vặt đánh thêm mấy gậy, dù nói là nàng không để cho hắn nhìn thấy cái gì, nhưng nhìn hắn vậy rất làm người ta thật vui sướng, hơn nữa nghĩ đến dáng vẻ hắn chật vật kia, cũng không khỏi mỉm cười."Ta mới không vì người như vậy mà tức giận!"

"Nhị tiểu thư nói phải, tên súc sinh kia làm sao đáng giá để ngài tức giận chứ?" Liên Kiều nhanh cười nói theo.

Đứng dậy đi đến trước bàn bát tiên, buông ly trà trong tay xuống, Vô Ưu không khỏi hỏi: "Ta không phải là đã phân phó người dọn gã sai vặt đi theo tên súc sinh kia sao? Làm sao để tối đó hắn một mình chạy tới?"

Vừa nghe lời này, Liên Kiều nhanh nói: "Nô tì quả thật là đã phân phó xuống rồi mà, khẳng định là gã sai vặt kia đi chơi lơ là không quản chặt, nô tì phải đi nói với Hưng Nhi xem người đó là người nào mà lại nhân hạ, rồi bảo nhóm gã sai vặt kia đánh hắn mấy bản tử!"

"Quên đi, chuyện này cũng không thể trách người phía dưới!" Vô Ưu vẫy vẫy tay.

"Không trách bọn họ thì trách ai chứ? Đã sai bọn hắn phải coi chừng người ta, nếu không cũng không xảy ra chuyện như đêm đó!" Liên Kiều kêu lên.

Nghe được Liên Kiều nói, Vô Ưu không khỏi cười lạnh nói: "Người cho là chuyện đêm đó chính là một mình tên súc sinh kia gây ra sao?"

"Vậy còn có ai nữa chứ?" Liên Kiều không khỏi nhú mày, không rõ ý tứ trong lời Vô Ưu nói.

"Tiết gia chúng ta tuy không phải là nhà giàu, nhưng dù sao cũng không nên tùy tiện để nam tử dùng chân lại, nhị nương tự nhiên là cũng biết đạo lý này,

cho dù có để cháu nàng lại qua đêm, hẳn là cũng nên bảo bọn nha đầu xem chừng không để hẳn tùy tiện đi loạn vào hậu trạch chứ, chẳng lẽ nàng không biết ở trong đây đều là nãi nãi với tiểu thư sao? Hơn nữa tên súc sinh kia dù cho có can đảm che trời, cũng không có đầu óc mà làm ra chuyện đến mức như vậy, chẳng lẽ phụ thân với nhóm gã sai vặt nhà chúng ta đều chỉ ngồi không sao?” Vô Ưu phân tích nói.

“Cũng phải! Vậy chẳng lẽ là cái tên súc sinh kia có người dung túng? Chẳng lẽ là... Nhị nãi nãi?” Liên Kiều thong thả bước chân về một bên đoán.

“Ngoại trừ nàng thì còn có ai? Vừa rồi ở bên ngoài ta cảm thấy chuyện này có chút không thích hợp, chỗ nhị nương ở cách nương xa không ít, làm sao mà còn đến sớm hơn so với người ở viện này chứ? Còn nói nữa lúc đó đã là canh hai, tất cả mọi người đều ngủ rồi, cha với nương đều phải khoác áo choàng đi ra, nhưng nhị nương lại ăn mặc rất chỉnh tề, giống như là đoán chừng thời gian chạy đến ấy!” Vô Ưu tiếp tục nói.

Liên Kiều cúi đầu nhớ lại một chút chuyện vừa rồi, không khỏi gật đầu nói: “Đúng vậy! Thanh âm lúc đó Nhị nãi nãi nói chuyện cũng lớn hơn so với bình thường, còn trực tiếp gán tội trên người cháu nàng, nếu đổi lại là lúc trước Nhị nãi nãi sẽ cố tìm vạ lý do trên trời liều chết không thừa nhận cháu nàng sẽ làm chuyện như thế này!”

“Cho nên nói bọn họ thật sự là có thể đã bàn bạc tốt mới làm!” Vô Ưu nói tiếp.

“Các nàng cũng quá đáng giận! Cả ngày nhàn rỗi không có việc gì chỉ biết đi hại người.” Liên Kiều tức giận nói.

“Làm chuyện như thế các nàng sẽ thu được lợi ích gì?” Vô Ưu không khỏi cố gắng suy nghĩ.

Sau một lúc suy nghĩ, Liên Kiều đột nhiên nói: “Chẳng lẽ là các nàng muốn hủy đi danh tiết của nhị tiểu thư?”

Nghe được Liên Kiều nói, Vô Ưu nhướn mày nói: “Ly do này ta cũng đã nghĩ đến, nhưng tên Lí Đại Phát không có chửi mắng hủy danh tiết của ta, vốn là một chút lợi hắn cũng không chiếm được, điều này không phù hợp với lẽ thường!”

“Có lẽ là tên Lí Đại Phát kia bị Nhị nãi nãi sai sử đâu!” Liên Kiều suy nghĩ một chút nói.

Vô Ưu từ từ lắc đầu. “Người nói bình thường tên Lí Đại Phát kia có hiếu kính với cô cô hẳn như vậy không? Lại còn không để ý đến hậu quả giúp nàng ấy trả thù chúng ta?”

“Nói đến cũng phải, tên Lí Đại Phát kia đều là một dạng vô lại như cha hắn! Không có lợi ích, bọn họ làm sao sẽ đến cố gắng nịnh nọt lấy lòng chứ!” Liên Kiều gật gật đầu.

“Cho nên hôm nay ta mới nghi hoặc, trong chuyện này khẳng định là có nội tình.” Tay Vô Ưu đùa nghịch với nắp ly trà nói.

“Được rồi, nhị tiểu thư, dù sao lần này cái tên Lí Đại Phát kia cũng không bị ép buộc, ngài hắt nước nóng lên thân hắn hẳn còn lại bị đông lạnh nửa khẳng định là vài bữa nay không phát sốt cũng phải cảm lạnh, hơn nữa ta cũng đá mạnh vài cái vào chân hắn, mấy cái gã sai vặt kia cũng hung hăng đánh hắn mấy gậy, hẳn cũng đã nhận được giáo huấn, sau này bảo đảm là sẽ không dám làm mấy chuyện hạ lưu bỉ ổi thế này nữa!” Vô Ưu cười nói.

Nghĩ đến bộ dáng chật vật của Lí Đại Phát kia cũng hết giận vài phần, nhưng Vô Ưu vẫn nói: “Chi sợ là chuyện không chỉ là xong đơn giản như vậy!”

“Các nàng còn có thể làm như thế nào chứ? Nhiều lắm cũng chỉ là tô bẩn danh tiết ngài, nhưng không phải là đại gia đã phân phó ra ngoài sao? Chuyện đêm qua không ai được để lộ ra một chữ, bằng không sẽ đánh đuổi ra ngoài! Mà nói thêm, nhị tiểu thư ngài cũng không bị cái tên súc sinh kia làm gì đâu!” Liên Kiều không hiểu nói.

“Yên lặng xem xét đi!” Tuy rằng nói như thế, nhưng Vô Ưu vẫn có một dự cảm: dường như chuyện này chỉ là bắt đầu thôi!

Nhìn thấy ánh mắt chủ tử có chút ngưng trọng, Liên Kiều nhanh nói: “Đã nhiều ngày nay nô tì có đặc biệt lưu ý đến chuyện bên ngoài.”

“Ân.” Vô Ưu gật gật đầu.

Nói đến đêm qua Lí Đại Phát bị đánh mấy gậy, may mắn là có Lí thị che chở hắn, Hưng Nhi mới không sai người bắt hắn đánh đến tàn phế. Lúc hắn bị quăng ra khỏi Tiết gia, lúc đó toàn thành cũng đều đã bị cấm đi lại, đương nhiên là hắn không thể tùy tiện đi loạn được, chỉ có thể ngồi xổm ở bên góc tường tránh gió, trên người đều ướt đẫm, vào thời tiết đêm lạnh như nước này quả thực là như bước trên băng mỏng, gió tuy nhỏ nhưng nhiều lạnh lẽo thổi đến xiêm y ướt sũng đông lạnh hẳn đang run cầm cập, may mắn là sau nửa đêm, Lí thị vượt tường vụng trộm cầm một cái chăn phủ ấm cho hắn, nếu không một đêm này làm sao mà không thể đông chết người! Mãi cho đến bình minh, Lí thị mới cùng Dung tỷ với Hồng Hạnh Liễu Xanh đi mượn một chiếc xe ngựa, lặng lẽ đưa Lí Đại Phát về nhà.

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì! Ách...” Trên người bọc chăn, trong tay ôm lò sưởi, Lí Đại Phát vẫn liên tục hắt xì hết một cái rồi đến một cái, từ trong lỗ mũi không ngừng chảy ra nước mũi, ngồi trên炕 nóng hằm hạp nửa canh giờ, nhưng thân mình vẫn không ngừng lạnh run cầm cập!

Nhìn thấy bảo bối bị hành hạ thành bộ dạng này, nương Lí Đại Phát là Điền thị vô cùng đau lòng, trong mắt đều chứa nước mắt, tay nhận lấy canh gừng nóng hổi từ nha đầu ở phía sau đưa tới bên miệng con: “Đại Phát, nhanh uống canh gừng này đi!”

“Ân... Ân, nương, ta... Ta lạnh...” Hai tay Lí Đại Phát run rẩy nhận lấy canh gừng trong tay Điền thị, từng thanh âm liên tiếp đều mang theo tiếng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63-3: Đánh rắn đập đầu (3)

“Nhanh mạng chặn lại đắp cho thiếu gia!” Điền thị nhanh phản phó.

Sau đó, một nha đầu cầm một cái chăn thật dày đắp lên cho Lí Đại Phát, nhưng Lí

Đại Phát vẫn còn than lạnh, làm Điền thị gấp đến độ xoay vòng, thấy vậy Lí thị ở một bên đi lên sờ sờ đầu của cháu mình, hoảng sợ la lên: “Nóng quá đi! Hẳn đang phát sốt đây! Làm sao mà còn chưa thỉnh đại phu về đây?”

“Đến đây! Đến đây!” Lúc này, huynh đệ nhà mẹ đẻ của Lí thị Lí Kim Quý vừa vận dẫn theo một đại phu đang ôm một hòm thuốc trong người đi đến.

“Đại phu, ngài nhanh xem cho con ta với, hẳn phát sốt rồi, còn lạnh...” Điền thị thấy bảo bối mình như thế, khẩn trương nói.

“Hào! Hào!” Đại phu kia cũng gật gật đầu nhanh bắt mạch cho Lí Đại Phát.

“Đại phu, thế nào?” Một khắc sau, Điền thị sốt ruột hỏi.

Đại phu kia nói: “Là bị phong hàn nặng, ta sẽ khai một phương thuốc này đã nhanh hạ sốt, phải nên đắp nhiều chăn ra mồ hôi mới có thể tốt được, hãy nhớ là ngàn vạn không được bị cảm lạnh nữa, nếu không cũng khó có thể nói!”

“A? Nghiêm trọng như vậy sao?” Điền thị vừa nghe thì đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Sau đó, vợ chồng Lí Kim Quý nhanh lấy phương thuốc đại phu khai đưa cho nha đầu đi hốt thuốc, hai vợ chồng nhà này cũng thủ hộ ở bên cạnh con, ngay cả mầy cũng đều nhủu chặt lại!

Không bao lâu sau, nha đầu đã bung thuốc đi vào, sau khi đưa Lí Đại Phát uống, khoảng chừng qua một canh giờ, cuối cùng cũng ra một thân đầy mồ hôi, sờ sờ ột mới thấy nóng bừng, lúc này vợ chồng Lí Kim Quý mới thoảng yên tâm!

Lúc này, Điền thị luôn ngồi ở bên cạnh Lí thị, oán giận nói: “Ta nói tỷ tỷ nguoi, không phải là đệ muội ta nói nguoi, chủ ý của nguoi là muốn phá cái gì chứ, nguoi xem, thiếu chút nữa đã đem mệnh của cháu nguoi lấp vào rồi!”

Dù sao cũng là cháu của mình, Lí thị cũng rất lo lắng, chỉ liếc mắt lườm Lí Đại Phát một cái, đành cười bời nói: “Đệ muội, không vào hang cọp làm sao mà bắt được cọp con, hôm nay ăn khổ sau này sẽ nhận được thù lao lớn!”

“Cái gì mà thù lao lớn chứ? Không phải nói Vô Ưu kia vốn không cần dùng mắt nhìn chúng ta sao? Lần này lại đắc tội với đại gia nhà các nguoi, còn nói là không bao giờ cho phép hấn đi vào cửa chính Tiết gia, mà chuyện như vậy làm thế nào mới có thể thành chứ? Vô Ưu kia và cả nhà đại gia các nguoi chắc chắn là hận thấu xương chúng ta. Chuyện này chỉ là ó, mà không ăn được thịt hồ ly, trái lại còn biến thành một thân bệnh tật!” Điền thị bất mãn bực bội.

“Nguoi có chút nhẫn nại được không? Chỉ bằng bộ dạng này làm sao mới có thể để bọn họ cam tâm tình nguyện gả Vô Ưu cho hấn? Quan trọng là chịu ăn một chút khổ, trải qua một ít trắc trở mới được!” Lí thị khuyên nhủ.

Lúc này, Lí Đại Phát bực vài tầng chặn cầu nhàu nói: “Cô cô, nương, ta không muốn cưới Vô Ưu kia! Dáng vẻ nàng ta cũng không đâu phải là thiên tiên gì, còn bắt thiếu gia ta phải chịu khổ như vậy? Lần trước nàng trêu đùa ta ta không nói, còn sai nha đầu hắt nước ấm lên người ta, còn đá đánh thêm nữa, ta mới không cần nương từ như vậy đâu!”

Nghe được lời cháu oán giận, Lí thị cau mày, cũng có chút không kiên nhẫn. “Không đồng ý là không đồng ý, không phải là ta muốn tốt cho các nguoi sao!”

Cuộc sống hiện tại của các nguoi có nhận được một mảnh ruộng nương nào không? Giờ chỉ còn lại có mấy chục mẫu với một căn nhà cũ, với một cửa hàng thịt mà thôi, huynh đệ ta tần tần khổ khổ ở bên ngoài làm chạy chân cho người ta để kiếm mấy đồng bạc, nguoi cho là gia sản chỉ bằng như vậy thì có thể lấy được loại con dâu hiền gì? Nguoi còn mơ tưởng đến kim ngân hồi môn của ta sao? Các nguoi vẫn còn nằm mơ đấy!”

Nghe nói như thế, Điền thị nhanh giả bộ răn dạy con ở trước mặt Lí thị: “Hỗn tiểu tử nguoi, lão nương ta mới lái nhai hai câu thôi, làm sao mà nguoi không biết được tình cảm của cô cô nguoi đâu? Người đây chính là cô ruột nguoi, tất cả đều là vì tốt cho nguoi, mau nói câu gì để nghe với cô cô nguoi đi!”

Sau khi Lí Đại Phát bị Điền thị giáo huấn vài câu, biết bản thân không nên nói như vậy, nhất là hấn còn mơ tưởng đến kim ngân ở trong lòng, cho nên nhanh hắc hắc cười lời kéo tay áo của Lí thị nói: “Cô cô, ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân mà, cháu như vậy chỉ là nhất thời khó chịu mà, cầu nhàu... Ách xì! Ách xì...” Nói một nửa, Lí Đại Phát lại bắt đầu hắt xì không ngừng.

“Ha ha...” Nhìn thấy dáng vẻ này của Lí Đại Phát, Dung tỷ đứng ở một bên không nhịn được mà xì một tiếng bật cười.

“Ngươi... Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi thấy dáng vẻ này của biểu ca có phải là thật vui hay không?” Dung tử bị Điền thị đẩy nhẹ một cái.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Lí Đại Phát kéo cổ Dung tử kêu một câu.

Lúc này, Điền thị mới cười với Lí thị nói: “Ta nói tỷ tỷ này, bước tiếp theo chúng ta nên làm sao bây giờ? Hiện tại Đại Phát đã không được vào cửa chính của Tiết gia, với lại đại gia nhà các ngươi cũng chán ghét hẳn như vậy, thì cửa hôn sự này có thể thành sao?”

“Hừ, chuyện này còn phải xem thủ đoạn của chúng ta, không phải do các nàng mới không thành!” Lí thị vô cùng nắm chắc nói.

“Chúng ta tiếp theo nên làm cái gì đây?” Điền thị hỏi.

“Ngươi cứ như vậy...” Sau đó, Lí thị khẽ sát vào bên cạnh lỗ tai của Điền thị nói vài câu.

Nghe xong Lí thị nói, Điền thị gật đầu nói: “Được, ta chờ sau buổi trưa sẽ đi làm ngay!”

“Ân.” Lí thị gật gật đầu.

Sau đó, Lí Đại Phát đột nhiên mở miệng hỏi: “Cô cô, ngươi nói người kia có đúng hay không? Thật sự Tiết gia sẽ lấy thôn trang kia cho Vô Ưu làm của hồi môn sao?”

“Còn có giả sao? Đây chính là lão thái thái tự nói. Với lại thôn trang kia dù sao cũng là tiền Vô Ưu kiếm được, nếu không cho nàng làm của hồi môn thì tự nàng cũng không đồng ý, nương nàng ta cũng sẽ như thế. Nếu không vì vậy thì ta muốn ngươi cưới nàng ta làm gì?” Trong mắt Lí thị thoáng lộ qua một chút khinh thường.

“Ha ha... Cô cô, thôn trang kia vài ngày trước chất nhĩ có đi ra ngoài thành làm việc cũng đã nhìn qua, vị trí cũng thật sự là không tệ, hơn nữa năm trước như bỏ hoang, năm nay đã được quản lý một cách gọn gàng ngăn nắp, đầy đủ các loại được liệu, còn có không ít gà vịt đâu. Ta còn lặng lẽ hỏi thăm một chút, người ta nói nơi này mỗi năm trôi qua ít nhất cũng đều tăng mấy ngàn lượng bạc đó!” Nói tới đây, trong mắt Lí Đại Phát hiện ra tia tham lam sáng rõ.

“Ngươi nói cái gì? Hơn mấy ngàn lượng bạc? Chắc chắn chắc, nếu một năm có mấy ngàn lượng bạc đó, vậy nhà chúng ta không cần phải đi làm vài năm rồi, đến lúc đó cũng không cần ở lại căn nhà cũ này nữa, chúng ta sẽ đổi sang một cái nhà mới, đúng rồi, còn lớn hơn so với Tiết gia!” Điền thị vừa nghe được nhiều bạc như vậy quả thực là nhạc khai liễu hoa (vui mừng) một hồi.

Cuối cùng một câu nói này làm cho Lí thị và Dung tử đều không còn cao hứng nữa, Dung tử không khỏi bĩu môi, Lí thị nói: “Chỉ chuyện này mà các ngươi đã cao hứng thành như vậy sao? Nghe nói người ta còn hợp tác với người khác để mở một cái xưởng nữa, đúng rồi, còn đi xem bệnh cho người nhà giàu nữa, chẩn kim kia cũng đủ để một nhà các ngươi người ăn uống thoải mái!”

“Phải không?” Vừa nghe lời này, vợ chồng Lí Kim Quý và Lí Đại Phát quả thực là mở to hai mắt nhìn.

“Chuyện này còn có giả hay sao? Ngươi xem nàng ta mua được thôn trang thì biết?” Nói tới đây, giọng điệu Lí thị thay đổi, hơi giương cằm nói: “Nhưng mà nếu chuyện này thành, các ngươi cũng đừng quên công lao ta là người ở giữa se chỉ luôn kim đó!”

“Cô cô, làm sao mà cháu lại vong ân phụ nghĩa như thế chứ? Cháu biết ngài từ nhỏ đã đau cháu yêu cháu nhất mà!” Lí Đại Phát nhanh tởm thái độ nói.

Sau đó, Điền thị cũng hát đệm nói: “Phải nha, tỷ tỷ, đừng nói cháu ngươi, ta với ca ca ngươi cũng sẽ không thể quên sự giúp đỡ của ngươi trong mấy năm nay đâu!”

Nghe được Điền thị nói, Lí thị không khỏi lạnh lùng cười. “Hừ, lời các ngươi nói rất dễ nghe, nhưng đã là lời nói thì ai không nói được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-4: Đánh rắn đập đầu (4)

Editor: Từ Sắc Y

Lúc này, Điền thị và Lí Đại Phát nhìn nhau, sau đó Điền thị hiểu ý nói: “Tỷ tỷ, ngươi yên tâm, nếu có ngày nhà chúng ta ngày trở lại như bình thường, vậy thì kim ngân còn không phải là nhà chúng ta và cháu ngươi quyết định? Đến lúc mà Nghĩa ca và Dung tử thành thân thì khẳng định ta và cháu ngươi sẽ chỉ ra một ngàn tám trăm bạc! Ngươi xem thế nào?”

Dung tử vừa nghe lời này, đương nhiên là cảm thấy vui mừng, còn Lí thị thì lại bất động thanh sắc, sau một lúc lâu mới mỉm cười nói: “Dù sao ta cũng là cô cô ruột, là tỷ tỷ ruột của đệ đệ chồng ngươi, ta chỉ muốn nói cho ngươi một câu này mà thôi, đừng đưa cho ta tấm lòng nguội lạnh của các ngươi, bạc

thì ta không cần, các người yên tâm, về sau Nghĩa ca và Dung tỷ sẽ biết phân biệt, hai đứa họ cũng là dòng dõi duy nhất, sau này các nàng cũng không phải là chỉ có hai tay không.”

“Đó là! Đó là!” Vợ chồng Lí Kim Quý liên tục gật đầu.

Qua buổi trưa, Điền thị đi làm đồ ăn phong phú để hai mẹ con Lí thị ở lại ăn cơm, sau khi ăn cơm xong, thấy Lí Đại Phát không có chuyện gì mới dẫn theo Hồng Hạnh và Liễu Xanh quay về. Bởi vì chỉ mướn một chiếc xe ngựa, cho nên Hồng Hạnh và Liễu Xanh đều ngồi ở ngoài xe ngựa, mà trong xe chỉ có hai người Lí thị và Dung tỷ.

“Nương, rốt cuộc là ngài có biện pháp gì để buộc Vô Ưu gả cho biểu ca?” Dung tỷ tò mò lời vừa rồi nương với mẹ nói chuyện với nhau, dường như đáng về của nàng (LT) rất có lòng lòng tin.

“Nói chung là tự nương có biện pháp, người cứ bình thường là được!” Lí thị cười đến vô cùng tự tin.

Thấy mẫu thân ra vẻ thần bí, Dung tỷ cũng lười hỏi, chỉ lo lắng nói: “Nương, ta thấy cậu và mẹ cũng không phải là người hào phóng, đừng thấy bây giờ bọn hán đồng ý, đến lúc ta và ca ca thành thân thì sẽ chi ra một ngàn tám lượng bạc, ta thấy là nói quá!”

Nghe được lời Dung tỷ nói, Lí thị cũng giật giật khóe miệng, nói: “Chuyện này đương nhiên là ta rõ ràng, ta với bọn họ quen biết nhau cũng không phải là chỉ một hai năm, tự nhiên là biết mấy năm nay tiền bọn họ kiếm không vào!”

“Nương, vậy lời mẹ nói suông ngài vẫn muốn làm à?” Dung tỷ vừa nghe cũng tức giận.

“Bọn họ đến cùng cũng là cậu mẹ của người, vào giờ phút quan trọng nói chung thì cũng đáng tin hơn so với người ngoài một chút, lại nói đến cái thôn trang kia ta cũng không thể trơ mắt nhìn nó ở trong tay người ngoài được? Yên tâm, cửa hôn nhân này nếu thành, cậu và mẹ người cũng không dám không cho chúng ta chút lợi, dù sao chuyện này nếu thất bại thì với bọn họ mà nói một chút lợi cũng đều không có !” Trong lòng Lí thị đang đánh bàn tính nói.

Mà Dung tỷ thì không hề tính toán đến chuyện đó, chỉ cười lạnh nói: “Mẹ là một người khác nghiệt, nếu nàng ta gả sang, hừ! Chắc chắn là nàng sẽ cực kỳ dễ chịu.” Ngày ấy nàng trúng một mũi tên cừu hận đến bây giờ ký ức vẫn còn như mới đây, thật sự là muốn cả đời của Tiết Vô Ưu chỉ có thể vô lực bị khinh bỉ, chỉ nghĩ đến đây nàng cũng đã muốn cười nở hoa rồi.

Mà Lí thị cũng hận thấu Vô Ưu, thù lợ dâng nhu nhu mông (tay vô ý mà nắn cong), ở trên người nàng chỗ này đã đau suốt hơn một tháng, trong thời gian này nàng chỉ ngồi hơi lâu một chút thì đã đau rồi, hại nàng nhiều như vậy ngày cũng không dám đi ra để gặp người, nợ cái chân nhỏ kia nàng vẫn còn luôn luôn nhớ kỹ!

Qua hai ngày, Lí thị ngồi ở trước bàn bát tiên uống nước trà, chỉ thấy trên bàn bát tiên đặt một hộp điểm tâm hình túi quế mang điểm lạnh, hẳn là bên trong có đủ món điểm tâm, túi quế mang điểm lạnh này là điểm tâm ở trong cửa hàng bán ngon nhất trong kinh thành, các món điểm tâm vô cùng phong phú, hơn nữa hương vị rất ngon mới là chính, đương nhiên giá cũng so cửa hàng khác cao gấp đôi, nếu dân chúng tọc hủi của vào những ngày lễ ngày tết mua được hai hộp điểm tâm túi quế mang điểm lạnh đi thăm người thân thì cũng đã rất có mặt mũi.

Bên cạnh điểm tâm còn có vài hoa quả, nho, chuối, long nhãn hình dáng đều rất to, vừa thấy thì đã biết đây chính là mặt hàng thượng đẳng.

“Hồng Hạnh, lấy hộp điểm tâm mạ vàng để nấy loại trái cây vào bên trong đi!” Lí thị ngồi ở một bên ra lệnh.

“Là.” Hồng Hạnh lên tiếng trả lời, rồi nhanh cầm một cái hộp điểm tâm tinh xảo đi đến trước bàn bát tiên, cẩn thận để trái cây vào trong hộp.

Đúng lúc này, Dung tỷ đi vào, nhìn thấy Hồng Hạnh đang cầm chùm nho lớn để vào hộp điểm tâm, thì đi lên giơ tay muốn bứt lấy một trái ăn.”Nương, nho thật lớn nha!”

Nhưng, lúc này lại bị Lí thị nhanh tay lẹ mắt đánh nhẹ lên mu bàn tay. Cảnh cáo nói: “Không được!”

Dung tỷ bị đánh không khỏi quệt miệng, xoay người than thở ngồi ở trên thêu đôn, nói: “Nương ngài thật sự là càng ngày càng nhỏ nhen, không phải chỉ là trái cây sao? Còn không cho ta ăn, ngài nói xem ngài không cho ta ăn thì còn cho ai ăn a? A, đúng rồi, có phải là ngài muốn để cho ca ca hay không?” Dù sao Lí thị cũng là một phụ nhân cổ đại bình thường, cho nên cũng không thể tránh khỏi chuyện trọng nam khinh nữ, đồ tốt gì vẫn thích để lại cho con trai.

Nghe thấy Dung tỷ oán giận nàng thương con trai, Lí thị không khỏi mắng nói: “Người nhà đầu chết tiết này, còn dám nói ta bất công? Nhiều trái cây như vậy nếu để lại cho ca ca người thì hẳn ăn hết sao?”

Nghe nói như thế, Dung tỷ nhìn lướt qua bàn bát tiên, nàng thấy còn có hộp điểm tâm túi quế mang điểm lạnh, mà lúc này Hồng Hạnh cũng đã để trái cây vào trong một cái hộp son mạ vàng, nàng không khỏi tò mò hỏi: “Nương, chẳng lẽ nhiều đồ ăn ngon như vậy đều là đồ ngài mua để tặng người ta?”

Lí thị cười, nói: “Ta cũng không dư bạc để mua mấy đồ ăn ngon này, mấy điểm tâm này đều là cậu người mua đưa tới!”

“Cậu?” Nghe xong lời này, Dung tỷ càng thêm nghi hoặc .”Khi nào thì hẳn đã trở nên hào phóng như vậy?”

“Hành động này nên gọi là ôm gạch dẫn ngọc, người thì biết cái gì?” Lí thị nói một câu, sau đó đứng dậy phân phó Hồng Hạnh cầm theo hộp điểm tâm son mạ vàng, còn Liễu Xanh thì cầm theo hộp điểm tâm túi quế xuất môn.

“Đồ ăn ngon thế mà đi tặng người, thật sự là đáng tiếc !” Dung tỷ vì không kịp ăn vài món kia mà tiếc hận.

Nhìn thấy dáng vẻ tham ăn của nữ nhi, Lí thị quay đầu cười nói với nữ nhi: “Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của ngươi kia, người ngồi ở chỗ này chờ ta, một lát ta sẽ trở về cho ngươi ăn!”

“Có lừa ta không? Đồ ngươi tặng người ta còn nói ăn cái gì chứ?” Dung tỷ không khỏi trợn trừng mắt.

“Ngươi cứ chờ là được!” Lí thị không kiên nhẫn nói với nàng một câu, rồi dẫn theo Hồng Hạnh và Liễu Xanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64-1: Nơi đầu ngọn sóng (1)

Editor: Từ Sắc Y

Nhàm chán vô nghĩa trợn trừng mắt lên, Dung tỷ đang nâng má ngồi ở trước bàn bát tiên suy nghĩ miên man. Mấy tháng này nàng thật sự là rất nhàm chán, vừa bị cấm túc ba tháng không nói, mặt mũi nàng cũng không còn, cho nên rất ít khi nào xuất môn, vốn nàng bị tô mầu hạ lệnh giúp đỡ quản lý chuyện nhà, nhưng hiện tại một chuyện tệ cũng không có. Nghĩ lại lúc nàng có cùng quyền giải quyết chuyện nhà, thì vài nha đầu bà tử gặp nàng đều là một dáng vẻ nịnh bợ, sau khi chờ nàng bị trách phạt, thì các nha đầu bà tử cũng chẳng ân cần như vậy với nàng, vì vậy mỗi khi nàng có tức giận phần hận, đều ghi tạc mấy chuyện ghen ghét đó lên đầu Vô Ưu!

Bình Nhi vừa ra khỏi cửa, thì nhìn thấy Nhị nãi nãi dẫn theo hai nha đầu trong tay còn cầm những đồ linh tinh đi về phía bên này, tuy rằng không muốn quan tâm, nhưng sau đó người đã đi lại đây, nàng cũng đành phải bước xuống bậc thềm, vái chào, nói: “Nhị nãi nãi, như thế nào mà ngài đi đến đây?”

“Đại nãi nãi đang làm cái gì đấy? Phiên toái người thông báo một tiếng, ta đang vội tới thỉnh an với Đại nãi nãi!” Đôi mắt Lí thị nhìn về phía trong phòng một cái, cười nói.

“Ai nha, thật sự là không khéo, vừa rồi Đại nãi nãi hơi mệt mỏi, giờ phút này hẳn là đang ngủ, cũng vì ban đêm Đại nãi nãi phiền lòng ngủ không ngon, cho nên nô tì cũng không dám đi quấy rầy, không bằng như vậy, lúc khác Nhị nãi nãi lại đến?” Hai ngày này tâm lý của chủ tử nàng không được dễ chịu, càng không muốn đồng ý gặp Nhị nãi nãi sau khi xảy ra chuyện kia, cho nên Bình Nhi muốn đuổi nàng đi khỏi rồi quên luôn.

Nghe nói như thế, Lí thị chần chờ một khắc, sau đó về mặt như ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vậy thì cứ như thế này đi, tự nhiên là không thể đánh thức Đại nãi nãi được, không bằng chúng ta cứ ở trong này chờ một chút là được rồi!”

Nghe được lời Lí thị nói muốn chờ, Bình Nhi nhanh nói: “Không biết đại nãi nãi còn muốn ngủ tới khi nào nữa? Làm sao mà để cho Nhị nãi nãi chờ lâu như vậy? Không bằng...”

Biết Bình Nhi đang từ chối, cho nên Lí thị nhanh đánh gãy lời Bình Nhi nói. “Bình Nhi, chúng ta chờ ở ngay trong sương phòng là được rồi, nhớ đem cho ta chén nước trà nữa!” Trong lòng cũng vô cùng không vui, cho nên về mặt cũng xuất hiện lên bộ dáng của Nhị nãi nãi, lại nói có như thế nào nàng cũng là nửa chủ tử, còn nàng ta chẳng qua là chỉ là một nha đầu!

Nghe nói như thế, mặt Bình Nhi trầm xuống, nàng biết đối phương đang bắt mẫn, còn sai bản thân nàng đi hầu hạ châm nước trà, nhưng nàng lại nói không nên lời cự tuyệt được, dù sao người ta cũng là chủ tử, tuy rằng chỉ là một người thiếp, nhưng cũng có tư cách để nàng châm nước trà!

Đang lúc giằng co, Hồng Hạnh đứng ở sau lưng Lí thị không có ý tốt cười nói: “Bình Nhi tỷ tỷ, Nhị nãi nãi thích nhất là trà bích loa xuân, người nhớ phải đi ngâm bích loa xuân mới đúng đó!”

Nghe nói như thế, Bình Nhi cắn môi dưới nói: “Hồng Hạnh, Đại nãi nãi chưa bao giờ uống trà bích loa xuân, ta phải đi tìm lại, xem coi có hay không!” Hừ! Có thể ngâm ly trà cho người thì đã không có khuyết điểm gì rồi, còn chọn ba nhạt bốn (ý nói kén chọn).

Thấy dáng vẻ Bình Nhi giống như một chút cũng không lấy lại bản thân nàng đi làm, Lí thị không khỏi hơi buồn bực. Thanh âm cũng đề cao lên vài phần. “Bình Nhi, hiện tại Đại nãi nãi đứng lúc lên giá, người cũng học được chiêu chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng có phải hay không?”

“Ngươi...” Nghe thấy Lí thị mắng chửi mình, Bình Nhi tức giận đến cắn môi dưới, vừa mới muốn mở miệng tranh cãi, thì không nghĩ bên trong truyền đến một thanh âm nữ.

“Bình Nhi, ai ở bên ngoài nói chuyện vậy?” Thanh âm đại gia nàng có thể nhận biết được, đây chính là thanh âm của Đại nãi nãi Chu thị.

“Nãi nãi...” Nghe được trong phòng truyền đến thanh âm của chủ tử, Bình Nhi quay đầu định đáp lời.

Không nghĩ, Lí thị đột nhiên cười giành mở miệng trước. “Tỷ tỷ, là ta!” Nói xong, nhanh dẫn theo Hồng Hạnh với Liễu Xanh đi lên trên bậc thềm.

“Nhị nãi nãi, chòr ta đi về phía Đại nãi nãi bẩm báo...” Thấy Lí thị muốn xông vào, Bình Nhi chạy nhanh đi lên muốn ngăn cản đường đi của Lí thị.

Không nghĩ, Lí thị vốn không để ý tới lời của nàng, nói một câu: “Tỷ tỷ, muội muội đi vào!” Nói xong, nhanh đẩy Bình Nhi, liếc mắt nhìn nàng một cái rồi xoay người đẩy cửa đi vào phòng ngủ của Chu thị.

“Hừ!” Hồng Hạnh và Liễu Xanh cũng đi theo Lí thị đi vào, mắt mũi cũng đều héch lên với Bình Nhi, thấy thế Bình Nhi quả thực là tức muốn chết, nhưng không thể không đi theo sau lưng các nàng.

Lí thị đi vào phòng ngủ của Chu thị, thấy trong tay Chu thị đang cầm một mảnh vải hoa vắn ngồi ở bên giường, thì nhanh vái chào, cười nói: “Thỉnh an tỷ tỷ!”

Nhìn thấy Lí thị đến, Chu thị mỉm cười, nói: “Miễn! Bình Nhi, dọn chỗ cho Nhị nãi nãi!”

“Là.” Bình Nhi nhanh chuyển thù đôn lại, sau đó đặt ở phía sau Lí thị, rồi đứng ở một bên không có lời chủ tử nói, cũng không chủ động dâng trà.

Sau khi Lí thị ngồi xuống, nhìn lướt qua trên giường được đặt nhiều kiểu dáng vải đẹp, không khỏi cười nói: “Tỷ tỷ, muội muội còn tưởng là ngài đang ở trong phòng chộp mắt đó, cho nên mới sợ tới mức ta đứng ở bên ngoài hơn nửa ngày cũng không dám đi vào!” Lúc nói lời này, đôi mắt còn liếc mắt lườm Bình Nhi một cái. Ý tứ rất rõ ràng, ý tứ kia chính là chủ tử hai người xướng bè với nhau thật sự là giống thật, không phải là không muốn gặp nàng sao?

Nghe nói như thế, Chu thị quay đầu liếc mắt nhìn Bình Nhi một cái, Bình Nhi cũng nhanh nói: “Vừa rồi nãi nãi quả thật là đang ngủ mà!”

“Ừ, vừa rồi quả thật là ta đang ngủ, chỉ là ngủ không được chóc lát thì đã tỉnh, cảm thấy buồn chán, cũng ngủ không được, cho nên mới lấy mấy mảnh vải hoa vắn này đùa nghịch!” Chu thị thay Bình Nhi nói hoà giải.

Nghe nói như thế, khoe miệng Lí thị chỉ kéo kéo, cười nói: “Ta còn tưởng rằng tỷ tỷ còn đang giận ta, không muốn gặp ta chứ!”

“Nói chi vậy, chúng ta đều là người một nhà.” Chu thị ứng phó.

“Có những lời này của tỷ tỷ, ta cũng an tâm!” Lí thị cười nói, sau đó quay đầu nói với Hồng Hạnh và Liễu Xanh: “Nhanh đưa mấy đồ kia lại đây!”

Hồng Hạnh và Liễu Xanh lên tiếng trả lời, rồi lấy hộp đựng thức ăn và điểm tâm đặt ở trên bàn bát tiên, Chu thị không biết có ý gì, nhìn thoáng qua giấy bao thì đã biết đó chính là điểm tâm túi quế mang điểm lành, mà hộp đựng thức ăn cũng được Hồng Hạnh mở ra, bên trong đều là nho, chuối hoa quả rất đẹp, Chu thị không khỏi hỏi: “Muội muội đây là...”

“Tỷ tỷ, cái này chính là điểm tâm túi quế mang điểm lành, còn mấy hoa quả này đều là cháu ta phái người đưa tới bồi tội với ngài!” Về mặt Lí thị hiện lên ý cười nói.

Nghe nói như thế, mặt Chu thị bỗng chốc thoáng trầm xuống, hiện tại nàng hận chết cái tên súc sinh kia, làm sao còn có thể nhận mấy thứ mà hắn đưa tới, cho nên lạnh lùng cự tuyệt nói: “Ta còn có không ít mấy thứ này, ngươi cầm lại cho hắn đi, nói cho hắn, về sau Tiết gia chúng ta không có cửa thân thích với hắn!”

Chu thị là người có tính tình rất là ôn hòa, dường như đều chưa từng nói qua những lời khiến người ta muốn xuống dưới mặt bàn, nhưng điều này cũng đã nằm trong dự kiến của Lí thị, dù sao cháu nàng đắc tội với bảo bối nữ nhi nhà người ta, còn liên quan đến chuyện danh tiết của nữ nhi, thì có mẫu thân nào còn tiếp tục khách khí đâu? Cho nên vẫn cười như cũ, nói: “Tỷ tỷ, ta biết ngài vẫn còn tức giận, đổi lại là ta, ta cũng rất tức giận. Nhưng mà hiện tại hắn đã biết sai lầm rồi, nếu không vì hắn bị phong hàn, bây giờ còn ở đang nằm trên kháng, thì hắn đã đi qua đập đầu với ngài và Vô Ưu nhận sai rồi! Ngươi nha đại nhân không chấp tiểu nhân mà, cho nên ngài tha thứ cho hắn lúc trước đi!”

“Biết sai lầm thì có lợi gì? Ngươi nhanh đem mấy thứ này đi đi, ta không phải là đại nhân, cho nên cũng sẽ không chấp tiểu nhân, ta sẽ không tha thứ cho hắn!” Hiện tại khi nhắc tới Lí Đại Phát, Chu thị vẫn còn ôm một bụng tức giận đâu!

“Tỷ tỷ, ta biết bây giờ ngài còn tức giận, chờ qua mấy ngày ta sẽ cho hắn đi lại đây đập đầu nhận sai với ngài? Lần này hắn cũng đã nhận giáo huấn rồi, ngày đó trước thì bị nước ấm làm bỏng, sau lại chịu lạnh ở bên ngoài, còn bị đại gia sai mấy gã sai vặt đánh một hồi, mấy vết thương còn chưa tốt nữa!” Lí thị vẫn nói đông dài như cũ.

“Vây cũng là hắn gieo gió gặt bão! Không phải đại gia đã nói sao? Sau này không cho hắn đi vào cửa của Tiết gia nữa. Đương nhiên, ngươi là cô cô ruột của hắn, nếu ngươi muốn thấy cháu ngươi thì ngươi cứ đi về nhà mẹ đẻ xem đi!” Chu thị vẫn trung ra một vẻ mặt như cũ.

“Tỷ tỷ luôn luôn là người có tâm địa thiện lương, lần này đoán chừng là bị tức giận đến hồ đồ rồi, nói chung là một ngàn nhất vạn kia đều là lỗi của cháu ta!” Lí thị lần này bộ dáng như đang hạ thấp tư thế, cầu Chu thị tha thứ.

Nhưng, Chu thị không có tâm tình vòng vo với nàng, nói: “Ta hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, ngày khác muội muội hãy đến nói chuyện?”

Nghe được Chu thị hạ lệnh trục khách, Lí thị đành phải đứng lên. Cười nói: “Vây muội muội cáo từ, ngày khác sẽ qua xem tỷ tỷ!”

“Ân.” Chu thị gật gật đầu, cảm thấy cả đầu đều đau.

Lí thị vừa đi tới cửa, Hồng Hạnh và Liễu Xanh cũng đi theo ra, chỉ nghe thấy người ở phía sau lên tiếng nói với Bình Nhi. "Bình Nhi, đưa mấy đồ của Nhị nãi nãi để Nhị nãi nãi mang về!" Nghe nói như thế, khoe miệng Lí thị nhếch lên, sau đó nhấc chân đi ra cửa.

Vừa bước xuống bậc thềm, chỉ thấy một bàn tay Bình Nhi cầm hộp thức ăn, tay kia cầm theo hộp điểm tâm, bước nhanh đi đến trước mắt Lí thị, thoáng dương cằm, nói: "Nhị nãi nãi, nãi nãi chúng ta bảo ngài đều cầm về!" Nói xong, cầm trong tay hai hộp nhét vào trong lòng Hồng Hạnh, rồi quay đầu đi về phòng.

Nhìn lướt qua mấy hộp trong lòng Hồng Hạnh, Lí thị quay đầu nhìn liếc mắt về phía phòng ngủ Chu thị một cái, trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu dẫn theo Hồng Hạnh Liễu Xanh rời khỏi!

"Dung tỷ! Dung tỷ!" Một bước đi vào cửa phòng của mình, Lí thị đã lên tiếng hô.

Dung tỷ đang đợi thì nghe được mẫu thân kêu to, nhanh đi ra chào đón, nói: "Nương, ngài đi nơi nào vậy? Làm sao mà nhanh như vậy đã trở về rồi?"

"Đi tới sau viện nơi ma ốm kia!" Nói một câu, rồi ngồi xuống trước bàn bát tiên nói: "Mau cho châm chén nước trà cho ta, khát muốn chết!"

Lúc này, Hồng Hạnh và Liễu Xanh đi vào, đặt hộp thức ăn vừa cầm đi, còn có hộp điểm tâm ở trên bàn bát tiên, Dung tỷ cầm lấy ấm trà rót một ly nước trà, đưa cho mẫu thân, nói: "Nương, thì ra là người đi tặng đồ cho đại nương? Nhưng làm sao mà lại cầm trở về?"

Lí thị nhận lấy ly trà trong tay nữ nhi, ngửa đầu ừng ực uống một hơi, sau đó mới dùng khăn tay xoa xoa cằm, nói: "Không phải là nương nói một lát sẽ cầm về cho người ăn sao? Đến, nhanh nhìn xem, muốn ăn cái gì? Điểm tâm túi quế mang điểm lành từ trước nương đã muốn ăn rồi!" Nói xong, tay mở ra điểm tâm, tự bản thân cầm một khối, lại đưa cho Dung tỷ một khối, ăn vào!

Nhận lấy điểm tâm, cúi đầu cắn một ngụm, Dung tỷ không khỏi nói: "Uh, điểm tâm túi quế mang điểm lành này ăn rất ngon, may là mấy ngày nay ta chưa có ăn!"

"Đó là, nhưng không giống với điểm tâm túi quế mang điểm lành này!" Lí thị gật đầu nói.

Một bên Hồng Hạnh nhanh đi lên rót nước trà cho mẹ con Lí thị, khen tặng nói: "Nhị nãi nãi, ngài thật sự là cao minh, cầm theo điểm tâm cùng hoa quả, diễn một màn, rồi cầm trở về!"

Nghe nói như thế, Lí thị cười nói với Hồng Hạnh và Liễu Xanh: "Các người cũng đều lấy một khối ném thử đi!"

"Tạ Nhị nãi nãi!" Hồng hạnh và Liễu Xanh nghe xong, cười đi lên một người cầm một khối vô cùng vui vẻ ăn. Nô tài các nàng muốn ăn điểm tâm túi quế điểm lành tự nhiên là không phải lúc nào đều có thể đủ tiền trả.

Ăn một khối điểm tâm, Lí thị đắc ý cười nói: "Ta biết khẳng định là ma ốm kia sẽ không nhận lấy mấy thứ này, chẳng qua màn diễn này cần phải đi, nếu không lúc đó, chúng ta cũng không có gì để ăn do cậu người mua!"

"Mỗi lần cậu mua cho nương đều là hàng hạ đẳng, nơi nào chịu tốn bạc đi mua mấy thứ đồ tốt này chứ! Hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi." Dung tỷ cười nói.

"Chẳng những hôm nay chúng ta có có lộc ăn, hôm nay chúng ta còn muốn mượn hoa hiến phật đâu!" Lí thị cười nói.

"Cái gì mà mượn hoa hiến phật vậy?" Dung tỷ không hiểu hỏi.

Lí thị cười, quay đầu phân phó Liễu Xanh, nói: "Liễu xanh, người lấy một bao điểm tâm, lại lấy một ít nho và vài trái cây đưa đến cho lão thái thái đi, nói là cữu lão gia đưa đến hiếu kính với lão nhân gia ngài!"

"Là." Liễu xanh nhanh dựa theo Lí thị phân phó, cầm đi ra ngoài.

Liễu Xanh đi rồi, Dung tỷ nói: "Nương, đoán chừng là chuyện của Vô Ưu tổ mẫu còn chưa biết đi? Bằng không nàng cũng sẽ không ăn mấy thứ cậu đưa đến."

"Cũng vì nàng hiện tại không biết, cho nên mới muốn đưa đi, đến lúc đó nàng đã ăn thứ cậu người đưa, tự nhiên là cũng hơi ngượng ngùng!" Lí thị cười nói.

"Nghe nói cha đã phân phó từ trên xuống dưới người trong nhà, ai cũng không được tiết lộ cho người bên tổ mẫu biết! Nói là ai mà tiết lộ cho tổ mẫu thì sẽ hung hăng bị đánh bằng roi đó." Dung tỷ nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64-2: Nơi đầu ngọn sóng (2)

Editor: Từ Sắc Y

"Yên tâm! Nương người còn chưa có gốc đến muốn tự đi nói cho lão thái thái nghe, đến lúc đó lại lãnh bản tử của cha người." Lí thị nói xong rồi bùng ly trà, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ly trà gần cả nửa ngày không nhúc nhích, phảng phất như đang nghĩ đến cái gì.

Nhìn thấy biểu cảm chờ của mẫu thân, Dung tỷ hỏi: "Nương, bước tiếp theo ngài tính toán làm sao vậy? Sao tổ mẫu và cha có thể đồng ý gả Vô Ưu cho biểu ca chứ? Cho dù bọn họ có đồng ý, thì bên đại nương kia chỉ sợ là cũng sẽ không đồng ý, và bản thân Vô Ưu cũng không hề nguyện ý?" Dù sao so tài giữa Lí Đại Phát và Vô Ưu thật sự là khác biệt quá xa.

"Từ xưa hôn nhân đều là cha mẹ sắp đặt, người mai làm mối, có chỗ nào mà cho nàng ta chọn lựa hay nói đạo lý? Ta tự có biện pháp khiến cho tổ mẫu và cha người đồng ý, chờ sau khi tổ mẫu cùng cha người đồng ý xong, thì ma ồm kia cũng không thể dám có ý kiến gì, dù sao nàng cũng là người không có chủ kiến!" Lí thị dương dương tự đắc nói.

Nghe nói như thế, Dung tỷ cười nói: "Nương, nếu cửa hôn nhân này được định xuống, lập tức ta sẽ đi nói với mợ rằng ta muốn một kim vòng tay, không sợ nàng ấy không cho ta!"

"Một cái? Hừ, ít nhất phải là một đôi mới đúng!" Lí thị ha ha cười nói.

"Đúng, sẽ một đôi!" Dung tỷ phụ họa .

...

Sau chuyện đó, tất cả mọi người đều cho rằng hiện tại tinh thần của Vô Ưu sẽ sa sút một trận, nhưng lại không nghĩ tới nàng vẫn tiếp nhận đãi vật bình thường như trước, lúc cần đi gặp để trị liệu cho bệnh nhân thì vẫn có thể nữ phần nam trang ra ngoài hành nghề y, xưởng chế dược cũng lựa hồng não nhiệt, và nàng cũng đi ra thôn trang ở ngoài thành để xem xét, vốn trong lòng Tiết Kim Văn và Chu thị bị gánh nặng, thấy nàng còn có thể xua đuổi ý nghĩ đó đi khỏi, thì cũng cảm thấy trấn an không ít, cho nên trong lúc nhất thời Tiết gia phảng phất như khôi phục lại như trước, đoán chừng cũng chỉ có Vô Ưu là cảm nhận được kỳ thực chuyện này còn chưa có kết thúc!

Giữa trưa mấy ngày sau, Vô Ưu đang ở trong phòng nghiên cứu phương thuốc, mấy tháng gần đây thuốc viên bổ với thuốc viên cường thân kiện thể bán vô cùng tốt, cho nên tên của xưởng chế dược cũng bắt đầu nổi lên —— Vô Ưu xưởng, kỳ thực đây cũng chính là tên của nàng, nàng phát hiện Chu thị cho nàng dùng cái tên này dường như ngụ ý bên trong là muốn sau này nàng hành nghề y dùng bảng hiệu này. Mấy tháng gần đây, danh tiếng được phẩm của Vô Ưu xưởng ở lĩnh vực chế dược trong kinh thành cũng đã gây nên không ít oanh động, bởi vì dược của Vô Ưu xưởng khác biệt và mới mẻ, hơn nữa hiệu quả người bệnh ăn cũng không khác biệt gì, nhất là nữ nhân và nam nhân có thể dùng để bảo vệ sức khỏe điều này khiến cho nhân sĩ ở tầng lớp trung rất yêu thích, thường thường đều bán hết rất nhanh, hiện tại cũng có nhiều hiệu thuốc tranh nhau muốn bán dược của Vô Ưu xưởng, chỉ là xưởng chế dược này dù sao nhân thủ cũng có hạn, cho nên thông thường được còn chưa làm ra thì đã được người mua đặt trước, thấy tình hình như thế này, Vô Ưu đã thương lượng với Tôn tiên sinh mở rộng xưởng chế dược lớn thêm không ít, cũng thuê thêm một cái sân lớn hơn, mời không ít nhân thủ đi tới hỗ trợ. Nói tóm lại, bây giờ Vô Ưu xưởng đương nhiên là một cái xưởng chế dược cỡ trung!

Ở thế giới cổ đại này, hưởng thụ về phần tinh thần vô cùng thiếu thốn, không có TV, radio, internet, thậm chí ngay cả đèn điện cũng không, chứ đừng nói gì đến quán bar quán đêm, cho nên người ở nơi này không phải là cảm kỳ thú họa thi cũng chỉ nấu nướng nữ hồng, đương nhiên là nam nhân càng thêm thích chuyện đệ đệ trên giường. Hơn nữa nam nhân ở cổ đại phú quý đương nhiên là có thể thiếp một bó to, nghe nói đều phải có nghĩa vụ thỏa mãn bọn thiếp, cho nên ở nơi này trắng dương dược mê tình dược linh tinh đều vô cùng dễ bán, hơn nữa lợi nhuận cũng vô cùng lớn, mỗi một hiệu thuốc đều bán rất nhiều loại dược như vậy, Vô Ưu cũng từng quan sát qua, loại dược này tốt xấu gì cũng đều được bán lẫn lộn ở trong các hiệu thuốc, có loại chất lượng cũng không tệ, nhưng cũng có loại gây tổn thương nhất thời cho cơ thể người ăn, ăn nhiều hơn sẽ khiến cho các bệnh tật phát tán, cho nên nàng đã nghiên cứu chế tạo vài loại dược ôn hòa có hiệu quả trắng dương, không gây tổn hại tới thân thể, nhưng có thể tạo ra danh tiếng cho Vô Ưu xưởng, thứ hai là lợi nhuận cũng là tương đương lớn. May mắn là trong sách thuốc cổ đại cũng không hề thiếu mấy phương thuốc này, cộng thêm tri thức thời hiện đại của Vô Ưu, nàng đã kết hợp hai phương thuốc này để chế ra phương thuốc được hoàn mỹ nhất!

Vô Ưu đang ghi lại vài phương thuốc tình dược Đông y trên sổ tự chế, không nghĩ lúc này Liên Kiều đột nhiên chạy vào! Kỳ thực, dư quang ở khoé mắt của Vô Ưu đã sớm nhìn thấy Liên Kiều đi vào rồi, nhưng đợi nửa ngày cũng không nghe thấy nàng (LK) nói gì, chờ Vô Ưu viết xong vài dược liệu, nàng (Vô Ưu) mới ngẩng đầu, hỏi: "Làm sao mà đi vào phòng cả nửa ngày cũng không nói lời nào?" Đôi mắt dừng ở trên người Liên Kiều, sau khi nhìn thấy bộ dáng nàng như muốn nói lại thôi, hơn nữa sắc mặt ửng đỏ giống như cảm xúc hơi bị kích động.

"Nhị tiểu thư..." Liên Kiều ấp úng.

Nhìn thấy bộ dạng này của Liên Kiều, Vô Ưu biết khẳng định là có duyên cớ, cho nên chỉ cười nói: "Có chuyện gì thì cứ nói, người có biết ta rất chướng mắt cái bộ dáng người có việc mà ấp úng không, bình thường ta đã nói người thế nào?"

"Phải lạnh nhạt đối mặt với tất cả hi nộ ái ố bi (vui giận yêu ghét khổ) trên đời!" Liên Kiều hồi đáp.

"Ân." Nghe được Liên Kiều trả lời, Vô Ưu gật gù đầu.

Sau đó, Liên Kiều đã hơi bình phục lại cảm xúc, nói: "Nhị tiểu thư, vừa rồi nô tì đi trên đường mua mấy thứ, thì phát hiện có rất nhiều người chỉ trò nhà chúng ta. Nhất là những lời của nhóm mấy bà nhiều chuyện kia vô cùng khó nghe!"

"Có phải là nói ta hay không?" Nghe Liên Kiều nói, Vô Ưu nhẹ nhàng cười.

Nhìn thấy biểu cảm của chủ tử, Liên Kiều không khỏi đi đến trước án thư, nói: "Nhị tiểu thư, ngài đều biết hết rồi làm sao mà còn lại cười được?"

"Chẳng lẽ còn muốn ta không thể không khóc?" Vô Ưu nói xong, đôi mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, thời tiết cũng đã nhanh vào đông, tuy ánh mặt trời bên ngoài ấm áp, nhưng dù sao nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống rất nhiều.

"Nhị tiểu thư đôi khi nô tì thật sự là bội phục ngài muốn chết, giống như cái gì người cũng không cần, nhưng có khi lại giống như cái gì người cũng để ý!" Liên Kiều bất đắc dĩ nhìn Vô Ưu lắc đầu.

"Nói một chút đi, nhóm người nhiều chuyện này đang nói chuyện gì?" Vô Ưu biết cha đã nghiêm lệnh rõ ràng là không được nói chuyện này ra ngoài, tối hôm đó trừ bỏ hạ nhân trong nhà cũng đều không có ai biết đến chuyện này, nhưng hiện tại ở trên phố đều đã biết đến hết, xem ra là có người ở sau lưng tổn không ít công phu đó!

"Các nàng... Các nàng nói lúc Tiết gia nhị tiểu thư đang tắm thì bị cháu nhà mẹ đẻ của Nhị nãi nãi Tiết gia xông vào... Còn... Ai nha, nô tì cũng không biết nói làm sao nữa!" Liên Kiều nói xong liền dậm chân, mặt cũng đỏ lên.

"Nói!" Trên mặt Vô Ưu không có biểu cảm gì.

Thấy nhị tiểu thư kiên trì muốn biết, Liên Kiều đành phải trả lời: "Nói... Nói cái tên súc sinh kia đi vào động tay động chân với nhị tiểu thư..." Nói tới đây, Liên Kiều làm sao cũng không nói được nữa.

Nghe được Liên Kiều nói, tay Vô Ưu đặt trên án thư nắm chặt lại, trong ánh mắt ẩn hiện nhiều hàn ý, cười lạnh nói: "Xem ra đuôi hồ li của bọn họ lập tức sẽ lộ thôi!"

"Nhị tiểu thư, lời này nô tì đoán chừng là bên Nhị nãi nãi và cái tên súc sinh đó truyền ra, bọn họ cũng quá vô sỉ, vậy mà lại còn hất nước bắn lên người nhị tiểu thư như vậy! Đúng rồi, nhị tiểu thư, Bình Nhi cô cô nói hai ngày trước Nhị nãi nãi tới gặp Đại nãi nãi, còn cầm theo rất nhiều đồ, nói là cháu ở nhà mẹ đẻ nàng phái người đưa tới, ngài nói bọn họ đây là người xướng người hoạ sao?" Liên Kiều không hiểu nói.

"Bọn họ muốn làm cái gì, đoán chừng rất nhanh sẽ biết!" Vô Ưu nói một câu, sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, nhóm bà tám này trừ bỏ phi báng ta, còn nói lời gì nữa?"

"Àn..." Liên Kiều cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nói: "Đúng rồi, nhóm bà tám này còn nói sau này Tiết gia nhị tiểu thư làm sao để gả ra ngoài được? Vốn trong người có bệnh, lần trước bị lui thân, hiện tại ngay cả danh tiết cũng không còn, thật sự là mệnh khổ đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi thất thần một khắc, miệng lẩm bầm "Sau này gả không được? Sau này gả..." Bỗng nhiên, đôi mắt Vô Ưu sáng ngời lên, nói:

"Chẳng lẽ là..." Lập tức, mày nàng nhíu lại, nghĩ rằng: Nếu các nàng dám đánh lên người nàng chủ ý kia, vậy thật sự đúng là có chút phiền toái rồi, xem ra nàng cần phải phòng bị tốt mới được. Nhưng mà chủ ý các nàng đánh lên người nàng cũng khiến cho người ta ghê tởm, một khi nhớ tới về mặt dữ tợn của Lí Đại Phát, nàng cũng không thể không muốn nôn!

Thấy mày nhị tiểu thư nhíu chặt lại, Liên Kiều cẩn thận hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài có phải đang nghĩ đến chuyện gì hay không?"

"Cũng cho bọn họ muốn..." Vừa nói tới đây, đột nhiên cửa bị lực từ bên ngoài đẩy vào, lúc này thanh âm của Bình Nhi truyền đến.

"Nhị tiểu thư, ngài mau đi xem một chút đi, đại gia đang muốn đánh bản tử với hạ nhân đó!" Bình Nhi vội vã chạy vào nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhíu mày hỏi Bình Nhi đang hoang mang rối loạn, nói: "Sao lại thế này? Muốn đánh bản tử với hạ nhân sao?" Tuy đôi khi Tiết Kim Văn có trách phạt hạ nhân, nhưng cũng chưa từng có lúc đánh bản tử với hạ nhân.

"Là... Ai nha, ngài đi xem sẽ biết, Đại nãi nãi đang khuyên nhủ, nhưng đại gia lại không chịu nghe, cũng không dám kinh động đến lão thái thái, đoán chừng cũng chỉ có ngài mới có thể khuyên được!" Bình Nhi sốt ruột đi lên lôi kéo Vô Ưu.

Bước ra ngưỡng cửa, Vô Ưu đi một mạch đến trước đại sảnh của viện tiếp khách, nhìn thấy Tiết Kim Văn ở trong đại sảnh đang tức giận đi qua đi lại, trong tay còn cầm một cây thước thật dài muốn đánh người, còn mẫu thân nàng Chu thị vẫn còn đứng ở nơi đó chau mày, dáng vẻ như vô cùng lo lắng! Mà trong phòng còn có nha đầu, bà tử, gã sai vặt và lão hán trông cửa đang quỳ, Hưng Nhi cũng quỳ ngang hàng với đám hạ nhân, tất cả mọi người đều cúi đầu, trong lòng đều run sợ, ngay cả thờ mệnh một hơi cũng không dám!

"Nói! Cuối cùng chuyện đó là do ai truyền ra? Nếu các người chỉ ra người nào truyền ra chuyện này thì Tiết gia ta sẽ tạm tha cho người đó, bằng không tất cả đều ném thư bản tử một chút đi, phạt các người một năm tiền công, ta sẽ đuổi hết đám người các người ra ngoài, mặc kệ có sinh con trong Tiết gia hay không thì đều là đầy tớ làm công!" Tiết Kim Văn cầm cây thước dài trong tay chỉ vào đám hạ nhân đang quỳ trên đất quất.

"Đại gia, trời đất chứng giám, chúng tiểu nhân không dám kể cho ai chuyện đó đâu, chúng tiểu nhân còn phải trông cậy vào phần cơm này để ăn nữa, thỉnh đại gia nắm rõ!" Một gã sai vặt vừa dập đầu ở một bên vừa cầu xin.

"Đúng vậy! Đại gia nắm rõ! Nhóm nô tì ai ai cũng không dám mà..." Vài bà tử và nha đầu đều kêu oan dập đầu.

Chu thị luôn luôn đều là người đối xử tử tế với hạ nhân, thấy Tiết Kim Văn thực sự muốn đánh, nàng nhanh đi lên cầu tình: "Đại gia, thiếp thân thấy bọn hán quả thật là không dám đâu, trước chúng ta nên nắm rõ chuyện, chờ điều tra xong cũng đánh không muộn mà!"

"Không phải là các nàng à? Không phải là các nàng thì còn có thể là ai? Người không nói, ta không nói, Vô Ưu sẽ nói sao? Người trong phòng người cũng đều trung thành và tận tâm với người, chẳng lẽ sẽ nói ra bên ngoài sao? Nếu không nói, vậy làm sao người bên ngoài lại biết được? Người có biết ở ngoài đó truyền bao lời khó nghe hay không? Sau làm sao Vô Ưu có thể gặp người được? Còn ta nữa, làm sao ta dám đi ra ngoài gặp người đây? Làm sao Tiết gia có thể gặp người nữa?" Tiết Kim Văn đoán chừng là bị tức giận đến hồ đồ, hoàn toàn không còn dáng vẻ nho nhã của người đọc sách, quả thực chính là đang rít gào nói ra.

Lúc này, Hưng Nhi quỳ trên mặt đất nhủu mày lại, sau đó suy nghĩ một chút mới cả gan ngẩng đầu, nói: "Đại gia, Đại nãi nãi, nô tài cả gan nói một câu, người Tiết gia chúng ta không nói, nhưng không có nghĩa là cháu nhà mẹ đẻ của Nhị nãi nãi không nói!"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn sùng sốt một chút, đại khái như cảm thấy nói cũng có đạo lý, mà lúc này Chu thị cũng nói theo: "Đại gia, Hưng Nhi nói cũng có đạo lý đó!"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn tức giận cầm cây thước trong tay hung hăng ném xuống đất, mắng nói: "Cái tên súc sinh kia, lại làm cái chuyện thấp hèn như thế, còn muốn huỷ hoại đi danh tiết của nữ nhi ta, ta phải đi tìm hán tính sổ ngay!" Nói xong, bước chân muốn đi.

"Đại gia, hiện tại chuyện còn chưa rõ, người không nên xúc động chứ!" thấy Tiết Kim Văn thật sự muốn đi tìm Lí Đại Phát tính sổ, Chu thị chạy nhanh lại ngăn cản.

"Có rõ hay không thì hán đều đáng đánh đòn, đáng chết!" Gân xanh trên trán Tiết Kim Văn nổi đầy, đẩy ra Chu thị đang ngăn cản hán.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65-1: Sơn trọng thủy phục (núi trùng nước lặp) (1)

Editor: Từ Sắc Y

"Đại gia bớt giận! Đại gia bớt giận!" Nhóm hạ nhân đang quỳ cũng đều sợ tới mức liên tục dập đầu.

Thấy vậy, Vô Ưu nhủu mày, chân bước vào cửa, nghênh đón nàng là Tiết Kim Văn đang nổi giận đùng đùng đi về phía cửa chính, khẽ cười nói: "Cha, ngài muốn đi đâu vậy?"

"Ta..." Nhìn thấy Vô Ưu, Tiết Kim Văn không khỏi ấp úng nói không nên lời, dù sao nàng cũng chỉ là một cô nương bị gặp chuyện này, hán sợ nàng sẽ nghĩ luẩn quẩn trong lòng.

Thấy Tiết Kim Văn nửa ngày không thể nói một câu, Vô Ưu cười nói: "Ngài hán là muốn đi tìm Lí Đại Phát tính sổ đi? Trước khi ngài đi có thể nghe nữ nhi nói mấy câu hay không?"

"Nói đi!" Thấy Vô Ưu đã biết hết, hai tay Tiết Kim Văn để về sau lưng, vẻ mặt hiện lên sự không kiên nhẫn rõ ràng, dù sao con giận này hán còn chưa tiêu.

Thấy vậy, Vô Ưu xoay người nhẹ giọng nói với nhóm nô tài đang quỳ trên mặt đất: "Các người đều đi xuống đi, có chuyện gì nên làm thì cứ làm đi!"

Nghe Vô Ưu nói, đám nô tài cũng không dám đứng lên, chỉ đồng loạt ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Tiết Kim Văn, trong đó, có một hai diệp. nd/a nnlie qqu yyd oontusacy người lanh lợi chạy nhanh đến cúi đầu nói: "Là! Là!" Lập tức, Hưng Nhi dẫn theo nhóm người kia yên lặng rời khỏi đại sảnh.

Thấy mọi người đều đi ra ngoài hết, Vô Ưu quay đầu phân phó với Liên Kiều: "Đi ngâm một ấm trà ngon đến!"

"Là." Liên Kiều lên tiếng trả lời rồi đi ngay.

Sau đó, Vô Ưu mới cười nói với Tiết Kim Văn: "Cha, xin mời ngồi xuống uống ly trà cho bớt giận, nghe nữ nhi nói chuyện với ngài được không?"

Thấy Tiết Kim Văn đứng bất động ở nơi đó, Chu thị nhanh đi lên khuyên nhủ: "Đại gia, người cứ ngồi xuống trước đi, nghe nữ nhi nói xong rồi đi tìm cái tên súc sinh kia tính sổ cũng không muộn đâu!"

Nhìn thấy nữ nhi cười khà cúc (ngây thơ dễ thương), lại nói đến chuyện này dù sao cũng liên quan đến nàng, mấy ngày nay Tiết Kim Văn cũng sợ nữ nhi sẽ nghĩ luẩn quẩn trong lòng, cho nên cũng không dám phát giận ở trước mặt nàng, thấy vậy, hán cũng chỉ tạm nén cơn tức, nghe một chút nữ nhi muốn nói lời gì, cho nên ngay sau đó hán xoay người đi đến chỗ ngồi chính giữa ngồi xuống, sau khi kéo vạt áo choàng xuống, mới nói: "Có cái gì thì nói đi!"

Vô Ưu đứng ở trước mặt Tiết Kim Văn, cười nói: "Cha, ngài nói hạ nhân ở Tiết gia chúng ta thường sợ ai nhất?"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, trả lời: "Tổ mẫu ngươi quản chuyện có chừng mực, nương ngươi thì có lòng nhân từ, nhị nương ngươi mặc dù khắc nghiệt với hạ nhân, nhưng bọn hạ nhân chẳng hề phục nàng, hơn nữa trên nàng còn có ta, trên nương ngươi còn có tổ mẫu, cũng có nhiều chuyện không thể làm chủ được, dù sao ngươi và Dung tỷ Nghĩa ca cũng là đồng lứa nhau, chuyện lớn lại càng không làm chủ được, cho nên bọn hạ nhân đương nhiên là sợ vì phụ hơn, ta cũng có đánh bản tử với vài người, đoán chừng là cũng có tác dụng làm người sợ đi!"

Nghe Tiết Kim Văn nói, Vô Ưu cười gât gât đầu. Nói: "Cha nói không sai, bọn hạ nhân quả thật là sợ cha, lúc trước đoán chừng là có vài chuyện cha không muốn cho người ngoài biết đến, cũng đều hù dọa bọn hạ nhân, cho nên những chuyện đó không bao giờ thấy lộ ra ngoài. Mà chuyện lần này đại khái so với vài chuyện tiền nong còn bí mật hơn, lại càng không muốn cho người ngoài biết, cho nên cha càng nghiêm lệnh ngũ thân không cho bọn hạ nhân bàn tán, lại càng không cho chuyện được truyền ra. Nhưng cố tình chỉ vài ngày như vậy đã truyền ra cả một phố, có thể thấy được không phải là bọn hạ nhân làm, khẳng định là có người ở sau lưng tổn không ít công phu!"

Nghe xong Vô Ưu nói, Tiết Kim Văn trầm mặc không nói, chỉ có Chu thị nói: "Đại gia, Vô Ưu nói đúng đó!"

Đúng lúc này, Liên Kiều bưng trà ngon đi vào, Vô Ưu nhận lấy trà Liên Kiều đưa qua, tự tay đưa cho phụ thân bên cạnh, nói: "Đoán chừng là có người muốn cố ý hủy hoại thanh danh của nữ nhi? Phải biết rằng nữ tử quan trọng nhất chính là danh tiết, không còn danh tiết, cả đời đoán chừng như bị hủy hoại trong chốc lát, có thể thấy được người này bịa đặt sinh sự còn có dụng tâm hiểm ác!"

"Ai mà lại ác độc như vậy? Thế nhưng lại dám làm tổn thương đến nữ nhi của ta?" Nghe nói như thế, Chu thị tự nhiên là người đầu tiên tức giận.

Lúc này, tay Tiết Kim Văn nhận lấy ly trà trong tay Vô Ưu, giương mắt nhìn Vô Ưu, trong ánh mắt lại lộ ra nét nghi hoặc, hẳn cũng thật sự muốn biết đáp án. Vô Ưu gật gật khoe miệng, trên mặt lộ lên nụ cười lạnh, trả lời: "Sau này ai có thể được lợi từ chuyện này, thì chính là người ở sau lưng giờ trò quỷ!"

Nghe Vô Ưu nói, Tiết Kim Văn bưng ly trà gât gât đầu. "Không sai, nhưng mà bây giờ nghĩ lại cái tên súc sinh kia cũng quá can đảm che trời rồi, ngày ấy không có đánh chết hắn, thật sự là tiện nghi cho hắn!"

"Cha, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn, nhìn xem tình hình rồi hãy nói, không cần động thủ mới là!" Vô Ưu ôn nhu khuyên nhủ.

Cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, Tiết Kim Văn rốt cục cũng gât đầu nói: "Vậy trước tiên cứ phóng cho tên súc sinh kia một con ngựa đi! Chờ sau này có cơ hội cha nhất định sẽ bắt hắn nhỏ ra một ngụm ác khí cho con."

"Cám ơn cha!" Vô Ưu cúi đầu nói.

...

Buổi trưa hôm sau, Tiết Kim Văn từ nha môn mới trở về, chân trước vừa bước vào đại môn, chỉ thấy một gã sai vặt đi lên cúi đầu nói: "Đại gia, lão thái thái bảo ngài khi trở về thì đi qua phòng nàng xem!"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn không khỏi chau mày lại. Nghĩ rằng: Bởi vì chuyện của Vô Ưu, đã nhiều ngày hắn không đến phòng của lão thái thái, sợ đến lúc đó miệng mình lỡ nói ra. Hơn nữa bình thường lão thái thái cũng biết hắn ở nha môn làm việc rất vất vả, cho nên chưa bao giờ tìm hắn vào diều. nd/a nlie qqu yyd oonttusacy buổi trưa, cho hắn có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng đoán chừng hôm nay thật sự là có chuyện gì rồi? Chỉ cần không phải là chuyện của Vô Ưu là tốt rồi. Ngay sau đó, Tiết Kim Văn vừa đi về phía phòng của lão thái thái, vừa ở một bên hỏi: "Đại nãi nãi đâu?"

"Đại nãi nãi vừa được lão thái thái gọi vào trong phòng ngài ấy rồi!" Gã sai vặt kia cúi thấp đầu trả lời Tiết Kim Văn.

Nghe nói như thế, lập tức Tiết Kim Văn không khỏi dừng bước, nghĩ rằng: Lệ Nương cũng bị gọi vào? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì chuyện của Vô Ưu? Sau đó, hắn xoay người muốn hỏi gã sai vặt kia, nhưng lại không hỏi được ra miệng, nhóm gã sai vặt này đều đi quanh phòng của lão thái thái, hơn nữa nếu là chuyện của Vô Ưu, chắc chắn lão thái thái sẽ càng không để cho một gã sai vặt biết. Cho nên cũng chỉ vậy vậy tay với gã sai vặt kia, ý bảo là hắn đi xuống, còn bản thân thì lại quay đầu tiếp tục đi về phía phòng lão thái thái. Mới vừa đi đến trước phòng lão thái thái, thì đã nhìn thấy Bình Nhi đang đứng ở ngoài cửa, Bình Nhi nhìn thấy Tiết Kim Văn đến, chạy nhanh đi lên hai bước, đề nặng giọng nói trong cổ họng: "Đại gia, lão thái thái vừa gọi nãi nãi đi vào, sắc mặt ngài ấy rất không dễ nhìn đâu!"

"Biết bởi vì sao không?" Tiết Kim Văn cau mày hỏi.

"Là nhị tỷ ..." Một câu còn chưa nói hết, thì chợt nghe bên trong hô lên: "Đại gia còn chưa trở về sao?"

Bình Nhi đuổi người đóng cửa phòng, nhỏ giọng nói: "Lão thái thái đã hỏi ngài vài lần rồi, ngài mau vào đi thôi!"

Tiết Kim Văn không dám trì hoãn, nhanh xoay người đẩy cửa đi vào, mới bước vào cửa, nha đầu lão thái thái Yến Nhi nói: "Lão thái thái, đại gia đã trở lại!"

"Ngươi trước đi ra ngoài đi!" Tiết lão thái thái phát phát tay ra hiệu với Yến Nhi.

Yến Nhi lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài, cửa phòng cũng được đóng lại, chỉ thấy Tiết lão thái thái đang ngồi ở trên chỗ ngồi chính giữa, Chu thị cung kính đứng ở một bên, lúc này bầu không khí ở trong phòng vô cùng d. ienn. da/nle, d. oo. nn yên tĩnh, cũng rất ngưng trọng, thấy sắc mặt của Tiết lão thái thái lại như trời u ám, Chu thị ngẩng đầu nhìn sang Tiết Kim Văn, lúc này mày của Tiết Kim Văn cũng nhíu lại, nhìn lướt qua Chu thị, Tiết Kim Văn đi lên cười nói: "Nương, nghe nói ngài kêu con vài lần rồi?"

Kết quả là, lúc này Tiết lão thái thái cũng lên cao giọng mắng: "Người cái tên bất hiếu này, có phải là thật sự xem ta đã già rồi hay không?"

"Nương, sao ngài lại nói như vậy? Con sợ hãi đó!" Đối mặt với vẻ mặt giận dữ của Tiết lão thái thái, Tiết Kim Văn vẫn cười dè dặt cẩn thận như cũ.

"Sợ hãi? Hừ! Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, hiện tại tất cả người trong viện đều biết hết, còn dám gạt một mình lão bà ta, đây là hiếu thuận người làm được cho ta sao!" Tiết lão thái thái trách mắng.

"Nương, con không dám!" Tiết Kim Văn cúi đầu nhận sai.

Lúc này, Chu thị thấy thế, nhanh thay Tiết Kim Văn giải thích nói: "Lão thái thái, đại gia cũng chỉ là sợ ngài tuổi lớn, chọc tức đến thân thể, cho nên mới không dám nói cho ngài, ngài cũng nên thông cảm cho một mảnh hiếu tâm của hần mới phải!"

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiết lão thái thái mới hoà hoãn, giọng nói cũng dần dần nhu hòa xuống. "Ta biết các người sợ lão bà ta chọc giận đến thân thể mình, nhưng cũng không thể gạt một mình ta chứ? Dù sao ta so với các người cũng lớn hơn mấy chục tuổi, kiến thức d.ienn.da/nlle,d.oo.nn cũng nhiều hơn một chút, nói không chừng còn có thể đưa ra những chủ ý để giúp đỡ một chút cho các người, nếu không thì cũng có thể khuyên giải an ủi vài câu với đứa cháu gái ta nữa mà?"

Lời Tiết lão thái thái nói lập tức khiến cho Chu thị rút nước mắt, nghẹn ngào: "Lão thái thái nói phải, đều là chúng ta lo lắng không chu toàn, cũng may Vô Ưu là một người có lòng lớn, nàng cũng không có nghĩ gì, cho nên lão thái thái ngài không cần phải lo lắng!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái thở dài một hơi, nói: "Ai, cháu gái ta không phải chỉ là một nữ tử bình thường có thể so sánh được, chỉ là ở trên người nàng có chút khúc mắc! Mà tên súc sinh Lí Đại Phát kia vậy mà dám làm ra cái chuyện thiếu đạo đức này, mấy ngày trước đây nhà bọn họ đưa tới điểm tâm và trái cây cho ta, ta còn buồn bực nghĩ làm sao mà bọn họ lại hiếu kính với lão bà ta đây, thì ra là do chuyện như vậy!" Nói xong, Tiết lão thái thái càng ngày càng tức, mà tay cũng gạt đổ mấy món điểm tâm và trái cây để bên cạnh trên bàn xuống đất!

Bang bang phanh... Chỉ nghe thấy tiếng điểm tâm trái cây với cái đĩa và mâm sứ đựng điểm tâm, trái cây từng cái rơi xuống đất, lúc này trái cây và điểm tâm đều rơi xuống vung vãi đầy đất, mà cái đĩa cũng lập tức vỡ nát, mâm sứ cũng bị rút xuống thành từng mảnh sứ lớn!

Nhìn thấy lão thái thái tức giận như thế, sắc mặt của vợ chồng Tiết Kim Văn cũng đã khảm trương lên, nhanh quỳ lên mặt đất nói: "Lão thái thái bớt giận!"

Liếc mắt lườm đứa con và nàng dâu đang quỳ trên đất, Tiết lão thái thái nói: "Được rồi! Ta tức giận cũng chỉ vì cái tên súc sinh kia, cũng không phải là tức giận các người, các người còn không mau đứng lên?"

"Vâng." Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn nhanh đứng lên, cũng nâng Chu thị cùng đứng lên.

Thoảng bình phục lại một chút cảm xúc, Tiết lão thái thái hỏi: "Chân tướng của chuyện này ta đều đã hỏi qua nàng dâu rồi, cho nên người cũng không cần giấu diếm gì nữa, nghe nói người còn muốn đi tìm cái tên súc sinh kia tính sổ?"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn giương mắt liếc nhìn Chu thị một cái, thấy Chu thị gật gật đầu với hần, hần đại khái cũng đã biết hần là nàng đều đã nói hết mọi chuyện cho lão thái thái, cho nên cũng dứt khoát thừa nhận: "Con cũng chỉ là thật sự tức giận quá mà thôi, hiện tại trên đường mọi người đều đã biết, khẳng định là cái tên súc sinh kia đi rải lời đồn!"

Tiết lão thái thái nhẹ nhàng thở dài một hơi. "Ai, người bình thường cũng coi như là trầm ổn, nhưng trong chuyện này dù sao cũng liên quan đến danh tiết nữ nhi của mình, cho nên nhất thời xúc động cũng không thể trách được. Nhưng sao người không nghĩ lại chuyện này đã ồn ào huyền nào lên rồi, người còn lại đi tìm cái tên súc sinh kia tính sổ chẳng những không thể xoay chuyển được cái gì, lại càng khiến cho người ta bàn tán thêm sao? Đến giờ phút này không bằng tức sự ninh nhân (nhân nhượng cho khỏi phiền), không để ý tới bên ngoài nói cái gì nữa, đoán chừng là qua một thời gian chút chuyện kia người ta nói ngáy thì sẽ trôi qua. Hơn nữa chuyện này nếu báo quan lại càng vạ vạ lần không thể, hiện tại ở bên ngoài cũng chỉ là truyền miệng mà thôi, nếu thật sự náo loạn ra ngoài, không phải là khiến cho người ta nghĩ rằng lời đồn mà tên súc sinh kia đi rải đều là thật sao? Hơn nữa nếu tiếp tục ồn ào thì cũng không tốt với Vô Ưu!"

"Vâng, vẫn là lão thái thái biết nhiều!" Tiết Kim Văn không dám nói cái gì, chỉ gật đầu.

"Kỳ thực ta không phải là sợ chúng ta gặp phiền phức, tuy chuyện này chúng ta đành phải nhai nuốt ở trong bụng, nhưng món nợ này vẫn phải nhớ kỹ, chờ sau này khẳng định phải đòi lại cho Vô Ưu mới đúng!" Lúc Tiết lão thái thái nói lời này sắc mặt rất vô cùng âm trầm.

"Lời ngài con nhớ kỹ!" Tiết Kim Văn gật đầu đồng thời trong mắt cũng mang theo nét sắc nhọn.

Còn nói thêm mấy câu, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng gọi của Yến Nhi. "Lão thái thái! Lão thái thái!"

"Đi xem chuyện gì!" Tiết lão thái thái quay đầu nói với nàng dâu Chu thị.

Chu thị gật gật đầu, đi tới cửa, tay vừa mở ra cửa phòng, thì thấy Yến Nhi đứng ở bên ngoài, Chu thị hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Bẩm Đại nãi nãi, đột nhiên có một bà mới đến đây, nói là vợ tới để cầu hôn nhị tiểu thư, hiện tại người đang ở ngoài chỗ người gác cổng, cho nên ta mời tới hỏi lão thái thái, đại gia và Đại nãi nãi có gặp hay không?" Yến Nhi nhanh trả lời.

Nghe nói như thế, Chu thị ngẩn ra, sau đó quay đầu nhìn Tiết lão thái thái và Tiết Kim Văn, hỏi: "Lão thái thái, người xem..."

Chương 65-2: Sơn trọng thủy phục (núi trùng nước lặp) (2)

Editor: Từ Sắc Y

Bởi vì từ khi chuyện Vô Ưu có bệnh truyền ra ngoài, thì cũng có rất ít bà mối tới làm mai, cho dù đôi khi có một hai người đến, thì cũng đều là những nhà không thể không tệ hơn, bởi vì chuyện này mà Chu thị còn tức giận, cũng không ôm lòng nhiệt tình còn lại với mấy bà mối này, cho nên sau này cũng không có bà mối nào lại đến nữa. Mà sau khi bà mối không đến, trong lòng Chu thị lại càng sốt ruột thêm, nhưng cũng không còn cách nào khác, cũng không thể tự nhà cô nương gấp gấp đi nhờ bà mối làm mai được, mà một khi danh tiếng có bệnh bị truyền ra ngoài, thì nhà người ai ai cũng đều không khác biệt, khẳng định là sẽ không đồng ý, cho nên nàng luôn luôn chờ đợi!

Tiết lão thái thái liếc mắt nhìn con một cái, rồi sau đó hỏi Yến nhi ở bên ngoài: "Người có biết bà mối kia nói nàng được phân phó bởi nhà nào không?" Bởi vì vài lần xảy ra chuyện như thế, nếu vẫn là những nhà không thể không tệ hơn kia, vậy thì không cần gặp!

"Nô tì hỏi, bà mối không nói, chỉ nói là chờ gặp lão thái thái, đại gia hay là Đại nãi nãi mới nói, còn nói là ngoại trừ nàng cũng không có ai nguyện ý đáng môn... làm mai cho nhị tiểu thư!" Yến nhi theo sự thật trả lời.

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái không khỏi không vui nói: "Nói gì vậy? Chẳng lẽ Vô Ưu của chúng ta ngoại trừ gả cho nàng cũng không gả cho ai được hay sao?"

Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng bọn họ cũng biết hiện tại nếu Vô Ưu kiếm được nhà chồng tốt thì càng khó hơn! Vài bà mối đến nói không phải là trong nhà chỉ có tam phòng nhà tranh, thì cũng chính là đứa nhỏ không có chí tiến thủ lâu dài, trong nhà chỉ ăn chơi đánh bạc, nếu không phải là mấy thứ đó thì cũng chính là con của tú bà, điều này quả thực là rất khó coi. Nhưng mà lần này lại càng ngày càng sa sút hơn, nếu là gia thế trong sạch, cho dù không có tài sản, hay đứa nhỏ đó biết vươn lên thì cũng phải cân nhắc lại, không thể ở nhà làm gái lơ thì, cả đời không gả đi được?

"Đuổi đi đi!" Giờ phút này Tiết Kim Văn còn có tâm tình nào mà nói đến chuyện đó, nói tiếp, đoán chừng là hấn cũng biết lời bà mối nói này cũng không phải là loại người trong sạch gì, cho nên mới dứt khoát nói ra.

"Chờ một chút!" Yến nhi vừa định xoay người, lại bị Tiết lão thái thái gọi lại. Tiết lão thái thái quay đầu nói với con cùng nàng dâu: "Dù sao cũng nhân rồi, không bằng gọi bà mối kia vào, nghe một chút là nhà người nào!"

Lúc này, Chu thị cũng nhanh phụ họa nói: "Đúng vậy, nếu đứa nhỏ tốt, gia thế trong sạch, thiếu chút tiền cũng không sợ, dù sao Vô Ưu cũng có tiền, chỉ cần sau này con rể đối xử với nàng tốt, bà bà lương thiện, thì chúng ta có thể cân nhắc!" Chu thị đương nhiên là rõ ràng giá trị hiện tại của Vô Ưu càng ngày càng rơi xuống, cho nên yêu cầu cũng muốn hạ thấp.

"Nàng dâu người nói cũng giống với suy nghĩ của ta." Nghe lời Chu thị nói, Tiết lão thái thái gật gật đầu nói.

Nghe bà bà đồng ý với lời nói của mình, mà Tiết Kim Văn lại trầm mặc không nói, xem ra là ngầm đồng ý rồi, cho nên nàng quay đầu phân phó với Yến nhi: "Người mời bà mối đến đại thính, dâng một ly trà lên cho nàng, ta và lão thái thái, đại gia sẽ đi qua!"

"Vâng." Yến nhi lên tiếng trả lời rồi xoay người đi.

"Nương, để nàng dâu đi ngồi đi?" Chu thị đi đến trước mặt Tiết lão thái thái.

"Ân." Tiết lão thái thái gật gật đầu, cảm quái trọng đứng lên, được Chu thị đỡ đi tới cửa, đột nhiên lại quay đầu nói: "Kim Văn, ta và nàng dâu đến là được rồi, đều chỉ là chút chuyện của đàn bà, người không cần đi đâu!"

"Vậy nhị tì ở phía sau hậu đường nghe một chút thôi." Tiết Kim Văn nhanh nói.

Dù sao hôn sự của Vô Ưu cũng là một tâm bệnh của hấn.

Tiết lão thái thái gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, rồi đi cùng Chu thị dẫn theo vài nha đầu bà từ đi đến tiền thính.

Đi đến tiền thính, chỉ thấy một bà mối đang ngồi ở ghế tựa uống trà, ăn vận rất rực rỡ, nhìn thấy Tiết lão thái thái đến đây, nàng nhanh đứng dậy, cười thính an:

"Thính an lão thái thái, thính an Đại nãi nãi!"

Sau khi Tiết lão thái thái ngồi vào vị trí chính giữa, nhìn lướt qua bà mối ở trước mắt, khóe miệng nở một nụ cười, nói: "Người chính là bà mối tới nhà chúng ta để làm mối cho nhị tỷ ta sao?"

Bà mới nhanh găt đầu, nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Lão thái thái, ta gọi là Vương Tứ cô, ta chuyên môn làm mối cho những nơi gần đây, nếu có người trên đường nhắc tới ta, không ai không biết đó!"

"Uh, mấy thân thích sai vặt của ta ở trên đường, cũng nghe đến tên của ngươi. Nước trà lạnh sao? Muốn nha đầu ta cho thêm chút trà nóng không?" Tiết lão thái thái không khỏi khách sáo hai câu.

"Tạ lão thái thái, không cần, không cần, hôm nay ta đến cũng không phải là uống trà, ta đến để làm mai cho nhị tiểu thư các ngươi!" Miệng lưỡi của Vương Tứ cô đương nhiên là đều lưu loát như các bà mối khác.

Nghe thấy trở lại chuyện chính, Tiết lão thái thái cười nói: "Không biết nhà ngươi muốn làm mai cho nhị tỷ của chúng ta là ai?"

Nghe Tiết lão thái thái hỏi, Vương Tứ cô vươn ra hai ngón tay, cười nói: "Cách nhà các ngươi không xa, chỉ có hai con phố, hơn nữa mọi người trong nhà các ngươi đều biết họ, chuyện này cũng coi như là thân càng thêm thân đó!"

Nghe được bốn chữ cuối thân càng thêm thân này, Tiết lão thái thái và Chu thị không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, nghi hoặc hỏi: "Vương Tứ cô, ngươi nói câu thân càng thêm thân này là có ý gì? Chẳng lẽ là nhà ngươi ta có thân thích với chúng ta sao?"

"Là thân thích, là thân thích, là cháu Lí gia chương quỳ thịt của nhà mẹ đẻ Nhị nãi nãi nhà các ngươi đó!" Vương Tứ cô cười hì hì tay vung vẩy khăn đỏ trả lời.

Vừa nghe lời này, Tiết lão thái thái và Chu thị đều là sững sốt, sau đó không tin được hỏi lại: "Ngươi nói cái gì? Ngươi nói thân thích là Lí Đại Phát con của Lí Kim Quý?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Vương Tứ cô nhanh găt đầu.

Sau khi xác nhận là bản thân nghe không sai, thì gương mặt của Tiết lão thái thái trầm xuống, Chu thị rất không vui hỏi: "Là ngươi nói? Hay là Lí gia hẳn tới năn nỉ ngươi nói?"

"Là Lí gia mời ta đến. Lão thái thái, Đại nãi nãi, tuy rằng Lí gia không phải là người đọc sách, nhưng rốt cuộc cũng có buôn bán, có nhà, lại là thân thích với nhà của các ngươi nữa, mặc dù cửa hôn sự này tuy không tốt, nhưng nhị tỷ nhà các ngươi gả sang làm thiếu phu nhân, không bằng các ngươi thuận tiện quên đi vài chuyện trước, dù sao danh tiếng của nhị tỷ nhà các ngươi... Ở bên ngoài cũng không được tốt lắm đó!" Vương Tứ cô cười nói.

Lời Vương Tứ cô lập tức khiến cho Chu thị bất mãn, người luôn luôn yếu đuối lúc này lại kích động đứng lên. Mở miệng trách cứ Vương Tứ cô: "Cái gì nói là thuận tiện? Làm sao mà danh tiếng của nhị tỷ ta không xuôi tai? Cũng đều là do mấy người đó đâm thọc xúi giục người nói bậy. Ngươi trở về nói cho Lí gia, mặc kệ nhị tỷ nhà chúng ta không gả được cho ai, thì cũng sẽ không gả cho nhà hắn, quả thực đều là người hạ lưu vô si!" Dù sao, nàng không cho phép bất cứ một kẻ nào nói nữ nhi của nàng như thế.

Nghe Chu thị nói chuyện cường ngạnh vô lễ như thế, Vương Tứ cô cũng đứng lên nói: "Ta nói với Đại nãi nãi này, Vương Tứ cô ta có lòng tốt đến làm mối cho nhị tỷ của các ngươi, ngươi nói chuyện cũng quá không khách khí rồi."

Không đợi Chu thị nói chuyện, Tiết lão thái thái mở miệng: "Làm sao mà khách khí với ngươi được, loại người thấp hèn đó mà ngươi cũng đến làm mối cho nhị tỷ chúng ta sao? Quả thực là muốn tức chết người!"

"Ngươi... Nhà các ngươi như thế, khó trách lại có khuê nữ gả không được!" Vương Tứ cô cầm khăn tay chỉ trỏ Tiết lão thái thái và Chu thị.

"Ngươi nói cái gì? Miệng của ngươi làm sao mà lại ác độc như vậy?" Nghe lời Vương Tứ cô nói, vừa vặn lại đâm vào tim Chu thị, nàng quả thực tức giận đến cả người đều phát run.

Lúc này, Tiết Kim Văn đang ở sau hậu đường nghe được cũng không nhịn được mà đi nhanh ra, lên cao giọng hô với phía bên ngoài: "Người tới, lấy gậy đánh đuổi ra ngoài cho ta!"

Hung Nhi và Bình Nhi đã sớm chờ ở bên ngoài, cũng nghe thấy lời nói ở bên trong, đang tức giận thì, nghe thấy đại gia lên tiếng, liền cao giọng trả lời, rồi một người cầm một gậy gỗ, một người cầm một cái chổi quét đi vào, vừa nhìn thấy Vương Tứ cô liền lập tức ra tay đánh!

Vương Tứ cô vừa thấy một người cầm gậy một người cầm chổi muốn đánh nàng, nàng không khỏi nhảy lên, chỉ vào Tiết Kim Văn mắng nói: "Lão nương có lòng tốt làm mối nhà chồng cho nữ nhi ngươi, vậy mà ngươi lại còn đánh người... Ngươi thật sự không biết lòng tốt của người ta, ai nha! Hôm nay lão nương thật sự là xui xẻo..." Sau đó, Vương Tứ cô bị Hung Nhi và Bình Nhi ở một bên vừa đánh vừa đuổi chạy ra cửa đại sảnh.

Tiết Kim Văn tức giận đuổi tới cửa đại sảnh, tay chỉ vào Vương Tứ cô đang chạy ra bên ngoài hô lớn "Đánh đuổi ra ngoài cho ta, sau này không bao giờ cho nàng đi vào cửa nhà ta nữa!"

"Vâng, đại gia!" Hung Nhi cầm gậy đánh ở phía sau Vương Tứ cô đang chạy.

Sau khi thấy Vương Tứ cô bị đánh đuổi khỏi đây, Tiết Kim Văn quay đầu đi vào đại sảnh, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Tiết lão thái thái, liền trách cứ Chu thị: "Không nên gặp mấy bà mối đó, nghĩ lại cũng không phải là chuyện tốt lành gì!"

"Là ta muốn gặp, ngươi trách nàng làm cái gì?" Tiết lão thái thái trừng mắt liếc trắng con một cái.

"Vâng, nương đừng tức giận, con đi ngủ trở về nhé?" Tiết lão thái thái càng nói lớn, Tiết Kim Văn không dám nói thêm lời gì nữa.

Tiết lão thái thái gật gù đầu, sau đó Tiết Kim Văn và Chu thị đỡ Tiết lão thái thái trở về phòng. Sau khi ngồi xuống, Tiết lão thái thái vẫy vẫy tay với con và nàng dâu, nói: "Ta cũng mệt mỏi rồi, các người đều trở về nghỉ ngơi hết đi!"

"Không bằng để nàng dâu ở đây hầu hạ nương?" Tiết Kim Văn lo lắng nói, bởi vì trên người Tiết lão thái thái một chút tinh thần cũng không có, mà sắc mặt lại càng không dễ nhìn.

"Không cần, nàng ấy cũng rất đáng thương rồi, thân thể cũng không tốt!" Tiết lão thái thái lắc lắc đầu.

"Vâng." Cúi đầu lên tiếng, Tiết Kim Văn và Chu thị cùng lui xuống.

Ngày này vào buổi chiều, Lí thị tới thỉnh an với Tiết lão thái thái, ban ngày Tiết lão thái thái còn tức giận, cho nên trên mặt chỉ nhàn nhạt, người cũng miễn cưỡng, nàng chỉ liếc mắt nhìn Lí thị một cái, rồi nghiêng người trên gối mềm không nói chuyện. Đương nhiên tức giận với Lí thị cũng có duyên cớ, dù sao chuyện này đều là do người nhà mẹ đẻ của nàng làm ra, hiện tại nàng(TLTT) nhìn người nhà mẹ đẻ nàng(LT) càng ngày càng không vừa mắt.

Thấy lão thái thái đang nhắm mắt, Lí thị chần chờ một chút, rồi quỳ rạp xuống dưới kháng, nói: "Lão thái thái, đều do thiếp thân chọc giận ngài, thiếp thân thật sự là đáng chết!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái mở mắt, đột nhiên nhìn thấy Lí thị đang quỳ gối trên đất, nàng không khỏi nhú mày, nói: "Người làm cái gì vậy? Cũng không phải là người chọc giận ta? Trên đất lạnh, mau đứng lên đi!"

Nghe thấy lão thái thái nói thế, Lí thị lau nước mắt, nói: "Đã nhiều ngày nay lão thái thái không quan tâm gì đến thiếp thân, cho nên trong người thiếp thân rất không dễ chịu, thiếp thân biết lão thái thái vẫn luôn đau thiếp thân mà!"

Thấy Lí thị còn quỳ trên mặt đất nói chuyện, tuy hiện tại Tiết lão thái thái không thích Lí thị cho lắm, nhưng rốt cuộc nàng cũng là thiếp thất của con, còn sinh ra cho nàng một đôi nam nữ, cho nên nàng phân phó với Yến Nhi ở bên cạnh nói:

"Yến Nhi, còn không mau nâng Nhị nãi nãi dậy?"

"Vâng." Yến Nhi nghe vậy, nhanh đi lên nâng Lí thị còn đang khóc thút thít.

Thấy Lí thị vẫn đứng ở nơi đó khóc như cũ, Tiết lão thái thái nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi!"

"Tạ lão thái thái!" Lí thị cúi đầu nói một tiếng, rồi ngồi ở trên ghế thêu đôn ở dưới kháng.

Đôi mắt Tiết lão thái thái nhìn lướt qua Lí thị, trong mắt mang theo một luồng quang mang sắc bén, sau đó mới dùng giọng điệu già nua nói: "Hôm nay người tới đây là có chuyện gì muốn nói?"

Nghe nói như thế, trong mắt Lí thị cả kinh, rồi nhanh cười nói: "Thiếp thân biết chuyện gì cũng đều không thể qua mắt lão thái thái được mà, thiếp thân đang do dự không dám tới, nhưng nghĩ đến có một bụng muốn nói với lão thái thái nói nói." Đang lúc nói như thế, trong lòng nàng cũng nghĩ: Lão thái thái này thật sự là người già thành tinh mà, đoán chừng là nàng muốn nói với nàng ta chuyện gì, chắc là nàng ta đều biết hết rồi?

"Có chuyện gì thì nói đi!" Tiết lão thái thái hừ hừ một câu.

Lí thị cười nói: "Lão thái thái, nghe nói hôm nay có bà mới tới làm mai cho nhị tỷ?"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái quét mắt sang Lí thị một cái, nói: "Người là cô của tên Lí gia kia, không phải là người không biết đến chuyện này chứ?"

"Biết, biết." Lí thị nhanh gật đầu. Lại nói: "Huynh đệ nhà mẹ đẻ của ta đã nói với ta vài lần rồi, nói là cháu nhà mẹ đẻ ta hết sức thích nhị tỷ, cho nên... Cho nên mới dùng biện pháp sai lầm, không, cháu nhà mẹ đẻ ta hiện tại gây rắc rối không phải nhị tỷ không cưới, lão thái thái, chuyện đều đã đến bước này rồi, ngài nói còn có thể làm sao bây giờ? Tuy rằng cháu nhà mẹ đẻ ta không xứng với Vô Ưu, nhưng sau này hẳn sẽ đối xử tốt với Vô Ưu, ngài nên đáp ứng cửa hôn nhân này đi?"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66-1: Điềm đạm đáng yêu (1)

Editor: Từ Sắc Y

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái không khỏi hỏi lại: "Người nói đến bước này, rốt cuộc là đến bước nào rồi?"

"A? Này..." Câu hỏi đầu tiên khiến cho Lí thị có chút không nói nên lời được, nói quanh co một chút, mới cười nói: "Kỳ thực ngày ấy cũng thật sự là không có làm gì đến Vô Ưu hết, chỉ là lời người đáng sợ, cho nên hiện tại ở bên ngoài mới truyền đi những lời khó nghe thế!"

"Ta cũng thấy kỳ quái làm sao mà chuyện của nhà chúng ta lại trở thành chuyện mà mọi người bên ngoài đều biết? Ngày ấy người biết chuyện này cũng chỉ có vài hạ nhân ở trong nhà, hơn nữa Kim Văn cũng đã nghiêm lệnh không cho nói ra ngoài, nhưng hiện tại lại trái ngược với lời hắn nói, thậm chí bên ngoài mấy con phố cũng đều biết, phỏng chừng là còn muốn lan truyền khắp kinh thành nữa đây! Chỉ tiếc là nhà chúng ta không phải là thuộc nhà cao cửa rộng phú quý, cũng không có bao nhiêu người biết đến nhà chúng ta, nếu không cũng thật sự đã có một hồi " phong cảnh " rồi!"

Trong lời Tiết lão thái thái nói mang theo vẻ trào phúng.

Mấy câu nói này khiến cho mặt Lí thị đỏ lên, nàng đương nhiên có thể nghe được Tiết lão thái thái đang ám chỉ Lí gia các nàng cố ý lan truyền chuyện đó, nhưng Lí thị chỉ ngượng ngùng cười nói: "Có thể là... Bọn hạ nhân nhìn không được mà nói cho người thân, mà người thân này lại nói cho người thân khác của các nàng, cho nên chuyện đó mới bị lan nhanh truyền xa? Ngài cũng biết nhóm người nhiều chuyện ở trên đường mỗi ngày đều ở không có chuyện gì mà đi hỏi thăm người khác mà!"

"Hừ, loại người thiếu đạo đức này về sau nhất định là không có kết cục tốt, dùng danh tiết của cô nương nhà người ta ra mà bán tán, khẳng định là sớm muộn gì cũng sẽ báo ứng lên trên người cô nương nhà các nàng!" Tiết lão thái thái hừ lạnh nguyên rủa.

Lời Tiết lão thái thái nói khiến cho Lí thị có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không dám nói thêm lời gì nữa, cho nên nàng lại quay về nói chuyện chính: "Lão thái thái, người trên phố phường như thế nào dù sao chúng ta cũng không quản được, hay là chúng ta nói đến hôn sự của nhị tỷ đi? Nhà đệ đệ ta thật sự là thành tâm thành ý đến cầu thân. Tuy rằng nhà đệ đệ ta không thể so sánh với nhà chúng ta, nhưng cũng có một căn nhà lớn hơi cũ, có một quầy thịt, hơn nữa đệ đệ ta là một dòng duy nhất (Các bạn biết các gia tộc thường có dòng chính với dòng thứ, mà đệ đệ nhị nãi nãi gọi là dòng duy nhất, có nghĩa là thuộc dòng chính, không có dòng thứ hay con riêng), Vô Ưu gả sang nhất định là ăn uống không lo, hơn nữa cháu nhà mẹ đẻ ta cũng thật tâm thích Vô Ưu, tuy rằng cháu ta vốn có chút ăn chơi, nhưng cũng không được lâu dài, lúc này còn thật sự quý gồi xuống trước mặt đệ đệ ta nói phải ra sức thay đổi chuyện hồng kia, chỉ cần có thể cưới Vô Ưu về, nhất định là sau này sẽ làm người thật tốt, biết hiếu thuận cha mẹ, yêu thương nàng dâu. Không phải châm ngôn đã nói sao? Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng!"

Nghe xong Lí thị nói, sau một hồi lâu Tiết lão thái thái cũng không nói gì, chỉ trầm mặc một lát, rồi mới chậm rãi nói: "Xem ra hôm nay ngoại tói là để thuyết phục sao?"

"Thuyết phục thì thiếp thân không dám nhận, tuy thiếp thân có chút lòng riêng, nhưng dù sao cũng là cháu nhà mẹ đẻ ta, Vô Ưu cũng là người mà ta nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng gọi ta bằng một tiếng nhị nương, cho nên có gì đi nữa thì cũng vì tốt cho nàng thôi!" Lí thị vỗ ngực thề son sắt.

"Ngoại yên tâm đi, cháu các ngoại Lí Đại Phát đại gia ngoại hận chết hẳn, cho dù là ta có đồng ý, Kim Văn cũng sẽ không đồng ý, huống chi Đại nãi nãi ngoại lại càng không đồng ý!" Tiết lão thái thái giật giật khóe miệng nói.

Nghe thấy giọng điệu của Tiết lão thái thái có chút buông lỏng, Lí thị nhanh cười nói: "Ai chẳng biết đại gia chúng ta có danh hiệu tử chứ, việc này chỉ cần lão thái thái ngài gật đầu, ta nghĩ là đại gia cũng sẽ suy nghĩ cân nhắc lại, còn về phần tỷ tử ở bên kia, tự nhiên là phải nghe theo ngài với đại gia rồi!"

Tiết lão thái thái lại trầm mặc một khắc, sau đó mới nói: "Nay ta mệt mỏi rồi, ngoại cũng trở về nghỉ ngơi đi!"

"Ngài..." Lí thị còn muốn nói thêm cái gì, thì đã thấy Tiết lão thái thái nhắm hai mắt lại, cho nên Lí thị cũng đành phải ngậm miệng, nói một tiếng vâng, rồi đứng dậy nhẹ nhàng lui ra.

Lúc này, Vô Ưu đang ở trong phòng Chu thị, mà Chu thị đang kể một năm một mười những chuyện hôm nay cho Vô Ưu.

Nghe Chu thị kể lại xong, Vô Ưu chỉ cười lạnh nói: "Thì ra là bọn họ đang đánh chủ ý này!"

Đứng ở một bên Tổng mục bất bình nói: "Xem ra người ở trên đường lan truyền những lời khó nghe kia cũng đều là bọn Lí gia, quả thực là không biết xấu hổ, muốn cưới nhị tỷ nhà chúng ta vậy mà còn dùng nhiều thủ đoạn như thế, cũng không sợ tương lai sinh ra con trai không có hậu môn sao!"

"Vốn chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Cũng không nghĩ lại bộ dạng đức hạnh của mình đi. Cho dù trong thiên hạ tất cả nam nhân đều chết hết, thì nhị tiểu thư cũng không được gả cho hắn!" Liên Kiều tức giận mắng nói.

"Nhị tiểu thư, ngài không biết, hôm nay đại gia đã bị chọc tức, mệnh cho ta và Vượng Nhi cầm gậy chổi đuổi theo đánh bà mối kia đó!" Bình Nhi hét giận nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu biết cha và nương đương nhiên là sẽ không đáp ứng, cho nên liền quay đầu nhìn Chu thị, nói: "Nương, không biết ý tứ của tổ mẫu như thế nào?"

"Tổ mẫu ngoại đương nhiên là tức giận rồi, sắc mặt vô cùng khó coi đâu!" Chu thị trả lời.

Nghe nói như thế, lòng Vô Ưu thoáng thả lỏng, dù sao hiện tại thanh danh của nàng cũng thật không tốt, ở chỗ đại cô nương rất chú trọng danh tiết của mình, cũng có nhiều cô nương sau khi bị nhục nhã, không thể không lựa chọn gả mình đại cho người hung bạo, trong lòng Vô Ưu không khỏi cũng có chút lo lắng!

Đúng lúc này, chỉ nghe cửa phòng vang lên một tiếng, sau đó liền nghe thấy bước chân trầm ổn đang từ từ đi đến, nhìn thấy người tới, Tổng mục chạy

nhanh đến cười nói: "Đại gia đã trở lại?"

"Đi ngâm ly trà lại!" Tiết Kim Văn gật đầu, sau đó phân phó với Bình Nhi.

"Vâng." Bình Nhi nhanh lên tiếng trả lời rồi chạy đi, Tống mụ và Liên Kiều cũng theo đuôi Bình Nhi lui ra ngoài, để lại cha mẹ và con gái ba người nói chuyện.

"Cha!" Vô Ưu sớm đã đứng lên.

"Ngồi đi!" Tiết Kim Văn vẫy tay với Vô Ưu, ngồi ở trước bàn bát tiên, Vô Ưu cũng ngồi xuống. Chu thị đi lên cười nói: "Đại gia, hôm nay buổi tiệc mời tân khách của Ngụy thượng thư có đông không?"

"Đó là đương nhiên, lễ tặng chúc mừng nữ nhi thượng thư đương triều xuất giá nhiều đến không thể đếm xuể, chẳng qua chỉ là một thứ nữ, nếu như là đích nữ thì ngay cả đương kim thánh thượng cũng phải ngự ban quà tặng đến!" Tiết Kim Văn uống quá chén, cho nên trên mặt đã hơi đỏ.

Nghe nói như thế, Chu thị nhất thời không nói gì, người nói vô tình, người nghe có tâm. Thứ nữ Ngụy thượng thư xuất giá mà đã có hoàn cảnh như thế, nghĩ lại nàng có hai nữ nhi, mà một người ở trong cung không thấy mặt trời, một người lại có thanh danh như thế, vốn không có khả năng gả cho nhà người tốt, cho nên mẫu thân nàng thật sự là khó chịu hơn cả bị kim đâm!

Tiết Kim Văn còn nói thêm hai câu yểu hời hôm nay như thế nào, thì Bình Nhi đã bùng khay vào, Vô Ưu đứng dậy hai tay bùng bát trà ở trong khay, xoay người đưa tới trên tay cha. "Cha, uống một hớp trà để áp mùi rượu đi!"

"Ân." Tiết Kim Văn gật gật đầu, nhận lấy bát trà ở trong tay Vô Ưu, cúi đầu uống vào hai hớp.

Thấy Tiết Kim Văn cầm bát trà đặt lên bàn bát tiên, Vô Ưu mới khẽ cười nói: "Cha, nghe nói Lí gia phó thác cho bà mới đến để làm mối?"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Tiết Kim Văn ngưng trọng lại, ngẩng đầu nhìn sang về mặt của nữ nhi, mới nói: "Người biết hết rồi?"

"Ta nói với nữ nhi!" Không đợi Vô Ưu nói chuyện, Chu thị đã lên tiếng trước trả lời.

"Cha, nữ nhi cảm thấy chuyện này ngay từ đầu Lí gia đã dụng tâm kín đáo rồi." Vô Ưu nghiêm túc nói.

Nghe nữ nhi nói, Tiết Kim Văn gật gật đầu, nói: "Ta cũng biết chuyện này có chút kỳ quái, nói không chừng chính là cái tên súc sinh kia muốn kết hôn với người mới làm ra cái chuyện hoang đường kia, hẳn là Lí gia đã rõ ràng cho nên mới đến cầu thân, chuyện này nhất định là nhà chúng ta sẽ không đáp ứng!"

"Cho nên chúng ta không thể bị người ta lừa được." Vô Ưu nhắc nhở Tiết Kim Văn.

"Đó là đương nhiên, nhà đó là loại người nào chứ? Tạm thời giả vờ ở một bên, mà trong lòng lại mang ý bất chính, chúng ta không thể kết thân với nhà bọn họ được!" Tiết Kim Văn nói lời này cũng xem như cho Vô Ưu một viên thuốc an thần.

"Cha, chỉ sợ là một mình tên súc sinh kia cũng không làm xong được việc này, nữ nhi nghĩ nhất định là có người ngầm giúp đỡ hẳn!" Lời Vô Ưu nói mang ý ám chỉ, chỉ là không nói rõ ra người đó là Lí thị.

Vô Ưu nói khiến cho Tiết Kim Văn nhú mày lại, sau đó mới nói: "Ý của người nói là nhị nương người cũng tham dự vào chuyện này?"

"Dù sao nữ nhi không có chứng cứ, cho nên cũng không dám cả gan tự đoán. Chỉ là tối ngày ấy nhị nương là người đầu tiên đến trước, theo lý thuyết là nhị nương ở trước viện, thanh âm sau viện có nghe được hay không thì cứ bỏ qua không tính, nhưng vào lúc đó người ở trong viện chúng ta nghe thấy còn chưa có đứng lên đâu!" Vô Ưu vừa đề dặt cẩn trọng nói, vừa giương mắt nhìn nhìn thần sắc của Tiết Kim Văn.

Lúc Tiết Kim Văn như đang suy nghĩ, thì Chu thị chen vào nói: "Nói đến cũng rất kỳ quái, trước tối đó, cháu của Kim Hoàn còn cố ý cầm theo một miếng thịt heo lớn đến nhà chúng ta để thỉnh an với ta đó, trước kia hẳn làm gì mà tối thỉnh an ta chứ? Càng đừng nói là còn mang quà lễ. Đến ngày đó, Kim Hoàn còn để cho hẳn ở lại, theo lý là chỗ hẳn cách nơi này không xa, cần gì mà phải ở lại qua đêm chứ?" Lời Chu thị nói biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, là do Lí thị và cháu nhà mẹ đẻ nàng đã sớm có dự mưu, mà Lí thị không phải là chủ mưu thì cũng chính là đồng lõa.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi mỉm cười về phía Chu thị. Nghĩ rằng: Nương của nàng đã không còn thiện lương, đơn thuần luôn khúm núm như trước đây nữa, hiện tại vậy mà còn có thể tính kế giúp nàng nói chuyện nữa. Nhìn thấy Vô Ưu mỉm cười, Chu thị cũng giật giật khóe miệng, nhìn nhau cười, trong lòng hai mẹ con đã biết khôn ngoan sắc xảo.

Cúi đầu một lúc lâu, Tiết Kim Văn mới nói: "Chuyện này ta có chủ trương rồi, nói chung là sẽ vì người mà suy nghĩ tất cả, bây giờ ta có chút mệt mỏi, người cũng trở về nghỉ ngơi đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu thị một cái, Chu thị ra tay ý bảo nàng đi về trước, cho nên nàng cũng đành nói: "Vậy nữ nhi cáo lui!" Sau đó, từ từ đi ra ngoài.

Vô Ưu đi rồi, Chu thị đi đến sau lưng Tiết Kim Văn, một bên bóp vai cho hẳn, một bên nói: "Đại gia, đứa nhỏ Vô Ưu này không những hiểu chuyện như thuận, người nói xem làm sao mà vận mệnh nàng lại nhấp nhô như thế chứ?"

Tay Tiết Kim Văn vỗ vỗ lên bàn tay của Chu thị ở trên bờ vai hần, vẻ mặt có chút mệt mỏi nói: "Người không cần suy nghĩ nhiều quá, gọi người mang nước rửa chân đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!"

"Vâng." Thấy mí mắt của Tiết Kim Văn đã mờ không lên nổi, Chu thị cũng không nhiều lời nữa, mà xoay người đi ra ngoài phân phó người bưng nước rửa chân đến...

Ngày thứ hai vào lúc chạng vạng, Tiết Kim Văn từ bên ngoài trở về, gã sai vặt ở trên cửa canh bấm báo lại là lão phu nhân cho mời, cho nên hần nhanh bước về phía phòng của lão phu nhân, không nghĩ đến mới đi nửa đường, thì nhìn thấy Lí thị đang ở dưới mái nhà cong chờ hần. Từ sau lần trước bị đánh nằng rất ít ở một mình với hần, dù sao hần cũng là người phân phó hạ nhân đánh nằng rất nặng, cho nên trong lòng hần khó tránh khỏi hơi áy náy, tuy rằng trước đây nằng có sai, nhưng cuối cùng cũng là vợ chồng hơn hai mươi năm đồng giường cộng chăn, cũng có chút tình cảm ở trong đầu. Mà trong lòng Lí thị cũng không thể không có chút oán hận với Tiết Kim Văn, cho nên hiện tại giữa hai người đều rất lạnh!

Nhìn đến Lí thị, Tiết Kim Văn dừng bước, rồi sau đó lập tức đi qua. Lí thị nhìn thấy Tiết Kim Văn đi tới trước mặt mình, nằng cúi người thỉnh an, nói: "Đại gia!"

"Trời mát như vậy, người đứng ở trong này làm cái gì?" Dù sao Lí thị cũng xinh đẹp, tuy hiện tại đã hơn ba mươi, nhưng dù sao dáng vẻ thướt tha vẫn còn, nhất là giờ phút này nhìn thấy Tiết Kim Văn đến, mặt mày ản tình, vừa thấy đã sinh lòng muốn yêu thương. Nhớ đến ân ái ngày xưa rành rành ở trước mắt, Tiết Kim Văn không khỏi sinh lòng trắc ản.

Nghe câu nói được xem như ảm lòng kia, lạnh nhạt trong nhiều ngày vào giờ phút này khiến cho lòng Lí thị có chút lo lắng, trong đôi mắt không khỏi mang theo một tầng sương mù, ôn nhu trả lời: "Biết vào giờ phút này đại gia sẽ trở về, cho nên ta mới ở chỗ này chờ ngài, bằng không thật đúng là không gặp được ngài!" Nửa năm này ở Tiết gia ngoại trừ ngày lễ tết cả nhà ăn chung, thì bình thường lúc dùng cơm đều ăn ở trong phòng mỗi người, Tiết Kim Văn đã lâu không đi qua phòng của Lí thị, cho nên hiện tại ngay cả ăn cơm cũng không cùng, đương nhiên là muốn thấy hần một mình cũng rất khó!

Nghe nói như thế, trong lòng Tiết Kim Văn không hiểu sao lại động! Càng thấy sương mù trong mắt Lí thị càng khiến cho hần cảm thấy không thoải mái, sau đó hần nở một nụ cười nói: "Có việc sao?"

"Có muốn nói mấy câu với đại gia." Lí thị lại cười nói, sau đó quay đầu nhìn về phía phòng mình, tuy nằng không nói rõ, nhưng lại biểu đạt rất rõ ý, muốn Tiết Kim Văn đi vào phòng của nằng nói chuyện.

Đôi mắt hần nhìn theo ánh mắt Lí thị, thoáng qua về phía phòng của Lí thị, trong mắt Tiết Kim Văn mang theo một chút có lỗi nói: "Lão thái thái đang sốt ruột gọi ta đi qua!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66-2: Diễm đam đáng yêu(2)

Nghe nói như thế, trong đôi mắt Lý thị tràn đầy thất vọng, niền cường cười nói: "Thiếp thân biết là đại gia ghét bỏ thiếp thân rồi!"

Một câu nói đầy tủi thân, nước mắt lưng tròng, chỉ chực rớt xuống! Thấy tình cảnh này, Tiết Kim Văn dù sao cũng là nam tử, nước mắt là một loại vũ khí lợi hại của nữ nhân, nên hần vội vàng nói: "Bây giờ nằng có chuyện gì thì hãy nói với ta!"

Nghe nói như thế, Lý thị biết không nói bây giờ chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa, cho nên vội vàng nói: "Còn không phải là chuyện của Nhị tỷ, Đại gia, thiếp thân biết đều là lỗi của chất tử nhà nương thiếp, khiến ngài và Lão thái thái đều tức giận!"

Vừa nghe là chuyện này, vẻ mặt Tiết Kim Văn không khỏi lạnh đi, lúc này không khỏi nghĩ tới chuyện tối hôm qua Chu thị và Vô Ưu nói với hần, trong nháy mắt nhu tình vừa mới nhóm lên đã mất đi một nửa, sau đó hần liền hỏi: "Trước khi xảy ra chuyện đó nằng có biết hay không?"

Nghe nói như thế, Lý thị sững sờ, vội hỏi: "Đại gia, ngài nói lời này là có ý gì?" Dĩ nhiên, dù sao trong bụng cũng hơi chột dạ.

Nghe Lý thị nói làm Tiết Kim Văn có chút bức mình, mắt hần nhìn qua nơi khác, nói: "Nằng không phải cùng ta chối quanh co, ta hỏi nằng, có phải chất tử nhà nằng muốn thành thân với Vô Ưu hay không, sợ Tiết gia chúng ta không đồng ý, cho nên mới làm ra chuyện như vậy?"

Nghe nói như thế, nước mắt Lý thị chảy xuống, nghẹn ngào nói: "Đại gia, thiếp thân biết trước kia đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng ngài cũng không thể chỉ dựa vào điểm này oan uổng thiếp thân như vậy?"

Nước mắt Lý thị khiến Tiết Kim Văn có chút bức bối, nói: "Được rồi, nằng không làm thì không làm, khóc lóc sụt sùi làm cái gì?"

Lý thị lau nước mắt, rất là ứ ứ nói: "Đại gia, mới vừa rồi giọng điệu ngài hỏi thiếp giống như chính là thiếp thân làm vậy, thiếp thân có thể không nóng nảy sao?" Nói xong, tiến lên phía trước thêm một bước, thái độ thân mật hơn vừa rồi nói: "Đại gia, thiếp thân không lừa dối ngài, chuyện này nói sau đi, đúng là huynh muội nhà nương thiếp tìm thiếp để bàn bạc, mặc dù chất tử của thiếp không nên thân, làm ra loại chuyện bỉ ổi này, thiếp thân cũng rất tức giận, nhưng đó dù sao cũng là nhĩ tử của huynh đệ thiếp, thiếp là cô ruột của hần, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cũng là con người bình thường,

thiếp thân cũng có thể không quản sao?"

Nghe Lý thị nói làm Tiết Kim Văn cũng không thể nói thêm cái gì, dù sao cũng là người bình thường, cho nên liền thúc giục một câu. "Được rồi, có cái gì thì nói mau, lão thái thái vẫn đang sốt ruột chờ ta!"

Sau đó, Lý thị vội vàng nói: "Chất tử gọi thiếp là cô thiếp đã gặp, biết rõ sai rồi, chửi mình không phải là người!"

"Bây giờ nhớ lại lỗi đó còn có tác dụng gì? Danh tiếng Vô Ưu đã bị hấn làm hỏng rồi!" Nói đến chuyện này, Tiết Kim Văn vẫn là rất tức giận.

"Cho nên bây giờ phải suy nghĩ biện pháp để sửa chữa!" Lý thị vội vàng nói tiếp.

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn liếc mắt nhìn Lý thị, bất mãn nói: "Sửa chữa như thế nào? Biện pháp sửa chữa của nàng là làm Vô Ưu gả cho tên súc sinh kia?" Tiết Kim Văn không khỏi lên giọng nói!

Thấy Tiết Kim Văn không vui, Lý thị nhanh chóng nín thở, dịu dàng nói: "Đại gia, ngài đừng có gấp, nghe thiếp thân nói hết lời. Tuy nói chất tử nhà nương thiếp là người không ra gì, nhưng hấn quý trên mặt đất nói với thiếp, là thật tâm thích Vô Ưu, chỉ cần Vô Ưu chịu gả cho hấn, về sau hấn nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nàng, để cho nàng đời này không phải chịu bất kỳ uất ức nào!"

"Hừ!" Tiết Kim Văn nghe nói như thế vẫn xì mũi coi thường.

Lý thị vẫn tiếp tục nói: "Đại gia, ngài suy nghĩ một chút tình trạng Vô Ưu bây giờ. Thật sự là không thể gả tới nhà tốt hơn được nữa, qua năm nàng đã mười tám tuổi rồi, cô nương nhà nào ở cái tuổi này cho dù là chưa thành thân cũng đã sắp đến hôn, còn kéo dài như vậy không phải làm trò cười hay sao?"

"Ai dám cười?" Tiết Kim Văn hét lên.

"Miệng người đời đáng sợ! Chúng ta không quản được miệng người khác." Lý thị nói.

"Hừ, cho dù Vô Ưu không tìm được nhà tốt, chẳng lẽ huynh đệ nhà nàng chính là người trong sạch sao? Bọn họ rắp tâm bất chính! Đừng cho rằng ta không biết chất tử của nàng là thứ gì!" Tiết Kim Văn nói.

"Dạ, chất tử của thiếp có rất nhiều khuyết điểm, nhưng bây giờ hấn đang kinh doanh hàng thịt, đã sửa đổi rất nhiều, nếu có thể có một con dâu hiền trí buộc, sau này nhất định sẽ đi con đường đúng đắn! Dĩ nhiên, hôn sự này cũng không phải chỉ vì tốt cho một mình chất tử của thiếp, chẳng lẽ ngài muốn cho cả đời Vô Ưu cũng lẻ loi không có chỗ nương tựa sau này?" Lý thị hỏi.

"Vậy gả cho súc sinh còn tốt hơn nhiều!" Tiết Kim Văn vẫn như cũ không ủng hộ lời nói của Lý thị.

"Một nữ nhân không thành thân, cả đời không có nhi tử, không có nữ nhi, một đời cô độc như vậy? Đại gia, ngài có thể sẽ nói ngài để cho nàng ở Tiết gia sống qua một đời, nhưng ngài có thể làm bạn với nàng bao nhiêu năm? Sau này ngài và Đại nãi nãi không còn, nàng phải sống qua ngày như thế nào? Mặc dù Đại Phát không xứng với Vô Ưu, nhưng là dù sao hấn cũng rất thích nàng, bọn họ lấy nhau sẽ có nhi tử, nữ nhi cho Vô Ưu sau này dựa vào!" Lần này, từng lời từng chữ của Lý thị đã chạm đến nỗi lòng của Tiết Kim Văn, khiến Tiết Kim Văn cả buổi cũng không nói được chữ nào, bởi vì lời Lý thị nói đúng là rất có đạo lý, ở thời đại này, một nữ nhân không có trượng phu, không có nhi tử là bất hạnh lớn nhất cả đời của nàng!

Thấy Tiết Kim Văn đứng ở nơi đó không nói lời nào, Lý thị biết lời của nàng đã có tác dụng, cho nên vội nói: "Đại gia, lời thiếp thân muốn nói đã nói xong, lão thái thái vẫn chờ ngài, thiếp thân xin cáo lui!"

"Ừ." Tiết Kim Văn khẽ gật đầu, Lý thị xoay người đi về hướng phòng của mình, lúc vừa quay lưng, khóe miệng còn gợi lên một nụ cười mơ hồ.

"Ồi." Sau khi Lý thị đi, trong lòng Tiết Kim Văn cảm thấy rất bức bối, thở dài một cái. Vừa định xoay người đi, đã có một cái tay nắm lên cánh tay của hấn, hấn có thể cảm nhận được cái tay kia mềm mại và dịu dàng, không cần hỏi, hấn cũng biết chủ nhân của cái tay kia là ai, quả nhiên, vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy Chu thị đứng ở sau lưng của hấn không biết từ khi nào!

Lúc này, mặt trời lặn hoàn toàn ở hướng tây, màn đêm đã phủ xuống, nhà nhà đã lên đèn, ở trong lò mờ bóng tối Tiết Kim Văn và Chu thị bốn mắt nhìn nhau, hấn có thể nhìn ra khuôn mặt u sầu của thê tử. Cầm lấy tay của Chu thị, hỏi: "Nàng tới từ lúc nào?"

"Tôi được một lát rồi." Chu thị trả lời.

Lý thị mới vừa đi, nàng đã tới một lát rồi, Tiết Kim Văn không khỏi nhíu mày hỏi: "Lúc này nàng đều nghe được ta và Kim Hoàn nói cái gì?"

Chu thị gật đầu, trả lời: "Thiếp cũng không có muốn nghe trộm, chỉ là vừa đi tới đây thì nhìn thấy hai người đang nói chuyện, mà chuyện hai người nói còn là chuyện của Vô Ưu, cho nên thiếp mới tò mò nghe lên!"

"Lời Kim Hoàn nói. Nàng thấy thế nào?" Tiết Kim Văn hỏi.

"Tuyệt đối không thể gả Vô Ưu cho Lý Đại Phát, thiếp cảm thấy được hấn không phải người tốt lành gì, mà nhất định Vô Ưu cũng sẽ không đồng ý!" Chu thị vội vàng nói.

Thấy Chu thị có chút nóng nảy, Tiết Kim Văn vội vàng nắm lấy tay của bà, khuyên nhủ: "Yên tâm, chuyện này ta sẽ không dễ dàng quyết định!"

"Nhưng Nhưng Kim Hoàn nói xong trong lòng ta cũng có chút rung mình, Vô Ưu thật sự sẽ cô độc một đời sao?" Minh có hai nữ nhi nhưng cũng trải qua mấy chục năm gian khổ như vậy, nếu như ngay cả nữ nhi cũng không có, nữ nhân như vậy phải sống qua ngày như thế nào đây? Chu thị nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi lo sợ.

"Sẽ không, nàng té thể cứu nhân, nhất định sẽ có thiện báo!" Tiết Kim Văn khuyên lon .

"Vâng." Chu thị gật đầu, tình nguyện tin tưởng lời nói của phu quân.

Cuối cùng, Tiết Kim Văn nói: "Lão thái thái gọi ta, có lẽ là nói về chuyện của Vô Ưu, nàng có cần đi nghe một chút không?"

Nghe nói như thế, Chu thị nguyện ý tiến về phía, sau đó, Tiết Kim Văn và Chu thị một trước một sau hướng phòng Lão thái thái Tiết gia đi tới.

Vào trong phòng Tiết lão phu nhân, chỉ thấy Tiết lão phu nhân đang ngồi trước bàn nhỏ đặt trên giường dùng cơm tối, Tiết Kim Văn và Chu thị thỉnh an, lão thái thái nói: "Hai người các ngươi không bằng ở đây dùng cơm tối với ta chứ?"

"Nhi tử và con dâu đang ước đây này!" Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn vội vàng cười theo nói.

Tiết lão phu nhân vội vàng bảo Yến nhi: "Nhanh đi truyền mang cơm tối của Đại gia và Đại nãi nãi tới đây!" Yến nhi vội vã rời đi. Lúc này, Tiết Kim Văn cời giày đi lên giường, còn Chu thị vẫn ngồi ở mép giường.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại ba người Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn và Chu thị, thấy không còn người khác rồi, Tiết lão phu nhân mới nói: "Gọi người tới là muốn thương lượng với người chuyện của Vô Ưu! Vừa đúng lúc Lệ Nương cũng ở đây, người cũng nghe một chút, giúp đưa ra chú ý."

Nghe nói như thế, Chu thị vội vàng nói: "Con dâu muốn xin chỉ dẫn của lão thái thái, con. Thật sự không có ý kiến gì!"

"Đúng vậy, nhi tử cũng muốn nghe ý tứ của nương một chút!" Tiết Kim Văn cũng vội vàng phụ họa.

"Ta đây là một lão bà ăn muối còn nhiều hơn so với các người, sống lâu hơn các người chút thôi, thật ra thì kiến thức cũng có hạn, tâm tư cũng như thế thôi! Các người đã cũng muốn nghe ý kiến của ta, vậy thì ta nói một chút!" Sau khi nói xong câu đó, trên mặt Tiết lão phu nhân đã không còn nụ cười, nghiêm nghị nói: "Lý gia nhờ bà mai tới nói chuyện hôn sự, lúc đầu chúng ta đều rất tức giận, hơn nữa không khó làm cho chúng ta biết Lý Đại Phát làm ra chuyện như vậy là bởi vì có ý đồ xấu đối với Vô Ưu, nếu như trước kia hắn tới cầu hôn, dựa vào gia thế của hắn, nhân phẩm cũng học thức, nhà chúng ta chắc chắn sẽ không đồng ý!"

"Đó là đương nhiên!" Tiết Kim Văn vội vàng gật đầu nói.

Sau đó, Tiết lão phu nhân thay đổi chủ đề, nói: "Nhưng chuyện chính là hay thay đổi, lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ, bây giờ không thể nói như thế được nữa rồi!"

Nghe nói như thế, Chu thị nghe ra ý tứ của lão thái thái, bà vội vàng nói: "Lão thái thái, chẳng lẽ chúng ta làm như vậy là hợp lý? Lý gia bọn họ rõ ràng là tính toán đối với Tiết gia chúng ta, tính toán đối với Vô ưu!"

Liếc mắt nhìn Chu thị đang nóng nảy, Tiết lão phu nhân nói: "Nói thì nói như thế, nhưng chúng ta cũng phải coi tình hình bây giờ như thế nào đúng không? Lúc trước Vô Ưu có bệnh đã bị truyền đi từ đầu đường cuối chợ rồi, cho nên hơn một năm nay cũng không có người đến cầu hôn, ngay cả mấy người mai mối cũng bị danh tiếng như thế ảnh hưởng, như Lý gia cũng rất tốt rồi!"

"Ý của Lão thái thái là." Lời Tiết lão phu nhân nói khiến phu thê Tiết Kim Văn chân chò chút xíu, Chu thị mới hỏi.

Tiết lão phu nhân chậm rãi nói: "Nghe nói Lý Đại Phát là thật tâm thích Vô Ưu, nếu đúng là như vậy, Vô Ưu có thể tìm thấy một người thật lòng thương yêu nàng cũng là phúc của nàng, nói cho cùng cả đời này nữ nhân chúng ta còn đòi hỏi gì hơn? Thật ra thì ăn ngon mặc đẹp cũng không bằng có một trượng phu thương yêu mình thật lòng!"

Một câu nói sau cùng này ngược lại đã tiến vào tận đáy lòng của Chu thị, Chu thị nhú mày nói: "Ai biết Lý Đại Phát có thật lòng thích Vô Ưu hay không? Nếu không phải là thật lòng đến lúc đó chẳng phải là đã trễ?"

"Ta cũng lo lắng giống người, tạm thời cái này chúng ta cũng không cần vội vã, hay là hoãn một chút, nhìn Lý Đại Phát làm người như thế nào rồi sau này hãy nói, tóm lại, chúng ta cũng không nên nói hai chữ không được với người ta, lưu lại một người sống cái đã!" Tiết lão phu nhân nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Chu thị vẫn không cam lòng, ý tứ lão phu nhân chính là nếu như quan sát một thời gian, nếu Lý Đại Phát không có gì không ổn, là muốn gả Vô Ưu cho hắn, cúi đầu suy nghĩ một chút, Chu thị chợt ngừng đầu lên nói: "Lão thái thái, ngài nói chúng ta nếu là cho Vô Ưu lựa chọn người khác được không? Nói thí dụ như người đọc sách nhưng nhà nghèo, chỉ cần gia thế trong sạch, con cái chịu đi học là tốt, cái khác chúng ta cũng không so đo! Dù sao bản thân Vô Ưu có nghề y, nàng lại có xương chể được làm của hồi môn, cuộc sống sau này nhất định không gặp khó khăn!"

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Duyên phận trời định

Nghe Chu thị nói, Tiết lão phu nhân cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này ta cũng không phải không nghĩ tới, nhưng người đọc sách là chú trọng nhất là danh tiết, có lẽ người đọc sách sẽ không nguyện ý, coi như tìm được một nhà, nếu trong tương lai có thể thi đỗ cử nhân tiến sĩ, được làm quan, đến lúc đó nhất định sẽ ghét bỏ Vô Ưu, người đọc sách một khi bước lên mây, về sau hư thê tái giá cũng không phải là không có, đến lúc đó chẳng phải càng thêm phiền lòng sao!"

Tiết lão phu nhân nói làm Chu thị im lặng, cúi đầu không nói, Tiết Kim Văn cũng trầm mặc. Lúc này, Yến nhi đi tới bẩm báo: "Lão thái thái, Đại gia và Đại nãi nãi, đã truyền cơm đến!"

"Bưng vào đây đi!" Tiết lão phu nhân gật đầu nói.

Sau đó, Yến nhi phát tay ý bảo hai tiểu nha đầu bưng khay đi vào, khay bên trong đều là thức ăn và canh, Yến nhi đặt chén lớn nhất ở trên bàn nhỏ, thấy mấy chủ tử vẫn đang nói chuyện, cho nên rất là thức thời dẫn theo hai tiểu nha đầu này lui xuống.

Sau khi bọn hạ nhân rời khỏi đây, Tiết lão phu nhân lại nói: "Ta dù sao cũng là tổ mẫu của Vô Ưu, các người mới đúng là phụ mẫu của nàng, dĩ nhiên hôn sự của nàng là do các người làm chủ, ta đây một Lão bà cũng chỉ nói ý kiến của mình một chút thôi, các người nghe cũng được, không nghe cũng được!"

"Mẫu thân đây là nơi nào? Dĩ nhiên con và Lệ Nương nguyện ý nghe lời của ngài. Chỉ vì đây là chuyện cả đời của Vô Ưu, cho nên còn muốn cân nhắc lại!" Tiết Kim Văn vội vàng nói.

"Chúng con không có biện pháp, cho nên mới tới đây xin ý kiến của Lão thái thái!" Chu thị cũng phụ họa.

Nghe được lời của nhi tử và con dâu, Tiết lão phu nhân gật đầu nói: "Vậy thì tốt, ngày mai ta sẽ đi chùa Bạch Mã ở ngoài thành một chuyến, nơi đó rất là linh nghiệm, không bằng ta cầu nguyện với Bồ Tát, hi vọng Bồ Tát có thể gợi ý cho chúng ta!"

"Làm như vậy là hay nhất!" Tiết Kim Văn và Chu thị vội vàng gật đầu tán thưởng.

Bữa cơm này Tiết Kim Văn và Chu thị cũng không có khẩu vị gì, cho nên ăn qua loa cho xong, lại cùng Tiết lão phu nhân nói thêm vài câu, rồi lòng đầy tâm sự liền trở về phòng, một đêm này Chu thị trần trọc trở mình ngủ không yên ổn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiết lão phu nhân ngồi xe ngựa rời Tiết gia đi chùa Bạch Mã ở ngoài thành, có lẽ cũng không muốn cho quá nhiều người biết? Cho nên chỉ dẫn theo đại nha hoàn thiếp thân Yến nhi và một ma ma theo bà từ nhỏ.

Cả buổi sáng, Chu thị đều là đứng ngồi không yên, đi tới đi lui trong phòng, cơm trưa cũng không ăn được vài miếng, sau buổi cơm trưa đã mấy lần hỏi Lão thái thái về chưa? Bình nhi qua lại nhìn mấy lần đều nói chưa có trở về.

"Nương, sáng sớm tổ mẫu đã đi đâu?" Sau khi ăn cơm trưa xong Vô Ưu cảm giác hôm nay Chu thị rất không bình thường.

Nghe nữ nhi hỏi, Chu thị úp ụp mở mở: "À, đi gặp một người thân thích ở ngoài thành ôn chuyện rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi liếc Chu thị, liền hỏi một câu: "Có phải gặp người quen cũ họ Thích không?" Cũng chỉ là đi thăm người quen thôi, sao nương lại quan tâm đến thế nhỉ?

"Nương cũng không rõ lắm, chúng ta có vài nhà thân thích ở ngoài thành, nương hơi mệt, con cũng đi nghỉ một lát đi!" Chu thị có chút bức mình, nên đuổi Vô Ưu về phòng.

Thấy Chu thị không tập trung, mặc dù Vô Ưu nghi ngờ, nhưng vẫn đứng lên, nói: "Nữ nhi xin cáo lui!" Nói xong, mới ra khỏi phòng Chu thị.

Trở lại phòng mình, Vô Ưu càng nghĩ càng có cảm giác có chuyện gì đó không đúng, tổ mẫu chỉ là đi thăm thân thích, sao mẫu thân lại khẩn trương như vậy chứ? Hơn nữa thăm người nào cũng không biết, cái này không phù hợp lẽ thường, bởi vì mỗi lần tổ mẫu đi thăm thân thích, trước đó mẫu thân cũng sẽ chuẩn bị lễ vật, cũng sẽ đích thân đưa tổ mẫu lên xe, vậy sao hôm nay hỏi cái gì cũng không biết đây? Bình thường mẫu thân không gạt mình chuyện gì, ngược lại có làm chuyện gì cũng cùng mình bàn bạc một chút, hôm nay là thế nào? Hình như là không thể nói với mình? Chẳng lẽ là có liên quan đến mình? Chuyện có liên quan tới mình mẫu thân cũng không thể nào không nói cho mình biết, vậy nhất định là liên quan tới hôn sự của mình? Nghĩ tới đây, Vô Ưu trong lòng không khỏi lo lắng, trong lòng có dự cảm xấu. Cho nên, sau một khắc, nàng liền hướng bên ngoài kêu: "Liên Kiều! Liên Kiều!"

(Một khắc = mười lăm phút)

"Đến đây!" Liên Kiều vội vàng từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, nói: "Nhị tiểu thư, người có gì dặn dò?"

"Người đi xem lão thái thái đã về chưa? Hỏi thăm lão thái thái đã đi chỗ nào?" Vô Ưu căn dặn.

"Vâng" Liên Kiều gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu lại đến gần Liên Kiều hai bước, nhỏ giọng dặn dò thêm: "Nhớ lặng lẽ đi, đừng cho người khác biết, nếu như lão thái thái trở về, người

nghĩ biện pháp nghe lão thái thái và đại nãi nãi nói những gì, biết không?"

Nghe nói như thế, Liên Kiều cũng biết khẳng định bên trong lại có chuyện gì rồi, lại thấy hình như vẻ mặt chủ tử rất nặng nề, cho nên không dám hỏi nhiều, gật đầu một cái, liền vội vàng xoay người đi!

Ước chừng vừa tới giờ Thân, xe ngựa ảo thái thái đã trở về. Lão thái thái mới vừa vào cửa, Bình nhi vội vàng trở về bẩm báo với Chu thị, cho nên Chu thị vội vàng khoác cái áo ngoài liền chạy tới phòng lão thái thái.

Sau khi Chu thị vào phòng, lão thái thái vừa mới cởi áo khoác ra, được Yến nhi nâng đỡ ngồi ở trên giường gạch, dù sao cũng lớn tuổi rồi, trên mặt khó tránh khỏi lộ ra vẻ mệt mỏi. Mặc dù Chu thị nóng lòng, nhưng là vẫn khẽ nhún người xuống, nói: "Xin thỉnh an lão thái thái!"

"Ngồi đi!" Tiết lão phu nhân đưa tay vén mấy sợi tóc mai đã bạc, khẽ nói.

"Chuyến này đi hơn nửa ngày, lão thái thái có mệt không? Yến nhi, mau mau đi pha ấm trà nóng!" Chu thị dặn dò Yến nhi ở bên cạnh. Yến nhi nhận lệnh xoay người rời đi.

Trong lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiết lão phu nhân và Chu thị, Tiết lão phu nhân nói: "Vì tôn nữ, cái thân già này còn có thể chịu đựng được. Cũng biết người nhất định là thiếu kiên nhẫn, nhất định là sốt ruột vô cùng đi?" Nói xong, móc từ trong tay ra tờ giấy màu vàng, đưa cho Chu thị nói: "Đây là tờ xăm, người xem một chút!"

Vừa nghe hôm nay lão thái thái xin xăm ở chùa Bạch Mã, Chu thị vội vàng đưa hai tay ra nhận lấy, mặc dù trên tay chỉ là một tờ giấy nho nhỏ, nhưng vào lúc này trong tay bà nhận được lại giống như nặng tựa ngàn cân, bà hồi hộp nên cũng không dám nhìn trên tờ xăm viết cái gì!

Có lẽ là thấy được Chu thị căng thẳng? Cho nên Tiết lão phu nhân nói một câu: "Yên tâm, là thượng thượng xăm!"

"Thượng thượng xăm?" Nghe nói như thế, sắc mặt Chu thị dần dần hòa hoãn lại, tâm rớt cuộc cũng đặt xuống, sau đó vội vàng mở tấm giấy nhỏ ra, thấy trên tờ giấy kia viết hai câu thơ, không khỏi thì thầm: "Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn?"

"Là hai câu này thơ, ta tìm một vị đại sư giải xăm rồi, nói là Vô Ưu nhà chúng ta được sao Hồng Loan chiếu sáng, không bao lâu sau sẽ có việc tốt hôn sự lâm môn rồi!" Khóe môi Tiết lão phu nhân khẽ nhếch lên nói.

Nhưng là, nghe nói như thế, Chu thị chỉ cười nhẹ một tiếng, sau đó lại nhíu mày, nói: "Lão thái thái, nói bây giờ Vô Ưu được sao Hồng Loan chiếu sáng? Nói việc tốt này chẳng lẽ là nói hôn sự với Lý gia?"

Nói tới chỗ này, Tiết lão phu nhân khẽ chớp hàng mi, chậm rãi nói: "Chuyện này ta cũng đã hỏi rồi, đại sư giải đoán xăm cũng nói không rõ ràng lắm, chỉ biết là chuyện tốt của Vô Ưu sắp tới rồi, chỉ không biết đối phương là họ Vương họ Lý gì thôi. Chẳng qua ta cũng không muốn như vậy, người nói gần đây còn người nào đến nhà chúng ta cầu hôn nữa không?"

Trong lòng Tiết lão phu nhân và Chu thị cũng nghĩ như nhau, lòng của bà cũng rối theo, buột miệng nói: "Chẳng lẽ đời này Vô Ưu nhất định phải gả cho Lý Đại Phát sao?"

Nghe được lời Chu thị nói, Tiết lão phu nhân không khỏi thở dài một hơi. "Ồi, người không thể vượt qua mệnh được, có lẽ đây chính là số mệnh của Vô Ưu!"

"Con vừa nghĩ tới bộ dáng béo tốt của Lý Đại Phát con liền. Ôi, số mệnh Vô Ưu sao lại khổ như vậy?" Vẻ mặt Chu thị thật bất đắc dĩ.

"Đề Vô Ưu gả cho Lý Đại Phát đúng là oan uổng nàng, nhưng bây giờ đi xin là thượng thượng xăm, đại sư giải đoán xăm nói là một đoạn lương duyên, chỉ có chút khó khăn và cực khổ, có lẽ là kết quả là tốt? Nói không chừng sau này con cháu hiếu thuận có tiền đồ ! Dù sao Bò Tát đã có sắp xếp , người cũng không cần quá lo lắng!" Tiết lão phu nhân khuyên giải Chu thị.

"Hi vọng Bò Tát phù hộ!" Chu thị chấp tay trước ngực mà nói.

"Nếu Bò Tát đã có gợi ý, ta thấy không bằng thông báo cho Lý gia một tiếng, trước không nói nhất định sẽ đính hôn, lại nói muốn hoãn một thời gian, nếu như nhà chúng ta mọi người đều hài lòng, vậy qua năm liền định việc hôn sự này xuống!" Tiết lão phu nhân nói.

Nếu Bò Tát cũng chỉ điểm như vậy, mặc dù trong lòng Chu thị không cam lòng, cũng chỉ có thể chấp nhận, cho nên liền gật đầu một cái. Nói: "Tất cả do lão thái thái toàn quyền làm chủ!"

"Ừ." Nghe được lời con dâu nói, Tiết lão phu nhân hài lòng gật đầu.

Lúc này, Chu thị mới ra khỏi cửa phòng lão thái thái, Liên Kiều liền theo một đường nhỏ chạy trở lại phòng Vô Ưu.

Thấy Liên Kiều đi vào, Vô Ưu vội vàng hỏi: "Có nghe được gì không?"

"Dạ, may mà có Yến Nhi trong phòng lão thái thái, lần trước nương nàng bị bệnh, nhờ nô tỳ đưa cho vài thang thuốc, nô tỳ không có lấy đồng bạc nào của nàng, nàng cảm giác thiếu nợ nô tỳ, cho nên lần này nô tỳ năn nỉ nàng nghe lời lão thái thái và đại nãi nãi nói cái gì, nàng một chút cũng không có do dự đồng ý. Tiêu thư đoán thế nào, lão thái thái ra ngoài thành không phải là giả, nhưng cũng không có thăm thân thích nào cả, mà là đi chùa Bạch Mã!" Liên Kiều nói một hơi rất nhiều.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi tiếp tục truy hỏi: "Lão thái thái đi chùa Bạch Mã làm cái gì?" Đó chính là cùng bản thân mình không có liên quan?

"Là đi xin xăm cho người!" Liên Kiều trả lời.

"Cái gì? Xin xăm cho ta?" Vô Ưu không khỏi có chút buồn cười, người xưa chính là như vậy, đặc biệt tin tưởng thần linh, nếu có chuyện gì lưỡng lự, sẽ để cho thần linh quyết định.

"Đương nhiên là hỏi nhân duyên của người rồi, nghe nói xin được cho người một cái thượng thượng xăm!" Liên Kiều không khỏi cười nói.

"Thượng thượng xăm? Biết là xăm gì sao?" Nghe xong lời này, Vô Ưu không khỏi nghĩ tới trước đó vài ngày Lan Hinh cũng để cho mình một quẻ, cũng là về nhân duyên, hơn nữa cũng là một xăm tốt.

"Là. . . . Cái gì. . . ." Liên Kiều cúi đầu, lấy tay gãi đầu, nửa ngày mới nhớ được nói: "Là cái gì son, nước, còn có cái gì cây liễu, hoa gì, người biết đó Yến nhi cũng không biết chữ, nói hồi lâu nô tỳ cũng vậy, ha ha, nô tỳ cũng đã biết tên được liễu, thơ thì không nghe được mấy chữ" Lần trước lúc Vô Ưu xin xăm, Liên Kiều không ở bên cạnh, bởi vì đại sư kia nói mình được sao Hồng Loan chiếu sáng, là có lương duyên tốt, cho nên nàng cũng không có nói cho Liên Kiều. Bằng không cái miệng nhanh nhẩu của nha đầu sẽ để cho Chu thị biết.

Nghe Liên Kiều nói, Vô Ưu không khỏi nhũn mày, nói: "Son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn?"

"Đúng! Đúng! Chính là câu thơ ấy. Nhị tiểu thư người thật là giỏi, nô tỳ vừa nói, người đã biết rõ là câu nào rồi." Liên Kiều cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi giật mình. Nghĩ thầm: Tại sao lại trùng hợp như vậy? Tô mẫu thay nàng xin xăm thế nhưng cũng là cái xăm đó! Chẳng lẽ chùa Bạch Mã linh nghiệm như vậy?

Thấy nhị tiểu thư kinh ngạc ngồi ở trước bàn bát tiên, Liên Kiều đi tới trước bàn, tiếp tục nói: "Đúng rồi, lão thái thái còn nói cái gì mà đây là Bồ tát gọi ý, bảo là muốn suy xét hôn sự của người và Lý Đại Phát!"

"Lão thái thái còn nói cái gì?" Nghe nói như thế, Vô Ưu có chút nóng nảy. Dù sao thời đại này là lệnh của phụ mẫu, lời của mối mai, trưởng bối trong nhà có quyền thay nàng quyết định hôn sự. Muốn nàng gả cho Lý Đại Phát, nàng thực sự muốn chết cho rồi!

"Nói là trong khoảng thời gian này khảo nghiệm Lý Đại Phát, nếu như không có cái gì sai lầm, chờ qua năm liền định hôn sự của hai người xuống!" Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu quả thật không thể tin vào tai của mình, chỉ là nàng vẫn luôn lo lắng chuyện này, không nghĩ tới là vẫn xảy ra, ôi! Suy nghĩ của người cô đại, thật là kỳ quái và cực đoan. Sau một khắc, nàng lại hỏi: "Còn Đại nãi nãi nói thế nào?"

"Đại nãi nãi cũng không thể làm gì, dù sao Bồ Tát cũng chỉ điểm rồi, chỉ hi vọng sau này người sống thật tốt, đúng rồi, lão thái thái nói nếu Bồ Tát nói là lương duyên, như vậy về sau khẳng định cũng không sai được, nói không chừng về sau nhị nữ người rất tốt!" Liên Kiều trả lời.

Thật ra hỏi cũng là làm chuyện vô ích, nàng cũng biết Chu thị là một người không có chủ kiến, hơn nữa cái thời đại này mọi người hết sức mê tín, tại sao lại cố tình rút trúng một lá xăm như vậy đây? Nhưng mình bắt trúng cũng là cái xăm đó, đây có phải là trùng hợp? Hay đúng là thần linh gọi ý? Trời ơi! Bây giờ làm sao ngay cả nàng cũng biến thành mê tín đây? Trong lòng Vô Ưu lần đầu tiên có chút rối loạn! Bởi vì nói nàng được sao Hồng Loan chiếu sáng, nam nhân cả đời nàng không phải là Lý Đại Phát chứ? Đó cũng quá tàn khốc rồi, vậy thì cả đời này nàng tình nguyện làm một lão xử nữ!

Thấy Nhị tiểu thư luôn luôn nhẹ nhàng cũng có lúc buồn rầu, Liên Kiều biết chuyện lần này không ổn, cho nên khuyên lon: "Nhị tiểu thư, trước hết người đừng có gấp, không phải lão thái thái đã nói rồi sao? Còn phải quan sát Lý Đại Phát một thời gian nữa, muốn đính hôn phải chờ tới sang năm!"

"Sang năm?" Bây giờ cách lễ mừng năm mới còn có 3 tháng, nói cách khác nàng còn có đủ thời gian để sắp xếp chuyện này?

"Đúng vậy, chúng ta có thể lại nghĩ biện pháp." Liên Kiều vội vàng nói.

Không tệ, là có thể lại nghĩ biện pháp, sau đó, Vô Ưu liền hỏi: "Đúng rồi, người mới vừa nói mẹ Yến nhi bị bệnh, biết là bệnh gì sao? Gia cảnh Yến nhi như thế nào?"

Nhị tiểu thư đột nhiên hỏi tới chuyện này, Liên Kiều đành phải đáp: "Theo như Yến nhi nói là thể chất suy yếu nhiều năm, tui nô tỳ đều là nhà người cũng cực khổ, bởi vì nghèo mới bị bệnh, nếu gia cảnh Yến nhi tốt cũng sẽ không tới nỗi nô tỳ cho nàng mấy thang thuốc, chính là vì có thể rẻ hơn một chút, nô tỳ một văn cũng không có lấy của nàng, cho nên nàng mới mạo hiểm nghe lời chủ tử nói chuyện để truyền tin cho chúng ta!"

Nghe Liên Kiều nói, Vô Ưu gật đầu, dặn dò: "Người ngày mai cầm hai miếng nhân sâm và hai lượng tổ yến lên lên cho Yến nhi, nhớ bảo nàng tiếp tục lưu ý chuyện này, có động tĩnh gì thì mau mau truyền tin, hơn nữa truyền lời của ta bảo đảm với nàng, có chuyện gì xảy ra tuyệt đối sẽ không dính líu đến nàng!"

"Nô tỳ nghĩ Nhị tiểu thư tại sao đột nhiên hỏi nô tỳ những lời này, thì ra là tính toán như vậy, buổi trưa ngày mai nô tỳ lại đi, khi đó lão thái thái đã ngủ trưa, Yến nhi có thể thoát thân! Nhị tiểu thư, người nói lần này Liên Kiều cũng có công phải hay không?" Liên Kiều cười nói.

"Người còn mặt mũi tới tranh công? Ta không có tính sổ với người cũng không tệ rồi, mỗi lần người cầm dược liệu của ta đi lấy lòng, người cho rằng ta không biết hay sao?" Vô Ưu trêu ghẹo Liên Kiều nói.

"Nhị tiểu thư, nô tỳ thật oan uổng nha! Mặc dù nói nô tỳ là cho đi một vài cái ân huệ, nhưng nô tỳ cũng là vì ngày sau tốt cho người mới đi làm mấy cái việc kia thôi, lại nói thảo được đó cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, để cũng không có tác dụng gì, lại nói có người nào mà không biết Nhị tiểu thư rất là thương người nghèo bị bệnh đau, những người nhận được thảo được kia đều hết sức cảm kích Nhị tiểu thư !" Liên Kiều cười hi hi nói.

"Nha đầu nhà người càng ngày càng ăn nói khéo léo rồi !" Vô Ưu cười nói.

"Thật ra thì Nô tỳ cũng là thấy đồ không có tác dụng gì nhiều mới cầm đi cho người ta, nếu là được liệu tốt thì nô tỳ tuyệt đối sẽ không dám cầm đi tặng người tùy tiện đâu!" Liên Kiều khẩn trương giải thích.

Nghe Liên Kiều nói Vô Ưu liếc nàng, nghiêm nghị nói: "Ta chỉ là đùa với người một chút, không có ý trách móc người. Những được liệu này là chết, nhưng người là sống, qua chuyện của Yến nhi đã nói lên một cái đạo lý, làm nhiều điều thiện, sau này người cũng sẽ được lợi. Cho nên sau này không nên quá hẹp hòi, chỉ cần là có thể giúp đỡ được mọi người thì cứ cầm đi giúp, biết không?"

"Dạ biết, Nhị tiểu thư!" Liên Kiều mỉm cười gật đầu.

Vào một buổi trưa của hai ngày sau, Liên Kiều nhẹ nhàng đi vào trong phòng của Vô Ưu, Vô Ưu đang nằm nghiêng trên giường nghỉ ngơi, nghe được bên tai tiếng bước chân rón rén, cũng biết là Liên Kiều, cũng không có mở mí mắt ra, lười biếng hỏi một câu: "Giữa trưa người không nghỉ ngơi, chạy tới đây làm gì?"

Thấy chủ tử tỉnh, Liên Kiều vội vã tiến lên, đứng ở bên giường, khom lưng nhỏ giọng nói: "Nhị tiểu thư, mới vừa rồi Yến nhi trộm chạy tới truyền tin cho nô tỳ, nói sáng nay lão thái thái kêu Nhị nãi nãi qua nói chuyện!"

"Có biết nói chuyện gì không?" Quả nhiên là tổ mẫu nàng đã hành động.

"Yến nhi nói lão thái thái lệnh nàng ra ngoài, nàng chỉ nghe được mấy câu, cũng không rõ lắm, giống như nói là kêu Nhị nãi nãi nói cho Lý gia, việc hôn sự này cần cân nhắc một chút, nói bây giờ Nhị tiểu thư còn chưa chuẩn bị kịp, cho nên mọi chuyện chờ qua năm lại nói!" Liên Kiều đáp lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu trầm mặc một khắc. Nghĩ thầm xem ra tổ mẫu và mẫu thân cũng đã có quyết định, nếu như mấy tháng này Lý Đại Phát biểu hiện tốt, như vậy sang năm sẽ định ra hôn sự của nàng rồi. Nghĩ tới đây, Vô Ưu không khỏi nhú mày, chuyện hôm nay cần phải làm thế nào? Hôn sự lần này không giống với trước kia, nghĩ một cái biện pháp là có thể dễ dàng hóa giải, lần này rất rõ ràng là Lý gia cái gì cũng không để ý, một lòng chỉ muốn cưới được nàng!

Thấy cả buổi Vô Ưu không nói, Liên Kiều thiếu kiên nhẫn mà nói: "Nhị tiểu thư, người mau chóng nghĩ chút biện pháp đi! Từ bây giờ đến tết cũng còn không tới ba tháng, làm sao người có thể gả cho người như vậy đây?"

"Chuyện này ta tự có chủ trương, người không cần phải gấp, nhớ dặn Yến nhi nếu có động tĩnh gì thì mau mau truyền tin cho ta!" Vô Ưu dặn dò.

"Dạ biết." Liên Kiều vội vàng gật đầu.

.

Có được lời của lão phu nhân, Lý thị mừng rỡ, hôm đó liền mướn xe trở về nhà nương của nàng ta.

Ngồi ở phòng khách Lý gia, nói rõ mục đích đến đây, tất nhiên Lý Kim Quý và Điền thị vui mừng còn không kịp, chỉ có Lý Đại Phát nói lầu bầu: "Còn phải đợi đến sang năm? Hôn nữa còn chưa quyết định? Chuyện này là sao? Rốt cuộc có đồng ý hay không thì phải cho một câu lời rõ ràng chứ!"

Nghe được chất tử than phiền, Lý thị không khỏi không vui nói: "Người ta dù gì cũng là tiểu thư nhà dòng dõi thư hương, có thể có mờ lòi như vậy cũng không tệ rồi, người còn không vừa ý à!"

Lý Đại Phát nghe được cô cô khiển trách nên không dám nói, Lý Kim Quý và Điền thị thấy sắc mặt Lý thị khó coi, vội vàng quở trách nhi tử, nói: "Người cho rằng người là ai chứ? Nếu không phải là cô cô của người vì người hiền kẻ, người có thể cưới quan gia tiểu thư người ta sao? Bây giờ đương nhiên người ta muốn nói như vậy, từ trước đến giờ khuê nữ nhà nào cũng đều có thể gả cao!" Sau đó Điền thị lại quay đầu cười hi hi nói với Lý thị: "Tỷ tỷ, đứa trẻ này thật không hiểu chuyện, xin người đừng trách ạ!"

Thấy hai phu thê này đối với nàng ân cần như vậy, Lý thị liền cười nói: "Thật ra Lão thái thái cũng chỉ là người bình thường, người ta là xem thành ý của người mà thôi, dù sao kể từ bây giờ tới hết năm mần cũng chưa tới ba tháng nữa, mấy tháng này người phải thành thực mà sống cho ta, dù sao cũng phải kiềm chế một chút, không thể xảy ra một chút sai lầm, bằng không hôn sự này tới tay rồi cũng có thể mất đi, biết không?"

"Chất nhi biết!" Lý Đại Phát chỉ đành phải gật đầu.

Mà về mặt Điền thị vẫn còn tươi cười hỏi: "Tỷ tỷ, nếu như Vô Ưu thật sự được gả tới đây, điền trang kia nhất định cũng sẽ chuyển qua luôn đúng không?"

"Không phải đã nói cho các người rồi sao? Lão thái thái có nói qua về sau điền trang đó là hồi môn của Vô Ưu hay sao? Các người cũng đã hỏi bao nhiêu lần rồi? Thiệt là . . . Dù là không có cái điền trang đó làm của hồi môn, nếu như nhà các người thực là có thể cưới nàng vào cửa là đã gặp vận may lớn rồi, nàng có bản lĩnh chế được xem bệnh toàn gia các người ăn mặc chi tiêu không phải nghĩ nữa rồi!" Đề đề và em dâu lần nào cũng hỏi chuyện này, bà thật là không giữ nổi bình tĩnh nữa rồi !

"Đứng, đứng, tỷ tỷ nói đứng lắm." Lý Kim Quý và Điền thị đều vui mừng gật đầu liên tục .

.....

Liên tiếp mấy ngày, ngược lại Tiết gia vẫn gió yên sóng lặng.

Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn, ngay cả Chu thị cũng không có nhắc tới việc thành thân trước mặt Vô Ưu, căn bản giống như cũng không có xảy ra chuyện gì liên quan tới Lý gia, giống như mấy người bọn họ đối với mình lại quan tâm thêm một chút, ánh mắt của bọn họ nhìn nàng còn lộ ra vẻ đồng tình, điều này làm cho Vô Ưu muốn phát điên, có phải những người này cũng quá coi thường mình hay không? Sợ không ai thèm lấy mình liền muốn gả mình cho một người phẩm hạnh tồi tệ, hơn nữa còn giống như số mệnh mình rất khổ vậy, để cho mấy người đó đối với mình tràn đầy thương hại. Có lúc, nàng thực sự muốn dứt khoát cùng bọn họ nói rõ ràng, nàng là sẽ không gả cho Lý Đại Phát kia, tình nguyện cô đơn cả đời tới già cũng sẽ không tùy tiện gả cho người như thế. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ, nàng không thể hành động theo cảm tính, nàng phải dựa vào chính mình từ từ hóa giải chuyện này mới phải, cho nên mỗi ngày đều chịu đựng mọi người dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng!

Vào một ngày đông chí, thời tiết chuyển lạnh rõ ràng, người một nhà Tiết gia đều tụ tập ở trong phòng Tiết lão phu nhân ăn lẩu.

Ở giữa bàn bát tiên bày biện một cái nồi lẩu bằng đồng, đặt trên bếp lửa cháy rùng rục, ngọn lửa tỏa ta, vây quanh cái nồi lẩu dê kia, trên bàn bày thịt dê, rau dưa, cá viên, tôm tươi... người một nhà Tiết gia cũng đều ngồi ở xung quanh bàn bát tiên, Tiết lão phu nhân ngồi ở chính giữa như cũ, tay trái là Tiết Kim Văn, tay phải là Chu thị, Lý thị, Vô Ưu, Dung tỷ và Nghĩ ca đều ngồi ở bên dưới.

Tiết lão phu nhân còn chưa có động đũa, theo quy củ là ai cũng không thể động đũa trước, cho nên, Tiết lão phu nhân cầm đũa lên, cười nói: "Ngày đông chí lái đến rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, lại một năm nữa đã qua, lão bà ta đây càng ngày càng già thêm!"

"Nương, thân thể người còn rất khỏe mạnh!" Tiết Kim Văn vội vàng cười nói.

"Thân thể của ta thì ta tự biết, cánh tay và chân lại không bằng năm ngoái rồi. Được rồi, không cảm râm nữa, bọn nhỏ đều đói, ăn mau đi, Yên nhi, cho thịt dê và cá viên vào nồi đi!" Tiết lão phu nhân quay đầu dặn dò Yên nhi đứng sau lưng.

"Vâng" Yên nhi vội vàng lên tiếng, cùng một nha đầu khác bưng thịt dê và cá viên lên cho vào trong cái nồi lẩu bằng đồng.

Lúc này, trong phòng nóng hổi, còn tỏa ra mùi thơm của thịt dê và cá viên. Đừng nói, ngửi thấy được mùi thơm như vậy, Vô Ưu thật đúng là đói bụng! Sờ bụng một cái, nghĩ thầm: nàng tưởng niệm tới thời hiện đại, gia vị gì đều có, gà vịt tất cả các loại rau quả cũng có đều có. Ôi, tuy chỉ có thịt dê, cá viên và mấy thứ rau xanh đơn giản, mặc dù không phải là thịt dê nướng, nhưng nàng thích ăn nhất là lẩu cũng được rồi. Mắt thấy trong nồi thịt dê đã thành màu trắng, lập tức có thể ăn, Vô Ưu cầm đũa lên, vừa định gấp mấy miếng thịt dê trong cái lẩu đồng là có thể ăn rồi.

Lúc này chỉ thấy Hồng Hạnh bưng một khay đi vào, khẽ nhún người nói: "Lão thái thái, mới vừa rồi cửu lão gia cho người đưa một nồi thịt heo mới hạ tới đây, nói là để Lão thái thái, Đại gia, Đại nãi nãi, Nhị nãi nãi và các thiếu gia tiểu thư ném thử một chút !"

Nghe xong lời này, Vô Ưu khẽ nhíu mày, nghĩ thầm: trước kia Lý gia keo kiệt như vậy, lễ mừng năm mới đưa cũng chỉ lấy lệ cho có, bây giờ thật là chịu bỏ công sức nha!

Tiết lão phu nhân nghe xong lời này, trừng mắt nhìn lướt qua trong khay nào là lỗ tai heo, gan heo, đầu heo các thứ, sau đó dặn dò, nói: "Khen thưởng cho người đưa đồ đến! Đứng rồi, cầm hai con gà điền trang vừa mới đưa qua đưa cho hân, nhớ hướng cửu lão gia gửi lời hỏi thăm!"

Nghe được lời này của lão thái thái, Vô Ưu không khỏi có chút khó chịu, đồ điền trang của nàng tại sao phải cho nhà của tên súc sinh kia? Hơn nữa lão thái thái nói chuyện đối với Lý gia này vô cùng khách khí. Nàng liếc mắt nhìn Tiết Kim Văn và Chu thị, phát hiện vẻ mặt của bọn họ cũng như thường ngày, không ai nói gì với ai, xem ra bọn họ đã sớm ngầm hiểu rồi!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68-1: Thanh lý điền trang(1)

"Dạ, Lão thái thái." Hồng Hạnh vội vàng lên tiếng. Lúc này, Lý thị đứng lên, đưa tay tiếp nhận cái khay từ tay Hồng Hạnh, nói: "Người đi đi!" Hồng Hạnh xoay người nhanh chóng đi rồi.

Lý thị bưng cái khay đi tới trước mặt Tiết lão phu nhân, cười nói: "Lão thái thái, người có muốn ném thử lỗ tai heo ngày một chút không ạ?"

"Răng ta yếu rồi, không cắn nổi, cho Kim Văn và Nghĩ ca ăn đi, hai người bọn họ thích ăn cái này nhất!" Tiết lão phu nhân lắc lắc đầu nói.

Yên nhi vội vàng bưng đĩa đựng lỗ tai heo, đặt ở trước mặt Tiết Kim Văn, lại gấp ra một chút đặt ở trước mặt Nghĩ ca. Lý thị lại cười nói: "Lão thái thái, vậy không bằng ăn một chút thịt của cái đầu heo này đi, thịt rất mềm!"

"Được." Tiết lão phu nhân gặt đầu, Lý thị rất vui mừng bảo Yến nhi gấp thịt của đầu heo đặt ở trước mặt Lão thái thái.

Sau đó, Lý thị liền đưa khay cho Yến nhi, mình đi tới trước mặt Chu thị, cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ có muốn ăn chút gì không? Đầu heo, gan heo, hay là lòng heo?"

"Thân thể ta không khỏe, buổi tối không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, mọi người ăn đi!" Chu thị giật giật khóe miệng nói.

"Thật sao? Tỷ tỷ không có lộc ăn rồi." Lý thị vừa cười vừa nói một câu, liền đi tới trước mặt Vô Ưu, tươi cười hơn hờ nói: "Nhị tỷ, con muốn ăn cái gì? Lỗ tai heo ăn rất giòn, phụ thân con và Nghĩa ca đều thích, không bằng con cũng ném thử một chút?"

Thật ra thì, kiếp trước nàng rất thích ăn lỗ tai heo, bây giờ thấy lỗ tai heo thì nàng lại nhớ đến gương mặt heo của Lý Đại Phát, mới vừa rồi nàng cảm thấy rất đói bụng, nhưng hiện tại nàng cũng không muốn ăn gì nữa, cho nên vội vàng cự tuyệt nói: "Cám ơn Nhị nương, ta không thích ăn lỗ tai heo!"

"Vậy thì ăn gan heo được không? Gan heo rất bổ máu nha, nữ nhân nên ăn gan heo nhiều mới tốt." Nói xong, Lý thị liền xoay người bưng từ trong khay bưng ra một đĩa gan heo, vừa định bưng đến trước mặt Vô Ưu.

Không ngờ, Vô Ưu một mực cự tuyệt: "Cám ơn Nhị nương, mấy ngày nay ta không ăn mặn!" Dĩ nhiên nàng biết hiện tại Lý thị lôi kéo nàng là có ý gì, hơn nữa còn đưa đồ ăn của Lý gia cho nàng ăn, dù nàng có đói chết, cũng sẽ không ăn đồ ăn của họ!

Nghe nói như thế, Lý thị khẽ giật mình, nói: "Không ăn mặn sao? Sao lại đột nhiên không ăn mặn được nhỉ?"

Vô Ưu đưa tay gấp cái thìa ở trong cái nồi lẩu bằng đồng vào trong chén mình, nói: "Dạ đây của ta có chút không ổn, cho nên mấy ngày nay vẫn ăn chay!"

Nghe nói như thế, Lý thị giật giật khóe miệng, nói: "Thật là không may, Dung tỷ, con ăn hết gan heo này đi!"

"Người khác không ăn, con cũng vậy không ăn!" Dung tỷ cũng không nề mặt.

Lý thị không khỏi có chút không vui, thả cái đĩa vào lại cái khay Yến nhi đang bưng trong tay, sau đó xoay người đi tới vị trí của mình ngồi xuống, cầm đĩa lên vừa gấp thịt dê trong nồi lẩu vừa nói: "Ồi, thật là đáng tiếc, ta nói cho đệ đệ nhà nương ta biết là Nhị tỷ thích ăn sườn, bọn họ nói ngày mai lập tức đưa một ít sườn qua đây đây!"

"Thật là không khéo, ta không ăn được rồi, Nghĩa ca và Dung tỷ có lẽ là thích ăn, các người được lộc ăn rồi!" Vô Ưu mới sẽ không nhận phần ân tình này.

Nghe nói như thế, có lẽ Lý thị cũng biết hôm nay Vô Ưu cố ý nói mình không ăn mặn được, cho nên tay cầm đĩa hơi cứng lại một chút, sau đó ở ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, cắn răng nói: "Bây giờ không ăn được cũng không cần gấp gấp, dù sao về sau con có rất nhiều cơ hội được ăn!"

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn và Chu thị đều nhìn về phía bà ta, về mặt ai cũng có chút lo lắng, có lẽ là sợ bà ta nhất thời nói lỡ miệng? Trong lòng Vô Ưu đã sớm sáng tỏ, nhìn về mặt của mọi người và lời nói của Lý thị, nàng không khỏi nhếch khóe miệng cười lạnh, nói: "Vô Ưu sợ là không có cái phúc đó đâu!"

"Chưa chắc đâu! Cái này con nói không tính, ta nói cũng không tính." Nói xong, cười cười nhìn về phía Tiết lão phu nhân.

Tiết lão phu nhân nhìn lướt qua Vô Ưu, mau mau nói một câu: "Cũng chỉ là ăn heo hấp cách thủy, sườn heo,.... các người lại nói nhiều như thế? Nhanh ăn thịt dê đi, có cá viên, còn có cái thìa, gấp cho Vô Ưu thêm một chút cái thìa nữa!"

Nghe Tiết lão phu nhân nói, bọn nha đầu vội vàng bỏ thêm thịt dê vào trong nồi lẩu, Lý thị cũng không nói gì thêm, tất cả mọi người đều cúi đầu ăn. Vô Ưu đã ăn cái thìa trong chén, không khỏi mắng thầm cái đồ Lý gia nhiều chuyện, vì cái gì hết lần này đến lần khác vào lúc đang ăn thịt dê lại có tình đưa thịt heo đến, tối nay nàng chỉ ăn được mấy cọng rau, còn có sườn lợn áp chảo, đoán chừng một đoạn thời gian rất dài sau này nàng cũng không thể ăn! Nhưng mà nàng lại bị mất hai con gà nhà.

Ăn uống một lúc lâu sau, Tiết lão phu nhân cười nói: "Thịt dê này ăn ngon hơn so với thịt dê mua ở chợ, đúng là đồ mình nuôi cái gì cũng tốt!"

"Đúng vậy, con cũng thấy là thịt mua ở chợ không ngon bằng! Còn rau cũng rất tươi. Xem ra trong nhà có một điền trang đúng là có lộc ăn rồi!" Tiết Kim Văn cũng phụ họa với mẫu thân.

"Thiếp nghe nói rất nhiều quan lại quyền quý ăn cái gì cũng là đồ do điền trang nhà mình tự nuôi trồng, nói là ăn cá tôm đều là nuôi ở nước suối chứ." Chu thị ở một bên cười nói.

Ăn hết rau xanh trong chén, Vô Ưu nghĩ thầm bây giờ điền trang nuôi có gà, có vịt, có dê, có heo, có cá, còn trồng các loại rau dưa, đều là thực phẩm sạch tự nhiên, đây chính là mơ ước tha thiết của nàng ở hiện đại, không ngờ đi tới cái thế giới như thế này mà lại có lộc ăn!

Lúc này, Lý thị bỗng nhiên lại lên tiếng: "Vô Ưu, về sau cái điền trang đó có thể dành một mảnh đất để nuôi heo, người Đại Tề chúng ta đều thích ăn thịt heo, con cũng biết đó, nếu mở một cửa hàng thịt, nếu như là mua đi bán lại thì lợi nhuận rất ít, còn mình tự nuôi heo rồi giết thịt, lợi nhuận có thể tăng gấp đôi đó!"

Nghe Lý thị nói, Vô Ưu không khỏi cười nói: "Điền trang của ta trông đều là được liệu thượng đẳng, chỉ nuôi đủ ăn mấy con súc vật ở trong nhà chúng ta thôi, ngoài ra sẽ không nuôi mấy loại khác, điền trang đều là mùi thơm của thảo dược, nếu nuôi heo nhiều như vậy chẳng phải là thói chết sao!"

Câu nói đầu tiên làm mấy người ngồi ở trên ghế đều bật cười, sau lưng bọn nha đầu cũng cười, mặt Lý thị có vẻ giận liếc mắt, nhỏ giọng nói một câu: "Hừ, chỉ sợ về sau không do ngươi làm chủ!"

Bởi vì tất cả mọi người ngồi ở đây đều đang ăn uống, hơn nữa lão Tiết phu nhân lại bị chút lảng, cho nên có thể nghe được lời này của Lý thị chỉ có Dung tỷ, Nghĩa ca và Vô Ưu. Nghe được câu đó của Lý thị, Vô Ưu còn muốn phản bác, nhưng mà nghĩ lại, vừa rồi bà ta nói câu đó là có ý gì? Tại sao điền trang của nàng mà bà ta lại nói nàng không thể làm chủ được? Nàng không làm chủ được vậy thì người nào có thể định đoạt? Đưa mắt nhìn chăm chăm Lý thị, chỉ thấy bà ta giống như đang rất há hê. Sau đó, Vô Ưu liền cúi đầu, trong lòng đột nhiên hiện ra một cái ý niệm: Điền trang? Điền trang? Đúng rồi, không trách được Lý gia nhất định phải cưới nàng bằng được, chẳng lẽ là bởi vì cái điền trang kia của mình? Nhớ tổ mẫu đã từng nói, điền trang này do chính tay nàng mua nên sau này Tiết gia chắc chắn sẽ không lấy, là để cho lúc nàng thành thân làm của hồi môn. Chẳng lẽ Lý gia coi trọng cũng không phải Tiết Vô Ưu nàng, mà là cái điền trang mình hao tốn rất nhiều tâm huyết xây dựng nên?

Đúng rồi! Có lẽ chính là như vậy. Mặc dù Tiết gia cũng coi là nhà quan lại, nhưng phụ thân mới làm quan Lục phẩm, ở kinh thành mà nói cũng chỉ như con tôm con tép, lại nói tổ tiên Tiết gia cũng không có sản nghiệp nào, có hai cái cửa hàng, mấy trăm mẫu đất sau này tất cả đều thuộc về Nghĩa ca, tuyệt đối không thể nào để cho nữ nhi làm của hồi môn, cho nên Lý gia cũng sẽ không coi trọng thứ gì của Tiết gia, mà nàng rất nổi tiếng là con ma bệnh ở bên ngoài, cũng rất nhiều người không dám cưới nàng, kỳ lạ là Lý Đại Phát lại nhào tới, coi trọng vẻ đẹp của nàng sao? Vậy càng không thể nào. Mặc dù nàng ở kiếp này mặt mũi không xấu xí, chỉ được xem là thanh tú, nhưng còn cách xinh đẹp rất xa, bên ngoài những cô nương đẹp hơn nàng có rất nhiều, Lý Đại Phát không thể nào vừa gặp đã thích mình được, xem ra Lý gia nhất định là bị ma quỷ ám ảnh, nhìn trúng điền trang của mình rồi. Hừ! Vô Ưu không khỏi cười lạnh một tiếng. Bọn họ trái lại rất biết tính toán, cưới nàng dâu còn được ôm thêm một khối tài sản.

Thất thần một lát, Vô Ưu thay đổi nét mặt, vô tình bắt gặp ánh mắt Dung tỷ đang nhìn nàng, hơn nữa còn giống như ánh mắt có chút há hê, bị Vô Ưu nhìn lại, Dung tỷ vội vàng cúi đầu ăn giả bộ đang ăn. Thấy tình cảnh này, Vô Ưu càng thêm khẳng định suy đoán của mình, xem ra bọn người Lý thị cũng biết tất cả, chờ để xem chuyện cười cười của mình đây. Đoán chừng nàng dù có mang theo đồ cưới thành thật gả đi sống qua ngày cũng không dễ chịu, bọn người Lý gia sẽ uống máu của nàng, ăn thịt của nàng, ngay cả xương cũng sẽ ăn sạch sẽ, không lưu lại một mẫu vụn nào. Nghĩ tới đây, cả người lạnh lẽo! Không được, nàng nhất định phải nghĩ ra cách phá hủy hôn sự này mới được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi ăn cơm tối xong, mọi người đều ngồi trong phòng Tiết lão phu nhân trò chuyện, Vô Ưu viện cớ mệt nhọc, trở về phòng.

Vừa về tới phòng của mình, Liên Kiều đi theo sau lưng Vô Ưu nói: "Nhị tiểu thư, lời nói của Nhị nãi nãi làm người mất hứng sao?"

Vô Ưu liếc mắt nhìn Liên Kiều, vừa rồi nàng đứng hầu hạ ở bên cạnh, cho nên những lời trên bàn cơm nàng đều nghe được hết. Nghe Liên Kiều hỏi, Vô Ưu xoay người ngồi ở bên giường, hừ lạnh một tiếng: "Hừ, ta sẽ không để bà ta làm ảnh hưởng đến tâm tình của ta đâu. Được rồi, đừng nói nhảm, nhanh làm cho ta chút thức ăn đi, thịt dê ngon như vậy mà ta vẫn chưa ăn được một miếng nào đó!"

"Nô tỳ cũng biết tối hôm nay Nhị tiểu thư chưa có ăn gì, hay là lấy thịt dê và rau xanh làm canh thịt dê? Cũng ngon như thịt dê nướng đấy ạ!" Liên Kiều cười nói.

"Ừ, nấu canh thịt dê, làm nhanh đi! Nhanh đi!" Vô Ưu thúc giục.

"Nhị tiểu thư người chờ một lát!" Nói xong, Liên Kiều đi nhanh ra ngoài lấy thịt nấu canh.

Sau khi Liên Kiều đi, nụ cười ở khóe miệng Vô Ưu dần dần biến mất. Có cách nào để nàng hóa giải nguy cơ lần này đây? Cau mày thật lâu, nàng nghĩ chuyện này phải giải quyết từ trên xuống mới được. Không phải Lý gia nhìn trúng đồ cưới của nàng sao? Chính là cái điền trang đó, vậy thì giải quyết từ chỗ này, nếu như nàng không có cái điền trang thì có phải Lý gia sẽ lập tức hủy hôn hay không? Cái này chỉ là một phần, còn là bởi vì dù sao mình còn có xương ché được liệu, còn có bản lãnh thâm bệnh, có lẽ Lý gia nhìn trúng còn có điểm này nữa? Nếu là như vậy thì thật là khó khăn. Xem ra lần này nàng cần tìm đường sống trong cõi chết rồi, chắc là phải bán xương ché được và điền trang kia luôn, hơn nữa nếu còn mắc một khoản nợ nữa sẽ càng tốt hơn, đến lúc đó đoán chừng người của Lý gia ngay lập tức sẽ quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ là không muốn có chút quan hệ nào với nàng đâu?

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68-2: Thanh lý điền trang(2)

Không lâu sau, Liên Kiều bưng một chén to nóng hổi thơm ngát canh thịt dê đi vào, đặt canh thịt dê ở trên bàn bát tiên, cười nói: "Nhị tiểu thư, canh thịt dê ngon lắm!"

"Sao nhanh vậy?" Thấy thức ăn ngon, Vô Ưu vội vàng đứng dậy đi tới bàn bát tiên ngồi xuống, cúi đầu vừa ngửi thấy mùi thức ăn ngon, không khỏi nói: "Thơm quá!" ở kiếp trước nàng chính là một người tham ăn, chỉ cần có đồ ăn ngon là mọi chuyện buồn phiền cũng tan thành mây khói. Sau đó, nàng liền cúi đầu bắt đầu thưởng thức thức ăn.

Liên Kiều đứng hầu hạ ở trước mặt Vô Ưu cả buổi rồi mới cẩn thận nói: "Nhị tiểu thư, thật ra thì người có thể đi thỉnh cầu lão thái thái, trong nhà này mọi chuyện lớn nhỏ đều do lão thái thái làm chủ, bây giờ lão thái thái thương người như vậy, chỉ cần người đi cầu xin lão thái thái, chắc chắn sẽ không gả ngài cho Lý Đại Phát!"

Nghe nói như thế, ăn uống cũng vừa xong, Vô Ưu đặt đôi đũa xuống, nói: "Chuyện này ta đã nghĩ tới, thế nhưng chuyện lần này còn liên quan đến mặt mũi của Tiết gia, thanh danh của ta ở bên ngoài đã không tốt rồi, nếu như lần này không gả tới Lý gia, sợ rằng về sau rất khó gả ra ngoài, trong nhà cũng không hi vọng có một bà cô không ai thèm lấy. Hơn nữa, lão thái thái là người mê tín, lần này đi chùa Bạch Mã xin xăm hết lần này tới lần khác đều là sao Hồng Loan chiếu sáng, cho nên người càng thêm tin tưởng việc nhân duyên này là do ông trời sắp đặt! Ban đầu phụ mẫu ta còn do dự, bởi vì lão thái thái đi cầu được lá xăm này, bọn họ cũng đã hạ quyết tâm, chẳng qua là sợ nếu ta biết sẽ không chịu nổi, cho nên mới gạt một mình ta thôi. Ta nghĩ mình đi van xin cũng không thay đổi được cái gì, cho nên thay vì chúng ta đi cầu người không bằng tự suy nghĩ cách hóa giải!"

Nghe nhị tiểu thư nói như vậy, Liên Kiều vội vàng hỏi: "Nói như vậy là người đã nghĩ ra được biện pháp?"

"Bây giờ trên tay chúng ta còn bao nhiêu tiền?" Vô Ưu không có trả lời Liên Kiều liền hỏi.

Liên Kiều trái phải suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Tiền thu hoạch mùa vụ của điền trang, hơn nữa mấy tháng này xưởng chế được cũng có tiền lời, còn có tích góp từng tí một, tính ra có khoảng hai ngàn lượng!"

Nghe thấy con số này, Vô Ưu gật đầu một cái, nói: "Không ngờ lại có nhiều như vậy!" Không trách Lý gia lại coi trọng nàng, nàng thật đúng là một cây rụng tiền, nhưng mà bọn họ cũng không biết mình có nhiều tiền lời như vậy, nếu là biết có nhiều tiền, khẳng định là có thể dùng mọi thủ đoạn!

"Đúng vậy, xưởng chế được làm ăn khá vô cùng! Còn có điền trang trồng trọt được liệu, nhưng trồng trọt hoa màu có lợi hơn nhiều." Liên Kiều cười nói.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Vô Ưu dặn dò: "Ngày mai ngươi theo ta đi đến điền trang một chuyến, nếu như ngày mai có ai hỏi, ngươi hãy nói đi cùng ta tới điền trang nuôi gà vịt gì đó, tiện thể giải sầu!"

Nghe được chủ tử dặn dò, Liên Kiều vui mừng ra mặt nói: "Vâng. Đã mấy ngày rồi không có đi đến điền trang!"

"Nhớ lấy theo hết toàn bộ ngân phiếu! Chúng ta có chút tiền này dù là ai cũng không thể nói, biết không?" Vô Ưu dặn dò.

Nghe lời này, lại thấy sắc mặt Nhị tiểu thư nặng nề, Liên Kiều biết chắc là có lý do, cho nên không dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu. "Liên Kiều hiểu!"

"Không còn sớm, dọn dẹp rồi nghỉ ngơi đi!" Vô Ưu đưa tay đẩy chén sứ trước mặt, sau đó đứng dậy đi tháo trang sức. Liên Kiều vội vàng thu dọn chén, đã chuẩn bị sẵn giường cho Vô Ưu, hầu hạ đến lúc Vô Ưu buồn ngủ mới tắt đèn, nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng lại cửa phòng.

Nằm ở trên giường, Vô Ưu nhìn đỉnh màn màu xanh một lát, liền nhắm hai mắt lại. Nàng phải ngủ thật ngon, ngủ ngon giấc, ăn cơm no mới có thể nghĩ ra biện pháp tốt nhất để hóa giải vấn đề vô cùng khó khăn trước mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vô Ưu dẫn theo Liên Kiều lên xe ngựa một đường ra khỏi cửa thành, hướng điền trang ở ngoài thành chạy đi. Xuống xe ngựa, Liên Kiều vừa gõ cửa chính, Vương Nhi và Ngọc Trúc thấy là nhị tiểu thư tới, vội vàng niềm nở tiến lên thỉnh an.

"Thỉnh an Nhị tiểu thư!" Vương Nhi và Ngọc Trúc cùng hành lễ.

"Miễn lễ! Khoác bên ngoài là áo choàng lông chồn màu trắng, Vô Ưu nói xong, liền thả tầm mắt nhìn khắp bốn phía của điền trang, bây giờ đang là mùa đông lạnh lẽo, cho nên khắp nơi đều là một vẻ mờ mịt, cũng không có màu xanh của lá cây, chỉ có vài cây bốn mùa như cây tùng, sen trong hồ cũng đã tàn, và mấy con gà vịt ở nơi xa xa kia còn sống. Ở nhà bức bối mấy ngày nay, đi tới nơi này hít thở không khí mới mẻ, tâm tình của nàng cũng đỡ hơn rất nhiều!

"Nhị tiểu thư, bên ngoài lạnh lẽo, mau vào trong nhà đi!" Vương Nhi khom lưng nói xong, liền bảo Ngọc Trúc nhanh đi bưng chậu than.

"Ừ." Vô Ưu gật đầu một cái, đi thẳng về phía phòng chính ở trước mặt. Vương Nhi vội vàng đi theo.

Sau khi vào phòng, Ngọc Trúc đã bưng hai chậu than đi vào, cũng bưng cho Vô Ưu ly trà nóng, còn cầm một lò sưởi tay đi vào, chỉ trong chốc lát, trong phòng cũng rất ấm áp, Liên Kiều hầu hạ Vô Ưu cởi áo choàng ra, lộ ra bên trong vài bông màu đỏ, Vô Ưu ngồi ở trên cái đệm vài bông, cái lò sưởi tay để trên đầu gối, sau khi nhấp một hớp trà nóng, cảm giác cả người ấm áp hơn nhiều, mới mở miệng hỏi: "Mấy ngày nay trong trang có xảy ra chuyện gì không?"

"Bẩm Nhị tiểu thư, trời rất lạnh nên cái gì cũng không cần dọn dẹp, chỉ có gà vịt dê thì cho ăn chút cỏ khô hay gì đó, cho nên cũng không có chuyện gì ạ." Vương Nhi vội vàng trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó hỏi: "Được liệu đã được phơi chưa?"

"Trong ngày lúc thời tiết tốt đã được phơi, hơn nữa cũng đã phân loại được liệu theo từng loại, đợi đầu mùa xuân sang năm nhất định có thể bán được giá tốt!" Vương Nhi trả lời.

"Ừ, ngươi làm việc là ta rất yên tâm." Vô Ưu hài lòng gật đầu một cái.

Lúc này, Ngọc Trúc lại đi vào, bưng cái khay trong tay, Vương Nhi vội vàng cười nói: "Nhị tiểu thư, đây là hoa cúc, hoa quế thu hoạch vào mùa thu dùng làm điểm tâm, chờ Nhị tiểu thư tới để hiếu kính ngài đây!"

Nghe được lời Vương Nhi nói, Vô Ưu quay đầu nhìn cái khay trong tay Ngọc Trúc quả nhiên ở bên trong có mấy đĩa bánh ngọt tinh xảo, không khỏi cười hỏi: "Đây đều là do người làm?"

"Là nô tỳ học làm, làm không được ngon, Nhị tiểu thư đừng cười chê!" Lúc Ngọc Trúc nói lời này còn mang theo chút ngượng ngùng trên mặt ửng đỏ, có thể nhìn ra được Ngọc Trúc là người rất hay xấu hổ, là một nữ hài tử rất hướng nội, trái lại làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, hơn nữa cũng chịu học hỏi, nên Vô Ưu rất là yêu thích nàng.

Vô Ưu đưa tay cầm một khối bánh ngọt từ trong đĩa, đưa đến miệng, nhai một lúc lâu, cười nói: "Mùi vị cũng không tệ lắm! Chỉ là hơi ngọt một chút, lần sau nhớ bớt một chút đường và dầu là được."

"Nghe chưa? Lần sau ít bỏ đường và dầu!" Vương Nhi vội vàng nói với muội muội.

"Nô tỳ biết." Ngọc Trúc vội vàng gật đầu.

Sau khi Vô Ưu ăn xong một khối điểm, Vương Nhi liền tiến lên cười nói: "Nhị tiểu thư, trời lạnh như vậy sao người và Liên Kiều cô nương lại tới? Có phải là có chuyện gì muốn dặn dò hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn Vương Nhi, nghĩ thầm: quả thật là rất lạnh lợi, chuyện này cũng đã nhìn ra. Sau một khắc, nàng liếc mắt nhìn Liên Kiều, Liên Kiều hiểu ý, vội vàng nói với Ngọc Trúc ở bên cạnh: "Ngọc Trúc, không phải người lần nào cũng hỏi ta rất nhiều chuyện về thảo dược sao? Đi, ta giải thích cho người!"

"Được! Nhị tiểu thư, Ngọc Trúc cáo lui." Hướng về phía Vô Ưu chào một cái, Ngọc Trúc và Liên Kiều cùng đi ra ngoài.

Cửa phòng được khép lại, trong phòng nhỏ chỉ còn lại có Vô Ưu ngồi ở chính giữa và Vương Nhi đứng ở trong phòng, lửa ở trong chậu than phát ra tiếng lách cách. Vô Ưu chậm rãi đứng lên, đặt lò sưởi tay ở trên bàn, từ từ đi tới trước mặt Vương Nhi, nói: "Hôm nay ta đến đúng là có chuyện muốn căn dặn người!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi nghĩ: có thể để cho Nhị tiểu thư trời rất lạnh còn tự mình chạy tới đây một chuyến, nhất định là chuyện quan trọng rồi, cho nên vội vàng cúi đầu nói: "Nhị tiểu thư xin cứ việc căn dặn, Vương Nhi nguyện ý vì Nhị tiểu thư nhảy vào nước sôi lửa bỏng!"

Lời Vương Nhi làm Vô Ưu bật cười. "Không nghiêm trọng như vậy đâu, sẽ không để cho người nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chỉ là chuyện này đòi hỏi làm phải kín đáo, không để cho bất kỳ người nào biết, bao gồm phụ mẫu của người, còn có muội muội Ngọc Trúc nữa!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi nhìn Vô Ưu một cái, liền vội vàng nói: "Lời Nhị tiểu thư nô tỳ nhớ kỹ!"

Thấy nàng rất là chăm chú nghiêm túc, Vô Ưu hài lòng gật đầu, sau đó lấy từ trong ống tay áo ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho Vương Nhi, Vương Nhi vừa nhìn thì biết rõ là ngân phiếu, nhận lấy, cúi đầu mở ra nhìn, thấy là bốn tờ ngân phiếu năm trăm lượng, tổng cộng hai ngàn lượng bạc, không khỏi nói: "Hai ngàn lượng?"

Vô Ưu gật đầu, nói: "Hai ngàn lượng bạc này ta muốn người giúp ta mua mấy trăm mẫu đất tốt ở bên ngoài kinh thành, giá cả không thành vấn đề, chỉ cần đất tốt là được!"

"Dù sao kinh thành cũng nằm dưới chân thiên tử, đất tốt thì mắc tiền, hơn nữa không phải là vào lúc nào cũng có thể mua được, sợ rằng phải mất một khoảng thời gian tìm kiếm." Vương Nhi suy nghĩ một chút trả lời.

"Cái này không cần gấp gáp, dù sao ngày mùa đông công việc ở điền trang cũng không nhiều, người có thể từ từ đi tìm người bán, nhưng nhất định phải che giấu tai mắt người, đừng để cho người khác biết thân phận của người. Cũng may Tiết gia chúng ta ở kinh thành không phải là nhà có tiếng, đoán chừng người biết người cũng không nhiều." Vô Ưu nói.

"Vâng". Vương Nhi gật đầu.

"Lần này ta tới đây là vì chuyện này, và lại chỉ là tới đây nhìn một chút, điền trang này thật là yên tĩnh, mới có mấy ngày không đến ta thật là nhớ! Đúng rồi, Ngọc Trúc nhận thức chữ như thế nào? Nếu như người không có thời gian, tìm tiên sinh ở vùng lân cận để cho nàng đi học, dù sao mùa đông cũng không có cây gì sống được, những thứ gà vịt kia thì để cho hai tiểu nha đầu trông coi là được rồi!" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Vương Nhi cười nói: "Nhị tiểu thư còn nghĩ đến Ngọc Trúc, mấy ngày nay nàng cũng rất cố gắng, biết rất nhiều chữ, vẫn luôn bảo là muốn giống như Nhị tiểu thư sau này làm nữ y! Nô tỳ nói người sao có thể so sánh với Nhị tiểu thư được, chẳng qua người chỉ là một nha đầu thôi."

"Chuyện này và thân phận có quan hệ gì? Chỉ cần nàng chịu khó học hỏi, cái gì cũng có thể, người ngàn vạn lần đừng đánh mất nhiệt tâm của nàng, ngược lại ta thấy nàng lại là một nhân tài học y, đúng rồi, nghe nói ở gần đây không phải có một đại phu đi chân trần cũng tạm được sao? Không bằng người để Ngọc Trúc đi theo bà ấy học một chút y thuật cơ bản, ta không có nhiều thời gian dạy nàng, đợi nàng học được chút căn bản, ta có thể bồi dưỡng nàng một chút!" Vô Ưu cười nói.

"Hai huynh muội tiểu nhân gặp được Nhị tiểu thư thật đúng là gặp được đại quý nhân, Ngọc Trúc biết người yêu thích nàng như thế, nàng nhất định sẽ rất vui mừng!" Vương Nhi cảm kích nói.

"Chủ yếu là do hai người chịu vươn lên, chỉ cần các người cố gắng làm, cuộc sống sau này nhất định không tệ." Vô Ưu nói.

"Tiểu nhân nhớ." Vương Nhi gật đầu một cái.

"Ta có chút mệt mỏi, người đi xuống trước đi!" Vô Ưu nói.

"Không biết cơm trưa Nhị tiểu thư muốn ăn cái gì? Bây giờ có vịt hoang, không biết người thích chiên dầu hay là hầm?" Trước khi lui ra trước, Vương Nhi hỏi thăm.

Nghe có vịt hoang, Vô Ưu nhũn mày, nói: "Quá nhiều mỡ, cơm trưa chuẩn bị mấy món ăn thanh đạm là được!"

"Vâng. Tiểu nhân xin cáo lui." Nói xong, Vương Nhi liền cúi đầu lui ra ngoài.

Sau khi Vương Nhi đi, Vô Ưu lấy lò sưởi tay ở trên bàn đi vào bên trong, thấy trong phòng ngủ mặc dù lâu ngày không người ở, nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, chắc là mỗi ngày đều có người tới đây quét dọn, sờ sờ chán đệm, cũng rất mềm mại, chắc là thường được cầm ra phơi lúc có ánh nắng mặt trời? Quét dọn nơi này ... Chuyện này đều là Ngọc Trúc đảm nhận, ngược lại nàng là một người rất thoải mái!

Mặc dù bên ba một đường, nhưng Vô Ưu không có mệt mỏi, đi tới trước cửa sổ, đưa tay khe khẽ đẩy mở một cửa sổ nhỏ có khắc hoa, gió lạnh bên ngoài liền thổi vào, lướt ở trên mặt, rất lạnh lẽo, bởi vì trước mặt cũng không có kiến trúc đồ sộ, cho nên ở nơi này tầm nhìn cũng rất tốt, gần như có thể thấy được hết một nửa điền trang, cây cỏ thụ rừng lá, đồng ruộng trồng trái, chim sẽ nhún nhảy ở nhánh cây phía trước, đình nghỉ mát, sen tàn, hồ nước.

Đây là một bức tranh nông thôn tựa như chốn bồng lai tiên cảnh đều là ước mơ từ kiếp trước của nàng, trải qua nhiều năm cố gắng như vậy thật không dễ dàng mới có được chẳng lẽ muốn nàng phải vứt bỏ sao? Nói thật, thật sự là nàng không nỡ! Nhưng nếu như không bỏ đi, như vậy nửa đời hạnh phúc về sau của nàng không thể nào hi vọng được nữa, suy nghĩ cả đời về sau là cùng với cái người tai to mắt lớn kia ở cùng nhau, hơn nữa là còn chung giường chung gối, trời ạ! Nàng không cần, nàng tình nguyện bỏ đi vật ngoài thân này. Điền trang sau này có cơ hội vẫn còn có, cũng không nên nhất thời nóng lòng, Vô Ưu chỉ có thể an ủi mình như vậy. Nhìn lại điền trang này thêm một lần, nàng mới đóng cửa sổ, đầu có chút mơ màng, nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Buổi trưa hôm đó, Vương Nhi bảo Ngọc Trúc nấu thức rất là thanh đạm, một cá hấp, một rau xanh xào, một ngó sen trộn dấm đường và một canh trứng gà, những thứ này đều là đồ ăn điền trang tự nuôi trồng, ăn được rất là ngon miệng mát lòng, suy nghĩ nếu như có thể ở lại chỗ này mấy ngày thì thật là tốt, chỉ là đây đều là ảo tưởng, người Tiết gia sẽ không đồng ý một người tiểu thư tuổi còn trẻ không lấy chồng tới ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tin mừng truyền đến

Sau buổi cơm trưa lại ngủ được một giấc, cuối cùng cùng với Vương Nhi và Ngọc Trúc nói chuyện một lát, Vô Ưu liền dẫn Liên Kiều hồi phủ!

Dọc theo đường đi, con ngựa chạy cực nhanh, xe ngựa cũng lắc lư vô cùng, mặc dù bên ngoài gió rất lạnh, nhưng trong tay Vô Ưu có lò sưởi tay, nàng cảm thấy rất ấm áp, ngược lại Liên Kiều vẫn luôn cau mày, vẻ mặt khó chịu.

Nhìn vàng trán Liên Kiều càng lúc càng nhăn, Vô Ưu rốt cuộc hỏi: "Hôm nay người bị gì? Khó chịu chỗ nào rồi hả?"

"Nhị tiểu thư, nô tỳ. Có thể. là bụng không tốt rồi!" Liên Kiều hai tay ôm bụng, vẻ mặt khổ sở khác thường trả lời.

"Hôm nay ăn đồ ăn thanh đạm như vậy, người còn có thể bị tiêu chảy? Trước kia lúc ở nhà ăn thịt cá cũng không bị đau bụng?" Vô Ưu không khỏi cau mày nói.

"Cái này không đúng nha, ai biết bụng nô tỳ đối với loại nào thức ăn nào khó chịu đâu!" Liên Kiều đau đến nổi eo cũng cong.

Thấy nàng thật sự khổ sở, Vô Ưu vén màn cửa lên nhìn ra bên ngoài, thấy về nhà vẫn còn rất xa, hai bên đường đều là rừng cây rậm rạp, chỉ là lúc này cũng không có trồng trọt cây gì, chỉ có cỏ dại màu xám trắng. Cho nên liền nói: "Nếu không để cho xe ngựa dừng lại, cho người đi đại tiện một chút?"

"Dạ." Bụng Liên Kiều vô cùng đau đớn nên vội vàng gật đầu một cái.

"Dừng xe!" Sau đó, Vô Ưu liền hướng bên ngoài hô. Một khắc sau, người đánh xe liền kéo chặt dây cương, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Liên Kiều nhanh nhanh vén rèm lên, liền nhảy xuống xe ngựa, ôm bụng chạy vào rừng cây ven đường đi đại tiện.

Ngồi ở trên xe ngựa, Vô Ưu nhàm chán vén màn cửa lên, nhìn ra phía ngoài cảnh tượng mùa đông, nghĩ thầm: Lúc trưa ăn đều là món ăn thanh đạm, vì sao bụng Liên Kiều lại bị tiêu chảy đây? Tiêu chảy? Vừa nghĩ tới tiêu chảy, mí mắt Vô Ưu lập tức rũ xuống, không khỏi nghĩ tới một chủ ý. Tiêu chảy,

tiêu chảy, nếu như được liệu nhà xưởng bảo chế cũng có thể làm cho người ta uống bị tiêu chảy, như vậy không phải có thật nhiều người sẽ tìm tới phá cửa tiệm cũng như đòi bồi thường, nói như vậy nàng nhất định phải đóng cửa xưởng chế được liệu, hơn nữa còn phải xuất ra một lượng lớn tiền để bồi thường, nhưng nàng lại không có nhiều tiền như vậy, chỉ phải đem tiền trang bán trả nợ, sau đó nếu như tiền bán tiền trang cũng không đủ trả nợ, như vậy nàng chẳng những không có bất kỳ tài sản nào, hơn nữa còn sẽ nợ ngập đầu, đến lúc đó đoán chừng người của Lý gia chẳng những sẽ không lấy nàng, hơn nữa chỉ sợ không muốn cùng nàng có một chút dính líu gì đi? Nghĩ tới đây, khoe miệng Vô ưu nở một nụ cười.

Chỉ là, nghĩ lại, làm như vậy đối với những bệnh nhân kia có phải là quá không công bằng hay không? Người mua thuốc là tin tưởng vào được liệu của mình, tuy nhiên nó làm cho người ta uống vào bị tiêu chảy, đó cũng làm quá trái với lương tâm. Hơn nữa Tôn tiên sinh chỉ trông chờ vào xưởng chế được này để nuôi sống gia đình, người ta tận tâm tận lực đi theo mình, như vậy chẳng phải là lừa gạt người ta sao? Còn có Vương Nhi, Ngọc Trúc và mấy gã sai vặt tiểu nha đầu, nếu như không có tiền trang, vậy bọn họ phải sống như thế nào đây? Nghĩ tới đây, Vô Ưu lại hết đường xoay sở. Chuyện này không gấp được, dù sao vẫn còn thời gian, cần phải suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn sau!

Không lâu sau, Liên Kiều đã trở lại xe ngựa, cả người nhẹ nhõm, xe lại bắt đầu chạy.

Liên Kiều nhìn ra bên ngoài ngắm phong cảnh, bây giờ trời rất là lạnh, cũng không có cảnh gì đẹp mắt, cho nên vội đưa ánh mắt nhìn bên trong xe, thấy Nhị tiểu thư ngậy người đang suy nghĩ chuyện gì đó, không khỏi cười nói: "Nhị tiểu thư, sao cả buổi người không nói gì thế? Không phải lại nghĩ đến hôn sự với Lý gia chứ?"

"Ngoại trừ chuyện này bây giờ ta còn có gì phải buồn phiền đâu?" Vô Ưu cười gượng.

"Đúng rồi, Nhị tiểu thư, nô tỳ lẩm miệng hỏi một câu, tại sao người lại gom hết tiền để mua đất vậy?" Liên Kiều nhỏ giọng nói.

Từ nhỏ Liên Kiều và Vô Ưu cùng nhau lớn lên, là người mà Vô Ưu tin tưởng nhất, cho nên hầu như mọi chuyện của của nàng Liên Kiều đều biết, bọn họ sớm chiều ở chung, nàng cũng không giấu được Liên Kiều cái gì, cho nên cười nói: "Không muốn cất tiền ở bên người nhiều như vậy, đổi thành đất đai, có lẽ sau này có thể có ích!"

"Như vậy cũng đúng." Ngay sau đó Liên Kiều gật đầu.

Xe ngựa vẫn lặc lư đi về phía trước, Vô Ưu cũng không có nói suy nghĩ trong lòng mình cho Liên Kiều, nếu không nàng nhất định sẽ ngạc nhiên, hơn nữa sẽ mắng Lý gia đề tiện, hạ lưu cộng thêm tham lam, nàng còn phải suy nghĩ thật kỹ nên làm chuyện này như thế nào mới được!

.....

Từng ngày vô vị trôi qua, thoáng một cái thời gian vụt qua đã gần một tháng, trong nháy mắt đã đến tháng chạp rồi, nước ở bên ngoài đóng thành băng, rất là lạnh giá.

Mấy ngày liên tiếp, Vô Ưu ở lý trong phòng nghiên cứu vị thuốc, trên thư án để một ít Đại Hoàng và Sinh Địa, hai thứ này đều là dược liệu có tính hàn, nếu như tẩm một ít bột của hai thứ này ở bên trong dược liệu, như vậy người uống thuốc sẽ bị tiêu chảy, đến lúc đó hiệu quả không tốt, người mua thuốc sẽ đi tìm tiệm thuốc, mà tiệm thuốc sẽ đổ trách nhiệm cho nơi bán dược liệu? Sở dĩ lựa chọn loại dược này, là bởi vì người bình thường uống loại thuốc này sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu như thân thể bệnh nhân yếu ớt mà uống loại thuốc này nói không chừng có thể mất mạng. Tuy nói vậy, nhưng nếu như bệnh nhân yếu ớt uống loại thuốc này thì phải làm sao để chăm sóc sức khỏe cho họ đây?

Nàng là một thầy thuốc, chức trách của nàng là giảm bớt khổ sở cho người bệnh, trị bệnh bằng thuốc, mà bây giờ nàng lại muốn dùng thuốc làm cho người bệnh càng đau đớn hơn, vậy thật không phải là mong muốn của nàng. Nhưng khi nhìn lên bầu trời, đã vào tháng chạp, cách lễ mừng năm mới còn không tới một tháng, thật sự nếu không hành động, chờ qua năm mới khi hôn sự định xuống với Lý gia, đến lúc đó rất khó để cứu vãn. Nhưng mà bây giờ ngoại trừ cách này, nàng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Trong lúc nàng lâm vào đường cùng, bên ngoài chợt truyền đến một trận ồn ào, giống như là đã xảy ra chuyện gì! Vô Ưu vừa nhú mày, không ngờ cửa bị đẩy ra, Liên Kiều hốt hơ hốt hải chạy vào, nói: "Nhị tiểu thư, trong cung phái tới một vị công công và hai cung nữ, bây giờ người đang ở đại sảnh, lão thái thái kêu người mau qua đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi sợ hãi! Trong cung tại sao đột nhiên cho người tới đây? Bởi vì tỳ tỳ Tiết Nhu đã vào cung nhiều năm, mấy năm nay cũng không có tin tức, chẳng lẽ là có liên quan đến tỳ tỳ sao? Sau một khắc, Vô Ưu liền đứng lên, cúi đầu chỉnh sửa lại trang phục trên người một chút, hốt hoảng cất bước đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa vội vàng hỏi: "Đại gia có ở nhà không? Đại nãi nãi đã qua chưa?"

"Đại gia ở trong nha môn nghe được tin tức, lúc xe ngựa Hòa công công đến thì cũng đã về đến nhà, Đại nãi nãi và Lão thái thái đi cùng nhau, cho nên bây giờ người cũng đã ở đại sảnh rồi!" Liên Kiều đi theo sau lưng Vô Ưu vội vàng trả lời.

Không lâu sau, Vô Ưu đi nhanh vào đại sảnh, chỉ thấy ngồi ở chính giữa là một vị mặc y phục màu vàng đất, vị thái giám này trong tay cầm phất trần đang uống trà, Tiết Kim Văn, Tiết lão phu nhân, Chu thị, Lý thị, Nghĩa ca và Dung tỷ đã đứng ở đại sảnh rồi, mọi người thấy đột nhiên có thái giám trong cung đến đều rất là sợ hãi, Tiết Kim Văn đang đứng ở trước mặt thái giám nói chuyện rất khách sáo, mà trong đại sảnh còn có hai vị nữ tử trẻ tuổi mặc cung trang, thấy họ ăn mặc giống nhau, họ không phải là cung nữ chứ? Thấy như vậy, trong lòng Vô Ưu không khỏi có chút lo lắng, nghĩ thầm: đã nhiều năm qua tỳ tỳ ở trong cung cũng không có tin tức, chẳng lẽ hôm nay bọn họ đến là có liên quan tới tỳ tỳ? Không phải là tỳ tỳ ở trong cung đã xảy ra chuyện gì chứ?

Lúc này, chỉ thấy thái giám này nhìn lướt qua cả đại sảnh, dùng giọng nói the thé hỏi: "Mọi người đến đông đủ rồi chứ?"

Tiết Kim Văn nhìn thoáng qua mọi người, vội vàng cúi đầu nói: "Bẩm công công, mọi người Tiết gia đều có mặt!"

Thái giám này nghe nói như thế, đặt ly trà lên trên bàn ở trước mặt, nói: "Vậy thì tuyên đọc thánh chỉ đi!"

Thánh chỉ? Nghe hai chữ đó, Tiết lão phu nhân, Chu thị và Lý thị đều nhìn nhau, bởi vì thánh chỉ này cũng không phải là người nào cũng có thể có, đây chính là mệnh lệnh của Hoàng thượng, nhưng mà không biết trong thánh chỉ này viết rốt cuộc là lành hay dữ? Vô Ưu và mọi người ở đây đều nghĩ thầm trong lòng. Sao đột nhiên lại có thánh chỉ tới đây chứ? Nhà bọn họ cũng không phải là nhà quan lại hiển hách, Tiết Kim Văn cũng chỉ là quan lục phẩm mà thôi, người như vậy với chức quan này cả đời cũng không có thể nhận được thánh chỉ đâu!

Dù sao Tiết Kim Văn cũng là một quan lục phẩm, cũng đã từng gặp qua, mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, vội vàng chỉ huy một nhà lớn nhỏ quỳ xuống đất chuẩn bị nhận thánh chỉ. Thái giám này đứng lên, từ trong ống tay áo lấy ra một cuộn vải màu vàng, sau đó bước lên trước hai bước, mở ra thánh chỉ, chỉ thấy phía trên thêu hai con rồng sáng loáng, móng vuốt đều là cười trên những đám mây, rất rõ ràng đó là hai con rồng đang đùa giỡn với hạt châu. Sau đó, giọng thái giám này chói tai giống như giọng của nữ nhân vang dội ở trên đại sảnh!

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Tiết thị có nữ nhi là Tiết Nhu, vào cung vài năm, tài đức song toàn, cần cù tiết kiệm, mỗi lần ghi chép công việc Hoàng gia cẩn thận tường tận, đặc biệt gia phong là Ngũ phẩm Ký ty. Ngoài ra phụ thân Tiết Kim Văn, mẫu thân Chu thị dạy nữ nhi có công, đặc biệt ban thưởng năm trăm lượng bạc, lụa hai mươi cuộn để tỏ vẻ khen ngợi. Lĩnh chi tạ ơn!" Thái giám này ở trên đại đường đọc thánh chỉ oang oang.

Vừa bắt đầu, mấy người Tiết gia quỳ dưới đất đều nom nớp lo sợ, lúc nghe được hơn phân nửa thánh chỉ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm! Hơn nữa mọi người còn vui mừng hơn hờ, nhất là Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn, Chu thị và Vô Ưu quả thật cực kỳ vui sướng. Thật là nhiều năm qua không có tin tức của Tiết Nhu, không ngờ lúc có tin tức, lại là chuyện vui lớn như vậy!

Sau đó, Tiết Kim Văn vội vàng giơ đôi tay qua đỉnh đầu nhận thánh chỉ trong tay thái giám này, hơn nữa lớn tiếng nói: "Tạ chủ long ân! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Lúc này, về mặt vị thái giám mới không nghiêm túc giống lúc này, đỡ Tiết Kim Văn dậy, nói: "Tiết đại nhân mau mau đứng lên! Tiết Ký ty mặc dù là một nữ tử, nhưng cũng cho nhà ngươi vinh quang đầy nhà nha, nam tử làm quan Ngũ phẩm ở trong cung cũng không nhiều!"

"Vâng..là..." Tiết Kim Văn xúc động cầm thánh chỉ cũng không biết nên nói cái gì cho phải, có lẽ chuyện vui này tới thật sự là ngoài ý muốn!

Ngược lại mặc dù Chu thị vui mừng quá mức, nhưng nhiều năm cũng không có tin tức nữ nhi, sợi dây mẫu tử, bà không quan tâm nhiều, vội vàng tiến lên trước hỏi: "Công công, không biết ngài có thể cho biết tin tức nữ nhi của ta không? Nàng ở trong cung có khỏe không ạ?"

"Tiết đại nhân đã vinh dự trở thành Ký ty, dĩ nhiên tất cả đều tốt! Phu nhân cũng không cần lo lắng, hoàng thượng ân chỉ, đặc biệt cho phép Tiết Ký ty ba ngày sau về nhà thăm người thân, đến lúc đó người nhà các người có mấy canh giờ để gặp nhau, các người chuẩn bị một chút đi!" Thái giám này cười trả lời.

Nghe được nữ nhi ba ngày sau có thể trở về nhà, nước mắt Chu thị đảo quanh trong hốc mắt, mọi người cũng đều vui mừng, trong lòng Vô Ưu càng không bình tĩnh, ty ty rời nhà mấy năm rồi, mấy năm nay không gặp mặt, nàng còn nhớ rõ khi còn bé nàng được ty ty ôm ở trong ngực, nhiều năm qua Chu thị vẫn trấn miên trên giường bệnh, có thể nói là ty ty nuôi nàng lớn, phần tình cảm sâu đậm kia không cách nào nói hết được, nghĩ đến ba ngày sau là có thể thấy ty ty, trong lòng Vô Ưu rất là hồi hộp!

"Vậy thật là quá tốt!" Chu thị xúc động nhìn sang Tiết Kim Văn, lại nhìn Tiết lão phu nhân.

Lúc này, chỉ thấy vị thái giám này ngoắc tay hai cung nữ đang đứng trong đại sảnh, hai người cung nữ liền cầm theo hai hộp mạ vàng hết sức tinh xảo đi lên phía trước, chỉ thấy các nàng đặt hai hộp này lên một góc bàn, sau đó mở nắp ra, lấy đồ từ bên trong đặt lên khay, đi tới bên cạnh thái giám, vị thái giám này chỉ vào thanh ngọc Như Ý trong khay, nói: "Tiết Ký Ty nhờ chúng ta mang theo một ít đồ vật tới đây, chuỗi Bích Ngọc Như Ý này là Tiết Ký Ty hiếu kính tổ mẫu của nàng Tiết lão phu nhân đây!"

Nghe được Bích Ngọc Như Ý óng ánh trong suốt này tặng cho mình, Tiết lão phu nhân không khỏi có chút nước mắt đầy mặt, dù sao trước kia bà đối với mẫu tử Chu thị cũng không tốt, bà cũng không thật lòng thương yêu Tiết Nhu, chẳng qua là ngại mặt mũi mà thôi, không ngờ đã cách nhiều năm, đứa bé kia có tiền đồ, lại vẫn nghĩ tới bà người tổ mẫu này trước tiên, Tiết lão phu nhân không khỏi có chút xấu hổ! Nhưng vẫn được Yến nhi đỡ tiến lên nhận lấy Ngọc Như Ý này, nghẹn ngào nói: "Đa tạ công công!"

Sau đó, một vị cung nữ khác đi lên phía trước, chỉ thấy trong khay là một khối Bạch Ngọc và một đôi trâm cài mạ vàng nạm hồng ngọc, đồ ở trong cung tự nhiên đều là được chế tác cực kỳ tinh xảo, được đặt ở bên trên khay phủ khăn lụa đỏ vô cùng chói mắt. Tay vị công công này chỉ ngọc bội và trâm cài trong khay nói: "Ngọc bội kia là Tiết Ký Ty chuẩn bị cho Tiết đại nhân, trâm cài dĩ nhiên là chuẩn bị cho Tiết phu nhân!"

Nghe nói như thế, Chu thị vội cùng mừng rỡ, đưa tay tiếp nhận khay, sau đó quay đầu lại khóc nức nở nói với Tiết Kim Văn: "Là Nhu Nhi chuẩn bị cho chúng ta đó!"

"Đúng vậy!" Tiết Kim Văn gạt đầu một cái, đôi mắt nhìn cái khay trong tay Chu thị cũng thật là xúc động.

Thấy tình cảnh này, Vô Ưu cũng là vui mừng cực kỳ, ty ty có thể có được như hôm nay thật cũng coi là khổ tận cam lai. Dù sao nhiều năm như vậy một mình ty ty ở trong hoàng cung thật là sống chết không rõ, nữ quan trong cung vào hàng ngũ phẩm không thấp, ít nhất biết cuộc sống ty ty sau này chắc chắn sẽ không quá khổ, nhiều năm nhớ thương rốt cuộc nàng đã có thể thở phào nhẹ nhõm rồi!

Nhưng mà, trong lòng Lý thị và hai đứa con bà ta dĩ nhiên là rất không thoải mái, ngày trước bọn họ và Tiết Nhu tuyệt đối không thân thiết, hơn nữa lúc Tiết Nhu còn ở Tiết gia bà ta từng đối xử rất cay nghiệt với nàng, bây giờ suy nghĩ một chút trong lòng bà ta có chút lo lắng: dù sao hiện tại Tiết Nhu

không giống như xưa, thế nhưng mà làm nữ quan vào hàng ngũ phẩm, nếu ghen ghét bà muốn tìm bà tính sổ thì thật đúng là hồng bút rồi!

Sau đó, một cung nữ lại lấy ra một cái khay nữa, chỉ thấy bên trong khay phủ lụa đỏ đặt một đôi vòng tay bạch ngọc, mọi người đều nghĩ rằng đôi vòng ngọc này là cho Vô Ưu, Lý thị không khỏi liếc vòng ngọc kia một cái, liền đem ánh mắt nhìn về nơi khác, ai ngờ sau đó tên thái giám kia liền hỏi một câu: "Xin hỏi vị nào là Nhị phu nhân?"

Nghe xong lời này, mọi người sững sờ, Tiết Kim Vãn vội vàng chỉ vào Lý thị đứng bên cạnh nói: "Vị này là thiếp của ta Lý thị."

Nghe được thái giám này hỏi mình, Lý thị rất là ngạc nhiên, sau đó, chuyện xảy ra làm cho bà ta càng thêm kinh ngạc hơn, thế nhưng thái giám này chỉ vào vòng tay bạch ngọc trong khay nói: "Đây là vòng tay bạch ngọc Tiết Ký ty chuẩn bị cho Nhị phu nhân!"

Nghe nói như thế, Lý thị đứng ngốc tại chỗ, bà ghen hòng nhìn trần trời thái giám này nói: "Cái Cái gì? Vòng tay bạch ngọc này là cho ta sao?"

"Nếu như người là Nhị nương của Tiết Ký ty, đó chính là của người!" Thái giám này mỉm cười nói.

Nghe nói như thế, Dung tỷ ở một bên lôi kéo tay áo Lý thị, bà ta vội vàng gạt đầu, cũng đưa tay tiếp nhận cái khay từ cung nữ. "Vâng! Vâng! Ta là Nhị nương của Tiết Ký ty không sai." Sau khi nhận lấy cái khay, Lý thị nhìn vòng tay trong khay mặt mày hớn hờ, nhỏ giọng nói lái nhai: "Ồi chào! Cái vòng tay thật là xinh đẹp nha."

Thấy tỷ tỷ chuẩn bị quà tặng cho Lý thị, Vô Ưu không khỏi nghĩ: tỷ tỷ làm như vậy cũng đều là suy nghĩ vì nàng và mẫu thân chứ? Có thể tỷ tỷ còn không biết một năm nay trong nhà đã xảy ra nhiều biến hóa long trời lở đất, nàng và mẫu thân ở trong nhà này đã nỡ mày nỡ mặt rồi, đã không còn bị Lý thị tùy tiện gây khó dễ!

Cuối cùng, thái giám này chỉ vào mấy thứ đồ cuối cùng ở trong khay nói: "Đây là bút, mực, giấy, nghiên, là chuẩn bị cho thiếu gia nhà các người, còn hai đôi trà hoa, hai chuỗi vòng tay, là chuẩn bị cho hai vị tiểu thư trong phủ! Bên ngoài còn có một cái sọt tiền đồng, là Ký ty đại nhân khen thưởng các nô tài trong phủ."

Nghe nói như thế, Vô Ưu, Dung tỷ và Nghĩa ca chia nhau tiến lên nhận đồ, Tiết gia từ trên xuống dưới mỗi người đều có quà tặng và ban thưởng, cho nên lần này thật sự đều rất vui mừng! Tiền thái giám và cung nữ đi xong, trong đại sảnh Tiết gia rất náo nhiệt.

Ngồi ở chỗ ngồi chính giữa Tiết lão phu nhân nhìn bích ngọc Như Ý trên bàn, vui mừng nói không nên lời, nụ cười khiến trên mặt nếp nhăn càng thêm sâu. "Ồi, Nhu Nhi rời nhà nhiều năm như vậy, ngoại trừ lúc trước có trở về hai lần, cũng đã nhiều năm cũng không có tin tức rồi, không ngờ hôm nay lại cho chúng ta một sự vui mừng lớn như vậy! Nàng còn nghĩ đến Lão bà từ ta đây, lại nói lúc nàng ở Tiết gia thật là không có thương nàng, xót nàng."

"Đúng vậy, đứa nhỏ này rời nhà cũng đã bảy tám năm rồi, ta đây một người làm mẫu thân nằm mơ cũng sẽ mơ thấy nàng, nàng vừa có tiền đồ đã nghĩ đến chúng ta, đáng tiếc chúng ta cái gì cũng không làm được cho nàng!" Chu thị cũng bùi ngùi rơi nước mắt.

Lời Tiết lão phu nhân và Chu thị làm Vô Ưu cũng rất khổ sở, tuy nói hiện tại tỷ tỷ đã là nữ quan ngũ phẩm rồi, sống trong cung cũng không quá khổ sở. Nhưng nơi đó là một chỗ không thấy mặt trời, không có bất kỳ tự do nào, hưởng chỉ bên cạnh không có người thân, cả đời này cũng không thể lập gia đình, nhất định là phải cô đơn tới già, suy nghĩ lại một chút quả thực đáng buồn, cho nên Vô Ưu cũng không nhận được trong con người rơm rớm nước mắt.

Thấy Tiết lão phu nhân, Chu thị và Vô Ưu đều khóc, Lý thị vội vàng cười khuyên nhủ: "Lão thái thái, tỷ tỷ, hôm nay đại tiểu thư thăng quan tiến chức là chuyện vui mừng, mọi người sao lại khóc chứ? Mọi người có tôn nữ và nữ nhi như vậy, còn buồn gì nữa? Đại tiểu thư ở trong cung nhất định là được ăn ngon mặc đẹp cũng đưa quà tặng tới cho mọi người! Ồi, Đại tiểu thư nếu như có thể làm quan sớm một chút thì thật là tốt, lần này Nghĩa ca thi Hương trượt, nếu như trước khi thi Hương Đại tiểu thư làm đến Ký ty, như vậy thì có thể giúp Nghĩa ca sắp xếp rồi, nói không chừng Nghĩa ca có thể đậu Cử nhân luôn chứ!"

Lý thị nói lời này làm Chu thị có chút không vui, Vô Ưu cũng nhũn chặt chân mày. Trước đó vài ngày bà ta quần lấy mình nhiều lần muốn nàng đi tìm người của An Định hầu phủ chạy chọt cho Nghĩa ca đậu cái cử nhân, nàng phiền muộn không thôi, cuối cùng chỉ đành phải đi đền trang tránh mấy ngày, may nhờ vào lúc này tỷ tỷ mới thăng Ký ty, nếu không cũng sẽ bị bà ta làm phiền chết!

Mặc dù lời Lý thị nói có chút không xuôi tai, nhưng rốt cuộc Nghĩa ca cũng là con trai của mình, mỗi hờ rãnh lạnh, mặc dù thất vọng, nhưng lại là nhi tử duy nhất của Tiết gia, hương khói về sau của Tiết gia có kéo dài được hay không là dựa vào hắn. Cho nên Tiết Kim Vãn vội vàng cười nói với Tiết lão phu nhân: "Mẫu thân, hôm nay ngày vui mừng, người cũng không cần khó chịu! Không phải vừa rồi vị công công kia có nói rồi sao? Ba ngày sau Nhu Nhi sẽ trở về."

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân vội vàng lấy khăn tay Yển nhi đưa tới lau nước mắt, nói: "Con nói đúng đó, chúng ta phải chuẩn bị nhanh lên, ba ngày sau Nhu Nhi trở về chuyện là nghiêm túc, lần này Nhu Nhi có thể được phong nữ quan ngũ phẩm đó cũng là chuyện vinh quang cỡ nào nha, chúng ta cũng làm tung bừng chút, để cho bằng hữu thân thích và hàng xóm láng giềng tất cả bọn học biết nhà chúng ta cũng có người trong cung, sau này bọn họ không thể coi thường chúng ta!"

"Mẫu thân nói rất đúng, không ngờ bậc quan của Nhu Nhi lại cao hơn người làm phụ thân là con đây một cấp, thật là làm cho con xấu hổ quá!" Tiết Kim Vãn bùi ngùi, không ngờ vinh quang của Tiết gia là từ hai người này nữ nhi này của ông, suy nghĩ một chút ngày trước bởi vì hương khói mà lạnh nhạt với Chu thị và nữ nhi của bà nhiều năm như vậy, bây giờ thật là xấu hổ! Quay đầu lại nhìn Nghĩa ca ngồi ở một bên chỉ biết nói đùa ăn điểm tâm uống trà nước, ông thật là có một loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Lúc này, Chu thị cười nói: "Nhu Nhi là nữ nhi của ông, coi như sau này chức quan nàg có lớn hơn đi nữa, ông cũng là phụ thân của nàng, chuyện này có cái gì phải xấu hổ?" Chu thị biết Tiết Kim Văn vẫn luôn uất ức vì thất bại, nhờ Vô Ưu mới thăng lên được một phẩm quan, có lẽ là qua bao nhiêu năm cấp quan của ông cũng sẽ không có thay đổi gì, biết trong lòng ông cảm thấy xấu hổ, cho nên vội vàng khuyên bảo.

"Bà nói đúng, cả đời này ta chính là phụ thân của nàng!" Tiết Kim Văn gật đầu một cái.

Sau đó, Tiết lão phu nhân cúi đầu tính toán một chút, sau đó nói: "Có lẽ ba ngày sau trong cung sẽ phải không ít người tới, chúng ta trước tiên phải chuẩn bị cơm canh, bao tiền lì xì, trà bánh và phòng nghỉ ngơi. Còn có ở cửa phải trải thảm đỏ nghênh đón, trên đầu cửa treo lụa đỏ, tất cả mọi nơi trong nhà đều quét dọn sạch sẽ một lần, đồ trong nhà kho có thể trang trí được đều lấy ra dùng hết, còn có đồ dùng ăn uống cũng đều phải chuẩn bị sẵn sàng là đồ thượng đẳng nhất!"

Nghe xong Tiết lão phu nhân căn dặn, Chu thị vội vàng cười nói: "Vẫn là Lão thái thái nghĩ chu đáo, không giống con chưa gì đã rồi rồi, chuyện quan trọng gì cũng không nhớ nổi!"

"Cũng khó trách, đúng là nhiều năm cũng không có tin tức của Nhu Nhi rồi, người cái người làm mẫu thân này trong lúc nhất thời nghĩ không chu toàn cũng có! Lại nói thân thể người cũng không phải là quá tốt, Vô Ưu, con làm việc cẩn thận thỏa đáng, con giúp đỡ mẫu thân sắp xếp đi! Ta cũng già rồi, có rất nhiều chuyện không nghĩ tới được, đều giao cho con sắp xếp." Tiết lão phu nhân cuối cùng căn dặn.

"Tổ mẫu yên tâm, Vô Ưu nhất định tận tâm tận lực làm xong chuyện này!" Vô Ưu khẽ nhún người hành lễ.

"Ừ. Ta cũng đã mệt mỏi, đi về trước, các người đi làm việc của mình đi!" Nói một câu, Tiết lão phu nhân vui mừng nhận bích ngọc Như Ý từ hai tay nha đầu dâng lên rồi được Yên nhi đỡ đi trở về phòng. Đám người còn lại cũng đều trở về phòng của mình.

Tiết Kim Văn, Chu thị và Vô Ưu phải về phòng Chu thị để bàn bạc tỉ mỉ cần phải nghênh đón Tiết Nhu trở về thăm người thân lần này như thế nào. Còn Lý thị và một đôi nữ nhi cũng quay về phòng của mình, dù sao kể từ lần chịu phạt đó mọi chuyện Tiết gia đều không cần bà sắp xếp, chỉ cần chính mình ăn no mặc ấm là tốt rồi.

Ngồi ở trước bàn bát tiên, Lý thị cầm vòng tay bạch ngọc cẩn thận nhìn xuyên qua ánh mặt trời, cũng không dùng nói: "Ôi, đây là vòng tay ngọc thạch thượng hạng, dưới ánh mặt trời cũng không có một chút tỳ vết nào, đồ trong cung tốt hơn bên ngoài thì không cần nói!"

Dung tỷ ở bên cạnh liếc nhìn trân hoa trước mặt mình một cái, bĩu môi nói: "Nương, không phải chỉ một đôi vòng tay bạch ngọc người sẽ bị mua chuộc chứ?"

Lời Dung tỷ làm Lý thị thả đôi vòng tay bạch ngọc vào lại trong khay, nói: "Cái nha đầu này sao lại nói thế hả? Người ta có cái gì tốt để mua chuộc ta sao? Dù gì người ta cũng gọi ta một tiếng Nhị nương, hiện tại có tiền đồ tặng ta ít đồ như thế cũng không được sao? Hơn nữa người ta không phải cũng đưa cho người và Nghĩa ca rồi hay sao? Chẳng lẽ người ta còn muốn mua chuộc hai người các người luôn hay sao?"

Lý thị nói càng làm cho Dung tỷ cười lạnh nói: "Hừ, nương, đây là người ta đưa tới để đánh vào mặt chúng ta thì sao, người đã quên ban đầu đối đãi người ta thế nào, bây giờ nàng sẽ tốt bụng như vậy? Chẳng những mặt kệ hiềm khích lúc trước, hơn nữa còn đưa nhiều đồ như vậy để lấy lòng chúng ta? Nói trắng ra là chẳng qua người ta đưa những thứ đồ này tới nói cho chúng ta, về sau chúng ta phải nhìn sắc mặt người ta để sống qua ngày thôi!"

"Hừ, họ đều không phải là thứ gì tốt, có thể giúp ta lại có ý không giúp, nếu như ta đậu Tiến Sĩ chẳng lẽ sẽ bạc đãi họ sao? Nương, nhi tử thấy các nàng chính là sợ sau này chi thứ hai chúng ta phát đạt tốt chèn ép họ thôi!" Nghĩa ca bên cạnh cũng đem những thứ bút, mực, giấy, nghiên ném qua một bên, trong ánh mắt còn mang theo căm hận.

Nghe lời hai đứa con nói xong, Lý thị suy nghĩ một chút thấy cũng phải, trước kia bà làm nhiều chuyện có lỗi với phòng lớn như vậy, người ta tại sao có thể lấy đức báo oán như vậy đây? Ngẫm lại xem mới vừa rồi còn yêu thích vòng tay bạch ngọc không buông nhưng bây giờ thậm chí có chút chướng mắt rồi, cho nên liền đẩy cái khay đựng vòng tay bạch ngọc trước mặt một cái, chán ghét nói: "Hong Hạnh, cất đi! Nhìn liên phiền lòng."

"Vâng" Hồng Hạnh ở bên cạnh nghe được chủ tử nói, vội vàng đưa tay cầm cái khay, đi tới trước ngăn tủ, đặt vòng tay bạch ngọc vào trong ngăn kéo để vật quý rồi khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Áo gấm hồi hương

Uống xong một ngụm trà, trong lòng Lý thị đã bình tĩnh lại, nói: "Ôi, mạng ta đúng là khổ, người xem tên ma bệnh kia, tuy chỉ có hai nữ nhi, ngay cả một nhi tử cũng không có. Nhưng mà bây giờ hai nữ nhi của người ta đều có bản lĩnh, một người làm nữ quan trong cung, một người hành y bán thuốc có thể kiếm bạc trắng, sau này già rồi thì không cần buồn lo nữa! Bao giờ thì các người mới có thể cho ta mở mày mở mặt một lần đây?" Lý thị không cam lòng cầu nhàu với hai nữ nhi.

"Lại là nhai nữa rồi? Người không thể nói chuyện khác hay sao? Con còn có công việc, đi trước!" Lý thị cầu nhàu làm Nghĩa ca bất mãn, hần đang ngồi

trên ghế liền đứng lên, nói xong không đợi Lý thị phản ứng thì đã xoay người đi ra ngoài cửa!

Thấy nhi từ xoay người đi, Lý thị không khỏi tức giận chỉ vào bóng lưng của hắn, nói: "Người coi kia, người coi kia, ta mới nói một câu, hắn đã không kiên nhẫn bỏ đi, còn có công việc gì sao? Chứ không phải là đi lêu lổng với đám bằng hữu không tốt hả? Tháng này mới đưa tiền tiêu vặt có mấy ngày mà đã xài hết, hôm qua mới vừa lấy hai lượng bạc ở chỗ ta cũng không biết đi làm cái gì, mới nói một câu mà đã oán trách rồi!"

"Được rồi, nương, con không muốn nghe người cảm ràm ca ca nữa !" Dung tỷ nói một câu, cũng có chút không bình tĩnh rồi.

"Ôi, hai người các ngươi không có một người để cho ta bớt lo! Chờ các ngươi làm cho ta mờ mịt mờ mịt, không biết đến chừng nào đâu." Lý thị than thở nói.

Nghe được Lý thị nổi giận, Dung tỷ rất là có lòng tin nói: "Nương, người yên tâm, về sau nữ nhi nhất định sẽ khiến người nở mày nở mặt một lần!"

Lời nói của Dung tỷ làm cho Lý thị có chút an ủi, quay đầu nhìn sang nữ nhi, phải nói rằng nữ nhi của bà rất xinh đẹp, hai nha đầu của phòng lớn thật sự không bằng; hơn nữa từ nhỏ lại mời người dạy năng rất nhiều tài nghệ, về sau nhất định là không thể nào kém được nên cũng chỉ gật đầu nói: "Nữ nhi ngoan, nương đã có thể trông cậy vào con rồi!"

...

Ngày hôm đó, Vô Ưu dẫn dò mọi chuyện xuống dưới, rồi dẫn mấy hạ nhân đặc lực đi nhà kho chọn lựa đồ dùng để trang trí. Sau đó, bọn hạ nhân đều bận rộn mua sắm, quét dọn, lau chùi những thứ nên làm. Mãi cho đến tận hoàng hôn, Vô Ưu mới một mình đi về phòng của mình.

Mới vừa ngồi ở bàn bát tiên, nha hoàn thân cận Liên Kiều liền dâng lên một ly trà nóng. "Nhị tiểu thư, người bận rộn nửa ngày chắc vừa đói vừa khát, nô tỳ đã chuẩn bị trà bánh cho người!"

Liếc mắt nhìn đĩa bánh đậu xanh trước mặt, Vô Ưu gật đầu cười."Ừ." Sau đó liền ăn một khối bánh đậu xanh uống một chén nước trà, một mình cũng được một ly trà nóng này cuốn đi rồi!

Lúc này, Liên Kiều vén khăn lụa đỏ phủ trên cái khay đặt trên bàn bát tiên, cười nói: "Nhị tiểu thư, nửa ngày nay người chỉ lo bận bịu, còn chưa nhìn qua lễ vật đại tiểu thư chuẩn bị cho người đâu!"

Còn không phải sao, bận rộn nửa ngày ngay cả nước trà cũng không uống một ngụm..., dĩ nhiên càng không có thời gian xem lễ vật tỷ tỷ tặng cho nàng. Cúi đầu nhìn hai cái trâm hoa được chế tạo từ trân châu và bảo thạch nằm trên tấm lụa đỏ thượng đẳng, thật sự là rất tinh xảo tao nhã, chuỗi vòng tay mã não màu đỏ càng thêm đẹp đẽ, màu đỏ sẫm phát ra ánh sáng, đưa tay cầm lấy vòng mã não, đeo vào trên cổ tay trắng nõn, vừa có thể làm nổi bật cổ tay trắng nõn, vừa có thể biểu thị sắc đỏ của mã não, hơn nữa cảm xúc thật tròn bóng, là một đồ trang sức rất đẹp, Vô Ưu nhìn rất là thích!

"Nhị tiểu thư, vòng tay mã não tốt như vậy, người nói sao đại tiểu thư có thể cam lòng chịu cho chi thứ hai bên kia? Còn có vòng tay bạch ngọc, lúc ấy bọn nô tỳ đều cho rằng Đại tiểu thư chuẩn bị cho người! Không ngờ là cho Nhị nãi nãi, hơn nữa Nghĩa ca cũng đều có lễ vật, đồ của người và Tam tiểu thư đều giống nhau, làm sao nàng ta có thể so với người chứ? Nô tỳ xem chừng Đại tiểu thư đã quên từng bị Nhị nãi nãi đối xử khắc nghiệt như thế nào rồi!" Nói đến chuyện này Liên Kiều tức giận bất bình.

Cũng khó trách Liên Kiều nói chuyện kiểu như thế, trước kia Liên Kiều đều đi theo Đại tiểu thư Tiết Nhu, sau khi Tiết Nhu vào cung, nàng mới hầu hạ Vô Ưu, cho nên khi còn bé Liên Kiều lớn lên cùng với Tiết Nhu, Tiết Nhu đối đãi hiền hòa với người khác, nhất là rất khoan dung với Liên Kiều nhỏ hơn mình mấy tuổi, cho nên Liên Kiều có tình cảm rất sâu với Tiết Nhu, cùng vượt qua năm tháng gian nan kia với Đại tiểu thư, dĩ nhiên Liên Kiều biết trong đó khổ sở như thế nào!

"Tỷ tỷ làm việc tự có đạo lý của tỷ ấy, bây giờ thân phận của tỷ tỷ dù sao có chỗ khác người, làm nữ quan ngũ phẩm bên cạnh hoàng thượng, phụ trách việc ghi chép cuộc sống hàng ngày của hoàng thượng cùng với các vị nương nương ở chôn hậu cung, làm việc cũng phải đề nén sự phân nộ xuống, có thể còn nhớ những chuyện ăn oán nhỏ năm xưa sao? Hơn nữa tỷ tỷ có lẽ là để chi thứ hai không quá ghen ghét với người ở phòng lớn chúng ta, cũng suy nghĩ đến mặt mũi của tổ mẫu và phụ thân nên không thể không làm như thế! Về phần lễ vật của ta và Dung tỷ giống nhau, chẳng qua là ngăn chặn miệng lưỡi của mọi người mà thôi, tỷ tỷ từ nhỏ thương yêu ta nhất, đợi ba ngày sau tỷ ấy trở lại nhất định sẽ có thứ tốt hơn tặng cho ta." Vô Ưu cười cười giải thích. Thật ra nàng tuyệt nhiên không để ý đến những thứ đồ đó, ngược lại nghĩ đến ba ngày nữa có thể gặp được tỷ tỷ, trong lòng của nàng chưa từng kích động đến thế, không biết tỷ tỷ mấy năm này thay đổi như thế nào? Nàng có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với tỷ tỷ đây này!

Nghe Vô Ưu nói, Liên Kiều cười gật đầu: "Nhị tiểu thư nói đúng lắm, nô tỳ dù sao kiến thức nông cạn, không hiểu được đạo lý này a!"

"Được rồi, bận bịu cả nửa ngày, người cũng mệt mỏi, truyền phòng bếp đem cơm vào trong phòng cho ta, ta cũng rất mệt mỏi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn có một rất nhiều chuyện chờ chúng ta làm!" Vô Ưu dặn dò.

"Vâng" Liên Kiều lên tiếng rồi nhanh chân rời đi.

Sau khi Liên Kiều rời khỏi đây, ánh mắt Vô Ưu đắm chiều nhìn những thứ ở trên án thư, không khỏi nhíu mày. Nghĩ thầm: chuyện tỷ tỷ về nhà thăm người thân, có lẽ phải dời chuyện này lại rồi, cũng được, lúc trước nàng cũng chưa quyết định có muốn làm hay không, đúng lúc có thời gian mấy ngày để cân nhắc, cho nàng suy nghĩ kỹ càng thêm lần nữa. Bây giờ đã là đầu tháng chạp rồi, đợi tỷ tỷ về nhà thăm người thân xong, vậy thì cách cuối năm càng ngày càng gần, lòng của nàng không khỏi lo lắng. Chỉ là nàng phải tự điều chỉnh, ở trong lòng tự nói với mình: Không nên gấp gáp! Không nên gấp gáp! Nhất định phải tỉnh táo mới được.

Trải qua mấy ngày bận bù đầu bù cổ, rốt cục đã tới ba ngày sau, là một ngày tháng chạp có nắng ấm áp. Hôm nay cửa chính Tiết gia trải thảm đỏ rất dài,

trên cánh cửa cũng treo lụa đỏ, từ sáng sớm, một đám người từ già đến trẻ Tiết gia đứng ngoài cổng chính chờ đợi xe ngựa trong cung tới.

Hôm nay, người Tiết gia đều mặc áo quần lông lầy, Tiết lão phu nhân, Chu thị, Lý thị, Vô Ưu cùng với Dung tỷ đều mặc áo choàng lông thú, trên búi tóc cài trâm ngọc vàng hoặc là khăn đá quý, hơn nữa trên đầu mỗi người còn gắn thêm hoa vải màu đỏ hoặc màu hồng, nhìn mọi người có vẻ cực kỳ vui sướng hơn hẳn!

Mọi người đứng đợi hơn nửa canh giờ rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng xe ngựa của Hoàng gia đâu, chân có chút đau nhức, nhất là Tiết lão phu nhân, tuổi cao, thời tiết lại lạnh, có chút đứng không vững!

Tiết Kim Văn thấy thế, vội vàng căn dặn Hưng Nhi đang đứng sau lưng: "Nhanh mang cái ghế cho lão thái thái, trái nệm êm lên trên, lấy thêm một cái lò sưởi tay nữa!"

Hưng Nhi vội vàng ra lệnh gã sai vặt và bọn nha đầu đi lấy, một lát sau đã lấy tới, Tiết Lão phu nhân được ngồi ở trên ghế có phủ nệm êm, tay cầm lò sưởi, bên ngoài khoác áo choàng lông thú, không khỏi thở dài nói: "Chao ôi, ta thật sự già rồi, nếu như lúc ta còn trẻ, cho dù đứng ở trong tuyết mấy canh giờ cũng không có gì đáng ngại!"

"Lão thái thái, không phải đâu? Con đứng giữa trời cũng vừa lạnh vừa mệt, đến lúc con bằng tuổi của người còn không biết có được như vậy không nữa!" Chu thị ở một bên cười nói.

Thêm một lát nữa, vẫn không thấy có xe ngựa tới, Tiết Kim Văn không khỏi nhíu mày nói: "Sao vẫn còn chưa tới? Đã đến giờ Tỵ rồi. Hưng Nhi, phái người đi lên trước nhìn một chút, thấy xe ngựa tới lập tức trở về bẩm báo!"

"Dạ, đại gia." Hưng Nhi nhận lệnh thì vội vàng rời đi.

Một lúc lâu sau, Hưng Nhi chạy như bay trở lại bẩm báo: "Bẩm Lão thái thái, Đại gia, có một đội xe ngựa đang đi tới nhà chúng ta ạ!"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn vội vàng nói: "Đã biết, nhanh chuẩn bị nghênh đón Đại tiểu thư!"

"Vâng" Hưng Nhi vội vã đi dặn dò bọn sai vặt thấy Đại tiểu thư tới phải lập tức đốt pháo.

Nghe tin xe ngựa tỷ tỷ đã tới, trong lòng Vô Ưu không khỏi căng thẳng! Mấy năm không gặp, kỷ niệm giống như nước lũ tràn về, nghênh cổ nhìn ra con đường phía trước, quả nhiên, không lâu sau thì thấy có một đội khoảng bốn năm chiếc xe ngựa đang tiến đến!

"Nhu Nhi!" Chu thị kêu một tiếng.

Nghe thấy giọng nói nghẹn ngào, Vô Ưu quay đầu nhìn, chỉ thấy Chu thị đứng ở bên cạnh mình nhìn xe ngựa càng ngày càng gần, đôi mắt ngập nước, thấy tình cảnh như thế, trong lòng Vô Ưu không khỏi khổ sở, bởi vì nàng không hiểu sao lại đi tới thế giới này, không biết bây giờ cha mẹ của nàng ở thế giới kia như thế nào rồi? Trong lúc nhất thời, vành mắt của Vô Ưu chưa khóc mà đã đỏ lên, trong hốc mắt cũng có nước mắt, không biết nàng là lo lắng cho cha mẹ của mình, hay là bởi vì ở kiếp này chứng kiến tình cảm của mẫu thân dành cho nữ nhi mà xúc động. Sau đó, nàng liền tiến lên đỡ Chu thị. Có lẽ Chu thị cảm thấy cánh tay mình bị siết chặt, quay đầu nhìn đôi mắt đã đỏ lên của Vô Ưu, nàng mới lau nước mắt, vội vàng đè nén cảm xúc của mình!

Chiếc xe ngựa đi chậm rãi về phía cửa chính Tiết gia, dẫn đầu là một chiếc xe ngựa màu đỏ, theo sau là ba chiếc màu xanh, mã phu đều mặc một loại áo màu xanh đặc trưng của tiểu thái giám, mặc dù đoàn người này không phô trương, nhưng nhìn qua cũng biết là người đến từ trong cung, trên xe ngựa còn có biểu tượng của Hoàng gia.

"Đốt pháo đi!" Thấy xe ngựa gần đến cửa chính Tiết gia, Tiết Kim Văn vội vàng ra lệnh.

Hưng Nhi đi đốt pháo màu đỏ trên mặt đất, ngay sau đó, chỉ nghe tiếng pháo nổ lách tách, pháo đỏ nổ tung tóe, khắp nơi trên mặt đất toàn là màu đỏ của xác pháo, trong chốc lát hàng xóm láng giềng đã chạy đến xem. Hôm nay tin tức khuê nữ Tiết gia từ trong cung trở về nhà thăm người thân đã sớm lan truyền trên khắp các đường phố, vì vậy có rất nhiều người dân chạy ra coi, chỉ là muốn coi người trong cung là người như thế nào!

Sau khi pháo được đốt xong, trong không khí tràn ngập mùi thuốc pháo, xe ngựa Hoàng gia cũng đã dừng trước cửa lớn Tiết gia, mã phu thái giám nhảy xuống, cầm lấy một miếng đệm chân đặt dưới xe ngựa. Lúc này, nhiều cung nữ cũng nhảy xuống theo, một người trong đó mặc cung trang màu hồng, tóc búi hai bên đi tới trước chiếc xe ngựa, thò tay vén rèm xe, đưa tay để đỡ người ngồi bên trong. Bây giờ, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào chiếc xe ngựa kia, tất cả nín thở chờ người trên xe xuống! Lát sau, có một bàn tay nữ nhân trắng muốt đặt lên tay cung nữ kia, một vị cô nương mặc áo choàng hồng, trên cổ phôi lông chồn màu trắng bước ra ngoài, nàng kia nhìn khoảng hai mươi tuổi, hai búi tóc chải cân xứng, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa cúc vàng, không có trang sức khác, trên mặt cũng là vẻ lạnh nhạt, nhưng lại cho người khác cảm giác rất là đoan trang. Cách ăn mặc này rất phù hợp với thân phận nữ quan của nàng, vừa cao quý hơn cung nữ rất nhiều, cũng vừa không xa hoa phô trương, không giống Phi tử Công chúa hoàng gia trang điểm lộng lẫy tôn quý.

Đánh giá thật kỹ tỷ tỷ, nàng vẫn dịu dàng đoan trang giống như mấy năm trước, trong ánh mắt vẫn như cũ giống như hồ nước tĩnh lặng, Vô Ưu khẽ nhếch khóe miệng, sau đó, đỡ Chu thị nghênh đón!

Lúc này, Tiết Nhu đã được cung nữ nâng đỡ xuống xe ngựa, thấy mẫu thân nghênh đón, vành mắt Tiết Nhu cũng đỏ, sau đó lại thấy mái tóc tổ mẫu đã bạc phơ được một nha đầu đỡ bước tới, mà phụ thân Tiết Kim Văn cũng đứng cách đó không xa, nước mắt Tiết Nhu đã lưng tròng, ngay sau đó, nàng nhanh chóng hành lễ: "Tham kiến tổ mẫu! Tham kiến mẫu thân!"

Chu thị vừa định tiến lên cầm tay của nữ nhi, ngược lại Tiết lão phu nhân biết một ít quy củ, vội vàng nói: "Mau đứng lên, bây giờ con là nữ quan hoàng

gia, sao có thể hành lễ đối với dân thường đây? Nhanh vào nhà nói chuyện đi"

Nghe nói như thế, Tiết Nhu vội vàng gạt đầu một cái, sau đó đi ra khỏi đám đông bước lên bậc thang, vào cửa chính Tiết gia! Đi vào cửa chính, Tiết Nhu xa nhà đã lâu, dĩ nhiên trong lòng có nhiều cảm xúc đan xen, nhưng nhìn thấy người thân càng thêm xúc động, một tay lôi kéo mẫu thân Chu thị, một tay khác lôi kéo tổ mẫu Tiết lão phu nhân, ánh mắt lướt qua người Vô Ưu, nước mắt không cầm được đã chảy xuống. Thấy nữ nhi khóc, Tiết Kim Văn đương nhiên cũng cảm động, nhưng mà ông là một nam tử, cho nên cố kìm chế không cho nước mắt chảy xuống. Lý thị, Dung tỷ cùng với Nghĩa ca chỉ đứng im lặng ở phía sau, trên mặt cũng không thể hiện cảm xúc gì.

Sau khi đi vào phòng khách, mẫu tử Tiết lão phu nhân cố ý cho Tiết Nhu ngồi ở vị trí thượng tọa để mọi người hành lễ với nàng, Tiết Nhu không thể làm gì hơn, dù sao với quy củ như vậy, ngồi ở vị trí này giống như ngồi trên đồng lửa, mọi người vừa hành lễ xong, Tiết Nhu nhanh chóng tiến lên đỡ tổ mẫu, phụ thân cùng với Chu thị đứng lên, nói: "Mọi người hành lễ lớn như vậy Nhu Nhi làm sao có thể nhận đây? Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, còn có Nhị nương, mau ngồi đi, để cho Nhu Nhi thỉnh an mọi người!"

Sau khi Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn, Chu thị và Lý thị ngồi xuống, Tiết Nhu quỳ xuống thỉnh an, sau đó xoay người quan sát Vô Ưu, Dung tỷ và Nghĩa ca, không khỏi cười nói: "Đều lớn như vậy, đã là đại cô nương, đại tiểu tử rồi!"

"Thỉnh an tỷ tỷ!" Sau đó, Vô Ưu dẫn theo Dung tỷ và Nghĩa ca hành lễ với Tiết Nhu.

Lúc này, Lý thị chạy vội vàng tới, lôi kéo Nghĩa ca cười nói: "Đại tiểu thư, Nghĩa ca biết con trở về rất vui mừng nhưng không có rãnh rồi, hai ngày nay hẳn luôn bận rộn đi theo bọn sai vặt!"

Nghe nói như thế, người hầu hạ đứng ở bên cạnh Liên Kiều không khỏi bĩu môi. Còn Vô Ưu chỉ cười nhếch môi, Tiết Nhu nhìn Nghĩa ca mỉm cười nói: "Đệ đệ vất vả rồi!"

Mà Lý thị lại nói tiếp. "Mùa xuân năm nay Nghĩa ca thi đậu tú tài, đáng tiếc lúc thi Hương không thể đậu cử nhân, nhưng thế cũng tốt rồi, bây giờ con làm nữ quan trong cung, chắc là quen biết không ít quan lại quyền quý, sau này nhờ vả người ta giúp cho đệ đệ con, đợi sang năm hẳn thi đậu Cử nhân, năm sau nữa đậu Tiến sĩ, về sau cũng có thể xuất sĩ, Tiết gia chúng ta sẽ về vang rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhú mày, nghĩ thầm: Tại sao Nhị nương lại nói chuyện này chứ? Nên biết rằng tỷ tỷ chỉ có thể ở trong nhà nghỉ ngơi nhiều nhất là nửa ngày, hôm nay thật vất vả máu mủ gặp nhau, bà ta lại nói đến chuyện này ở đây liệu có tác dụng hay không, thật đúng là một cơ hội cũng không bỏ qua!

Vô Ưu định nói gì đó, bất ngờ Tiết Nhu lại cười rất tự nhiên, hào phóng nói: "Nhị nương không nên nóng lòng, Nghĩa ca còn nhỏ, còn phải đọc nhiều sách hơn mới phải, nếu đệ ấy thực sự có tài thì sau này con đường làm quan mới có thể thuận lợi. Về sau thật sự cần ta giúp chuyện gì, nhất định ta sẽ giúp hết sức mình!"

Ngay từ đầu, Lý thị nghe được chịu khó đọc sách, nên không quá vui mừng, nhưng lúc sau lại nghe Tiết Nhu hứa sau này nhất định sẽ giúp đỡ, cho nên rất vui vẻ, đẩy nhi tử nói: "Có nghe hay không? Còn không mau cảm ơn tỷ tỷ con?"

Nghĩa ca chỉ đành phải thờ dài nói: "Cảm ơn tỷ tỷ nâng đỡ!"

"Ừ." Tiết Nhu gạt đầu một cái, sau đó ngồi ở vị trí bên tay phải đại sảnh, nhìn Tiết lão phu nhân hỏi: "Mấy năm này thân thể tổ mẫu có khỏe không?"

Tiết lão phu nhân cười nói: "Bà già này ngoại trừ đau chân đau thắt lưng ra ngược lại không có bệnh gì nặng, hai năm qua nhờ Vô Ưu thường bắt mạch cho ta, những bệnh vặt uống chút thuốc cũng không có gì đáng lo!"

"Vậy thì tốt rồi!" Tiết Nhu gạt đầu một cái, sau đó nói: "Lúc nhỏ Vô Ưu đặc biệt thích xem sách thuốc, lớn lên đúng là có đất dụng võ!"

"Không phải vậy thôi đâu, mấy năm nay con không có về nhà nên không biết, y thuật của nó rất là nổi danh trong giới quan lại quyền quý, nhưng vì là một nữ tử, cho nên thỉnh thoảng mới đi ra ngoài hành y, hai năm qua nàng đã mở được một xưởng bào chế dược liệu, buôn bán cũng không đến nỗi nào, đúng rồi, còn mua một điền trang ở ngoài thành, đáng tiếc là con không có cơ hội đi rồi!" Tiết lão phu nhân cười nhìn Vô Ưu.

Nghe nói như thế, Tiết Nhu quay đầu nhìn Vô Ưu cười gạt đầu một cái, hình như cũng không cảm thấy bất ngờ. Sau đó lại nhìn Chu thị, trong mắt lộ ra sự quan tâm thân thiết và nhớ thương. Nói: "Thân thể mẫu thân tốt hơn lúc trước nhiều phải không?"

Nghe được lời nữ nhi nói, Chu thị không nhịn được rơi nước mắt. Nghẹn ngào nói không nên lời, khiến cho đôi mắt Tiết Nhu cũng đỏ hoe! Tiết Kim Văn ngồi ở bên cạnh vội vàng trách mắng: "Nữ nhi đang nói chuyện với bà, bà khóc cái gì? Bà nhìn đi, chộc cho nữ nhi cũng khóc!"

Nghe nói như thế, Chu thị vội vàng dùng khăn tay lau nước mắt, nhưng cái mũi vẫn còn đỏ, cười nói: "Thân thể của ta tốt hơn trước kia nhiều, Nhu Nhi, còn con thì sao? Mấy năm nay con sống như thế nào? Có gặp chuyện gì khó sở hay không? Chịu áp lực gì không?"

Nghe thấy sự quan tâm ấm áp của mẫu thân, giọng nói Tiết Nhu có chút nghẹn ngào. "Mẫu thân không cần nhớ nữ nhi, trong cung ăn ngon mặc đẹp, cũng không có khó khăn gì, về phần chịu khổ, lúc đầu có chịu một ít, nhưng mà bây giờ cũng không phải chịu khổ nữa, mẫu thân yên tâm, chỉ cần bảo trọng thân thể của mình là tốt rồi!"

Lúc này, Lý thị không mở miệng trong một thời gian dài bỗng lên tiếng: "Đúng vậy, tỷ tỷ, trong hoàng cung đều là ăn ngon mặc đẹp, hơn nữa đại tiểu thư lại là nữ quan, tỷ cứ yên tâm ở nhà hưởng phúc là được!"

Nghe nói như thế, Tiết Nhu mỉm cười nói: "Ngược lại phong thái Nhị nương vẫn như cũ, sắc đẹp không thua gì năm đó!"

Nghe Tiết Nhu khen ngợi, Lý thị đưa tay vuốt tóc mai, cười nói: "Thật sao? Bây giờ Nhị nương con cũng già rồi, không so được với ba tỷ muội trẻ tuổi các con!"

"Dung tỷ cũng lớn như vậy rồi, nhớ lại mấy năm trước lúc ta trở về nàng còn là một tiểu nha đầu!" Tiết Nhu nhìn Dung tỷ ngồi ở một bên cười nói.

"Năm đó Tỷ tỷ trở lại muội mới mười một tuổi thôi!" Dung tỷ nói.

Tiết Nhu gật đầu, sau đó Lý thị nhanh chóng nói tiếp. "Năm nay Dung tỷ cũng mười lăm, mùa xuân rồi vừa cập kê đấy!"

"Cập kê rồi hả ? Đã là đại cô nương rồi!" Tiết Nhu gật đầu nói.

"Đúng rồi đó! Qua năm cũng đã mười sáu rồi, cũng đến lúc nên bàn chuyện hôn sự." Lý thị cười nói.

Lúc này, Tiết Kim Văn xen vào nói: "Hôn sự Vô Ưu còn chưa tính, Dung tỷ gấp cái gì?"

Lý thị lại nói: "Đại gia, ít nhất hôn sự của Vô Ưu đã có tiến triển, cũng nên suy nghĩ về hôn sự Dung tỷ rồi!"

Nghe được lời nói Lý thị, Tiết Nhu liếc mắt nhìn Vô Ưu đang ngồi, sau đó quay đầu hỏi tổ mẫu cùng với phụ mẫu: "Không biết hôn sự Vô Ưu đã quyết định chưa?"

Nghe được tỷ tỷ hỏi hôn sự của mình, Vô Ưu liếc mắt nhìn Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn và Chu thị, muốn nghe bọn họ nói thế nào, dù sao hiện tại thân phận của tỷ tỷ không giống ngày xưa, có lẽ chuyện này tỷ tỷ có quyền lên tiếng, có thể xoay chuyển được cũng không chừng!

Nghe được Tiết Nhu hỏi hôn sự Vô Ưu, Tiết lão phu nhân và phu phụ Tiết Kim Văn nhìn nhau, bây giờ đã vào tháng chạp, sắp bước sang năm mới rồi, trái lại thời gian gần đây Lý Đại Phát cũng rất an phận thủ thường kinh doanh hàng thịt. Mấy ngày nay không biết nên làm sao nói với Vô Ưu về hôn sự này, không nghĩ tới bây giờ Tiết Nhu lại hỏi, thôi vậy, sớm muộn gì cũng phải nói, không bằng nói ngay lúc này đi, dù sao Tiết Nhu cũng là tỷ tỷ ruột của Vô Ưu, cũng có thể cho ý kiến về chuyện này. Sau đó, Tiết lão phu nhân mở miệng nói: "Vài ngày trước có một bà mới tới đây làm mai, chúng ta hơi do dự, cho nên chưa đồng ý. Nhưng mà mấy hôm nay ta và phụ mẫu con suy nghĩ lại thì thấy cũng khá tốt, chờ qua năm sẽ định xuống cửa hôn sự tốt này cho Vô Ưu!"

Lúc Tiết lão phu nhân nói lời này còn cố tình nhìn Vô Ưu, nghe nói như thế, Vô Ưu cũng nhìn Tiết Kim Văn và Chu thị, thấy vẻ mặt bình tĩnh của bọn họ, chắc là đồng ý với cách nói của lão thái thái rồi, đưa ánh mắt nhìn về phía tỷ tỷ Tiết Nhu, vừa đúng lúc ánh mắt Tiết Nhu cũng nhìn về bên này, giờ phút này, Vô Ưu muốn nói cho tỷ tỷ biết bao: Nàng không muốn! Nàng không muốn!

Liếc mắt nhìn Vô Ưu, Tiết Nhu hỏi: "Không biết tổ mẫu nói hôn sự này là với công tử của nhà nào?"

"Lúc con còn ở nhà cũng biết, chính là nhi tử của huynh đệ nhà mẹ đẻ Nhị nương con!" Tiết lão phu nhân trả lời.

Nghe nói như thế, Tiết Nhu hơi nhíu mày. Không đợi Tiết Nhu nói chuyện, Lý thị vội vàng nói: "Là Đại Phát, cháu bên nhà nương của ta, khi còn bé con cũng đã gặp!"

Tiết Nhu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Có phải khi còn bé là đứa bé kháu khỉnh khỏe mạnh đó không?"

"Vâng, đúng rồi, hồi nhỏ đáng đáp Đại Phát rất to lớn, khỏe như chú hổ con vậy đó!" Lý thị vội vàng cười theo nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi khinh thường giật giật khóe miệng, lúc nhỏ là con cạp sao? Quả thực chính là một con heo có được hay không? Tỷ tỷ cũng rất biết nói vào trọng điểm!

"Không biết bây giờ Đại Phát đang làm gì?" Tiết Nhu cười hỏi.

"Không phải nhà nương ta vẫn luôn mở cửa hàng bán thịt sao? Bây giờ Đại Phát đang kinh doanh hàng thịt. Ha ha, mặc dù là một người buôn bán, nhưng sau này cũng có thể com no áo ấm. Cho dù là đọc sách, về sau nếu không có công danh thì có ích lợi gì? Mỗi ngày có thể kiếm ra tiền mới là thực tế!" Lý thị nói lời này cũng có chút ngượng ngùng, bởi vì dù sao Tiết gia cũng là dòng dõi thư hương mấy đời, thành thân với thiếu gia bán thịt này thật là uất ức, nếu không mười mấy hai mươi năm trước, nàng tiểu thư hàng thịt này cũng sẽ không đến Tiết gia để làm thiếp rồi!

Nghe nói như thế, ánh mắt của mọi người ở đây đều nhìn Tiết Nhu, Vô Ưu mong chờ tỷ tỷ có thể nói một câu để hủy bỏ chuyện này, mà phu thê Tiết Kim Văn đối với việc hôn sự này vẫn không thể nào bằng lòng được, không có cách nào là vì tình thế bất buộc, còn chưa quyết định chắc chắn, cho nên cũng muốn nghe một chút ý kiến của đại nữ nhi. Còn có Tiết gia lão thái thái, bà là một người bảo thủ, danh tiếng Vô Ưu đã như thế, không gả cho Lý Đại Phát bà cho rằng không có biện pháp khác, hơn nữa trong miếu Bò Tát cũng có chỉ thị, nhưng rốt cuộc Lý gia và Tiết gia vẫn không thể nào xứng đôi, cho nên cũng muốn nghe một chút ý kiến của Tiết Nhu. Mà Lý thị lại còn tranh thủ nịnh nọt Tiết Nhu, hi vọng nàng không có phản đối hôn sự này, dù sao cũng sắp bước sang năm mới rồi, chờ qua năm việc hôn sự này đã có thể thành rồi!

Tiết Nhu cúi đầu suy nghĩ, sau đó một lúc lâu dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nàng mới nói một câu. "Việc hôn sự này ngược lại cũng coi như thân càng thêm thân."

Nói xong câu này, mọi người còn muốn nghe tiếp, nhưng dĩ nhiên Tiết Nhu cũng không nói. Lúc này, Vô Ưu ngồi ở bên cạnh sốt ruột muốn chết! Tỷ tỷ

tốt của ta, Tỳ không thể nói thêm một câu, Lý gia và nhà chúng ta không thích hợp sao? Nói nhanh đi!

Tiếp theo, Tiết Nhu bưng ly trà lên uống một ngụm, nói: "Đúng rồi, con nghe nói cha đã thăng lên chức chủ quan Lễ bộ."

Thấy Tiết Nhu đột nhiên đổi đề tài, Vô Ưu thật sự tức giận, ngồi ở trên ghế không nói một lời, nhưng lỗ tai vẫn đang nghe, Tiết lão phu nhân và Chu thị cũng không tiếp tục nói chủ đề kia nữa, mà theo Tiết Nhu nói về chủ đề kế tiếp. Tiết Kim Văn nói: "Đúng vậy, hai mươi năm rồi, rốt cuộc đã bước chân lên được chức này, đoán chừng cả đời này của phụ thân con cũng chỉ lên được tới đây thôi!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ý trung nhân (Người trong lòng)

"Phụ thân vừa mới qua bốn mươi, sao lại nói như vậy? Bây giờ người đang lúc trẻ trung khoẻ mạnh, nói không chừng sau này sẽ trở thành rường cột nước nhà nữa đó!" Tiết Nhu cười nói.

"Nhu Nhi người cũng đừng để phụ thân người làm trò cười, phụ thân người chỉ là một lục phẩm chủ quan Lễ bộ, trong kinh thành phẩm cấp như vậy không có một ngàn thì cũng có tám trăm, còn nói gì rường cột nước nhà? Ta đây cả đời cũng coi là hết mức, hùng tâm tráng chí trước kia cũng đều tan theo mây khói rồi!" Tiết Kim Văn khoát khoát tay cười nói.

Nghe lời này, Tiết Nhu còn cười theo nói: "Thật ra thì cuộc sống của người bình thường không hẳn không tốt, so với vinh hoa phú quý thì nữ nhi càng hy vọng phụ thân và mẫu thân sống lâu, khoẻ mạnh, ân ái hạnh phúc vui vẻ là được rồi!"

"Đúng là nữ nhi của ta, biết rõ lòng ta nhất!" Chu thị gật đầu nói phải.

Đang còn nói chuyện phiếm, Bình Nhi đột đi vào cúi đầu bẩm báo: "Lão thái thái, cơm trưa chuẩn bị xong, bây giờ đặt ở trong phòng của người ạ!"

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân nói: "Nhu Nhi, trên giường ta rất ấm áp, cho nên dọn cơm trưa ở đó, bốn ba nửa ngày, con có đói bụng không? Mẫu thân con chuẩn bị cho con rất nhiều thức ăn lúc ở nhà con thích ăn đấy!"

Tiết Nhu cười nói: "Làm tổ mẫu và mẫu thân phải bận tâm, mọi người không biết chứ con ở trong cung ngày nào nằm mơ cũng muốn ăn thức ăn ở nhà thôi!"

"Tốt lắm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi!" Tiết Kim Văn nói một câu, sau đó, mọi người liền vây quanh Tiết lão phu nhân và Tiết Nhu đi ra khỏi đại sảnh đi tới phòng của Tiết lão phu nhân.

Thời gian dùng một bữa cơm trôi qua rất nhanh, sau khi cơm nước xong, lại cùng Tiết lão phu nhân nói chuyện một lát, Tiết Nhu lấy có một mệt mỏi, đến phòng Chu thị nghỉ ngơi. Vô Ưu ở bên ngoài thu xếp khen thưởng người Tiết Nhu mang đến, hơn nữa sắp xếp cơm trưa và nghỉ ngơi cho bọn họ, Chu thị và Tiết Nhu đã cởi áo khoác nằm ở trên giường, hai mẫu tử đã tâm sự xong một ít chuyện riêng tư.

Chu thị kể cho Tiết Nhu tình hình mấy năm nay trải qua như thế nào, hình như Tiết Nhu cũng không cảm thấy kinh ngạc vì Chu thị xoay người làm chủ nhân ở Tiết gia, giống như nàng đều đã đoán trước được, chỉ là khi nói đến hôn sự của Vô Ưu, Chu thị suy đi nghĩ lại vẫn nói cho Tiết Nhu nghe chuyện phát sinh với Lý Đại Phát, mặc dù không muốn cho nàng ở trong cung lo lắng cho Vô Ưu, nhưng đó rốt cuộc cũng là một chuyện lớn, bà cũng muốn hỏi một chút ý kiến của đại nữ nhi, mới vừa rồi ở trong đại sảnh nàng cũng không tiện nói rõ, dù sao cũng là ngay trước mặt Lý thị!

Nghe xong Chu thị kể lại, Tiết Nhu cúi đầu suy nghĩ, hình như cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nói một câu: "Chuyện này Vô Ưu nói thế nào? Con nghĩ chắc là nàng không muốn!" Tình tình của muội muội nàng quá hiểu, mặc dù năm đó nàng rời Tiết gia lúc muội muội còn nhỏ, nhưng khi đó nàng cũng biết tâm tính Vô Ưu là một người rất cao ngạo, làm sao sẽ coi trọng người giống như Lý Đại Phát được!

Chu thị thở dài một cái: "Nương cũng biết rõ nàng cũng không bằng lòng, nhưng tổ mẫu con nói cũng có đạo lý, hơn nữa xin xăm ở trong chùa cũng nói là Vô Ưu được sao Hồng Loan chiếu sáng, mặc dù nương và phụ thân con chưa quyết định chắc chắn, nhưng cũng không có biện pháp tốt hơn, cũng không thể nhìn nàng cô đơn suốt đời chứ?"

"Nương không cần lo lắng, theo con thấy Vô Ưu là một người có phúc khí, về sau chẳng những sẽ gả cho một vị hôn phu tốt, mà còn con đàn cháu đống đấy!" Tiết Nhu cười nói.

"Nương biết đây là con khuyên ta, ôi, chỉ cần để cho nàng đừng giống như ta là tốt rồi!" Chu thị nói.

Đang nói chuyện, ngoài cửa phòng có tiếng động, liền có một giọng nói thanh thúy truyền đến: "Nương, tỷ tỷ, hai người đang nói gì đấy?"

Thấy là Vô Ưu tới, Tiết Nhu mau mau ngồi dậy, Vô Ưu cởi ra áo khoác, đi tới trước giường, Tiết Nhu vội vàng kéo tay của nàng, nói: "Nhanh ngồi

xuống, để tỷ tỷ nhìn một chút!" Nói xong, Tiết Nhu lấy tay sờ sờ gương mặt của Vô Ưu, mái tóc, sau đó nhìn Vô Ưu từ trên xuống dưới một lần, trên vẻ mặt nói không hết sự yêu thích.

Giờ khắc này, Vô Ưu mới cảm thấy tỷ tỷ dịu dàng đã trở về rồi, chỉ là vừa mới ở trong đại sảnh không tiện biểu hiện! Tiết Nhu lại quan sát tỉ mỉ Vô Ưu, Vô Ưu cũng tỉ mỉ quan sát tỷ tỷ, mấy năm này nàng hình đẹp hơn trước kia, khuôn mặt trắng như tuyết, lông mi cong vút, đôi mắt trầm tĩnh, đôi môi kêu gọi, toàn thân để lộ ra một vẻ đẹp nhã nhặn lịch sự.

"Đúng là một đại cô nương, mấy năm không gặp, nếu là đi trên đường tỷ tỷ cũng không nhận ra đâu!" Tiết Nhu cười nói với Chu thị.

"Tỷ tỷ là càng lớn càng đẹp rồi." Vô Ưu cười ngồi ở bên cạnh tỷ tỷ, giống như nhớ lại khi còn bé, nàng chính là một cái đuôi của tỷ tỷ, Tiết Nhu tới đâu, nàng đều theo chân đi tới đó.

Nghe nói như thế, Tiết Nhu cười nói: "Muội nha, thật là càng ngày càng biết nói chuyện!" Tiết Nhu đưa tay捏 cái má Vô Ưu một cái. Cảm giác gương mặt hơi đau, Vô Ưu cười đơn thuần nhìn về phía tỷ tỷ.

Thấy hai nữ nhi yêu thương nhau như thế, Chu thị cười nói: "Hai tỷ muội các con nha, từ nhỏ tình cảm đã tốt rồi, nhiều năm không gặp vẫn là như thế. Ôi! Chỉ là không thể luôn ở chung một chỗ, nếu không phải Nhu Nhi ở trong cung, thế nào sau này các con cũng là cánh tay của nhau rồi?" Nói xong, Chu thị lại thương cảm.

Thấy bộ dáng Chu thị thương cảm, Vô Ưu vội vàng cười nói: "Nương, vô luận tỷ tỷ ở nơi nào, lòng của chúng con đều ở đây với nhau!"

Nghe nói như thế, Tiết Nhu hướng về phía Vô Ưu cười một tiếng, gật đầu nói: "Vô Ưu nói đúng, lại nói ai biết về sau sẽ như thế nào đây? Có lẽ sẽ gặp nhau thường xuyên cũng không chừng đấy!"

"Mong là vậy!" Thấy hai nữ nhi thân thiết, Chu thị gật đầu một cái.

"Tỷ tỷ, mau nói cho muội nghe mấy năm nay ở trong cung trôi qua như thế nào? Lần này làm thế nào lên tới Ký ty được vậy?" Vô Ưu ân cần hỏi thăm Tiết Nhu.

Nghe được Vô Ưu hỏi, Tiết Nhu hé miệng cười cười, hơi hột nói: "Mỗi ngày trong cung đều trải qua từng ngày giống nhau, đã không còn gì để nói, về chuyện thăng lên Ký ty, đương nhiên là mỗi ngày cẩn thận làm tốt những chuyện thuộc bốn phận của mình, thời gian lâu dài, phía trên sẽ thấy, hơn nữa chưa từng có sai lầm lớn nào, đợi đến lúc vị trí ở trên trống tự nhiên cũng liền thăng lên!"

"Điều này cũng đúng." Vô Ưu gật đầu một cái.

"Đúng rồi, nghe nói y thuật của muội rất là rất cao, hai năm nay tình cảnh hai người cũng không tồi, tỷ không có ở bên cạnh nương, tất cả đều phải dựa vào muội, thật là vất vả cho muội rồi!" Tiết Nhu không thể ở bên cạnh Chu thị làm tròn chữ hiếu rất là canh cánh trong lòng.

"Tỷ tỷ à, những chuyện này đều là việc muội phải làm." Vô Ưu cười cười, sau đó lại nói: "Đúng rồi, tỷ tỷ, lần này tỷ trở lại muội cũng không có cái gì tốt đưa tỷ, bình thường muội đều nghiên cứu bào chế thuốc, cho nên chuẩn bị cho tỷ một ít thuốc bổ, tỷ mang về uống thử nha? Muội còn có một điền trang có nhiều đồ ăn tươi mới, vừa rồi muội đã chuẩn bị để cho cung nữ đi theo tỷ chuyển lên trên xe ngựa rồi!"

"Muội muội thật có lòng!" Tiết Nhu gật đầu cười.

Ba mẫu tử lại nói đùa thêm một lúc nữa, bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Bình Nhi. "Đại nãi nãi, Đại gia gọi người đi xem đồ chuẩn bị cho Đại tiểu thư mang về ạ!"

Nghe nói như thế, Chu thị đứng lên, nói: "Hai tỷ muội các con cứ nói chuyện đi, nương đi xem một chút sẽ về!"

"Phụ thân và nương không cần cho nữ nhi quá nhiều đồ, trong nội cung cái gì cũng đều có!" Tiết Nhu cười cười.

"Chúng ta biết đồ trong cung đều là thứ thượng hạng, chỉ mang một chút thức ăn lúc nhỏ con thích thôi!" Chu thị nói một câu, liền xoay người đi ra ngoài, lưu lại hai tỷ muội Tiết Nhu và Vô Ưu nói chuyện.

Sau khi Chu thị đi, trong phòng chỉ còn lại Tiết Nhu và Vô Ưu, Tiết Nhu thấy bốn bề đã vắng lặng, liền cầm tay Vô Ưu, hỏi: "Vô Ưu, tỷ tỷ rất hiểu muội, có phải muội không hài lòng với hôn sự với Lý gia?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng gật đầu. "Vâng." Giờ phút này, nàng chỉ có thể gửi hy vọng vào tỷ tỷ, dù sao lúc này thân phận của nàng không giống ngày xưa rồi, lời của nàng ở trước mặt tổ mẫu và phụ thân có trọng lượng nhất định, mới vừa rồi tỷ ấy không có phát biểu ý kiến của mình nhất định là bởi vì trước mặt của mọi người khó mà nói được?

Thấy Vô Ưu gật đầu, Tiết Nhu lại hỏi: "Vậy muội có người trong lòng rồi hả?"

Nghe được tỷ tỷ đột nhiên hỏi vấn đề này, mặt Vô Ưu ửng hồng! Mặc dù ở hiện đại việc này căn bản cũng không có gì, nhưng dù sao nàng ở thời đại này đã quá lâu rồi, nàng cũng trở nên ngưng ngừng, huống chi ở hiện đại nàng cũng là một người rụt rè.

Thấy mặt Vô Ưu đỏ rần, Tiết Nhu cũng cười nói: "Xấu hổ cái gì? Muội vốn đã là đại cô nương, thiếu nữ hoài xuân cũng là chuyện đương nhiên, huống chi hiện tại cũng không có người khác, chỉ có hai tỷ muội chúng ta, chúng ta chỉ kể một ít chuyện riêng mà thôi!"

Nghe được lời của tỷ tỷ, Vô Ưu chỉ đành phải lắc đầu một cái. "Tỷ tỷ, Vô Ưu cũng không có người yêu gì đâu!"

"Nếu không có người yêu, vậy muội có vừa lòng nam tử nào không? Hoặc là nói hơi có cảm tình với nam tử nào đó?" Tiết Nhu tiếp tục truy hỏi.

"Tỷ tỷ, muội thật sự không có!" Vô Ưu vội vàng trả lời. Đôi mắt có chút kỳ quái nhìn tỷ tỷ, không biết nàng hỏi mình cái này làm gì? Chỉ là suy nghĩ một chút cũng không kỳ quái, Chu thị vừa nhắc tới hôn sự của mình liền lo lắng không dứt, tỷ tỷ từ nhỏ thương yêu mình nhất, hơn nữa mấy năm mới về nhà một lần, đợi đến lần tới gặp mặt cũng không biết đến khi nào, mà hôn sự là chuyện lớn cả đời của nàng, tỷ tỷ hỏi nhiều mấy câu cũng đúng!

Nghe nói như thế, Tiết Nhu gật đầu, nói: "Mặc dù có đôi lúc muội cũng đi ra ngoài hành y, nhưng tiếp xúc nam tử không nhiều lắm, không có cảm tình với người nào cũng có!"

"Tỷ tỷ, tỷ ở trong cung làm sao có thể có người yêu đây?" Vô Ưu rất tò mò hỏi. Tỷ tỷ đã hơn hai mươi tuổi rồi, nếu như ở dân gian mà nói, hẳn là đã có nhi tử nữ nhi rồi. Chẳng lẽ vào nơi không thấy mặt trời như vậy, tỷ tỷ thật sẽ cô đơn một đời sao?

Nghe được câu hỏi của Vô Ưu, Tiết Nhu ngăn ra! Có lẽ là không nghĩ tới muội muội cũng có câu hỏi này? Ngay sau đó lại hơi mỉm cười nói: "Có người yêu hay không là một chuyện, có thể cùng với người yêu thành thân được hay không lại là chuyện khác, có rất nhiều chuyện không thể theo ý mình được! Được rồi, đừng nói về tỷ nữa, vậy muội nói cho tỷ nghe muội thích một nam tử như thế nào?"

"Hả?" Câu hỏi của tỷ tỷ làm Vô Ưu thật sự như đang ở trong sương mù, nàng hỏi mình nhiều như vậy để làm cái gì? Thật ra thì chỉ cần nói một tiếng với tổ mẫu và phụ mẫu không để cho nàng đến Lý gia là được? Bây giờ tỷ ấy làm việc thật không vào trọng điểm gì hết?

"Nói nhanh đi! Muội là thích người đọc sách ôn tồn nho nhã, hay là uy phong như quân nhân hoặc là khôn khéo lão luyện như thương nhân?" Tiết Nhu cười hỏi.

Tại sao chuyện duyên phận có thể cần đến nghề nghiệp để phân chia đây? Tình yêu phải là không phân biệt thân phận, chỉ có hai trái tim gắn bó, rốt cuộc tỷ tỷ có hiểu hay không? Thế nhưng loại tư tưởng tiến bộ này Vô Ưu không thể nói ra, nhưng nhất định mình phải trả lời tỷ tỷ, cho nên Vô Ưu chỉ đành phải hàm hồ nói: "Trăm việc không dùng được nhất là Thụ sinh, nghèo hèn giả dối muội chính là không thích!" Lúc này, không biết làm sao Vô Ưu lại nghĩ tới Tần Hiến, hẳn cũng là một người đọc sách, chỉ là không giống bất kỳ người đọc sách cổ hủ giả dối nào, ngược lại là một người rất sáng suốt, rất tốt để chung sống, theo lý thuyết Tần Hiến có gia thế, có tài năng, có đạo đức, còn rất quan tâm đến mình, nhưng tại sao nàng không có loại cảm giác mặt đỏ tim đập với hắn? Có lẽ đây chính là duyên phận? Ngược lại Lan Hinh rất có duyên phận với hắn phải không? Không biết bây giờ Lan Hinh và hắn chung sống như thế nào rồi? Hi vọng bọn họ có thể sớm ngày phu xướng phụ tùy mới phải!

"Cũng thế, có lúc tỷ cảm giác người đọc sách là rất thanh cao cổ hủ! Vậy thương nhân giàu có muội cũng không thích à? Đến lúc đó trong nhà có ruộng tốt trăm ngàn mẫu, cửa hàng tụ tập, nô tỳ hàng trăm hàng ngàn, mặc dù thân phận người ta không tôn quý như quan lại, tuy nhiên người ta giàu có và sung túc. Vừa đúng không phải muội cũng coi như là buôn bán sao? Đó cũng coi là cùng chung chí hướng chứ?" Tiết Nhu cười nói.

"Tỷ chưa nghe nói qua thương nhân rất coi trọng vật chất sao sao? Muội xuất giá cũng không phải là gả cho trăm ngàn mẫu ruộng tốt? Thôi đi! Được rồi, tỷ tỷ, người cũng đừng hỏi cái này nữa. Bây giờ tổ mẫu muốn gả muội cho Lý gia kia kia, tỷ phải nhanh nghĩ cách mới phải!" Mặc dù chính nàng cũng có biện pháp, nhưng biện pháp kia thật sự nàng thật không muốn dùng, đó là làm trái ý đức đấy!

Đang lúc này, cửa phòng chợt kẹt một tiếng bị từ bên ngoài mở ra, chỉ có Tống ma ma đi vào, cười nói: "Đại tiểu thư, Lão thái thái hỏi người nghỉ ngơi đã khỏe chưa? Nếu như đã nghỉ ngơi đủ rồi, xin mời người đi tiền thính dùng trà bánh ạ!"

Nghe nói như thế, Tiết Nhu từ trên giường ngồi dậy, Vô Ưu vội vàng cầm áo choàng mặc vào giúp Tiết Nhu, ngược lại Tiết Nhu rất thích được muội muội hầu hạ, đôi mắt liếc qua Tống ma ma đứng ở bên cạnh, dịu dàng nói: "Tống ma ma, ta thấy thân thể của người còn rất khỏe mạnh. Nhưng mà dù sao cũng đã lớn tuổi, tự mình bảo trọng mới phải!"

Tống ma ma cũng nhìn Tiết Nhu lớn lên, mặc dù trên danh phận là nô tài và chủ tử, nhưng thật ra thì giống như bà nội bà ngoại của Tiết Nhu, lần này Tiết Nhu trở lại Tống mẹ rất là vui mừng cũng không cảm được nước mắt, cho nên vội vàng gật đầu nói: "Mấy năm nay Đại nãi nãi không để lão nô làm việc, chỉ trọng dụng bọn Bình nhi và tiểu nha đầu mà thôi, ôi, lão nô không dùng được rồi!"

Nghe Tống ma ma nói, Tiết Nhu đi lên phía trước, đưa tay cầm lấy tay của Tống ma ma, cười nói: "Tống ma ma à, người là nhũ mẫu của nương ta, để người ở bên cạnh nương ta mới yên tâm, lúc nhỏ ta và Vô Ưu may nhờ có người bên cạnh, người chính là tâm phúc của nương ta! Về sau ngàn vạn lần không được nói mình không còn dùng được, người rất hữu dụng nha!"

Lời Tiết Nhu nói làm trong mắt Tống ma ma ngập tràn nước mắt, nghẹn ngào nói: "Có những lời này của Đại tiểu thư, đời này lão nô khẳng định cúc cung tận tụy cho Đại nãi nãi!"

"Ừ." Vỗ vỗ tay Tống ma ma, Tiết Nhu mỉm cười lôi kéo Vô Ưu cùng đi khỏi phòng Chu thị.

Đi tới phòng khách, Tiết lão phu nhân, phu thê Tiết Kim Văn và Lý thị cùng hai đứa con của bà ta cũng đã chờ ở trong chính sảnh, bọn hạ nhân ở trước sân đang chuẩn bị thức ăn và đồ dùng cho Tiết Nhu mang vào cung, những thái giám cung nữ thì rất vui mừng vì được lĩnh tiền thưởng, đều nhộn nhịp chuẩn bị thủ tục trở về!

Thấy những cung nữ và bọn thái giám đang chuẩn bị hồi cung, Tiết Nhu và Vô Ưu không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Trong đôi mắt hai tỷ muội tràn đầy tiếc nuối và đau thương, không tự chủ được nắm tay nhau thật chặt, dù sao mới vừa đoàn tụ, chưa được mấy canh giờ thì sắp phải xa nhau, đôi mắt cũng ửng đỏ!

Trong chính sảnh, trên mặt bàn đã bày rất nhiều đồ, Tiết lão phu nhân thấy Tiết Nhu tới, liền cười chỉ vào một đồng đồ chồng chất trên bàn, nói: "Tổ mẫu không có gì đưa cho con, mấy ngày nay tự tay may cho con mấy món đồ lót, ôi, mắt không thấy đường, con mặc tạm đi! Còn có mấy cái hà bao, miếng lót giày là Nhị nương và Dung tỷ thức cả đêm thêu cho con đó, nương con cũng làm y phục mùa đông cho con, mặc dù những thứ này trong cung đều có, hơn nữa làm còn đẹp hơn chúng ta, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của chúng ta, con đều mang về đi!"

"Nhu Nhi xin cảm ơn tổ mẫu, nương và Nhị nương!" Tiết Nhu cúi người hành lễ.

Lại ngồi xuống nói chuyện một lát, uống một ly trà, bên ngoài liền đi vào một vị mặc y phục tiểu thái giám màu vàng đất, cúi đầu nói: "Bẩm báo Ký ty đại nhân, đã đến giờ Thân, xin đại nhân lên đường hồi cung ạ!"

Nghe nói như thế, về mặt Tiết Nhu buồn bã, nước mắt chảy ra, thái giám này chậm rãi nói: "Chuẩn bị lên đường!"

"Vâng." thái giám phía sau nhận được lệnh liền cúi đầu lui xuống.

Sau một khắc, Tiết Nhu chậm rãi đứng lên, Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn, Chu thị cũng đều bắt đầu đứng lên, đôi mắt đều đỏ, nhưng cũng cố nén xuống, nhưng mà nước mắt vẫn chảy ra. Đôi mắt của Tiết Nhu nhìn bọn người Tiết lão phu nhân, Tiết Kim Văn, Chu thị, Vô Ưu từng người một cái, cuối cùng cũng rơi xuống hai hàng nước mắt trong suốt, giọng nói nghẹn ngào: "Hôm nay từ biệt, không biết có thể gặp lại nữa không? Sau khi con đi, không cần nhớ, để tránh càng thêm đau xót. Nhu Nhi bất hiếu, không thể tận hiếu, chỉ có thể dập đầu ba cái để tạ ơn sinh thành và nuôi dưỡng thôi!" Dứt lời, liền nhắc váy quỳ xuống đất, liền tiếp dập đầu ba cái.

Tiết Kim Văn và Chu thị thấy thế, mau tới trước nâng Tiết Nhu dậy, Chu thị đã sớm lệ rơi đầy mặt, đưa tay vuốt mặt Tiết Nhu, đau lòng hỏi: "Con cái đứa bé ngọc này, có đau không? Ô ô."

Chứng kiến tình cảnh như thế, Vô Ưu cũng lau hai hàng nước mắt, nàng là người không thích khóc, bởi vì nàng biết nước mắt của nữ nhân không đáng bao nhiêu tiền, đó cũng biểu hiện của sự yếu ớt, khóc có thể giải quyết được vấn đề gì? Còn không bằng để thời gian khóc suy nghĩ một chút nên giải quyết vấn đề như thế nào. Dĩ nhiên cũng có người nói nước mắt của nữ nhân là vũ khí tốt nhất để đối phó nam nhân, nhưng mà ở kiếp trước Vô Ưu đối với những lời này rất khinh thường, nàng nghĩ rằng nữ nhân làm cái gì cũng phải dựa vào thực lực, mà không phải là nước mắt. Chỉ là, vào lúc này thân tình trước mắt, nàng không nhịn được đã chảy nước mắt. Phải biết là nước mắt của nàng rất đáng giá nha!

Sau đó, đang lúc mọi người đang khóc thút thít ở bên trong, Tiết Nhu bị mọi người vây quanh đi ra khỏi đại sảnh, một đường lưu luyến không rời ra khỏi cửa chính Tiết gia.

"Tổ mẫu, phụ thân, nương, Nhị nương, mọi người bảo trọng!" Quay đầu lại nhìn một lần cuối cùng người thân của nàng đưa tiễn, Tiết Nhu xoay người nắm tay Vô Ưu đi tới trước xe ngựa của mình.

Nhắc chân leo lên một miếng đỡ, Vô Ưu đỡ Tiết Nhu lên xe ngựa, ngồi ở trên xe ngựa, hai mắt Tiết Nhu ướt nhòa nhìn Vô Ưu, Vô Ưu kêu một tiếng từ tận đáy lòng."Tỷ tỷ!"

Sau đó, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay của mình đang nắm tỷ tỷ đột nhiên có một vật cứng cứng, vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy một miếng bạch ngọc, Vô Ưu vừa định mở miệng hỏi, tỷ tỷ dùng giọng nói chỉ đủ cho nàng nghe thấy: "Nhanh cất đi! Không để cho người khác thấy, ngộ nhỡ có chuyện hết sức khẩn cấp thì nó so với Bò Tát còn có tác dụng hơn!"

"Cái gì?" Lời này khiến Vô Ưu kinh ngạc nhìn tỷ tỷ chằm chằm.

"Nhớ, chuyện hết sức khẩn cấp mới có thể dùng!" Dặn dò xong, Tiết Nhu rút tay mình lại, sau đó đôi mắt nhìn về phía Tiết lão phu nhân đang đứng cách xe ngựa khoảng một trượng, phu thê Tiết Kim Văn và đám người trên dưới Tiết gia, không ngờ trong mắt cũng mê mẩn!

"Lên đường!" Một khắc sau, giọng nói bén nhọn của thái giám truyền đến, màn xe ngựa đã được một cung nữ phủ xuống, xe ngựa cũng chậm rãi bắt đầu rời đi.

"Nhu Nhi." Chu thị rung rung kêu một tiếng, liền ngã qua trên người Tiết Kim Văn.

Xe ngựa đi càng lúc càng xa, cho đến khi không trông thấy bóng dáng, mọi người Tiết gia mới xoay người trở về phủ. Sau khi Tiết Nhu đi, Chu thị dĩ nhiên là đau lòng không thôi, Vô Ưu ở bên cạnh khuyên nhủ một hồi lâu, sau bữa cơm chiều lại có Tiết Kim Văn an ủi nữa mới dần dần tốt hơn một chút, Vô Ưu mới trở về phòng của mình.

Bận rộn mấy ngày, Vô Ưu rất mệt mỏi, ngồi ở trên ghế, đôi chân nhỏ ngâm trong một chậu nước ấm, nàng đang dùng nước ấm ngâm chân, cả ngày mệt nhọc từ từ biến mất. Liên Kiều đang đứng ở trước giường trải chăn nệm, nhưng mà miệng cũng không có nhân rồi, vẫn luôn lải nhải."Nhị tiểu thư, người thấy Nhị nãi nãi ở bên kia thật là quá nịnh hót rồi! Người xem Đại tiểu thư trở lại là con người đó lại nịnh nọt bợ đỡ a, trước kia lúc Đại tiểu thư ở nhà, bà ta không thèm liếc mắt nhìn Đại tiểu thư một cái. Lúc ăn cơm trưa vừa rót rượu vừa gấp thức ăn, còn nói đặc biệt thêu giày cho Đại tiểu thư, thật ra thì những thứ đó đâu phải bà ta và Dung tỷ thêu đâu, nó tỷ nghe nói đều là Hồng Hạnh và Lục Liễu làm thay đấy! Còn Nghĩ ca, nói gì là hấn ở nhà đợi mấy ngày liền vì bận bịu chuyện Đại tiểu thư trở về, trời đất chứng giám, mấy ngày nay trong nhà ngoài cửa mọi chuyện đều không phải là Nhị tiểu thư người sắp xếp sao? Nhưng mà Lão phu nhân nói một câu khiến Nghĩ ca mấy ngày nay phải học không được đi ra ngoài rồi, đang ở trong nhà dẫn theo bọn sai vặt rất bận rộn, dù Nghĩ ca thật sự không có rời nhà, nhưng mà làm gì chứ? Chính là ngồi một không phải chơi thì là ăn, không thì uống rượu say rồi mắng bọn hạ nhân!"

Nghe Liên Kiều lải nhải không ngừng, Vô Ưu mỉm cười lắc đầu một cái nói: "Thôi, về sau ai dám cười nguoi vào cửa ta thật sự là bội phục hấn sát đất

luôn!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều xoay người lại nhìn Nhị tiểu thư đang ngâm chân, gãi đầu nói: "Nhị tiểu thư người là có ý gì ạ?"

"Là ai đều sẽ bị người lái nhai chết luôn!" Vô Ưu cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Uyên ương vụng trộm

Lời Vô Ưu nói khiến Liên Kiều tức giận đến bĩu môi, oán trách nói: "Nhị tiểu thư lại lấy người ta làm trò cười, người ta cũng bênh vực vì đại tiểu thư thôi! Hừ." Hừ một tiếng, Liên Kiều xoay người, vươn tay dùng sức trải chăn ra giường.

Nhìn thấy Liên Kiều lại tức giận, Vô Ưu nhanh cười nói: "Chỉ đùa với người một chút thôi, người tưởng là thật à? Ta làm sao không biết người bất bình vì tỷ tỷ ta? Lại nói lúc trước người hầu hạ tỷ tỷ, cũng được coi như là người của tỷ tỷ rồi!"

Nghe nói như thế, tay Liên Kiều đang trải giường cứng đờ lại, nàng nghĩ tới nhiều năm trước mình đã đi theo Tiết Nhu. Nói: "Đại tiểu thư đã đưa nô tì cho nhị tiểu thư, thì như vậy Liên Kiều chính là người của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chính là chủ tử của ta! Nhưng mà rốt cuộc vẫn khó quên có chủ (chủ cũ), cho nên về sau phạm đại tiểu thư có chỗ cần đến Liên Kiều, Liên Kiều đương nhiên cũng muốn lần chết không chối từ!"

Liên Kiều nói khiến Vô Ưu sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: "Ta vẫn hi vọng tỷ tỷ có thể cần đến người, không biết lần sau gặp lại đã là năm nào tháng nào!"

Một câu nói này khiến cho Liên Kiều thương cảm, qua một khắc, Liên Kiều mới nói: "Nhị tiểu thư cũng không cần quá lo lắng, nô tì xem lần này đại tiểu thư trở về tuy rằng thấy người nhà chúng ta rất thương cảm, nhưng về mặt lại càng toả sáng, hơn nữa khí chất trên... Ai nha, dù sao Liên Kiều cũng không nói ra được cảm nhận của mình, nàng chỉ cảm thấy trên người đại tiểu thư có một khí chất phú quý, về sau khẳng định là không tệ!"

Nghe được Liên Kiều nói, Vô Ưu cười: "Thì ra ngay cả người cũng đã nhìn ra, tuy rằng cách vài năm, nhưng ta cũng cảm thấy lần này tỷ tỷ trở về không giống với lần trước, nàng vốn là một người có đại khí, lần này phảng phất như càng thêm ung dung cao quý hơn, cũng khó trách, hiện tại nàng là nữ quan ngũ phẩm, nữ quan lớn nhất ở trong cung cao nhất cũng chỉ có thể đến tứ phẩm mà thôi! Mặc dù có vài người cùng cấp bậc với tỷ tỷ, nhưng nữ quan ở trên tỷ tỷ cũng chỉ có một người!"

"Nói không chừng qua vài năm đại tiểu thư có thể thăng lên vị trí nữ quan cao nhất trong cung. Chỉ là cả đời cũng không thể lập gia đình, thật sự là đáng tiếc cho tướng mạo và tài trí của đại tiểu thư!" Liên Kiều thở dài nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cũng vì tỷ tỷ mà tiếc hận không thôi, một nữ tử tốt như vậy, thế mà lại dễ dàng thanh xuân mai một dần đi trong hoàng cung. Qua một khắc, Liên Kiều trải giường, xoay người đi đến bên cạnh người Vô Ưu, cười nói: "Nhị tiểu thư, nước lạnh rồi? Nô tì đi thêm nước nóng cho người?"

"Ừ." Vô Ưu gật gật đầu.

"Ngài chờ, nô tì đi nấu nước ấm!" Nói xong, Liên Kiều liền xoay người đi ra ngoài.

Liên Kiều đi rồi, Vô Ưu từ trong ngực áo lấy ra ban chỉ (扳指 nhấn bảo vệ tay của người đàn ông bán cung), cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ban chỉ đó được làm từ dương chi bạch ngọc (mỡ trắng của cừu), chạm vào vô cùng mịn màng, nàng biết vật này khẳng định là có giá trị rất cao, ước chừng phân lượng, lại nhìn xem kích cỡ, nàng cảm giác đây là một đồ vật dành cho nam nhân, nhưng tỷ tỷ làm sao có thể lại có đồ vật của nam nhân chứ? Nàng còn nói với mình rằng lúc vạn nhất khẩn cấp dùng còn có lợi hơn so với bỏ tất? Vô Ưu thật sự không hiểu lời này. Nhưng tỷ tỷ lại không muốn nàng để cho bất kỳ ai khác nhìn thấy, cho nên vẫn cất trước, chờ sau này có cơ hội lại từ từ nghiên cứu...

...

Tuy rằng mùa đông rất lạnh lẽo, nhưng trong sương phòng phía đông Thừa Càn điện vẫn ấm áp như xuân, trên giàn gỗ từ đàn châu khắc hoa sen trắng được trồng cây hoa thủy tiên tươi tốt cành lá xanh um, lúc này búp hoa hồng nhạt và màu trắng đang từ từ nở, trong lư hương khắc hoa văn rồng màu xanh làn khói đục phiêu tán lượn lờ, toàn sương phòng lại yên tĩnh đến lạ thường, người không biết còn tưởng rằng không có một bóng người, kỳ thực lại có một người đang ngồi ở dưới ánh lửa sáng đã rất lâu!

Vài năm không trở về, mỗi ngày đều lo lắng cho người trong nhà, nhưng khi đã trở về, trái lại còn càng thêm phiền muộn, ở nhà tất cả đều hoàn hảo như trước, so với trước khi nàng rời khỏi nhà còn không biết tốt hơn bao nhiêu lần, hoàng thượng thật sự không có lừa nàng, tất cả đều theo như lời của hắn, nhưng nàng vẫn rầu rĩ không vui như trước!

Thùng thùng... Thùng thùng...

Tiếng trống canh hai truyền đến, Tiết Nhu ngẩng đầu nhìn phía cửa, đoán chừng vẫn ôm một chút hi vọng hấn sẽ đến đây đi?

Thị nữ luôn luôn ở bên cạnh khoanh tay hầu hạ thấy sau khi chủ trở về thăm viếng nhà thì luôn luôn đều rầu rĩ không vui, nàng nhanh nói: “Đại nhân, đã canh hai rồi, không bằng để nô tì hầu hạ ngài nghỉ ngơi? Đoán chừng... đêm nay hoàng thượng sẽ không tới!”

Nghe lời Sắc Vi nói có chút quanh co, Tiết Nhu quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, khẳng định đã biết có duyên cớ gì, dù sao Sắc Vi đã đi theo bên người nàng rất lâu, cho nên hỏi: “Ngươi làm sao biết được hoàng thượng sẽ không đến đây?”

“Này...” Nghe được chủ tử hỏi, Sắc Vi đang nói quanh co, lại nhanh đáp:

“Hôm nay có quan viên tỉnh ngoài báii yết, nghe nói hoàng thượng còn ban thưởng com, đến giờ phút này, khẳng định là hoàng thượng sẽ không tới!”

Lời Sắc Vi nói khiến khoé miệng Tiết Nhu kéo lên một cái, sắc mặt trầm xuống, nói: “Sắc Vi, nói thật với ta!”

Thấy chủ tử nói như thế, Sắc Vi nhanh quỳ xuống, sợ hãi nói: “Nô tì đáng chết! Nô tì không nên nói dối, nhưng nô tì sợ nói ra sẽ khiến ngài thương tâm, cho nên nô tì mới...”

Liếc mắt lườm Sắc Vi đang quỳ trên mặt đất cầu xin một cái, sắc mặt Tiết Nhu hoà hoãn lại, nói: “Đứng lên đi!”

“Dạ.” Sắc Vi mới dám đứng dậy.

“Thời gian ngươi đi theo ta cũng không ngắn, ngươi có biết ta rất ghen ghét người nói dối không, cho dù thương tâm cũng thế, tức giận cũng thế, ta chỉ muốn nghe nói thật thôi, biết không?” Tiết Nhu giương mắt nhìn Sắc Vi che mặt nói.

“Nô tì biết! Nô tì biết!” Sắc Vi đáp.

“Nói! Đến cùng sao lại thế này?” Sau đó Tiết Nhu lại hỏi một câu, sắc mặt không còn dễ nhìn.

Lần này, Sắc Vi không dám nói dối, càng lại không dám trả lời qua loa, nhanh cúi đầu đáp: “Bẩm đại nhân, qua com chiều nô tì ngẫu nhiên nghe thấy Tiều An Tử nói bên Hàn Tĩnh điện đã phái người đi đến mời vạn tuế gia hai lần rồi!”

Nghe nói như thế, Tiết Nhu không nói nửa ngày, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, không phân biệt được là không vui hay là thương tâm, khiến cho Sắc Vi ở một bên sợ tới mức động cũng không dám động! Qua sau một lúc lâu, Tiết Nhu mới nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì không cần đợi, tẩi trang cho ta rồi chuẩn bị nghỉ ngơi thôi?”

“Dạ!” Nghe được chủ tử nói, Sắc Vi nhanh lên tiếng trả lời.

Tiết Nhu vừa đứng lên từ ghế tử đàn khắc hoa văn, không nghĩ tới bên ngoài lại truyền đến một tràn tiếng bước chân trầm ổn cùng với một giọng nói mang theo chút uy nghiêm của nam nhân. “Không chờ trăm đến đã nghỉ ngơi rồi sao?”

Đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc của hấn, gương mặt Tiết Nhu không biểu cảm lại lập tức kinh hỉ một hồi, xoay người vừa nhìn, chỉ thấy một bóng dáng cao to màu vàng rực rỡ đã bước qua rèm cùng màu đến trước mặt nàng!

Nhìn thấy Khang Đức đế, Tiết Nhu nhanh hành lễ, nói: “Tham kiến hoàng thượng!”

Không chờ nàng hành lễ hết, Khang Đức đế đã kéo nàng lên một cái, oán trách nói: “Không phải đã nói khi chỉ có ngươi và ta ngươi không cần phải hành lễ sao? Làm sao ngươi lại luôn không nhớ đây?”

“Nhưng hiện tại không chỉ có ngươi và ta mà?” Tiết Nhu nghịch ngợm hỏi lại.

Nghe nói như thế, Khang Đức đế quay đầu vừa nhìn Sắc Vi đang hầu hạ ở một bên, liền vung tay với nàng, nói: “Lui ra!” Sắc Vi nhanh cúi đầu lui xuống.

Sắc Vi đi rồi, trong>Noãn các chỉ có Khang Đức đế và Tiết Nhu, hấn lôi kéo tay nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, hấn đứng sau lưng nàng, hai tay nắm giữ bờ vai nàng, từ trên gương đồng nhìn nàng, ôn nhu nói: “Nay có quan lớn ở tỉnh ngoài biên giới vào kinh báii yết, cho nên trăm mới mở tiệc chiêu đãi bọn họ, còn nói rất nhiều chuyện trên triều đình, không nghĩ tới đã đến canh hai rồi! Thế nào? Hôm nay về nhà thăm có cao hứng hay không? Trăm còn chờ lúc ngươi trở về báo với trăm nữa đây?”

“Có thể về nhà nhìn thấy thân nhân đương nhiên là cao hứng, nhưng thời gian sum vầy dù sao cũng quá ngắn, cho nên lúc trở lại có chút thương cảm!” Lúc Tiết Nhu nói lời này mí mắt rũ xuống, trước mặt vẫn đều là hình ảnh của nương, cha, muội muội, tổ mẫu.

Nghe nói như thế, Khang Đức đế trầm mặc một hồi, sau đó nhìn mỹ nhân khề chau mày trong gương đồng, tràn ngập áy náy nói: “Đều do trăm không tốt, đã vài năm cũng không cho ngươi trở về gặp người nhà!”

Nghe Khang Đức đế tự trách, Tiết Nhu nhanh ngẩng đầu lên, nhìn hấn trong gương đồng nói: “Điều này sao có thể trách hoàng thượng? Nhu nhi biết lần này hoàng thượng có thể ân chuẩn cho Nhu nhi về nhà cũng xem là một mạo hiểm thật lớn, Nhu nhi thật không biết nên nói cái gì cho phải.”

Nghe thấy Tiết Nhu lương thiện có hiểu biết, Khang Đức đế nắm mạnh lấy bờ vai Tiết Nhu, như muốn nói cam đoan: “Ngươi yên tâm, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, trăm nhất định sẽ ân chuẩn cho ngươi muốn khi nào về nhà thì khi đó về, bảo đảm ngươi về nhà cũng ngại phiền!”

“Ha ha, mỗi ngày đều về một lần ta cũng không ngại phiền, nhưng nếu có một ngày như vậy, ta sẽ khiến cho hoàng thượng ân chuẩn cho ta có thể về nhà ở!” Tiết Nhu cười xoay người nhìn Khang Đức để nói.

“Cái gì? Về nhà ở? Khó mà làm được! Ngươi về nhà ở, để lại một mình trẫm ở lại trong cung sao? Vậy chẳng phải là trẫm tịch mịch muốn chết?” Khang Đức để cười ha ha.

Nghe nói như thế, khoe miệng Tiết Nhu không khỏi kéo ra, mang theo một ít giọng điệu như ăn dấm chua nói: “Hoàng thượng làm sao có thể tịch mịch? Hoàng thượng còn có ba cung sáu viện bảy mươi hai phi tần nữa! Lại còn có các nước khác tiến cống mỹ nữ, chỉ sợ là hoàng thượng vui đến không vui được nữa!”

Nghe xong Tiết Nhu nói, khoe miệng Khang Đức để cong lên một cái, ngón tay cũng nắm lấy chiếc cằm tinh xảo của Tiết Nhu, cười nói: “Làm sao trẫm lại nghe thấy một mùi vị dấm chua như vậy chứ? Có phải là ngươi ăn dấm chua của mỹ nhân ở nước khác đưa tới hay không, hay là ăn dấm chua của các tần phi trong cung điện tần phi?”

“Ta mới không ghen!” Nói xong, Tiết Nhu kéo tay Khang Đức để nắm cằm nàng xuống, rồi xoay người ngồi về phía gương đồng, lại nói: “Chẳng qua ngươi ta chỉ là một người ghi chép hoạt động của hoàng thượng và các tần phi nương nương thôi, nơi nào có tư cách để ghen?”

Nghe xong lời này, Khang Đức để thất thần nhìn người ở trong gương đồng một khắc, sau đó bỗng nhiên vươn tay tháo ra kim trâm trên búi tóc của người trong gương, rồi lại duỗi tay giúp nàng tháo khuyên tai. Thấy thế, Tiết Nhu nhanh kéo tay Khang Đức để, kinh ngạc hỏi: “Hoàng thượng, ngươi làm cái gì vậy?”

“Thời giờ đã không còn sớm, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi mới phải! Nay trẫm có chút mệt mỏi, ngươi không biết nhóm quan lớn nơi biên giới rất khó ứng phó, còn quân trẫm muốn này muốn nọ, mà trẫm lại không thể mạnh miệng nói không cho, còn phải chiến đấu với bọn họ tới cùng!” Nói xong, lại đi tháo xuống khuyên tai chưa tháo xuống.

Tiết Nhu cũng kéo lại tay hắn, ánh mắt hai người ở trong gương đồng nhìn nhau, nàng mới mềm nhẹ nói: “Đêm nay ngươi vẫn không nên nghỉ ngơi ở trong này!”

“Như thế nào? Không phải mới vừa rồi còn ghen sao? Nhanh như vậy đã đuổi trẫm đi rồi?” Khang Đức để vuốt ve bàn tay trắng nõn của nàng kia.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn một khắc kia, Tiết Nhu cười nói: “Ta nơi nào bỏ được hoàng thượng? Mỗi lần chỉ có lúc ta đang trực chúng ta mới được gặp nhau, hơn nữa vì không để cho người khác có lòng nghi ngờ, lúc ta đang trực ngươi cũng không thể ở trong thừa càn điện mãi, cho nên ta rất quý trọng thời gian có thể ở chung với hoàng thượng!”

Câu nói đầu tiên đã khiến cho lòng Khang Đức để mềm mại hẳn, ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn người trong gương đồng, trong ánh mắt hắn có một tia bất đắc dĩ, Tiết Nhu có thể nhìn ra được, trong lòng nàng cũng rất khổ sở, vài năm, bọn họ đều như thế này yêu không dám yêu, mỗi ngày tương tư đau khổ, vụng trộm gặp mặt, không thể để cho người ngoài biết được, cảm giác chua xót này bọn họ thật sự đã nhắm nháp thật lâu. Ngay sau đó, Tiết Nhu tựa người vào trên người Khang Đức để, cảm giác được tựa vào người hắn thật ấm áp thoải mái, nhưng nàng phải chịu cảnh người khác ngã vào trong lòng hắn, nghĩ đến đây lòng của nàng phảng phất như chảy máu!

“Trẫm hứa với ngươi, chờ có một ngày, trẫm sẽ để ngươi từng giây từng phút đều hầu ở bên người trẫm!” Sắc mặt Khang Đức để thoáng phiếm hồng.

“Ừ. Ta sẽ đợi đến ngày đó!” Tiết Nhu gật gật đầu, sau đó mới nói: “Nghe nói bên Tà quý phi hôm nay đến mời hoàng thượng hai lần rồi, cũng hơn nửa tháng ngươi chưa đi đến Hàn Tinh điện, giờ nếu không đi nàng sẽ cho rằng ngươi có ý lạnh nhạt nàng, rồi lại nháo đến chỗ hoàng thái hậu thì sẽ không tốt lắm!”

Nghe nói như thế, Khang Đức để im lặng một khắc, sau đó gật gật đầu nói: “Được rồi!”

Tuy rằng đều vì hắn suy nghĩ, nhưng nhìn thấy hắn đồng ý đi đến Hàn Tinh điện, trong lòng Tiết Nhu không biết là tự vị gì, sau đó nàng ngồi thẳng lưng, thân mình không tựa vào người của hắn nữa, nói: “Thời gian cũng không còn sớm, nhanh đi thôi, ngày mai còn phải làm triều nữa!”

“Để trẫm ở lại với ngươi một lát!” Nói xong, tay Khang Đức để nhẹ kéo búi tóc trên đầu Tiết Nhu, một đầu tóc đen như mực trong nháy mắt rơi xuống như thác nước, ba ngàn sợi tóc đen ở dưới ánh nến lấp lánh rực rỡ.

Tuy rằng biết thời gian thật sự không còn sớm, nhưng trong lòng Tiết Nhu nghĩ đến: Để cho hắn ở chung một khắc là được rồi, chỉ một khắc thôi!

“Ta có một chuyện muốn xin hoàng thượng đồng ý!” Tiết Nhu đột nhiên nói với gương đồng.

Nghe nói như thế, Khang Đức để cười. “Ngươi với ta còn dùng từ xin sao? Có chuyện gì phu nhân cứ việc phân phó với vị phu là được rồi!” Một câu nói này rốt cuộc Khang Đức để bắt đầu muốn chọc ghẹo.

Câu nói này khiến trong lòng Tiết Nhu rất thoải mái, chỉ là ở ngoài mặt lại cố ý oán trách nói: “Ai là phu nhân ngươi chứ? Ngươi không được gọi vậy!”

“Được, nếu không chịu thừa nhận ngươi là phu nhân ta, ta đây có thể không vội nhưng ngươi sẽ vội đó!” Khang Đức để trêu đùa.

Nghe hắn thế nhưng lại xưng hô gọi ngươi ta, Tiết Nhu hiểu ý cười, nàng đành phải xoay người, giữ chặt áo choàng của Khang Đức để cười nói: “Ta đây thừa nhận ngươi là phu quân của ta, chuyện khó giải quyết của ta ta cần ngươi giúp đỡ!”

“Phu nhân tốt của ta, ta sẽ nhất định giúp, được rồi?” Một câu phu quân khiến cho Khang Đức để cao hứng không thời.

Sau đó, Tiết Nhu chậm rãi đứng lên, hai tay để trên ngực Khang Đức để, cười nói: “Nay trễ rồi, chờ lần sau khi ta trực lại nói với ngươi, ngươi giúp ta ra quyết định, nhìn xem nên làm như thế nào mới tốt!”

Nghe xong Tiết Nhu nói, Khang Đức để nhướng mắt, nói: “Ngày sau ngươi sẽ trực, vậy buổi tối ngày sau chúng ta sẽ ở cùng nhau nghiên cứu?”

“Ừ.” Tiết Nhu gật gật đầu, lập tức, ra bên ngoài phụ Khang Đức để nói: “Đã qua canh hai lâu rồi, ngươi nhanh đi đến Hàn Tinh điện đi!”

“Ài, nơi nào có phu nhân như ngươi như vậy chứ? Lúc nào cũng đuổi phu quân ra bên ngoài?” Ôn ào hai câu, Tiết Nhu vẫn đẩy Khang Đức để ra ngoài cửa đông sương phòng.

Ầm!

Sau khi Khang Đức để bị đẩy đi ra khỏi đông sương phòng, Tiết Nhu liền chạy nhanh đóng lại cửa phòng, tựa lưng vào trên cửa, đôi mắt đều tràn ngập đau thương, trong hốc mắt cũng hiện ra ánh nước! Nghĩ rằng: Nàng có biện pháp khác sao? Nếu không vạn bất đắc dĩ làm sao nàng có thể đẩy ra bên ngoài ngã vào trong lòng nữ nhân khác? Có lẽ đây là bi ai khi làm nữ nhân của hoàng đế đi? Nàng cần phải chịu được cảnh cùng với rất nhiều nữ nhân khác phân chia hán, kỳ thực ở giờ phút này nàng có thể có được lòng của hoàng đế cũng được xem như là may mắn?

Sau một lúc lâu, Tiết Nhu mới thẳng thắt lưng, vừa cất bước muốn đi về phía phòng, không nghĩ đến, bên ngoài khe cửa lại truyền đến một tiếng nói quen thuộc. “Nhu nhi, chờ sau này trăm lại đến nói chuyện với ngươi!”

“Khâm Phong?” Thì ra hán còn chưa đi? Tiết Nhu quay đầu nhìn cửa phòng khép chặt, trong cổ họng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Sau đó, bên ngoài không còn tiếng vang nữa, Tiết Nhu biết: Lần này hán thật sự đi rồi! Nhìn nơi nơi đều là rèm và vật trang trí màu vàng rực rỡ, nàng nhất thời cảm giác trong lòng thật vắng vẻ, không có hán, phòng ở này quá lớn, cũng có thể không! Ngồi ở bên giường, trong lòng ôm gối mềm, một đêm, nhất định nàng lại thức trắng...

...

Không biết thế nào, lần này tỷ tỷ về thăm, Vô Ưu cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cho nên nghỉ ngơi vài ngày, không tiếp tục chế được, cũng không ra cửa hành nghề y, chân của hầu Yên Ôn Thâm Trăn đã có khôi sắc rất lớn, ít nhất cũng có thể tự mình đi đến mười bước, hiện tại thi châm và thuốc không còn có tác dụng lớn với hán, nhất là thi châm, bởi vì gân mạch toàn bộ ở chân hán đều đã được打通, chỉ có thể thông qua tập luyện bình thường và vận khí để quyết định! Cho nên, Vô Ưu không cần đến phủ Yên Ôn thường xuyên nữa.

Mất thấy đã qua mười lăm tháng chạp, hết mười lăm ngày liền đến giao thừa. Chuyện kia đã không thể chờ nữa. Cho nên hai ngày này Vô Ưu luôn luôn đều ở nhà làm hoàn dược, nguyên nhân là nàng muốn thêm đại hoàng và bột sinh địa vào làm thuốc, như vậy người ăn vào sẽ có trình độ tiêu chảy khác nhau, đương nhiên viên thuốc chính là để bảo vệ sức khỏe dùng riêng cho nữ nhân, sẽ không có tác dụng không tốt với cơ thể người bệnh. Nàng suy nghĩ một chút, viên thuốc vẫn nên ra giá cao một chút, như vậy tuyệt đối dân chúng nghèo khổ sẽ không mua viên thuốc giá cao này, vì vậy sẽ không chịu liên lụy, còn những người giàu có lại chú ý đến, nếu ăn vào có vấn đề thì khẳng định sẽ không chịu để yên, đến lúc đó nhất định sẽ đi tìm tới cửa, mà nàng muốn chính là hiệu quả này!

Nhanh đã đến trưa, rốt cuộc Vô Ưu đã làm xong tổng cộng hai mươi hộp hoàn dược hoa hồng trừ độc dưỡng nhan. Trên án thư đều là hộp giấy đóng gói sơn đen mạ vàng tinh xảo, thuốc viên này vừa đóng gói lại thì vô cùng xa hoa, hơn nữa Vô Ưu nghĩ đến, liền bán năm lượng bạc một hộp, tuy rằng hơi cao, nhưng một khi có tên Vô Ưu đường của nàng, khẳng định là có thể bán được, bởi vì trước kia Vô Ưu đường sản xuất ra vài dạng thuốc viên dưỡng nhan vừa mới bán ra thì đã hết sạch, sau đó có một đồng thuốc viên đều là cung không đủ cầu, thuốc viên dưỡng nhan xa hoa này càng được rất nhiều phu nhân và tiểu thư nhà quan to quý nhân yêu thích nhất. Ài, giấu lại mấy phu nhân tiểu thư này đều là cây rụng tiền cho Tiết Vô Ưu nàng, tuy lần này làm như thế vô cùng thật có lỗi với các nàng, nhưng nàng cũng thật sự không có biện pháp nào khác. Chỉ đau bụng hai ngày thôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề khác!

“Liên Kiều! Liên Kiều!” Sửa sang lại được xong, Vô Ưu gọi về phía ngoài cửa.

“Đến đây! Đến đây!” Ở ngoài phòng quét sân Liên Kiều nghe được tiếng gọi, chạy nhanh vào.

Thấy Liên Kiều chạy vào, tay Vô Ưu vỗ vỗ một chồng hộp đặt trên án thư, nói: “Đó là thuốc viên ta mới nghiên cứu chế tạo ra, nhớ ngày mai đưa đến đường cái Tây Thành hiệu thuốc Vương Ký!” Tây thành đường cái đều là nơi quan to quý nhân tụ tập, nơi đó xa hoa cho nên nguồn tiêu thụ luôn luôn cao!

Nghe nói như thế, Liên Kiều đi đến trước án thư, nhìn lướt qua kia một chồng hộp viên thuốc, nói: “Hiệu thuốc Vương Kỳ đường cái Tây thành? Nhị tiểu thư, lần trước ta đi đến hiệu thuốc Triệu Nhớ, Triệu lão bản đã năn nỉ ta thật lâu, nói với ta và nhị tiểu thư rằng một lại có nghiên cứu chế tạo ra thuốc mới thì nhất định phải đến bán cho hiệu thuốc của bọn họ, mà ta đã đồng ý với người ta, người xem...” Hiệu thuốc Triệu Nhớ là hiệu thuốc đầu tiên Vô Ưu ngồi chẩn đoán, nói thật lúc ban đầu Triệu lão bản cũng cho các nàng Vô Ưu rất nhiều giúp đỡ, Liên Kiều cảm giác thật sự là mất mặt mũi, muốn nói với nhị tiểu thư rằng nhất định nàng phải đồng ý đưa thuốc mới đến bán ở hiệu thuốc Triệu Nhớ.

Nhưng, Vô Ưu thật kiên quyết nói: “Thuốc mới này không thích hợp bán ở hiệu thuốc Triệu Nhớ, chờ ta nghiên cứu chế tạo ra thuốc thích hợp rồi đưa tới cho bọn họ là được!”

“Không thích hợp? Vì sao vậy?” Liên Kiều kỳ quái hỏi.

“Được này đều dùng những dược liệu quý báu, giá tương đối cao, người nói đưa thuốc này đến hiệu thuốc kia nói rằng chúng ta muốn bán năm lượng bạc một hộp, bọn họ bán một hộp có thể kiếm được hai lượng, đưa cho chúng ta tam lượng bạc là được!” Vô Ưu trả lời.

Nghe lời Vô Ưu nói, Liên Kiều mới gật đầu. “À, thì ra là như vậy, phần lớn hiệu thuốc Triệu Nhớ đều là có sinh ý từ dân chúng bình dân, thuốc đắt tiền như vậy thì chỗ bọn họ bán được không tốt, như vậy cũng được, chờ lần sau Triệu lão bán có hỏi lại, thì nó thì cũng có thể trả lời được!”

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy Bình Nhi hoang mang rồi loạn chạy vào. Không kịp thở gọi: “Nhị tỷ, nhanh đến tiền sảnh!”

Nhìn Bình Nhi sốt ruột như thế, Vô Ưu cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa mới có một vị công công tới nữa, chỉ tên nói muốn gặp người đó! Lão thái thái và Đại nãi nãi đều không biết có chuyện gì, hiện tại đều đang ở trong đại sảnh, còn gọi người chạy nhanh qua nữa!” Bình Nhi trả lời.

Nghe Bình Nhi nói, Vô Ưu nghi ngờ một hồi, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, nhanh đứng dậy theo Bình Nhi bước nhanh đi đến tiền sảnh phía trước!

Một bước vào cửa tiền sảnh, chỉ thấy một vị công công trẻ tuổi mặc y phục màu vàng đất rực rỡ đang ngồi ở trước đường uống trà, Tiết lão thái thái ngồi ở bên kia, mẫu thân Chu thị còn lại thì đứng ở một bên. Thấy Vô Ưu đến đây, Tiết lão thái thái chỉ nâng nói: “Đây là cháu gái ta khuê danh là Vô Ưu!”

Nghe được Tiết lão thái thái nói, vị thái giám kia nhanh buông bát trà trong tay, đứng lên hỏi: “Người chính là Tiết Vô Ưu?”

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Vườn ngự uyển thật sâu

Vô Ưu bái kiến công công!” Vô Ưu vội vàng khẽ nhún người chào.

Nhìn trên nhìn dưới đánh giá Vô Ưu một chút, thái giám này gật đầu, sau đó rất là trịnh trọng đứng thẳng người, dùng giọng the thé hô: “Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng!”

Nghe xong lời này, mọi người trong phòng khách đều kinh ngạc! Vô Ưu cũng khẽ giật mình, nhưng cũng biết vội vàng quỳ xuống đất tiếp chỉ. Trong lòng không khỏi nghi ngờ: nàng chỉ là một tiểu nhân vật, đừng nói Hoàng thượng biết nàng, thậm chí còn không biết nàng là ai đâu? Làm sao đặc biệt phái một thái giám vội vàng tới truyền chỉ vì nàng đây?

Nghe nói có thánh chỉ đến, Tiết lão phu nhân cũng vội vàng đứng lên. Một khắc sau, thái giám này mới tiếp tục nói: “Truyền Tiết Vô Ưu lập tức vào cung đến Trọng Hoa cung làm bạn với Trường công chúa Bích Hồ đang chờ sinh, khâm thờ!”

Nghe được muốn cho nàng vào cung đi chăm sóc phụ nữ có thai, Vô Ưu hơi nhíu chân mày, ngay sau đó vội vàng dập đầu nói: “Tiết Vô Ưu tiếp chỉ tạ ơn, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!”

Chỉ nghe được là vào cung chăm sóc phụ nữ có thai, mọi người Tiết gia thờ phào nhẹ nhõm! Đợi Vô Ưu đứng lên, này công công liền nói: “Người nhanh mang theo cái hòm thuốc rồi cùng chúng ta vào cung đi!”

Lúc này, Tiết lão phu nhân tiến cười hỏi: “Công công, bây giờ muốn chất nữ ta vào cung sao?”

“Lão thái thái, ngài mới vừa rồi không nghe thấy chúng ta nói ngay lập tức sao? Đây là thánh chỉ không được làm trái!” Thái giám này nói.

Chu thị nhìn lướt qua y phục của Vô Ưu, nói với công công: “Vây cũng nên cho nàng đổi bộ y phục chứ?”

“Trong cung y phục gì mà không có? Ăn uống đều có người phụ trách chuẩn bị cho Tiết cô nương! Được rồi, nhanh lên đi, chúng ta còn trở về báo cáo với Hoàng thượng nữa!” Thái giám này có chút sốt ruột vãi chào mọi người rồi quay người đi.

Vô Ưu quay đầu bảo Liên Kiều mau mau đi lấy cái hòm thuốc tới, lại thấy ánh mắt của tổ mẫu và Chu thị lo lắng, Vô Ưu khẽ vỗ tay Chu thị tay, cười nói: “Chỉ là đi chăm sóc nữ nhân chờ sinh mà thôi, không có chuyện gì!”

Rất nhanh, Liên Kiều đã lấy hòm thuốc tới, cũng cầm áo choàng lông hồ ly thường ngày Vô Ưu hay mặc khoác lên người nàng, sau đó Vô Ưu, tổ mẫu và Chu thị đi ra đại sảnh, ra khỏi cửa chính, leo lên một chiếc xe ngựa đi theo thái giám kia và mấy tiểu thái giám đi cùng!

Tới tận chỉ chính là thái giám kia và hai tiểu thái giám cười ngựa ở đằng trước xe, một tiểu thái giám khác đánh xe ngựa, ngồi với Vô Ưu ở trong xe ngựa là một tiểu cung nữ chải tóc hai búi mặc áo bông màu đỏ thắm, nhìn dáng dấp tối đa cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi. Ngồi lác lác ở trong xe ngựa, Vô Ưu cảm thấy rất khó hiểu: Hoàng thượng làm sao biết nàng đây? Trường Công chúa Bích Hồ? Cho tới bây giờ nàng cũng không có nghe

nói qua, nhưng Công chúa xuất giá không phải đều có phủ đệ của mình sao? Thế nào vị Công chúa này lại ở trong hoàng cung đây? Đứng rồi, không phải nói là Trọng Hoa cung sao? Nàng cũng khám bệnh cho quan lại quyền quý mấy lần, nhưng đều là già nam trang để hành y nha? A, đứng rồi, mặc dù ở phủ An Định hầu nàng là nữ giả nam trang qua đó, nhưng An Định hầu Thẩm Trấn biết nàng là nữ giả nam trang, chẳng lẽ là ông ta để cử mình với Hoàng thượng sao? Nhưng theo lý thuyết An Định hầu là một Hầu Gia, nhưng bởi vì không thể đi được, nghe nói đã nhiều năm không có ra cửa, cũng không phải gặp được Hoàng thượng chứ?

Mang theo đủ loại nghi vấn, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn tiểu cung nữ trước mắt một hồi lâu, mới hỏi: “Xin hỏi người có phải là cung nữ bên cạnh Trưởng công chúa Bích Hồ không?”

Tiểu cung nữ này có chút ngượng ngùng, lập tức cúi đầu xuống trả lời: “Nô tỳ chỉ là một cung nữ của Trọng Hoa cung, cũng không hầu hạ bên cạnh Trưởng công chúa Bích Hồ.”

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái. “Thì ra là như vậy.” Nghĩ thầm: Cung nữ bên cạnh Trưởng công chúa có lẽ không tầm thường? Thế nào cũng không thể tự mình xuất cung tới đón một đại phu nhỏ nhỏ được, hơn nữa trong nội cung phải có rất nhiều ngư y, nàng cũng chỉ là bổ sung cho đủ số lượng mà thôi? Vô Ưu còn muốn hỏi nhiều thứ, nhưng tiểu cung nữ nhỏ nhỏ cung nữ cái gì cũng không biết, cho nên chỉ đành ngậm miệng!

Xe ngựa chạy rất nhanh, lúc sắp đến hoàng cung, xe ngựa chậm rãi giảm tốc độ. Vô Ưu tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy phía trước mấy thái giám cười ngựa chột ngừng lại, xe ngựa phía sau nàng ngồi cũng chậm rãi ngừng lại. Chỉ thấy phía trước có một người mặc áo choàng màu trắng từ một chiếc xe ngựa khác đi xuống, đang nói chuyện với vị thái giám cầm đầu. Cái người mặc áo choàng màu trắng đó nhìn rất quen mắt, chăm chú nhìn kỹ, không ngờ người nọ lại là Tần Hiến! Thấy rõ người kia là Tần Hiến, Vô Ưu không khỏi nhíu mày. Nghĩ thầm: Vì sao hắn lại tới? Hôm nay hắn tới là vì mình sao?

Đang nghi ngờ, đồng thời cũng thấy thái giám cầm đầu đã xuống ngựa, sau khi nói mấy câu với Tần Hiến, hai người một trước một sau hướng xe ngựa bên này đi tới rồi! Tần Hiến đi theo sau lưng thái giám kia từng bước một đến gần xe ngựa, nhiều ngày không gặp, hình như hân hỷ đi một chút, trên trán cũng là khẽ nhíu lại, chỉ là phong cách vẫn dịu dàng như cũ, khoác áo choàng màu trắng như trước kia càng làm cho hắn giống như một vị trích tiên!

Sau đó, vị thái giám cầm đầu ra hiệu với tiểu thái giám đánh xe, tiểu thái giám kia lập tức nhảy xuống xe ngựa, cũng đưa tay vén màn xe lên, tiểu thái giám này phát phát tay với tiểu cung nữ, tiểu cung nữ ngồi ở bên cạnh mình cũng hiểu ý cũng nhảy xuống khỏi xe ngựa, sau đó liền đi theo tiểu thái giám đánh xe đi qua một bên, còn vị thái giám cầm đầu quay lưng lại đi không nhìn lại xe ngựa một cái, mà lúc này, Tần Hiến chạy tới trước xe ngựa, nhảy lên xe ngựa, hơn nữa còn đi vào mui xe, ngồi đối diện với Vô Ưu!

Màn xe bị Tần Hiến kéo xuống, trong mui xe nhỏ hẹp, chỉ có Tần Hiến và Vô Ưu, hai người liếc mắt nhìn nhau, Vô Ưu liền cau mày hỏi: “Tần đại nhân, sao người lại tới đây?”

Tần Hiến nhìn áo khoác ngoài màu hồng nhạt của Vô Ưu, sau đó nói: “Ta nói tóm tắt với nàng, lần này không biết làm sao Hoàng thượng biết nàng, hôm qua Thánh thượng bỗng nhiên truyền ta vào cung để cho ta tiễn cử nàng đi chăm sóc cho Trưởng công chúa Bích Hồ chờ sanh!”

Nghe được lời Tần Hiến nói, Vô Ưu cũng rất khác biệt, không khỏi nghi ngờ, vội vàng hỏi: “Trưởng công chúa Bích Hồ mang thai mấy tháng rồi?”

“Đã chín tháng rồi, có lẽ qua năm sẽ sinh. Mặc dù Trưởng công chúa Bích Hồ và Hoàng thượng không phải một mẹ sinh ra, nhưng từ trước đến giờ quan hệ rất thân thiết, tuy nhiên mẹ đẻ đương kim Thánh Thượng Hoàng thái hậu không thích công chúa, tóm lại, trong cung quan hệ hết sức phức tạp, nàng đến Trọng Hoa cung chỉ cần an phận thủ thường là tốt rồi, mọi sự không cần nhiều lời, cũng không cần quản nhiều, tóm lại lần này không cầu công lao, chỉ cầu không có lỗi là được! Còn nữa, mấy quân sự thái giám và cung nữ Trọng Hoa cung đều chuẩn bị cho nàng, cho nên nàng không cần quá lo lắng, ở Trọng Hoa cung chịu đựng khoảng hai mươi ngày đến một tháng là có thể thuận lợi xuất cung về nhà!” Tần Hiến nói chuyện với tốc độ rất nhanh, hơn nữa lúc nói chuyện mắt còn liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, rất rõ ràng, nếu không phải vì thân phận đặc biệt của hắn, chắc là vị thái giám cầm đầu đó cũng sẽ không vì tình cảm và thể diện để cho hắn lên xe nói chuyện với mình.

Nghe xong lời Tần Hiến nói, có thể nhìn ra được hắn vì mình làm rất nhiều, đột nhiên tim của nàng có chút đau đớn, đau đớn là vì sao cho tới bây giờ người ở trước mắt này còn có thể đối với tốt với nàng như vậy? Hắn rõ ràng biết nàng căn bản cũng sẽ không có bất kỳ báo đáp nào!

“Chàng...” Không đợi Vô Ưu nói một câu nào, Tần Hiến lại giống như biết nàng sẽ nói cái gì, lập tức cắt đứt lời nàng: “Được rồi, không thể nói nhiều với nàng nữa, ta đi trước!”

Nói xong, Tần Hiến liền xoay người vén rèm cửa, chuẩn bị nhảy xuống xe ngựa, Vô Ưu vội vàng hô to: “Tần đại nhân!”

Nghe được người sau lưng gọi mình, cả người Tần Hiến cương cứng một chút, sau đó xoay đầu lại, Vô Ưu nhìn hắn nói một câu: “Cảm ơn!”

Nghe hai chữ này, Tần Hiến cười một tiếng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng bóng (không biết thời đó ảnh xài gì mà răng đẹp thế), sau đó gật đầu một cái, liền xoay người nhảy xuống xe ngựa. Màn cửa theo gió rũ xuống, che lại bóng lưng của hắn! Vô Ưu nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy vị thái giám cầm đầu đó nói hai câu với Tần Hiến, Tần Hiến liền đi tới trước xe ngựa của mình leo lên đi mất, mà mấy thái giám kia lại lần nữa lên ngựa, xe ngựa cũng chậm rãi lại chạy đi.....

Xe ngựa tới trước cửa hoàng cung thì dừng lại, thái giám cũng lập tức xuống xe, theo quy củ mặc kệ là văn thần hay võ tướng trừ phi có hoàng thượng đặc biệt cho phép bằng không người nào vào hoàng cung đều phải xuống ngựa xuống kiệu. Sau đó, Vô Ưu và tiểu cung nữ đó đi theo mấy thái giám vào Tử Cấm thành ngay nga.

Hoàng cung thật rất lớn, dưới đất đều lát gạch xanh, dưới trời xanh mây trắng là một tòa tiếp một tòa cung điện cao lớn rực rỡ, dọc theo một con đường không quá rộng rãi, Vô Ưu đi theo mấy thái giám qua mấy hành lang, xuyên qua mấy lầu, cứ bước ba bước là một cái đình, năm bước là một cái lầu, khắp nơi rường cột chạm trổ, giữa những kiến trúc là trồng kỳ hoa dị thảo, không thì bày những chậu hoa hiếm thấy. Ở trên đường cũng gặp phải không

ít thái giám và cung nữ, chỉ là đều cúi đầu làm việc, dù là ai cũng không thể nói chuyện, cho nên trừ tiếng gió và tiếng chim thì khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh quá làm cho lòng người sinh ra sợ hãi!

Lại vòng qua một lầu các nữa, Vô Ưu đi theo mấy thái giám rút cuộc đi tới trước cửa một cung điện, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy phía trên cửa điêu khắc ba chữ Trọng Hoa cung bằng đá cẩm thạch, đi vào bên trong, chỉ thấy bên trong khắp nơi đều là đá cẩm thạch màu trắng được lát trên mặt đất và lan can, làm cho người ta có cảm giác giống như lạc đến Nguyệt cung. Bước vào Trọng Hoa cung, giẫm đá cẩm thạch trên mặt đất, Vô Ưu nhìn quanh bốn phía một cái, chỉ thấy bốn phía có thật nhiều cây nở hoa rất tươi, không khỏi nhũn mảy, hiện tại là tháng chạp lạnh giá, hoa làm sao nở được? Bên cạnh là một cây mẫu đơn màu đỏ, cúi đầu nhìn, không khỏi ngạc nhiên, thì ra những đóa hoa kia đều là hoa vải, mức độ tinh xảo đủ để đánh lừa rồi. Có thể thấy được trong hoàng cung thật đúng là không phải xa hoa bình thường!

Đi tới trước bậc thang chánh điện, thái giám kia liền xoay người nói với Vô Ưu: “Tiết cô nương, người ở nơi này chờ một chút, đợi chúng ta đi vào bẩm báo Trưởng công chúa!”

“Xin công công cứ tự nhiên!” Vô Ưu cúi đầu nói.

Thái giám này xoay người liền đi tới cửa lớn của chánh điện, trước khi đi vào còn chỉnh sửa cái mũ trên đầu một chút, sau đó mới một mực cung kính đi vào. Đứng ở dưới bậc thang, Vô Ưu quay đầu lại nhìn cảnh đẹp trước mắt, mấy tiểu thái giám và tiểu cung nữ mới đó cũng không biết đi đâu, ngược lại ra ra vào vào có mấy cung nữ thái giám, nhưng cũng giống như mới vừa rồi gặp phải cung nữ và thái giám đều là cúi đầu làm việc, không nói câu nào, thấy thật sự không thú vị, Vô Ưu không khỏi cúi đầu nhớ lại mới vừa rồi Tần Hiến có nói: Trưởng công chúa Bích Hồ và hoàng thượng không phải một mẹ sinh ra, nhưng lại rất thân thiết, nhưng vì sao quan hệ giữa Trưởng công chúa Bích Hồ và mẹ đương kim Hoàng thượng Hoàng thái hậu không tốt đây? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đang suy nghĩ, thái giám lúc này từ trong chánh điện đi ra, Vô Ưu vội vàng nghênh đón, thái giám này nói: “Tiết cô nương, mau mời đi, Trưởng công chúa truyền cho người đi vào!”

“Vâng.” Gật đầu một cái, Vô Ưu liền đuổi sát theo vị công công kia đi vào.

Đi vào chánh điện Trọng Hoa cung, chỉ thấy trong cung thật sự là xanh vàng rực rỡ, khắp nơi đều là màu vàng kim, đồ dùng trong điện đều là màu vàng, mắt người xem cũng lấp lánh, ngồi ở chính điện là một vị mặc cung trang đỏ tía, trên búi tóc cao ngất của nữ nhân đó cắm đều là trâm hoa mạ vàng, nàng kia đoán chừng khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi như hoa như ngọc, ngũ quan đẹp như tranh vẽ, rất là mỹ lệ, ai có thể nói nàng đang mang thai chứ? Gương mặt hơi mập, bụng cũng rất lớn, nhìn có thể là mang thai tám, chín tháng rồi!

Thái giám này đi tới gần trước mặt nàng kia, khom lưng bẩm báo nói: “Bẩm Trưởng công chúa, Tiết cô nương đến!”

Vô Ưu liền vội vàng quỳ xuống, nói: “Dần nữ Tiết Vô Ưu bái kiến Trưởng công chúa điện hạ, Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!”

Chỉ thấy Trưởng công chúa Bích Hồ liếc nhìn xuống dưới một cái, đã nói một câu: “Đứng lên nói chuyện đi!”

“Tạ Trưởng công chúa điện hạ!” Sau đó Vô Ưu liền đứng dậy, chỉ là cúi thấp đầu như cũ, không dám ngẩng đầu lên.

“Ngẩng đầu lên, người cúi đầu như vậy, làm sao Bôn cung nhìn rõ người được?” Tiếp đó, bên tai lại truyền tới giọng nói của Trưởng công chúa.

“Vâng” Vô Ưu lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là vội vàng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy cặp mắt Trưởng công chúa Bích Hồ dò xét cẩn thận hai mắt Vô Ưu, đã nói một câu không hiểu ra sao: “Mặt mày có điểm giống, chỉ là dung mạo cách nhau xa quá!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhũn mảy, nổi lên nghi ngờ: Trưởng công chúa nói vậy là có ý gì? Cái gì mà mặt mày rất giống? Nói nàng giống ai? Còn có nói cái gì mà dung mạo kém hơi xa? Cùng kém xa ai chứ?

Thấy Vô Ưu nghi ngờ nhìn mình, Trưởng công chúa Bích Hồ cười một tiếng, nói: “Được rồi, người cũng bận ba nửa ngày rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi, có chuyện ta sẽ cho người truyền người!”

“Vâng” Vô Ưu vội vàng cúi đầu lên tiếng.

Sau đó, Trưởng công chúa Bích Hồ liền nói với thị nữ thiếp thân ở bên cạnh: “Hong Loan, đi an bài chỗ ở cho Tiết cô nương, chiếu cố nàng, nàng là người hoàng huynh mời tới!”

“Dạ, Trưởng công chúa!” Hong Loan gật đầu một cái, sau đó đi tới trước mặt Vô Ưu, nói: “Mời Tiết cô nương đi theo ta!”

“Được.” Vô Ưu cúi đầu đi theo Hong Loan lui ra khỏi chánh điện Trọng Hoa cung.

Sau đó, thái giám dẫn Vô Ưu tới cúi đầu nói: “Trưởng công chúa nếu như không có dặn dò khác, nô tài cũng xin cáo lui trở về báo cáo đường phụ!”

“Ừ.” Trưởng công chúa Bích Hồ gật đầu một cái.

Sau đó, thái giám này liền khom lưng cúi đầu lui ra ngoài.....

Hồng Loan dẫn theo Vô Ưu đi vào một gian sương phòng Thiên điện Trọng Hoa cung, cười nói với Vô Ưu ở sau lưng: “Nơi này là Thiên Điện, ngộ nhờ Trương công chúa có chuyện ngui ở gần cũng qua đó nhanh chóng hơn!”

“Vâng.” Vô Ưu gật đầu một cái, nhìn quanh phòng, chỉ thấy mặc dù gian phòng không lớn, nhưng lại gọn gàng sạch sẽ khác thường, hơn nữa dụng cụ đều là gỗ lim chạm trổ khắc hoa, bài biện cũng toàn bộ là một màu xanh, ngược lại phong cách vô cùng cổ xưa quý phái. Nhưng mà điều này cũng khó trách, dù sao cũng là phòng khách trong cung của Trương công chúa!

“Cái hòm thuốc của ngui đã được đưa tới!” Hồng Loan chỉ vào bên trên cái bàn bát tiên trong phòng nói.

Vô Ưu liếc qua trên mặt bàn bát tiên khám đá cẩm thạch quả nhiên để cái hòm thuốc của nàng, lúc tới đều là tiểu cung nữ đi đón nàng công, sau đó, nàng cười nói với Hồng Loan: “Cám ơn!”

“Vậy ngui nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài trước!” Hồng Loan nói một câu, liền xoay người rời đi.

“Ồi, Hồng Loan cô nương!” Vô Ưu nhớ mới vừa rồi Trương công chúa gọi nàng là Hồng Loan.

Nghe được người sau lưng gọi, Hồng Loan quay đầu nghi ngờ nhìn Vô Ưu nói: “Có chuyện gì ngui cứ nói!”

Vô Ưu tiến lên phía trước nói: “Không biết lúc nào thì ta có thể xem mạch cho Trương công chúa?” Nàng là một đại phu, phụng chỉ vào cung là để chăm sóc Trương công chúa sinh con, không có đạo lý tới lại không xem mạch cho Trương công chúa!

Nghe nói như thế, Hồng Loan nói: “Cái này phải đợi tới lúc Trương công chúa bảo, ngui mới có thể đi xem mạch!”

“Vậy... chừng nào Trương công chúa mới gọi đây?” Vô Ưu lại hỏi một câu. Bây giờ nàng chỉ là có chút bệnh nghề nghiệp, nếu như là mời nàng đến khám bệnh, lại không hề đề cập với nàng chuyện đó, cả người nàng đều không thoải mái, giống như là buổi sáng không có rửa mặt chải đầu một dạng!

Hồng Loan cười nói: “Cái này ta cũng không biết, có lẽ ngày mai Trương công chúa nhớ lại liền kêu ngui, có lẽ cũng phải chờ khoảng mấy ngày rồi!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi có chút kinh ngạc! Chờ mấy ngày này nữa, bụng Trương công chúa cũng lớn như vậy, đợi thêm mấy ngày nữa chẳng phải là đã sinh con luôn rồi sao? Sinh xong về sau xem mạch còn có ý nghĩa gì nữa? Lúc này, Vô Ưu đột nhiên nhớ tới trước đó Tần Hiến có nói với nàng: không cầu công lao, chỉ cầu không có việc gì, ngàn vạn lần không được xen vào việc của người khác, để tránh rước họa vào thân! Nghĩ tới đây, Vô Ưu liền kiềm chế lại tâm tình của mình, nghĩ thầm vẫn là không nên sốt ruột! Ngự y ở bên cạnh Trương công chúa nhất định là không thiếu, tình trạng thân thể của nàng thì nàng nhất định rõ ràng nhất. Chỉ là, nàng vẫn nhìn không được hỏi một câu. “Xin hỏi Hồng Loan cô nương, bây giờ Trương công chúa mang thai bao lâu rồi? Biết chừng nào thì sinh không?”

“Trương công chúa mang thai khoảng chín tháng rồi, thái y nói qua năm nhiều nhất là gần đến tết Nguyên Tiêu sẽ sinh!” Hồng Loan cười nói.

“Hôm nay đã mười tám tháng chạp rồi, đây chẳng phải là khoảng hai mươi ngày nữa sẽ sinh rồi sao?” Trong bụng Vô Ưu tính toán nói.

“Đúng vậy! Cho nên hai ngày nay Hoàng thượng không chỉ an bài hai người thái y tới đây, còn mời hai vị ma ma trong cung có kinh nghiệm đỡ đẻ nhất, lại có Tiết cô nương ngui!” Hồng Loan cười nói.

“Hoàng thượng đối với Trương công chúa thật là thân thiết!” Vô Ưu cười theo nói.

“Đó là đương nhiên! Hoàng thượng rất nhiều huynh đệ tỷ muội nhưng đối với Trương công chúa chúng ta thân thiết nhất, toàn bộ trong cung đều biết. Được rồi, ta không nói nhiều lời với ngui, một lát là Trương công chúa tìm ta rồi!” Dứt lời, Hồng Loan liền xoay người đi.

“Hồng Loan cô nương xin cứ tự nhiên!” Vô Ưu ở sau lưng nàng nói một câu.

Sau khi Hồng Loan đi, Vô Ưu xoay người ngồi ở trước bàn bát tiên, thấy trên bàn để một bộ bình trà tinh xảo, nàng duỗi tay sờ, bình trà còn nóng, thì ra là nước trà cũng đã chuẩn bị xong, có thể thấy được trong hoàng cung này thật đúng là có ý tứ, đưa tay rót một ly trà, Vô Ưu uống ừng ực nửa chén, sau đó liền nhìn chằm chằm ly trà sứ này, quả nhiên là sứ tốt, trên mặt sứ thật là mịn vô cùng, cái này nếu ở hiện đại đi bán có lẽ được rất nhiều tiền!

Thương thức một chút chén sứ này, Vô Ưu không khỏi nâng má nghĩ: nói đến lần này cũng rất kì quái, Tần Hiến nói là đương kim Hoàng thượng truyền hắc vào cung kêu hắc tiến cử mình vào cung chăm sóc Trương công chúa sinh con, nhưng Hoàng thượng làm sao biết mình đây? Chẳng lẽ chính là An Định hầu nói cho Hoàng thượng? Ồi, không muốn những thứ này, bảo ai đó đi, dù sao bây giờ nàng cũng nổi tiếng bên ngoài rồi, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng biết nàng như vậy! Hiện tại nàng chỉ có thể là trời sinh voi sinh cỏ thôi.....

Ở Trọng Hoa cung trong đảo mắt mà đã bốn năm ngày rồi, chỉ lát nữa là bước sang năm mới rồi, Vô Ưu từ trong cửa sổ thấy mấy ngày nay ở Trọng Hoa cung nữ và thái giám bắt đầu thường xuyên ra vào, bọn họ nào là quét dọn, còn có giăng đèn kết hoa, xem ra là đang chuẩn bị vì lễ mừng năm mới rồi! Nhưng đến hôm nay Trương công chúa cũng không có truyền nàng đi xem mạch, Vô Ưu không khỏi nghi ngờ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Giống như gọi nàng tới đây không phải chăm sóc Trương công chúa sinh con, mặt của người ta nàng cũng nhìn không tới, vậy làm sao chăm sóc đây?

Mấy ngày nay, Vô Ưu vẫn luôn suy nghĩ không biết tỷ tỷ ở nơi nào trong cung? Dù sao trong lúc rảnh rỗi nàng có thể đi tìm tỷ tỷ, nhưng hai ngày trước Hồng Loan có giao phó không để cho nàng tùy ý đi loạn, mà Tần Hiến cũng đã nói muốn không có chuyện thì không nên lộn xộn, bởi vì trong cung đình chuyện tình rất phức tạp, để tránh rước họa vào thân. Thật ra thì, nàng cũng không sợ, chỉ là nếu gây phiền toái cho tỷ tỷ, dù sao tỷ tỷ ở chỗ này chỉ là nữ quan một nho nhỏ, ngộ nhờ liên lụy tỷ ấy liền hồng bát! Mặc dù rất là nhớ nhưng tỷ tỷ, nhưng mà Vô Ưu vẫn ần ần không đi ra ngoài. Mặc dù không có đi ra ngoài, nhưng từ trước tới giờ nàng cũng có hỏi thăm tiểu cung nữ đưa cơm nơi ở của tỷ tỷ ở trong cung, mặc dù bây giờ không thể tùy ý đi ra

ngoài, vạn nhất nếu là có cơ hội nói không chừng có thể đi gặp mặt tý tý một lần, nhưng hai tiểu cung nữ này cũng là vừa hỏi lác đầu nói không biết, khiến Vô Ưu muốn phát điên!

Lại qua mấy ngày sống trong nhung lụa, đã đến ngày giao thừa rồi. Đừng nói, trong cung này thức ăn cũng là vô cùng tốt, mỗi ngày nàng đều có bốn mẹt một canh, hơn nữa bốn món ăn này đều là rau với thịt, mỗi ngày mỗi món, ngự trù làm thức ăn dĩ nhiên là hương vị đầy đủ, cũng làm cho nàng lãnh hội một phen lịch sử ẩm thực Trung Hoa đã lâu! Trong hoàng cung này chừng mười ngày, nàng mập thêm vài cân, cũng khó trách mỗi ngày trừ ăn cơm ra ngay cả khi ngủ, chuyện gì đều không cần làm, nhất định chính là nuôi heo. Biết sớm như vậy nàng liền mang vài cuốn sách đi vào tiêu khiển thời gian, nhưng là bây giờ chỉ có thể là mỗi ngày nhìn chăm chăm rồi suy nghĩ lung tung, hơn nữa ngay cả một người nói chuyện với nàng đều không có, nơi này cung nữ thái giám giống như đã được huấn luyện tốt, tuyệt đối sẽ không cùng người xa lạ nói một câu, cho nên những ngày này Vô Ưu cảm giác hình như mình không biết nói chuyện, mặc dù nàng bình thường cũng không phải một người thích nói chuyện!

Giao thừa ngày hôm đó, khắp nơi trong Trọng Hoa cung đều treo đèn cung đình màu đỏ, trong sân hoa vải càng thêm phồn hoa rực rỡ, ban đêm, từ trong cửa sổ thấy Trường công chúa Bích Hồ mặc trang phục lộng lẫy từ trong chánh điện đi ra, ở xung quanh có rất nhiều thái giám và cung nữ đi theo ra khỏi Trọng Hoa cung. Không lâu sau, bên ngoài liền truyền đến tiếng cổ nhạc mơ hồ. Có lẽ hôm nay giao thừa trong cung cũng có tiệc đi? Dù sao ở dân gian giao thừa là một ngày lễ lớn, huống chi là hoàng gia đây?

Chỉ là Hồng Loan cũng dặn dò cung nữ đưa thức ăn tới đây cho nàng, hôm nay thức ăn so với trước lại phong phú rất nhiều, ước chừng là tám món ăn một món canh, hơn nữa hương vị ngon hơn thường ngày một chút, còn có bào ngư và hải sâm nữa. Mặc dù thức ăn hết sức phong phú, nhưng lại không khỏi vắng lạnh một chút! Tiểu cung nữ đưa cơm đến thức ăn xuống không nhiều lời liền rời đi, chỉ còn lại một mình Vô Ưu ngồi không với một bàn thức ăn. Suy nghĩ một chút lúc ở nhà mặc dù thức ăn không giống lúc này tinh mỹ, nhưng là dầu gì cũng là người một nhà ngồi chung một chỗ, vẫn nóng ruột hơn nhiều. Dĩ nhiên, trước kia còn có thể tức giận với mấy người Nhị nương một chút, nhưng dầu gì có mẫu thân, Tổng ma ma, Bình Nhi, Liên Kiều làm bạn, thật sự là không có trải qua lẽ loi một mình như vậy!

Ôi! Mặc dù chỉ có một người, nhưng mà cũng không cần lãng phí một bàn thức ăn ngon như vậy. Sau một khắc, Vô Ưu liền cầm đũa lên, quét mắt một bàn đầy thức ăn, thấy hẹ xào hải sâm liền không chút do dự gấp từ trong cái khay kia!

Cốc cốc....

Mới vừa kẹp lại một khối hải sâm vừa lớn vừa mập, bỗng nhiên lại truyền đến tiếng gõ cửa!

“Ai vậy?” Vô Ưu hướng ngoài cửa kêu một tiếng.

Cốc cốc....

Nhưng mà bên ngoài không có người trả lời, vẫn gõ cửa hai cái như cũ. Thấy thế, Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là để xuống miếng hải sâm kia, đứng dậy đi tới trước cửa, đưa tay mở cửa phòng ra!

“Người.....” Vô Ưu cho là tiểu cung nữ mới vừa rồi đưa cơm quên cái gì quay lại, mới vừa mở miệng muốn nói, nhưng mà khi mắt thấy người gõ cửa, miệng không thốt lên lời, sững sờ tại chỗ!

Người tới thấy Vô Ưu gương mặt mà nhìn, không khỏi dịu dàng cười một tiếng, nói: “Thế nào? Không nhận ra? Ngần người cái gì đây?”

Thấy là tý tý khoác một thân áo lông chông màu đỏ tím, Vô Ưu vội vàng bình tĩnh lại, mau tránh ra đường, vui mừng nói: “Tý tý mau vào!”

Thấy bộ dáng Vô Ưu vui mừng, đôi môi Tiết Nhu khẽ nhếch lên, sau đó liền đi vào, Vô Ưu vội vàng đóng cửa phòng, không để cho gió lạnh bên ngoài thổi vào! Tiết Nhu mang theo trong tay một vò rượu đặt ở trên bàn bát tiên, cũng nhìn những thức ăn tinh mỹ kia cười nói: “Muội ở nơi này ăn thức ăn thịnh soạn như vậy? Xem ra tý mang một vò rượu ngon là đúng rồi!”

“Mấy ngày muội rất nhớ tý tý, muốn biết tý tý đến tột cùng là ở tòa cung điện nào, thế nhưng người bên trong đều là vừa hỏi đều lác đầu nói không biết, nhưng làm cho Vô Ưu vội muốn chết!” Vô Ưu giúp Tiết Nhu cởi áo choàng.

Bên trong Tiết Nhu mặc một thân y phục màu xanh ngồi ở trước bàn bát tiên, vừa mở ra cái vò rượu rót rượu vừa nói: “Đây là quy củ trong cung, ngộ nhờ muội đi ra ngoài chạy loạn gây chuyện, người nào nói cho muội biết người đó liền sẽ chịu phạt, cho nên tự nhiên không người nào dám nói cho muội biết!”

“Quy củ của nơi này đúng là nhiều nha!” Vô Ưu cảm khái nói.

“Muội cho rằng đây là nơi nào? Nơi này là nhà Hoàng thượng, không có quy củ thì loạn lên hết sao?” Tiết Nhu đặt một ly rượu ở trước mặt Vô Ưu.

“Nói thế cũng phải, nếu không có quy củ sẽ loạn, huống chi là hoàng gia!” Vô Ưu cười ngồi đối diện với Tiết Nhu.

Tiết Nhu gắp ly rượu lên, cười nói: “Tý muội chúng ta đã bao nhiêu năm không có ở cùng nhau đón giao thừa rồi, hôm nay tý muội ta gặp lại hãy cạn một ly!”

Đúng vậy! Có lẽ đã có tám chín năm rồi, bây giờ còn nhớ mang máng tình cảnh khi còn bé bọn họ cùng nhau đón lễ mừng năm mới, chuyện cũ giống như đang ở trước mắt! Vô Ưu gắp chén lên nói một câu. “Muội mời tý tý!” Sau đó liền ngửa đầu nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi hai ly rượu xuống bụng, hai tý muội cũng bắt đầu nói chuyện, vừa ăn vừa ôn lại chuyện cũ. Nói vài câu, Vô Ưu tò mò hỏi: “Đúng rồi tý tý, làm

sao tỳ biết muội đang ở Trọng Hoa cung chứ?”

Nghe nói như thế, Tiết Nhu cười một tiếng, trả lời: “Dù nói thế nào tỳ tỳ của muội ở trong cung cũng là nữ quan ngũ phẩm, hoàng cung này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cho nên tỳ tỳ của muội còn không đến mức là một người điếc người mù, ngay cả muội muội ruột tói cũng không biết!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm cũng có thể, tỳ tỳ là nữ quan ở trong cung dù sao cũng là dưới một người, lại nói vào cung nhiều năm như vậy khẳng định cũng có tai mắt của mình, chuyện nàng vào cung nói cũng không phải là chuyện bí mật gì, tỳ tỳ cũng sẽ không thể không biết!

“Đúng rồi, mấy ngày nay muội ở nơi này trải qua tốt không? Đã quen chưa?” Tiết Nhu ân cần hỏi.

“Tất nhiên là tốt rồi, mỗi ngày đều là ăn ngon mặc đẹp, phải nói thói quen như vậy thật là không quen, tỳ tỳ, người không biết mỗi ngày muội đều ở trong phòng này, muội cảm thấy người mình nổi mốc luôn rồi!” Nói xong, Vô Ưu liền cúi đầu ngửi ống tay áo của mình.

Thấy động tác của Vô Ưu, Tiết Nhu không nhịn được cười lên một tiếng, nhưng mà vẫn dặn dò: “Mốc meo muội cũng phải chịu đựng, hoàng cung không thể giống như ở nhà được, nơi nào muội muốn đi là có thể đi, tóm lại, muội kiên trì an phận mấy ngày này cho tỳ, nhiều nhất chưa tới mười ngày nửa tháng Trường công chúa sẽ sinh rồi, chỉ cần sinh con mẹ tròn con vuông thì muội cũng coi như có công lớn đấy!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu đã nói ra nghi ngờ mấy ngày nay của mình. “Tỳ tỳ, tỳ nói có kỳ quái hay không? Hoàng thượng khẩu dụ là để cho muội tới đây chăm sóc Trường công chúa sinh con, nhưng muội tới đã nhiều ngày như vậy, Trường công chúa cũng không có đẻ cho muội xem mạch, tỳ nói nuôi muội tham ăn tham uống ở nơi này có tác dụng gì nha?”

Thấy Vô Ưu cau mày một dáng vẻ nghi hoặc, Tiết Nhu cũng khẽ mỉm cười, nói: “Trường công chúa cảnh vàng lá ngọc, mà cũng rất được Hoàng thượng sủng ái, cho nên lần này công chúa sinh con dĩ nhiên là một chuyện lớn, thái y phục vụ nàng có tới năm sáu người, cho nên có thể tạm thời còn chưa dùng đến muội thôi nên muội cũng không cần quá kỳ quái, hoàng gia chính là như vậy, rất nhiều đồ và người chẳng qua chỉ là trang trí, thật ra thì cũng chưa chắc phải dùng đến!”

“Vâng, muội đã hiểu!” Vô Ưu gật đầu một cái. Sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, tỳ tỳ, phu quân Trường công chúa Bích Hồ là vị nào vậy? Vì sao mấy ngày nay muội ở nơi này chưa từng gặp qua có nam tử nào tới Trọng Hoa cung gặp Trường công chúa chứ?”

Nghe nói như thế, sắc mặt Tiết Nhu vội vàng nghiêm túc cảnh cáo nói: “Cái gì muội không biết cũng ngàn vạn lần không được hỏi lung tung! Ngộ nhớ chọc giận Trường công chúa, muội sẽ chịu không nổi đâu!”

Thấy tỳ tỳ nghiêm mặt răn dạy như thế, Vô Ưu biết chắc là có duyên cớ, cho nên vội vàng hỏi: “Tỳ tỳ, Trường công chúa Bích Hồ có phải có cái gì cảm kỳ hay không? Chẳng lẽ phò mã của người.....”

Sau đó, sắc mặt Tiết Nhu mới dần dần hòa hoãn lại, nói: “Vị phu quân của Trường công chúa Bích Hồ hơn nửa năm trước đã qua đời rồi!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi giật mình nói: “Tỳ tỳ nói là con của Trường công chúa chính là mồ côi từ trong bụng mẹ?”

“Ừ.” Tiết Nhu gật đầu một cái.

Suy nghĩ một chút dáng dấp Trường công chúa Bích Hồ đẹp như thế, lại là công chúa cao quý, là cảnh vàng lá ngọc, không ngờ lại không như ý như thế, không khỏi tiếc nuối hỏi: “Phò mã của Trường công chúa qua đời như thế nào?” Dù sao tuổi còn trẻ không phải chết đột ngột hay có duyên cớ khác chứ?

“Phò mã của Trường công chúa Bích Hồ tên là Thôi Huân, là một vị võ tướng, cùng Trường công chúa thành thân không bao lâu liền đi biên quan, không ngờ lúc ra trận bị quân địch mai phục, bất hạnh chết trận sa trường! Trường công chúa vốn là cùng phò mã cảm sát hòa bình, ân ái ái ái, xảy ra chuyện này, Trường công chúa buồn bực không vui, mấy lần muốn đi theo phò mã Thôi Huân, cho đến sau này phát hiện mình đã mang thai cốt nhục của Phò mã mới có dừng khí sống tiếp, cho nên ở trước mặt Trường công chúa không thể nhắc đến hai chữ Phò mã này, cho nên muội nhất định phải nhớ lấy ngày sau ngàn vạn lần không được phạm vào điều kiêng kỵ của Trường công chúa nha!” Tiết Nhu tha thiết nói cho Vô Ưu.

“Tỳ tỳ yên tâm, Vô Ưu nhớ kỹ!” Vô Ưu gật đầu một cái. Nghĩ thầm không trách được Trường công chúa Bích Hồ sinh con ở trong cung, thì ra là Phò mã của nàng đã qua đời, có lẽ ở nhà chồng cũng là thấy cảnh sinh tình cho nên mới hỏi cung đi!

“Đúng rồi, tỳ tỳ, nghe nói Trường công chúa và đương kim Hoàng thượng không phải một mẹ sinh ra, nhưng lại thân thiết vô cùng, nhưng đương kim Thái hậu lại không thích Trường công chúa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào ạ?” Vô Ưu đột nhiên nghĩ tới lời Tần Hiến nói, cho nên thừa dịp tỳ tỳ ở đây liền muốn hỏi cho ra nhẽ, dù sao hỏi như vậy nhưng cũng không có ai tới nói cho nàng biết!

Nghe được câu hỏi của Vô Ưu, Tiết Nhu không khỏi chau mày, hỏi: “Những lời này muội nghe được ở đâu?” Tiết gia chẳng qua chỉ là một quan nhỏ, đối với cái loại chuyện trong hoàng thất dù sao cũng không biết được bao nhiêu, cho nên nghi ngờ muội muội làm thế nào biết được nhiều như vậy?

“A, muội cũng là tình cờ nghe người ta nói, lại không dám hỏi người khác, cho nên mới hỏi tỳ!” Vô Ưu không dám nói ra là Tần Hiến, chỉ là dạ một cái trả lời.

Nghe lời này, Tiết Nhu không trả lời vấn đề Vô Ưu hỏi, mà nói: “Chuyện trong cung đình muội chính là biết càng ít càng tốt, tránh khỏi tăng thêm phiền toái. Muội chỉ cần an tâm ở chỗ này đến khi Trường công chúa thuận lợi sinh con là tốt rồi, nhớ mọi chuyện không được ra mặt, làm tốt bổn phận của mình là được, mấy ngày nay đối với muội mà nói có lẽ có thể ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của muội đó!”

“Sao? Tỷ tỷ nói gì? Sao muội không hiểu gì cả?” Vô Ưu tràn đầy nghi ngờ nhìn Tiết Nhu, nghĩ thầm tỷ tỷ không phải uống say chứ? Nói như vậy không thể nào hiểu được? Chỉ là ở trong cung mấy ngày mà thôi, nhiều lắm là giúp chăm sóc Trường công chúa một tay, làm sao lại có thể ảnh hưởng đến cả đời sau này của nàng chứ?

Câu hỏi Vô Ưu khiến Tiết Nhu ngẩn ra, sau đó liền nói: “Bởi vì muội sẽ chăm sóc thân thể của Trường công chúa, về sau dĩ nhiên là giá trị con người tăng lên gấp bội, người kiểm muội xem bệnh cũng nhất định sẽ càng ngày càng nhiều, tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống về người của muội!”

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi gật đầu một cái, cười nói: “Vậy cũng đúng!”

“Cho nên lần này muội không thể để xảy ra một chút sai sót!” Tiết Nhu vẫn không yên tâm dặn dò một câu.

“Vâng.” Vô Ưu trước gật đầu một cái, sau đó lại đột nhiên nghĩ đến tỷ tỷ hôm đó trước khi đi kín đáo đưa cho mình chiếc ban chỉ, cho nên lại mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ, hôm đó tỷ cho muội cái đó ban.....”

Một ngón tay giữ lại chữ còn lại không nói ra khỏi miệng, vừa đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến giống như tiếng đọt pháo.

Vô Ưu không khỏi nhìn về hướng cửa sổ một chút, rất tự nhiên dời đi đề tài. “Tỷ tỷ, đây là đang đọt pháo pháo sao?” Giống như cũng không phải là tiếng pháo nổ, đọt pháo phải là bùng bùng vang lên không ngừng đấy!

Tiết Nhu khẽ mỉm cười, không nói gì, mà là đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, vừa hay đúng lúc này lại có một tiếng nổ, chỉ thấy một quả cầu lửa đột nhiên bị ném mạnh hướng lên bầu trời đen nhánh, ngay sau đó liền lại vang lên một tiếng, quả cầu lửa đó ở trên bầu trời đen nhánh đột nhiên tán mát ra ngàn vạn tia lửa thật nhỏ, những thứ tia lửa kia hợp thành hình ảnh một đóa hoa không lồ, phun ở giữa bầu trời đêm đen kịt, cuối cùng lại biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại bầu trời đêm tối đen, hoàn thành một loạt động tác này chỉ trong thời gian nháy mắt, cho nên đẹp giống như phù dung sớm nở tối tàn!

“Thi ra là pháo hoa nha!” Vô Ưu hưng phấn nói. Pháo hoa ở hiện đại nàng thường thấy, bởi vì ở hiện đại mỗi khi đến ngày lễ lớn hầu như đều có đọt. Bất quá đến thế giới này liền chưa từng thấy qua. Nghe nói hàng năm trong hoàng cung vào ngày lễ thời trọng đại cũng sẽ đọt, chỉ là Tiết rất xa hoàng cung, căn bản là không thấy được!

Tiết Nhu tựa ở trên song cửa sổ, ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm tối đen, trầm lặng nói: “Tối nay là giao thừa, Hoàng thượng sẽ ở Thừa Càn điện cử hành yến tiệc, hàng năm trên yến tiệc cũng sẽ đọt pháo hoa, khi đó ánh mắt của mọi người đều sẽ bị pháo hoa xinh đẹp này hấp dẫn. Có lúc hoàng thượng hào hứng, có thể còn có thể tự mình đọt hai quả pháo hoa, không biết năm nay người có hăng hái như vậy hay không?”

Tiết Nhu mới vừa nói xong, lại nghe thấy mấy tiếng nổ, lại có mấy quả cầu lửa bị ném mạnh lên trên bầu trời đêm, trong nháy mắt liền hóa thành nhiều đóa hoa xinh đẹp chói mắt, sau đó lại biến mất trong tích tắc ở phía chân trời!

Tiết Nhu nghiêng người dựa vào song cửa sổ, ánh nến chiếu sáng nàng nhìn mặt nàng trắng như sứ, một đôi mắt bất định nhìn ngoài cửa sổ, lông mi thật dài giống như một đôi cánh của con bướm ở dưới gò má vút sáng, một thân cung trang màu xanh càng làm cho nàng xem ra càng thêm nhã nhặn lịch sự thanh lịch, giống như một đóa hoa bách hợp mát mẻ vừa thánh thiện lại lịch sự tao nhã. Vô Ưu nâng má, không khỏi nhìn sững sờ! Nghĩ thầm: tỷ tỷ thật là đẹp, đáng tiếc lại chôn vùi tuổi thanh xuân ở trong cái lồng vàng này rồi!

“Tỷ tỷ, nếu Hoàng thượng cử hành yến tiệc, tỷ lại là nữ quan trong cung, tại sao tỷ không đi tham gia?” Vô Ưu tò mò hỏi.

Nghe nói như thế, khóe miệng Tiết Nhu gật gật một cái. Trả lời: “Lúc giao thừa Hoàng thượng cử hành là gia yến, có thể tham gia chỉ có Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, phi tần của hoàng thượng cùng với huynh đệ tỷ muội của Hoàng thượng, muội cho rằng ai cũng có thể tham gia sao? Dĩ nhiên nữ quan phụ trách ghi chép ở trong cũng sẽ tham gia, chỉ là hôm nay không phải là ngày làm nhiệm vụ của tỷ thôi!” Cũng may là hôm nay Tiết Nhu không phải làm nhiệm vụ, ở một bên nhìn hân và một đám nữ nhân của hân ân ái ái, liếc mắt đưa tình? Lòng của nàng sẽ đau! Nhưng đêm giao thừa không thấy được hân, lòng của nàng sẽ thương. Trong lòng nàng rất cuộc là làm sao? Nàng thật sự không thể như vậy! Tiếp tục như vậy nữa nàng thật sẽ điên mất đấy!

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Sầu triền miên

Cho nên, ngay sau đó, Tiết Nhu xoay người đi đến trước bàn bát tiên, ôm lấy vò rượu lại tự rót cho bản thân và Vô Ưu một chén, nói: “Vô Ưu, hôm nay tỷ muội người và ta thật vất vả mới gặp lại, đến, chúng ta không say không về!”

“Tốt!” Lâu rồi nàng chưa uống sáng khoái một bữa, từ rất lâu này ước chừng khoảng mười bảy mười tám năm đi? Nhớ lần trước nàng uống một trận sáng khoái là ở kiếp trước.

Sau đó, hai tỷ muội liền người tới ta uống...

Nhưng, dù sao cơ thể Tiết Nhu cũng yếu ớt hơn so Vô Ưu, hơn nữa cũng không thắng nổi từ lượng rượu, cho nên nàng chỉ uống mấy chén thì đã cảm thấy cơ thể nhẹ bồng, may mắn là cung nữ Sắc Vi bên người Tiết Nhu đi đến tìm nàng, lúc đó nàng đã say khướt, Vô Ưu đành phải giúp Sắc Vi dìu nàng trở về!

Đêm nay, tuy rằng uống không ít, nhưng từ lượng Vô Ưu rất tốt, tuy đầu hơi choáng, nhưng ý thức lại thanh tỉnh dị thường. Nàng nằm ở trên giường, đôi mắt nhìn đỉnh rèm tím nhạt, bỗng nhiên có cảm giác như tỷ tỷ có nỗi buồn nói không nên lời, hơn nữa trong ánh mắt còn có một chút ưu thương nhân nhạt, nhất là lúc nhìn vào pháo hoa. Đúng rồi! Chính là cảm giác ưu thương nhân nhạt này, chẳng lẽ ở trong cung tỷ tỷ có chuyện gì không tốt sao? Cũng khó trách, đoán chừng là cấp trên không vừa như ý một chút, thì tỷ tỷ dưới trướng dù cho không như ý thì cũng phải giấu dưới đáy lòng không nói ra được!

Ngẫm lại khoảng thời gian nàng đi tới hoàng cung cũng đã hơn nửa tháng, không biết Liên Kiều có đưa những hộp thuốc đến các hiệu thuốc kia chưa? Tuy rằng lúc đi vội vàng, nhưng nàng đã phân phó với Liên Kiều, hẳn là nàng đã đưa đến rồi. Chỉ là thân nàng ở trong cung, không biết được tin tức trong nhà, đoán chừng mấy ngày nay qua thuốc viên hẳn là đã bán hết không khác lắm? Đoán chừng hẳn là đã xảy ra chuyện rồi, hiện giờ ở nhà ngay cả nằm cũng không được đi? Hiện tại xem tình trạng này, đoán chừng nàng chỉ có thể đợi đến năm sau trường công chúa Bích Hồ sinh thuận lợi mới về nhà xử lý chuyện này! Ai, không nghĩ nữa, nghĩ cũng uống công, nàng vẫn nên đi ngủ trước ngủ, đừng nghĩ nữa, uống có một ít rượu thôi mà đã mệt rồi! Sau đó, nghiêng người, Vô Ưu liền nhắm hai mắt trực tiếp đưa ra quyết định...

Trên bầu trời phía đông lúc mặt trời ló lên một ít, tổ chức giao thừa ở trong cung mới xem như hoàn toàn đã xong. Thái giám và các cung nữ vội vàng dọn dẹp đêm qua tàn tiệc thịt quay đêm qua, các nhóm chủ tử có phẩm cấp cũng thừa dịp này mà nhanh đi nghỉ ngơi một chút, bởi vì đợi đến giờ Thìn thì cũng chính là lúc bắt đầu làm lễ năm mới chính thức, hoàng thượng sẽ dẫn dòng họ hoàng thất đi đến miếu thái bái lạy tế tổ (tổ tiên), sau khi dòng họ hoàng thất trở về, các quốc thích với hoàng thất (các dòng họ gần gũi với hoàng thất), đại thần, mệnh phụ (vợ của các quan) đều sẽ tiến cung, cuối cùng còn tổ chức yến tiệc, có thể nói mừng một tháng giêng là ngày ngựa không dừng vó, cũng chỉ có giờ phút này mới có thể nghỉ ngơi một hai canh giờ thôi.

Trong sương phòng điện Thanh Phong, bên ngoài ánh vàng của rèm lụa chiếu vào trên rèm giường màu tím nhạt, trong phòng an tĩnh, chỉ có thể cẩn thận lắng nghe mới có thể nghe được tiếng hít thở đều đều rất nhỏ. Bỗng nhiên, cánh cửa được gắn trên vách tường bị đẩy ra một bên, từ ngoài có một bóng người đi vào, chỉ thấy một bóng dáng cao to mặc y phục màu vàng rực rỡ, sau khi xoay người đóng cánh cửa trở về chỗ cũ, mới nhắc bước chân khê đi đến trước giường, lặng lẽ vén lên màn cửa, nhìn vào bên trong, chỉ thấy người ở bên trong đang ngủ say, cũng không nhận biết được hẳn đã đến! Hẳn xoay người ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng cời giày thêu hình long thần nhiều màu, rồi nghiêng người nằm xuống giường ôm lấy thất lung của người trên giường. Ngay sau đó, rèm cửa sổ cũng chậm rãi thả xuống!

Thiên hạ trong lúc mơ ngủ bỗng nhiên cảm thấy trên lưng bị ôm chặt, sau đó còn có một tường thịt dựa vào trên lưng nàng, Tiết Nhu không cần suy nghĩ nhiều, cũng biết người phía sau là ai! Cho nên, tuy rằng có chút mơ ngủ, nhưng khóe miệng của nàng cũng thoáng cong lên ý cười. Sau một lúc lâu hai người đều không nói gì, nhưng cả hai đều biết bọn họ đang kề sát nhau, hẳn ngửi mùi hoa thơm ngát từ nàng, nàng hưởng thụ nhiệt độ ấm áp của thân thể hẳn, cả vành tai tóc mai đều chạm vào nhau...

“Giờ nào rồi?” Tiết Nhu vẫn nhắm mắt lại như cũ, giọng nói mang theo một tia lười nhác.

“Đoán chừng là giờ mẹo!” Người phía sau trả lời.

Nghe nói như thế, Tiết Nhu lập tức mở hai mắt, cảm giác say đêm qua bỗng chốc liền biến mất! Đúng rồi, hôm nay là mừng một tháng giêng, đêm giao thừa, nàng uống rượu chung với mọi người kết quả là uống say, may mắn là Sắc Vi kịp thời đi qua dìu nàng trở về, nàng nhớ lại tất cả những chuyện đó.

Một bàn tay mềm mại trắng nõn cầm lấy bàn tay to đang ôm lấy thất lung nàng, ôn nhu nói: “Giờ thìn hoàng thượng sẽ dẫn đầu dòng họ hoàng thất và bách quan (các quan) đi đến thái miếu bái lạy tế tổ, làm sao người không ngủ ở Thờ Càn điện một lát, lại chạy đến nơi đây chịu khổ?”

Lời Tiết Nhu mang theo một chút oán trách, nhưng trong giọng nói lại mang thêm càng nhiều lo âu và đau lòng, nàng thường xuyên khuyên hẳn nghỉ ngơi, bởi vì nàng biết hẳn thật sự là nhạt lý vạn kỷ (ngay đi vạn dặm, chỉ người vô cùng bận rộn). Vì thế, Khang Đức để nhoen miệng cười, một bên vừa tham luận mùi thơm nơi tóc nàng một bên vừa nói: “Vừa rồi lúc trẫm gác đêm cho hoàng thái hậu mà không cẩn thận ngủ thiếp đi, cho nên hiện tại trẫm không mệt, chỉ là rất nhớ người, cho nên liền đi qua tìm người!”

“Ngủ? Làm sao có thể gác đêm mà ngủ thiếp đi được? Có phải là quá mệt rồi hay không? Đúng rồi, người gác đêm cho hoàng thái hậu mà ngủ thiếp đi, vậy hoàng thái hậu có trách cứ người hay không?” Nghe được Khang Đức để nói, Tiết Nhu nhanh xoay người đến, hai người cùng gối lên một gối đầu, mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Nhìn dáng vẻ nàng khẩn trương, Khang Đức để vươn tay nắm lấy cái cảm tinh xảo của Tiết Nhu, cười nói: “Không có, bởi vì đêm qua trẫm đã đồng ý với hoàng thái hậu sẽ phong hai tôn tử của hữu thừa tướng lên hầu tước.

Một khi hoàng thái hậu cao hứng, thì đương nhiên sẽ không trách cứ, còn phân phó cho thái giám để trẫm ngủ thêm nhiều một chút, không để bất cứ kẻ nào quấy rầy!”

Nghe nói như thế, nhìn nhìn lại khuôn mặt Khang Đức để mỉm cười, Tiết Nhu không khỏi cau mày hỏi: “Không phải hoàng thượng phản cảm việc tứ phong gia nhân (người nhà) của quan lại sao? Hơn nữa hoàng thái hậu và Tạ quý phi cũng đã nói chuyện này vài lần, hoàng thượng luôn đều không đồng ý, bởi vì chuyện này mà không duyệt cho hữu thừa tướng, vậy tại sao lần này hoàng thượng bỗng nhiên lại đồng ý?”

“Hừ!” Nghe xong Tiết Nhu nói, Khang Đức để hừ lạnh một tiếng, mới nói: “Lần này trẫm cũng chỉ là bất đắc dĩ, nếu trẫm không đồng ý lần nữa thì chẳng những hoàng thái hậu và quý phi sẽ tranh cãi âm ỉ, mà hữu thừa tướng cũng sẽ chẳng kiêng nể gì mà đối nghịch với trẫm. Từ khi trẫm bắt đầu kế vị tiên đế, nhiều năm như vậy thế lực Tạ gia quá lớn, phần lớn trong triều đình các văn thần võ tướng đều nghe theo Tạ gia, còn hoàng đế như trẫm này cũng chỉ là vật trang trí!”

“Nghe nói hai tôn tử của hữu thừa tướng chẳng qua chỉ mới mấy tuổi thôi, nhỏ như vậy mà phong hầu tước, thì người tài chân chính ai sẽ tâm phục khẩu phục chứ? Như vậy chẳng phải là khiến cho quan triều đình biết chỉ cần nịnh hót Tạ gia là có thể vinh hoa phú quý?” Tiết Nhu chau mày lại.

“Hừ, lần này phong xong chức hầu tước rồi xem lần sau bọn họ còn muốn cái gì nữa? Trẫm chính là muốn khiến cho bọn họ muốn đến không thể muốn!” Khang Đức để nói một câu không suy nghĩ.

“Hoàng...” Tiết Nhu vừa định hỏi rõ ràng, không nghĩ Khang Đức để xoay người đè xuống, sau đó hơi thở ấm áp phả vào mặt nàng, khí nóng mãnh liệt của nam tử hoàn toàn bao phủ lấy nàng!

“Đừng nói đến chuyện làm người ta phiền não nữa, đã nhiều ngày, trẫm rất nhớ ngươi!” Môi Khang Đức để hôn lên gò má mềm mại của nàng, nàng có thể cảm giác được môi của hắn thật sự là quá nóng, rất nóng!

Tuy rằng lời hắn nói khiến lòng nàng rất vui vẻ, nhưng Tiết Nhu lại cố ý nói: “Hoàng thượng nhớ ta? Ta còn nghĩ rằng hoàng thượng đã quên ta rồi? Cũng đã nhiều ngày hoàng thượng trái ôm phải ấp, Tạ quý phi, Vương Tài Tử, Thẩm Chiêu Dung đều nhiệt tình như lửa hầu hạ hoàng thượng mà?”

Nghe nói như thế, Khang Đức để chẳng những không tức giận, trái lại còn cúi đầu cười tà mị, giọng điệu khàn khàn nói: “Vậy ngươi cũng có thể nhiệt tình như lửa hầu hạ trẫm sao?”

Lời Khang Đức để nói khiến cho Tiết Nhu đỏ mặt, lập tức nàng thở một hơi dài, thoáng buồn bực nói: “Ta chỉ biết là hoàng thượng không thích ta lạnh nhạt như băng, nếu hoàng thượng thích người nhiệt tình như lửa, vậy thì đi tìm các nàng là được rồi!” Nói xong, miệng nàng đã vênh lên!

Dáng vẻ tức giận của Tiết Nhu khiến cho Khang Đức để càng nhìn càng yêu, cánh tay nhanh ôm lấy thân người chỉ mặc một áo nhỏ của nàng, lúc trước nàng còn từ chối hai ba lần, nhưng trái lại cánh tay hắn càng lúc càng nhanh, dường như ngay cả ở bên lỗ tai nàng đều có độ ấm.”Đáng tiếc trẫm không thích nhiệt tình như lửa, trẫm chỉ thích người lạnh nhạt như băng thôi!”

“Chán ghét! Thực không đứng đắn...” Câu hắn nói làm cho Tiết Nhu vừa tức vừa vui, nàng mới nói một câu, Khang Đức để liền che lại miệng nàng, khiến cho lời nàng đến môi đều phải nuốt về trong bụng.

“Ngươi không vui sao?” Hai tay Khang Đức để bắt đầu không an phận di chuyển lung tung trên thân thể của nàng.

Biết hắn bắt đầu hưng trí, Tiết Nhu nhanh vờn hai tay đẩy ngực hắn, cự tuyệt nói: “Không! Không cần...”

“Làm sao?” Thấy nàng liều mạng cự tuyệt, Khang Đức để hỏi.

“Chỉ còn hơn nửa canh giờ ngươi phải đứng dậy đi thái miếu bái lạy, nhanh nghỉ ngơi một chút đi, bằng không một ngày này ngươi đủ mệt!” Tay Tiết Nhu đẩy hắn, để hắn thành thành thật thật nằm trên gối đầu.

Nhìn thiên hạ trước mắt vừa ở một bên lái nhai vừa ở một bên ngăn lại tay hắn tùy ý làm bậy, Khang Đức để cười nói: “Nữ nhân khác đều hận không thể khiến ta hàng đêm sung hạnh mới tốt, còn ngươi thế nhưng lại luôn không cho ta tùy tiện chạm vào!” Khi nói chuyện, tay hắn vén một lọn tóc dính bên cằm nàng.

“Thế nào? Không thích? Không thích thì ngươi có thể...” Nghe Khang Đức để nói, Tiết Nhu vừa nói một nửa, hai tay Khang Đức để nhanh ôm lấy nàng, kéo Tiết Nhu vào trong ngực, hơn nữa ôm rất nhanh, không cho nàng có cơ hội giãy dụa!

“Ngươi làm cái gì vậy?” Tiết Nhu nhú mày nhìn người trước mắt.

Khang Đức để chỉ cười nói: “Trẫm không làm gì hết, chỉ ôm ngươi ngủ như vậy thôi, có được không?”

Nghe nói như thế, Tiết Nhu mỉm cười, gật đầu. Sau đó nói: “Nhắm mắt lại!”

Quả nhiên, Khang Đức để không nói nữa, nghe lời nhắm hai mắt lại. Có lẽ là do quá mệt? Trông mắt khi nhắm lại, thế nhưng trong phút chốc liền truyền đến tiếng hít thở đều đều, bỗng chốc hắn đã đi vào mộng đẹp! Nhìn nam nhân trước mắt giờ phút này chỉ thuộc về mình, Tiết Nhu vô cùng thỏa mãn, đôi mắt đánh giá tỉ mỉ người trước mắt, ngón tay vờn ra muốn chạm vào lông mày đen đậm của hắn, nhưng lại dừng giữa không trung, nàng sợ sẽ đánh thức hắn, hai ngày qua hắn thật sự là quá mệt, cho nên chỉ có thể ở trong lòng hắn mà ngơ ngác nhìn hắn...

...

Một ngày này, Vô Ưu thật sự ngủ đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, bởi vì ngày hôm nay là ngày trưởng công chúa Bích Hồ phải lên triều, Trọng Hoa có uy tín danh dự nhất trong cung đương nhiên là phải đi theo trưởng công chúa, còn các cung nữ thái giám còn lại thì vội vàng quét dọn, đương nhiên là không có người để ý tới nàng, cho nên nàng cũng vui vẻ thanh nhàn, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh là được, dù sao lúc ở nhà không vội chuyện này thì cũng chính là vội chuyện kia, thật sự là chưa từng được nhàn nhã như vậy!

Đứng lên rửa mặt chải đầu xong, ăn sớm một chút, đương nhiên chữ sớm một chút này có thể nói là quá muộn, trên cơ bản đã giờ cơm trưa. Sau khi ăn xong cơm trưa, Vô Ưu không có chuyện gì làm, nhưng cũng không thể ăn no rồi nằm được, nếu làm như vậy thì thịt sẽ càng nhiều, cho nên nàng ngồi ở trong phòng luyện vài động tác yoga, không nghĩ vừa làm vài động tác, thì chợt nghe từ bên ngoài truyền đến một tràn tiếng ồn ào!

Nghe thấy bên ngoài ồn ã, Vô Ưu nghi hoặc chậm rãi bước đến trước cửa sổ, đẩy ra một khe hở nhỏ, vừa nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy thái giám cung nữ

lộn xộn, vài người đi ra đi vào chính điện, hơn nữa trong tay còn cầm thứ này vật nọ. Xem thấy hình ảnh như thế, Vô Ưu không khỏi nhú mày, nghĩ rằng: Chẳng lẽ là trưởng công chúa Bích Hồ muốn sinh?

Thùng thùng... Thùng thùng...

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị tiếng đập dồn dập! Tiếp đó một giọng nữ truyền đến. "Tiết cô nương! Tiết cô nương!"

"Mời vào!" Tuy rằng gọi một tiếng mời vào, nhưng Vô Ưu đã đi lên vờn tay mở cửa, tiếng đập cửa đó khiến cho nàng biết rằng khẳng định là có chuyện gấp!

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy người đứng ở bên ngoài chính là tiểu cung nữ ngày đó đón tiếp nàng tiến cung, chỉ thấy nàng vội vã nói: "Tiết cô nương, trưởng công chúa có khả năng sắp sinh!"

"Sắp sinh? Nhanh như vậy sao?" Thì ra thật sự là sắp sinh, trách không được các thái giám cung nữ đều kích động đi ra đi vào như vậy.

"Hong Loan tỷ tỷ mời ngài nhanh đi đến đó!" Tiểu cung nữ sốt ruột nói.

"Ta lập tức đi sang!" Nghe nói như thế, Vô Ưu xoay người cầm lấy hòm thuốc ở trên bàn bát tiên rồi vội vã đi ra khỏi cửa phòng, bước thẳng đến chính điện!

Đi vào chính điện, theo cung nữ dẫn đường, lướt qua một lớp bình phong, lại xuyên qua một lớp rèm châu, liền đi tới tẩm cung của trưởng công chúa Bích Hồ, chỉ thấy bên ngoài lớp rèm cửa màu vàng nhạt có vài vị nam tử mặc quan phục màu đỏ đang đứng, Vô Ưu đoán chừng đây hẳn là nhóm thái y trong cung? Bên trong rèm cửa bất chợt truyền ra một tiếng rên rỉ thống khổ của nữ nhân, đây là tiếng của trưởng công chúa Bích Hồ. Bởi vì nhóm thái y đều là nam tử, cho nên không tiện đi vào, đành chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Lúc này, ở trong năm sáu vị thái y, Vô Ưu nhìn thấy một người hơi quen mắt, khoảng chừng hơn năm mươi, râu hoa râm, à, nhớ tới, người này không phải là Hồ thái y sao? Ngày đó lúc nàng giải phẫu ruột thừa cho Tần lão phu nhân hẳn cũng có mặt ở đó, còn vừa tán thưởng y thuật của nàng, lại luôn truy hỏi sự môn nàng không ngừng!

Vừa định đi lên nói chào một tiếng, nhưng giờ phút này khi cúi đầu nhìn một thân nữ trang trên người, đoán chừng là Hồ thái y không nhận ra nàng, dù sao ngày đó ở Tần phủ nàng nữ phần nam trang, hơn nữa liếc mắt nhìn Chu thái y một cái, giờ phút này ánh mắt của hắn đều đặt trên rèm cửa, có thể nhìn ra hắn có chút khân trương, dù sao hắn là đại phu cũng là một nam tử, cho nên không thể trực tiếp đi vào nhìn xem tình trạng của bệnh nhân. Vì vậy, ngay sau đó, Vô Ưu đi thẳng vào trong phòng. Xem ra đôi khi nữ nhân làm nghề y vẫn thuận tiện hơn so với nam nhân, ví dụ như lúc nữ nhân sinh đẻ.

Đi qua rèm, qua một cổng tò vò trồng hoa cúc hoa lê nguyệt, thì nhìn thấy trưởng công chúa Bích Hồ tóc tai bù xù sau gáy đều là mồ hôi đang nằm ở trên giường lớn đầy hoa cúc hoa lê nguyệt, giờ phút này nàng đau khổ nắm lấy một tay của Hồng Loan, rên rỉ kêu đau, hoàn toàn không còn là nữ nhân cao quý thanh nhã ngày đó đã triệu kiến nàng. Đây là nữ nhân muốn sinh đứa nhỏ của mình, dù cho cao quý hay bình thường, thì đều phải trải qua cơn đau giống nhau, và cũng vì chức vị mẫu thân không thể chia cao thấp quý tiện (cao quý, thấp hèn)!

"Dùng sức nữa, trưởng công chúa, dùng sức, không dùng hết sức là đứa nhỏ không ra được, xin trưởng công chúa dùng sức thêm!" Hai bà đỡ ở trước giường trưởng công chúa không ngừng kêu.

Nhìn thấy tình hình này, Vô Ưu không khỏi nhú mày, dù sao trưởng công chúa có thân phận tôn quý, mấy bà đỡ này không ngừng kêu, cầu xin trưởng công chúa dùng hết sức, so với ở hiện đại, lời bác sĩ nói đều phải làm theo, chứ đừng nói đến các sản phụ!

"A... Đau... A... Không... Không cần! Đau quá! Ta không muốn sinh... Ta không muốn sinh..." Đoán chừng rất đau đớn, cũng có thể do từ nhỏ trưởng công chúa Bích Hồ đã sống an nhàn sung sướng, xứng danh với tiêu thư cảnh vàng lá ngọc, cho nên nàng không chịu nổi đau đớn như thế, vì vậy sau khi nỗ lực nửa ngày nàng liền tuyên bố thất bại, trực tiếp khóc ầm ĩ lên.

Giờ phút này, hai bà đỡ sợ tới mức vội quỳ gối thẳng trên đất, toàn thân run run cầu xin: "Trưởng công chúa, ngài không thể như vậy được! Đứa nhỏ nhanh đã đi ra ngoài rồi, nếu ngài cứ như vậy thì đứa nhỏ sẽ không hít thở được! Trưởng công chúa..."

Hồng Loan ở một bên cũng cầm lấy tay trưởng công chúa vội khuyên nhủ: "Đúng vậy, trưởng công chúa, ngài chỉ cần dùng thêm một chút sức mà thôi!"

Nhưng, đoán chừng là trưởng công chúa Bích Hồ đã dùng hết sức lực rồi?

Nàng nằm xụi lơ ở trong lòng một cung nữ, khép hờ hai mắt, không có một chút phản ứng nào với những lời cầu xin! Thấy thế, mọi người ở trong phòng đều nhìn nhau, không biết nên làm cách nào mới tốt?

"Vậy phải làm sao bây giờ? Bây giờ phải làm sao đây?" Hai bà đỡ vội đến mức quỳ trên mặt đất không biết làm sao.

Nhìn thấy tình hình này, Vô Ưu chau mày, lấy hòm thuốc từ trên lưng xuống, để ở một bên, rồi lập tức bước đến trước giường, quỳ trên mặt đất rồi bắt đầu bắt mạch cho trưởng công chúa Bích Hồ!

"Ai, người là ai? Người đang làm cái gì vậy?" Một bà đỡ trong đó nhìn thấy Vô Ưu cứ xông vào như vậy không khỏi cả kinh hô to.

Lúc này, Hồng Loan mới nói. "Nàng là nữ y đến chăm lo cho chuyện sinh đẻ của trưởng công chúa Tiết cô nương!"

“À.” Nghe nói như thế, hai bà đỡ kia mới không nói nữa.

Sau một khắc bất mạch, lại nhìn tình trạng sắc mặt và sinh đề của trưởng công chúa Bích Hồ, trong nháy mắt Vô Ưu nhủ mảy, sắc mặt cũng ngưng trọng lại. Nói: “Trưởng công chúa có dấu hiệu băng huyết, mau phân phó thái y đi hầm thuốc cầm máu! Phải nhanh lên!”

Nhưng, một bà đỡ không lấy lời Vô Ưu nhanh đi phân phó. Mà chỉ cười lạnh nói: “Ta nói vị cô nương này, chúng ta làm bà mụ ở trong cung cũng đã hơn vài thập niên, rất nhiều hoàng tử công chúa trong cung đều do hai tỷ muội chúng ta đỡ đẻ. Hiện tại trưởng công chúa đang tốt như thế, làm sao có thể băng huyết được? Ngươi đừng có nói chuyện giật gân, đoán chừng là ngươi muốn tranh công lĩnh thưởng chứ gì?”

“Muốn tranh công lĩnh thưởng cũng không cần phải như thế, ngươi sao không nhìn xem đây là nơi nào? Nếu miệng ngươi nói vậy thì sẽ bị mất đầu hơn nữa cả nhà ngươi cũng sẽ bị giết tịch thu tài sản đó!” Một bà đỡ khác cũng kẻ xướng người hoạ theo bà đỡ kia.

Vô Ưu không thêm để ý lời châm chọc khiêu khích của các nàng ở trong lòng, bởi vì hiện tại cần phải ưu tiên bệnh nhân, không phải là lúc tranh cãi. Cho nên, nàng quay đầu nói với Hồng Loan đang ngồi đối diện trên giường nắm tay trưởng công chúa Bích Hồ: “Hồng Loan cô nương, hiện tại tình thế nguy kịch, giờ phút này trưởng công chúa đã hôn mê, nếu để nghiêm trọng thì mẩu tử cũng khó giữ, mời ngươi nhanh nói với thái y ở bên ngoài đi chuẩn bị chén thuốc cầm máu, cần chuẩn bị thêm vài loại khác, đôi khi bệnh nhân sẽ có tình trạng kháng thuốc!”

Nghe nói như thế, Hồng Loan đương nhiên không dám chậm trễ, nàng nhìn qua hai bà đỡ, lại nhìn sang Vô Ưu, nhưng vẫn quyết định nghe theo lời Vô Ưu nói, dù sao lỡ có vạn nhất xảy ra, thì ai cũng không thể tha. Cho nên nàng nhanh phân phó với tiểu cung nữ ở một bên: “Nghe lời Tiết cô nương nói chưa? Nhanh bảo thái y ở bên ngoài đi chuẩn bị thêm các loại thuốc cầm máu!”

“Dạ.” Tiểu cung nữ nhanh lên tiếng trả lời rồi đi.

Hồng Loan nhìn thấy quả thật trưởng công chúa không nói gì nữa ngày, nàng không khỏi vội hỏi Vô Ưu: “Tiết cô nương, trưởng công chúa quả thật là không còn ý thức, bây giờ cần phải làm sao đây?” Khi nói chuyện, Hồng Loan đã vội đến mức muốn chảy nước mắt.

“Ta sẽ dùng ngân châm làm nàng tỉnh lại!” Dứt lời, Vô Ưu xoay người đi đến trước hòm thuốc, mở nắp hòm thuốc rồi từ bên trong lấy ra một cái hòm nhỏ sơn đen mạ vàng, đi đến bên giường, sau đó nàng mở ra hòm nhỏ, chỉ thấy bên trong để rất nhiều ngân châm ánh vàng rực rỡ, tỏa ra hơi lạnh, khiến cho mọi người ở trong tình trạng nguy cấp này thật sự đều cảm nhận được một ít hơi lạnh!

Giờ phút này, nhìn thấy trưởng công chúa Bích Hồ bất tỉnh nhân sự, gọi nàng vài tiếng cũng không thấy nàng trả lời, hai bà đỡ cũng có chút hoảng! Sau đó, ở trong tầm mắt mọi người, Vô Ưu cầm lấy một ngân châm châm về phía huyết tinh của trưởng công chúa. Chỉ thấy nàng cầm ngân châm xoay xoay quanh huyết đạo mấy vòng, thì trưởng công chúa Bích Hồ nhẹ nhàng hừ lên một tiếng: “Ừ...”

“Trưởng công chúa tỉnh rồi!” Hồng Loan kinh hi (kinh hãi vui mừng) nói.

Sau đó, trưởng công chúa Bích Hồ chậm rãi mở ra hai mắt, nhìn thấy tất cả trước mắt, không khỏi lên tiếng hỏi: “Đứa nhỏ có được sinh ra chưa?”

“Còn...” Hai bà đỡ vừa định trả lời.

Vô Ưu liền cắt ngang: “Trưởng công chúa, đứa nhỏ lập tức sẽ được sinh ra, bây giờ vẫn cần ngươi dùng thêm một chút sức nữa!”

“Ta... Ta thật sự không còn sức nữa!” Giọng nói của trưởng công chúa Bích Hồ suy yếu.

“Mau lấy chén thuốc đến đây! Cho trưởng công chúa uống vào.” Vô Ưu phân phó nói.

Hai tiểu cung nữ ở một bên nhanh bưng chén thuốc tới, đang lúc để trưởng công chúa uống, nhưng trưởng công chúa lại không chịu uống, đoán chừng là bị cơn đau vừa rồi dọa sợ chăng? Thấy thế, Vô Ưu không kịp nghĩ nhiều, lấy chén thuốc từ trong tay một cung nữ rồi vươn tay ôm lấy cổ của trưởng công chúa, dùng sức ép nàng nuốt xuống!

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Đoán chừng trưởng công chúa cũng không biết Vô Ưu sẽ dám lớn mật như thế? Nàng bị sặc ho khan mấy tiếng, nhưng chén thuốc cũng đã uống xong hơn phân nửa. Mà bà đỡ ở bên cạnh, Hồng Loan cùng với các cung nữ khác đều nhìn đến choáng váng, dù sao hành động này chính là đại bất kính!

“Ngươi... Ngươi thật to gan, dám vô lễ với bản cung!” Hành động của Vô Ưu đã làm gương mặt trưởng công chúa bị thương.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Trái tim người thầy thuốc

Nhưng mà đáng vẻ của Vô Ưu rất là tự nhiên, nàng đối xử rất tốt với người bệnh, ở kiếp trước nàng cũng chịu không ít những chèn ép của những người bệnh tự cho là cao quý, nhưng mà nàng luôn lấy an nguy của người bệnh làm trọng, cho nên cúi đầu nói: “Trưởng công chúa, nếu muốn trừng phạt dân

nữ thì rất đơn giản, nhưng mà đợi sau khi trưởng công chúa thuận lợi sinh con xong, bây giờ cần thiết nhất là thai nhi trong bụng của trưởng công chúa, nếu người không gắng sức sinh con, đứa bé có thể không thở được mà chết!”

Vừa nghe đứa bé trong bụng có thể chết non, sự tức giận của trưởng công chúa Bích Hồ lập tức tan thành mây khói, cúi đầu vuốt cái bụng nhô lên cao của mình, sợ hãi nói: “Vậy phải làm thế nào? Mau giúp ta đỡ đẻ! Bà đỡ, các người ở đây làm cái gì?”

Trưởng công chúa nói khiến hai bà đỡ vội vàng vọt tới, giúp trưởng công chúa sinh con, hơn nữa không ngừng bảo phải dùng sức, nhưng sau khi trưởng công chúa Bích Hồ dùng chút sức lực còn lại thì cũng không gắng gượng được nữa rồi, hai bà đỡ nhanh chóng vây quanh, ngay cả mấy người Hồng Loan cũng lo lắng nước mắt không ngừng chảy xuống. Ở một bên cầu khẩn: “Trưởng công chúa, người ráng dùng sức được không? Nếu không.....”

Thấy hơi thở trưởng công chúa Bích Hồ mong manh, giống như đã không có bất kỳ niềm tin và sức lực, Vô Ưu biết đối với một người bệnh nếu như không có niềm tin như vậy, thầy thuốc có giỏi như thế nào đi nữa cũng phí công mà thôi, nàng nhủ mảy trong lòng đang tính toán phải làm gì? Đột nhiên trong đầu nhớ lại lời của tỷ tỷ: Trưởng công chúa Bích Hồ và phò mã Thôi Huân sau khi cưới rất ân ái, phu thê hòa hợp, nhưng sau tân hôn không bao lâu phò mã lại chết trận sa trường.....

Sau đó, nàng không chút do dự đi lên phía trước, ngồi ở bên giường, ôm trưởng công chúa Bích Hồ đã kiệt sức vào trong ngực, mồ hôi ở trên trán nhỏ giọt, đôi mắt nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của trưởng công chúa Bích Hồ, lớn tiếng nói: “Trưởng công chúa, đứa bé này là cốt nhục của người và phò mã, là kết tinh tình yêu của hai người, người nhất định phải thay phò mã sinh hạ đứa bé này, người nhất định không được buông tay! Người biết không?”

Nghe được hai chữ phò mã, quả nhiên, đôi mắt trưởng công chúa Bích Hồ mở thật to, vẻ mặt ngẩn ra, sau đó liền đấu tranh. “Phò mã? Phò mã ở nơi nào? Phò mã ở nơi nào?”

“Trưởng công chúa! Tiết cô nương, người ngàn vạn lần không nên kích thích trưởng công chúa như vậy! Ở trước mặt trưởng công chúa không thể nhắc tới hai chữ phò mã!” Hồng Loan và mấy cung nữ khác muốn ngăn Vô Ưu lại, nhưng mà giờ phút này Vô Ưu chỉ muốn cho trưởng công chúa thuận lợi sinh đứa bé ra, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng bây giờ đành phải làm như vậy, nói với Hồng Loan ở bên cạnh: “Nếu Trưởng công chúa cứ tiếp tục như vậy nữa thì nhất định sẽ một xác hai mạng, còn không bằng tạm thời thử một lần đi!”

Hồng Loan nghe nói như thế, sững sốt một chút, có lẽ cũng đang suy nghĩ? Dù sao nàng cũng là người đặc lực nhất bên cạnh trưởng công chúa, nhiều năm chủ tớ tình cảm tự nhiên không tầm thường, biết Vô Ưu nói rất có lý, cho nên liền gật đầu. Nhưng sắc mặt lại vô cùng nặng nề. “Tiết cô nương, tất cả đều dựa vào người! Giờ phút này, nàng cũng không có biện pháp khác, chỉ biết là đứa bé này đúng là đối với trưởng công chúa rất quan trọng, nếu như không có đứa bé, sợ rằng chủ tử nàng đã sớm không sống nổi nữa!”

“Bây giờ phò mã đang ở trên trời nhìn công chúa, công chúa nhất định phải dùng sức sinh đứa bé ra, người nhất định sẽ sinh một đứa bé rất giống phò mã!” Vô Ưu nói với trưởng công chúa Bích Hồ.

“Có thật không? Đứa bé của ta sẽ giống như phò mã?” Mắt trưởng công chúa Bích Hồ nhìn Vô Ưu, thật ra thì, cái ý nghĩ này lúc nàng biết mình mang thai ngày đầu tiên nàng đã hi vọng như vậy rồi.

“Vâng.” Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó vội vàng nói với trưởng công chúa: “Trưởng công chúa, bắt đầu từ bây giờ tất cả mọi chuyện người phải nghe ta, ta giúp người sinh bảo bảo ra có được hay không?”

“Ừ.” Trưởng công chúa Bích Hồ rất kiên định gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu liền nhìn về hướng hai bà đỡ, hai bà đỡ này vội vàng tới đỡ đẻ, còn Vô Ưu thì chỉ huy tất cả mọi việc, hơn nữa còn khích lệ trưởng công chúa. “Dùng sức! Dùng sức thêm chút nữa! Đúng, đúng, chính là như vậy..... Ngừng lại, hít sâu, tiếp tục dùng sức! Dùng sức.....”

Lần này, trưởng công chúa Bích Hồ vô cùng phối hợp, mà không lâu sau trong phòng liền truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang dội!

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Hai bà đỡ thấy trẻ con mới sinh đều vô cùng vui vẻ. Trong lúc nhất thời, người trong phòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt của mỗi người cũng đã hiện lên nụ cười sung sướng.

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Ở bên ngoài màn vải, mấy người thái y và thái giám đứng chờ cũng đều kích động không ngừng, mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

“Là trai hay gái?” Trưởng công chúa Bích Hồ yếu đuối tựa vào gối mềm, tóc tai rối bù, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại rướn người nhìn bà đỡ đang lau rửa cho đứa bé mới sinh.

“Hồi bẩm trưởng công chúa điện hạ, là một vị tiểu công tử!” Một bà đỡ vội vàng đáp.

“Mau ôm tới..... để cho Bồn cung..... nhìn một chút!” Trưởng công chúa Bích Hồ nói.

Sau đó, một bà đỡ liền ôm đứa bé đã được bọc lại cẩn thận đi tới, khom lưng cho nằm ở trên giường để trưởng công chúa Bích Hồ nhìn. Chỉ thấy tóc đứa bé này rất đen, sắc mặt bởi vì mới vừa được sinh ra nên rất là hồng, đôi mắt thật to, mặc dù vừa sinh ra, nhưng có thể nhìn ra được là một tiểu nam oa rất đẹp! Vô Ưu thấy tiểu oa nhi đáng yêu như vậy, không khỏi mỉm cười.

Lúc này, Hồng Loan cười nói: “Trưởng công chúa, người xem tiểu công tử rất đáng yêu nha!”

“Đúng vậy, Đúng vậy, vừa nhìn là biết rất có phúc nha!” Bà đỡ ôm đứa bé cười nịnh nọt nói.

“Điều đó còn cần phải nói sao? Được làm nhi tử của Trưông công chúa phải có biết bao nhiêu phúc phận a, phải nói là tiểu công tử đầu thai tới đây, sinh ra chính là mệnh phú quý nha!” Một bà đỡ khác phụ họa nói.

Nghe mấy lời nịnh nọt này, nụ cười ban đầu trên mặt trưông công chúa Bích Hồ dần dần tắt đi, mặt mày nàng tái nhợt càng thêm khó coi, trầm tĩnh nói: “Cái gì đầu thai? Nếu đầu thai tới đây tốt cũng sẽ không..... vừa sinh ra đời đã không có cha!” Sau khi nói xong, không khỏi chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nói: “Ôm đi đi!”

“Vâng” Hai bà đỡ thấy tình hình không được tốt lắm, vội vàng ôm đứa bé đi, giao cho nhũ mẫu đã sớm chờ ở bên cạnh.

Thấy trưông công chúa như thế, không một ai dám thở mạnh, bà đỡ và cung nữ nhanh chóng dọn dẹp xong mọi thứ trong phòng. Thật ra trong lòng Vô Ưu cũng không dễ chịu hơn là bao, mặc dù sau này đứa bé này sẽ phú quý vô cùng, nhưng mà cuối cùng vẫn có một gia đình không trọn vẹn, cả đời cũng sẽ không hưởng thụ được tình thương của người cha, có lẽ cũng coi như là tiếc nuối lớn nhất rồi?

Lúc này, trưông công chúa Bích Hồ nhắm mắt lại hỏi: “Hồng Loan, đã phái người đi bẩm báo hoàng thượng chưa?”

“Hồi bẩm trưông công chúa, đã phái người đi. Nhưng hôm nay là ngày đầu năm, buổi trưa hoàng thượng muốn thiết yến khoản đãi các đại thần và hoàng thân quốc thích hôm nay vào cung chúc tết, Hoàng thái hậu muốn tổ chức tiệc mời nữ quyến và các mệnh phụ phu nhân, cho nên hoàng thượng nói sẽ tới thăm trưông công chúa trễ một chút!”

“Ừ.” Nghe nói như thế, trưông công chúa Bích Hồ gật đầu, liền nhắm mắt, không nói gì nữa.

Hai bà đỡ đã xử lý xong cuống rốn, cực khổ lâu như vậy, tất cả mọi người nghĩ là đã có thể thở một cái, không nghĩ tới, một bà đỡ nhìn thấy dưới nệm giường của trưông công chúa, không khỏi hoảng sợ, hô: “Tại sao trưông công chúa chảy nhiều máu như vậy?”

Nghe nói như thế, mọi người đều là kinh hãi! Vô Ưu chạy mau đến cuối giường, nhìn kĩ lại, quả nhiên, bên trên nệm giường là vết máu đỏ tươi, hơn nữa còn có cục máu đông, nàng liền vội vàng quay đầu nói: “Nhanh bưng chén thuốc cầm máu vào đây!”

Hồng Loan ở bên cạnh cũng nhìn thấy máu trên giường, đã sớm sợ đến mặt mày xanh lét, lập tức hướng bên ngoài hô: “Nhanh bưng chén thuốc cầm máu vào!”

Sau đó, Vô Ưu liền đi tới trước mặt trưông công chúa Bích Hồ, đẩy đẩy cánh tay nói: “Trưông công chúa? Trưông công chúa?”

“Hử?” Trưông công chúa Bích Hồ chỉ khẽ chớp mắt, nhẹ nhàng hử một tiếng, cũng chưa có phản ứng khác.

Thấy nàng còn có phản ứng, trong bụng Vô Ưu nói: cũng may, còn chưa có mất đi ý thức, lại nhìn lượng máu ra, nàng vội vàng lấy ra ngân châm, hướng trên hai huyệt vị ghim mấy cái, không tự chủ được sau lưng cũng toát mồ hôi!

Hồng Loan ở bên cạnh thấy thế, mau đuổi theo Vô Ưu hỏi: “Tiết cô nương, trưông công chúa là bị xuất huyết?”

“Có dấu hiệu như vậy!” Vô Ưu gật đầu một cái.

“Vây..... Vây làm sao bây giờ?” Hồng Loan hốt hoảng kêu lên.

Hai bà đỡ đứng kế bên cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ là không ngừng đổi lại nệm giường, từng cái một mang theo máu của Trưông công chúa Bích Hồ bị kéo ra, lại đem từng cái nệm giường mới tinh nhét vào phía dưới người trưông công chúa, mặc dù hai bà đỡ không có nói gì, nhưng mà từ trong ánh mắt của các bà có thể nhìn ra được, bọn họ vô cùng lo lắng, hơn nữa trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi! Chuyện này cũng khó trách, điều kiện chữa bệnh ở cổ đại rất lạc hậu, xuất huyết nghiêm trọng như thế nhưng một khi đã xảy ra là không thể cứu vãn, dù sao lúc này cũng không thể truyền máu, hoàn toàn dựa vào sự may mắn của sản phụ và tay nghề của đại phu mà thôi! Ở cổ đại, không biết có bao nhiêu nữ nhân đã chết vì khó sinh và hậu sản, hơn nữa tỷ lệ hài nhi chết non cũng cao vô cùng.

Vô Ưu chân chờ một chút, sau đó nói: “Nhanh cho người đi chọn mười cung nữ thân thể cường tráng không có bất kỳ bệnh chứng chuẩn bị sẵn sàng! Không được, phải hai mươi người, nhớ nhất định là không thể có bất kỳ bệnh chứng nào.”

Mặc dù không có hiểu rõ Vô Ưu là có ý gì, nhưng mà Hồng Loan vẫn lựa chọn là tin tưởng nàng, vội vàng sai sử một cung nữ đắc lực bên người đi làm rồi! Dĩ nhiên, mặc dù Hồng Loan đối với Tiết Vô Ưu có mấy phần tin tưởng, nhưng mà vẫn không thể đem tất cả hi vọng đặt hết ở trên người của nàng (Vô Ưu), nàng còn cần dặn người ở ngoài màn cửa, gọi hai thái y giỏi nhất mau tới bắt mạch cho trưông công chúa, hơn nữa phái người đi bẩm báo với Hoàng thượng tình trạng của trưông công chúa!

Sau đó, liền có hai người mặc quan phục màu đỏ của thái y đi vào, một người trong đó đi tới trước giường, ngồi ở trên một tấm đệm, Hồng Loan kéo màn che trưông công chúa ra, vị thái y đó liền bắt đầu chẩn mạch. Vị thái y này đương nhiên Vô Ưu biết, ông ta chính là thái y kiệt xuất của Thái Y Viện Hồ thái y, chẳng qua là khi gặp nàng thì nàng là nữ giả nam trang, ông ấy không có nhận ra nàng mà thôi!

Hồ thái y bắt mạch cho trưông công chúa Bích Hồ, sắc mặt của ông lập tức nặng nề, lại thấy bà đỡ mới vừa dọn dẹp đệm giường tràn ngập màu đỏ tươi của máu, trong ánh mắt của ông ấy càng thêm kinh hoàng, sau đó vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Hồng Loan nhỏ giọng nói: “Trưông công chúa có dấu hiệu băng huyết, mới vừa rồi bưng chén thuốc vào trưông công chúa đã uống chưa?”

Hồ thái y làm thái y trong cung cũng đã mấy chục năm, các vị chủ tử đều rất tin tưởng y thuật của ông ấy, cho nên Hồ thái y vừa nói như thế, dĩ nhiên

Hồng Loan là vô cùng sốt ruột, vội vàng gật đầu nói: “Uống rồi! Hồ thái y, vậy phải làm thế nào bây giờ?”

“Hiện tại chỉ có thể làm hết khả năng, theo ý trời, để ta châm cứu thử cho trường công chúa một chút xem có hiệu quả hay không!” Hồ thái y cúi đầu suy nghĩ một chút vội vàng nói.

“Châm cứu? Mới vừa rồi đã châm cứu rồi!” Hồng Loan lo lắng nói.

“Đã châm cứu rồi? Người nào đã châm cứu cho trường công chúa?” Hồ thái y nghi ngờ hỏi, mới vừa rồi cũng không có bất kỳ thái y nào tiến vào tầm cung của trường công chúa?

“Là Tiết cô nương! Năm trước Hoàng thượng cho mời vào cung làm nữ y chăm sóc sinh đẻ cho trường công chúa.” Hồng Loan vội vàng giới thiệu Vô Ưu đang đứng ở trước cửa sổ. Sau đó, Hồng Loan kêu một cung nữ lại, sai nàng ta nhanh đi bẩm báo cho Hoàng thượng tình trạng mới nhất của trường công chúa.

Hồ thái y quay đầu nhìn, chỉ thấy đó là một vị cô nương tuổi còn quá trẻ, y phục thanh nhã mộc mạc, mặt mày thanh tú, chỉ là nhìn có chút quen mắt, không biết đã gặp qua ở nơi nào? Nhưng mà ông không vội hỏi tới chuyện này, nói: “Tiết cô nương, là người châm cứu cho trường công chúa?”

“Phải, ta tạm thời ngăn lại hai huyệt vị của trường công chúa, hy vọng có thể tạm thời ngăn lại lượng máu lớn chảy ra bên ngoài cơ thể. Nhưng mà loại phương pháp này chỉ có thể duy trì trong chốc lát, qua thời gian quá lâu căn bản cũng không có tác dụng, cho nên chúng ta còn phải cùng nhau nghiên cứu biện pháp cứu trị cho trường công chúa mới phải!” Vô Ưu nói tóm tắt đơn giản rõ ràng.

“Chén thuốc cầm máu cũng đã uống, huyệt vị cũng đã châm cứu, biện pháp tốt nhất cũng chỉ có những thứ này, có phải cô nương có phương pháp gì tốt hơn chăng?” Hồ thái y nhún chân mày hỏi. Mặc dù ông cũng là thái y đức cao vọng trọng của Thái Y Viện, nhưng mà ở thời đại này dù sao điều kiện chữa bệnh lạc hậu, đối với việc bị xuất huyết sau sinh thật sự không có biện pháp nào tốt để chữa trị!

“Truyền máu!” Vô Ưu nói hai chữ.

“Truyền máu?” Hiển nhiên Hồ thái y cũng thật là tò mò.

“Chính là đưa máu của người khỏe mạnh vào mạch máu của trường công chúa, để bổ sung lượng máu không đủ vào bên trong thân thể của trường công chúa!” Vô Ưu dùng lời đơn giản nhất để nói rõ với Hồ thái y.

Nghe nói như thế, Hồ thái y vuốt vuốt râu, sau đó nói: “Loại phương pháp truyền máu này lão phu đã thấy qua ở trong một quyển sách cổ, nhưng mà loại phương pháp truyền máu này đã sớm thất truyền, chẳng lẽ cô nương nắm giữ tuyệt kỹ này?”

Thấy Hồ thái y dùng một đôi mắt lóe ra ý tò mò nhìn mình chăm chăm, Vô Ưu cười nhạt, nói: “Tiểu nữ bất tài, vừa vặn biết một ít phương pháp này, tiểu nữ đã để Hồng Loan cô nương phái người đi tìm hai mươi cung nữ khỏe mạnh, có lẽ sẽ tìm được, tình hình trường công chúa nguy cấp, không thể chờ được nữa, không biết ý của Hồ thái y như thế nào?”

Hồ thái y suy tư một chút, hỏi: “Không biết Tiết cô nương có bao nhiêu phần trăm chắc chắn? Còn những cung nữ kia có thể vì vậy mà bị thương tổn hay không?”

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười một tiếng, Hồ thái y cũng thật coi như là làm thầy thuốc có tấm lòng cha mẹ, còn nhớ đến sự an nguy của những cung nữ này, cho nên trả lời: “Ta có sáu mươi phần trăm chắc chắn. Ta và ông đều là người hành y, nên hiểu rằng không có một người thầy thuốc nào có thể chắc chắn một trăm phần trăm đối với người bệnh được! Hơn nữa những cung nữ kia cũng sẽ không có chuyện gì, xin Hồ thái y yên tâm. Đối với một thầy thuốc mà nói, sinh mạng đều là bình đẳng, chẳng phân biệt được giá cả thế nào, cho nên sẽ không bởi vì cứu tính mạng của một người có thân phận cao quý mà hy sinh những tính mạng có thân phận thấp hơn được, những người đó đều là tính mạng con người cả đấy!”

“Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!” Hồ thái y dù sao cũng đã hết cách, cho nên gật đầu liên tục. Chỉ là sau đó lại nói: “Chỉ là sự tình liên quan trọng đại, chỉ sợ một mình ta không thể quyết định, chuyện này.....” Nhưng sau đó vừa nghĩ, lại có chút không ổn, dù sao trước mắt cũng chỉ là một cô nương tuổi còn quá trẻ, lai lịch của nàng mình lại biết, lại nói chính là ông cũng không làm được việc lớn như vậy!

Thấy Hồ thái y do dự, Vô Ưu biết rõ đối phương không tin tưởng bản thân, cho nên liền cười nói: “Hồ thái y, người thật không biết ta?”

Nghe nói như thế, Hồ thái y sững sốt một chút, sau đó cẩn thận suy nghĩ tướng mạo người trước mắt, đúng là nhìn rất quen, nhưng vẫn không nghĩ ra là đã gặp qua ở nơi nào rồi!

Sau đó, Vô Ưu liền đề ép giọng nói nói một câu. “Hồ thái y, người thật không nhận ra ta? Ta là Tiểu Vương đây!”

Nghe nói như thế, cả buổi Hồ thái y mới phản ứng kịp, chỉ vào Vô Ưu bừng tỉnh hiểu ra mà nói: “Tiểu hay ương? Tiểu hay ương tiên sinh? Thì ra là..... Thì ra người là..... Người là một vị cô nương?” Hồ thái y nhìn từ trên xuống dưới toàn thân Vô Ưu mặc một cái váy bông đỏ, quả thực là không thể tin!

Thấy Hồ thái y nhìn mình, Vô Ưu vội vàng khẽ nhưn người chào: “Tiểu nữ là Tiết Vô Ưu bái kiến Hồ thái y, lúc ấy tiểu nữ vì hành y dễ dàng cho nên mới nữ giả nam trang, kính xin Hồ thái y tha lỗi!”

“Không sao cả! Không sao cả!” Hồ thái y vốn là hết sức tán thưởng Tiểu Vương tiên sinh ngày đó, bây giờ phát hiện Tiểu Vương tiên sinh lại là một cô gái trẻ tuổi, càng thêm ngạc nhiên trong lòng mang theo khám phục, cho nên trong bụng liền tin tưởng Vô Ưu, dù sao y thuật của nàng ông đã từng thấy qua. Giờ phút này cũng không phải lúc để nói chuyện với nhau, sắc mặt Hồ thái y càng thêm nặng nề, nói: “Loại biện pháp chữa trị này rất đặc biệt, ngộ

nhờ có cái gì đó sơ suất..... Dù sao trưởng công chúa Bích Hồ cũng là cành vàng lá ngọc, ta và người cũng không thể gánh được trách nhiệm, lão phu nghĩ hay là xin phép qua Hoàng thượng trước mới có thể làm!”

Nghe được còn phải xin phép Hoàng thượng mới có thể tiến hành chữa trị, Vô Ưu không khỏi nhủ thầm nói: “Nhưng bệnh tình của trưởng công chúa Bích Hồ không thể chờ đợi được nữa!”

“Chuyện này.....” Hồ thái y vừa muốn nói gì, không ngờ bên ngoài lại truyền đến một giọng nói bén nhọn của thái giám.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Nghe nói như thế, mặt của Vô Ưu và Hồ thái y không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. “Hoàng thượng tới!”

Ngay sau đó, liền có một tiểu cung nữ đi vào bẩm báo: “Bẩm báo Hồng Loan tỷ tỷ, Hoàng thượng đã chờ ở bên ngoài, xin Hồ thái y và Tiết cô nương đi ra ngoài diện thánh!”

Nghe nói như thế, Hồng Loan vội vàng nói: “Xin mời hai vị! Mới vừa rồi ta đã phái người bẩm báo tình hình của trưởng công chúa cho Hoàng thượng, kính xin hai vị nhanh lên trình báo với Hoàng thượng, bệnh tình của trưởng công chúa không thể chậm trễ!”

“Yên tâm!” Hồ thái y nói một câu, liền dẫn đầu đi ra khỏi màn vải, còn Vô Ưu đi theo ở sau lưng Hồ thái y.

Đi ra màn vải, quả nhiên, nơi vắng vẻ lúc trước không biết từ lúc nào đã nhiều thêm một cái ghế điêu khắc hoa văn rồng bay màu vàng rực, mà ngồi trên ghế là một vị mặc y phục màu vàng sáng, đầu đội Kim Long. Phía sau hắn còn đứng mấy vị thái giám và cung nữ, mà mới mấy thái y vừa rồi cũng cúi đầu đứng hầu ở một bên, tất cả mọi người đều không nói một lời, giống như không khí cũng bị đông lại! Dĩ nhiên Vô Ưu cũng rất muốn nhìn một chút đương kim Thiên Tử có bộ dáng như thế nào, nhưng mà Hồ thái y thấy Hoàng thượng trước mặt liền trực tiếp quỳ xuống đất, hô: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Vô Ưu thấy thế cũng đành phải vội vàng quỳ xuống, đầu rũ xuống trên đất, cũng không thấy được Hoàng thượng có bộ dáng như thế nào rồi!

Ngay sau đó, lập tức có một giọng nói từ đỉnh đầu truyền đến. “Miễn lễ, mau nói cho trẫm tình trạng của trưởng công chúa như thế nào?” Có thể nghe ra được giọng nói này mặc dù lộ ra uy nghiêm nhưng mà lúc này giọng nói có chút nóng nảy, cũng đúng, bên trong nhưng lại là muội muội ruột của hắn!

Hồ thái y vội vàng nói: “Bẩm Hoàng thượng, tình hình trưởng công chúa bây giờ hết sức nguy cấp, đã bị xuất huyết, vị này là Tiết cô nương đã cho trưởng công chúa uống thuốc cầm máu, cũng đã sử dụng ngân châm ngăn lại huyết vị có thể tạm thời ngăn máu chảy, nhưng mà cũng chỉ có thể nhất thời, cho nên trưởng công chúa bất cứ lúc nào đều có thể bị băng huyết nguy hiểm đến tính mạng!”

Nghe nói như thế, Khang đế lập tức đứng lên từ trên long ý, đi tới trước mặt Hồ thái y, cúi đầu nói: “Vậy các người nhanh nghĩ biện pháp đi!”

“Hoàng thượng, cự thần đã hết cách!” Hồ thái y nằm ở dưới chân của Khang đế nói.

Nghe nói như thế, Khang đế gấp đến độ đi tới lui, chỉ vào Hồ thái y quỳ dưới đất nói: “Người là thái y đúng không? Thế nhưng lại nói với trẫm những lời như vậy? Hôm nay nếu như trưởng công chúa có bất kỳ sơ suất nào, tất cả các người đều phải roi đầu!” Khang đế phát tay áo, trong con người đều là tức giận.

Chỉ là, ngược lại Hồ thái y cũng không có kinh hoảng, mà dập đầu nói: “Coi như Hoàng thượng giết cự thần, bây giờ cự thần cũng không có biện pháp, nhưng mà vị Tiết cô nương này có một biện pháp có thể thử một lần, kính xin Hoàng thượng định đoạt!”

Nghe nói như thế, ánh mắt Khang đế đảo qua về phía Vô Ưu đang quỳ gối sau lưng Hồ thái y, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại, hỏi: “Có biện pháp vì sao không thử?”

“Bẩm Hoàng thượng, biện pháp này là dùng máu của những cung nữ khỏe mạnh đưa vào bên trong cơ thể của trưởng công chúa để bổ sung lượng máu đã chảy mất, chỉ là bất kỳ phương pháp chữa trị nào cũng đều có nguy hiểm, chính là sơ.....” Hồ thái y không có nói tiếp, bởi vì ý tứ của ông cũng đã biểu đạt rất rõ ràng, rốt cuộc có cần dùng phương pháp này để cứu người hay không là chờ hoàng thượng quyết định.

Nghe nói như thế, đôi mắt Khang đế đảo qua người Vô Ưu đang quỳ ở dưới đất với Hồ thái y, tay nắm chặt ở sau lưng, sau đó liền trầm mặc một khắc, dù sao chuyện này liên quan tới sự sống còn muội muội ruột của hắn, mặc dù hắn cũng không phải là một người không quyết đoán, trong triều đình có bao nhiêu chuyện lớn hắn đều sẽ không nhủ thầm một cái lơ hạ quyết định, nhưng hắn cũng là người, mặc dù địa vị cửu ngũ chí tôn, cũng không thể trốn thoát khỏi hai chữ tình thân!

Một hồi lâu cũng không có nghe Hoàng thượng hạ quyết định, Vô Ưu không khỏi có chút gấp gáp, dù sao thời gian cũng không đợi người, nàng nhủ thầm, trong bụng mặc dù biết tỷ tỷ và Tân Hiền cũng đặc biệt dặn dò qua nàng: Không cần nhiều chuyện nhúng tay vào, không cần ra mặt, không cần công lao, chỉ cần không thất bại! Nhưng mà, nàng dù sao cũng là một thầy thuốc, tại sao nàng có thể thấy chết mà không cứu chứ, nàng càng không thể trơ mắt thấy một đứa trẻ vừa sinh ra đời không lâu liền không có mẫu thân! Cho nên, nàng dập đầu nói: “Hoàng thượng, loại bệnh tình xuất huyết này thật ra thì chính là cùng thời gian tranh giành sinh mạng, chỉ cần có thể kịp thời bổ sung đầy đủ máu cho trưởng công chúa, như vậy mạng của công chúa liền giữ lại được, xin hoàng thượng sớm hạ quyết định!”

“Hoàng thượng, thời gian không chờ ai cả!” Hồ thái y cũng vội vàng dập đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Vô cùng tỏa sáng

Nghe nói như thế, Khang để nhú mảy, sau đó đi tới trước mặt Vô Ưu, cúi đầu nhìn nàng đang đập đầu nói: "Vây trăm lần đem tính mạng trưởng công chúa giao cho ngươi! Nhớ, nếu như trưởng công chúa có cái mệnh hệ gì, ngươi cũng không sống được!"

Mặc dù lời này của hoàng đế cho vị đại phu là nàng đây có chút oan uổng, nhưng là việc đã đến nước này, đã không còn sự lựa chọn, nàng chỉ có thể lựa chọn đem hết toàn lực để cứu người bệnh thôi! Sau đó, Vô Ưu liền vội vàng nói: "Dân nữ nhất định dốc hết toàn lực!"

"Đi đi! Tất cả việc chữa trị cho trưởng công chúa do ngươi định đoạt." Cuối cùng Khang để cho Vô Ưu một quyền lợi chủ trì.

"Tạ hoàng thượng!" Sau đó Vô Ưu lập tức đứng lên, cũng đỡ Hồ thái y dậy, nói: "Hồ thái y, Vô Ưu cần ngươi giúp một tay!"

"Hoàng thượng đã cho ngươi quyền lực chủ trì, lão phu cùng với tất cả mọi người và mọi thứ trong Thái Y Viện đều nghe ngươi sai bảo!" Hồ thái y đứng lên nói.

"Được." Vô Ưu đầu tiên là đối với Hồ thái y gật đầu một cái, sau đó liền quay đầu hỏi cung nữ ở bên cạnh: "Hai mươi người cung nữ khỏe mạnh tim đã có chưa?"

"Đã tìm được, bây giờ cũng ở bên ngoài chờ đợi!" Vị cung nữ kia vội vàng trả lời.

"Bảo các nàng năm người một tổ theo thứ tự vào đi!" Vô Ưu nói một câu, liền nói với Hồ thái y: "Xin Hồ thái y cùng tiểu nữ cùng đi vào!"

Đi nhanh vào màn vải ở trong, Vô Ưu đi tới trước bàn bát tiên, từ trong rương thuốc của mình lấy ra mấy tờ giấy thử, đều đặt ở trên bàn bát tiên, sau đó nói với Hồ thái y ở bên cạnh: "Hồ thái y, đây là tự ta làm giấy thử máu, trước khi truyền máu cho trưởng công chúa, chúng ta phải tìm được máu của cung nữ giống với máu chảy bên trong thân thể trưởng công chúa, nếu là truyền loại máu khác chẳng những làm việc mất công, hơn nữa còn sẽ làm trưởng công chúa mất mạng!"

Hồ thái y cũng là kiệt xuất trong giới thầy thuốc, rất nhiều vấn đề y thuật mặc dù trước đây chưa có thấy qua, nhưng mà cũng là vừa nói liền hiểu, sau đó gật đầu nói: "Lão phu hiểu!"

Sau đó, Vô Ưu lại lấy ra một số ống tiêm, cái này là làm bằng thủy tinh, nàng đặt người ta làm theo yêu cầu, nhưng tốn của nàng hơn mấy chục lượng bạc! Vốn là chuẩn bị để cần dùng khi cần gấp, không ngờ hôm nay thật có đất dụng võ. Còn có mấy tờ giấy thử máu này, cũng là lúc nàng nhàn rồi không có chuyện gì làm căn cứ vào từng loại máu khác nhau làm ra được, chính là chuẩn bị có một ngày có người bệnh bởi vì mất máu cần truyền máu, không ngờ hôm nay cũng có đất dụng võ, xem ra câu phòng ngừa chu đáo thật là đúng!

Tiếp đó, Vô Ưu liền đưa cho Hồ thái y một ống tiêm thủy tinh, nói: "Cầm cái ống tiêm này đâm xuống mạch máu trên cánh tay cung nữ, trước hút một chút máu, sau đó nhỏ một giọt máu thử ở trên tấm giấy thử này, nếu như máu của người nào giống với phản ứng ở trên tờ này, như vậy máu của người đó và trưởng công chúa giống nhau rồi!" Mới vừa rồi, Vô Ưu đã thử máu cho trưởng công chúa, phát hiện máu của trưởng công chúa là nhóm máu A, vẫn còn may không phải là thuộc nhóm máu hiếm, nếu là nhóm máu hiếm như vậy đúng thật có thể gặp phiền toái rất lớn rồi!

Nhận lấy ống tiêm thủy tinh trong tay Vô Ưu tiêm, Hồ thái y vẫn còn sững sờ, thấy thế, Vô Ưu liền cầm một ống tiêm khác lên, nói: "Ta làm mẫu cho ông một lần!" Nói xong, cầm ống tiêm trong tay đi về phía một hàng năm cung nữ gần nhất.

Một hàng năm cung nữ kia ở bên ngoài đã nghe nói là muốn lấy máu của các nàng chuyển vào bên trong thân thể trưởng công chúa, mỗi người đều sợ đến xanh mặt, cả người run lẩy bẩy, biết lần này là chạy trời không khỏi nắng, cho nên nước mắt chảy xuống. Vô Ưu đi tới trước mặt cung nữ đầu tiên, bảo nàng đưa cánh tay trắng nõn ra, chỉ thấy cung nữ kia khóc, đáng vẻ run rẩy, Vô Ưu không khỏi nhú mảy nói: "Cũng không phải là muốn mạng của ngươi, ngươi làm gì mà sợ đến như vậy?"

"Hút máu..... ra, còn có thể sống sao?" Cung nữ kia thấy dù sao cũng không sống được, liền nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi buồn cười, bất quá thời gian không chờ người, nàng cũng lười phải giải thích với nàng, nói chỉ là một câu: "Yên tâm đi, sẽ không lấy mạng của ngươi đâu!" Nói xong, liền dùng một sợi dây ghim chặt cánh tay của cung nữ này, sau đó nhắm ngay mạch máu của nàng đâm kim tiêm trong tay xuống! Cung nữ kia bởi vì đau nên rên hừ hừ, vì tranh thủ thời gian, Vô Ưu lấy cái ống máu, sau đó đi tới trước bàn bát tiên, dùng ống tiêm nhỏ một giọt máu ở trên giấy thử, sau đó trên giấy thử liền từ từ nổi lên phản ứng, khi thấy rõ phản ứng trên tờ giấy, Vô Ưu không khỏi vui mừng nói: "Cũng là nhóm máu A, giống với nhóm máu của trưởng công chúa!"

Thấy Vô Ưu làm mẫu, Hồ thái y cũng biết phải làm sao, cho nên liền gọi cung nữ thứ hai tới đây, làm theo cách của Vô Ưu bảo cung nữ đó đưa cánh tay ra, cũng dùng sợi dây quấn chặt cánh tay của cung nữ này, sau đó đem ống tiêm đâm vào bên trong mạch máu của cung nữ kia lấy máu để thử. Nhưng mà lần này cũng không may mắn như vậy, nhóm máu này không cùng loại máu với trưởng công chúa, là nhóm máu B, tiếp, dưới sự hướng dẫn của Vô Ưu thì Hồ thái y rửa sạch ống tiêm tiếp tục lấy máu của một cung nữ khác, những cung nữ này vừa bắt đầu còn tưởng rằng cái mạng nhỏ của các nàng đã muốn xong rồi, không ngờ căn bản cũng không tổn thương đến các nàng một chút xíu nào, chẳng qua là phải lần lượt chịu đau đớn hai lần kim đâm, từ trong ống tiêm lấy một chút máu của các nàng mà thôi, cho nên bọn họ cũng không sợ nữa!

Cứ như vậy, Hồ thái y ở bên này lấy máu để thử máu tìm cung nữ có nhóm máu A, mà bên kia Vô Ưu ngồi ở trước giường chọn lựa cung nữ có nhóm máu A, sau đó sẽ đưa máu vào trong mạch máu của trưởng công chúa.....

Ước chừng thời gian trôi qua hơn một canh giờ, trên trán hai người Hồ thái y và Vô Ưu cũng toát ra mồ hôi, họ đã cảm thấy kiệt sức. Hồ thái y tìm ra ở trong số hai mươi cung nữ có tám người thuộc nhóm máu A, dù sao ông cũng coi như đã già mắt mờ rồi, lại là lần đầu tiên làm loại công việc này, cho nên rất là mệt sức. Mà Vô Ưu lại là người rút máu cung nữ ra để truyền cho trưởng công chúa, hơn một canh giờ nàng không biết đã sử dụng biết bao nhiêu ống tiêm để truyền máu vào bên trong thân thể trưởng công chúa rồi!

Lúc này, một bà đỡ nhìn lại đệm giường đã đổi, vui mừng nói: "Máu Trưởng công chúa đã hết chảy rồi, đã không có chảy ra nữa rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu quay đầu nhìn mấy cái đệm giường mới đổi vừa này, chỉ thấy phía trên mặc dù còn có một chút vết máu, nhưng rõ ràng đã không giống lúc trước làm cho người ta nhìn thấy mà ghê! Vô Ưu vui mừng nói: "Hồ thái y, trưởng công chúa hết xuất huyết rồi!"

"Thật sao?" Đang bận thử máu cho cung nữ, Hồ thái y nghe nói như thế, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn bà đỡ đổi đệm giường một chút, sắc mặt không khỏi liền chậm rãi lộ ra nụ cười.

"Hồ thái y, Tiết cô nương, trưởng công chúa tỉnh lại!" Sau đó, Hồng Loan liền vén một góc rèm cửa lên hướng ra phía ngoài hồ.

Nghe được lời Hồng Loan nói, Vô Ưu vội vàng đưa tay giữ bắt mạch cho trưởng công chúa Bích Hồ, sau đó cười nói với Hồng Loan và Hồ thái y: "Mạch của Trưởng công chúa rất bình thường, có lẽ không còn nguy hiểm nữa!"

"Thật là cảm ơn trời đất! Bồ Tát phù hộ!" Hồng Loan nghe được mạng của trưởng công chúa đã được cứu về rồi, vui sướng vỗ tay trước ngực khấn vái, trong đôi mắt cũng nén khóc.

Mà Hồ thái y vui mừng cũng không biết nên làm cái gì nữa? Cầm ống tiêm giơ lên trên không trung bất động nửa ngày, nói: "Thật tốt quá! Thật tốt quá!"

Thấy trưởng công chúa Bích Hồ đã tạm thời bình an, Vô Ưu đi tới thở phào nhẹ nhõm trước mặt Hồ thái y, cười nói: "Hồ thái y, người cực khổ rồi! Bây giờ đã có tám cung nữ cùng nhóm máu với trưởng công chúa, hơn nữa tạm thời trưởng công chúa cũng không có chuyện gì, cũng không cần thử máu của nhóm cung nữ này nữa!"

"Được! Được!" Hồ thái y gật đầu liên tục, sau đó, Hồng Loan liền phát phát tay với những cung nữ kia ý bảo họ có thể đi xuống, chỉ để lại tám cung nữ cùng nhóm máu với trưởng công chúa để phòng phát sinh.

Khang đế ngồi ở phía ngoài cũng nhận được tin tức trưởng công chúa đã bình yên vô sự, cho nên sau đó liền có một cung nữ liền vào bẩm báo: "Hồ thái y, Tiết cô nương, nếu như tạm thời trưởng công chúa không có chuyện gì, Hoàng thượng truyền các người đi ra bên ngoài nói chuyện!" Ở cổ đại, nam tử là không thể vào phòng nữ nhân đang sinh con, cho dù là phu quân hay là phụ thân huynh đệ thân thiết cũng đều không thể, bởi vì nghe nói sẽ làm nam tử bị xìu xèo, sau này làm chuyện gì cũng sẽ không thuận lợi và hổng bét, huống chi là đương kim Thiên Tử!

Nghe cung nữ kia nói, Hồ thái y liền từ trên ghế đứng lên, hỏi thăm Vô Ưu ở bên cạnh: "Tiết cô nương, không biết bước kế tiếp nên chăm sóc trưởng công chúa như thế nào?" Lần trước ở phủ Tàn Thừa Tướng, Hồ thái y đã được thấy qua y thuật của Vô Ưu rồi, thế nhưng lần này có thể đem một sản phụ bị xuất huyết từ Diêm Vương cứu trở về, hơn nữa dùng lại là kỹ năng được ghi ở trong sách cổ sớm đã thất truyền, còn có vị này y thuật cao minh có thể dùng bàn tay trần sờ để hình dung lại là một vị cô nương tuổi còn quá trẻ, lần này quả thực Hồ thái y đối với Vô Ưu là phục sát đất, phải biết từ nhỏ ông học y, hành y hơn ba mươi năm, ở Thái Y viện gần hai mươi năm, có thể nói là không thua kém người nào, bây giờ đứng ở trước mặt cô nương mười bảy mười tám tuổi nhưng lại cảm thấy thật là xấu hổ!

Nghe Hồ thái y hỏi thăm, Vô Ưu khẽ mỉm cười, nói: "Dù sao tiểu nữ còn ít tuổi, kinh nghiệm chưa đủ, không biết Hồ thái y có ý kiến gì?" Thật ra thì thời gian nàng nghiên cứu y thuật không ít hơn Hồ thái y là bao nhiêu, chẳng qua là ở kiếp này nàng chỉ là một cô nương còn ít tuổi, một lão tử lại dùng ánh mắt bội phục nhìn nàng, Vô Ưu thấy khiêm nhường thì tốt hơn. Dù sao chuyện hôm nay nếu như ở trong mắt người có dã tâm, nàng chính là đoạt đi công lao của người khác, dù sao người ta mới là nhân tài kiệt xuất của Thái Y Viện, nàng ở nơi cổ đại này chẳng qua là một đại phu chân trần thôi! Chỉ là nàng cũng đã sớm nghe nói Hồ thái y là người đức cao vọng trọng ở Thái Y viện, chỉ lấy y thuật nói chuyện, chưa từng có kết bè kết cánh qua, cho nên ở tận đáy lòng Vô Ưu thực sự bội phục vị Hồ thái y này.

Vô Ưu nói lời khiêm tốn làm Hồ thái y cười một tiếng, nói: "Theo ý của lão phu thì để cho trưởng công chúa dùng một toa thuốc cầm máu, tám cung nữ cùng nhóm máu với trưởng công chúa thì ở lại Trọng Hoa cung đợi lệnh bất cứ lúc nào, còn có nữa là người và ta phải ở bên ngoài tám cung trưởng công chúa chờ đợi khoảng ba ngày để ứng phó với biến cố bất kỳ. Không biết ý của Tiết cô nương như thế nào?"

Nghe xong Hồ thái y nói, Vô Ưu cười đáp: "Hồ thái y nghĩ rất chu đáo, cứ làm như thế đi!"

"Được." Hồ thái y gật đầu một cái, sau đó liền làm một động tác mời, nói: "Hoàng thượng vẫn còn ở bên ngoài chờ chúng ta, chúng ta nhanh ra gặp người đi!" Dứt lời, Hồ thái y và Vô Ưu một trước một sau đi ra khỏi tám cung trưởng công chúa.

Đi ra ngoài màn vải, Khang đế đang đứng ở trước sổ khắc hoa như suy nghĩ cái gì, đưa lưng về phía bọn họ, Hồ thái y và Vô Ưu vội vàng quỳ xuống đất hành lễ nói: "Tham kiến Hoàng thượng!"

Nghe được giọng nói ở sau lưng, Khang đế xoay người lại, hần chờ ở đây đã lâu, hỏi: "Trưởng công chúa đã an toàn chưa?"

"Bẩm Hoàng thượng, trưởng công chúa đã được cầm máu, tạm thời không có việc gì, cự thần và vị Tiết cô nương này sẽ luôn luôn túc trực ở bên người

trường công chúa!" Hồ thái y trả lời.

Nghe lời này, trên mặt Khang đế cũng lộ ra nụ cười, nói: "Tốt! Trường công chúa không có việc gì, hôm nay trẫm sẽ thưởng thật lớn!"

Nghe được hoàng thượng muốn ban thưởng, Hồ thái y vội vàng nói: "Hoàng thượng, hôm nay trường công chúa có thể bình yên vô sự, là nhờ vị Tiết cô nương này, là kỹ thuật truyền máu của nàng đã cứu trường công chúa, Hoàng thượng muốn thưởng thì nên thưởng cho nàng mới phải!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng dập đầu nói: "Hoàng thượng, dân nữ trẻ tuổi, kinh nghiệm chưa đủ, là nhờ Hồ thái y ở một bên chỉ đạo, bằng không dân nữ tuyệt đối không thể không có một chút sai lầm nào, cho nên trần giữ còn có Hồ thái y, Hồ thái y nhận công đầu mới phải!"

"Cựu thần không dám nhận!" Hồ thái y vội vàng dập đầu.

Nghe được lời của hai người, Khang Đế cười một tiếng, nói: "Các ngươi có thể nhường nhau công lao như thế thật đúng là khó có được, trẫm không phải mới vừa nói qua sao? Tất cả đều có thưởng lớn! Hôm nay Hồ thái y và Tiết cô nương đều là công đầu, mỗi người đều được ban thưởng năm trăm lượng bạc trắng, lựa hai mươi cuộn, còn lại bà đỡ, cung nhân hầu hạ bên người trường công chúa tiền thưởng mỗi người là một trăm lượng!"

Nghe được mình và Tiết cô nương đều là công đầu ban thưởng, Hồ thái y mới cúi đầu khấu nói: "Tạ ơn Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Mấy cung nữ hầu hạ bên cạnh trường công chúa cũng đều mừng rỡ khấu tạ hoàng ân.

Nhưng mà Vô Ưu cũng không gấp khấu tạ hoàng ân, Khang đế nhíu mày nhìn Vô Ưu đã ngẩng đầu lên, hỏi: "Tiết Vô Ưu, ngươi không cần phải tạ ơn sao?"

"Bẩm Hoàng thượng, Hoàng thượng mới vừa nói mỗi người có công đều được ban thưởng, dân nữ cảm thấy Hoàng thượng giống như ban thưởng thiếu đi mấy người!" Vô Ưu trả lời.

Nghe nói như thế, Khang đế không khỏi nhíu mày, trong con ngươi mang theo tò mò hỏi: "Quên thưởng mấy người? Mấy người nào trẫm quên thưởng?"

"Chính là tám cung nữ đã hiến máu cho trường công chúa!" Vô Ưu trả lời.

Nghe được câu trả lời, đôi mắt Khang đế quan sát Vô Ưu một khắc, sau đó mới ha ha cười nói: "Trẫm quả thật là quên! Tám cung nữ hiến máu cho trường công chúa quả thật chịu tổn thương không ít, cho nên phải thưởng lớn hơn nữa, vậy ban thưởng mỗi người hai trăm lượng bạc đi!"

Tám cung nữ đang đứng ở bên ngoài tám cung trưởng công chúa Bích Hồ ai cũng nghe được mỗi người đều được ban thưởng tự nhiên vui mừng vô cùng, lập tức liền quỳ xuống đất hô to tạ ơn vạn tuế! Chỉ là, Vô Ưu lại như cũ cười nói: "Hoàng thượng, tuy rằng tám vị cung nữ này là người hiến máu cho trường công chúa, nhưng mười hai người cung nữ kia cũng là vì trường công chúa mà chịu không ít đau đớn da thịt, hơn nữa còn bị kính sợ, xin Hoàng thượng cũng cho họ một chút ban thưởng an ủi đi!" Nói xong, liền dập đầu trên mặt đất.

Nghe Vô Ưu nói, Khang đế khẽ nhíu mày, không khỏi buồn cười nói: "An ủi? Thật nực cười. Cho tới bây giờ trẫm cũng chưa từng nghe là phải ban thưởng cho người người bị hoảng sợ!"

Đối mặt với Khang đế, ngược lại Vô Ưu cũng không thấy sợ hãi, bởi vì dân gian đều nói vị Hoàng đế này cần chính yêu dân, là một vị Hoàng đế tốt hiếm có, cho nên nàng không cần phải lo lắng sợ hãi Hoàng thượng mất hứng liền ban cho cái chết. Cho nên, sau một khắc, nàng liền nói: "Hoàng thượng, thứ nhất mười hai vị cung nữ này đều bị kim châm đau đớn, thứ hai họ đều cho rằng lần này sẽ vì trường công chúa mà đánh đổi mạng sống. Mặc dù bọn họ đều rất nguyện ý vì trường công chúa hy sinh, nhưng là trong nội tâm đối với cái chết có sợ hãi cũng là chuyện bình thường. Cho nên chỉ bằng hai lý do này cũng coi là trung can nghĩa đảm. Đối với người trung can nghĩa đảm theo Hoàng thượng thì có nên thưởng hay không?"

Nghe xong lời Vô Ưu nói, Khang đế cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó trầm mặc một khắc, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Vô Ưu, đối mặt với ánh mắt của Khang đế, Vô Ưu rũ mắt xuống, cảm giác ánh mắt của hắn thật giống như có chút gì đó rất kỳ quái! Trong lòng không khỏi nói thầm: Không phải là mình nói sai chứ? Mặc dù biết Khang đế không phải một hôn quân, nhưng người ta dù sao cũng là Hoàng đế, vạn nhất hắn nổi nóng, năng thật đúng là chịu không nổi đấy!

Đang lúc này, Hồ thái y bỗng nhiên nói: "Hoàng thượng, cựu thần cũng cho là mười hai vị cung nữ này cũng nên được ban thưởng, mới vừa rồi cựu thần dùng kim châm đâm vào cánh tay của các nàng, cũng rút ra một chút máu để thử, chỉ là máu của các nàng không cùng nhóm máu với trường công chúa mà thôi, cho nên mới không có cơ hội hiến máu cho trường công chúa đấy!"

Không biết có phải do lời nói của Hồ thái y có tác dụng hay không, ngay sau đó Khang đế gật đầu một cái, nói: "Vậy theo ý của ngươi, mười hai cung nữ kia nên ban thưởng cho một người năm mươi lượng bạc!"

"Hoàng thượng thánh minh!" Nghe được lời Khang đế nói, Hồ thái y, Vô Ưu cùng với mọi người ở đây cũng dập đầu tạ ơn.

"Hoàng thượng khỏi giá!" Sau đó, một giọng nói the thé truyền đến, Vô Ưu đang quỳ dưới đất lần nữa ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái người mặc áo vàng sáng bóng kia mới vừa rồi còn đứng ở bên cạnh mình đã không thấy bóng dáng. Mặc dù không thể nói thấy Hoàng thượng không sợ, nhưng mà rốt cuộc cũng là rất lo lắng, hơn nữa dường như nàng ngay cả Hoàng thượng trông như thế nào cũng không có thấy rõ ràng!

Trong suốt ba ngày, mỗi ngày Hồ thái y và Vô Ưu đều chờ đợi ở bên ngoài tám cung trưởng công chúa Bích Hồ, ngược lại thức ăn nước uống ở Trọng Hoa cung lại cung ứng rất kịp thời, nhưng mà đúng là có chút khó chịu, ban ngày đều ngồi ở một gian trong phòng khách, một ngày phải bắt mạch hầu hạ trường công chúa uống thuốc mấy lần, ban đêm phần lớn cũng là Vô Ưu coi chừng, bởi vì dù sao Hồ thái y cũng đã lớn tuổi, chỉ sợ thức đêm sẽ không chịu đựng được, cho nên Vô Ưu liền gọi Hồ thái y đi nghỉ ngơi, mình thì thức đêm coi chừng. Trải qua mấy ngày ở chung với nhau, Vô Ưu phát hiện Hồ

thái y là một lão già rất hiền lành đáng được người khác kính trọng, hơn nữa y thuật cũng là hạng nhất, cho nên Vô Ưu rất là tôn kính ông ấy!

Chẳng mấy chốc đã qua ngày thứ ba, sau buổi trưa, Vô Ưu và Hồ thái y ngồi ở trong phòng khách vừa uống trà vừa nói chuyện, dù sao cũng chỉ ở bên ngoài tầm cung trường công chúa Bích Hồ canh chừng mà thôi, hiện tại thân thể trường công chúa Bích Hồ hồi phục rất nhanh, sẽ không có chuyện gì rồi, nhưng lời của Hoàng thượng là mệnh vàng lời ngọc vẫn muốn hai người trông chừng ở chỗ này hết ba ngày mới yên tâm!

Uống một ngụm trà, Vô Ưu cười nói: "Hôm nay là ngày cuối cùng, qua hôm nay, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút rồi!" Hai ngày nay làm cho nàng chịu đựng không nổi nữa rồi, nhớ ở kiếp trước bình thường cũng thức đêm kia mà, chỉ là khi đó có mấy vì tính, có tí vì xem cho đỡ buồn, nhưng bây giờ chẳng những không muốn thức đêm mà cái gì cũng không có, thật là nhàm chán muốn chết!

"Đúng vậy, may nhờ có người chịu đựng thay cho ta, bằng không cục xương già ta đây chịu không nổi rồi!" Hồ thái y khoát tay áo cười nói.

Lúc này, Hồng Loan bỗng bụng mấy thứ điểm tâm đi vào phòng khách, cười nói: "Tiết cô nương, Hồ thái y, đây là trường công chúa có ý dặn dò Ngự Thiện Phòng làm bánh ngọt cho các người!"

"Thay chúng ta cảm ơn trường công chúa nhé!" Hồ thái y và Vô Ưu vội vàng đứng dậy cung kính nói.

"Trường công chúa nói các người không nên khách khí, lần này mạng của người có thể cứu trở về đều là nhờ hai người, là đại ân nhân của Trường công chúa, cho nên có việc gì cần cứ nói cho Hồng Loan một tiếng là được!" Hồng Loan khách khí cười nói.

"Xin Hồng Loan cô nương bẩm lại với trường công chúa, người trong Trọng Hoa cung đã rất chăm sóc chúng ta, thật không cần cái gì nữa!" Vô Ưu cười nói. Quả thật, mấy ngày gần đây cho dù là thức ăn, hay là trà bánh đều rất phong phú đa dạng, hai người nàng và Hồ thái y mỗi bữa đều là một bàn lớn hai mươi mấy món ăn, thật sự là ăn không hết, thấy rất là lãng phí. Hơn nữa trường công chúa còn phái người đưa tới cho nàng rất nhiều y phục, đồ trang sức còn có đồ dùng này nọ, nàng thật là khó xử!

"Cựu thần cũng không cần gì thêm, hơn nữa cựu thần còn hưởng bổng lộc của Hoàng thượng! Những thứ này đều là trách nhiệm của cựu thần." Hồ thái y đứng lên nói.

"Hai vị cứ từ từ dùng đi, Hồng Loan xin cáo lui!" Hồng Loan gật đầu cười, liền thối lui ra khỏi phòng khách.

Sau khi Hồ thái y và Vô Ưu đã tiễn Hồng Loan đi, Vô Ưu cười nói: "Hồng Loan thật là một người lanh lợi hiểu chuyện!"

"Đó là đương nhiên, Hồng Loan là người tâm phúc nhất bên người trường công chúa, mọi chuyện lớn nhỏ ở trong Trọng Hoa cung đều do nàng xử lý!" Dù sao Hồ thái y cũng đã ở trong cung làm thái y nhiều năm, cho nên chuyện lớn nhỏ trong cung ông không thể không biết.

"Hôm đó nếu không phải là người nhanh chóng quyết định, tình cảnh trường công chúa bây giờ thật đúng là khó mà nói!" Hôm đó may mà Hồng Loan không có nghe lời của hai bà đỡ đó. Thật ra thì lúc ấy Vô Ưu cũng rất lo lắng ngờ nhờ không có ai nghe nàng lời nói thì làm sao có thể làm? Dù sao ngày đó trong tầm cung của trường công chúa không có ai thấy qua y thuật của nàng.

"Nhưng thật ra là trường công chúa may mắn gặp được Tiết cô nương người, nếu không thì không biết hậu quả sẽ như thế nào!" Hồ thái y nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười một tiếng, nói: "Hồ thái y, nếu như không ghét bỏ liền kêu ta là Vô Ưu đi, Tiết cô nương Tiết cô nương, nghe thật phiền toái!"

"Lão phu ngược lại cầu còn không được! Không bằng người cũng đừng gọi Hồ thái y Hồ thái y làm cho xa lạ, lão phu liền với cao người hạ xuống, người gọi lão phu một tiếng bá phụ như thế nào?" Hồ thái y lúc nói lời này thậm chí có chút thận trọng, bởi vì ông là quá vừa ý người trẻ tuổi trước mắt này rồi.

"Kêu người là bá phụ, chuyện này... Người là nhân tài của Thái Y Viện, Vô Ưu chỉ là hậu bối sau này có thể có được người chỉ điểm thật là vinh hạnh!" Vô Ưu cung kính lễ độ nói.

Nghe nói như thế, Hồ thái y dĩ nhiên là vui mừng không dứt, cười nói: "Nói thật, người là người nhỏ tuổi nhưng có triển vọng nhá trơ lão phu nhìn thấy ở nghề Y này, y thuật của người ngay cả lão phu là người đã hành y ba mươi năm cũng phải cảm thấy hổ thẹn, nếu không phải là lão phu đã từng tuổi này, mấy năm nữa sẽ phải cáo lão về quê, ta thật đúng là muốn theo người học y thuật!"

"Bá phụ, người nói như vậy thật là làm cho Vô Ưu không có đất dung thân!" Vô Ưu khiêm tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77-1: Thủ hộ cả đời (1)

Sau đó, Hồ thái y vuốt vuốt bộ râu nói: "Tuy nói y thuật cao siêu là gốc rễ của đại phu, nhưng y đức cũng rất quan trọng, sẽ có rất nhiều người có y thuật

cao siêu, nhưng lại thiếu đạo đức, do đó ảnh hưởng đến sự tiến triển tài năng của họ. Nhưng lão phu phát hiện người mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại có thể không tranh công, không đoạt lợi, có thể đấu tranh quyền lợi vì người khác điều này cũng rất là đáng quý!”

Vừa nghe Hồ thái y nói, mặt Vô Ưu tự nhiên đỏ lên, nghĩ thầm: nàng đâu có cao thượng như vậy chứ? Chẳng qua là tuân thủ điều cơ bản nhất của y đức thôi! Sau đó, Vô Ưu liền cười nói: “Phương pháp truyền máu cho trưởng công chúa là do ta nghĩ ra, cũng coi như là ta làm hại những cung nữ kia hoảng sợ và phải chịu nỗi đau da thịt, cho nên Hoàng thượng nói ban thưởng cho những người quan trọng, tự nhiên không thể thiếu các nàng mới phải, Vô Ưu cũng chỉ nói đôi câu lời nói thật mà thôi!”

“Vô Ưu, không biết phụ thân người là vị nào? Quý phủ ở đâu? Về sau nếu là lão phu có bệnh nhân nguy kịch cũng biết người ở đâu mà tìm!” Hồ thái y cười nói.

“Gia phụ Tiết Kim Văn, là Lại bộ chủ quản, nhà ở phố Đông Thành, có cơ hội Vô Ưu nên đi bái phỏng bá phụ mới phải!” Vô Ưu cười nói.

“Vô cùng hoan nghênh!” Nghe được Vô Ưu nói như vậy, Hồ thái y vui mừng vuốt vuốt râu nói.....

Ngày hôm đó, Vô Ưu và Hồ thái y trò chuyện với nhau thật vui vẻ, hai người hàn huyên từ nghề thuốc tới việc đời, lại từ việc đời hàn huyên tới cung đình, tóm lại, hàn huyên tới cuối cùng hai người quả thật thành bạn tri kỷ luôn rồi! Ở thế giới này Vô Ưu cảm thấy thật hạnh phúc vì có một người bằng hữu có thể vừa nói chuyện vừa so tài về phương diện y thuật, mặc dù người bạn này có hơi lớn tuổi một chút!

Sau hôm đó, thân thể trưởng công chúa Bích Hồ khôi phục rất nhanh, cho nên liền không cần thái y gác đêm nữa rồi, qua mấy ngày, sau khi thân thể trưởng công chúa Bích Hồ khôi phục không tệ, Vô Ưu đã từng lặng lẽ hỏi Hồng Loan, nàng đã có thể trở về nhà chưa. Nhưng Hồng Loan nói cho nàng biết, trưởng công chúa còn muốn để cho nàng chăm sóc người thêm mấy ngày, dù sao trưởng công chúa và tiểu công tử Hoàn Hư còn yếu, nói là chờ trưởng công chúa khôi phục nguyên khí sẽ bẩm báo với Hoàng thượng để cho Vô Ưu về nhà. Nghe được Hồng Loan nói như vậy, Vô Ưu cũng đành phải lưu lại, mỗi ngày tí mĩ bất mạch cho trưởng công chúa.

Thoáng một cái đã qua tết Nguyên Tiêu, trong cung tết Nguyên Tiêu rất náo nhiệt cũng rất long trọng, có thật nhiều hoa đăng, cũng có đoán đố đèn, điều này làm cho Vô Ưu nhớ lại chuyện năm ngoái lúc ở Tần phủ. Bởi vì trưởng công chúa Bích Hồ còn chưa có ra tháng, cho nên Vô Ưu chỉ có thể đứng ở cửa lớn của Trọng Hoa cung nhìn ra phía ngoài mà thôi, cũng không có cơ hội đi ngắm hoa đăng, chỉ nhìn xa xa thấy rất nhiều người ăn mặc trang điểm lộng lẫy giống như Tần phi cùng cung nữ và thái giám vây quanh đi xem hoa đăng, không khỏi có chút buồn ngui, làm Hoàng thượng thực là không tệ, có thể đồng thời có nhiều lão bà như vậy, hơn nữa người nào người nấy đều đẹp phi phàm! Dĩ nhiên, những Tần phi này cũng có chút bi thảm, nhiều nữ nhân như vậy giành một người nam nhân, có khi nhiều năm cũng không được cùng hoàng thượng ở một đêm chứ? Ôi, suy nghĩ một chút nữ nhân cổ đại cũng có chút thâm tâm, dù là gả cho một người nam nhân cũng không thể không cho phép người ta cưới tam thê tứ thiếp, giống như phụ thân nàng Tiết Kim Văn, chẳng qua chỉ là một quan thất phẩm tếp riu mà còn không quên nạp thiếp, để cho mẫu thân nàng là Chu thị nhiều năm như vậy cũng chỉ một mình phòng không chiếc bóng đấy! Còn có những nữ nhân này cả đời cũng không thể xuất cung được mấy lần, càng không thể cùng người thân của mình tùy ý gặp mặt, may nhờ nàng không có xuyên qua thành nữ nhân trong cung, bằng không nhất định nàng sẽ bị ngạt thở!

Qua tết Nguyên Tiêu, ngày hôm đó sau buổi trưa, bên trong tấm cung của trưởng công chúa Bích Hồ, mặc dù bên ngoài còn là trời đông giá rét, nhưng mà bên trong tấm cung lại ấm áp lạ thường, trưởng công chúa Bích Hồ tựa vào gối mềm, mái tóc đen dày xõa ra, trên trán quấn một miếng vải màu xanh lá cây ngọc, mặc dù sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần đã rất khá, nói chuyện cũng có hơi sức, hơn nữa còn mập một chút, nhưng dù sao cũng còn là một sản phụ, cần phải nghỉ ngơi cho thật tốt!

Sau khi Vô Ưu chẩn mạch cho trưởng công chúa, liền đứng ở bên giường cung kính nói: “Mạch của Trưởng công chúa đã rất ổn định, về sau chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, ra khỏi tháng thì thân thể có thể từ từ khôi phục như trước rồi!”

Nghe nói như thế, trưởng công chúa Bích Hồ giật giật khóe miệng, mỉm cười nói: “Thật may là Bồn cung gặp được Tiết cô nương người, bằng không lần này Bồn cung sẽ phải đi đời nhà ma rồi!”

“Trưởng công chúa là người hiền lành nên có trời phù hộ, tất cả đều là nhờ trời cao phù hộ ă!” Vô Ưu vội vàng nói.

“Người lại khiêm tốn rồi, Bồn cung nghe Hồng Loan nói y thuật của người ngay cả Thái Y Viện xuất sắc Hồ thái y cũng bội phục sát đất, hơn nữa người tuổi còn trẻ vậy là quá hiếm! Vừa bắt đầu hoàng huynh muốn người tới chăm sóc Bồn cung, Bồn cung còn không chấp nhận đấy.” Bích Hồ trưởng công chúa cười khen ngợi.

“Hồ thái y ở Thái y viện đức cao vọng trọng, lại chịu điều dất hậu bối, là Vô Ưu bội phục Hồ thái y là bậc tiền bối mới phải!” Vô Ưu mỉm cười nói.

Nghe lời Vô Ưu nói, trưởng công chúa Bích Hồ gật đầu, sau đó quan sát Vô Ưu một cái hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hồi bẩm trưởng công chúa, Vô Ưu năm nay mười tám tuổi!” Vô Ưu trả lời.

“Chưa có hứa hôn chứ?”. Trưởng công chúa lại hỏi.

Nghe được câu hỏi trưởng công chúa, Vô Ưu cúi đầu, nói: “Dạ vẫn chưa ă!”

“Vậy người có ngưỡng mộ người nào ở trong lòng không?” Bích Hồ trưởng công chúa tiếp tục hỏi.

Vô Ưu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn trưởng công chúa Bích Hồ, nghĩ thầm: Sao trưởng công chúa lại đột nhiên hỏi mình cái này? Chỉ là không suy nghĩ nhiều, nàng liền lắc đầu. Nhớ lại trước đó vài ngày tỷ tỷ cũng là đuổi theo mình hỏi cái vấn đề này.

Thấy Vô Ưu lắc đầu, trưởng công chúa Bích Hồ cười nói: “Cũng không cần ngược ngạo, Bồn cung cũng từng ở cái tuổi này giống như ngươi, lại nói thật ra thì Bồn cung cũng chỉ lớn hơn ngươi ba tuổi mà thôi, năm trước Bồn cung và phò mã Thôi Huân thành thân, không sợ người chê cười, Bồn cung để ý chàng là vì chàng là Trạng nguyên có tên trên bảng vàng cách đây ba năm, rất nhiều danh môn thực nữ đều rất ngưỡng mộ chàng, Bồn cung chính là sợ bị người khác nhanh chân đến trước cho nên liền quần hoàng huynh chỉ hôn Bồn cung cho chàng. Suy nghĩ một chút thật đúng là cảm thấy buồn cười, hôn sự của ta và Thôi Huân định xuống lại có thể làm cho không ít danh môn khuê tú trong kinh thành vô cùng đau lòng nha!”

Nghe xong trưởng công chúa nói, Vô Ưu bỗng nhiên hỏi: “Công chúa, có phải phò mã trước đây từng nổi tiếng là Kinh Thành đệ nhất mỹ nam?“. Mấy năm trước, nàng giống như cũng nghe người trên phố bàn tán với nhau có một vị Trạng Nguyên dáng dấp mặt mày như ngọc, hình như chính là họ Thôi, chỉ là tên cụ thể là gì nàng đã quên mất rồi, nghe nói được xưng là Kinh Thành đệ nhất mỹ nam, nghe nói là được chiêu làm phò mã, thì ra vị Kinh Thành đệ nhất mỹ nam lại chính là phu quân quá cố của vị này, trưởng công chúa Bích Hồ!

“Không tệ!“. Trưởng công chúa Bích Hồ gật đầu một cái, trong cười lộ ra sự hài lòng.

“Thì ra là như vậy!” Vô Ưu nói.

Sau đó, nụ cười trên mặt trưởng công chúa Bích Hồ dần tắt đi, giữa hai hàng lông mày cũng nhẹ nhàng nhíu lại, trong đôi mắt ẩn chứa một niềm đau thương khôn nguôi! Vô Ưu cũng hiểu, công chúa lại nhớ về phò mã Thôi Huân đã qua đời của nàng ấy rồi. Trưởng công chúa Bích Hồ còn trẻ tuổi như vậy, lại xinh đẹp như vậy, còn mới vừa sinh con xong, mặc dù thân phận cao quý, nhưng là cũng khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy tiếc hận!

Sau đó, trưởng công chúa trầm lặng nói: “Bây giờ Bồn cung vừa nhắm mắt lại sẽ nhớ tới những ngày tân hôn trước kia cùng Thôi Huân, vừa mới bắt đầu hẳn không thêm để ý đến Bồn cung, nhưng ở chung một chỗ lâu ngày, hẳn cũng từ từ thích Bồn cung, khoảng thời gian đó là những ngày hạnh phúc nhất đời này của Bồn cung, chỉ đáng tiếc là quá ngắn ngủi!”

Nghe được lời nói mang theo nồng đậm oán hận của trưởng công chúa, Vô Ưu không biết nên khuyên nàng như thế nào? Rất rõ ràng, nàng còn sống dưới cái bóng của trượng phu chưa thoát ra được, nàng vẫn hoài niệm về tình cảm xưa kia với phò mã. Nhưng mà điều này cũng khó trách, tình cảm của nữ nhân vốn sâu hơn nam nhân, huống chi là nữ tử thời cổ đại, hơn nữa nàng còn mới vừa sinh ra đứa trẻ của phò mã đã mồ côi từ trong bụng mẹ. Vô Ưu không khỏi trong lòng thở dài một tiếng!

Sau khi thất thần một khắc, trưởng công chúa Bích Hồ chợt cười nói: “Xem ta này? Sao tự nhiên lại nói với ngươi những chuyện như thế này chứ? Chỉ là ngươi cứu Bồn cung nên Bồn cung mới nói cùng ngươi những điều này, Bồn cung vẫn còn nhớ rõ những lời ngươi nói với ta ngày đó lúc ta sinh con!”

Nghe xong lời này, Vô Ưu lập tức quỳ xuống đất, nói: “Hôm đó tình thế nguy cấp, Vô Ưu nhất thời kinh hoảng, nói điều không nên nói, kính xin trưởng công chúa thứ tội!”

Thấy Vô Ưu bị sợ hãi quỳ dưới đất, trưởng công chúa Bích Hồ nhìn Vô Ưu đang quỳ dưới đất nói: “Ngươi hiểu lầm rồi, ý của Bồn cung cũng không trách tội của ngươi! Ngược lại, Bồn cung còn phải cảm tạ ngươi, bởi vì nhờ mấy câu nói kia của ngươi làm Bồn cung kiên trì nổi mới sinh đứa bé ra được. Nếu như đứa bé của Bồn cung có chuyện, Bồn cung thật là không biết về sau phải giao phó như thế nào với phò mã?”

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt mang theo ưu thương của trưởng công chúa Bích Hồ, Vô Ưu chỉ đành phải khuyên nhủ: “Trưởng công chúa, người đã qua đời, xin không cần quá ưu thương! Nếu phò mã thấy người như thế cũng sẽ lo lắng. Huống chi bây giờ bên cạnh người còn có tiểu công tử, có lẽ người nên chuyển sự chú ý đến trên người của tiểu công tử, như vậy người có thể vui vẻ một chút!”

Nghe lời Vô Ưu nói, trưởng công chúa Bích Hồ nhếch nhếch miệng, miễn cưỡng cười nói: “Đạo lý này Bồn cung dĩ nhiên là hiểu được, nhưng mà làm được như vậy thật quá khó khăn! Bây giờ ngươi còn chưa có người thương, nếu như một ngày nào đó ngươi có người yêu thật lòng, ngươi mới hiểu rõ cảm nhận của Bồn cung. Không phải ngươi nói dễ xuống là có thể buông xuống, lòng của ngươi sẽ luôn luôn nhớ thương hắn. Nếu như hắn rời cái thế giới này đi, ngươi cũng sẽ không thể sống tiếp một mình ở trên thế giới này!”

Lời của trưởng công chúa Bích Hồ nói làm cho Vô Ưu không khỏi cả kinh! Thấy Vô Ưu giật mình, trưởng công chúa Bích Hồ cười nói: “Yên tâm! Đây vốn là ý nghĩ trước kia mà thôi, kể từ khi Bồn cung biết mình mang trong mình cốt nhục của phò mã thì đã không còn ý nghĩ như vậy nữa, huống hồ bây giờ Bồn cung đã sinh ra hài nhi của hai chúng ta, ta nhất định sẽ sống thật tốt, nhất định sẽ nuôi dưỡng hài tử của chúng ta lớn lên, nhất định sẽ vì phò mã.....” Sau khi nói đến đây, trưởng công chúa nói nửa chừng rồi dừng lại, sau đó liền đem những lời chưa nói xong nuốt xuống!

Vô Ưu thấy thế, không khỏi nhíu nhẹ chân mày. Nghĩ thầm: Trưởng công chúa muốn nói vì phò mã làm cái gì? Tại sao nói tới chỗ này lại không nói tiếp? Nhìn lại một chút sắc mặt của trưởng công chúa Bích Hồ, hình như sắc mặt có chút nặng nề, ánh sáng trong đôi mắt cũng không ôn hòa giống mới vừa rồi. Nhất định là bên trong có duyên cớ gì rồi. Chuyện trong cung đình rất là phức tạp, giống như mấy ngày trước đây Hồ thái y trong lúc vô tình nói với mình chuyện trong cung đình, cũng là nhíu mày, thật ra thì ông ấy làm thái y ở trong cung cũng là không dễ làm, người chủ tử này như vậy, người chủ nhân kia như thế, nhưng không thể đắc tội bất kỳ một vị chủ tử nào, nếu như đắc tội với một vị chủ tử nào đó thì thật là mình chết lúc nào cũng không biết. Cho nên trong lời nói Hồ thái y cũng ám hiệu cho Vô Ưu nhanh chóng rời khỏi nơi này, không nên ở cái địa phương này chờ lâu, để tránh rước họa vào thân! Hơn nữa nghe ý tứ của ông, trong Trọng Hoa cung này cũng rất là nhiều thị phi, giống như thật sự trưởng công chúa Bích Hồ và đương kim Thái hậu không vừa mắt nhau, bằng không trưởng công chúa nguy hiểm đến tính mạng hơn nữa lại ở trong hoàng cung, làm Thái hậu trước hết nên đến thăm chứ? Dù là trong lúc công chúa chưa biết sống chết thế nào cũng không đến, nhưng đã sinh đứa bé nhiều ngày như vậy rồi thì Thái hậu cũng nên đến thăm rồi? Nhưng Vô Ưu sống ở Trọng Hoa cung nhiều ngày như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy Thái hậu tới đây, hơn nữa người của Thái hậu cũng không có tới! Đứng là nước trong cung thật sự rất sâu, nàng vẫn phải tìm cơ hội tốt để toàn thân mà rời khỏi đây!

“Sao ngươi vẫn còn quỳ? Nhanh đứng lên nói chuyện, ngươi là ân nhân cứu mạng của Bồn cung, ở trước mặt Bồn cung không cần giữ lễ tiết như vậy!” Sau đó, trưởng công chúa Bích Hồ liếc mắt nhìn Vô Ưu quỳ dưới đất nói, tiếp đó, liền ngẩng đầu dặn dò Hồng Loan đang đứng hầu hạ ở bên cạnh: “Mau dọn chỗ cho Tiết cô nương ngồi!”

“Tạ trưởng công chúa!” Vô Ưu lên tiếng đứng lên. Mà Hồng Loan ở sau lưng đã mang tới cho nàng một cái tú đôn.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77-2: Thủ hộ cả đời (2)

Vô Ưu vừa định khom lưng ngồi xuống, đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói bén nhọn của thái giám. Nghe được giọng nói này, Vô Ưu vội vàng đứng thẳng người lại, mà trưởng công chúa Bích Hồ cũng vội vàng đưa tay sửa lại búi tóc, Hồng Loan đứng bên cạnh cũng vội vàng bận rộn tiếp giá!

Sau đó, liền có âm thanh của tiếng nói và bước chân cùng nhau truyền đến. “Bích Hồ, trầm hôm nay thật vất vả mới rãnh rồi, tới nhìn ngoại tôn của trầm một chút!” Vừa nói xong, một bóng dáng màu vàng chói mắt đã nện bước bước chân trầm ổn đi vào.

“Bích Hồ tham kiến hoàng huynh!” Trưởng công chúa Bích Hồ định xuống giường.

Khang đế vội vàng đi nhanh đến trước giường ngăn nàng lại. “Thân thể muội không tiện, không cần giữ lễ tiết!”

“Tạ hoàng huynh!” Trưởng công chúa Bích Hồ ở trên giường cúi đầu nói.

Sau đó, Vô Ưu, Hồng Loan cùng với mấy cung nữ trong phòng cũng quỳ trên mặt đất hành lễ nói: “Tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn lễ! Mau ôm ngoại tôn tới cho trầm để cửu cửu này nhìn một chút.” Khang đế khoát tay áo liền vội vàng nói.

“Hồng Loan, mau gọi nữ hầu ôm tiểu công tử tới đây!” Trưởng công chúa Bích Hồ vội vàng nói với Hồng Loan, Hồng Loan vâng mệnh rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi Hồng Loan đi, ánh mắt Khang đế nhìn về phía Vô Ưu đang đứng hầu ở bên cạnh. Thấy ánh mắt của Hoàng thượng đang nhìn mình chăm chăm, Vô Ưu vội vàng cúi đầu thấp xuống. Chỉ là thừa dịp mới vừa rồi trong lúc Hoàng thượng và trưởng công chúa Bích Hồ nói chuyện, Vô Ưu rốt cuộc thấy rõ đường kim Hoàng thượng trông như thế nào. Vóc người thon dài, mặt mũi tinh tế, gương mặt chữ quốc điển hình, cặp chân mày rất rậm, lỗ mũi thẳng tắp, một đôi mắt thâm trầm nhưng con ngươi rất đen và sáng, mặc dù phong cách rất là nho nhã, nhưng mà trong nho nhã đó lại mang theo tôn quý và uy nghiêm bẩm sinh, nhất là cái cảm trong lúc mơ hồ lộ ra sự bướng bỉnh! Đúng là một soái ca, chẳng qua là hơi bất đồng một chút. Nhưng mà trong nội tâm lại đang suy nghĩ lung tung: Vị hoàng đế này có lẽ nhiều lắm cũng chưa tới ba mươi tuổi, nhưng hôm đó nàng lại thấy được nhiều Tần phi ăn mặc trang điểm lộng lẫy như vậy, có phải vị Hoàng đế này cũng là một quân vương hảo sắc hay không?

“Trầm nhớ ra rồi, người chính là y nữ ngày đó thay cung nữ hướng trầm đòi ban thưởng phải không?” Sau đó, Khang đế đột nhiên hỏi.

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng quỳ xuống đất nói: “Là dân nữ!”

Trưởng công chúa Bích Hồ đang ngồi ở trên giường liếc mắt nhìn Vô Ưu, mới lên tiếng: “Hoàng huynh, huynh nhìn kia, làm cho người ta sợ hãi!”

“Ha ha.....” Nghe nói như thế, Khang đế cười lớn, sau đó nói: “Hồ thái y nói y thuật của người rất là cao, lần này Trưởng công chúa có người chữa trị mẫu tử mới được bình an, trầm đang nói đến công lao của người, người không cần phải sợ!”

“Vâng” Vô Ưu vội vàng gật đầu một cái.

Lúc này, trưởng công chúa Bích Hồ nói với Vô Ưu: “Nhanh đứng lên đi!” Sau đó, Vô Ưu liền đứng thẳng dậy. Sau đó, trưởng công chúa lại nói: “Hoàng huynh, huynh nhìn khí sắc của ta đã tốt hơn nhiều rồi có phải hay không?”

Nghe vậy, Khang đế quan sát kỹ trưởng công chúa Bích Hồ, sau đó liền gật đầu, nói: “Không tệ! Khí sắc tốt hơn nhiều. Hôm đó người làm cho hoàng huynh rất là sợ hãi!”

“Mấy ngày nay may mà Tiết cô nương hết lòng chăm sóc, hơn nữa ngày đó cũng đều nhờ nàng nói những điều mà người khác không dám nói, cho nên muội và đứa bé mới có thể bình an vượt qua kiếp này. Cho nên Bích Hồ xin Hoàng thượng nhất định phải ban thưởng thật hậu cho Tiết cô nương mới phải, bằng không trong lòng Bích Hồ sẽ cảm thấy rất là áy náy!”

Nghe trưởng công chúa nói, Vô Ưu vội vàng cúi đầu đáp: “Trưởng công chúa nghiêm trọng quá rồi, Vô Ưu là một đại phu, cứu người vốn là trách nhiệm phải làm, thêm nữa Hoàng thượng lần trước đã ban thưởng cho Vô Ưu, Vô Ưu thật sự là không dám tiếp nhận thêm bất kỳ ban thưởng nào nữa!”

Lời Vô Ưu nói làm cho trưởng công chúa Bích Hồ cười một tiếng, nhìn Vô Ưu nói: “Người cho rằng Bồn cung là bảo Hoàng huynh ban thưởng cho người vàng bạc châu báu sao? Những thứ kia đều là vật ngoại thân, về sau người sẽ có thật nhiều cơ hội tìm được.”

Nghe trưởng công chúa nói, Vô Ưu nhủ mảy, hỏi: “Vô Ưu không hiểu ý tứ của trưởng công chúa!” Không phải ban thưởng vàng bạc châu báu cho nàng sao, chẳng lẽ là muốn phong quan cho nàng sao? Nhưng trước nay nữ nhân cũng chưa từng được làm quan. Chẳng lẽ là muốn phong nàng làm nữ quan trong cung sao? Không thể nào? Nàng không muốn vào cung, giống như tỷ tỷ cả đời cũng ra khỏi hoàng thành này được có mấy lần, nàng còn chưa muốn chết đâu!

Trưởng công chúa Bích Hồ nhìn Vô Ưu cười bí hiểm một tiếng, sau đó nói với Khang đế: “Hoàng huynh, muội mới vừa rồi đã hỏi Tiết cô nương rồi, nàng còn khuê nữ, nữ nhân thật ra thì cho dù có nhiều ngân lượng như vậy nhưng căn bản cũng không có dùng được, vẫn là thỉnh Hoàng thượng ban cho nàng một đoạn lương duyên cho thỏa đáng!”

Nghe được trưởng công chúa Bích Hồ thế nhưng lại cầu Hoàng thượng ban hôn cho nàng, nàng không khỏi nhủ mảy, lập tức nói: “Trưởng công chúa.....”

Nhưng mà Khang đế cũng đã cắt đứt lời nói của Vô Ưu. “Muốn một đoạn lương duyên rất là đơn giản? Chỉ cần trăm hạ chi ban hôn là được. Chỉ là không biết người có người trong lòng chưa?”

“Hoàng thượng, dân nữ.....”

Vô Ưu vừa muốn nói gì, nhưng trưởng công chúa Bích Hồ cũng đã giành nói: “Hoàng huynh, mới vừa rồi muội đã hỏi qua rồi, nàng còn không có người thương đâu, cho nên vẫn là nhờ hoàng huynh chỉ hôn cho Vô Ưu là một người tài giỏi mới phải!”

Nhìn thấy chuyện cả đời của bản thân mình sẽ bị những câu đàm tiếu giữa trưởng công chúa Bích Hồ và Hoàng thượng quyết định, Vô Ưu thật là gấp muốn chết, vội vàng nói: “Trưởng công chúa, Vô Ưu chỉ là một nữ thường dân, về sau chỉ cần gả cho một người bình thường là được rồi. Hoàng thượng một ngày bận trăm công ngàn việc làm sao có thể có rảnh rỗi để ý tới chuyện này của Vô Ưu được chứ!”

“Vô Ưu, người cũng không cần coi nhẹ mình, phụ thân người mặc dù chỉ là một Lại bộ chủ quản, nhưng người cũng được coi là tiểu thư nhà quan, cái này còn không nói tới, hơn nữa người là người mang y thuật tuyệt thế, hành y cứu khổ đây cũng là một loại công đức, tại sao có thể chỉ xứng với một dân chúng bình thường đây? Nói như vậy Bích Hồ ta đây là người thứ nhất không đồng ý! Người nói là cũng không đúng, hoàng huynh?” Bích Hồ trưởng công chúa cãi lại nói.

Lúc này, Khang đế mới nói: “Bích Hồ nói rất có đạo lý, hai ngày này trăm sẽ tuyển chọn cho người một người tốt!”

“Hoàng thượng.....” Nghe nói như thế, Vô Ưu thật là không biết nên nói làm sao nữa rồi? Thật là hết cách? Chuyện này đồng nghĩa với việc giao hôn sự của mình cho hoàng thượng quyết định sao? Nhưng nàng vẫn chưa muốn bị gả cho người sớm như vậy đâu!

Thấy vẻ mặt Vô Ưu nhăn nhó, sắc mặt Khang đế đây hàn ý, có chút nhất thời không vui nói: “Thế nào? Chẳng lẽ người dám kháng chỉ bất tuân?”

“Vô Ưu không dám!” Thấy hoàng thượng có vẻ giận, Vô Ưu chỉ đành phải cúi đầu nói. Chỉ là trong lòng rất là không phục, cũng thấy lạ là vị trưởng công chúa Bích Hồ này lại nhiều chuyện như vậy!

“Hoàng huynh, huynh không cần dữ dằn như vậy có được hay không? Vốn là một chuyện tốt, nhưng huynh lại dọa cho người ta sợ hãi!” Bích Hồ trưởng công chúa tức giận trách móc nói.

Khang đế ho khan một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang Vô Ưu đang đứng cúi đầu ở một bên. Lúc này, Hồng Loan mang theo nhũ mẫu tiến vào, cúi đầu bẩm báo nói: “Hoàng thượng, trưởng công chúa, tiểu công tử đến!”

“Mau ôm cho hoàng thượng xem một chút!” Bích Hồ trưởng công chúa vội vàng nói.

“Vâng” Hồng Loan quay đầu nháy mắt một cái, nhũ mẫu liền ôm một đứa trẻ trắng mập được bọc ở trong gấm màu đỏ đi tới trước mặt của Khang đế.

Khang đế thấy đứa bé trắng mập ở trong ngực nhũ mẫu, không khỏi thích thú, đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng nói: “Là một tiểu tử anh tuấn, đáng đáp thật đúng là cực kỳ giống Thôi Huân!”

Vừa nói một câu, Khang đế cũng biết mình nói sai. Lập tức, bầu không khí trong phòng cũng có chút khẩn trương, ai cũng chẳng dám thở mạnh, Vô Ưu vừa ngẩng đầu, thấy Hồng Loan và nhũ mẫu đều nhìn sắc mặt của trưởng công chúa Bích Hồ ở trên giường, ngay cả hoàng thượng cũng có chút ngượng ngùng. Chỉ là, sau một khắc, ngược lại trưởng công chúa Bích Hồ đã phá vỡ trầm mặc, miễn cưỡng cười nói: “Muội cũng cảm thấy cực kỳ giống phò mã, mấy ngày nay muội vẫn luôn suy nghĩ nên đặt tên gì cho tiểu tử này, nhưng vẫn luôn không tìm được tên thích hợp, không bằng Hoàng thượng ban cho cái tên đi?”

Thấy không khí có chút cứng ngắc, Hồng Loan không hô là người đắc lực nhất bên cạnh trưởng công chúa, vội vàng cười theo nói: “Hoàng thượng, mấy ngày nay trưởng công chúa vẫn luôn lâm lâm không biết Hoàng thượng khi nào thì tới có thể đặt cho tiểu công tử một cái tên vừa hay lại ý nghĩa!”

Nghe được lời của các nàng, Khang đế ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ suy nghĩ một chút, sau một khắc sau ánh mắt đen nhánh chợt lóe, liền nói: “Không bằng kêu là Thôi Hộ đi?”

“Thôi Hộ?” Nghe được cái tên này, trưởng công chúa Bích Hồ lặp lại một lần nữa.

“Hộ là bảo vệ, hi vọng đứa bé này có thể thủ hộ muội một đời, trăm nghìn Thôi Huân trên trời có linh cũng sẽ cảm thấy an ủi!” Khang đế nói.

Nghe nói như thế, trưởng công chúa Bích Hồ khẽ bĩu môi một cái, lúc này, Hồng Loan ở bên cạnh vội vàng nói: “Trưởng công chúa, thật là một tên rất hay, chẳng những dễ nghe, hơn nữa ý nghĩa cũng tốt!”

“Ừ.” Trưởng công chúa Bích Hồ gật đầu một cái, sau đó cười nói: “Tạ hoàng huynh ban tên cho!” Sau đó, trưởng công chúa Bích Hồ liền bảo nữ hầu ôm con tới đặt trong ngực của nàng, nàng nhìn đứa bé trong ngực, cười nói: “Thôi Hộ, hi vọng con có thể giống như hoàng cửu cửu của con nói là sẽ bảo vệ mẫu thân cả đời, không cần giống như phụ thân của con cũng là nói phải bảo vệ mẫu thân cả đời, thế nhưng hấn lại đi trước!” Nói tới chỗ này, trưởng công chúa Bích Hồ dĩ nhiên là rất thương tâm, làm cho người ở đây đều hơi bị đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78-1: Thánh chỉ ban hôn (1)

Bây giờ Vô Ưu nhìn mọi chuyện trước mắt, trong lòng rất không có cảm giác: không ngờ chuyện lớn cả đời của nàng bị những câu chuyện đàm tiếu giữa trưởng công chúa Bích Hồ và Hoàng thượng quyết định. Nàng vẫn luôn đau đầu chuyện hôn sự với Lý Đại Phát, bây giờ nhìn lại tất cả mọi chuyện trước kia làm toàn bộ đều uổng phí? Trời ạ! Có phải là nàng trở về còn một cục diện rối rắm đang chờ nàng dọn dẹp nữa hay không? Sớm biết như vậy nàng cũng không cần làm chuyện kia rồi!

Có lẽ là nghĩ do bản thân làm cho mọi người thương tâm, Khang để cười nói: "Bích Hồ, trăm còn rất nhiều việc triều chính cần phải xử lý, cũng không bởi mọi người được, mọi người nên tĩnh dưỡng thân thể cho thật tốt, có gì cần cứ bảo Hồng Loan tới Thừa Cản điện bẩm báo một tiếng là được!"

"Tạ hoàng huynh!" Trưởng công chúa Bích Hồ cúi đầu, sau đó nói: "Đúng rồi, hoàng huynh, Tiết cô nương đã hầu hạ bên cạnh mọi người nhiều ngày rồi, ngay cả giao thừa và tết Nguyên Tiêu cũng không thể về nhà đoàn tụ với người nhà, mọi người đã tốt hơn nhiều rồi cũng không cần lưu nàng lại, không bằng xin hoàng huynh ân chuẩn để cho nàng về nhà đi?"

Nghe nói như thế, ánh mắt Khang để nhìn lướt qua Vô Ưu, sau đó cười nói: "Vậy thì cứ như ý mọi người đi!"

"Vậy thì tốt quá, hoàng huynh, hai ngày này sẽ xem xét một vị hôn phu cho nàng, nàng cũng phải đi về sớm để đợi xuất giá rồi!" Trưởng công chúa Bích Hồ cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhú mày nhìn trưởng công chúa Bích Hồ. Trong nội tâm có chút kỳ quái: theo lý thuyết vị trưởng công chúa Bích Hồ này mặc dù là mình cứu tính mạng của nàng, nàng cảm kích mình một chút cũng là việc nên làm, nhưng nàng tại sao lại đối với hôn sự của mình để ý như vậy đây? Hơn nữa cảm tạ người cũng không thể không hỏi một chút ý kiến của người ta như vậy được?

"Hoàng thượng khởi giá!" Giọng nói the thé của thái giám cất lên, Khang để rất nhanh sẽ biến mất ở tẩm cung của trưởng công chúa Bích Hồ.

Sau khi Khang để đi, trưởng công chúa Bích Hồ cười nói với Vô Ưu: "Bổn cung đã bảo Hồng Loan chuẩn bị mọi thứ cho người, sáng sớm ngày mai người có thể xuất cung về nhà rồi!"

"Tạ trưởng công chúa!" Nghe được ngày mai nàng có thể xuất cung về nhà, ngược lại trong lòng Vô Ưu có chút kích động, chỉ là ở trong tim có cảm giác giống như là bị một tảng đá lớn đè ép làm cho hô hấp không thông.

Có lẽ thấy trên mặt Vô Ưu có vẻ lo lắng, Bích Hồ trưởng công chúa nói: "Người yên tâm, hoàng thượng sẽ không tùy tiện chọn đại một người cho người, nếu là như vậy Bổn cung cũng sẽ không đồng ý, người chọn cho người nhất định là rất tốt! Nói nửa ngày, Bổn cung cũng mệt mỏi, người cũng lui ra đi!"

"Vâng" Vô Ưu liền cúi đầu lui xuống.

Vào buổi chiều, Hồng Loan liền dẫn bốn, năm cung nữ mang rất nhiều đồ đi tới gian phòng của Vô Ưu.

Nhìn lần lượt đồ từng cung nữ cầm trong tay đi vào, chỉ trong chốc lát, trên bàn bát tiên, trên giường, trên đất liền bày đầy các loại hộp gấm, hộp đựng thức ăn cùng với vài sa tanh dùng làm y phục, Vô Ưu thấy những thứ này không khỏi nhú mày, hỏi: "Hồng Loan cô nương, đây là....."

"Những thứ này đều là trưởng công chúa thưởng cho người!" Hồng Loan cười nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt của Vô Ưu nhìn xuống hai hộp gấm đặt ở trên bàn bát tiên, nàng đưa tay cầm lấy một hộp gấm, vừa mở ra, thấy bên trong là một bộ trang phục bảo thạch màu xanh dương được may bằng vải quý, bảo thạch màu xanh dương rất lớn nhìn tròn bóng sáng long lanh giống như nước biển xanh thăm bao la, được thợ thủ công làm cực kỳ tỉ mỉ, vừa nhìn đã biết là đồ cực tốt, Vô Ưu liền đẩy lại nắp hộp gấm kia, sau đó lại nhìn lướt qua hộp còn lại, chính là gấm vóc thượng đẳng dùng làm y phục rất mềm mại, liền nhú mày, nói: "Hồng Loan cô nương, trưởng công chúa ban thưởng những thứ này quá quý trọng, ta làm sao có thể nhận đây?"

"Đây đều là trưởng công chúa thưởng cho người, có cái gì nhận được hay không được? Người phải nhớ kỹ phần ân tình này của trưởng công chúa mới phải, nếu như người thật sự bất mãn, ngày mai trước khi đi dập đầu trước tẩm cung trưởng công chúa là được. Trưởng công chúa nói rõ ngày người xuất cung cũng không cần đi bái biệt!" Hồng Loan cười nói.

"Được rồi!" Vô Ưu chỉ đành phải gật đầu một cái.

Sau đó, Hồng Loan liền cười nói: "Ta mạo muội gọi ngươi một tiếng Vô Ưu được không?"

"Tất nhiên là được rồi! Thật ra thì ta cũng vậy muốn gọi ngươi một tiếng Hồng Loan tý tý kia kìa, chỉ sợ là quá lỗ mãng thôi!" Vô Ưu vội vàng nói. Thật ra thì đối với Hồng Loan, trải qua mấy ngày nay chung đụng, Vô Ưu vẫn là rất thích. Mặc dù nàng là nha hoàn đặc lực nhất bên cạnh trưởng công chúa Bích Hồ, nhưng lại không hề có một chút nào ý vào chủ tử để điều võ giương oai, chẳng những đối đãi người rất là ôn hoà hiền hậu hào phóng, càng khó hơn nàng không phải là một người hồ đồ, là một người cực kỳ hiểu chuyện, vào lúc nguy cấp rất là có chủ kiến, không phải là một cô nương bình thường!

"Có gì mà lỗ mãng chứ? Ta xem ngươi cũng là người thẳng thắn, ta cũng là người thẳng thắn, cho nên luôn muốn trò chuyện với ngươi một chút, chỉ là chuyện cần xử lý ở bên trường công chúa rất nhiều, cho nên luôn không được rảnh, hôm nay trường công chúa để cho ta xử lý chuyện ban thưởng cho ngươi, rốt cuộc thì có cơ hội rồi!" Hồng Loan nói chuyện không có chút nào cầu nể, đúng là rất thẳng thắn.

Đĩ nhiên Vô Ưu rất thích những người thẳng thắn rất giống người hiện đại này, phải biết cô nương cổ đại chính là nói chuyện và làm việc cực kỳ lằng nhằng mất thời gian, để ý trước xem sau, thật là khó có được một Hồng Loan có tính khí khảng khái như vậy! Cho nên, Vô Ưu liền cười nói: "Vậy thì tốt, muội có pha một ấm trà ngon, muốn trò chuyện cùng tý tý một chút!"

"Sao phải cần đến muội muội chứ?" Nói một câu, Hồng Loan liền quay đầu nói vọng ra bên ngoài: "Người đâu!"

Ngay sau đó, có một tiểu cung nữ đi vào cúi đầu nói: "Xin hỏi Hồng Loan tỷ tỷ có gì dặn dò ạ?"

"Đi pha một bình trà Bích Loa Xuân! Nhớ phải dùng nước suối trên núi hôm qua mới vừa đưa tới." Hồng Loan dặn dò tiểu cung nữ đó.

"Vâng." Tiểu cung nữ này lên tiếng liền lui ra ngoài. Không lâu sau, tiểu cung nữ này liền bưng một bình trà đi vào, rót cho Vô Ưu và Hồng Loan, Hồng Loan liền bảo nàng lui ra ngoài. Trong lúc đó, Hồng Loan và Vô Ưu ngồi ở bàn bát tiên cũng bắt đầu trò chuyện.

Hồng Loan sờ sờ mấy hộp gấm ở trên bàn bát tiên, cười nói: "Hai bộ trang sức này trường công chúa cũng chưa một lần mang qua, có lẽ là đưa cho muội làm đồ cưới, còn có những thứ như lông chồn, gấm vóc, muội về thì nhanh chóng cầm đi may xiêm y đi, nói không chừng chuyện tốt của muội tới liền đó, nếu như được tin chính xác chỉ sợ đi may cũng không kịp! Còn có những thứ đồ ăn kia, đều là đồ đặc biệt chỉ trong hoàng cung mới có, bên ngoài ngay cả có nhiều tiền cũng không mua được, có lẽ muội ở trong Trọng Hoa cung có cái đã ăn rồi, có cái cũng chưa ăn qua, vào cung chuyến này, cho người nhà cùng nếm thử một chút!"

Mấy câu nói khiến Vô Ưu có chút ngưng ngừng, nhưng mà vẫn là rất rộng rãi nói: "Đa tạ trường công chúa, cũng đa tạ Hồng Loan tỷ tỷ chuẩn bị!"

Nghe được Vô Ưu cảm tạ, Hồng Loan cười nói: "Muội không cần phải cảm ơn ta, tất cả đều là tấm lòng của trường công chúa, ta chỉ là người làm theo mệnh lệnh của công chúa thôi! Ài, cho tới bây giờ trường công chúa cũng chưa có coi trọng ai như vậy đâu, nhắc tới cũng kỳ quái, muội thật làm cho nhiều người thích, lúc muội còn chưa tới Trọng Hoa cung thì có hai người nhờ ta chăm sóc muội rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi ngần ra, hỏi: "Hai người?" Hai người kia Vô Ưu biết chắc có một người là Tần Hiến? Nhớ hôm đó lúc vào cung hẳn có nói qua trong Trọng Hoa cung hẳn cũng có chuẩn bị vì mình, chỉ là làm sao còn có một người khác?

Đang hết sức nghi hoặc, Hồng Loan cười nói: "Một là nữ quan trong cung Tiết ti ký Tiết đại nhân, cái này cũng không phải kỳ quái, bởi vì muội là muội ruột của Tiết đại nhân! Nhưng là còn có một vị là trưởng tôn của đương kim Tả Thừa Tướng Đại Lý Tự khanh Tần Hiến Tần đại nhân cũng lặng lẽ tới đây nhờ vả ta để cho ta ở Trọng Hoa cung bảo hộ muội chu toàn! Không biết muội và vị Tần đại nhân này có quan hệ sâu xa gì không? Ngài ấy là biểu đệ con hoàng cô của hoàng thượng, luôn luôn tự cao tự đại, khinh thường giao thiệp với loại người như chúng ta!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cũng quả thật cảm động với những việc Tần Hiến vì mình mà làm, hẳn thật sự là rất tỉ mỉ, chỉ là nghĩ đến hẳn lòng nàng lại chua xót, nàng thật không muốn hẳn vì mình làm những chuyện này! Nhưng biết có một người quan tâm mình như thế, lòng của nàng vẫn là cảm thấy rất ấm áp! Sau đó, Vô Ưu liền cười nói: "Thật ra thì muội và Tần đại nhân cũng chỉ là bè nước gặp nhau, chỉ là cơ duyên đúng dịp muội khám bệnh cho Tần lão phu nhân là tổ mẫu của Tần đại nhân mà thôi, Tần đại nhân lại là một người hiểu thảo vô cùng, cho nên vẫn cảm động và nhớ nhung tới tình nghĩa này, vẫn luôn rất chăm sóc đối với muội!"

"Chỉ là như vậy?" Nghe Vô Ưu giải thích, đôi mắt Hồng Loan nhìn chăm chăm nàng, hình như cũng không quá tin tưởng thân nhân một người bệnh sẽ vì một đại phu chuẩn bị tốt đến như vậy?

"Chỉ là như thế!" Đôi mắt với chất vấn của Hồng Loan, Vô Ưu thông dong đôi mắt, trong cặp mắt tinh khiết không có sóng.

Thấy Vô Ưu thản nhiên như thế, Hồng Loan cũng liền gật đầu một cái, coi như là tin! Cúi đầu uống hai hớp trà, lại nói: "Muội cũng coi như là người có phúc khí, vào cung chẳng những lấy được hồng phúc của trường công chúa, còn nhận được hồng phúc của hoàng thượng, muội nha. ... Đợi hoàng thượng chỉ hôn cho muội một mối hôn sự tốt đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi thấp đầu không nói gì, giữa hai lông mày cũng nhẹ nhàng nhíu chặt. Nghĩ thầm không biết hoàng thượng sẽ tìm cho mình một hạng người như thế nào? Dù thế nào diện mạo cũng có thể hơn hẳn Lý Đại Phát chứ? Nếu là giống với cái đầu heo, không bằng nàng chết đi thì tốt hơn!

Có lẽ là nhìn thấu bản khoả của Vô ưu, Hồng Loan vỗ vỗ tay của Vô Ưu, nói: "Muội không cần quá lo lắng, hoàng thượng sẽ chọn cho muội một người

thật tốt!"

Nghe được Hồng Loan đã nhìn thấu nỗi lòng của mình, Vô Ưu không nhịn được cười một tiếng. Lúc này, bên ngoài chợt truyền tới giọng nói của một tiểu cung nữ. "Hồng Loan tỷ tỷ, trưởng công chúa gọi người ạ!"

Nghe nói như thế, Hồng Loan cười cười nói: "Trưởng công chúa cũng không thể xa ta lâu đấy, ta phải nhanh đi về đây!" Nói xong, liền đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78-2: Thánh chỉ ban hôn (2)

"Trưởng công chúa nhờ có tỷ tỷ ở bên cạnh hiểu biết như vậy!" Vô Ưu vừa cười vừa đứng lên đưa tiễn.

"Có hiểu hay không không quan trọng, chủ yếu là ta một lòng đều hướng về trưởng công chúa! Được rồi, không thêm nghe muội nói nữa, hi vọng sau này chúng ta còn có cơ hội gặp mặt lại!" Hồng Loan lời kéo tay của Vô Ưu.

"Muội nghĩ chúng ta nhất định sẽ có cơ hội gặp lại!" Vô Ưu cười gật đầu. Nhưng mà Vô Ưu cũng biết dù sao công chúa ở sâu nơi thâm cung, mà Hồng Loan một tác cũng không rời trưởng công chúa, về sau nếu muốn gặp lại thật đúng là không dễ dàng!

Sau khi Hồng Loan đi, Vô Ưu đưa mắt nhìn khắp các đồ vật chất đầy phòng, tùy tiện cầm một cuộn gấm vóc lên lấy tay sờ sờ, trong đầu chợt nhớ lại lời nói mới vừa rồi của Hồng Loan, nói là tỷ tỷ của mình trước đó không có tới Trọng Hoa cung đã hướng nàng (Hồng Loan) chào hỏi để nhờ nàng chiếu cố mình rồi, tại sao tỷ tỷ lại nói là đã biết trước đây? Tỷ tỷ chỉ là một nữ quan nhưng tin tức sao lại tận tường như vậy chứ? Nhưng mà suy nghĩ lại thì dù sao tỷ tỷ cũng là ở bên cạnh Hoàng đế và Tần phi phụ trách công việc ghi chép cuộc sống hàng ngày của họ, nói không chừng có lẽ thỉnh thoảng nghe tin tức Hoàng thượng cho đòi nàng vào cung hầu hạ trưởng công chúa. Nhưng mà ngày mai rồi cung rồi, hôm nay lại không thể gặp tỷ tỷ, đột nhiên có chút phiền muộn, dù sao bây giờ hai tỷ muội cũng ở trong hoàng cung, ở nơi này là một nơi không lớn, ngay cả gặp mặt cũng khó như vậy, đây có phải là gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời hay không?

Vô Ưu luôn luôn sinh hoạt bình tĩnh thong dong nhưng một đêm này cũng không khỏi trầm trọc khó ngủ, dù sao chuyện lần này đã không thể thay đổi được rồi, số mạng nàng phải thành thân cũng không thể nào thay đổi được, bởi vì Hoàng đế là chúa tể của cái thế giới này, hân miệng vàng lời ngọc là không thể thay đổi, mà mình cũng không có cái năng lực đi thay đổi chuyện này! Mặc dù chuyện này vô tình liên hóa giải nguy cơ nàng gả cho Lý Đại Phát, nhưng cũng không biết Hoàng thượng sẽ chỉ hôn cho nàng là dạng người nào? Gả nàng vào một gia đình ra sao? Cuộc sống sau này sẽ như thế nào? Chẳng lẽ cuộc sống của nàng sau này phải chịu sự điều khiển của một nam nhân sao? Đáp án đương nhiên là không thể nào, dù phải thành thân nhưng nàng cũng muốn bản thân được sống thoải mái một chút, tuyệt đối không thể phụ thuộc, nhất là cái người sắp sửa trở thành phu quân của nàng! Thật ra thì ở thời đại này, nếu như nàng không chịu gả đi thì nhất định sẽ không được sống yên ổn, thôi được, thành thân thì thành thân đi, nếu đã gả cho người thì về sau cũng sẽ sống an phận ở đó rồi, cũng sẽ không có người có ý đồ với nàng đi? Như vậy cuộc sống sau này liền bình đến tưởng chán là được. Dĩ nhiên, nếu như không thể gả cho một người mình thích, người kia cũng chẳng thích mình, như vậy chỉ là phu thê trên danh nghĩa, sau này mình sẽ trải qua những ngày tháng tự do tự tại cũng không tồi! Cứ nghĩ như vậy, Vô Ưu biết nàng sẽ phải đối mặt thêm với một vấn đề khó khăn nữa!

Buổi sáng ngày thứ hai, trưởng công chúa Bích Hồ liền bảo Hồng Loan tới đưa mình, Vô Ưu ở bên ngoài tầm cung trưởng công chúa dập đầu một cái, dù sao mình rất được trưởng công chúa Bích Hồ coi trọng, phải biết ở thời đại này có thể để cho Trưởng công chúa thay mình hướng Hoàng thượng cầu xin một cơ hội được ban hôn đó cũng là mơ ước của hàng ngàn hàng vạn cô nương, mặc dù nàng cũng không muốn, nhưng cũng không thể làm phật lòng ý tốt của trưởng công chúa! Hồng Loan rất là sẵn sàng, sai bốn cung nữ mang theo đồ của trưởng công chúa ban thưởng cho mình ra cửa cung, ra ngoài cửa cung, chỉ thấy đã có hai chiếc xe ngựa mang biểu tượng Hoàng gia chờ ở nơi đó rồi, vừa nhìn đã biết người đánh xe là hai tiểu thái giám, sau đó, bọn thái giám giúp đỡ các cung nữ chất hết đồ lên trên một chiếc xe ngựa, Vô Ưu ngồi trên một chiếc xe ngựa khác liền khởi hành rời khỏi hoàng cung.

Ngồi lác lác ở trên xe ngựa, Vô Ưu chợt nghĩ: không biết Tần Hiến có biết mình đã an toàn xuất cung hay chưa? Có nên phái người đưa tin cho hắn biết không? Suy nghĩ một hồi thấy vẫn là không nên, dù sao bây giờ Tần Hiến đã cùng Lan Hinh thành thân, nàng nên kiêng dè mới phải, về sau có thể không gặp mặt Tần Hiến cũng không cần gặp mặt, lại nói có thể Tần Hiến đã biết mình an toàn xuất cung rồi.

Có lẽ trong cung đã có người truyền tin nói nàng hôm nay sẽ trở về phủ rồi chứ? Xe ngựa vừa chậm chậm dừng ở trước cửa Tiết gia, liền có mấy người làm hướng tới.

Màn cửa được mở ra, Liên Kiều liền vươn tay đỡ Vô Ưu xuống xe ngựa. Chân vừa chạm xuống đất, chỉ thấy Bình nhi, Hưng nhi chờ ở cửa đại môn chào đón, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, cuối cùng người cũng đã trở lại rồi, mấy ngày nay Đại nãi nãi rất lo lắng cho người!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng hỏi: "Mọi việc trong nhà vẫn ổn chứ?" Còn cái chuyện thuốc viên đó nữa, không biết có người tìm tới cửa hay chưa?

"Lão thái thái, Đại gia, Đại nãi nãi đều tốt! Chính là lo lắng cho người ở trong cung có tốt hay không." Liên Kiều vội vàng trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhún nhún. Nghĩ thầm: xem ra trong nhà không có chuyện gì, cái chuyện thuốc viên kia chẳng lẽ không có ai gặp chuyện không may? Còn đã xảy ra chuyện thì tại sao lại không có lan đến gần Tiết gia? Dù sao chuyện như vậy cũng không tiện hỏi ra khỏi miệng. Sau đó, chỉ thấy mấy gã sai vặt vội vàng chạy về phía sau chiếc xe ngựa để khiêng đồ, chờ chuyển xong đồ rồi, Vô Ưu bảo Liên Kiều thưởng bạc cho mấy

gã thái giám đánh xe, sau đó hai thái giám liền đánh xe ngựa rời đi.

Chờ bọn sai vặt đem đồ vật chuyển xuống, Bình nhi liền tiến lên cười nói: "Nhị tỷ, lão thái thái, Đại gia và Đại nãi nãi đều ở trong đại sảnh chờ người đã lâu! Nhanh vào đi thôi."

"Ừ." Ngay cả có nhiều lời muốn hỏi, Vô Ưu vẫn còn giấu ở trong lòng, một đường cùng với Liên Kiều và Bình nhi đi tới phòng khách.

Bước vào cửa chính phòng, chỉ thấy Tiết lão phu nhân ngồi ở chính giữa, tiếp đó là Tiết Kim Văn, Chu thị đứng bên cạnh, thấy Vô Ưu đi vào, nhanh chóng tiến lên trước lôi kéo tay của Vô Ưu nhìn từ trên xuống dưới, thấy Vô Ưu tốt đẹp cũng không có việc gì, mới rung rung nói: "Làm sao bây giờ con mới trở về? Con vừa đi chính là đi hơn một tháng, làm cho mẫu thân thật lo lắng, chỉ sợ con đã xảy ra chuyện gì! Phụ thân con sai người đi hỏi thăm trong cung, nhưng cũng không thể nghe được bất kỳ tin tức nào của con cả!"

"Đúng vậy, mấy ngày nay mẫu thân con cũng gầy đi không ít đấy, cũng thật khó cho bà ấy!" Tiết lão phu nhân đang ngồi ở chính sảnh lên tiếng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu rất là áy náy nhìn Chu thị, quả thật, Chu thị đúng là gầy một chút, cũng tiều tụy một chút. Đây chính là tình cảm của mẫu thân đối với con cái, sẽ không ai giống như mẫu thân vô tư yêu thương mình như vậy, Vô Ưu vội vàng khuyên lơn: "Nương, người xem bây giờ con không phải đều tốt sao? Ở hoàng cung mỗi bữa cơm đều có thật nhiều món ăn, mấy ngày nay con ăn nhiều đã mập lên không ít đây này! Đúng rồi, trưởng công chúa Bích Hồ ban thưởng một xur đồ cho nhị nữ đó, còn có Hoàng thượng cũng ban thưởng cho nữ nhi năm trăm lượng bạc cộng thêm rất nhiều tơ lụa, người và lão thái thái tùy ý chọn đi ạ!"

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân và Chu thị đều khen Vô Ưu hiếu thuận, Tiết Kim Văn lại hỏi Vô Ưu chuyện trong cung mấy ngày nay, Vô Ưu kể lại đơn giản mọi chuyện một lần, mọi người chờ nghe cũng thôn thức không dứt, gật đầu liên tục khen ngợi y thuật của Vô Ưu cho nên vào hoàng cung mới biểu hiện xuất sắc đến vậy, thật ra Vô Ưu cũng đã tận lực đơn giản lại quá trình mình chữa trị cho trưởng công chúa rồi, chỉ là ở nơi này điều kiện chữa bệnh quá lạc hậu, bọn họ đều cho rằng những bệnh đó đều không thể trị khỏi thật ra thì ở y học hiện đại chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi!

Nói chuyện một lát, Vô Ưu đang ngồi ở trên ghế uống trà, lúc này, chợt Lý thị mang theo Dung tỷ tiến vào. Thấy giữa đại sảnh chòng chát một đồng gi đó, không khỏi kêu lên: "Ai nha, vừa ra cửa liền nghe nói Vô Ưu trở lại, nói trưởng công chúa ban thưởng rất nhiều thứ, không ngờ lại nhiều như vậy nha!" Mà đi theo Lý thị tiến vào trong đôi mắt của Dung tỷ cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Sau khi hành lễ, Lý thị liền ngồi kế bên Chu thị, Dung tỷ nhìn Vô Ưu liền cười nói: "Nhị tỷ, mấy ngày nay tỷ ở trong cung Nhị nương của muội nhớ thương vô cùng, chỉ sợ là có chuyện gì, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, tỷ cũng đã trở lại, nhìn khí sắc cũng không tệ lắm!"

Lúc này, Lão thái thái đang ngồi ở chính sảnh lên tiếng: "Dặn dò phòng bếp tối nay làm nhiều món Vô Ưu thích ăn một chút, giao thừa và tết Nguyên Tiêu cũng không thể ở cùng mọi người, tổ mẫu bồi thường cho con!"

"Tạ tổ mẫu!" Vô Ưu rất rộng rãi nói một câu.

Lại hỏi han đôi câu, Lý thị đột nhiên nói: "Nhị tỷ, con đi đã làm trẻ nãi chung thân đại sự của mình, nếu không trước tết Nguyên Tiết nhà nương ta đã tới quyết định rồi. Lần này thì hay rồi, con cũng đã trở lại, lão thái thái, có phải cũng nên thu xếp đến chuyện đính hôn hay không? Chưa gì đã thấy sắp tới tháng hai rồi, tháng ba thì có ngày hoàng đạo, bằng không sẽ làm không kịp!"

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân ngăn ra, Tiết Kim Văn và Chu thị còn lại thì nhẹ nhàng nhún chân mày. Liên Kiều đứng ở bên cạnh Vô Ưu cùng với Bình Nhi đứng sau lưng Chu thị cũng sốt ruột vô cùng, họ cũng biết chất từ nhà nương Lý thị là một người không đáng tin cậy, mặc dù mấy tháng này biểu hiện tốt, nhưng là tiêu thư cũng không thể gả cho người như vậy! Vô Ưu không biến sắc uống một ngụm trà, khoe miệng giật giật, trên gương mặt thoáng như có ý cười lạnh băng! Nghĩ thầm: Lý thị vẫn còn đang tính toán chuyện này, chỉ là lần này không thể để cho bà ta như ý nguyện được. Lần này phải để cho bà ta tiền mất tật mang!

Thấy một hồi lâu mà Tiết lão phu nhân không nói gì, Lý thị chưa từ bỏ ý định vẫn tiếp tục nói: "Lão thái thái, không phải năm ngoái chúng ta đã bàn bạc rồi sao? Huỳnh đệ nhà nương ta đã chuẩn bị sinh lễ xong rồi. Người yên tâm, sinh lễ này tuyệt đối rất có thể diện, chắc chắn sẽ không làm Nhị tỷ chịu ủy khuất!"

Việc đã đến nước này, Tiết lão phu nhân cũng không thể nói gì hơn, bà nhìn Vô Ưu trước mặt một cái, vừa liếc nhìn nhi tử và nàng dâu, mặc dù trong lòng rất không muốn, nhưng là chuyện đến nước này, cũng đành phải nói: "Qua năm Vô Ưu cũng mười tám tuổi rồi, ở nhà khác cũng đến tuổi xuất giá, chuyện cả đời của nàng vẫn cũng nên tính cho tốt, ta xem không bằng liền....."

Trong lúc đang nói chuyện, bên ngoài chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, là Hưng nhi vội vàng hấp tấp chạy vào, bẩm báo nói: "Lão thái thái, Đại gia, bên ngoài có một vị công công nói là tới ban thánh chỉ!"

Nghe nói như thế, mọi người đều cả kinh! Tiết Kim Văn cũng lập tức đứng lên, Tiết lão phu nhân cũng ngừng lại lời mới vừa nói, Chu thị, Lý thị, Dung tỷ cũng đều tò mò, theo lý thuyết Tiết gia bọn họ cũng không phải là tai to mắt lớn trong triều, tại sao lại có thánh chỉ tới đây? Chỉ có Vô Ưu vẫn ngồi bình tĩnh ở một bên. Nghĩ thầm: Nhất định đạo thánh chỉ này là có quan hệ tới mình rồi, chỉ là không nghĩ tới nàng chân trước mới vừa vào cửa nhà chân sau thánh chỉ đã đến, hiệu suất Hoàng thượng xử lý công việc thật đúng là rất cao! Chỉ là không biết cuối cùng Hoàng thượng chọn cho mình là người như thế nào?

"Bây giờ người đang ở đâu?" Tiết Kim Văn vội vàng hỏi.

"Ngoài cổng chính!" Hưng nhi trả lời.

"Nhanh mời người ta vào!" Tiết Kim Văn vội vàng bảo.

"Vâng" Hưng Nhi lên tiếng xong liền chạy mau ra ngoài.

Lúc này, Tiết Kim Văn vội vàng đỡ Tiết lão phu nhân đang ngồi ở chính sảnh đứng lên, chuyện bất ngờ làm cho bà có chút giật mình, Tiết Kim Văn chỉ đành phải trấn an nói: "Mẫu thân không cần lo lắng, thánh chỉ này nhất định là có liên quan tới Nhu Nhi, nói không chừng là cho Nhu nhi thăng quan tiến chức!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tràn ngập phấn khởi

Đoàn người nghỉ lại cũng phải, dù sao trong nhà này cũng chỉ có mình Tiết Nhu làm nữ quan trọng cung, cho nên ngay sau đó mọi người đều đứng hàng một ở trong đại sảnh nghênh đón công công ban chỉ đi vào truyền thánh chỉ! Vô Ưu yên lặng đứng sau lưng Chu thị, cảm thấy hết sức tò mò rằng hoàng thượng sẽ chọn người nào cho nàng? Đương nhiên cũng cảm thấy có chút khẩn trương!

Sau đó, chỉ thấy một thái giám mặc y phục vàng đất đội nón cánh ve đưa tay giới thiệu thánh chỉ đi lên, phía sau còn có hai tiểu thái giám khoảng chừng mười mấy tuổi đi theo. Đại thái giám cầm thánh chỉ đi đến trước chính đường, Tiết Kim Văn dẫn đầu tất cả mọi người Tiết gia quỳ rạp xuống đất, vị thái giám kia dùng giọng nói chói tai đọc lớn: "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nữ nhi Tiết thị, huệ chất lan tâm (thanh khiết cao nhã), dung đức vẹn toàn (sắc đức đầy đủ), hành y tế thế (hành y giúp đời), diệu thủ nhân tâm (bàn tay kỳ diệu), trầm rất yêu thích kì tài, càng cảm động trước tấm lòng, nay đặc biệt tứ hôn cho đại tướng quân uy vũ đương triều Thẩm Quân kết duyên làm chính thê, ngày trăng rằm tháng sau Vô Ưu Tiết thị có thể phu xướng phụ tùy (chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo), cầm sắt hoà minh (vợ chồng hoà hợp) với Thẩm Quân. Lời riêng: Vài ngày nữa đại tướng quân uy vũ Thẩm Quân sẽ thu quân hồi triều, nhanh chóng lựa chọn ngày thành hôn, không thể sai lầm, khâm thủ! Tạ ơn!"

Mọi người nghe được nội dung thánh chỉ đều vô cùng cá kinh! Đương nhiên, người giật mình còn có Vô Ưu, bởi vì nàng hoàn toàn thật sự không ngờ hoàng thượng sẽ chọn vị hôn phu cho mình là Thẩm Quân! Giờ phút này, nàng thật sự không biết nên vui sướng, hay nên phiền não? Vui sướng là Thẩm Quân là một người muốn tài có tài, muốn mạo có mạo (dung mạo), có thể nói là dư sức xứng với nàng. Nhưng phiền não là hẳn không phải là người bình thường, mà Thẩm gia cũng không phải là phủ đơn giản, nếu nàng gả qua đó còn có thể tự làm chủ được sao? Có thể nghĩ tới ngày nhân nhĩ hay sao? Lúc này mày mi không khỏi khẽ nhíu lại.

Mà Tiết lão thái thái, Tiết Kim Văn và Chu thị đều vui sướng không thôi, đang lúc phiền não vì hôn sự của Vô Ưu, không nghĩ tới vậy mà hôm nay đột nhiên truyền đến thánh chỉ tứ hôn cho Vô Ưu, hơn nữa đối tượng tứ hôn lại chính là đại tướng quân uy vũ đương triều, thật sự khiến bọn họ cao hứng không ngừng! Còn Lí thị và Dung tỷ lại há hốc mồm, mắt thấy hôn sự giữa Vô Ưu và cháu nhà mẹ đẻ nàng sẽ thành, thế mà nửa đường lần này lại nhảy ra một Trình Giáo Kim, còn do hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, vốn không thể đổi, cho nên thật sự là tức chết rồi! Còn trong lòng Dung tỷ vừa ghen tị vừa phần hận, nàng ta dựa vào cái gì mà đột nhiên có thể gả cho đại tướng quân uy vũ chứ? Lại còn là thê tử, là chính thất, điều này quả thực khiến người ngoài vô cùng phát cáu!

Vô Ưu đang suy nghĩ, thế nhưng lại quên mất lĩnh chỉ tạ ơn, Tiết Kim Văn quay đầu nhìn nàng, khẽ ho khan một tiếng, lúc này Vô Ưu mới hồi thần đi đến, nhanh chóng cúi người dập đầu nói: "Tiết Vô Ưu lĩnh chỉ tạ ơn! Ngõ hoàng vận tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Sau đó liền đi lên cầm lấy hai đầu chuỗi thánh chỉ trong tay thái giám.

Sau khi tiếp chỉ, vị thái giám kia cười nói với Vô Ưu: "Tiết cô nương, thật sự chúc mừng ngài! Được tứ hôn cho đại tướng quân uy vũ, ngài quả thực là có phúc!" Vị thái giám vươn ngón tay cái cong lên.

"Làm phiền công công rồi!" Vô Ưu cúi đầu một cái. Dù sao nữ tử ở cổ đại khi được nhắc tới hôn sự đều cần phải xấu hổ thẹn thùng.

Sau đó, vị thái giám liền quay đầu cười nói với Tiết Kim Văn: "Tiết đại nhân, người cần phải chuẩn bị tỉ mỉ hôn sự cho nhị tiểu thư, đoán chừng mười tám ngày nữa đại tướng quân uy vũ sẽ hồi kinh. Ý thánh thượng không muốn trì hoãn, sau khi đại tướng quân hồi kinh sẽ chọn ngày lành để thành hôn!"

Nghe nói như thế, Tiết Kim Văn nhanh hành lễ nói: "Vâng, vâng, nhất định thần sẽ làm theo ý thánh thượng!"

"Ha ha... Tiết đại nhân, quả thật là thánh thượng đã tìm con rể tốt cho ngài!" Vị thái giám đó cười ha ha.

"Đã chuẩn bị xong trà bánh, mời Thường công công dời bước đi đến phòng khách?" Tiết Kim Văn ân cần nói.

Chỉ là vị thái giám đó cũng chỉ khoát tay cản lại, nói: "Không cần đâu! Lão nô còn phải đi về nói cho thánh thượng biết kết quả nữa đây." Dứt lời, không chờ Tiết Kim Văn trả lời, Thường Xuân dẫn hai tiểu thái giám đi về phía ngoài cổng.

"Thường công công đi thông thả!" Tiết Kim Văn nhanh theo sau đưa tiễn.

Đợi đến lúc Thường công công đã đi khỏi đại sảnh, Chu thị nhanh kéo tay Vô Ưu hỏi: "Vô Ưu, đại tướng quân uy vũ đó có phải là nhị công tử ở hầu phủ Yên Ôn hay không?"

"Đúng vậy." Vô Ưu gật gật đầu.

"Đại nãi nãi, ngài đã quên rồi sao? Nhớ lúc trước chúng ta ăn cơm ở trà lâu còn vừa vặn nhìn thấy Thảm tướng quân đang dạo phố nữa đấy!" Một bên Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Chu thị cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó vui vẻ ra mặt nói: "Đúng! Đúng rồi! Xem đầu óc ta này? Sao đã quên rồi chứ? Nếu theo lời người kia, quả thật là không sai, đáng về tốt, gia thế tốt, nghe nói là người tài đức vẹn toàn!"

Lúc này, Tiết lão thái thái cũng cao hứng cười nói: "Thật không nghĩ tới Vô Ưu sẽ có một nhân duyên tốt như vậy! Vốn đợt trước nàng tiến cung ta còn lo lắng, quả thực cái này mới chính là phúc báo!"

"Đúng vậy, không nghĩ tới lo liệu chuyện sinh con của trường công chúa mà hoàng thượng có thể ban lộc lớn như vậy! Thật sự là bỏ tát phù hộ." Nói xong, hai tay Chu thị chấp lại thành chữ thập quay người ngược lên trời cầu nguyện.

"Nói đến bỏ tát phù hộ, ta mới nhớ đến đợt trước đi đến Bạch Mã tự cầu sấm cho Vô Ưu, lúc đó đại sư giải sấm còn nói sẽ có một mối lương duyên, vốn lúc đầu ta còn bán tín bán nghi, không nghĩ đến đúng thật là linh nghiệm, lại có thể ứng trên chuyện này!" Tiết lão thái thái bỗng nhiên nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngồi ở một bên nhíu mày. Nghĩ rằng: Lúc đó chỉ bốc một thăm gặp nạn, không nghĩ tới quả thật là son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rù hoa cười lại gặp làng (hai câu thơ trên được trích trong Du Sơn Tây Thôn, có nghĩa như “đang gặp khó khăn đột nhiên mừng rỡ (hai mắt tỏa sáng) vì đã nghĩ tới cách giải quyết hay có người giúp đỡ khó khăn)! Vị đại sư đó đã nói có một mối lương duyên, chẳng lẽ muốn nói nàng với Thảm Quân? Nghĩ đến đây, trước mặt Vô Ưu không khỏi ẩn hiện lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng và đôi mắt sâu không thấy đáy của Thảm Quân, nói thật, nàng có phần mơ hồ với nam nhân này, hẳn thật sự chính là chân mệnh thiên tử của mình sao?

Lúc này, Tiết Kim Văn tiến Thường công công đã quay lại, quả thực là cao hứng đến có thể dùng một câu hoa chân múa tay để hình dung, trong mắt chứa ý cười nói: "Nương, các người có biết vị công công vừa rồi là tâm phúc duy nhất bên người hoàng thượng —— Thường Xuân không, có thể nói hẳn là người nhìn hoàng thượng lớn lên, lúc trước phụng dưỡng cho tiền đế, nghe nói ngay cả nương nương ở trong cung đều phải cho hắn vài phần mặt mũi! Lần này hoàng thượng phái hắn đến ban chỉ, có thể thấy Vô Ưu chúng ta được xem trọng đến mức nào. Lần này Vô Ưu chúng ta lấy được phúc từ hoàng thượng và trường công chúa! Hôn nữa vì phụ cũng đã gặp đại tướng quân uy vũ hai lần rồi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, gia thế bất phàm, nghe nói tài đức cũng vẹn toàn. Ai nha! Hôn sự như vậy chúng ta muốn nghĩ cũng không dám nghĩ."

"Ừ." Tiết lão thái thái nghe nói như thế liền cười gật gật đầu, sau đó nói: "Vừa rồi không phải là vị công công đó đã nói rồi sao? Ý hoàng thượng muốn cho bọn họ nhanh chóng thành hôn, ta thấy thời gian cũng không nhiều, bây giờ chúng ta cũng nên tính toán dần dần mới phải, gia thế đối phương tốt như thế, chúng ta cũng nên dốc hết toàn sức mới được, ngàn vạn lần đừng để nhà người ta xem thường chúng ta!"

"Dạ, dạ. Chuyện này tôn tử đều rõ ràng!" Tiết Kim Văn nhanh chóng gật đầu.

Lúc này, Lí thị kiềm nén sự bức bối trong người, mở miệng nói: "Ta nói lão thái thái này, hôn sự giữa Vô Ưu và cháu nhà mẹ đẻ ta không cần tính nữa à?"

Tiết lão thái thái nghe nói như thế, liếc mắt nhìn Lí thị một cái, sau đó sắc mặt hoảng sợ, nói: "Câu nào người nói không cần tính? Dù sao giữa nhà ta và nhà mẹ đẻ người không có hôn ước nào, chẳng qua chỉ có bà mới đến nói một câu, chúng ta nói cân nhắc mà thôi. Lại nói, bây giờ hôn sự này là do hoàng thượng tứ hôn, ai dám mạo phạm? Một người làm sai còn muốn cả nhà sao trăm à (tịch thu tài sản giết cả dòng họ)!"

Nghe thấy cả nhà sao trăm, Lí thị biết chuyện này không thể có con đường quay về, cho nên chỉ thuận miệng nói: "Aiz, cũng là Lí gia chúng ta không có được phúc phận, thật sự là uổng công ta đã chuẩn bị mấy tháng!"

Lúc này, Tiết lão thái thái cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói với Yến Nhi ở bên cạnh: "Yến nhi, người đi sang phòng thu lấy một trăm lượng bạc, lấy một ít đồ tết từ thôn trang đưa đến, thêm gà, vịt, cá, và năm xấp tơ lụa thượng hạng lên xe ngựa của ta đi!"

"Dạ." Yến Nhi lên tiếng trả lời rồi đi.

Sau đó, Tiết lão thái thái nói với Lí thị đang mắt hửng: "Kim Hoàn, lát nữa người ngồi lên xe ngựa của ta đưa những đồ vật kia và bạc sang cho huynh đệ nhà mẹ đẻ người đi, bảo bọn họ tìm một cửa hôn sự tốt! Sau này nếu nhà bọn họ có chuyện vui thì Tiết gia chúng ta còn có thể gửi tặng một đại hồng bao."

Đột nhiên nghe được có nhiều đồ đưa sang nhà huynh đệ như vậy, về mặt Lí thị dần dần nở nụ cười, dù sao hôn sự do hoàng thượng tứ hôn, ai ai cũng không dám mạo phạm, cho nên nhanh chóng nói: "Vây Kim Hoàn thay huynh đệ nhà mẹ đẻ cảm ơn lão thái thái!"

"Ừ, rốt cuộc vẫn là thân thích, sau này vẫn còn thường xuyên qua lại!" Tiết lão thái thái gật gật đầu nói.

Sau đó, Tiết Kim Văn cũng nhân tiện nói: "Nương, con tính toán thấy làm sao đồ cưới của Vô Ưu cũng cần phải mấy chục khiên mới có thể diện, còn thêm nha hoàn của hồi môn, bốn nha hoàn mới được, thêm trang sức trăm vòng đoản chừng cũng phải cần ít nhất hơn vạn bạc, còn chưa tính ruộng đất và cửa hàng làm của hồi môn, cái này..." Lúc nói đến đây, về mặt Tiết Kim Văn có chút khó xử, dù sao của cải của Tiết gia cũng không nhiều, nếu cần có thể diện thì... thật là khó xử!

"Một vạn bạc? Nhà chúng ta chỉ có nhiều bạc như thế sao?" Lí thị vừa nghe lời này lập tức nói một câu. Tiết Dung cũng có chút sốt ruột, chỉ là không nói được. Trong nhà có một vạn bạc như vậy, nếu hiện tại đều rót vào cửa hồi môn của Vô Ưu, vậy lúc nàng xuất giá thì làm sao bây giờ? Mà Lí thị lại sốt ruột những của cải trong nhà của tôn tử nàng Nghĩa ca, thậm chí một phần nàng cũng không muốn cho Vô Ưu!

Lời Tiết Kim Văn cũng khiến Tiết lão thái thái có chút khó xử, nàng nhìn thoáng qua Vô Ưu, lại nhìn sang Lí thị và Dung tỷ, dù sao hiện tại Tiết gia chỉ có nhiều nhất là một vạn lượng bạc, nếu mua đồ cưới cho Vô Ưu vậy thì sau này Dung tỷ xuất giá thì làm sao? Tuy Dung tỷ chỉ là thứ xuất, nhưng rốt cuộc cũng không thể quá khó coi, nhưng còn Nghĩa ca, vẫn nên để lại chút bạc để cho hắn đón dâu sinh con mới phải, còn những chi phí thường ngày cho đại gia đình Tiết gia nữa!

Nhìn Tiết lão thái thái liếc mắt nhìn mình một cái, Lí thị nhanh miệng nói: "Lão thái thái, đồ cưới nhị tỷ cũng không thể quá ít, nhìn tình cảnh nhà chúng ta thử xem? Lại nói, Nghĩa ca cũng lớn, cũng nên đón dâu rồi, mà Dung tỷ cũng không nhỏ, rồi còn những người trong nhà chúng ta nữa!"

Một bên Chu thị nhìn thấy vẻ mặt Tiết lão thái thái lúng túng, nghe Lí thị nói như vậy, có khả năng là đồ cưới của Vô Ưu sẽ bị ngâm nước nóng, người làm nương như nàng dù sao cũng phải tranh vì con, cho nên cũng nói theo: "Lão thái thái, đại gia, người Vô Ưu gả là Hầu phủ, cũng là quan triều đình, nếu đồ cưới quá ít thì sau này chẳng những người Thẩm gia khinh thường Vô Ưu, mà sẽ càng khinh thường nhà mẹ đẻ chúng ta. Tuy hiện giờ bạc trong nhà không nhiều, nhưng tốt xấu gì chúng ta vẫn còn hai cửa hàng, ngoài thành còn có mấy trăm mẫu, hàng năm đều có tiền thu, Nghĩa ca mới mười bảy tuổi, cần phải đến hai mươi mới có thể đón dâu, còn Dung tỷ sao cũng phải qua năm mới được, chuyện này chúng ta có thể từ từ làm!"

Lời Chu thị nói cũng có đạo lý, giờ phút này quả thật Tiết lão thái thái và Tiết Kim Văn cũng đã hơi nghiêng nghiêng, bầu không khí trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh. Vô Ưu mắt lạnh xem nửa ngày, mới từ từ đứng lên, nói: "Tổ mẫu, phụ thân, nương, nhị nương, mọi người không cần quan tâm đến Vô Ưu, Vô Ưu đã nghĩ rồi, người Thẩm gia cưới là ta Tiết Vô Ưu, chứ không phải đồ cưới, cho nên tất cả đồ cưới của ta đều đơn giản hết đi!"

Nghe nói như thế, Chu thị là người thứ nhất đứng lên phản đối. "Vậy làm sao có thể? Nha đầu, ngươi không biết thời đại bây giờ, nếu ngươi không có đồ cưới thì sau này chẳng những bị nhà chồng khinh thường mà phải chịu khi dễ!" Đây chính là những gì nàng phải chịu khi ở Tiết gia, cho dù nàng có đồ cưới nhưng yếu đuối cũng bị khi dễ, may mắn là hai nữ nhi có tiền đồ hiển đạt, nàng mới có thể xoay người. Đương nhiên, lúc nói những lời này, người nói vô tâm người nghe có ý, trên mặt Tiết lão thái thái và Tiết Kim Văn đều hiện lên một chút xấu hổ.

Vô Ưu nhìn vẻ mặt sốt ruột của Chu thị, cười nói: "Nương, ta lấy tiểu thôn trang và xưởng chế được xưởng cùng với những bạc ta đã tích góp rồi đặt mua những đồ cần thiết là được rồi!"

Nghe nói như thế, trên mặt Tiết Kim Văn không nhịn được. Vội vàng nói: "Vậy làm sao có thể? Ngươi xuất giá phụ mẫu chúng ta cũng không thể không thay ngươi chuẩn bị đồ nào được? Nếu kể ra ngoài thì chúng ta còn có mặt mũi nào?"

Lúc này, Tiết lão thái thái cũng nói: "Đúng vậy, không được, dù sao trong nhà cũng phải chuẩn bị đồ trang sức, nha hoàn hầu hạ ngươi, và nha hoàn hồi môn! Tiết gia chúng ta không thể bạc đãi nữ nhi như vậy."

Nghe nói như thế Vô Ưu chỉ cười nói: "Vậy theo ý tổ mẫu, để cha và nương ta chuẩn bị trang sức, nha hoàn và nha hoàn hồi môn là được rồi, còn những cái khác Vô Ưu không cần thiết!"

Tiết lão thái thái và Tiết Kim Văn liếc mắt nhìn một cái, biết tình hình bây giờ cũng chỉ có thể làm được như thế, cho nên, sau đó Tiết lão thái thái liền nói với Chu thị: "Lệ Nương, ngươi suy nghĩ cho nữ nhi ta hiểu rõ, dù sao ta cũng là mẫu thân, chỉ là chúng ta vẫn nhìn theo đại cục, tuy Vô Ưu là trưởng nữ, nhưng dù sao trong nhà cũng không chỉ mình nàng, hơn nữa chi phí ăn uống chi tiêu của hai phụ thê ngươi. May mắn là Vô Ưu có khả năng, có thôn trang và xưởng làm hồi môn, ta còn một bộ trang sức để lại cho nàng, nhân tiện phụ thê hai người phân phó người chế tạo thêm một bộ trang sức thượng đẳng, còn y phục và chăn thì cứ nhờ tiệm nào thêu đẹp, sẵn tiện ngươi cũng cân nhắc một chút xem nha hoàn nào có thể theo Vô Ưu gả sang, về phần bốn nha hoàn hồi môn, Vô Ưu thấy ai thích hợp thì mang theo, không ưa thì bỏ tiền mua về, ngươi thấy như vậy có được không?"

Nghe Tiết lão thái thái nói xong, cảm thấy lời nàng nói có lý, với lại muốn chuẩn bị tốt cho hôn sự này cũng phải tiêu hơn một vạn lượng mới lấy được thể diện, mà hiện nay Tiết gia cũng chỉ có khả năng này, quả thật cửa hàng trong nhà cũng không thể làm của hồi môn cho Vô Ưu gả sang, cho nên ngay sau đó, Chu thị gật đầu nói: "Cứ theo lời lão thái thái mà làm!"

Nghe nói như thế, Tiết lão thái thái và Tiết Kim Văn cao hứng cười, mà Lí thị thì lại thở dài nhẹ nhõm một hơi! Dù sao đại tông (hàng loạt của cải) cũng không bị Vô Ưu lấy đi, còn lại đều là của tôn từ nàng. Còn Dung tỷ lại gây bần tính ở trong lòng, nói thật nàng không muốn của hồi môn của Vô Ưu nhiều, bởi vì trong nhà cũng không có nhiều bạc làm đồ cưới sau này cho nàng, nhưng không nghĩ đến Tiết gia lại không cho Vô Ưu cái gì, dù sao người ta là trưởng nữ, mà nàng xuất giá còn không có đồ cưới, thì sau này thứ nữ nàng nếu có xuất giá thì chẳng phải là càng không có bất cứ đồ nào sao? Hiện tại một màn này cũng khiến nàng cao hứng, cửa hàng trong nhà không thể cho bất cứ nữ nhi nào, nhưng một bộ trang sức tốt cũng đủ dùng hơn một năm, còn thêm bốn nha hoàn hồi môn bốn nô tì, y phục, chăn, đều đầy đủ, tuy không có nhiều lắm, nhưng cũng không đến mức quá khó coi! Hơn nữa lão thái thái có nói nàng sẽ để lại một bộ trang sức cho nàng ta, cũng công khai rằng, chờ lúc nàng xuất giá, cũng sẽ có một bộ, nhiều lắm cũng chỉ là không tốt bằng Vô Ưu!

Quả nhiên, sau đó, Tiết lão thái thái liền nói một câu với Lí thị: "Ta sẽ không bắt công, Vô Ưu và Dung tỷ đều là chất nữ của ta, không phân biệt trưởng thứ, chờ lúc Dung tỷ xuất giá, ta cũng sẽ chuẩn bị cho nàng một bộ trang sức. Ai! Chỉ là Nhu nhi ở trong cung, cũng không biết cả đời còn có một ngày này hay không? Mặc kệ có hay không, ta sẽ chuẩn bị trước cho nàng một bộ trang sức!" Nói xong, còn thở dài một hơi!

Nghe nói như thế, Lí thị và Dung tỷ đương nhiên là cao hứng, còn Chu thị và Vô Ưu lại tràn ngập xót xa! Đúng vậy, Nhu nhi ở nơi không thấy người, không biết sau này nàng có phải sống cả quãng đời còn lại trong cô độc hay không?

"Ta mệt rồi, ta về trước nghỉ ngơi! Các ngươi cũng giải tán đi." Nói xong, một nha hoàn đi lên đỡ Tiết lão thái thái về phòng, mọi người cũng giải tán.

Từ chính sảnh đi ra, Lí thị dẫn theo Dung tỷ về phòng thay đổi y phục rồi ngồi lên xe ngựa Tiết lão thái thái một đường đi đến nhà huynh đệ mẹ đẻ nàng.

Sau khi xe ngựa xóc nảy một hồi, hai mẫu tử Lí thị đang ngồi trong xe, trước mắt còn có một đại bao màu đỏ đựng ngân lượng. Sau khi đếm xong ngân

lượng, Dung tỷ mới nói: "Nương, lần này nếu không có một trăm lượng bạc và mấy đồ kia, thì không biết sắc mặt của mợ còn khó coi đến mức nào!"

Muốn nói cũng phải, mấy tháng này Lí gia muốn kết hôn với Vô Ưu đã mất không ít công sức, đưa đồ ăn đến Tiết gia không nói lúc nào cũng cố gắng trưng mặt cười ngênh đón, hơn nữa Lí Đại Phát còn bị đánh một trận, nói không chừng lần này nói ra còn không biết ảo não đến chừng nào!

Nghe nữ nhi nói, Lí thị giật giật khoe miệng nói: "Tính phần thịt heo sườn heo hay mấy đồ linh tinh bọn họ đưa sang cao nhất cũng chỉ là mười mấy đến hai mươi lượng bạc mà thôi, người cho là mợ người chịu chỉ ra đồ đáng giá sao? Tuy trong lòng nhất định không cam tâm, nhưng một trăm lượng bạc này, cũng coi như tiện nghi cho nàng!" Nói đến đây, đôi mắt Lí thị chuyển động, sau đó nhìn chằm chằm vào đại bao đồ trước mặt một lúc lâu, mới nói:

"Dung tỷ, nhanh lấy một nửa bạc ra đi!"

"Nương, không phải là ngài..." Nghe lời nương, Dung tỷ cũng đã đoán được đại khái.

"Đưa mợ người năm mươi hai lượng là đủ rồi! Mấy ngày nay nương người trưng mặt cười đi chạy tiền theo sau người ta, cũng không thể chỉ tính cho một mình mợ người thôi?" Lí thị bất bình nói.

Dung tỷ không khỏi cười nói: "Muốn nói cũng phải, mợ còn có thể kiếm hơn trăm hai nữa, mấy vật trên xe dù sao cũng khoảng chừng trăm hai rồi!"

"Đúng vậy. Lần này lão thái thái xử lý rất hay!" Lí thị đắc ý dương cằm cười. Sau đó lại nói: "Hai năm qua nương người không lấy được bạc, phải dựa vào mấy lượng bạc tiêu vật hàng tháng, ca ca người lại thường đi tiêu hoa ghẹo nguyệt, khiến ta nghen chết, người xem hiện giờ ngay cả son phấn nương người cũng không nữa!"

Nghe nói như thế, Dung tỷ nhích lại gần mặt Lí thị, cười đùa nói: "Nương, ai nói chỉ mình người không đâu, hai năm qua y phục trang sức son phấn của nữ nhi cũng không tốt như xưa. Không bằng lần này ngài đặt may một bộ y phục mới cho ta đi?"

"Được, được, trở về ta sẽ đi đặt!" Trong lúc nhất thời, mẫu tử Lí thị vì năm mươi lượng bạc mà cao hứng không thôi.

...

Ăn một chút, Vô Ưu liền về phòng nghỉ ngơi.

Vừa bước tới cửa, Vô Ưu nhìn không được kéo Liên Kiều hỏi: "Liên Kiều, gần đây Tôn tiên sinh có đến hay không?"

"À, đúng rồi, trước đó Tôn tiên sinh có tới, còn đưa một cọc ngân phiếu năm trăm lượng bạc đến nói là tiền lợi nhuận hai tháng, xem ta này? Tí nữa đã quên!" Nói xong, Liên Kiều chạy nhanh vào phòng lấy ngân phiếu đi ra.

Tôn tiên sinh cũng là một người thành thật, nhớ rất rõ ngày đưa đến lợi nhuận, hơn nữa Vô Ưu đã đi đến xưởng chế được hai lần, các khoản mục cũng nhớ rất rõ ràng, quả thật là một người hợp tác làm ăn tốt lắm. Sau đó, Vô Ưu nhanh hỏi tiếp: "Vậy Tôn tiên sinh có nói gì không?"

"Tôn tiên sinh nói chuyện mua bán ở xưởng chế được rất tốt, nói là muốn gặp nhị tiểu thư để thương lượng một chút xem năm nay có thể thuê thêm hai người không!" Liên Kiều cười cầm ngân phiếu trong tay đưa cho Vô Ưu nhìn.

"Còn nói gì nữa không?" Vô Ưu nhận lấy ngân phiếu, cúi đầu vừa thấy, quả thật là một xấp ngân phiếu năm trăm lượng bạc.

"À..." Liên Kiều suy nghĩ nửa ngày, sau đó mới lắc lắc đầu. "Dường như không có! Chỉ cầm theo hai hộp điểm tâm và mấy hộp trái cây tặng cho lão thái thái và đại nãi nãi thôi."

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi cúi đầu nghĩ: Sao lại thế này? Theo thông thường nói không phải là như vậy chứ? Sau khi được đó bán đi các phu nhân và tiểu thư ăn xong khẳng định sẽ tiêu chảy không ngừng, đến lúc đó sẽ tìm đến hiệu thuốc, hiệu thuốc sẽ tìm Tôn tiên sinh, nếu Tôn tiên sinh tự xử lý không xong đương nhiên sẽ tìm đến nơi nàng, nhưng tại sao bây giờ một ít tin tức cũng không có? Chẳng lẽ do Liên Kiều không cẩn thận quên cầm được đến hiệu thuốc sao?

Sau đó, Vô Ưu liền hỏi Liên Kiều. "Đúng rồi, lúc đi ta đưa cho người hai mươi hộp được kia người không đưa đến hiệu thuốc à?"

Nghe nói như thế, Liên Kiều rót một ly trà nhanh trả lời: "Nhị tiểu thư nếu ngài không nhắc tới thì nô tì cũng quên mất, được đó nô tì để trong nhà kho, nô tì không dám đưa đến các hiệu thuốc!"

Lời Liên Kiều nói khiến Vô Ưu thở phào nhẹ nhõm! May mắn là chưa đưa đi, bằng không bây giờ lại xảy ra phiền toái không nhỏ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại sao cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là nàng đã phân phó nàng ấy đưa đến hiệu thuốc rồi, tại sao nàng ấy lại không đưa? Còn nói không dám đưa? Cho nên lại hỏi tiếp: "Vì sao không dám đưa?"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Gieo gió gặt bão

Liên Kiều đưa một ly trà nóng tới cho Vô Ưu, sau đó nói: "Hôm đó sau khi Nhị tiểu thư đi, Nhị nãi nãi vội tới chỗ Đại nãi nãi tặng đồ hơn nữa còn nói chuyện một lúc lâu, đúng lúc nô tỳ bỏ thuốc vào trong giỏ xách để sáng sớm ngày mai thì đưa qua cho tiệm thuốc, nhưng không ngờ bị Nhị nãi nãi bắt gặp, sau khi bà ta nghe được thuốc kia vừa bài độc vừa dưỡng nhan liền nhất định xin Đại nãi nãi hai hộp thuốc, Đại nãi nãi không thể không nể mặt nên cho bà ta hai hộp, nhưng chưa đến buổi tối Nhị nãi nãi và Dung tỷ liền bị đau bụng, đau đến mặt mũi trắng bệch, rốt cuộc đến nửa đêm mới một đại phu tới đây kê cho hai đơn thuốc uống vào mới coi như không sao!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mới vừa uống một hớp nước trà liền bị ho khan sặc sụa, một hớp nước trà do bị sặc nằng ói ở trên mặt đất!

"Nhị tiểu thư, người có sao không?" Liên Kiều thấy thế chạy nhanh đến vỗ lưng cho nàng.

"Khụ khụ..... Khụ khụ....." Sau khi ho khan hai tiếng, Vô Ưu liền khoát tay áo với Liên Kiều đang đứng sau lưng.

Liên Kiều đi tới trước mặt Vô Ưu, cười nói: "Nhị tiểu thư, người cũng cảm thấy thật buồn cười phải không? Ai bảo Nhị nãi nãi tiện nghi gì cũng chiếm? Nô tỳ vừa nói loại thuốc này là năm lượng bạc một hộp, bà ta lập tức hướng Đại nãi nãi xin xỏ. Ai biết thế nhưng ăn vào lại bị tiêu chảy cả một ngày, ha ha, ngay tiếp theo Dung tỷ cũng thế, người không thấy sắc mặt họ mấy ngày liền đều xanh xao vàng vọt đâu!" Nói xong, Liên Kiều lập tức xi cười, quả thật là cười chảy nước mắt. Dĩ nhiên, Vô Ưu cũng là dở khóc dở cười, thật không nghĩ đến thuốc kia lại có cách dùng như thế?

Sau đó, Liên Kiều còn nói: "Nô tỳ thấy Nhị nãi nãi và Dung tỷ uống thuốc kia lại bị như vậy, cho nên nô tỳ đã không dám đưa đến tiệm thuốc bán, vạn nhất nếu là có một chút sơ suất xướng chế được liệu của chúng ta chẳng phải là đập luôn tám bảng hay sao? Nhị tiểu thư, người nói nô tỳ làm như vậy có đúng hay không?"

"Người làm rất đúng, mấy ngày nay ta ở trong cung rất lo lắng về chuyện này!" Vô Ưu gật đầu một cái, coi như là khẳng định với Liên Kiều.

Nghe nói như thế, Liên Kiều cũng yên lòng, sau đó liền hỏi: "Nhị tiểu thư, loại thuốc kia có vấn đề gì ạ? Tại sao sau khi uống xong lại bị đau bụng chứ?"

Chuyện tình về thuốc này Vô Ưu không có nói cho Liên Kiều biết, cho nên Liên Kiều cũng không biết, hiện tại nếu nguy cấp đã qua, lại càng không cần thiết nói cho nàng biết, cho nên chỉ là hời hợt nói: "Ta có tăng thêm trong thuốc kia một vị dược liệu không tốt, cho nên thuốc kia nhất thiết là không thể uống, một lát người liền ném vào trong phòng bếp đốt đi!"

"Vâng" Liên Kiều ngay sau đó liền gật đầu.

"Ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát, người đi ra ngoài trước đi!" Vô Ưu lại uống hai hớp trà xong mới nói.

"Dạ." Sau đó, Liên Kiều liền lui ra ngoài.

Sau khi Liên Kiều rời đi, Vô Ưu thấy hơi mệt mỏi nên nằm ở trên giường, mặc dù có chút buồn ngủ, nhưng mà nhắm mắt lại cũng là không ngủ được, trước mắt cứ hiện ra một bóng dáng cao to màu đen. Uy vũ đại tướng quân? Thẩm Quân? Vô Ưu luôn luôn trầm tĩnh cũng bị khuấy động! Nàng lật người, mở mắt ra, nhìn giường gỗ khắc hoa Hồng, cái bóng dáng màu đen ở trong đầu vẫn không thể xóa đi được!

Nhớ ngày ấy hẳn đối với Quận chúa Liên gia đời đời hiển hách, xinh đẹp như hoa ngọc cũng không chịu cưới, hẳn sẽ tâm cam tình nguyện cưới mình sao? Thật ra thì cũng chưa nói tới có nguyện ý hay không, thật ra thì hẳn căn bản cũng không biết trên đời này còn có một người như nàng. Mặc dù đã nhiều lần gặp mặt, nhưng mà ở trước mặt hẳn nàng đều ăn mặc nam trang, hẳn vốn không biết mình là một nữ nhân! Lần này là Hoàng thượng ban hôn, cho nên hẳn không thể không đồng ý, Vô Ưu cũng có thể nhìn ra được hẳn là một người tâm cao khí ngạo, có lẽ nàng cũng khó có thể lọt vào mắt hắn, nhưng mà nói chuyện thôi cũng được rồi, có phải về sau mình và hắn có thể sống với nhau qua ngày hay không? Hơn nữa hẳn còn là một võ tướng, nghe nói lần trước vừa đi biên quan chính là phải đi ba năm, lần này đi cũng phải nửa năm? Cho nên ngày ngày chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, như vậy thì việc sống chung với nhau cũng không quá khó khăn chứ?

Suy nghĩ trong chốc lát, mí mắt của Vô Ưu có chút mở không nổi, khi nàng rốt cuộc không mở nổi hai mắt nữa, trước mắt bỗng nhiên lại hiện ra hôm đó có một ly trà hướng trước mặt của nàng bay tới, bỗng nhiên có một bàn tay nhanh chóng chụp kịp cái ly trà đó.....

Sau đó không lâu, mới vừa ở trên giường nghỉ ngơi một chút, Chu thị liền bảo Bình nhi gọi Vô Ưu qua phòng của bà để nói chuyện, dù sao hôn sự của nàng là một chuyện lớn, hơn nữa bây giờ là do Hoàng thượng ban hôn, đối phương lại là một người danh tiếng hiển hách, hơn nữa con rể cũng là một người vừa có tài vừa có đức, đáng đáp lại tốt, vẫn vì chuyện hôn sự của Vô Ưu mà buồn rầu mấy năm nay, giờ phút này Chu thị thật là người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, ở trong phòng cùng Tổng ma ma nói chuyện hơn nửa ngày, còn không có chút mệt mỏi, lại gọi Vô Ưu nhanh tới đây!

"Con thỉnh an nương!" Sau khi đi vào việc đầu tiên Vô Ưu làm là khề nhún người hành lễ.

"Miễn, miễn, nhanh ngồi xuống đi, biết con mệt mỏi, muốn cho con ngủ thêm một lát nữa, nhưng nương thật sự là không nhịn được, vẫn là kêu con lại đây tính toán hôn sự của con một chút!" Chu thị cười lời kéo tay của nữ nhi ngồi ở bên cạnh mình.

Nghe nói như thế, Vô Ưu liếc mắt nhìn Tổng ma ma ở bên cạnh, biết họ chắc chắn đã bàn bạc chuyện này hồi lâu rồi, cho nên chỉ là hơi cười cười, nói: "Tất cả đều do nương làm chủ là được!"

Nghe vậy, Chu thị cũng giận trách nói: "Cũng không thể mọi chuyện đều là do nương làm chủ được? Nương muốn hỏi con là con thích trăm cái vòng tay như thế nào? Thích thêm gì trên đồ cưới? Còn muốn nha hoàn hồi môn nào đi theo con? Vẫn nên chọn người con thích mới được!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Trâm cài vòng tay mạ vàng là được rồi, cũng không cần quá xa hoa, về phần đồ cưới nhờ tú nương chọn loại nào đẹp mắt là tốt, còn về phần nha hoàn hồi môn. Ngược lại con thật ra muốn mang Liên Kiều gả đi, nàng đầu tiên là hầu hạ tỷ tỷ, sau khi tỷ tỷ vào cùng lại đi theo con...con và Liên Kiều cũng coi như cùng nhau lớn lên, những năm này thật đúng là chưa từng tách ra, cũng không biết ý tứ Liên Kiều như thế nào?" Nói xong, Vô Ưu liền đảo mắt nhìn Liên Kiều đi theo vào trong phòng.

Liên Kiều nghe được lời Vô Ưu nói, vội vàng tỏ thái độ nói: "Nhị tiểu thư sao người lại nói như vậy? Nô tỳ từ nhỏ liền theo người và Đại tiểu thư, bây giờ Đại tiểu thư đã vào cung, Liên Kiều không thể đi theo, người phải gả ra ngoài Liên Kiều đương nhiên là muốn đi theo người rồi, kính xin Đại nãi nãi thành toàn!" Nói xong, liền quỳ xuống trước mặt Chu thị.

Thấy Liên Kiều đột nhiên quỳ trên mặt đất, Chu thị vội vàng nói: "Thế này là thế nào? Nhị tỷ cũng chỉ là hỏi ý tứ của người thôi mà, nhanh đỡ nàng dậy!" Tổng ma ma ở bên cạnh vội vàng chạy tới nâng Liên Kiều lên, cười nói: "Con bé này, quỳ cái gì mà quỳ? Đại nãi nãi tất nhiên sẽ không tách người và Nhị tỷ ra, về sau đi theo Nhị tỷ vô luận tới nơi nào chỉ cần một lòng vì chủ tử là được!"

"Vâng." Liên Kiều vội vàng gật đầu một cái, còn Vô Ưu hướng về phía Liên Kiều cười cười. "Nhìn người kia? Còn khóc nữa? Người cho rằng ta thật đành lòng bỏ người lại sao?"

"Vậy còn thiếu ba nha đầu nữa?" Tổng ma ma cười nói.

Lúc này Vô Ưu nhìn Bình nhi ở bên cạnh, nói: "Kể từ khi Ngọc Trúc đến làm ở điền trang của ta, ta thấy nàng là một người đôn hậu thật thà, cho nên nếu như nàng nguyện ý, ta thật cũng muốn mang nàng theo!"

Nghe lời này, Bình nhi vội vàng gật đầu nói: "Ngọc Trúc tất nhiên là nguyện ý, Nhị tỷ người không biết, đứa bé kia hết sức bội phục người, bây giờ suốt ngày đều cầm một quyển sách thuốc đọc tới đọc lui, la hét là phải trở thành một Nữ đại phu giống như người!"

Vô Ưu cười gật đầu một cái. "Vậy thì tốt, Ngọc Trúc này nữa là thêm được một người!"

"Vậy vẫn còn hai người nữa!" Tổng ma ma đưa ra hai đầu ngón tay.

Sau đó, Vô Ưu nói với Chu thị: "Nương, con thấy nhà chúng ta cũng không có nha đầu thích hợp, hơn nữa những nha đầu kia đều từng hầu hạ chủ tử, con dẫn theo người nào đi thì chủ tử đó cũng không bằng lòng, nha đầu cũng không nguyện ý, cho nên con nghĩ không bằng để cho Tổng ma ma mua hai cái nha đầu ở bên ngoài đi?"

Nghe Vô Ưu đề nghị, Chu thị gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại nói với Tổng ma ma: "Tổng ma ma, sáng sớm ngày mai ta sẽ cho người đi theo Hưng Nhi đến người môi giới buôn người mua hai nha đầu, nhớ là chọn người số tuổi không nên quá nhỏ, nhưng cũng không cần quá lớn, làm việc cẩn thận, tốn thêm mấy lượng bạc cũng không quan trọng!"

"Sáng sớm ngày mai lão nô sẽ đi." Tổng ma ma vội vàng nói.

"Ừ." Chu thị gật đầu một cái, sau đó nói: "Về phần nha hoàn bồi theo, nương nghĩ không bằng sẽ để cho Hưng Nhi và Bình Nhi theo con gả đi!"

Nghe nói như thế, Bình nhi cả kinh! Quay đầu liền đối với Chu thị nói: "Đại nãi nãi, nô tỳ đi, ngài làm sao có thể làm? Nô tỳ không yên lòng a! Nô tỳ nhưng đi theo ngài cả đời."

"Thật không ổn!" Vô Ưu cũng vội vàng nói.

Chu thị cũng là nhũ mầy nói: "Thật ra thì Bình nhi đi theo nương cả đời, nương tự nhiên cũng không bỏ được nàng, nhưng nương suy nghĩ nửa ngày, con nghĩ coi trong nhà nha hoàn có thể bồi con gả đi cũng chỉ có hai người bọn họ. Mặc dù nhà chúng ta còn mấy người nữa, nhưng những người đó cũng không an toàn, dù là nói chuyện hay làm việc đều không nhanh nhẹn, hơn nữa con gả cũng không phải là nhà bình thường, để con đi theo người ta gả qua như vậy nương làm sao mà yên tâm cho được đây?" Nói xong, đôi mắt Chu thị đỏ hoe, trong con mắt tràn đầy nỗi buồn và lo lắng cho nữ nhi.

Vành mắt Chu thị đỏ lên, Vô Ưu cũng không nhận được có chút đau lòng. Những năm gần đây, mặc dù Chu thị bị bệnh, không chăm sóc mình chu đáo, nhưng trái tim người mẹ của bà ấy luôn luôn đầy ắp yêu thương, luôn lo lắng vì mình, hơn nữa tính cách của bà lại mềm yếu, có mình ở bên cạnh có thể thay bà giải quyết mọi chuyện, nếu mình không ở bên cạnh bà rồi, thật không biết về sau bà sẽ như thế nào, cho nên dù như thế nào nàng nhất quyết cũng sẽ không dẫn Bình nhi và Hưng nhi đi, mấy người Tổng ma ma, Bình nhi và Hưng nhi này là người bên cạnh đáng tin tưởng nhất, lúc không có mình ở đây cũng có người chiếu cố bà tốt một chút! Cho nên, sau một khắc, Vô Ưu không nhận được, trên mặt nặn ra một nụ cười, nói: "Nương, lần này nữ nhi đi, có Bình nhi ở bên cạnh chăm sóc cho nương, con mới yên tâm được, hơn nữa phụ thân một khắc cũng không thể rời bỏ Hưng nhi, bọn họ tuyệt đối không thể rời khỏi Tiết gia!"

Hưng nhi vẫn luôn đi theo Tiết Kim Văn, cũng là người đắc lực nhất bên cạnh ông ta, để cho Vô Ưu dẫn hần theo đến Thẩm gia quả thật cũng có chút không ổn, cho nên Chu thị rất là phiền não, nói: "Vậy nên làm thế nào? Thời gian quá gấp thật là tìm không ra người thích hợp!"

Đang lúc Chu thị và Vô Ưu nghĩ mãi không ra cách, Tổng ma ma ở bên cạnh chợt cười nói: "Đại nãi nãi, Nhị tỷ, lão nô ngược lại có một biện pháp, cũng không biết có thể làm được hay không?"

"Có biện pháp gì người nói thử coi, ý kiến của người nhất định là dùng được!" Chu thị quay đầu lại nói với Tổng ma ma. Dù sao Tổng ma ma là một người có tuổi, trước kia lại ở Chu gia là một đại gia tộc nhiều năm, cũng là người từng trải việc đời, ý tưởng và việc làm của bà luôn luôn thích hợp.

Sau đó, Tổng ma ma nói với Bình nhi: "Mấy ngày trước đây không phải ngươi nói nói muốn cho Vượng Nhi cưới một nàng dâu sao?"

Nghe nói như thế, Bình nhi vội vàng quay đầu nói với Chu thị: "Đại nãi nãi, nô tỳ và Hưng nhi cảm thấy Vượng Nhi càng ngày càng lớn, cũng tới lúc nên thương lượng chuyện đính hôn, nô tỳ và Hưng nhi nhìn khuê nữ Lưu gia khuê nữ trên phố không tệ, hơn nữa Vượng Nhi cũng hết sức vừa ý, mấy ngày nay muốn trở về bẩm báo Đại nãi nãi và Đại gia qua bên kia cầu hôn!"

"Khuê nữ Lưu gia? Bộ dáng như thế nào? Làm việc như thế nào? Gia thế thì thế nào?" Chu thị hỏi.

Tổng ma ma xen vào nói: "Đại nãi nãi, khuê nữ Lưu gia này lão nô từng thấy qua, bộ dáng rất tốt, làm việc nhanh nhẹn, cần cù giỏi giang, Lưu gia mặc dù nghèo nhưng nhà người ta cũng biết an phận, rất xứng đôi với Vượng Nhi!"

"Đã như vậy, đây là một chuyện vui, vậy thì nhanh cầu hôn mới được, cần gì nói với ta một tiếng, mọi chuyện đã có ta và Đại gia giúp đỡ cho các ngươi!" Chu thị cười nói.

"Tạ nãi nãi!" Bình nhi cười khẽ nhún người hành lễ tạ ơn.

Tiếp, Tổng ma ma cười hỏi Vô Ưu: "Nhị tỳ, người cảm thấy mấy ngày nay Vượng Nhi ở thôn trang làm việc như thế nào?"

Thật ra thì, mới vừa nghe được Tổng ma ma hỏi Bình nhi, Vô Ưu cũng nghe ra ý tứ của Tổng ma ma, thật ra thì mới vừa rồi trong đầu của nàng chợt lóe ra bóng dáng Vượng Nhi, cảm thấy là một ý kiến hay, cho nên liền nói: "Vượng Nhi dĩ nhiên là một người có năng lực, nếu lại có thêm một nàng dâu cần cù siêng năng nữa thì càng tốt, chỉ cần như vậy thôi, về sau đều ta có thể sử dụng được!"

Nghe lời Vô Ưu nói, Tổng ma ma cười nói: "Đại nãi nãi, như vậy không phải có sẵn nha hoàn bồi theo sao?"

Cùng lúc này Chu thị vội vàng vỗ vỗ đầu, vui mừng nói: "Nếu không có ngươi nói ra chuyện này thì ta làm sao mà nghĩ tới đây? Năng lực của Vượng Nhi tất nhiên không cần phải nói rồi, mặc dù tuổi không lớn lắm, tuy nhiên hẳn làm việc rất tốt, quan trọng nhất hẳn là người chắc chắn, cái gì cũng không quan trọng bằng lòng trung thành đối với chủ tử. Nhưng mà rốt cuộc hẳn có nguyện ý theo Vô Ưu gả đi hay không, hay là nên hỏi hẳn trước một tiếng xem sao!"

Bình nhi ở bên cạnh nghe như rơi vào trong sương mù rồi, đây thật là chuyện nàng cũng không dám nghĩ đến, phải biết rằng Nhị tiểu thư gả qua chính là An Định hầu phủ, mặc dù vị hôn phu của Nhị tiểu thư không có kế tục tước vị, nhưng cô gia là người có chức quan, trong tay có binh quyền, còn hơn hẳn so với người kế tục tước vị kia, từ trước tới giờ nha hoàn bồi theo của phu nhân cũng đều là Quan gia, về sau có biết bao là vinh quang, tốt hơn ở Tiết gia nhiều lắm, hơn nữa Ngọc Trúc cũng đi qua, đến lúc đó huynh muội bọn họ hai người cũng có thể đề mắt tới nhau, cho nên Bình nhi rất là mừng rỡ, vội vàng quý gối nói: "Đại nãi nãi, Vượng Nhi tuyệt đối sẽ nguyện ý, nhưng mà không biết Vượng Nhi tu luyện phúc khí ở đâu mà có thể làm nha hoàn bồi theo của Nhị tiểu thư, nô tỳ và Hưng nhi cũng không biết nên nói cái gì cho phải?"

"Được rồi, ngươi là người bên cạnh Đại nãi nãi, có chuyện gì tốt dĩ nhiên Đại nãi nãi sẽ nghĩ tới các ngươi đầu tiên, chỉ cần về sau trung thành đối với Đại nãi nãi và Nhị tỳ, hảo hảo làm việc là được rồi!" Tổng ma ma ở một bên kéo Bình nhi.

"Đúng vậy, vậy không bằng liền rèn sắt khi còn nóng, một lát ngươi liền cùng Hưng nhi mang theo đồ đi Lưu gia định hôn sự xuống là được, tốt nhất là để cho bọn họ thành thân sớm đi, không tới mấy ngày nữa Đại Tướng quân phải trở về kinh, hôm đó không phải công công tới truyền chỉ nói ý tứ của thánh thượng là để cho Vô Ưu và Đại Tướng quân sớm ngày thành thân sao? Ta thấy cũng không lâu nữa đâu!" Chu thị nói.

"Dạ, chờ Hưng nhi trở lại nô tỳ liền cùng hẳn đi Lưu gia cầu hôn. Vốn là chúng ta còn chần chờ chỉ sợ Lưu gia không chịu, nhìn gia cảnh nhà nô tỳ cũng không khá, nếu có thể đi An Định hầu làm nha hoàn bồi theo, nô tỳ thấy tuyệt đối Lưu gia sẽ nguyện ý rồi!" Bình nhi vui mừng nói.

"Ngươi đi xuống chuẩn bị đi!" Chu thị hướng về phía Bình nhi khoát tay áo, Bình nhi liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi Bình nhi đi, Chu thị thở dài nói: "Ài, suy nghĩ một chút Bình nhi từ nhỏ đi theo ta, cũng không có mấy ngày tốt lành, lần này có thể làm cho người thân của nàng có một nơi để đi cũng không uổng công nàng tận tâm tận lực mấy năm nay phục vụ ta rồi!"

Vô Ưu biết Chu thị còn đang canh cánh trong lòng những ngày gian khổ trước đây, nàng chỉ phải khuyên nhủ: "Nương, cuộc sống sau này càng ngày sẽ càng tốt, người cũng đừng nhớ tới chuyện trước kia nữa!"

"Ừ." Chu thị đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của Vô Ưu, hé miệng mà cười cười.

Sau đó, Chu thị và Vô Ưu cùng với Tổng ma ma lại nói khá nhiều về chuyện hôn sự này, nói một hồi lâu, Vô Ưu chỉ cảm thấy nhức đầu, ở trong lòng cảm khái: ở cổ đại kết hôn thật quá phức tạp! Thế nào nơi này không có du ngoạn kết hôn đây? Nếu như hai người có thể cưỡi ngựa làm bạn đi khắp núi non thơ mộng này thì thật là tốt bao nhiêu! Nhưng mà điều này cũng không phải là một ý tưởng thiết thực, cái thời đại này là nơi thế nào chứ, nếu quả thật như vậy còn không cho người cười rằng rơi đầy đất chứ? Hơn nữa nàng cũng không tìm được một người nam tử không chịu nhiều trói buộc như vậy.

.....

An Định hầu phủ

Sau giữa trưa ngày hôm đó, hầu hạ Thẩm Trần ngủ xong, Diêu thị liền dẫn Xuân Hoa ra cửa, một đường hướng phòng Trầm lão phu nhân đi tới.

"Đại nãi nãi, thật là không có nghĩ đến Nhị gia nhà chúng ta cuối cùng cũng chỉ là cưới một tiểu thư của quan Lục Phẩm chủ sự!" Xuân Hoa đi theo sau

lưng Diêu thị nói.

Diêu thị vừa đi vừa nói: "Ai biết tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên hạ chỉ chỉ hôn như vậy đây, ta thấy trong lòng Lão phu nhân cũng không thích."

"Lão phu nhân không hài lòng, nhưng đó hợp với lòng của nãi nãi nha! Nhị gia cưới một cô dâu nhà mẹ đẻ không tiền không thế, Lão phu nhân cũng không để ở trong mắt, về sau cái nhà này còn không phải là do Đại nãi nãi định đoạt hay sao!" Xuân Hoa ở sau lưng Diêu thị nịnh nọt.

Nghe nói như thế, đuôi lông mày Diêu thị khẽ cong, khoe miệng hướng lên bĩu một cái, hơi mỉm cười nói: "Thật ra thì không tiền không thế thì thế nào đây? Về sau đi theo Nhị gia còn không phải là làm phu nhân Đại Tướng quân hay sao? Về sau ở trong nhà này, chỉ cần nàng chịu tôn kính đại tâu là ta đây, đang hoàng nghe lời, ta dĩ nhiên là sẽ không làm khó nàng!"

"Xuất thân từ gia tộc nhỏ, nàng cũng không làm được cái gì lớn, lần này Đại nãi nãi có thể thoát mái rồi!" Xuân Hoa cười nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị giương cằm lên, nói: "Hi vọng như thế!"

Trong khi đang nói chuyện, Diêu thị và Xuân Hoa cũng đã tới viện của Trầm lão phu nhân ở, vào phòng, một luồng khí nóng đập vào mặt, chỉ thấy Trầm lão phu nhân đang ngồi ở trên giường gạch uống trà cắn hạt dưa, Diêu thị liền khẽ nhún người hành lễ, cười nói: "Xin thỉnh an Lão phu nhân!"

Nhìn thấy người đến là Diêu thị, Trầm lão phu nhân nói: "Người đã đến rồi, Trần nhi nghỉ trưa rồi hả?"

Lúc này, nha đầu Song Hỷ ở bên cạnh Trầm lão phu nhân đã đặt một tấm nệm để ngồi đặt ở sau lưng Diêu thị, Diêu thị ngồi xuống, sau đó cười nói: "Đã ngủ rồi ạ!"

"Ừ." Trầm lão phu nhân gật đầu một cái, sau đó nói: "Gần đây ta nhìn thấy Trần nhi mập hơn so với trước kia một chút, người cũng hoạt bát vui vẻ, tâm tình cũng tốt lắm!"

Nói đến trọng phu, thần thái Diêu thị sáng láng. "Đúng ạ! Bây giờ Đại gia ăn lượng cơm cũng tăng lên, cũng thích nói giỡn rồi, khỏe một chút sẽ để cho con đỡ đi dạo trong vườn hoa đi một chút!"

"Được như vậy xem ra tên tiểu đại phu kia thật đúng là một thần y, trước kia mời nhiều n đại phu đều nói không chữa được! Mặc dù không thể khôi phục như trước kia, nhưng mà dù sao cũng có thể đi lên mười mấy bước, ta nghĩ về sau nếu nghỉ ngơi nhiều khẳng định còn có thể chuyển biến tốt hơn nữa!" Trầm lão phu nhân nói.

"Nàng dâu cũng nghĩ như vậy. Chỉ là tên tiểu đại phu kia lâu rồi không thấy tới, lần trước sau khi tới cũng không chịu lưu lại một cái địa chỉ, nếu là có chuyện lần sau còn không biết đi nơi nào tìm hần!" Diêu thị cau mày nói.

Trầm lão phu nhân ngửa đầu suy nghĩ một chút, nói: "Một số người có tài không muốn để lại chút dấu vết nào, lại nói là có chút cổ quái, đây cũng là chuyện bình thường thường! Đúng rồi, tên tiểu đại phu kia không phải là Tàn Hiến giới thiệu tới sao? Về sau Trần nhi có chuyện thì đi tìm Tàn Hiến liên lạc với hần là được rồi!"

"Con cũng nghĩ như vậy." Diêu thị gật đầu một cái, sau đó còn nói: "Đúng rồi, hôm qua người con phái đi nghe ngóng tin Tiết gia Nhị tiểu thư đã trở lại!"

"Như thế nào?" Nghe nói như thế, về mặt Trầm lão phu nhân lập tức nghiêm túc, có thể nhìn ra được bà cực kỳ để ý chuyện này.

Thấy về mặt Trầm lão phu nhân có chút gấp gáp, Diêu thị vội vàng trả lời: "Người được phái đi trở về bẩm báo rằng Tiết gia là thư hương môn đệ nhiều đời, chỉ là không có người nào làm quan lớn, cho nên gia cảnh cũng liên tục suy tàn xuống, phụ thân của Tiết gia Nhị tiểu thư là Lại bộ chủ sự."

"Lại bộ chủ sự? Vậy cũng là một quan ngũ phẩm lục phẩm chứ?" Trầm lão phu nhân vừa nghe liền nhíu mày.

"Là một quan Lục Phẩm!" Diêu thị trả lời. Thấy lão phu nhân không nói, nàng ta nói tiếp: "Tuy nói Tiết gia này chỉ là một nhà bình thường, nhưng cũng là một nhà trong sạch, đúng rồi, Đại tiểu thư nhà bọn họ làm nữ quan trong cung, là một Lục Phẩm tì ký!"

"Hả?" Nghe nói như thế, Trầm lão phu nhân tròn mắt nhíu lại. Bởi vì nữ nhi của Trầm lão phu nhân là phi tần bên cạnh Hoàng đế, cho nên vừa nhắc tới cung trong cung có quan hệ, bà đều rất lưu ý!

"Chỉ là vị Nhị tiểu thư này....." Sau khi nói đến đây, lời nói Diêu thị bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn Trầm lão phu nhân, hình như có chút khó giải bày.

Nhìn ra Diêu thị hình như muốn nói lại thôi, Trầm lão phu nhân biết nhất định là có duyên cớ rồi, cho nên liền nói: "Có cái gì mà không thể nói với ta? Cứ việc nói lời thật đi!"

Nghe nói như thế, Diêu thị cúi đầu, sau đó nói: "Chỉ là danh tiếng vị Tiết gia Nhị tiểu thư này không dễ nghe!"

"Thế nào lại không dễ nghe?" Trầm lão phu nhân trầm giọng hỏi.

"Nói là đã từng bị chứng động kinh bị người từ hôn qua, đúng rồi, giống như nói đối phương chính là Tàn Hiến Tàn đại nhân!" Diêu thị trả lời.

"Tàn Hiến?" Nghe nói như thế, Trầm lão phu nhân ngược lại có một tia kinh ngạc.

"Nghe nói là chuyện trước khi Tần đại nhân cưới Uất Trì gia tiểu thư, còn có là được..... Là được....."

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81-1: Bóng đêm kiêu diễm

"Có chuyện gì? Hôm nay ngươi bị làm sao mà nói chuyện cứ ấp a ấp úng như vậy? Thường ngày ngươi nói chuyện với ta rất lưu loát cơ mà!" Trầm lão phu nhân không nhịn được nói.

Nghe được bà bà giận trách, Diêu thị vội vàng nói: "Nghe nói vị nhị tiểu thư này và chất tử nhà mẹ Nhị nương của nàng thật giống như có chút không rõ ràng lắm!"

Nghe nói như thế, sắc mặt của Trầm lão phu nhân càng thêm khó coi, thấy thế, Diêu thị vội vàng nói: "Dù sao những điều này đều là lời đồn ở trên đường phố, đến cùng có phải có chuyện đó thật hay không cũng không biết!"

Một hồi lâu sau, Trầm lão phu nhân giận đến nổi võ mạnh xuống cái bàn nhỏ trên giường, mang theo tức giận nói: "Nói đến Quân nhi lúc nào nó cũng không làm cho ta bớt lo, lần trước hôn sự với Hòa Ngọc Quận chúa thật là tốt, ngọc Quận chúa muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, nàng ấy cũng hết lòng với Quân nhi, khăng khăng một mực, nhưng chính nó lại không muốn. Lần này lại là ó, Thánh thượng hạ chỉ gả, làm sao có thể vẫn hỏi? Cố tình lại tìm cho Quân nhi một người như vậy! Ai, bây giờ nên làm thế nào đây?"

Thấy bà bà tức giận, Diêu thị mau tới trước rót một ly trà đưa tới trước mặt, nói: "Lão phu nhân, người phải bảo trọng thân thể, đừng vì chuyện này mà tức giận!"

"Ngươi nói ta có thể không nổi giận sao? Nếu là một cô nương trong sạch, trong nhà nghèo hay giàu cũng đều không có vấn đề gì, nhưng bây giờ....." Trầm lão phu nhân không nói được nữa.

Diêu thị chỉ đành phải cười theo nói: "Nếu như Lão phu nhân không muốn nhưng dù thế nào thì đây cũng là ý chỉ của Hoàng thượng, tuyệt đối không có khả năng thu lại thánh chỉ, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể nhắm mắt chuẩn bị cho cưới người vào phủ mới phải!"

Sau đó, Trầm lão phu nhân nhận lấy ly trà trong tay Diêu thị, cúi đầu uống một hớp, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, sau đó liền vung tay lên lệnh tất cả nha đầu bên cạnh đi xuống. Thấy lão phu nhân cho mọi người lui hết, Diêu thị biết chắc có chuyện riêng muốn nói với mình, cho nên liền ngồi xuống ở cạnh giường đất. Nhỏ giọng nói: "Lão phu nhân còn có chuyện gì muốn nói với nàng dâu phải không?"

Chỉ nghe Trầm lão phu nhân lại thở dài một cái. "Ai, lần này dù cưới ai vào cửa đi nữa cũng không cần gấp, nhiều nhất chúng ta cho nàng một chỗ ở, một miếng cơm ăn thôi! Thế nhưng lần này Hoàng thượng lại đặt nhà chúng ta ở trên nước sôi lửa bỏng!"

"Lời này là có ý gì ạ?" Diêu thị vừa nghe liền nhíu mày.

Sau đó Trầm lão phu nhân nói: "Trong cung người nào không biết trưởng công chúa Bích Hồ và Hoàng thái hậu bất hòa? Sau lưng Thái hậu là một đám người nhà mẹ của bà ta, mà từ trước tới giờ trưởng công chúa Bích Hồ lại giúp đỡ Hoàng thượng, kể từ lúc Hoàng thượng còn nhỏ lên ngôi về sau nhà mẹ của Thái hậu vẫn là nhất tộc cầm giữ triều chính, lúc nhỏ Hoàng thượng không thể làm gì, đợi đến khi Hoàng thượng trưởng thành thì vẫn luôn bất mãn với ngoại thích, cho nên những năm qua Hoàng thượng vẫn luôn âm thầm tranh đấu cùng nhất tộc của Thái hậu, trưởng công chúa Bích Hồ và phò mã đều giúp đỡ Hoàng thượng, nhưng dù sao Thái hậu cũng là mẹ ruột của Hoàng thượng, hơn nữa nhất tộc của Thái hậu ở trong triều nhiều năm như vậy cũng là ăn sâu bén rễ, cho nên chỉ là duy trì hòa bình ở ngoài mặt mà thôi. Dù sao Hoàng thượng cũng là ruột thịt của Thái hậu, Thái hậu không thể làm gì Hoàng thượng, nhưng vị trưởng công chúa Bích Hồ này cũng không phải bỏ ra từ bụng của Thái hậu, chẳng phải công chúa sẽ bị ảnh hưởng hay sao? Lần này nghe nói vị Tiết gia Nhị tiểu thư này là bởi vì chăm sóc trưởng công chúa Bích Hồ sinh con có công cho nên Trưởng công chúa mới thỉnh cầu Hoàng thượng tìm cho nàng một mối hôn sự tốt, không ngờ Hoàng thượng lại gả nàng ta đến nhà chúng ta, cho nên vị Tiết gia Nhị tiểu thư này cũng coi là chịu ân của trưởng công chúa, đây cũng là coi như là người của trưởng công chúa, mà nàng lại gả vào nhà chúng ta, ngươi nói Thái hậu về sau có thể không giận lây sang nhà chúng ta sao?"

Nghe nói như thế, Diêu thị không khỏi gật đầu một cái. "Không ngờ chuyện này lại phức tạp như thế? Nhưng mà người cũng không cần lo lắng nhiều, Thẩm gia chúng ta vẫn luôn trung thành đối với hoàng gia, lại nói Nhị gia cũng là người khiêm tốn, chỉ cần chúng ta tuân thủ quy củ, cũng không sợ đắc tội với Thái hậu bên kia!"

"Chuyện trên triều đình ngươi vẫn còn nhiều chuyện không hiểu, phải biết rằng bây giờ trong tay Quân nhi có chút binh quyền, điều này làm cho nhất tộc của Thái hậu kiêng kỵ. Ai! Bây giờ chỉ có thể là đi một bước rồi tính một bước thôi. Chỉ còn chưa tới mấy ngày nữa Quân nhi sẽ trở lại, hôn sự của nó ngươi cần phải đề ý nhiều hơn, ta đã già, thật là có nhiều chuyện cũng lực bất tòng tâm!" Trầm lão phu nhân nói.

"Trưởng tẩu như mẹ, chuyện này là đương nhiên, lão phu nhân yên tâm, tiếp thân nhất định sẽ xử lý thỏa đáng!" Diêu thị bảo đảm nói.

"Nhớ là chỉ cần không mất thể diện của Hầu phủ chúng ta là được rồi, không cần quá mức phô trương!" Trầm lão phu nhân căn dặn.

Nghe nói như thế, Diêu thị sững sốt một chút, bởi vì bình thường Trầm lão phu nhân rất đau Thảm Quân, vẫn luôn mong đợi hấn thành thân, trước đây từng nói qua chờ tới lúc Thảm Quân thành thân muốn như thế nào cũng được, vậy sao hôm nay bởi vì cưới nàng dâu không hài lòng ngay cả nhi tử cũng không đau? Cho nên, liền cười khan một tiếng, nói: "Lão phu nhân, như vậy có phải uất ức nhị đệ quá hay không?"

Trầm lão phu nhân nhắm mắt lại, sau đó nói: "Bởi vì Quân nhi cự tuyệt hôn sự với Hòa Ngọc Quận chúa, cho nên nhà chúng ta đã đắc tội với phủ Tàn Thừa Tướng, bởi vì chuyện này mà Tàn Thừa Tướng và Trầm lão phu nhân rất là mất hứng, đã sớm nhìn Quân nhi của chúng ta không vừa mắt, lần này Quân nhi đón dâu nhất định là trong lòng bọn họ tuyệt đối không thoải mái, cho nên không cần làm bọn họ nóng mặt, dù sao nhà bọn họ cũng là Tả Thừa Tướng, vừa hoàng thân quốc thích, bây giờ Thái hậu lại kiêng kỵ chúng ta, không biết sẽ cho chúng ta gắn cái tội danh gì trên đầu đầu, cho nên Quân nhi cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi một chút thôi, nhưng mà Quân nhi chưa bao giờ để ý đến điều này, lại nói hôn sự lần này với Tiết gia quả thật ta cũng không hài lòng, vậy thì tất cả chỉ cần có thể không quá phô trương là được, không cần tổ chức lớn!"

Nghe lời này, Diêu thị liền cười theo nói: "May mà Lão phu nhân suy tính chu toàn, thật sự thiệp thân không nghĩ được nhiều như vậy!"

Một câu nói đã chọc cười Trầm lão phu nhân: "Cái miệng người thật ngọt, người chính là quá thông minh nha!"

"Lão phu nhân đây là người khen thiệp thân sao?" Diêu thị cười theo nói.

"Người nói cái gì thì chính là cái đó đi!" Trầm lão phu nhân cười một tiếng.

Diêu thị cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Lão phu nhân, các loại sính lễ đồ dùng y phục đồ trang sức ngược lại cũng dễ lo liệu, chúng ta liền theo quy cách quan Tứ Phẩm thứ thê đặt mua là được, chỉ là không biết tân phòng phải an bài ở đâu ạ? Chuyện này còn cần Lão phu nhân bày vẽ!"

Nghe vậy, Trầm lão phu nhân cũng suy nghĩ một chút, mới nói: "Phía sau thư phòng Quân nhi không phải có một tiểu viện sao? Ta nhớ là trong viện kia cũng có ba gian chính phòng, còn có mấy gian nhà kê, mấy ngày này người nhanh tìm thợ thủ công tới đây sửa lại là được!"

"Vâng, bây giờ thiệp thân đi lo liệu mọi chuyện được không ạ?" Diêu thị nhận được chủ ý liền đứng lên nói.

Trầm lão phu nhân gật đầu một cái, ý bảo nàng có thể đi được rồi, Diêu thị liền lui xuống. Vừa ra khỏi cửa phòng của Trầm lão phu nhân, Xuân Hoa chờ ở bên ngoài cửa liền tươi cười tiến lên đón.

"Chúng ta đi tiểu viện ở phía sau thư phòng của Nhị gia xem một chút!" Diêu thị vừa nói vừa đi ra khỏi viện Trầm lão phu nhân.

"Cái tiểu viện kia vẫn luôn trống không, nãi nãi đi làm cái gì? Chẳng lẽ người muốn bố trí tân phòng của Nhị gia ở đó sao?" Xuân Hoa ở theo sát ở sau lưng Diêu thị hỏi.

"Là ý của Lão phu nhân." Diêu thị nói.

"Nô tỳ nhớ cái tiểu viện kia cũng chỉ có ba gian chính phòng và mấy gian nhà kê thôi mà, có phải hơi chật một chút hay không?" Bởi vì nơi Diêu thị ở là chính phòng của một viện lớn, hơn nữa còn có nhà kê ở hai bên đông tây các loại, viện cũng khá lớn hết sức sáng sủa.

"Đây là chủ ý của Lão phu nhân, ta nhân rồi không có việc gì đi tranh với nàng ta làm gì? Vốn tưởng rằng lần này Nhị gia thành thân nhất định chúng ta có thể vơ vét được không ít, cứ như vậy, sửa chữa và mua sắm đồ cũng đều có hạn, chúng ta cũng không có ăn được bao nhiêu!" Diêu thị rất tiếc hận nói.

Nghe nói như thế, Xuân Hoa nói: "Chẳng lẽ lần này Lão phu nhân không có ý định tổ chức lớn cho Nhị gia sao?"

"Tiết cô nương kia Lão nhân gia nhìn không vừa mắt, lại nói còn có chút chuyện trong triều đình xen lẫn ở bên trong, cho nên Lão phu nhân căn dặn chỉ cần có thể không mất mặt Hầu phủ của chúng ta là được!" Diêu thị nói.

Nghe vậy, Xuân Hoa liền nói tiếp: "Nãi nãi, như vậy cũng tốt, Nhị nãi nãi tương lai này còn chưa kịp đến cửa cũng đã không được sự chào đón của Lão phu nhân rồi, đến lúc đó làm sao có thể tranh giành với người đây? Cho nên về sau người không cần phải lo lắng cái nhà này là do Nhị nãi nãi đảm đương đây!"

Nói tới chỗ này, Diêu thị không khỏi thở dài một cái. Nói: "Một ngày nào đó Nhị gia cũng phải phân nhà ra ở riêng rồi, ta chỉ trông mấy năm này không muốn xảy ra chuyện gì rắc rối, trước có thể cho các thiếu gia tiểu thư tích góp từng tí một bao nhiêu liền tích góp bấy nhiêu, cuộc sống sau này của chúng ta mới không còn quá khổ sở!"

"Nãi nãi cũng không cần quá bận tâm, bây giờ Đại gia tuy không thể so với trước kia nhưng thân thể Đại gia càng ngày càng tốt, về sau nói không chừng còn sẽ mở mày mở mặt nữa đây!" Xuân Hoa khuyên lơn Diêu thị.

"Nói thì nói như thế, nhưng mà thân thể Đại gia người sao ta lại không biết? Chỉ cần về sau có thể đi lại giống như người thường là được rồi, ta cũng không mong đợi chàng nở mày nở mặt lần nữa, nếu như trở lại chiến trường, trái tim của ta không phải tan nát sao?". Diêu thị vừa nói chuyện vừa tràn đầy phiền muộn.

Trong lúc đang nói chuyện, Diêu thị dẫn theo Xuân Hoa đã tới bên trong tiểu viện, sau khi nhìn khắp nơi một cái, liền bảo Xuân Hoa truyền quản gia tới dọn dẹp sửa chữa như thế nào, sắp xếp dụng cụ đồ dùng như thế nào, lại sai người đưa hai thô sử nha đầu tới quét dọn mỗi ngày.....

.....

Đêm đen trùm xuống, vạn vật yên tĩnh, ngọn đèn dầu trong đông sương phòng của Thừa Càn điện vẫn sáng.

Một người mặc cung trang màu hồng, trên tay cầm cái khay chạm rỗng đi vào Thừa Càn điện, tiểu thái giám gác đêm giờ này đều ngủ gật rồi, nàng kia nhìn tiểu thái giám đang tựa vào trên tường nhắm mắt cười một tiếng, liền đi vào trong, lúc đi tới cửa đông sương phòng, đứng hầu ở cửa là một thái giám hơi lớn tuổi Thường Xuân thấy Tiết Nhu tới, liền tiến lên nhỏ giọng cười nói: "Tiết đại nhân, sao giờ này người mới đến ă? Hoàng thượng chờ người đã lâu rồi!"

Nghe vậy, Tiết Nhu dịu dàng cười một tiếng, cũng nhỏ giọng nói: "Tối sớm quá ta sợ bị người bắt gặp, cho nên đã tới muộn một chút!"

"Không cần gấp gáp! Lão nô biết hôm nay người phải làm nhiệm vụ, cho nên trước đó liền đuổi tất cả những người khác đi, lưu lại đều là người mình!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81-2: Bóng đêm kiều diễm (2)

Nghe nói như thế, Tiết Nhu không khỏi đỏ mặt! Dù sao, nàng và Hoàng thượng đều là len lút gặp nhau, những người biết chuyện này đều là mấy người thân cận của Hoàng thượng, nhưng mà nàng còn chưa quen vẫn có chút mắc cỡ. Thấy Tiết Nhu có chút ngượng ngùng, Thường Xuân liền cười chỉ vào chén canh màu vàng trên khay Tiết Nhu cầm trên tay, hỏi: "Người lại chuẩn bị đồ ăn ngon gì cho Hoàng thượng đây?"

"Là canh hạt sen nắm tuyết! Mấy ngày trước đây thấy môi Hoàng thượng hơi khô, nhất định là bốc hỏa, cho nên có ý hầm cái này!" Tiết Nhu nhìn chén canh trong khay cười một chút, nàng tốn hơn một canh giờ để hầm nó đây.

"Người nào nói chuyện ở bên ngoài đó?" Đúng vào lúc này, bên trong đông sương phòng chợt truyền ra một giọng nam mang theo uy nghiêm.

Hai người đứng ở cửa nói chuyện nghe được giọng nói này, Thường Xuân vội vàng vừa phát tay vừa hướng Tiết Nhu nói: "Hoàng thượng cho gọi rồi, nhanh đi đi!"

"Vâng." Tiết Nhu gật đầu một cái, sau đó liền tiến vào bên trong.

Khang đế ngồi phê duyệt tấu chương ở thư án ngẩng đầu nhìn Tiết Nhu đi vào, hần liền để bút son trong tay xuống, cười đứng lên. Tiết Nhu tiến tới trước thư án, bưng khay khom người muốn hành lễ, lại được Khang đế đưa tay nâng người dậy, nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc chỉ có nàng và trẫm thì không cần giữ lễ tiết sao?"

Tiết Nhu cười một tiếng, liền nói: "Thường Xuân Công Công nói Hoàng thượng đang đợi thiếp sao?"

"Trẫm không đợi nàng thì còn có thể đợi ai?" Khang đế đưa tay cung chiêu vuốt vuốt lỗ mũi xinh đẹp của Tiết Nhu.

Tiết Nhu đặt cái khay cầm trong tay lên trên thư án, vừa múc ra một chén canh nhỏ vừa cười trêu chọc nói: "Thiếp làm sao mà biết được? Người ta lại không biết hôm nay Hoàng thượng lại lật thẻ bài của vị nương nương nào đó!"

Nghe lời nói mang theo sự ghen tức, Khang đế cười, sau đó Tiết Nhu liền đưa một chén canh hạt sen nắm tuyết nóng hổi đến trước mặt Khang đế, Khang đế vừa đưa tay nhận vừa nói: "Hôm nay Trẫm lật là thẻ bài của Tiết phi nương nương!"

"Tiết phi? Trong cung có vị nương nương này sao? Chẳng lẽ là Hoàng thượng mới sắc phong hay sao?" Tiết Nhu có ý nghiêng đầu hỏi.

"Là mới vừa được sắc phong, còn chưa có cử hành đại điển sắc phong phi!" Khang đế cười.

"Hoàng thượng lại trêu chọc người ta, không thèm nghe người nói nữa đâu!" Tiết Nhu cảm thấy không có ý nghĩa, liền quệt miệng một cái, xoay người bước đi.

Đối mặt với tấm lưng mảnh mai này của Tiết Nhu, Khang đế hé miệng mà cười cười, sau đó liền đưa chén canh trong tay lên miệng, uống một hớp, liền có ý lớn tiếng thở dài nói: "Ừm, mùi vị thật thơm! Đây là canh hạt sen nắm tuyết trẫm uống được thơm nhất từ trước tới nay rồi, quả thật ngon hơn ngự trù của trẫm làm, xem ra sau này trẫm phải cách chức ngự trù cho về quê quá!"

Nghe nói như thế, Tiết Nhu nhin không được cười lên một tiếng! Lúc này, Khang đế đã di chuyển tới trước mặt nàng, thấy nụ cười ở trên mặt của nàng, nói: "Nàng cười rồi!"

"Nếu uống ngon, Hoàng thượng liền uống hết đi!" Tiết Nhu ngửa đầu nhìn Khang đế cao hơn nàng một cái đầu nói.

Cúi đầu nhìn canh hạt sen nắm tuyết trong chén, hần cười nói: "Còn nóng quá!" Tuy rằng là như thế nói, nhưng lại là ngửa đầu một hơi đem canh uống hết.

Thấy thế, Tiết Nhu vội vàng ngăn trở hẳn. "Ai, thật là nóng đấy!"

"Trẫm không phải đang thi hành mệnh lệnh của nàng sao?" Thấy nàng đoạt lấy cái chén trong tay hắn, để ở một bên trên thư án, Khang đế cười nói.

"Vì chàng chỉ hôn muội muội của thiếp gả cao, thiếp cho phép chàng chờ canh nguội một chút rồi uống!" Tiết Nhu nghịch ngợm nói.

"Nàng đã biết?" Nghe vậy, Khang đế hỏi.

"Vâng. Sáng sớm hôm nay Thường Xuân Công Công đã nói cho thiếp biết rồi!" Tiết Nhu gật đầu một cái.

Khang đế đưa tay nắm chặt eo Tiết Nhu, ôm nàng vào trong ngực của mình, nói: "Lần này may nhờ có Bích Hồ giúp một tay, bằng không trẫm thật đúng là khó tìm lý do để gả muội muội của nàng!"

"Ở chỗ Bích Hồ trưởng công chúa thiếp sẽ tự mình đi tạ ơn! Chỉ là cũng muốn cảm ơn Hoàng thượng, thật vất vả tìm cách để gả muội muội của thiếp đến một nơi tốt, thật là khó khăn cho chàng rồi!" Tiết Nhu ngửa đầu nhìn Khang đế đang nhìn mình.

"Nếu nàng biết chuyện này trẫm cũng không dễ dàng gì mới làm được, hao tâm tổn trí như vậy, ở chỗ Bích Hồ trưởng công chúa nàng tính toán đi tạ ơn, vậy nàng tính cảm tạ như thế nào với trẫm đây?" Khang đế kéo bàn tay trắng nõn của Tiết Nhu qua, đưa lên môi của mình, hôn một cái!

Nàng có thể cảm nhận được môi của hắn nóng rực, hai má lập tức đã nổi lên hai đóa Hồng Vân, ngượng ngùng nói: "Tối nay người ta hầm canh hơn một canh giờ, không phải là dùng để cảm tạ chàng sao?"

Nghe nói như thế, Khang đế nhìn lướt qua chén canh hạt sen nằm tuyết trước thư án, sau đó ghé vào bên mặt nàng cười nói: "Nhưng bây giờ trẫm không muốn ăn canh hạt sen nữa!"

"Vậy chàng muốn ăn cái gì? Chỉ cần chàng nói ra, thiếp lập tức đi làm cho Hoàng thượng!" Tiết Nhu vội vàng nói.

"Không cần làm, đều có sẵn!" Nói xong, Khang đế ngửi mùi thơm trên mái tóc của Tiết Nhu hít hà, đôi mắt hơi nhắm, lộ ra vẻ mặt hết sức thèm thuồng!

Lúc này, Tiết Nhu làm bộ như chán ghét đẩy Khang Đế ra, kêu lên: "Ghét! Người lại không có ý gì hay ho hết."

"Ta không ý gì tốt sao?" Bàn tay Khang đế cũng chụp tới, lại ôm nàng vào trong ngực, hơn nữa lần này hai cánh tay của hắn còn cứng hơn so với sắt thép, trong nháy mắt hơi thở mang đậm mùi nam tính liền hoàn toàn bao phủ Tiết Nhu!

"Chàng đang làm cái gì nha?" Tiết Nhu ở trong ngực Khang đế nhăn nhó hai cái.

Khang đế cũng lưu luyến hôn mấy cái ở trên mặt của nàng, sau đó chợt khom người lập tức bồng nàng lên! Cảm giác thân thể lập tức bay bổng lên, Tiết Nhu theo bản năng dùng hai cánh tay ôm lấy cổ của hắn, cảm giác trước mắt thoáng một cái, hình như trời đất quay cuồng rồi, nàng cũng không khỏi nhỏ giọng kêu ra tiếng!

"Trẫm đợi đã lâu rồi, nàng còn nhẫn tâm bắt trẫm tiếp tục chờ nữa sao?" Một đạo bóng dáng màu vàng sáng ôm trong ngực nhuyển ngọc ôn hương hướng phía giường hẹp đi tới.

Sau đó, chiếc rèm cửa màu vàng sáng trên giường lớn từ đàn điêu khắc Long Văn liền buông xuống, đầu tiên là một thân y phục màu hồng quả quyết tán loạn ở dưới giường, tiếp theo là một cái y phục màu vàng sáng xộc xệch để lên trên người mặc quần áo màu hồng quả quyết. Tiếp, bên trong rèm cửa màu vàng liền truyền ra từng tiếng rên rỉ nhỏ giọng của nữ nhân cùng với tiếng găm trầm thấp của nam nhân.....

Không biết qua bao lâu, đợi đến trắng sáng sao thưa, giống như cả vùng đất vạn vật đã ngủ say, bên trong rèm cửa hô hấp của nam tử và nữ nhân mới dần dần trở bình thường lại. Ở trên giường Từ đàn lớn, một nam tử trên người trần truồng ôm trong ngực một nữ nhân chỉ mặc áo yếm màu xanh lá, thân thể hai người quấn lấy nhau thật chặt, cái chân màu vàng che ở thân thể của bọn họ, cảm của hắn đặt trên cái trán sáng bóng của nữ nhân cọ cọ, hai người nhỏ giọng mềm mại nói chuyện với nhau.

"Cũng không biết muội muội của thiếp có thích hôn sự này không nữa? Nhưng mà Thẩm Quân Trầm đại tướng quân là người tốt nhất mà thiếp có thể tìm cho nàng rồi!" Tiết Nhu nằm ở trong ngực Khang đế nói.

Nghe vậy, Khang đế liền nói: "Trẫm nghĩ muội muội nàng nhất định sẽ thích Thẩm Quân chứ? Thẩm Quân người này tâm cao khí ngạo, cương nghị quả cảm, coi thường tình cảm của nữ tử, biểu muội của trẫm là Ngọc Quận chúa của phủ Tả Thừa Tướng đối với Thẩm Quân đó là mối tình thâm thiết, kết quả Thẩm Quân cũng không có coi trọng, làm cho Ngọc Quận chúa buồn bực không vui một thời gian dài! Cũng không biết bây giờ như thế nào rồi?"

"Thiếp chính là nhìn trúng hắn là vì tâm cao khí ngạo này, không muốn leo lên quyền quý!" Tiết Nhu nói.

"Thẩm Quân tâm cao khí ngạo không phải giả, nhưng làm sao nàng biết hắn không phải là một người coi trọng quyền cao chức trọng hả?" Khang đế hỏi.

"Nếu như là loại người nghĩ bằng vào quan hệ bá mỵ đàn bà nhất định sẽ nắm thật chặt Ngọc Quận chúa, nhưng Thẩm Quân lại không có! Nhà của thiếp chàng cũng biết đó, nếu để cho Vô Ưu gả cho một người muốn leo lên quyền lực, nàng cả đời này chắc chắn sẽ không hạnh phúc! Nhưng Thẩm Quân là người không giống như vậy, gia thế Ngọc Quận chúa hiển hách, dung mạo diễm lệ, Thẩm Quân không thích Ngọc Quận chúa điều này nói rõ hắn là một nam nhân rất có chủ kiến, hắn không dựa vào bên ngoài để đánh giá, mà muội muội của thiếp cũng là một nữ tử rất đặc biệt, cũng có thể nói là một kỳ nữ, thiếp nghĩ Thẩm Quân nhất định sẽ yêu thích muội muội của thiếp chết mất!" Tiết Nhu cười nói.

"Nàng nói cũng có lý, nhưng mà nàng có nghĩ tới rằng Thẩm Quân không chấp nhận Ngọc quận chúa có lẽ nguyên nhân là bởi vì hắn đã có ý trung nhân rồi hay không?" Khang đế hỏi.

Nghe nói như thế, Tiết Nhu nhướng mày. Một hồi lâu sau mới nói: "Đây cũng không phải là chuyện mà thiếp có thể nắm được, Vô Ưu đã tròn mười tám tuổi rồi, nếu như mà thiếp không ra tay can thiệp vào việc này, nàng rất có thể sẽ bị gả cho một người không ra gì, thiếp cũng chỉ có thể thay nàng đánh cuộc một lần này thôi!" Trong lúc nói chuyện, trong đôi mắt toát ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thấy người thương không vui, Khang đế ôm đôi vai của Tiết Nhu, nói xin lỗi: "Chuyện này cũng tại trẫm không tốt, nếu như trẫm có thể cho nàng một danh phận, vậy muội muội của nàng sẽ là muội phu của trẫm, như vậy kết thân với nhà ai cũng đều không phải là với cao."

"Chuyện này làm sao có thể trách Hoàng thượng được? Hoàng thượng cũng là bất đắc dĩ, hơn nữa Hoàng thượng đã tận lực. Lần này Hoàng thượng ân chuẩn chọn cho muội muội của thiếp một chàng rể thật tốt, thật ra thì Ngọc Quận chúa là biểu muội của Hoàng thượng, lần trước Tàn lão phu nhân cầu xin mấy lần Hoàng thượng cũng không đồng ý gả, lần này hoàng thượng lại vì thiếp mà đặc tội đến Tàn gia rồi!" Tiết Nhu dựa vào ngực của Khang đế nói.

"Bởi vì bây giờ trẫm cũng chỉ có thể làm những chuyện này cho nàng thôi!" Bàn tay Khang đế vuốt ve mái tóc Tiết Nhu, không biết đã vuốt ve như thế biết bao nhiêu lần.

"Bây giờ chỉ có thể hi vọng muội muội của thiếp tự cầu nhiều phúc, tất cả đều phải dựa vào bản thân nàng mà thôi!" Tay Tiết Nhu vuốt cơ ngực cường tráng của Khang đế cường tráng nói.

"Yên tâm! Muội muội nhà nàng trẫm nhìn quả thật cũng không phải nữ tử bình thường, nếu Thẩm Quân bỏ qua nàng cũng là một tiếc nuối." Khang đế vỗ vỗ vai của Tiết Nhu.

"Hi vọng như hoàng thượng nói!" Tiết Nhu ngẩng đầu cười với Khang đế.

Đêm càng lúc càng dài, ánh đèn chiếu in hai bóng ảnh đang quấn lấy nhau triền miên trên rèm cửa.....

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Tiết Nhu liền mặc y phục chỉnh tề lặng lẽ chạy từ trong buồng phía đông ra ngoài. Cho đến khi chạy về tới phòng của mình, mới thở phào nhẹ nhõm! Ngồi ở trước bàn trang điểm, đưa tay móc từ trong ống tay áo ra một bình sứ nhỏ màu trắng, mở nắp, từ trong bình sứ đổ ra một viên thuốc, sau khi đưa vào trong miệng, vội vàng cầm lấy ly trà, bên trong còn có một chút trà lạnh đêm qua, uống hai ngụm nước trà liền nuốt viên thuốc xuống, mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn về phía gương đồng trước mặt, sắc trời bên ngoài cũng dần dần sáng lên, chỉ là Tiết Nhu như có điều suy nghĩ nhìn bụi tóc của mình có chút lộn xộn trong gương đồng.....

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chuẩn bị của hồi môn

Editor: Hoa Trong Mộng

Mấy ngày sau, Vô Ưu ngồi ở trong phòng ngủ Chu thị uống nước trà, trên giường Chu thị bày rất nhiều kiểu hoa văn, có hoa sen Tịnh Đế, trâm con nhiều phúc, uyên ương nghịch nước, tóm lại là nhiều không kể xiết, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi đứng trên đất, ăn mặc rất là gọn gàng sạch sẽ, cái miệng cũng rất là lạnh lẽo.

"Đại nãi nãi, kiểu trâm con nhiều phúc này là loại hoa văn người ta hay dùng nhất, nghĩa là sinh càng nhiều con càng có nhiều phúc!" Phụ nhân kia cười nói.

"Được rồi cái trâm con nhiều phúc này dùng ở tân hôn là tốt nhất. Đúng rồi, thợ thủ công nhất định phải tinh tế, chất liệu vải đều phải dùng loại tốt, người phải chắc chắn là làm được, thời gian tới hôn kỳ của chúng ta còn lại rất ngắn!" Chu thị dặn dò phụ nhân kia.

Vị phụ nhân cửa hàng may thấy hoa văn chọn xong, liền vừa thu dọn hoa văn vừa cười nịnh nọt nói: "Biết, biết. Đại nãi nãi cứ việc yên tâm, ba ngày là có thể cho ra sản phẩm được. Ai mà không biết Nhị tiểu thư của quý phủ phải gả tới An Định hầu phủ làm đại tướng quân phu nhân, ta sau này vẫn phải làm ăn, cho nên không dám làm trễ nãi hôn sự của tiểu thư các người đâu!"

Nghe nói như thế, dĩ nhiên Chu thị rất là vui mừng, còn Vô Ưu thì lại chu mỏ một cái. mấy ngày gần đây nàng lại bị bàn tán ở trên đầu sóng ngọn gió rồi, có lẽ người ta cũng không có nghĩ đến nàng sẽ được gả cho một người nam nhân tốt đến như vậy chứ? Dù sao người thấy nàng không có ân cần nịnh nọt chính là ghen tỵ đồ con mắt. Nhưng mà nàng đều không thêm để ý, chỉ là cười nhạt mà thôi, bởi vì chuyện thế gian nói chung đều là như thế!

Vừa đưa nữ sư phó của cửa hàng may, thì thấy Tổng mẹ đi vào, cười bẩm báo nói: "Đại nãi nãi, hôm qua lão nô đi mua được hai tiểu nha đầu đã cho hai người bọn học tắm rửa thay quần áo qua, bây giờ đang chờ đợi ở bên ngoài, để cho hai người đi vào cho người xem xem có hài lòng hay không? Cũng cho Nhị tỷ xem qua luôn?"

"Được." Chu thị gật đầu một cái. Sau đó, Tổng mẹ liền đi ra ngoài dẫn hai tiểu nha đầu kia vào rồi.

Sau đó, Vô Ưu vừa ngẩng đầu, chỉ thấy sau lưng Tổng ma ma đi theo vào tới là hai tiểu cô nương, một người làm cho mắt người ta sáng lên, xinh đẹp thanh tú không thể dùng lời gì để hình dung được, cẩn thận nhìn lên, chỉ thấy bờ vai, thân hình như rắn nước, tóc đen như mực, mặt mày như tranh vẽ. Nhìn đến đây, Vô Ưu không khỏi nghĩ: Tổng mẹ là có ý gì? Nàng chọn một nha đầu còn cần phải mua một người xinh đẹp đến nhường này sao? Chắc cũng tốn không ít bạc chứ? Nhìn người còn lại, diện mạo so với người trước kém xa, chẳng qua là một người tư sắc trung bình, nhưng ngược lại là người có dáng vẻ đôn hậu đáng hoàng!

Chu thị tự nhiên cũng giống như Vô Ưu cùng quan sát hai nha đầu này, khi thấy có một người xinh đẹp dị thường, cũng không nhịn được nhìn chăm chú thêm. Hai tiểu nha đầu kia vừa tới, cũng đều nhút nhát rụt rè, quên hành lễ, Tổng ma ma ở bên cạnh vội vàng quát lớn: "Mới vừa rồi dạy dỗ các ngươi thế nào? Nhìn thấy Đại nãi nãi và Nhị tiểu thư còn không nhanh lên hành lễ?"

Sau đó, hai nha đầu này lại giống như đã chịu phạt nên kinh hãi, vội vàng quy xuống đất, dập đầu nói: "Tội nô tỳ gặp qua Đại nãi nãi, gặp qua Nhị tiểu thư!"

"Đứng lên đi!" Chu thị phát phát tay.

Sau khi hai nha đầu kia đứng lên, Tổng ma ma liền đi tới trước mặt nữ hài tử có tướng mạo bình thường, cười hướng Chu thị và Vô Ưu giới thiệu: "Người này gọi Thúy Hồng, năm nay mười sáu tuổi. Người kia gọi Hạnh nhi, năm nay mười bảy tuổi."

Nghe hai tên này, Vô Ưu liền nhíu mày một cái, nàng không thích nhất chính là cái gì hồng hồng xanh xanh nha, chỉ là cái người gọi là Hạnh nhi đó ngược lại cái tên hợp với khuôn mặt nàng rất xứng, bởi vì nàng ta có một đôi mắt hạnh dài tỉnh tề!

Chu thị gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại nói với Vô Ưu: "Con thấy như thế nào? Nếu như có thể mà nói đó chính là hai người bọn họ rất được!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu vừa nghĩ: xem ra Chu thị coi trọng hai cô bé này rồi, nhìn lại Tổng ma ma một chút, bà chính là một người có thể tin tưởng được, hôm nay cố ý mua một cô nương xinh đẹp như vậy nhất định là có thâm ý gì rồi, vậy thì không bằng trước cứ đáp ứng, nghe một chút ý nghĩ của bà rồi tính toán tiếp, dù sao nếu đi mua một nha đầu cũng là chuyện dễ dàng. Cho nên, sau một khắc, Vô Ưu liền cười nói: "Nếu ma ma cảm thấy được, vậy cứ như vậy đi!"

Nghe nói như thế, Tổng ma ma tranh thủ thời gian nói với hai nha đầu kia: "Về sau Nhị tiểu thư chính là chủ tử của các ngươi rồi, các ngươi về sau phải trung thành đối với chủ, tuyệt đối không thể làm ra chuyện tình làm trái ý chủ tử, bằng không đánh các ngươi bằng hèo rồi đuổi ra ngoài!"

Hai nha đầu kia vội vàng chuyển tới trước mặt Vô Ưu, liền dập đầu ba cái, đều nói: "Tội nô tỳ về sau nhất định hầu hạ chủ tử thật tốt, tuyệt đối không dám làm ra nửa chuyện có lỗi với chủ tử!"

"Ừ." Vô Ưu đầu tiên là gật đầu một cái, sau đó nói: "Về sau chỉ muốn các ngươi theo khuôn phép cũ, một lòng vì ta...ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, về sau ta và các ngươi chính là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, ta tốt, tự nhiên các ngươi cũng sẽ tốt! Các ngươi có cái tên hồng hồng xanh xanh gì đó ta rất không thích, cho nên sau này thì cho các ngươi sửa tên lại, về phần tên trước kia, chuyện trước kia lập tức quên đi, kể từ hôm nay các ngươi coi như là người hoàn toàn mới!"

"Vâng" hai nha đầu kia lập tức cúi đầu nói vâng họ đều là ngoan ngoãn, hơn nữa trông mắt hình như cũng có chút bị giật mình, cũng khó trách, dù sao nữ hài tử trẻ tuổi được mua đi bán lại nhiều lần cũng không biết về sau vận mệnh của mình như thế nào, sẽ gặp phải một chủ tử như thế nào.

Vô Ưu ngẩng đầu lên, sau đó đối với nha đầu tướng mạo bình thường nói: "Ngươi về sau liền gọi là Phục Linh đi!"

"Tạ chủ tử ban tên cho!" Phục linh vội vàng nói.

Sau đó, Vô Ưu lại hướng về phía nha đầu có diện mạo điểm lệ nói: "Ngươi về sau liền gọi là Bách Hợp!" Cô nương này dáng dấp xinh đẹp quyến rũ thực sự thật xinh đẹp giống như hoa Bách Hợp, chỉ là cho người ta cảm giác không phải là một đóa hoa bách hợp trắng, mà là một đóa hoa Bách Hợp điểm lệ màu đỏ mà thôi!

"Tạ chủ tử ban tên cho!" Bách Hợp cũng liền vội vàng tạ ơn Vô Ưu.

Lúc này, Chu thị cười nói với Tổng ma ma: "Tổng ma ma, người dẫn bọn họ đi đi, hai ngày này dạy cho họ quy củ và phục vụ chủ tử như thế nào, đừng để đi theo Vô Ưu tiến Hầu phủ làm chuyện cười cho nhà người ta!"

"Vâng" sau đó, Tổng ma ma liền dẫn hai nha đầu kia ra khỏi phòng.

Chờ Tổng ma ma đi khỏi, Vô Ưu quay đầu không hiểu nhìn Chu thị, cười hỏi: "Nương, Tổng ma ma cũng là người làm việc chắc chắn, sao lại đột nhiên mua một người như vậy? Không phải là bà ta và nương trước đó đã thương lượng qua chứ?" Ở cái thời đại này, tiểu thư kiêng kỵ nhất chính là bên cạnh có một nha đầu dung mạo mỹ lệ vượt qua mình, nhất là nha đầu hồi môn, đây không phải là rõ ràng muốn cho người ta đi quyến rũ trượng phu của mình sao? Hơn nữa số phận của nha đầu hồi môn cuối cùng đại đa số đều là làm thiếp cho cô gia của tiểu thư.

Nghe nói như thế, Chu thị cũng có vẻ bất đắc dĩ, nói: "Nương đã cùng Tổng ma ma thương lượng qua, lần này con gả vào nhà người ta thật sự là so với nhà chúng ta không biết cao hơn biết bao nhiêu, cô gia lại là một người có bản lĩnh, nương và Tổng ma ma cũng là vì muốn tốt cho con, ngộ nhớ..... Có người như vậy ở bên cạnh, về sau nói không chừng còn có thể dựa vào năng lực của cô gia ở lại bên con!"

Quả nhiên, Chu thị và Tống mẹ là có cái suy nghĩ này. Thật ra thì nàng đối với hôn nhân cổ đại nàng khinh thường nhất chính là chế độ một chồng nhiều vợ, nếu là như vậy nàng ngược lại tình nguyện mình một đời cô độc, cũng không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ tình cảm và trọng phu của mình. Nhưng mà lần này hôn sự nàng không còn cách lựa chọn nào khác, gả cho đương kim Uy Vũ Đại tướng quân, có phải số phận của nàng sẽ không chịu sự khống chế của nàng nữa hay không? Chẳng lẽ nàng cũng giống như hàng ngàn hàng vạn cô nương ở thời đại này cùng chung phu quân với mấy người phụ nhân nữa hay sao, trong màn đêm yên tĩnh âm thầm thương thức tịch mịch và đổ kị sao? Suy nghĩ một chút Vô Ưu cũng có chút không rét mà run!

Thấy Vô Ưu cúi đầu không nói, Chu thị vội vàng nói: "Nương là nương của con, nương tự nhiên biết con cũng là một người cao ngạo, về sau nhất định là khinh thường dùng loại phương pháp này để giữ lại trọng phu của mình. Nhưng ngày trước nương cũng không phải cũng giống như con hay sao? Muốn cùng phu quân của mình một đời một kiếp ân ái ái ái, thế nhưng chuyện đời chính là như thế? Nam nhân không thể không có con cháu, chờ qua mấy năm tân hôn mới mẻ nam nhân nào cũng đều thích đổi lại khẩu vị, nếu là ban đầu bên cạnh nương cũng có thể có một nha đầu giống như Nhị nương con, đem nàng cho phụ thân con, mẫu tử chúng ta cũng sẽ không trải qua những năm tháng khổ sở như trước kia....." Nói xong, hốc mắt Chu thị cũng chứa đầy nước mắt.

Thấy thế, Vô Ưu vội vàng đưa khăn tay tới, cười khuyên nhủ: "Nương, chuyện đã qua còn nhớ lại làm cái gì?"

"Nương cũng đâu muốn nhắc tới, chỉ là muốn đem những gì mình đã trải qua dạy dỗ nói cho con biết, không muốn con cũng đi theo vết xe đổ của nương thôi!" Chu thị nhận lấy khăn tay lau nước mắt một cái nói.

Thấy Chu thị như thế, Vô Ưu không thể làm gì khác hơn nói: "Nương, kinh nghiệm nương dạy dỗ Vô Ưu cũng nhớ ở trong lòng rồi, Vô Ưu bảo đảm với người tuyệt đối sẽ không dẫm vào vết xe đổ của người nữa. Hôn nữa người và Tống ma ma sắp xếp Vô Ưu cũng đều vui vẻ tiếp nhận, như vậy được chưa?"

Nghe nói như thế, Chu thị mới xem như yên tâm, hài lòng gật đầu nói: "Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!"

Từ trong phòng Chu thị ra ngoài, Vô Ưu về tới gian phòng của mình, không biết làm sao với cái người gọi là Hạnh Nhi xinh đẹp mỹ lệ trước mắt, bây giờ gọi Bách Hợp. Nàng đây là thế nào? Thật đem lòng của nương đặt ở trong lòng sao? Vô Ưu cười lắc lắc đầu. Mặc dù mới vừa rồi ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có tính toán của mình, nàng tự nhiên sẽ không giống nương nói dựa vào một nha đầu dung mạo xinh đẹp như vậy đi buộc lại tâm của trọng phu. Bởi vì nàng tin chắc: Nếu như hai người yêu thương nhau thật lòng, như vậy trong mắt bọn họ chính là Phan An Tây Thi, cho dù là người ngoài đẹp có đẹp hơn nữa ưu tú hơn nữa cũng sẽ không động lòng, nếu như một người nam nhân đối với nữ nhân khác động lòng, như vậy hẳn chính là yêu còn chưa đủ, ít nhất không đủ chung thủy, ở trong lòng của nàng tình yêu điều kiện tối thiểu chính là chung thủy, nếu như người yêu của nàng mặc kệ là trong lòng hay là bên cạnh có nữ nhân khác, như vậy thì tới lúc nàng kết thúc đoạn cảm tình này rồi. Ha ha..... Nàng nghĩ xa như vậy làm cái gì? Mặc dù nàng phụng chỉ phải gả cho Thẩm Quân, nhưng hẳn chưa chắc chính là chân mệnh thiên tử trong sinh mệnh của nàng. Giữ lại một cô nương giống như Bách Hợp ở bên cạnh, có lẽ thật đúng là hữu dụng!

Sau một hồi đoán mò, Liên Kiều liền ôm hai bình hoa màu xanh đi vào, vừa đặt bình hoa ở trên bàn bát tiên, nàng liền cầu nhàu không ngừng "Nhị tiểu thư, nghe nói người vừa đến xem hai nha đầu Tống ma ma vừa mua?"

"Ừ." Vô Ưu nửa tựa vào gối mềm, trong tay lật một quyển sách cũng gật đầu một cái.

"Nghe nói người ban tên mới cho hai bọn họ, giống như nô tỳ đều là tên của dược liệu, không phải người đã đồng ý dẫn theo các nàng đi gả chứ?" Liên Kiều vừa nghe liền vội hỏi.

"Đúng vậy, thế nào?" Vô Ưu liếc Liên Kiều một cái.

"Mới vừa rồi người không có ở bên ngoài, nên người không biết Tống ma ma chọn hai người kia, phải nói là rất tuyệt! Một làm nữ công tay nghề thật tốt, tú nương thêu cũng không tốt bằng nàng. Còn có một làm món ăn cực ngon nha, ai nha nô tỳ thấy đều chảy nước miếng! Cũng không biết Tống ma ma tìm được hai người kia ở đâu? Không trách được nghe nói tốn năm trăm lượng bạc đây. Cái này nếu một nha đầu bình thường tối đa cũng chỉ là trị giá mấy chục lượng thôi, thế nhưng một người tới hai trăm năm mươi lượng đây ạ!" Liên Kiều lễ lễ nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi cười, mắng một câu: "Chỉ nói vậy! Hai trăm năm mươi là lời mắng người người không biết à?"

"Nhị tiểu thư, nô tỳ không có lừa gạt người, Tống ma ma thực sự là tốn hai trăm..... Hai lần mất năm trăm lượng bạc, đây chính là tiên sinh kế toán sống!" Liên Kiều vội vàng nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu biết Liên Kiều không có gạt người. Năm trăm lượng bạc cũng có thể mua trăm mẫu ruộng tốt rồi, lần này nương thật cam lòng để Tống ma ma tốn tiền, xem ra thật đúng là vì mình bày mưu tính kế không ít, suy nghĩ một chút tài nghệ hai nha đầu này, về sau có lẽ cũng có thể dùng tới được. Liền lại hỏi một câu: "Bọn họ người nào am hiểu nữ công? Người nào am hiểu nấu nướng?"

Liên Kiều vội vàng trả lời: "Bách Hợp am hiểu nữ công, Phục Linh am hiểu nấu nướng!"

"Ồ." Nghe được trả lời, Vô Ưu gật đầu một cái.

"Đúng rồi, Nhị tiểu thư, có phải là dung mạo Bách Hợp cũng quá dễ nhìn hay không? Nhất định là làm cho hai mắt người ta có cảm giác tỏa sáng. Cái này nếu làm nha đầu hồi môn, sau khi gả qua khiến cô gia là nhìn người còn nhìn nàng ta à? Tống ma ma có phải nghĩ đến cũng quá không chu đáo hay không?" Liên Kiều đột nhiên hỏi.

Nghe nói như thế, Vô Ưu im lặng không nói. Nhưng mà suy nghĩ của nàng ngược lại không giống Liên Kiều, một nha đầu xinh đẹp như vậy cả ngày ở

trước mặt mình đi đi lại lại, chỉ sợ là cũng đem tâm cô gia vừa mới tân hôn cũng câu đi mất? Lại nói đây cũng quá rõ ràng, sẽ làm cho người nghị luận sau lưng. Chỉ là suy nghĩ một chút Tổng mà ma là một người tỉnh tể chắc chắn bà cũng đã nghĩ qua rồi? Vậy khẳng định đều đã an bài tốt mọi chuyện, sẽ không để cho nàng bận tâm!

Sau đó, Vô Ưu nhếch miệng nói: "Cái người này là ý nói dung mạo của ta xấu xí thua Bách Hợp sao?"

Nghe vậy, Liên Kiều lập tức biết mình lỡ lời, vội vàng cúi đầu nói: "Ai nha, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ không có ý đó! Nô tỳ cũng đều là lo nghĩ vì Nhị tiểu thư."

"Những chuyện này tự ta không hiểu hay sao? Nhanh làm chuyện người nên làm đi, những cái thảo dược này, thuốc viên này đều phải dọn dẹp xong trong mấy ngày nay, người làm một mình cũng không xuê, qua hai ngày chờ mọi việc ở điện trang lo liệu thỏa đáng thì Ngọc Trúc cũng sẽ tới đây giúp người một chút!" Vô Ưu nói.

Nghe lời này, Liên Kiều liền cười nói: "Vậy thì tốt, có thể có một người đến giúp đỡ thì tốt quá còn gì!"

"Người nha, cũng biết lười biếng!" Vô Ưu cười một tiếng.

Ngày hôm đó vào lúc hoàng hôn, Vô Ưu ngồi ở trong phòng chán đến chết lật một quyển 《Đại Tề địa vực chế》，những thứ này đều là ở tàng thư Tiết gia, sau này nàng xuất giá thì không được đọc nữa, nhiều lần thì mình cũng chỉ có thể lấy đi theo mấy quyển mình thích thôi, cho nên thừa dịp lúc này còn có thể thi tranh thủ đọc nhiều một chút.

Chợt Liên Kiều chạy vào, đi tới trước mặt Vô Ưu nói: "Nhị tiểu thư, người còn nhớ rõ gã sai vặt Tàn Điền của phủ Tàn Thừa Tướng không?"

Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên sau đó nói: "Chính là có một ngày Tàn đại nhân phái hần lấy xe ngựa tới đón chúng ta đi xem bệnh phải không? Ta nhớ được hôm đó giống như có bão tuyết."

"Đúng, chính là hần!" Liên Kiều vội vàng gật đầu một cái.

"Thế nào lại nhắc tới hần?" Vô Ưu nghi ngờ hỏi. Nói đến người của Tàn gia, thật ra Vô Ưu vẫn còn lại một bọc tâm sự, từ trong cung trở lại cũng có mấy ngày, Tàn Hiền có biết mình đã bình an xuất cung không? Cảm giác trong lòng trái lại rất xin lỗi hần, bình an trở về ngay cả một tin tức cũng không thể đưa cho người ta, hơn nữa chuyện lần này gã hần có lẽ cũng có nghe đồn đi?

Sau đó, Liên Kiều đột nhiên từ trong ống tay áo móc ra một cái thiệp màu đỏ, hai tay đưa cho Vô Ưu nói: "Mới vừa rồi người ta nói có người tìm nô tỳ, kết quả nô tỳ đi ra ngoài vừa nhìn, lại là Tàn Điền, hần nói Tàn đại nhân bảo hần đưa cái này cho hần người!"

Nghe nói như thế, tròng mắt Vô Ưu đảo qua ở trên tấm thiệp màu đỏ, lông mi cũng nhú lại, mặc dù còn không có nhìn thiệp này, nhưng mà có lẽ nàng cũng biết hần là muốn làm cái gì. Chần chờ một khắc, nàng mới thò tay mà tiếp nhận cái thiệp, mở ra xem, phía trên viết một hàng chữ: "Ngày mai ở ngoài thành ba dặm có một Đình, rất mong gặp mặt! Tàn Hiền."

Thấy mấy chữ này, ở đáy lòng Vô Ưu tính toán một chút, sau đó liền hỏi Liên Kiều: "Bây giờ Tàn Điền này đang ở đâu?"

"Vẫn còn ở bên ngoài chờ tin tức của Nhị tiểu thư người!" Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu đứng dậy cầm thiệp này đi tới trước thư án, đưa tay cầm lấy bút lông, ở trên thiệp liền viết mấy chữ, sau đó liền giao cho Liên Kiều, nói: "Người đem cái này đi đưa cho Tàn Điền!"

"Vâng" thấy Vô Ưu vẻ mặt nghiêm túc, Liên Kiều cũng không dám lơ đãng, nhận lấy thiệp, liền đi nhanh ra ngoài.

Sau khi Liên Kiều đi, chân mày Vô Ưu cũng không có giãn ra.....

Hai ngày sau đó, Vương Nhi mang theo nàng dâu Lưu thị mới lấy nhanh tới dập đầu tạ ơn Chu thị và Vô Ưu. Vô Ưu nhìn Lưu thị này quả thật dung mạo rất là hoạt bát, hơn nữa nói chuyện cũng rất thỏa đáng, rất xứng đôi với Vương Nhi, nhìn hai người cũng là đáng về người để cho ta ta để cho người, ngược lại cũng rất vui mừng thay Vương Nhi tìm được một người vợ hiền như vậy. Ngày hôm đó Ngọc Trúc cũng thu thập đi theo hành lễ, liền ở lại Tiết gia chờ xuất giá cùng với Vô Ưu rồi, tiểu nha đầu này ở thôn trang đợi một năm nay ngược lại cao lớn hơn không ít, phong cách cũng khá rất nhiều, có lẽ là do được biết chữ đọc sách đi? Từ đó Hưng nhi Bình nhi người một nhà đối với Chu thị và Vô Ưu càng thêm trung thành tận tụy rồi, càng ngày càng trôi qua náo nhiệt.

Mấy ngày nay toàn bộ trên dưới Tiết gia đều bận rộn chuyện hôn sự của Vô Ưu, mặc dù gia cảnh có hạn, của hồi môn của khuê nữ không thể giống như quan cao phú quý làm được như vậy xa xỉ long trọng, nhưng là cũng hết sức lo liệu, bọn người Lý thị nhìn dĩ nhiên là không vừa mắt, nhưng mà cũng không dám lơ đãng, và lại lần này người Vô Ưu gả là người bọn họ không chọc nổi, mặc dù Lý Kim Quý lần này rất là không cam lòng, nhưng là cũng không còn biện pháp có thể tưởng tượng, dù sao cũng là hoàng thượng gả, chỉ có thể là âm thầm chôn tiếng ác ở trong lòng thôi! Đợi đến lúc mọi chuyện bận bịu không sai biệt lắm, chợt trong cung tới một vị thái giám truyền lời nói Uy Vũ Đại tướng quân hai ngày sau sẽ hồi kinh, hoàng thượng khẩu dụ năm ngày sau thành thân, người Tiết gia tự nhiên không thiếu được một hồi luống cuống tay chân, còn Vô Ưu lại là rất ung dung, không có vui mừng, cũng không có mất hứng, mấy người Chu thị còn lại là vui mừng một hồi, vừa lo buồn một hồi, dù sao ở thời này gả nhi nữ và cưới con dâu là hai việc khác nhau, nữ nhi chưa xuất giá là ở bên cạnh mình, sau khi xuất giá chỉ là người nhà người ta, cũng đã không thể sáng chiều phụng dưỡng, nghĩ gặp lại cũng rất khó khăn!

.....

Ban đêm trăng sáng sao thưa, trên đường yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù ở bên tai. Hai bóng người một trước một sau cưỡi ngựa chạy mất hút trên đường.

Trầm Ngôn vẫn chạy theo sát ở phía sau hưng hăng tát hai cái lên trên mông ngựa, liền đuổi kịp con ngựa trước mặt, Trầm Ngôn lớn tiếng nói với người ngồi ở một con ngựa khác là chủ tử Thẩm Quân: "Nhị gia, người nói lần này Hoàng thượng trúng phải khi gió gì a? Đang êm đẹp đột nhiên đưa tới một đạo thánh chỉ nói là để cho người trở về phụng chỉ thành thân, này cũng không biết như thế nào?"

Mười mấy ngày trước, Thẩm Quân đang ở biên quan chợt nhận được một đạo thánh chỉ, trên thánh chỉ nói là ban hôn, đối phương là thứ nữ Tiết Vô Ưu của Lại bộ Lục Phẩm chủ sự Tiết Kim Văn, nữ tử này hẳn biết, hơn nữa còn có ấn tượng khắc rất sâu, bởi vì cô nương kia đáng đáp mặc dù không phải là xinh đẹp như hoa, nhưng lại thanh nhã khác thường, nhất là một đôi mắt giống như thanh dòng suối nhỏ, không giống nữ nhi bình thường son phấn đáng vẽ ketch cớm, người này thật ra thì hẳn cũng không ghét, nhưng hẳn cũng biết vị Tiết nhị tiểu thư này là người mà người bạn tốt của hắn là Tần Hiền yêu, đây chính là điều làm hắn đau đầu nhất. Mặc dù hắn cũng không có ý định thành gia lập thất, nhưng là dù sao cũng là hoàng thượng ban hôn, thánh chỉ đưa xuống, hắn biết tuyệt đối không thể thay đổi thánh chỉ, nhưng mà hắn cũng không thể đoạt người yêu của bạn được, huống chi hắn cũng thật không muốn thành thân. Nhưng mà ý chỉ bắt hắn lập tức hồi kinh, cho nên hắn lo liệu xong tất cả liền cưỡi ngựa không ngừng hồi kinh!

"Nói bậy coi chừng để cho người ta nghe được bẩm báo Hoàng thượng trị tội tội khi quân!" Thẩm quân ở trên lưng ngựa nói với Trầm Ngôn.

Nghe nói như thế, Trầm Ngôn lập tức đưa tay bịt miệng, miệng cười hắc hắc, sau đó lại nói: "Nhị gia, vị Tiết gia Nhị tiểu thư này có phải hai năm trước ở phủ Tần Thừa tướng đã giải ra câu đố đèn của Hoàng thượng hay không?"

"Trí nhớ của người trái lại rất tốt!" Thẩm quân liếc Trầm Ngôn một cái.

Trầm Ngôn cười một tiếng, liền nói: "Từ nhỏ tới giờ được nhất chính là trí nhớ hoàn hảo! Chỉ là đáng đáp vị Nhị tiểu thư đáng đáp kém hơn Ngọc Quận chúa nhiều, đúng rồi, tiểu nhân nhớ hình như hôm đó Tần đại nhân còn có ý đưa vị Tiết Nhị tiểu thư này tới đó, lúc ấy có một vài tân khách đều thấy được, vậy....." Trầm Ngôn nói mới được một nửa, liền cảm giác có một ánh mắt rét lạnh bắn về phía hắn, làm cho hắn sợ vội vàng ngậm miệng lại!

"Hôm nay người nói hơi nhiều đó!" Thẩm Quân nói một câu, trông mắt liền nhìn thẳng con đường phía trước chuyên tâm lên đường không nói thêm gì nữa. Trầm Ngôn cũng liền thức thời cũng không nói chuyện nữa!

Trải qua mấy ngày mấy đêm nữa, vào lúc tờ mờ sáng, Thẩm Quân và Trầm Ngôn rốt cuộc cũng đến Thẩm gia. Mặc dù trời còn chưa sáng, nhưng mà công chính Thẩm gia đã mở rộng cửa, bên trong đèn dầu sáng rõ, có mấy gã sai vặt ở sau cửa, Thẩm gia đã sớm nhận được tin tức nói khoảng một hai ngày nữa Thẩm Quân về tới nhà, cho nên Thẩm gia vẫn phái người chờ đợi.

Sau khi hai người xuống ngựa, lập tức liền có hai gã sai vặt tiến lên nhận lấy dây cương trong tay bọn họ, còn có một người lớn tuổi quản lý ngoại sự Thẩm Thuận chạy nhanh xuống bậc thang thỉnh an nói: "Thỉnh an Nhị gia, Nhị gia đi đường cực khó!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lầm liệť quay về

"Đứng lên đi!" Giơ tay xuống, Thẩm Quân liếc mắt một cái về phía cổng lớn Vong Liễu, dù sao vừa đi vừa về cũng tốn một khoảng thời gian.

"Tạ nhị gia!" Sau khi Thẩm Thuận đứng lên, khom lưng đi lên bậc thang với Thẩm Quân, nói: "Nhị gia, lão phu nhân đang ở trong phòng đợi ngài! Đại gia, đại nãi nãi cũng ở trong đó."

Nghe nói như thế, về mặt Thẩm Quân không khỏi rùng sợ, giọng điệu trách cứ nói: "Sao lại kinh động đến lão phu nhân? Còn không để lão nhân gia nằĩ nghỉ ngơi cho khỏe."

"Bẩm nhị gia, quả thật tiểu nhân không dám kinh động đến lão phu nhân, chỉ là người ở trạm dịch tới nói cả buổi tối nhị gia không về, sáng sớm hôm nay còn tới nữa, cho nên lão phu nhân cố ý muốn ở chờ trong phòng, đại gia và đại nãi nãi cũng như vậy!" Thẩm Thuận nhanh trả lời.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân không nói nữa, mệt mỏi đi thẳng về phía phòng ở của Thẩm lão phu nhân...

Phía này, Thẩm lão phu nhân đang ngồi ở trên kháng, Thẩm Trấn và Điều thị ngồi trên ghế thêu đôn ở dưới đất, bất chợt Thẩm lão phu nhân giơng mắt nhìn ra phía bên ngoài, sắc trời bên ngoài đã dần sáng lên!

Bỗng nhiên, Song Hi chạy vào bẩm báo: "Bẩm báo lão phu nhân, nhị gia đã trở lại, hiện tại người đã đến Nhị môn!"

Nghe nói như thế, đương nhiên là Thẩm lão phu nhân vô cùng vui mừng, cười nói với Thẩm Trấn: "Cuối cùng huynh đệ người đã bình an trở về!"

"Chuyện này nẫu thân có thể yên tâm!" Thẩm Trấn cười nói theo.

Thẩm lão phu nhân gật gật đầu, sau đó lại nghĩ tới chuyện gì, quay đầu dặn Diêu thị: “Quân nhi trở về không nên nói chuyện đó với hân, tính tình của đứa nhỏ này ngay thẳng, ta sợ hân sẽ làm ra chuyện xúc động, dù sao không thể trái hoàng mệnh, lại nói đó rồi cuộc cũng là một chuyện vui, không nên gây ra khúc mắc mới ỏi!”

“Lão phu nhân nói phải, nàng dâu đã nhớ kỹ!” Diêu thị lập tức gật đầu nói.

“Ừ.” Thẩm lão phu nhân vừa lòng gật gật đầu, sau đó còn tán chuyện thêm hai câu, thì chợt nghe thấy bên ngoài hô lên một câu. “Lão phu nhân, nhị gia đã trở lại!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng ánh khôi ngô mặc y phục màu đen áo choàng da chồn đi đến, nhìn thấy Thẩm lão phu nhân đang ngồi thẳng người ở trên kháng, liền quỳ một gối xuống đất, hành lễ nói: “Nhị tử thỉnh an mẫu thân!”

“Mau đứng lên đi!” Nhiều ngày không gặp con, tất nhiên là Thẩm lão phu nhân hết sức cao hứng.

Thẩm Quân đứng dậy sau, lại xoay người hành lễ với đại ca và đại tẩu. “Đại ca, đại tẩu!”

“Trên đường vẫn thuận lợi chứ?” Khi nói chuyện, Thẩm Trấn đứng lên từ ghế thêu đôn, hơn nữa còn đi về phía trước hai bước.

“Rất thuận lợi, sau khi tiếp thánh chỉ, ta bố trí chuyện quân doanh xong rồi một đường chạy về kinh.” Nói tới đây, Thẩm Quân bỗng nhiên nhìn thấy đại ca có thể tự đi được, không khỏi cao hứng đi lên cầm hai tay Thẩm Trấn, nói: “Đại ca, chân của ngươi đã tốt hơn rồi?”

Thẩm Trấn cũng bắt lấy tay huynh đệ, cười nói: “Rất tốt nhưng cũng không hoàn toàn hết hẳn, nhưng bây giờ có thể tự mình đi từ từ hơn mười bước rồi, ta còn tưởng rằng cuối cùng mình còn không đứng lên nổi đây!”

“Ngươi đi hai bước cho ta xem xem!” Khi nói chuyện, Thẩm Quân thả lỏng cánh tay đại ca ra, rồi lui về sau mấy bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi chân của Thẩm Trấn.

Thẩm Trấn đi chuyển bước chân chậm rãi, đi từ từ từng bước một, tuy rằng bước chậm, hơn nữa giống như hân đã dùng rất nhiều sức lực, nhưng cuối cùng cũng đi tới trước mặt đệ đệ. lát sau, Thẩm Quân đỡ Thẩm Trấn, cao hứng nói: “Đại ca không cần lo lắng, tục ngữ nói bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, nói chung là cứ từ từ, hiện tại đã thấy khởi sắc rất lớn rồi! Xem ra đừng xem Tiểu Vương đại phu nhỏ tuổi mà khinh, hân thật sự đúng là một vị thần y!”

Sau đó, Thẩm Quân đỡ Thẩm Trấn ngồi về chỗ ngồi của hân, Thẩm Trấn cũng khoát tay nói: “Ngươi đừng an ủi ta, Tiểu Vương đại phu là thần y không giả, bao nhiêu đại phu đến đều bó tay hết cách với ta, hân có thể chữa trị cho ta đứng lên đã là một kỳ tích, huống chi bây giờ còn có thể đi được vài bước, ta đã cảm thấy may mắn rồi! Nói nữa, Tiểu Vương đại phu chữa trị cho ta đến mức này cũng không còn cách chữa nào tốt hơn, hân nói bây giờ thuốc uống và thi châm không còn tác dụng lớn đến đâu ta, bằng không cứ duy trì tình trạng bây giờ, nếu ngày nào đó có kỳ tích xảy ra thì có lẽ còn có chuyển biến tốt!”

“Đại ca...” Nghe nói như thế, Thẩm Quân còn muốn khuyên giải hân thêm vài câu, nhưng Thẩm Trấn lại đánh gãy lời hân nói: “Được rồi, đừng nói đến ta nữa, lần đi lần về đợt này ngươi mất nhiều thời gian như vậy, mẫu thân rất nhớ ngươi!”

Nghe nói như thế, Thẩm Quân quay đầu nhìn Thẩm lão phu nhân, Thẩm lão phu nhân đưa tay về phía hải tử mình, Thẩm Quân lập tức đi tới, nắm giữ lấy bàn tay, mặc cho Thẩm lão phu nhân đánh giá lên xuống vài lần, cười nói: “Vẫn giống như đợt trước, một đường phong trần một mối.” Sau đó quay đầu vui vẻ nói với Song Hi: “Nhanh đi phân phó xuống, bảo mấy nha đầu hầu hạ trong phòng nhị gia lập tức chuẩn bị nước nóng hầu hạ nhị gia tắm!”

“Dạ.” Song Hi nhanh lên tiếng trả lời chạy đi.

“Con đi lâu như vậy, thân thể mẫu thân vẫn khỏe chứ? Mọi chuyện trong nhà đều thuận lợi tất?” Thẩm Quân ngồi trước mặt Thẩm lão phu nhân hỏi.

“Đều tốt, đều tốt!” Thẩm lão phu nhân trả lời.

Lúc này, Diêu thị ngồi ở một bên chỉ đứng lên cười nói: “Tất cả mọi chuyện của lão phu nhân đều tốt, nhị thúc cứ yên tâm, chỉ là trong lòng mẫu thân luôn luôn đều nghĩ đến hôn sự của ngươi, nhưng như thế cũng tốt, hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, mấy ngày nay lão phu nhân luôn đều quan tâm chuẩn bị cho hôn sự của ngươi đấy!”

“Ta già rồi, cũng không muốn quan tâm nhiều, khi nào nhớ đến chuyện cần thì nhờ đại tẩu ngươi đi làm, cũng là đại tẩu ngươi vất vả!” Thẩm lão phu nhân cười nói.

“Làm phiền đại tẩu rồi!” Thẩm Quân cung kính nói một câu với Diêu thị.

“Nhị thúc nói khách khí như người ngoài thế, tẩu từ ta cũng chỉ có thể giúp được chút chuyện này mà thôi!” Diêu thị cười nói.

“Được rồi, đừng nhiều lời với hân nữa, trời cũng đã sáng rồi! Bọn nha đầu kia đã chuẩn bị xong nước tắm rồi, ngươi nhanh đi tắm rửa, ăn một chút rồi ngủ một giấc cho ngon, sau giữa trưa ngươi còn phải tiến cung diện thánh tạ ơn nữa. Ý chỉ của thánh thượng ghi rõ ba ngày sau ngươi sẽ thành hôn, đại tẩu ngươi cũng đã chuẩn bị xong hi phục cho ngươi, lúc về nhớ dặn thử xem có gì cần sửa thì sửa nhanh, lập tức ngươi sẽ trở thành người có gia đình, ngươi cũng nên an phận sớm cho ta được ôm tôn tử!” Thẩm lão phu nhân dặn dò từng câu. Bởi vì nàng biết rõ rằng tính tình của hải tử này, chuyện hân không đồng ý thì cho dù là ai cũng không ép buộc được, lần trước chuyện Ngọc quận chúa hân đã đắc tội với Tần thừa tước, lần này là thánh thượng tự

hôn, không thể lại tùy hứng làm vậy!”

Nghe mẫu thân tận tình khuyên nhủ, Thẩm Quân chỉ đành nói: “Mẫu thân yên tâm, con sẽ cẩn tuân lời dạy của mẫu thân.”

“Ừ. Vậy là tốt rồi!” Thẩm lão phu nhân nghe nói như thế liền vừa lòng gật đầu.

Lúc này, Diêu thị nói với nha đầu ở sau lưng: “Nhanh kêu phòng bếp chuẩn bị điểm tâm đưa đến phòng nhị gia, cũng chuẩn bị thêm một phần đưa đến phòng của Thẩm Ngôn!” Nha đầu kia lập tức lên tiếng trả lời rồi đi làm.

“Vậy nhị tử cáo lui!” Thẩm Quân thi lễ rồi nhanh lui ra ngoài.

Thẩm Quân đi rồi, Thẩm lão phu nhân nói với phu thê Thẩm Trấn: “Cũng làm khó các người theo ta ngồi trong này đến hơn nửa đêm, nhân lúc còn sớm vẫn mau chóng quay về nghỉ ngơi thôi! Hai ngày tiếp theo các người còn phải vất vả rồi.”

“Dạ.” Sau đó, Diêu thị đỡ Thẩm Trấn cùng nhau rời khỏi phòng Thẩm lão phu nhân.

Ra khỏi phòng Thẩm lão phu nhân, Thẩm Quân nhìn thấy Thẩm Ngôn đang đứng ở ngoài sân, thuận miệng nói: “Nhanh đi tắm rửa, ăn điểm tâm rồi theo ta ra ngoài một chuyến!”

“Ra ngoài? Nhị gia không nghỉ ngơi một lát sao?” Thẩm Ngôn hỏi. Phải biết bọn họ đã đi nhanh mấy ngày mấy đêm, thậm chí ngựa cưỡi cũng phải gắng gượng!

“Muốn nghỉ ngơi thì tự người đi nghỉ ngơi đi!” Thẩm Quân liếc mắt lườm Thẩm Ngôn một cái.

“Được, được, tiểu nhân đi ngay!” Nhìn thấy chủ tử không vui, Thẩm Ngôn không dám nhiều lời chỉ tạ ơn rồi xoay người đi nhanh.

Thẩm Quân một đường quay về thư phòng, trong thư phòng tổng cộng có ba gian lớn, phòng ngủ của hắn cũng được sắp xếp ở bên cạnh, thuận tiện để nghỉ ngơi sau khi làm xong hết công vụ, dù sao phần lớn thời gian hắn đều ở bên ngoài mang binh đánh giặc, hiếm khi ở nhà, cho nên cũng không sắp xếp chỗ ở khác.

Mới vừa đi đến trước bậc thềm, bên trong cửa phòng đã được người theo đẩy ra, hai nha đầu mười tám mười chín tuổi chạy đến, nhìn Thẩm Quân vô cùng vui mừng, chạy xuống bậc thềm tự thỉnh an: “Thỉnh an nhị gia, nhị gia một đường vất vả!”

“Ừ.” Đối mặt với hai khuôn mặt tươi cười vui vẻ, gương mặt Thẩm Quân vẫn không cảm xúc trước sau như một chỉ gật gật đầu, rồi bước lên bậc thang đi vào trong phòng.

Lan Hoa và Thu Lan nhanh chạy theo sau lưng hắn, sau khi vào phòng, Lan Hoa nhanh đóng cửa cửa phòng để ngừa gió lạnh, tuy đã vào hai tháng, nhưng khí hậu vào buổi sáng sớm rất lạnh. Thẩm Quân nhìn thùng tắm bốc hơi nóng ở giữa phòng ngủ, giờ tay định cởi áo choàng ở trên người, thì Thu Lan nhanh đi lên nói: “Nhị gia, để nô tì!”

Sau đó, Thẩm Quân cũng không nói lời nào, mặc Thu Lan giúp hắn cởi áo choàng, hắn đi đến trước ghế ngồi xuống, Lan Hoa nhanh giúp hắn cởi giày, Thu Lan cất áo choàng xong liền đi tới hầu hạ Thẩm Quân cởi áo khoác, hai nha đầu bận rộn một hồi, hiện tại trên người Thẩm Quân chỉ mặc một bộ trung y màu trắng đứng trước một thùng gỗ đang bốc lên hơi nóng, lúc này, Thẩm Quân mới phát phát tay nói với hai nha đầu: “Chỗ này không cần các người hầu hạ!”

Thấy giống với mọi khi, chuyện hầu hạ cởi áo tắm rửa chà lưng linh tinh kia không cần đến các nàng, Lan Hoa và Thu Lan đành phải nói: “Vậy chúng nô tì ở bên ngoài, nếu nhị gia có chuyện cứ gọi lên một tiếng!” Thẩm Quân gật đầu, Lan Hoa và Thu Lan liền lui ra ngoài.

Sau khi cửa phòng được đóng lại, Thẩm Quân mới đưa tay cởi trung y trên người, sau đó bước vào trong thùng gỗ chứa nước nóng, trong nháy mắt, nước ấm bao vây cả người, hắn tựa vai vào trên vách thùng gỗ, một hồi mấy ngày dần dần được nước ấm quanh người xua đi...

Ngoài cửa, Lan Hoa và Thu Lan đứng dưới mái nhà cong nhỏ giọng nói chuyện.

“Lan Hoa, người nói lần này nhị gia sẽ đồng ý cưới nhị tiểu thư của Tiết gia sao?” Thu Lan ở một bên vừa tết tóc vừa hỏi Lan Hoa.

“Hiện tại vấn đề không phải là nhị gia đồng ý hay không đồng ý, mà là nhị gia phải cưới, người cho là như Ngọc quận chúa sao, không cưới nói nhiều lắm cũng chỉ đắc tội đến Tần gia, cho dù thế lực Tần gia lớn, nhưng cũng không có cách đụng đến phủ Hầu gia trong chốc lát, nhưng hoàng thượng không giống, vi phạm lời của hoàng thượng chính là khinh trời nhẹ thì tước chức quan, nặng thì sao trăm (tịch thu tài sản giết hết dòng họ) cả nhà!” Lan Hoa ở một bên nói.

Nghe xong lời Lan Hoa nói, Thu Lan lập tức nhăn mày. “Nhưng ta nghe nói thanh danh nhị tiểu thư Tiết gia cũng không được tốt lắm, hơn nữa nghe nói cũng không được xinh đẹp gì!”

“Vậy có cách nào đây? Cho dù là heo mẹ, hoàng thượng bắt nhị gia chúng ta cưới, thì nhị gia chúng ta cũng phải khiêng vè!” Lan Hoa nói.

“Hừ, cưới về thì thế nào? Nhiều lắm không phải bỏ mặc ở nhà sao? Dù sao nhị gia cũng không thích!” Thu Lan giương cằm nói.

“Chuyện này cũng kì lạ, người không hỏi nhị gia, vậy làm sao người biết nhị gia không thích?” Lan Hoa trách móc Thu Lan nói.

Một câu nói khiến Thu Lan nửa ngày không thể nói rõ.” Ta... Ta... Ta hầu hạ nhị gia nhiều năm như vậy, không lẽ còn không rõ ràng tính tình hần?”

Nghe xong lời này, hai mắt Lan Hoa đánh giá Thu Lan, sau đó mới nói: “Thu Lan, hai chúng ta hầu hạ nhị gia từ nhỏ, chút tâm tư của người Lan Hoa ta còn không rõ ràng sao?”

“Ta... Ta có tâm tư gì chứ?” Thu Lan bị nhìn thấu suy nghĩ vẫn mạnh miệng như cũ.

Liếc mắt nhìn Thu Lan một cái, ánh mắt Lan Hoa nhìn sắc trời dần dần bừng sáng, chậm rãi nói: “Tâm tư này không chỉ mình người có, mà toàn bộ nha đầu trong Thẩm phủ đều có. nhưng đều chỉ là mơ mộng hảo huyền, chúng ta có thân phận gì? Vốn là chuyện không thể! Cho dù sau này có phúc phận, nhiều nhất chẳng qua được phong thành thông phòng, hăng hái tranh giành sinh ra một nam một nữ có thể lên làm di nương, nhưng có nghĩa gì đâu? Chẳng qua ăn mặc tốt hơn bây giờ một chút, người nhìn Tào di nương trong phòng đại gia thì biết, cả đời cũng không dám lên giọng nói chuyện, bên kia đề phòng nàng như đề phòng cướp, chứ đừng nói đến mang ghen ghét khuất nhiều ngày!” Nói xong, ngón tay Lan Hoa chỉ về phía đông. Tại sân tối đen phía đông của Diêu thị.

“Đó là bởi vì Tào di nương không sinh được một nam một nữ, đại gia cũng không thật sự thích nàng, cho nên đại nãi nãi mới không để nàng vào mắt. Nếu di nương có con trai, đại gia sung ái nàng, đại nãi nãi cũng không dám làm như thế đâu!” Thu Lan cãi lại nói.

“Nói chung mọi người có tạo hóa, có một số chuyện không cưỡng cầu được, là của người thì để bên ngoài cũng của người, không nhất định!” Thấy mình trong lời lẽ đanh của Thu Lan, Lan Hoa chỉ cảm khái nói.

Lúc này, hai tiểu nha đầu khác nhau mang theo hai hộp chứa điểm tâm đi đến, nhìn thấy Lan Hoa và Thu Lan nói: “Lan Hoa tỷ tỷ, Thu Lan tỷ tỷ, điểm tâm cho nhị gia đã được chuẩn bị xong!”

“Đưa cho chúng ta đi, nhị gia còn chưa tắm xong, chờ một chút mới có thể ăn!” Lan Hoa và Thu Lan nhanh đi lên nhận lấy hai cái hộp trong tay hai tiểu nha đầu.

Trong đó có một tiểu nha đầu lại nói: “Hôm nay đại nương trong phòng bếp còn hỏi có cần thêm đồ nào không? Com trưa nhị gia cần chuẩn bị lúc nào, chuẩn bị món nào?”

“Chuyện này chúng ta cũng còn chưa hỏi, chờ sau khi biết được ta sẽ đi qua nói sau!” Lan Hoa trả lời.

“Dạ.” Sau đó, hai tiểu nha đầu nhanh quay về.

Bên đây, không tốn nhiều thời gian, cửa phòng đã được mở ra, sau khi Thẩm Quân rửa mặt chải đầu xong, lập tức có hai tiểu nha hoàn thô sử cùng nhau khiêng thùng gỗ đựng nước ra ngoài, Thẩm Quân ăn mặc chỉnh tề ngồi trước bàn bát tiền, Lan Hoa và Thu Lan sớm đã bày xong điểm tâm, hơn nữa còn đứng ở một bên hầu hạ. Thẩm Quân vừa thấy cháo trắng và các món ăn đủ kiểu dáng tinh xảo như hoa cuốn hấp hơi và bánh nướng trộn bơ, không khỏi thêm ăn một trận, dù sao cũng đã bốn ba ngày chưa ăn cơm đầy đủ, ngay sau đó hần bắt đầu ăn!

Lúc này, chỉ thấy Thu Lan không biết từ chỗ nào bỗng nhiên bùng lên một mâm gà bạch thiết thơm ngào ngạt để lên bàn bát tiền, nhìn thấy mâm gà bạch thiết bóng lưỡng dầu, trông mắt Thẩm Quân không khỏi sáng ngời, nói: “Là món gà bạch thiết ở Bạch Kí?”

“Ánh mắt nhị gia rất tốt, ở Bạch Kí thành nam không sai!” Thu Lan cười nói.

Quay đầu nhìn sang Thu Lan, Lan Hoa không khỏi khó hiểu hỏi: “Thu Lan, lúc nào mà người mua được gà bạch thiết ở Bạch Kí? Hình như đại nãi nãi và lão phu nhân cũng không phân phó mà?” Gà bạch thiết ở Bạch Kí là món ăn Thẩm Quân thích nhất, mỗi lần Thẩm Quân từ bên ngoài quay về các chủ tử trong nhà đều sẽ chuẩn bị sẵn, lần này có thể là bởi vì trong nhà mọi người đều vội lo hôn sự cho Thẩm Quân, cho nên đã quên!

Nghe Lan Hoa hỏi, trên mặt Thu Lan không hiểu có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh nàng ta đã hất cằm nói: “Chủ tử quên, thì nô tài chúng ta nhớ không được sao? Chúng ta là người đã hầu hạ nhị gia từ nhỏ, đương nhiên mọi chuyện đều phải nhớ đến chủ tử mới phải!”

Nghe lời trách móc như thế, Lan Hoa không nói, mà chỉ liếc mắt lườm Thu Lan một cái, trong lòng tự nhiên biết tâm tư của nàng, mọi chuyện về nhị gia nàng ấy đều để bụng, nhưng trong lòng lại cảm thấy thương tâm cho nàng, dù sao nô tài có ý nghĩ không tốt với chủ tử thì kết quả nhận lấy có thể sẽ rất thảm, đương nhiên cũng có ít người sẽ thật sự bay lên đầu cành làm phượng hoàng. Mà nàng và Thu Lan lớn lên cùng nhau, đương nhiên là không muốn nhìn thấy cảnh thảm hại sau này của nàng ấy!

Tất cả lời nói của hai nha đầu đều rơi vào trong lỗ tai của Thẩm Quân, nhưng trên mặt hần vẫn không có gì biểu cảm nào, chỉ cảm đôi đũa gắp một miếng gà bạch thiết bỏ vào miệng ăn, sau một khắc mới nói: “Thu Lan đi đến phòng sổ sách lấy năm lượng bạc đi!”

Nghe nói như thế, tất nhiên là Thu Lan biết đây là tiền thưởng cho món gà bạch thiết, cho nên nàng nhanh cúi đầu tạ ơn: “Tạ nhị gia!”

Sau đó, trong phòng chỉ còn lại tiếng nhai thức ăn. Sau một lát, Thẩm Quân ăn xong điểm tâm, Lan Hoa nhanh tới đưa dụng cụ súc miệng, sau khi thấy Thẩm Quân uống một hớp nước phun vào trong bình nhỏ, Thu Lan lại đưa đến khăn lông ẩm, Thẩm Quân cầm khăn lau tay và miệng xong, mới hỏi: “Thẩm Ngôn đâu?”

“Đang chờ ở bên ngoài!” Lan Hoa trả lời.

“Ừ.” Gật đầu, Thẩm Quân nhân tiện nói: “Cầm áo choàng của ta đến đây!”

Nghe nói như thế, Lan Hoa nhanh xoay người lấy áo choàng một bên giúp Thẩm Quân mặc vào một bên lên tiếng hỏi: “Nhị gia muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừ.” Thẩm Quân gật đầu.

Thu Lan đứng một bên nghe nói như thế, nhanh miệng nói: “Nhị gia, ngài vừa trở về không nghỉ ngơi một lát sao?”

“Không, ta có việc muốn làm!” Thẩm Quân đứng ở giữa phòng mặc Lan Hoa giúp hấn mặc áo choàng.

“VẬY nhị gia có về ăn cơm trưa không? Vừa rồi phòng bếp tới hỏi buổi trưa cấp nhị gia chuẩn bị cái gì ăn đâu, đại khái lão phu nhân cũng chờ cùng ngài cùng nhau dùng cơm trưa đâu!” Thu Lan chạy nhanh nói.

“Ta không biết khi nào mới quay về, bảo lão phu nhân không cần chờ ta!” Nói xong, Thẩm Quân liền cất bước đi ra cửa phòng.

Thu Lan còn muốn nói thêm, nhưng Thẩm Quân đã rời khỏi, đứng trên bậc thềm nhìn theo bóng lưng Thẩm Quân và Thẩm Ngôn rời khỏi, Thu Lan chậm chạp chưa đi chuyện. Đợi nhị gia đã đi xa, Lan Hoa mới huých vào cánh tay Thu Lan, cười nói: “Tiểu nhân nguoi lên giờ trò, thế nhưng lại trộm mua gà bạch thiết nhị gia thích ăn nhất, món gà bạch thiết kia cũng hơn mấy trăm bạc một món rồi? Nguoi sung sướng ngồi không được năm lượng bạc, bằng với tiền tiêu vật một tháng của ta!”

“Nguoi muốn thì nguoi cứ làm đi! Ta mới không thèm, chẳng qua là do phần thưởng nhị gia ban thôi!” Thu Lan nói xong xoay người đi thu dọn đồ ăn thừa trên bàn bát tiền.

Nghe nói như thế, Lan Hoa nhìn lại trong phòng nói: “Ta mới không thèm! Chờ lần sau ta mua đồ ăn nhị gia thích, nói không chừng nhị gia thấy ta ân cần, cũng thưởng cho ta năm lượng bạc đấy thôi!”

Thẩm Ngôn sớm đã chuẩn bị ngựa xong, Thẩm Quân và Thẩm Ngôn đi ra cửa sau Thẩm gia, Thẩm Quân nhận lấy dây cương trong tay gã sai vặt rồi nhảy lên ngựa, sau khi rửa mặt chải đầu xong trên mặt của hấn đã không còn một chút mỏi mệt, thần thái hồng hào, cuộc sống quân lữ (quân đội) nhiều năm làm cho tinh thần hấn dồi dào, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể lập tức nhảy vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, đương nhiên Thẩm Ngôn từ nhỏ đi theo hấn, dường như cũng giống hấn.

Thẩm Ngôn cũng ở phía sau lên ngựa, nhanh nói với chủ tử ở phía trước: “Nhị gia, chúng ta đi đến đâu?”

“Đến Tàn phủ!” Nói một câu, hai chân Thẩm Quân kẹp lấy bụng ngựa, cầm roi đánh mạnh hai cái vào mông ngựa, lập tức hai chân trước khoái mã giờ lên rồi kêu dài một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước. Thấy thế, Thẩm Ngôn cũng chạy nhanh đi theo!

Tàn gia và Thẩm gia đều ở trên đường phồn hoa, cho nên xe ngựa và dòng người đi lại cũng rất nhiều, khoái mã cũng dần dần chạy không được, lúc đi đến Tàn gia thì sắc trời cũng đã không còn sớm, sau khi xuống ngựa, Thẩm Quân cũng không đi vào, mà chỉ đứng ngoài cửa lớn của Tàn gia, quay đầu phân phó với Thẩm Ngôn ở phía sau: “Nguoi đi mời Tàn đại nhân ra đây!” Dù sao lần trước chuyện hấn và Ngọc quận chúa cũng thật sự không được thoải mái, cho nên vẫn không cần đi vào mới tốt, không cần phải khiến chuyện gì xảy ra!

Nghe phân phó, Thẩm Ngôn nhanh gật đầu rồi đi lên bậc thềm bước vào cửa lớn của Tàn phủ, Thẩm Quân chấp hai tay sau lưng đứng đợi. Không đến bao lâu, chỉ thấy quản gia Tàn phủ Tàn Thụy tự mình đi ra cửa chính, bước xuống bậc thềm, đi đến trước mặt Thẩm Quân hành lễ: “Tham kiến đại tướng quân!”

“Miễn!” Thẩm Quân đưa tay xuống ra hiệu, sau đó mới hỏi: “Tần huynh đang ở trong quý phủ sao?”

“Bẩm đại tướng quân, đại gia vừa trở về đã lập tức ra ngoài!” Tàn Thụy trả lời.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhú mày, hỏi: “Biết đi chỗ nào không?”

“Tiểu nhân cũng không biết!” Tàn Thụy lắc đầu.

Nghe xong lời này, Thẩm Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó liền xoay người lên ngựa, Tàn Thụy ở phía sau nói nhanh: “Đại tướng quân, không bằng mời vào uống trà chờ đại gia một chút?” Tuy rằng bây giờ trên dưới Tàn gia đều có ý kiến với Thẩm Quân, nhưng Tàn Thụy biết Tàn Hiến và Thẩm Quân cũng coi như là bạn tri kỉ, cho nên cũng không dám chậm trễ!

Thẩm Quân ở trên ngựa nói: “Không cần! Chờ đại gia nguoi về nói với hấn là Thẩm Quân đã tới là được.”

“Vâng, vâng.” Tàn Thụy nhanh chóng gật đầu.

Dứt lời, Thẩm Quân liền giờ roi vụt hai cái vào mông ngựa, khoái mã lập tức chạy như chớp, Thẩm Ngôn cũng nhanh chóng đi theo phía sau. Kết quả vừa chạy qua một khúc rẽ, Thẩm Ngôn mất sắc nhìn thấy gã sai vặt đang cầm dây cương dẫn xe ngựa đi tới bên ven đường, hấn không khỏi chau mày, nhìn nhìn chủ tử ở trên ngựa chạy như bay ở phía trước, sau đó liền kéo dây cương xuống ngựa, đi đến chỗ gã sai vặt kia...

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lạnh lòng mà chống đỡ

Đợi tới khi Trầm Ngôn lên ngựa đuổi theo tới nơi, Thẩm Quân đã sớm đứng ở phía trước đầu đường chờ cả ngày rồi, thấy Trầm Ngôn lững thững tới trễ, không khỏi nói: "Cả ngày nay người đã đi đâu? Hại ta chờ người ở chỗ này rất lâu rồi!"

Trầm Ngôn vội vàng thở dài nói: "Nhị gia, mới vừa rồi ra cửa đụng phải một gã sai vặt đi theo Tần đại nhân, tiểu nhân nghĩ hần thường hay đi theo Tần đại nhân, cho nên liền dừng lại hỏi hần có biết Tần đại nhân ở đâu hay không!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân hỏi: "Có hỏi được không?"

"Cái này....." Nghe chủ tử hỏi, Trầm Ngôn hơi ấp úng.

"Nói!" Liếc mắt thấy Trầm Ngôn có điều như muốn nói lại thôi, Thẩm Quân lớn tiếng quát. Những năm gần đây ở trong quân doanh đã thành thói quen của Thẩm Quân, dù sao quân lệnh như sơn, dù tâm có cứng như sắt thép, đối mặt với việc nhiều sinh mạng trẻ tuổi biến mất trong chớp mắt như vậy, Thẩm Quân cũng càng ngày càng lạnh lẽo!

Nghe vậy, Trầm Ngôn không dám giấu giếm nói: "Gã sai vặt kia gọi Tần Điền, nói là lúc hạ triều Tần đại nhân đi ngay đến Tiết gia, kết quả trên đường xe ngựa đột nhiên bị hư, cho nên Tần Điền kéo xe ngựa về, Tần đại nhân mượn một chiếc xe ngựa ở trên đường đi rồi!"

"Tiết gia? Là Tiết gia nào?" Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhướn mày.

"Là..... Chính là phủ của Lại bộ chủ sự Tiết Kim Văn Tiết đại nhân!" Trầm Ngôn đành phải nói. Hần tất nhiên biết Tiết gia này chính là nhà của thê tử tương lai của chủ tử, mặc dù Trầm Ngôn có một số việc không hiểu, nhưng cũng biết hình như Tần đại nhân rất là để ý đến vị Tiết gia nhị tiểu thư này, nhớ có một lần dạ tiệc Tần đại nhân còn đích thân hộ tống vị Tiết gia nhị tiểu thư này về phủ! Cho nên lúc nghe được tin tức này hần do dự không dám nói, nhưng lại không muốn chủ tử nhà mình bị lừa mà chẳng hay biết gì, do dự liên tục, mới quyết định nói ra!

Sau khi nghe nói như thế, trông mặt Thẩm Quân liền trở nên hung ác nham hiểm, híp mắt một hồi lâu, tay gắt gao nắm chặt giây cương, liền đổi phương hướng của con ngựa, thấy chủ tử phải đi, Trầm Ngôn vội vàng hỏi: "Nhị gia, chúng ta đi đâu đây?"

"Trở về thay y phục vào cung diện thánh!" Thẩm Quân nói một câu, hai chân liền kẹp bụng con ngựa một cái, con ngựa liền chạy như bay ra ngoài.

Nghe nói như thế, tự nhiên trong lòng Trầm Ngôn có chút hồi hộp. Mặc dù chủ tử của hần là người chín chắn, nhưng là cũng là người quả cảm khác thường, lần này vào cung diện thánh không biết lại gây thêm rắc rối gì nữa đây? Dù sao lần trước bởi vì chuyện của Ngọc Quận chúa chủ tử hần đã đắc tội với biết bao nhiêu nhà quyền quý, bây giờ đã có chút hối hận không nên nói lời vừa rồi rồi, chỉ là nói cũng đã nói, chỉ đành phải nhắm mắt vội vàng cưỡi ngựa đuổi theo.....

Vào buổi sáng ngày hôm đó, cửa lớn Tiết gia chợt có một chiếc xe ngựa và một người cưỡi trên con ngựa cao lớn tới. Vô Ưu nghe nói là Lan Hinh tới thăm nàng, nàng kêu người nhanh đón người vào, lại phát hiện tới cùng Lan Hinh còn có Tần Hiến, nàng không khỏi có chút giật mình, bất quá vẫn phải giữ bình tĩnh, không muốn làm cho Lan Hinh nhìn ra cái gì!

Dù sao Tần Hiến cũng là một đáng mày râu, đi vào khuê phòng Vô Ưu dù sao cũng không ổn, cho nên liền ở trong đình uống nước trà dùng điểm tâm, bây giờ đã là giữa tháng hai, hơn nửa hôm nay trời có nắng, ngược lại cũng không cảm thấy lạnh. Tần Hiến một thân một mình ở chỗ này uống trà, còn Lan Hinh và Vô Ưu là đi vào trong khuê phòng tâm sự.

Vô Ưu và Lan Hinh ngồi ở trên giường, Lan Hinh lôi kéo tay của Vô Ưu trách móc. "Muội có còn coi tỷ là tỷ muội tốt không vậy? Thành thân là chuyện lớn như vậy mà muội cũng không phải người nói cho tỷ biết một tiếng? Nếu không phải là tỷ tình cờ nghe có người nói muội sắp thành thân thì tỷ còn không biết đó!"

Nghe đến chuyện này, Vô Ưu đành phải giải thích: "Thật ra thì chuyện này tới thật đột ngột, muội cũng thấy thật bất ngờ, mấy hôm nay luôn bận rộn chuẩn bị đồ cưới nên chưa thông báo kịp cho tỷ tỷ!"

"Muội nhanh nói cho tỷ biết đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Hoàng thượng lại chỉ hôn người đó cho muội? Tỷ nghe nói là bởi vì muội vào cung chữa bệnh cho Trường công chúa Bích Hồ có công nên mới được chỉ hôn phải không?" Lan Hinh nắm tay Vô Ưu hỏi liên tục không ngừng.

Vô Ưu chỉ đành phải đem chân tướng sự tình kể tóm tắt cho Lan Hinh nghe, Lan Hinh nghe xong, mới gật đầu nói: "Thì ra là như vậy, tỷ nghe người ta nói cũng không khác biệt lắm! Muội không biết là vị Quận chúa của nhà chúng ta nghe nói muội được chỉ hôn cho Uy vũ Đại tướng quân Thẩm Quân, đã náo loạn ở nhà mấy ngày nay, cho đến bây giờ vẫn chưa yên đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhún mày, tính khí của Ngọc Quận chúa nàng đã biết, chỉ là không ngờ chuyện đã trải qua lâu như vậy, nàng vẫn không thể quên được. Mà lần này Tần Hiến cũng đi theo Lan Hinh tới, mới vừa thấy nàng thì nhìn ánh mắt của hần cũng có chút hốt hoảng, chỉ sợ hần sẽ có những hành vi cử chỉ không đúng làm cho Lan Hinh nghi ngờ!

"Muội chắc là không biết, vị Uy vũ Đại tướng quân này có không ít khuê nữ muốn chọn làm phu quân, không chỉ có Ngọc Quận chúa mà còn rất nhiều danh môn khuê tú cũng nhớ nhưng vô cùng, muội thật là có phúc, lại được gả cho một phu quân tốt như vậy, hơn nữa còn là được hoàng thượng hạ chỉ

ban hôn, rất là vẻ vang đó nha!" Lan Hinh nói ra lời từ tận đáy lòng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu chỉ đành phải cười cười, nói: "Chẳng lẽ tỷ gả cho phu quân kém muối hay sao? Không phải Tần đại nhân là đối tượng mà không ít danh môn khuê tú trong kinh thành xem trọng sao?"

"Nói thì nói như thế, đúng là về mọi mặt chàng rất xuất sắc, chỉ là....." Nói tới chỗ này, Lan Hinh chợt trầm mặc.

Thấy Lan Hinh muốn nói lại thôi, dĩ nhiên Vô Ưu biết lý do, cho nên cũng không hỏi tiếp, dù sao nàng cũng có thể đoán được một phần, lòng của Tần Hiền không đặt ở trên người của Lan Hinh, nữ nhân luôn miễn cảm nhất, huống chi Lan Hinh là một nữ nhân vô cùng tinh tế, nàng khẳng định Lan Hinh có lẽ cũng cảm nhận được. Trong lòng không khỏi có chút xúc động: có thể gả cho Tần Hiền là chuyện vui mừng nhất của Lan Hinh, nhưng mà đối với nàng (Lan Hinh) mà nói thì gả cho một người không yêu thương mình là chuyện tốt sao? Thật ra thì bây giờ nàng nên suy nghĩ nhiều về chuyện của mình một chút mới đúng? Nàng gả tới Thẩm gia đến tốt cũng không biết sẽ như thế nào đây, bây giờ nhìn lại ít nhất Lan Hinh và Tần Hiền còn có thể Tương Kính Như Tần, không biết nàng và Thẩm Quân đó sẽ như thế nào?

"Vô Ưu, muối làm sao vậy?" Thấy một lúc lâu mà Vô Ưu không nói lời nào, Lan Hinh nhíu mày lại hỏi.

"A, không có gì! Có lẽ là mấy ngày nay chuẩn bị hôn sự nên hơi mệt một chút." Vô Ưu vội vàng nói.

"Thật xin lỗi nha, lúc này tỷ không nên tới đây để gây thêm phiền toái cho muối, chỉ vì tỷ lo lắng quá không chịu được muốn tới nhìn muối một chút!" Đáng về Lan Hinh rất là xin lỗi nhìn Vô Ưu.

"Tỷ nói bây giờ cái gì đó? Có thể gặp được tỷ là muối rất mừng rồi!" Vô Ưu vội vàng nói.

"Ha ha, tỷ biết ngay là muối sẽ không chê tỷ phiền mà! Đúng rồi, đây là lễ vật của tỷ tặng cho muối." Nói xong, chỉ thấy Lan Hinh cõ một cái vòng ở trên cổ tay ra, lập tức đeo lên tay cho Vô Ưu.

Trên tay có cảm giác thật là trơn bóng của ngọc, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên cổ tay đang đeo một cái vòng tay bằng ngọc màu đỏ tươi như máu, vòng tay này là ngọc Phượng Huyết cực kỳ quý giá, mặc dù nàng không phải là người sành về châu báu ngọc thạch, nhưng mà những thứ quý giá như vậy nàng cũng có nghe nói qua, giá trị của một cái vòng tay bằng ngọc Phượng Huyết dù thế nào cũng hơn mấy ngàn lượng. Một lúc sau Vô Ưu nói: "Đây không phải là vòng tay ngọc Phượng Huyết hay sao? Đồ quý giá như vậy ở đâu mà tỷ có?"

"Đây là mẫu thân để lại cho tỷ!". Khi đang nói chuyện trong đôi mắt Lan Hinh có ngấn nước, nhìn ra được vật này đúng là di vật mẫu thân Lan Hinh để lại cho nàng, hẳn là có tình cảm rất sâu sắc.

Thấy như vậy, Vô Ưu vội vàng muốn cõ vòng tay trên cổ tay ra. "Không được! Đây là di vật mẫu thân để lại cho tỷ, muối không thể nhận được....."

Nhưng mà Lan Hinh cũng bắt được tay của nàng, rất kiên định mà nói: "Vô Ưu, chính là bởi vì vòng tay bằng ngọc Phượng Huyết này là mẫu thân để lại cho tỷ, đối với tỷ có ý nghĩa rất đặc biệt, cho nên tỷ mới đưa cho muối, bởi vì muối là người tỷ muối tốt nhất của tỷ, muối hiểu chưa?"

Nghe nói như thế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lan Hinh, Vô Ưu cảm thấy giây phút này trong lòng nàng nặng trĩu, lại cúi đầu nhìn cái vòng trên cổ tay, nàng biết nếu đã nói đến mức này, cái vòng tay này nàng không thể không nhận, nhưng mà phần tình nghĩa này của Lan Hinh thật làm cho nàng thật nghẹn thở, chuyện của nàng và Tần Hiền nàng vẫn luôn gạt Lan Hinh, không biết ngộ nhờ lúc nào đó nàng (Lan Hinh) có thể biết được thì phải làm sao? Nhưng Vô Ưu lại không thể trực tiếp nói cho nàng biết được, bởi vì như vậy cả đời Lan Hinh nhất định sẽ không vui vẻ! Cho nên, nàng chỉ đành cười một tiếng, nói: "Vâng."

Thấy Vô Ưu nhận lễ vật của mình, Lan Hinh vô cùng vui mừng! Cười nói: "Muối không biết đó, sáng sớm hôm nay tỷ đi ra cửa, chàng nghe nói, nhất định đòi đi cùng với tỷ, nhưng mà chàng phải lên trên triều trước, để cho tỷ ở nhà chờ chàng, chờ chàng hạ triều chúng ta mới cùng nhau đi đến đây. Bình thường chàng cũng không như thế này đâu, vẫn luôn bận rộn công việc, từ trước tới nay luôn là người đi tới rất khuya mới trở về, có lúc còn nói có công việc nên ngủ ở trong thư phòng luôn. Nói ra sợ là muối chê cười, mặc dù chúng ta là phu thê, nhưng là rất ít khi đi chung với nhau đó!"

"Nam nhân luôn luôn lấy sự nghiệp làm trọng, hơn nữa chức vị của Tần đại nhân lại quan trọng, cho nên cũng bận rộn hơn người bình thường một chút!" Vô Ưu đành phải khuyên nhủ.

Chỉ thấy Lan Hinh khẽ mỉm cười, nói: "Cái này tỷ hiểu. Thật ra thì về sau có lẽ muối còn khổ hơn tỷ nhiều hơn đó? Thẩm Quân là Tướng quân, về sau nhất định phải thường xuyên ra chiến trường, cho nên không thể ở bên muối thường xuyên, hàng đêm muối phải thường xuyên một mình lẻ bóng rồi!"

Lời này khiến mặt Vô Ưu không khỏi ửng hồng, reu ghẹo Lan Hinh, nói: "Tỷ thành thân nhìn không giống với lúc trước nữa rồi, mùi vị một mình lẻ bóng chẳng dễ chịu chút nào phải không?"

Câu nói đó làm cho cả mặt Lan Hinh đỏ ửng, nàng lập tức đứng lên nói: "Người ta là thay muối lo lắng, muối lại nói như vậy, không biết ý tốt của người ta! Được rồi, không thêm nghe muối nói nữa, đi, đi xem tướng công của tỷ một chút, cũng lâu rồi, chàng sẽ buồn bực lắm!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Huynh ấy có thể cưới được một nương tử tốt như vậy không biết là phúc đức đã tu luyện từ mấy kiếp đây?" Trong lòng vẫn còn một câu hỏi là tại sao huynh ấy không biết quý trọng chứ?

"Tỷ thấy là Thẩm Quân cũng rất có phúc đấy!" Nói đùa một chút, Lan Hinh liền lôi kéo Vô Ưu ra ngoài phòng.

Đi tới trước đình nghỉ mát, Tần Hiền đang ngồi từ ghế đá liền đứng lên, tròn mắt thâm thúy nhìn Vô Ưu, Vô Ưu chỉ cúi đầu, nói: "Tần đại nhân!"

"Tiết tiểu thư!" Tần Hiền sừng sốt một chút, sau đó cũng một cúi đầu chào một tiếng.

"Hai người không cần khách khí như thế, Vô Ưu là tỷ muội tốt nhất của thiếp!" Ngược lại Lan Hinh rất hào phóng lôi kéo Vô Ưu ngồi xuống.

Ngồi ở trên ghế đá, cảm giác ánh mắt Tần Hiền luôn nhìn mình, Vô Ưu sợ Lan Hinh nhìn ra, cho nên tranh thủ thời gian nói với Liên Kiều: "Liên Kiều, trà nguội rồi, nhanh dâng trà nóng lên cho Tần đại nhân!"

"Vâng" Liên Kiều thấy thế, vội vàng dâng trà cho Tần Hiền, cũng rót nước trà cho Lan Hinh và Vô Ưu.

Hinh như bầu không khí có chút ngột ngạt, Vô Ưu vội vàng chỉ vào cái đĩa trên bàn đá nói: "Lan Hinh, những quả lựu, quả hồng, quả táo đều thu hoạch từ điền trang nhỏ của muội đó, đặt ở trong hầm ngầm cho tới bây giờ, tỷ nhanh ném thử một chút xem ăn có ngon hay không?"

Nghe nói như thế, Lan Hinh cười một tiếng, nói: "Muội thật là hồ đồ, những loại quả này năm ngoái không phải muội đều phải người đặc biệt đưa tới cho tỷ hay sao? Bây giờ còn hỏi tỷ ăn có ngon hay không nữa?"

"Thật sao? Muội thật là hồ đồ!" Nghe vậy, Vô Ưu lúng túng cười một tiếng.

Ngược lại Lan Hinh cũng không có phát hiện ra có cái gì không đúng, cầm một đĩa quả lựu đẩy tới phía trước nói: "Quả Lựu này ăn rất ngon, ngọt hơn người ta bán nhiều!" Sau đó, nàng liền cầm một miếng đưa cho Tần Hiền nói: "Rất ngọt, huynh ăn thử một chút đi?"

"Cô nương ăn đi, ta không thích ăn ngọt!" Tần Hiền không có nhận miếng lựu này, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Lan Hinh cũng không thèm để ý, quay đầu lại cười với Vô Ưu một tiếng, nói: "Chàng không thích ăn ngọt! Nhưng mà tỷ lại rất thích ăn." Nói xong, Lan Hinh liền ăn một miếng quả lựu.

Lan Hinh ở một bên ăn, còn Vô Ưu thì ngẩn đầu, vừa đứng đối diện Tần Hiền, ánh mắt của hắn cũng đang nhìn nàng, nàng không khỏi khép mắt lại, sau đó liền đem ánh mắt nhìn về nơi khác. Nghĩ thầm hôm nay Tần Hiền phải cứ đi cùng với Lan Hinh nhất định là có mục đích gì đó, lần trước nàng cự tuyệt gặp mặt hắn không biết hắn có chuyện gì muốn nói với mình hay không? Cũng được, không phải chỉ là những chuyện đó thôi sao, có lẽ không cho hắn hiểu hắn sẽ không bao giờ chết tâm. Quay đầu nhìn sang Lan Hinh, chỉ thấy nàng ăn Thạch Lựu nên trên tay thật là nhớp nhúa, Vô Ưu không khỏi cười nói: "Lan Hinh, thích ăn thì muội sẽ bảo nha đầu của muội lấy thêm cho tỷ mang về, bây giờ tỷ nhanh rửa tay đi!"

Nghe nói như thế, Lan Hinh mỉm cười nói: "Vậy thì tỷ sẽ không khách khí! Đã ăn ở đây rồi còn cầm thêm đồ về."

"Muội và tỷ là tỷ muội thì cần gì phải khách sáo chứ?" Vô Ưu cười theo nói. Sau đó, nàng liền quay đầu dặn dò Liên Kiều: "Liên Kiều, nhanh đi hầu hạ Tần phu nhân lau mặt!"

"Vâng" Liên Kiều vội vàng lên tiếng, sau đó, Liên Kiều liền đi trước dẫn đường, Lan Hinh đi theo phía sau đi rửa tay và lau mặt.

Sau khi Liên Kiều và Lan Hinh đi, trong đình cũng chỉ còn lại có hai người Tần Hiền và Vô Ưu, ngồi đối diện nhau, cặp mắt Tần Hiền sâu thăm thẳm chăm chú nhìn chăm chăm Vô Ưu, Vô Ưu không muốn chạm phải ánh mắt của hắn, cho nên nhìn sang nơi khác nói: "Lần này Tần đại nhân tới có phải có lời muốn nói với tiểu nữ hay không?"

"Vì sao không đến nơi hẹn?" Tần Hiền hỏi thẳng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu liền lạnh nhạt nói: "Tiểu nữ đã viết rất rõ ràng ở trên tấm thiếp rồi!"

Thái độ của Vô Ưu làm cho Tần Hiền khẽ nhíu mày, sau đó hắn liền lấy ra tấm thiếp ngày đó Vô Ưu gởi cho hắn: "Huynh và ta là người xa lạ, bèo nước gặp nhau, cần gì phải như vậy? Giữ gìn sức khỏe, quý trọng những gì mình đang có!"

Đây là tấm thiếp ngày đó nàng viết, một chữ cũng không sai, nghe thấy mấy câu đó, Vô Ưu nắm tay thật chặt. Mặc dù nàng đối với Tần Hiền cũng không phải là tình yêu nam nữ, nhưng mà không thể phủ nhận rằng hắn cũng được tính là một người quân tử, hơn nữa quả thật đối với mình hết sức quan tâm, đối với người này nàng thật đúng là có chút không nhẫn tâm, dù không muốn nhìn thấy cái ánh mắt u buồn kia, nhưng là vì Lan Hinh, nàng cũng không cho là mình rất ác, hạ quyết tâm nói để cho hắn hiểu!

"Người xa lạ? Chẳng lẽ ta và nàng chỉ là người xa lạ hay sao?" Cái từ người xa lạ này khiến Tần Hiền rất là đau lòng.

"Nếu như giữa huynh và ta nhất định phải tới một chút thân thuộc, như vậy huynh chính là tỷ phu tốt nhất của ta mà thôi!" Ánh mắt Vô Ưu chuyển qua nhìn Tần Hiền nghiêm túc nói.

Lời Vô Ưu nói làm cho Tần Hiền nhíu chặt chân mày, một hồi lâu mới cười ha hả, nhưng mà tiếng cười nghe có vẻ thê lương và bất đắc dĩ như vậy. "Nói như vậy ta phải cảm tạ Lan Hinh, nếu không phải nhờ nàng ấy thì ta và nàng một chút quan hệ cũng không có?"

Vô Ưu không muốn cùng hắn tiếp tục cái đề tài này, rất nghiêm túc nói: "Tần đại nhân, Lan Hinh thật sự là một cô nương rất tốt, hơn nữa đối với huynh tình cảm cũng rất sâu nặng, ta hi vọng huynh có thể bỏ ra một chút thời gian để tìm hiểu nàng, hơn nữa có thể quý trọng nàng, không cần suy nghĩ tiếp những thứ không thiết thực kia rồi!"

"Ta theo đuổi người ta yêu chính là không thiết thực sao?" Ánh mắt Tần Hiền nhìn chăm chăm Vô Ưu.

"Bây giờ huynh là người đã thành gia lập thất, mà ta cũng đã có hôn ước, giữa huynh và ta căn bản cũng không có khả năng, đương nhiên là không thiết thực!" Vô Ưu có chút tức giận, tại sao nam nhân này lại như vậy chứ? Thật là cố chấp, người ta không thích hẳn... hẳn liền tìm cách đi đường vòng khác!

"Nói như vậy nàng rất vừa lòng với hôn sự này?" Lúc Tần Hiến nói ra lời này trong lòng hẳn tràn đầy ghen tị, tại sao hẳn hết sức theo đuổi đều không có kết quả? Tại sao người khác không hề làm gì nhưng vẫn có thể lấy được?

"Có vừa lòng hay không cũng là chuyện của ta, cũng không nhọc đến Tần đại nhân phải quan tâm!" Vô Ưu nói như chém đinh chặt sắt.

"Nếu như nàng không vừa lòng ta có thể xuất hết toàn lực để giúp nàng!" Tần Hiến mang theo một tia hy vọng nhìn chằm chằm Vô Ưu.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi có chút kinh ngạc, quay lại nhìn Tần Hiến, cảm giác như là hẳn đang nói đùa, nhưng lúc chạm phải ánh mắt của hẳn, nàng biết hẳn rất là nghiêm túc, bởi vì ánh mắt của hẳn rất kiên định, mà tính cách của Tần Hiến cũng rất trầm ổn, lời nói của hẳn rất mạnh mẽ. Vô Ưu không khỏi nhũn nhũn. Nghĩ thầm: hẳn nói lời này là có ý gì? Dù sao nàng cũng là do Hoàng thượng chỉ hôn, nhưng mà chẳng lẽ hẳn có thể làm trái thánh ý để mình không phải gả cho Thẩm Quân hay sao? Mặc dù trong lòng của nàng có một chút xiu rung động, nhưng nàng lại không thể để cho Tần Hiến vì nàng mà làm chuyện mạo hiểm như vậy! Mặc dù nàng không nắm bắt được tương lai, nhất là chuyện gả cho Thẩm Quân, nhưng mà nàng biết làm trái với thánh chỉ cũng không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa nàng cũng không muốn cho Tần Hiến một tia hi vọng, nàng không thể liên lụy hẳn, càng không thể vì vậy mà làm hại Lan Hinh được, cho nên sau một khắc, nàng liền cự tuyệt hẳn. Trên mặt nàng tản ra nụ cười nói: "Sao Tần đại nhân lại nói như vậy? Được Thánh thượng ban hôn là vinh dự nhường nào chứ, hơn nữa người ta gả lại là đương kim Uy Vũ Đại tướng quân, ta còn có cái gì không vừa lòng đây? Ta nên cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, chiếu cố Vô Ưu mới phải!"

Lời nói của Vô Ưu làm cho Tần Hiến nhũn nhũn chặt chân mày, sau đó liền lắc đầu nói: "Đây không phải là lời nói thật lòng của nàng!"

"Tần đại nhân, không cần vướng mắc chuyện này nữa, tóm lại Vô Ưu chỉ có một câu, xin quý trọng người trước mắt!" Nói xong, ánh mắt Vô Ưu liền nhìn về nơi khác, vừa đúng lúc này Lan Hinh đi theo Liên Kiều rửa tay lau mặt đã trở lại.

Thấy Lan Hinh trở lại, Tần Hiến liền ngậm miệng im lặng. Lan Hinh ngồi ở trên băng đá phủ nệm cười nói: "Mới vừa rồi các người đang nói chuyện gì vậy?"

"Mới vừa rồi Tần đại nhân hỏi muội công hiệu của mấy loại dược liệu thôi." Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Lan Hinh quay đầu nhìn Tần Hiến cười nói: "Chàng cũng cảm thấy hứng thú với dược liệu sao?"

Nhưng mà lúc này sắc mặt của Tần Hiến cũng không tốt lắm, hẳn lập tức đứng lên nói: "Thời gian đã không còn sớm, chúng ta không nên quấy rầy Tiết tiểu thư nữa!"

Nghe lời này, Lan Hinh cũng lập tức đứng lên nói: "Đúng vậy, chúng ta xin cáo từ, muội có nhiều việc bề bộn, tở ở lại đây cũng không giúp được gì, không muốn cho muội thêm phiền phức!"

Giờ phút này, Vô Ưu thật sự là không muốn thấy Tần Hiến nữa, cho nên cũng cười cười đứng lên, lôi kéo tay Lan Hinh nói: "Lan Hinh, thật xin lỗi, cũng không thể trò chuyện với tỷ lâu một chút!"

"Muốn trò chuyện thì có gì mà khó? Tỷ có thể đến tìm muội nữa mà. Nhưng mà lần sau tỷ lại muốn đến Thẩm gia tìm muội cơ, ha ha....." Nói tới chỗ này, Lan Hinh vui vẻ cười một tiếng.

Vô Ưu cũng chỉ cười trừ, sau khi đưa Tần Hiến và Lan Hinh đi, Liên Kiều đi theo phía sau Vô Ưu nói: "Nhị tiểu thư, vì sao hôm nay Tần đại nhân lại tới? Đúng rồi, mới vừa rồi hẳn ở trong đình nói chuyện gì với người ạ?"

Nghe được lời Liên Kiều hỏi, Vô Ưu nghiêm nghị nói: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, chuyện trước kia của ta và Tần đại nhân ngại phải giữ kín như bưng, biết không?"

"Hiểu!" Thấy vẻ mặt Nhị tiểu thư vô cùng nghiêm túc, Liên Kiều vội vàng gật đầu.

Sau khi Liên Kiều đi theo Vô Ưu vào trong phòng, thấy bốn bề vắng lặng, liền vội vàng lấy từ trong tay áo ra mấy tờ giấy đưa cho Vô Ưu, nói: "Nhị tiểu thư, mới vừa rồi Vương Nhi tới, chỉ tới đây một mình, đưa cái này cho nô tỳ nhờ nô tỳ chuyển cho Nhị tiểu thư!"

Nhận lấy mấy tờ giấy trong tay Liên Kiều, Vô Ưu vừa mở ra nhìn, chỉ thấy đó là mấy tờ khế đất, phía trên viết tổng cộng có hơn năm trăm mẫu ở bên ngoài kinh thành, còn có một tờ hợp đồng mua bán nhà, đây là năm ngoại Vô Ưu giao cho Vương Nhi đi mua, hẳn cũng không nhắc tới, còn tưởng rằng việc chưa có làm xong, không ngờ hôm nay lại đem khế đất tới! Sau khi đem cất mấy tờ khế đất và hợp đồng mua bán xong, Vô Ưu hỏi: "Wương Nhi có nói gì không?"

"Bẩm Nhị tiểu thư, Vương Nhi nói người bán vẫn muốn tăng giá lên, cho nên hẳn cũng không có gấp gấp mua, chờ qua năm người ta cần tiền gấp phải bán nhà, giá nhà đất sẽ xuống thấp nhất, lúc đó Vương Nhi mới mua, nói hơn năm trăm mẫu đất này đều là đất màu mỡ, hơn nữa cách Kinh Thành cũng chỉ có mười mấy dặm đường, hiện tại cũng đã trồng lúa mạch, đợi đến mùa Hạ là có thể thu hoạch rồi! Kính xin Nhị tiểu thư yên tâm, dù ở ngoài thành nhưng mà Vương Nhi cũng sẽ chăm sóc chu đáo!" Liên Kiều trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái, nói: "Có Vương Nhi chăm sóc, ta tất nhiên rất là yên tâm!"

"Đi xuống đi, ta cũng mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một chút!" Vô Ưu nằm lên trên giường nói.

"Vâng" Liên Kiều lên tiếng liền đi ra ngoài.

Sau khi Liên Kiều đi, Vô Ưu nhắm hai mắt lại, ôi... xuất giá thật không phải là một chuyện đơn giản, những ngày qua nàng mệt muốn chết rồi, mỗi ngày đều phải mặc thử y phục, đồ trang sức, còn có thật nhiều chuyện tạp nham, nàng thật phiền muốn chết, không hề có một chút vui sướng nào của một nữ tử bình thường xuất giá, chỉ mong đợi mấy ngày này qua nhanh một chút, nàng thật muốn mỗi ngày trôi qua thật yên bình.....

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Xuất giá đầy quyến luyến

Sau giữa trưa ngày hôm đó, Thẩm Quân từ trong cung trở lại, vẫn luôn ở trong phòng chưa hề đi ra. Xuân Lan và Thu Lan nghĩ là Thẩm Quân đang nghỉ ngơi, cho nên cũng không dám quấy rầy.

Mãi cho đến khi sắc trời dần tối, Trầm Ngôn chợt từ bên ngoài đi vào. Thu Lan thấy Trầm Ngôn tới, vội vàng xuống bậc thang, nói: "Sao người lại vào đây? Có phải có chuyện gì cần bẩm báo với Nhị gia hay không?"

"Đúng vậy." Trầm Ngôn gật đầu một cái.

"Nhưng Nhị gia đang ngủ, hay là chờ Nhị gia thức dậy rồi bẩm báo? Bây giờ Nhị gia đang mệt muốn chết rồi!" Thu Lan nói với Trầm Ngôn.

Nghe nói như thế, Trầm Ngôn không khỏi có chút khó xử, nói: "Nhưng ta có việc gấp cần bẩm báo với Nhị gia!"

"Có gấp lắm không? Không thể chờ Nhị gia tỉnh lại sao?" Lúc này, Xuân Lan cũng đi tới nói.

Nghe nói như thế, Trầm Ngôn ngẩng đầu nhìn cửa phòng phía trước đang đóng chặt, đang do dự, không ngờ cánh cửa kia bất chợt được mở từ bên trong ra. Mọi người nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn, thì thấy Thẩm Quân mở cửa, một thân khoác áo màu đen đứng ở phía trong cánh cửa, trên mặt không lộ vẻ gì như trước, chỉ hỏi Trầm Ngôn một câu: "Có chuyện gì?"

Lúc này, Trầm Ngôn chạy nhanh lên bậc cầu thang, đi tới trước mặt Thẩm Quân nhỏ giọng nói một câu, Thẩm Quân liền căn dặn: "Nhanh chuẩn bị ngựa, ta muốn đi ra ngoài!"

"Vâng" Trầm Ngôn vội vàng lên tiếng chạy đi.

Trong lúc Thẩm Quân cất bước bước ra khỏi cửa, bất ngờ đúng lúc này Diêu thị cũng vừa dẫn theo một vài ma ma và nha hoàn tới nơi này, thấy Thẩm Quân muốn đi ra ngoài, Diêu thị không khỏi nói: "Nhị thúc, lúc này rồi đệ còn muốn đi đâu chứ? Ba ngày sau là đại hôn, đệ không nên đi lung tung!"

"Đại tâu, ta có chút chuyện phải xử lý, rất nhanh sẽ trở lại!" Đối với người đại tâu đã chăm sóc đại ca mười năm nay, Thẩm Quân vẫn rất kính trọng.

Hình như thấy Thẩm Quân có chút vội vàng, Diêu thị cười một tiếng nói: "Vay đệ thử đồ cưới đi xem có thích hay không? Không thích thì đặt may cái khác liền, nếu không sẽ không kịp!"

Lúc này, một nha hoàn đã bụng khay đồ đi tới, chỉ thấy trong khay để một bộ y phục màu đỏ chót viền vàng xếp thật ngay ngắn, Thẩm Quân nhìn lướt qua y phục trong khay, chỉ cảm thấy có chút chói mắt, sau đó nói với Diêu thị: "May cũng may theo số đo của ta, không sai được, cũng không cần thử!" Nói xong, liền nóng nảy đi ngay.

"Ồi....." Diêu thị muốn nói cái gì nữa, nhưng Thẩm Quân đã đi rồi, Trầm Ngôn thấy thế, cũng vội vàng đi theo.

Thấy Thẩm Quân đã đi xa, Xuân Hoa ở sau lưng Diêu thị không khỏi nói: "Hôm nay Nhị gia làm sao vậy? Chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện đón dâu chứ? Nãi nãi, y phục này phải làm sao bây giờ? Nếu thật sự không phù hợp, thì không có thời gian để sửa lại!"

Diêu thị quay đầu nhìn y phục cưới trong khay, sau đó nói: "Nếu là may theo y phục cũ của Nhị gia cũng không sai được, hơi nhỏ chút xíu cũng không có việc gì. Xuân Lan, Thu Lan các người giúp Nhị gia cất khay đồ cưới này đi, mấy ngày nữa là tân hôn của Nhị gia, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai lầm nào!"

"Dạ, đại nãi nãi!" Xuân Lan và Thu Lan vội vàng nhận lấy cái khay trong tay nha đầu kia, khẽ nhún người hành lễ.

"Ừ." Diêu thị hừ một tiếng, liền dẫn một đám nha hoàn ma ma đi.

Mấy ngày nay Diêu thị bận chết đi được, từ trên xuống dưới Thẩm gia đều do một mình nàng xử lý, vừa này mới dạy dỗ một đám ma ma vô tích sự, nàng liền ngồi ở trên giường nghỉ ngơi một chút, Xuân Hoa vội vàng đưa lên một ly trà nóng, nói: "Nãi nãi nhanh uống một ngụm trà đi, hôm nay làm

không kịp thời!"

Điều thị nhận lấy ly trà trong tay Xuân Hoa, cúi đầu uống hai ngụm, sau đó nói: "Ta có biện pháp gì đây? Trong nhà này từ trên xuống dưới có chỗ nào ta không phải chú ý chứ? Lão thái thái lớn tuổi, thân thể Đại gia không tốt, Nhị gia lại nhậm chức ở xa, hơn nữa nam nhân bọn họ cũng không có năng khiếu đối với những chuyện này, còn không phải là ta càng phải bận tâm nhiều sao?"

"Đó cũng là do nãi nãi người có tài năng, trong nhà này nhà từ bên trong lẫn bên ngoài, đừng nói là nữ nhân, dù là một nam nhân cũng bận đến chóng mặt, thế nhưng mấy năm nay mọi chuyện trong nhà đã được người xử lý gọn gàng ngăn nắp, người làm việc ngay cả lão phu nhân cũng không tìm ra được cái gì để bới móc!" Xuân Hoa ở một bên nịnh nọt nói.

"Ôi, mấy năm này cũng may ta không có phạm lỗi gì, nếu không để cho lão thái thái bắt được một chút sai lầm sẽ rất gay go!" Điều thị trút nỗi lòng nói.

"Đúng rồi, nãi nãi, nô tỳ thấy Nhị gia đối với hôn sự này hình như không hài lòng thì phải!" Xuân Hoa nói.

"Đó là đương nhiên, ánh mắt Nhị gia nhà chúng ta nhìn cao lắm, ngay cả Ngọc Quận chúa còn không thèm coi trọng, huống chi còn là một tiểu thư của nhà Lại bộ chủ sự chứ! Danh tiếng của vị tiểu thư kia là hán không biết, nếu mà biết không biết còn làm loạn ra chuyện gì đấy." Điều thị cười nói.

"Thật ra thì nếu như Nhị gia không thích vị tiểu thư đó không phải là tốt hơn sao? Bây giờ là lão phu nhân không thích, Nhị gia lại không thích, sau này làm sao có thể tranh với nãi nãi chứ? Đợi sau khi nàng qua cửa không phải cũng chỉ có thể nịnh bợ người hay sao!" Xuân Hoa cười nói.

Nghe nói như thế, Điều thị tự nhiên có chút hài lòng, nói: "Ôi, mặc dù chúng ta có thể có chút lợi lộc, nhưng mà quản cái nhà này thật sự rất mệt mỏi nha, ngược lại ta hi vọng ngày ngày trôi qua yên bình, nhưng mà chỉ có cái mạng này thôi. Nếu mà Đại gia người có thể giống như Nhị gia xông pha chiến đấu, sau này cũng không cần vì nhi nữ dưới gối mà tính toán!"

"Nãi nãi, đây chính là xích có sở đoản, phi đao có sở trường. Tuy nói Đại gia không được nở mày nở mặt như Nhị gia, cũng không được Hoàng thượng ban thưởng cái gì, nhưng dù sao thì mỗi ngày Đại gia đều có thể ở bên cạnh người, người xem Nhị gia mỗi lần ra trận chính là hơn nửa năm, thậm chí có thể là hai ba năm, nãi nãi có thể chịu được sao?" Xuân Hoa cười theo nói.

Nghe lời này, mặc dù Điều thị đã thành thân nhiều năm, nhưng mà trên mặt vẫn còn đỏ lên, mắng: "Người là hài tử còn chưa có thành thân thì biết cái gì chịu được hay không chịu được? Cũng không biết xấu hổ!"

Nghe chủ tử quở mắng, trên mặt Xuân Hoa cũng đỏ, vội vàng cúi đầu, không nói gì thêm.....

.....

Mai Các

Lúc mà Thảm Quân đến Mai Các, đã là giờ lên đèn rồi, Mai Các từ trong ra ngoài cũng đã đèn đuốc sáng choang. Thấy Thảm Quân tới, Mai nương đã sớm ăn mặc chỉnh tề chạy đến.

Nhiều ngày không gặp, giờ thấy Thảm Quân, trong đôi mắt Mai nương cũng có chút sương mù, nhưng mà ngược lại Thảm Quân rất là bình tĩnh thông dong, Mai nương khẽ nhún người chào hỏi: "Mai nương tham kiến Đại tướng quân!"

"Tần đại nhân có tới sao?" Thảm Quân hỏi.

"Đang ở trong nhà chờ người đã lâu." Nụ cười của Mai nương rực rỡ giống như hoa đào nở vào tháng ba.

Không chờ Mai nương nói thêm gì nữa, Thảm Quân liền xoay người đi lên lầu, Mai nương không khỏi nhíu mày, trong lòng rất là mất mát, lâu như vậy không gặp, thế nhưng hán một câu nói cũng không muốn nói với mình, ngay cả một chút ánh mắt thân thiện cũng đều không bỏ thí, hơn nữa năm này nàng đã nhớ thương thành họa, năm lần bảy lượt đều sai người hỏi thăm tin tức của hán ở biên quan.

Đi vào một gian phòng thanh lịch tao nhã, chỉ thấy Tần Hiến đang một thân một mình ngồi ở bàn bát tiên cầm bầu rượu uống một mình, nhìn bộ dáng nhát định đã uống không ít, hình như đã hơi say, hơn nữa cả người cũng thất hồn lạc phách. Thấy bộ dáng này của Tần Hiến, Thảm Quân đi tới trước bàn bát tiên, vén áo khoác lên một chút, liền ngồi ở trước mặt Tần Hiến, nói: "Người gọi ta tới không phải để cho ta nhìn người uống rượu chứ?"

Nghe được lời Thảm Quân nói, Tần Hiến ngẩng đầu liếc hán một cái, dùng giọng nói mang theo sự giễu cợt: "Bây giờ người đường làm quan rộng mở, có phải là ta nên chúc mừng người hay không?"

Thảm Quân biết bây giờ Tần Hiến đang ngà ngà say, hán cũng không phải là người nhỏ mọn, cho nên liền mở to mắt nói: "Nếu như có thể ta ngược lại thật không muốn được hôn sự này, chỉ là thánh ý không thể không theo, bằng không ta cũng sẽ không cùng người tranh giành!"

Lại rót một ly rượu, mới vừa đưa đến khóe miệng, Tần Hiến hỏi: "Nghe Tần Thụy nói người tới tìm ta?"

"Ta hiểu rất rõ người một mực ái mộ nàng, ta là đi nói cho người biết trước khi ta thú nàng thì người có thể nghĩ cách mang nàng trốn đi!" Thảm Quân nói.

Nghe nói như thế, ngược lại Tần Hiến cười lạnh một tiếng: "Mang nàng đi? Hừ, sao ta lại không muốn? Nhưng mà người ta phải bằng lòng mới được!"

"Nàng không muốn đi cùng người?" Chuyện này cũng khó trách, dù sao lần này là hoàng thượng chỉ hôn, nếu như dám cãi lời thánh chỉ đây chính là tội cả nhà bị giết và bị tịch thu gia sản.

"Ta và nàng cũng chỉ là người xa lạ mà thôi, nàng làm sao có thể đi theo ta!" Tần Hiến tức giận nói ra lời.

"Trước khi ta cưới nàng, người có thể cố gắng tranh thủ, nhưng nếu như mà ta đã cưới nàng rồi, nàng chính là thê tử của ta, thê tử của bằng hữu không thể chiếm những lời này người nên hiểu hơn ta chứ?" Thẩm Quân bình tĩnh nhìn chằm chằm Tần Hiến.

Nghe nói như thế, đôi mắt Tần Hiến nhắm lại, nói: "Không phải là người không muốn thành thân sao? Trước đây người tình nguyện đi biên quan cũng không muốn cưới Ngọc nhi, chẳng lẽ người cũng đã thích nàng rồi hả?"

Thẩm Quân đưa tay nắm lấy tay Tần Hiến đang nắm bầu rượu, đoạt lấy bầu rượu, cầm cái ly tự mình rót một ly, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, mới nói: "Người cho là ta còn có thể lựa chọn sao?"

"Hừ, thì ra là người cũng sợ Thánh thượng trị tội người!" Lời nói Tần Hiến tỏ ý coi thường đối với Thẩm Quân.

"Hoàng thượng muốn trị tội của ta như thế nào cũng được, ta không có ý kiến gì, nhưng từ trên xuống dưới Thẩm gia còn có mấy trăm mạng người, ta không thể để cho bọn họ vì ta mà mất mạng chứ?" Nói xong, Thẩm Quân lại ngửa đầu uống thêm một ly.

"Nói như vậy là người cũng không muốn?" Tần Hiến nhìn chằm chằm Thẩm Quân hỏi.

"Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải là bởi vì chúng ta nguyện ý mới làm, cũng không phải là bởi vì chúng ta không muốn mà không làm!" Thẩm Quân tiếp tục uống.

Nghe nói như thế, Tần Hiến chợt bất được cổ tay Thẩm Quân, hỏi: "Vậy rốt cuộc người có thích nàng hay không?"

Nghe vậy, trong đầu Thẩm Quân chợt thoáng qua một gương mặt xinh xắn, nhất là đôi mắt kia trong suốt giống như dòng suối nhỏ, để cho trong trí nhớ hằn khắc rất là sâu. Sau đó, hắn mới trả lời: "Trước khi ta cưới nàng ta chỉ biết nàng là người trong lòng người, cho nên chưa từng có mơ tưởng qua!"

Nghe lời này, Tần Hiến từ từ buông lỏng cổ tay Thẩm Quân ra, thất hồn lạc phách lẩm bẩm nói: "Chỉ tiếc cho tôi bây giờ trong lòng nàng cũng chưa từng có ta!"

"Đã như vậy, người cũng không cần đau lòng, hãy cùng với tâu tâu chung sống thật tốt mới phải!" Thấy bộ dáng Tần Hiến như thế, trong lòng Thẩm Quân cũng không có cảm giác.

Tần Hiến im lặng không nói, vẫn như cũ là hết một ly lại uống tiếp một ly, Thẩm Quân nhũn chất chân mày, sau đó đứng lên nói: "Hôm nay ta tới là muốn nói rõ ràng với người, nếu như mà ta cưới nàng, nàng chính là phu nhân của ta, người cũng không cần dây dưa tiếp nữa, bằng không hai nhà Tần Thẩm sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!" Dứt lời, Thẩm Quân liền quay người bỏ đi, để lại Tần Hiến đã uống say mềm.

Đi ra nhĩ gian, Mai nương lập tức tiến lên đón, cười nói: "Chàng phải đi rồi sao? Không thể ở lại bồi Tần đại nhân uống vài chén nữa hả?"

"Hắn uống nhanh say, không cần đưa thêm rượu cho hắn nữa, để cho hắn về sớm một chút!" Thẩm Quân liếc mắt một cái nói với người sau lưng.

"Yên tâm đi, thiếp rất là có chừng mực!" Mai nương vội vàng gạt đầu.

"Ta đi trước!" Nhìn lướt qua Mai nương, Thẩm Quân cũng không thèm quay đầu lại sai bước bỏ đi.

"Ôi....." Mai nương còn muốn nói gì nữa, nhưng Thẩm Quân đã đi xuống lầu.

Nhìn một lúc lâu bóng lưng đã biến mất, Mai nương đứng ở lan can trên lầu trong đôi mắt tràn đầy mất mát. Lúc này, tiểu nha đầu Hương Nhi đã chạy tới nói: "Nương tử, Tần đại nhân còn lại hết muốn thêm rượu!"

"Không mang cho hắn nữa!" Mai nương vừa nghe đã nói.

"Nhưng..... Tần đại nhân cứ đòi uống nữa!" Hương Nhi khổ sở nói.

"Ngu ngốc!" Mai nương chống nạnh mắng một câu, sau đó nhỏ giọng nói: "Người cũng không biết đổi nước rồi đưa qua cho hắn à!"

Nghe được ý kiến này, Hương Nhi cười một tiếng: "Vẫn là nương tử có ý tưởng hay!" Nói một câu, liền vội vàng xoay người rời đi.

Sau khi Hương Nhi đi, Mai nương đang chống nạnh cũng cũng chậm rãi thõng tay xuống, nhìn cửa chính Mai Các trống rỗng, âm thầm nói một mình: "Chờ mong mỗi mòn biết bao lâu thì chàng mới trở lại, nhưng chàng vẫn giống như trước kia không thèm nói với ta một câu! Ôi, chưa tới ba ngày nữa chàng sẽ làm tan lang rồi, nếu người đó là Ngọc Quận chúa thì Mai nương ta cũng chịu thua đi, ai bảo người ta muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, nhưng chàng lại thành thân với một người như vậy, làm sao ta có thể cam tâm đây?"

Thẩm Quân từ trong Mai Các đi ra ngoài, bên ngoài màn đêm đã sớm buông xuống rồi, cười lên lưng ngựa, chỉ cảm thấy gió lạnh thổi tới, mới vừa rồi uống rượu làm cho mặt có chút nóng, gió mát thổi qua khuôn mặt đang nóng làm cho đầu óc hắn tỉnh táo lại không ít, nhìn đèn đóm lơ mờ trước mặt, hắn bỗng giật mình!

Trầm Ngôn thấy chủ từ lên ngựa, liền vội vàng dắt ngựa tiến lên hỏi "Nhị gia, chúng ta đi đâu ạ?"

"Không biết!" Thảm Quân nói một câu, liền cầm roi quất lên mông ngựa mấy cái, con ngựa lập tức hí vang một tiếng liền chạy về phía trước.

"Nhị gia....." Thấy Nhị gia đi, Trầm Ngôn cũng nhảy lên ngựa đuổi theo sát ở phía sau.

Nói thật, quả thật Thảm Quân cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ cảm thấy trong người có chút buồn bực không có chỗ để phát tiết, chạy một hồi lâu trên đường phố vắng ngắt, con ngựa mới dần dần thả chậm bước chân, giờ phút này trên đường phố cũng không còn người đi đường, cửa hàng hai bên đường phố cũng đều đóng cửa, chỉ có một vài khách điểm, quán rượu cùng hiệu ăn vẫn sáng đèn, thỉnh thoảng có khách ra vào. Thảm Quân cười ngựa chậm rãi hướng phía trước đi, Trầm Ngôn đuổi theo sau lưng không biết hôm nay tâm tình Nhị gia như thế nào, bộ dáng thật giống như có chút không vui, cho nên không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể cười ngựa đi theo phía sau xa xa hân...

Có lẽ đi như vậy gần nửa canh giờ, cũng từ Tây thành đi tới Đông thành, bỗng nhiên có khoảng ba, bốn nam tử uống say đến không còn biết gì lão đảo đi ra từ một quán rượu phía trước. Trong số đó có một nam tử miệng nói ra những lời không sạch sẽ, ban đêm nói ra những lời này thật là đặc biệt ái muội rõ ràng.

"Lần này lão tử thật là tiền mất tật mang, mẹ kiếp, cho là đại gia ta dễ khi dễ sao? Hừ!" Một tên say rượu béo núc ních cầm bình rượu trong tay ném ào một cái roi vỡ nát trên mặt đất.

"Đừng nói là ta gạt ngươi, người ta sẽ gả Tiết gia tiểu thư cho ngươi sao? Người ta lại là tiểu thư con quan Lục phẩm, nhà ngươi chẳng qua chỉ là nhà bán thịt heo, cô cô của ngươi cũng phải gả cho người ta làm thiếp đấy!" Một nam tử hơi cao cao trong mấy người uống say đó cười đùa nói.

Cái nam tử béo núc ních đó nghe nói như thế, không nhịn được liền mắng. "Nếu ai lừa ai..... Người đó chính là như thế này!" Một cái tay của hắn làm hình một cái súng. Nhưng mà khi hắn vừa cúi đầu nhìn đến tay của hắn, không khỏi vui vẻ lên. Say khướt nói: "Nhưng mà bây giờ cái người đó cũng không phải là ta, mà là tên Uy vũ Đại tướng quân kia! Ha ha....." Sau đó chính là cười dâm đẳng một lúc.

Chợt nghe có người nhắc tới danh hiệu của mình, vừa đúng lúc Thảm Quân đi qua lập tức kéo dây cương trong tay, con ngựa liền ngừng lại, trong đêm tối, đôi mắt sáng như sao nhìn chăm chăm về phía mấy tên nghiện rượu!

"Ngươi chớ có nói bậy! Làm nhục mệnh quan triều đình là bị trị tội đó." Một người trong số đó hình như còn có chút tỉnh táo.

Mà cái tên béo núc ních đó cũng dậm chân nói: "Ai nói là ta nói bậy? Ta nói thật đó. Chính ta đã nhìn thấy Nhị tiểu thư Tiết gia tắm rửa..... Ha ha, ngươi không biết là cả người nàng trắng giống như bạch ngọc, ôi chào....." Lúc hắn nói chuyện tròng mắt hơi híp lại, đôi tay làm động tác vuốt ve đầy ghê tởm, vẻ mặt là một bộ dáng say mê!

Thảm Quân ngồi ở trên lưng ngựa nghe nói như thế, trong đôi mắt rét lạnh giống như tuyết đóng băng vào thảng chập, hung hăng nắm dây cương trong tay, lúc này, Trầm Ngôn ở phía sau cũng đã đuổi theo tới nơi, tất nhiên là hắn cũng đã nghe được những lời xằng bậy mà tên say rượu kia nói. Nhíu mày, đi lên nói một tiếng "Nhị gia?"

"Giao cho ngươi!" Về mặt Thảm Quân lạnh lẽo, trầm giọng nói một câu.

"Vâng" Trầm Ngôn giống như ở trong quân đội gật đầu nhận mệnh lệnh.

Sau đó, chỉ nghe con ngựa hí vang một tiếng ở trong màn đêm, con ngựa to lớn dưới sự điều khiển của Thảm Quân nghênh ngang rời đi.....

.....

Trải qua mấy ngày chuẩn bị, trong chớp mắt đã đến ngày chính thức thành thân. Tiết gia giăng đèn kết hoa khắp nơi, nhiều năm rồi cũng không có làm chuyện vui nào, hơn nữa lần này lại là gả cao, người Tiết gia đương nhiên đều là vui mừng hơn hờ, tất cả bà con bạn bè đều tới chúc mừng.

Vô Ưu hầu như cả đêm không ngủ đã ăn mặc ổn thỏa ngồi ở trước bàn trang điểm, chỉ thấy mái tóc đen được búi lên cao thật đẹp, trên búi tóc gắn một con phượng hoàng năm đuôi màu vàng, trong miệng phượng hoàng này phun ra mấy sợi tơ vàng rủ xuống ở trên lông mày, hai bên tóc đều cắm hai cái trâm vàng giống nhau đứng dựa theo cử động của cơ thể, hôm nay phần ở trên mặt và son ở trên môi cũng bôi hơi đậm một chút, đồ trang sức ở trên lỗ tai, trên cổ, trên cổ tay, trên ngón tay đều là được làm bằng vàng, ở trên người lại mặc một bộ giá y đỏ thắm làm nổi bật dáng vẻ vô cùng trang trọng. Nhìn mình trong gương đồng, Vô Ưu có chút không dám tin, đây là nàng sao? Trong quá khứ, nàng chưa từng mặc những y phục màu sắc sặc sỡ như vậy, dĩ nhiên cũng không có đeo nhiều đồ trang sức khoa trương đến như thế, hơn nữa cũng không có đánh phấn dày như vậy, nhưng mà thoạt nhìn lại rất là thuận mắt!

"Hôm nay Nhị tiểu thư thật là xinh đẹp!" Liên Kiều Hòa và Ngọc Trúc ở bên cạnh đều đồng thanh ca ngợi nàng. Bách Hợp và Phục Linh đứng ở phía sau vừa mới tới hầu hạ chủ tử nên vẫn còn rất sợ sệt, cho nên cũng không nói nhiều, chỉ đứng ngoan ngoan, bởi vì bốn người các nàng đều là nha đầu hồi môn, cho nên hôm nay bốn người bọn họ cũng đều ăn mặc rất đẹp, trên đầu mỗi người cũng cài một đóa màu đỏ bằng vải nhung.

"Đó là Nhị tỷ của ta mà, càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng thấy tướng mạo rất có phúc!" Tiết lão phu nhân ngồi ở một bên nhìn Vô Ưu cười nói.

"Lão thái thái nói rất đúng, số mệnh của Nhị tỷ là có quý nhân phù trợ, nàng được gả tới phủ An Định hầu, cô gia tuổi trẻ tài cao, nghe nói rất được hoàng thượng trọng dụng, không phải là người có phúc sao!" Tống ma ma ở bên cạnh hòa theo nói.

"Đúng vậy, Đúng vậy nha." Mọi người cũng đều phụ họa.

Tiết lão phu nhân rất là vui mừng gật đầu một cái, nhưng mà Chu thị ở bên cạnh mắt cũng đã đỏ lên rồi, bà đứng ở sau lưng của Vô Ưu trong đôi mắt tràn đầy lo lắng, cũng khó trách, mẫu tử sẽ phải chia lìa, về sau muốn gặp mặt cũng không phải là dễ dàng, hai nữ nhi, một trong cung, một lại sắp xuất giá, tất nhiên Chu thị vừa vui mừng vừa đau lòng!

Liếc nhìn Chu thị một cái, Tiết lão phu nhân có chút không vui nói: "Hôm nay ngày vui của đứa nhỏ, người việc gì phải khóc lóc? Cô nương có thể gả cho một nhà tốt như vậy, một cô gia tốt như vậy, người phải vui mừng còn không kịp chứ!"

"Dạ, lão thái thái nói đúng!" Chu thị vội vàng lau nước mắt, đè nén lại cảm xúc để không khóc ra tiếng.

Ngẩng đầu trông thấy tuy mẫu thân đau lòng nhưng lại không dám lộ ra ngoài, Vô Ưu nắm tay của mẫu thân, dịu dàng nói: "Nương, về sau con sẽ thường trở về thăm người!"

Nghe nói như thế, Chu thị gật đầu một cái, sau đó nói: "Đứa bé này, đừng nói lời ngu xuẩn, xuất giá rồi về sau con chính là nàng dâu của Thảm gia, ở bên đó phải hiếu kính với bà bà, tôn kính đại ca đại tẩu, hầu hạ phu quân thật tốt, con không cần nhớ tới nương, chỉ cần con khỏe mạnh nương cũng đã....." Nói xong lời cuối cùng, Chu thị vẫn là không nhịn được rớt nước mắt.

Lúc này, Tiết lão phu nhân nhìn khắp mọi người đang chen chúc trong phòng, chỉ không thấy mặt một người, không khỏi trầm giọng hỏi: "Dung tỷ, di nương người đâu?"

Dung tỷ đứng ở bên cạnh, thấy khắp người Vô Ưu đều đeo rất nhiều trang sức bằng vàng, hơn nữa bên ngoài còn có hơn mười mấy rương đồ cưới, lại gả cao như vậy, trong lòng đã sớm ghen tỵ muốn chết, nhưng mà lại không dám nói gì, chỉ là sững sờ nhìn mà thôi. Mới nghe Tiết lão phu nhân gọi nàng, nàng vội vàng trả lời: "Tổ mẫu, di nương có việc gấp đã trở về nhà mẹ đẻ rồi!"

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân rất là không vui, nói: "Nàng không biết hôm nay là ngày gì sao? Ngày khác trở về không được à? Hôm nay nhất định phải trở về? Bao nhiêu năm nay Tiết gia chúng ta mới có một chuyện vui, có bao nhiêu chuyện bên trong bên ngoài cần người lo liệu, bên ngoài còn có rất nhiều tân khách cần chiêu cố, thật là quá không hiểu được thế nào là đúng mực rồi!"

Thấy tổ mẫu nổi giận, Dung tỷ vội vàng khiếp sợ nói: "Tổ mẫu bớt giận, di nương cũng không có ý định đi, chỉ là cửu cửu phái người tới mời nhiều lần, thật sự là không đi không được!"

"Có chuyện gì quan trọng mà bắt buộc hôm nay nàng ấy phải trở về?" Tiết lão phu nhân không hiểu hỏi Dung tỷ.

"Chuyện này..... Chuyện này....." Dung tỷ ấp úng không trả lời được.

Thấy Dung tỷ không nói lời nào, Tiết lão phu nhân suy nghĩ một chút, nói: "Hình như vừa rồi ta mới thấy bóng dáng Hồng Hạnh, hôm nay nàng ta không có theo di nương người đi ra ngoài sao?"

"Không có ạ. Chỉ có Lục Liễu đi theo di nương con, lưu lại Hồng Hạnh ở nhà nói là để giúp mọi người một tay!" Dung tỷ hi vọng nói như vậy có thể làm cho Tiết lão phu nhân bớt giận. Thật ra thì Hồng Hạnh thông minh lanh lợi hơn so với Lục Liễu rất nhiều, Lý thị cũng biết hôm nay không nên trở về, nhưng huynh đệ bên kia bà ta cũng thật sự không yên lòng, cho nên cân nhắc một hồi, nên đành phải lưu lại Hồng Hạnh ở nhà để Lục Liễu đi theo bà ta, Hồng Hạnh lanh lợi, có chuyện gì cũng có thể xử lý tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gả vào nhà quyền quý

"Gọi Hồng Hạnh tới đây!" Tiết lão phu nhân nói.

"Vâng" nghe nói như thế, Dung tỷ vội vàng tự mình đi.

Lúc này, một ma ma đứng ở cửa không ít lần bị Lý thị phạt vừa thấy Dung tỷ đi xa, mới cười nói: "Lão thái thái, có thể người còn không biết, hai ngày trước nhà mẹ đẻ của Nhị nãi nãi đã xảy ra chuyện, Nhị nãi nãi không đi không được!"

Nghe nói như thế, mọi người đều rất sững sốt! Tiết lão phu nhân nhủ chặt chân mày, sau đó hỏi: "Nhà mẹ nàng xảy ra chuyện gì? Các người đều nghe nói sao?"

"Không có ạ!" Mọi người đồng thanh nói không biết.

"Ai cũng không biết, làm sao người biết?" Tiết lão phu nhân hỏi.

"Hồi bẩm lão phu nhân, nhà muội muội của nô tỳ ở không xa nhà mẹ của Nhị nãi nãi, cách một con phố có lẽ cũng đều biết, chẳng qua nhà chúng ta cách khá xa nhà thông gia nên mới không biết thôi!" Vị ma ma này cười nói.

"Nói đi, xảy ra chuyện gì?" Tiết lão phu nhân nhìn lướt qua Chu thị ở phía sau hỏi.

Sau đó, ma ma này liền nói: "Hai ngày trước muội tử của nô tỳ tới nói nãi chắt từ nhà mẹ Nhị nãi chính là cái tên Lý Đại Phát bị người ta đánh gãy chân!"

Nghe xong lời này, mọi người đều cả kinh! Tiết lão phu nhân cũng sững sờ. Hơn một nửa số người trong phòng ở trong lòng đều thầm kêu tốt, cái tên Lý Đại Phát đó sớm nên bị người đánh gãy chân rồi, đừng nói là gãy chân, chặt đứt cặp chân hần cũng không quá đáng. Trong lòng mấy người Chu thị, Liên Kiều, Tống ma ma, Bình Nhi và Ngọc Trúc đều rất là vui mừng, nhưng mà trên mặt cũng không có lộ ra nụ cười mà thôi. Mà Vô Ưu cũng chỉ nhếch môi, nghĩ thầm không biết cái tên không biết điều đó lần này lại đắc tội với ai? Lại đánh gãy chân của hần, đoán chừng người này chắc cũng là một người có thể lực? Nếu không thì cũng không thể đánh Lý Đại Phát gãy chân trắng trợn như thế, phải biết hần xuất thân là tên đồ tể, trước kia trong tay cầm dao chọc tiết giết heo nên không ai dám trêu chọc đấy!

Sau khi kinh ngạc, trong lúc mọi người đang nghỉ ngơi, Tiết lão phu nhân hỏi cái vị ma ma kia. "Tại sao đang yên lành lại bị người khác đánh gãy chân?"

Vị ma ma này vội vàng nói: "Hồi bẩm Lão phu nhân, nghe nói là Lý Đại Phát uống rượu say, trên đường về nhà bị người ta đánh một trận, chẳng những bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, hơn nữa chân cũng gãy, hình như rất nghiêm trọng, đã mời vài vị Lang trung để nối chân cũng không nối lại được đó, có lẽ cũng là vì chuyện này nên mới mời Nhị nãi nãi trở về cho bằng được đấy ạ!"

Nghe nói như thế, trong lòng mọi người đều cười lạnh, mặc dù trong lòng Tiết lão phu nhân cũng rất là vui sướng, nhưng mà rốt cuộc trên mặt vẫn phải cố nhịn cười, lại hỏi: "Người có biết là ai đánh hay không?"

Ma ma này nói: "Bị đánh vào ban đêm, trên đường ngay cả một người cũng không có, làm sao có thể biết được là ai đánh chứ? Nghe nói ngay cả Lý Đại Phát cũng không biết là bị người nào đánh, đến sáng sớm hôm sau có người phát hiện mới được khiêng trở về, cứ thế nằm cả đêm ở trên đường không ai trông nom! Đùng rồi, nghe nói lúc phát hiện ra Lý Đại Phát bên cạnh hần còn có một thoi bạc, nghe nói là người đánh cho hần tiền thuốc thang! Lão thái thái, người nói có kỳ quái hay không? Đánh người còn cho mười lượng bạc tiền thuốc thang, thật không biết là ai làm đây. Nghe nói báo quan cũng không tra ra được là ai!"

Lúc này, đã có người xen vào nói: "Cái người kia bình thường làm việc cũng ngang ngược vô lễ, nói không chừng đã đắc tội người nào đó, cho nên mới bị người ám toán chứ gì? Nhưng mà người đánh hần cũng là người quang minh lỗi lạc, còn để lại tiền chữa bệnh cho hần nữa chứ!"

"Loại người như vậy đâu có bị đánh chết cũng không thấy đáng thương, đây mới gọi là trừng phạt đúng tội!" Không biết là người nào la lên một câu. Sau đó, mọi người liền thì thầm bàn tán, lần này Lý gia thế nhưng mất một người lớn!

"Được rồi! Dù sao cũng là thông gia với chúng ta, cũng không phải là chuyện gì về vang, về sau không cho phép bàn tán nữa! Truyền ra ngoài giống như chúng ta bỏ đá xuống giếng vậy." Lúc này, Tiết lão phu nhân nói một câu chấn động.

Mọi người đều gật đầu, chỉ có cái vị ma ma đó cười nói: "Vốn là nô tỳ cũng không có nói với ai, chỉ là lão thái thái hỏi tới mới nói, về sau cũng không dám nữa bàn tán nữa!"

"Ừ." Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân rất là hài lòng gật đầu một cái.

Vô Ưu vẫn đang ngồi ở trước bàn trang điểm khẽ nhếch đôi môi đỏ tươi. Cái vị ma ma đó trước kia lúc Lý thị còn quản gia rất bị chèn ép, cũng hay bị Lý thị mắng chửi, cho nên từ trong đáy lòng rất là ghét Lý thị, cho nên vẫn luôn gần gũi với Đại phòng Chu thị bên này, khi Chu thị lên làm chủ, Vô Ưu liền có ý nâng bà ta tới trông coi phòng giặt đồ, nghe nói sau khi bà ta làm ở đó đã vụng trộm làm những chuyện khiến cho Lý thị tức giận không ít, Vô Ưu chỉ là ở một bên chế giễu thôi, dù sao trước đây Lý thị đã từng sử dụng thủ đoạn giống như vậy làm cho Chu thị chịu không ít rắc rối, không ngờ cái vị ma ma này bây giờ còn lặp lại thủ đoạn như vậy. Thật ra thì, một ngày trước ma ma này đã lặng lẽ nói với Liên Kiều hầu hạ bên cạnh Vô Ưu một lần, Liên Kiều lại lặng lẽ bẩm báo lại cho Vô Ưu, Vô Ưu và Liên Kiều âm thầm cười qua một lần rồi, chỉ là không có nói ra thôi, lần này ở trước mặt nhiều chủ tử nô tài như vậy đem chuyện nhà mẹ Lý Thị vạch trần ra, thể diện của bà ta đã bị mọi người chà đạp rồi! Có mặt ở chỗ này có một hai người là nô tài thân cận của Lý thị về mặt xám như tro tàn.

Sau đó, Dung tỷ liền dẫn Hồng Hạnh đi vào, Hồng Hạnh đi tới trước mặt cách Tiết lão phu nhân mấy bước chân hành lễ nói: "Hồng Hạnh bái kiến lão thái thái, không biết lão thái thái gọi Hồng Hạnh có gì dạy bảo?"

"Nhị nãi nãi của ngươi đi đâu?" Tiết lão phu nhân liếc nhìn Hồng Hạnh dưới đất hỏi.

"Hồi bẩm lão phu nhân, nhà mẹ Nhị nãi nãi giống như có chuyện gì gấp đã mời Nhị nãi nãi nhiều lần, Nhị nãi nãi nói trở về nhìn một chút sẽ trở lại!" Hồng Hạnh trả lời.

Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân không khỏi liếc nhìn Hồng Hạnh một cái, nói: "Chờ nàng ta trở lại cũng đã qua giờ lành! Thôi, kệ nàng vậy, lui xuống đi!" Sau đó, trên mặt Tiết lão phu nhân cũng có chút không vui, hướng về phía Hồng Hạnh không nhìn được khoát tay áo.

"Vâng" Hồng Hạnh thấy lão thái thái không vui, cũng không dám lơ đãng, liền vội vàng lui xuống.

Lúc này, Dung tỷ nhìn mặt mà nói chuyện thấy Tiết lão phu nhân rất là không vui đối với chi thứ hai các nàng, nàng cũng không dám nói gì, chỉ đứng thẳng ở một bên, sau đó nô tỳ thân cận của chi thứ hai lặng lẽ nói cho nàng ta biết lão thái thái đã biết chuyện nhà cừu cừu nàng rồi, Dung tỷ cảm thấy mất hết mặt mũi, trong lòng cũng có chút oán giận nương của nàng ta: đã nói với bà là hôm nay không thể trở về nhà cừu cừu, bà cứ nhất quyết muốn về,

phụ thân cũng đã nhiều lần hỏi nàng nương nàng đi đâu, bên này lão thái thái cũng không vui, chờ bà trở lại chịu tội đi!

Mắt thấy giờ lành sắp đến, nữ quyến dốc lòng chuẩn bị những việc cuối cùng, bất ngờ Hưng Nhi ở cửa ra vào nói vọng vào: "Hồi bẩm Lão thái thái, Đại nãi nãi, Đại tiểu thư phái người tặng lễ vật tới cho Nhị tiểu thư rồi!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều vui mừng, Vô Ưu nghe được lời này trong lòng cũng rất là vui mừng, dù sao mấy ngày nay trong lòng nàng luôn nghĩ tới tỷ tỷ, có lẽ tỷ ấy đã sớm biết chuyện nàng được Hoàng thượng gả cho Thẩm gia, chỉ là không thể gặp mặt, thì ra là tỷ tỷ cũng rất lo lắng cho nàng!

Đương nhiên Chu thị cũng mừng ra mặt, mới vừa rồi Tiết lão phu nhân còn không vui cũng lập tức tan thành mây khói, vội vàng hỏi Hưng Nhi đang đứng ở cửa: "Bây giờ người ở đâu rồi?"

"Đang chờ ngoài cửa ạ!" Hưng Nhi nói.

"Còn không nhanh mời vào!" Tiết lão phu nhân nói. Lúc này, Chu thị đã sớm tự mình đi ra ngoài cửa đón.

Một khắc sau, chỉ thấy một cung nữ trẻ tuổi mặc cung trang dẫn theo sau lưng hai tiểu cung nữ ăn mặc bình thường đi vào, đầu tiên là kẻ nhún người rất là lễ độ nói: "Nô tỳ là Tường Vi, là cung nữ hầu hạ bên cạnh Tiết đại nhân, nô tỳ xin ra mắt Lão thái thái, Đại nãi nãi, Nhị tiểu thư!"

Tối hôm đó tỷ tỷ tới Trọng Hoa cung tìm mình uống rượu, nửa đêm uống say là được vị Tường Vi cô nương này tới tìm đưa tỷ tỷ trở về, cho nên Vô Ưu biết Tường Vi cô nương này, nàng vội vàng đứng dậy, cười nói: "Tường Vi cô nương khách khí rồi!"

Tường Vi khẽ mỉm cười, sau đó liền xoay người chỉ vào hai khay hai tiểu cung nữ đang bưng sau lưng nói: "Đây là hai bộ đồ trang sức mà Tiết đại nhân cho Nhị tiểu thư để đeo thêm cho đẹp, còn mấy loại vàng ngọc đồ trang trí này là Tiết đại nhân cho Nhị tiểu thư làm của hồi môn. Tiết đại nhân nhớ Nhị tiểu thư vô cùng, tiếc là chuyện Nhị tiểu thư thành thân lớn như vậy nhưng Tiết đại nhân ở trong cung không thể trở về tham dự được, cho nên mấy ngày nay đều khăn Bô Tát cầu phúc cho Nhị tiểu thư và Nhị cô gia trăm năm hạnh phúc, cử án tề mĩ!"

Nghe nói như thế, trong lòng Vô Ưu không khỏi xúc động, mặc dù nàng đúng là rất muốn tỷ tỷ đưa mình xuất giá, tuy nhiên điều đó là không thể, đưa mắt nhìn lướt qua hai khay trên tay của hai tiểu cung nữ, chỉ thấy trên tám vài đồ trong khay bày hai bộ trang sức bản vàng được chế tạo tinh xảo, vòng tay, các loại bông tai, vừa nhìn mức độ tinh xảo liền biết là đồ ở trong cung, hơn nữa phân lượng là rất nặng, trên một khay khác bày một thanh Ngọc Như Ý nam vàng, còn có một thanh ngọc thạch màu xanh chạm trổ hoa văn, đương nhiên đều là đồ vô cùng trân quý, thấy thế các nô tài chủ tử ở bên cạnh đều là tấm tắc khen ngợi!

Tiết lão phu nhân thấy vậy, hiển nhiên là cười không thể khép miệng nói: "Tường Vi cô nương đến đây một chuyến thật là cực khổ, hãy ở lại đây một lát, ra sau hậu uống trà nghỉ ngơi một chút?"

"Lão thái thái không cần phải khách khí, Tường Vi còn phải trở về phục mệnh Tiết đại nhân, không thể làm phiền, xin cáo từ!" Nói xong, cúi đầu liền muốn đi.

Lúc này, Chu thị chụp được cổ tay của Tường Vi, hỏi "Vị cô nương này, nếu cô nương hầu hạ ở bên cạnh nữ nhi nhà ta, không biết nữ nhi nhà ta gần đây có khỏe không?"

Tường Vi nhìn Chu thị một cái, trong đôi mắt tràn đầy quan tâm về, vội vàng hồi đáp: "Xin Đại nãi nãi yên tâm, Tiết đại nhân rất khỏe!"

"Vậy thì tốt." Nghe nói như thế, Chu thị mới yên tâm.

"Tường Vi cáo từ!" Nói xong, Tường Vi liền dẫn hai tiểu cung nữ này rời đi.

Nhìn Tường Vi rời đi, trong lòng Vô Ưu vẫn cảm giác có chút lạ, giống như hôm đó về mặt của tỷ tỷ lúc nói chuyện cũng có chút cổ quái, nhưng mà rốt cuộc là cổ quái ở chỗ nào nàng lại không nói ra được, liếc mắt nhìn những đồ trang sức bày ở trong hai cái khay trên bàn bát tiên, giờ phút này tất cả mọi người đều đang ngắm nghía những thứ đó hơn nữa đều lộ ra ánh mắt hâm mộ. Nhất là Dung tỷ, trong lòng thật là ghen tị chết đi được, vốn là những món đồ trang sức trên người Vô Ưu phân lượng đã đủ nặng rồi, hiện giờ hai bộ đồ trang sức ở trong khay kia còn quý hơn so với trên người nàng (Vô Ưu), hơn nữa còn có một khay đầy ngọc thạch, phải biết những thứ đồ cưới này nàng ta muốn nghĩ cũng không dám nghĩ, những thứ đồ cưới này mặc dù là ở nhà quyền quý đi nữa cũng rất hiếm thấy!

Sau đó, một hi nương mặc một thân y phục màu đỏ vội vàng hấp tấp chạy vào, nói: "Lão thái thái, Đại nãi nãi, đội ngũ rước dâu tới, nhanh đỡ tân nương ra ngoài đi, giờ lành đã đến!" Đang lúc nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng pháo xen lẫn âm thanh của cổ nhạc.

"Nhanh phủ khăn voan lên!" Nghe nói như thế, Tiết lão phu nhân vội vàng chỉ huy nói.

Sau đó, một đám người vội vã chuẩn bị, hi nương trùm khăn voan đỏ thắm viền vàng lên trên đầu Vô Ưu, sau đó Vô Ưu được hi nương nâng rời khỏi khuê phòng nàng ở suốt mười tám năm!

Lúc này, ở ngoài cửa lớn Tiết gia có rất nhiều người vây quanh xem, trên đường bày hai mươi mấy rương đồ cưới phủ khăn màu đỏ, thị tì và nha đầu hồi môn mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, đội ngũ tới đón dâu cũng không ít người, kiệu lớn tám người khiêng dừng ở trước cửa lớn Tiết gia, tân lang toàn thân mặc một bộ đồ cưới màu đỏ tươi cười trên một con ngựa to lớn, ở Đại Tề có phong tục tân lang tự mình rước dâu, cho nên đến nhà tân nương các vị thân hữu và tân khách cũng sẽ tranh nhau quan sát tân lang, nếu như tướng mạo tân lang xuất chúng thì tất cả mọi người sẽ trầm trồ khen ngợi, nếu như diện mạo tân lang tạm được cũng sẽ âm thầm thôn thức, cho nên cô nương ở nơi này được gả cho tướng công có tướng mạo xuất chúng cười một

con ngựa to lớn tới đón dâu đây chính là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt đó!

Giờ phút này, cổ nhạc, sáo và trống cùng được tấu lên ở bên trong, Vô Ưu được hi nương dắt lên kiệu lớn tám người khiêng, Chu thị đứng ở cửa lớn, không nói được lời nào, nước mắt cứ chảy không ngừng, thân hữu một bên cửa thấy đều khuyên: "Đại nãi nãi, người đừng như vậy, người xem có cô nương nhà nào có thể ở mãi nhà mẹ đẻ chứ? Hơn nữa cô gia là người muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn gia thế có gia thế, muốn tài đức có tài đức, còn có cái gì mà người không hài lòng nữa?"

"Đúng vậy, Đúng vậy, Đại nãi nãi, Nhị tiểu thư gả đi là hưởng phúc, sau này người có nữ tế tốt như vậy thật là mờ may mờ mặt nha!" Tất cả mọi người đều phụ họa.

"Đúng vậy, Đúng vậy. Ta rất là vui mừng!" Chu thị chỉ đành phải gượng cười, trong nụ cười cũng vương nước mắt. còn Tiết Kim Văn ở một bên tiếp các vị tân khách tới chúc mừng, vội vã kinh khủng!

Dung tỷ đứng ở xa xa chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tất cả mọi sự ồn ào náo động trước mắt, nàng chỉ kém Vô Ưu hai tuổi, từ nhỏ nàng rất là coi thường nàng ta, thân phận nàng ta chỉ cao hơn so với mình có một chút, là một dòng chính nữ thôi, những cái khác nàng ta không sánh nổi với mình, bàn về tướng mạo, bàn về cảm kỳ thư họa, bàn về bản lĩnh vũ điệu, bàn về sự sùng ái của phụ thân, nàng ta cái gì cũng không bằng mình. Nhưng không biết một hai năm gần đây là vì sao, giống như hiện tại nàng cái gì cũng mạnh hơn chính mình rồi, nắm trong tay xương chế được liệu, ngày ngày đều có tiền thu vào, phụ thân sùng ái, tổ mẫu coi trọng, dựa vào bản lĩnh hành y còn kết giao được với không ít nhà quyền quý, bây giờ càng thêm khó lường là được hoàng thượng tự mình gả đi, hơn nữa lại được gả cho một người có danh vọng trong triều, còn là một nam nhân tuổi trẻ tài cao, mà bây giờ mình cái gì cũng không có, hình như ánh mắt của phụ thân và tổ mẫu nhìn mình cũng có sự thay đổi, giống như đảo ngược số mạng hai nàng vậy! Trong lòng Dung tỷ thật sự là tức giận bất bình.

Sau đó, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc nổi lên, tiếng đùng đùng trên không trung vang lên không ngừng rơi xuống đỏ cả mặt đất, giấy vụn màu đỏ rơi đầy trên mặt đất đại biểu cho việc vô cùng vui mừng và rộn rã! Dung tỷ vừa ngẩng đầu, vừa hay thấy tân lang ngồi ở trên con ngựa cao lớn, chỉ thấy toàn thân hấn mặc một bộ đồ cưới màu đỏ thẫm, trên đầu đội cái nón tân lang xòe ra hai cánh ve, đường nét khuôn mặt ngay thẳng, hình chân mày như lưỡi đao, một đôi mắt đầy lạnh lẽo, mặc dù trên mặt không biểu tình gì, không tươi cười chào đón giống những tân lang khác, nhưng lại cho người khác có cảm giác oai phong khác thường, không trách được Hoàng thượng lại phong hấn là Uy vũ Đại tướng quân, người này rất là oai phong, cảm giác có một cỗ khí khái anh hùng hùng hực. Thấy vị tân lang này, trong lòng Dung tỷ càng thêm ghen tỵ, tại sao nàng ta có thể được gả cho nam nhân tốt như vậy? Cho dù người này không có gia thế, không có chức quan, người nam nhân này cũng đủ say đắm vô số khuê nữ rồi!

"Khởi kiệu!" Sau đó, một giọng nói khởi kiệu truyền đến, đội ngũ rước dâu bắt đầu khởi hành!

Đội ngũ rước dâu đi chậm rãi càng lúc càng xa, tiếng cổ nhạc cũng càng ngày càng nhỏ dần, các vị tân khách cũng đều đi vào bên trong ngôi vào vị trí, Chu thị còn đứng ở trên bậc thang cửa lớn nhìn về phương xa, Tiết Kim Văn đứng ở một bên thấy thế, khuyên nhủ: "Được rồi, đừng nhìn nữa, đã đi xa rồi! Ba ngày sau Vô Ưu và cô gia sẽ cùng nhau về lại mặt, bây giờ đi vào chiêu đãi tân khách quan trọng hơn! Đừng để cho người ta nói chúng ta thất lễ."

"Vâng." Chu thị gật đầu một cái, sau đó liền xoay người đi vào.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã vào trong, Dung tỷ còn đứng ở trên bậc thang nhìn phương xa ngơ ngác sững sờ. Hồng Hạnh đứng ở bên người nàng đỡ một cái cánh tay của nàng, nói: "Dung tỷ, nghĩ gì thế?"

Thấy mình có chút thất thần, Dung tỷ vội vàng nói: "A, ta đang nhìn tại sao đi nương vẫn chưa trở lại?"

"Đúng rồi ạ, Nhị nãi nãi nói đi xem một chút sẽ trở lại, Lão thái thái và Đại gia đã rất không vui rồi, nếu không trở về sớm lát nữa sẽ có chuyện đấy!" Hồng Hạnh cũng nhìn về hướng xa xa, tuy nhiên ngay cả một bóng người cũng không có.

"Nhanh gọi gã sai vặt đi thúc giục đi!" Dung tỷ suy nghĩ một chút nói.

"Vâng." Hồng Hạnh vội vàng gật đầu đi. Dung tỷ cũng vội vàng xoay người đi vào cửa chính.....

Đội ngũ rước dâu một đường thổi sáo và đánh trống, những kiệu phu khiêng kiệu cố ý làm cho kiệu lao đảo, làm cho Vô Ưu sợ hãi mất ba hồn bảy vía, vén khăn voan đỏ thắm trên đầu lên, thật vất vả mới thở hắt ra một hơi thoải mái! Nếu không nàng sẽ bị chết ngộp mất. Vén lên một góc màn của cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy đội ngũ rước dâu giống như rất dài, thấy một bóng lưng màu đỏ cười trên một con ngựa cao lớn đi phía trước và cùng với đoàn cổ nhạc thổi sáo đánh trống, đi theo sau cỗ kiệu chính là mười mấy rương đồ cưới, nha đầu và ma ma hồi môn, hai bên đường phố có thật nhiều người đứng xem, giống hệt như cảnh rước dâu thời xưa trong phim truyền hình. Chỉ là khuôn mặt của cái người cười ngựa phía trước nàng không thấy được, không biết lúc này trên mặt của hấn là biểu tình gì? Cũng không biết hấn nghĩ như thế nào về hôn sự này? Có phải hay không cũng là vì hoàng mệnh nên không thể từ chối? Đối với đêm động phòng hoa chúc tới nay nàng vẫn là rất hồi hộp, không biết tới nay sẽ trải qua như thế nào? Trước đó nàng cũng đã suy nghĩ không dưới trăm lần rồi, nhưng mà mỗi lần tưởng tượng lại không giống nhau. Thôi, không nghĩ nữa, trời sinh voi sinh cỏ, đi bất biến ứng vạn biến chuyện tới đâu hay tới đó mà thôi!

Đội ngũ rước dâu đi từ Đông thành sang tới Tây thành, lúc mà kiệu lớn tám người nâng chạm đất, Vô Ưu đã bị say kiệu muốn nôn, cái cỗ kiệu này dễ làm cho người ta khó chịu hơn là so với xe hơi! Cuối cùng đã đến, nhưng mà nàng biết chuyện này còn chưa có xong, còn có rất nhiều lễ nghi phiền phức đang chờ nàng đấy! Quả nhiên, chờ đợi thật lâu, màn kiệu rốt cuộc cũng được vén lên, hi nương nâng Vô Ưu đi ra khỏi kiệu, đầu tiên là bước qua chậu than đang cháy hừng hực, tượng trưng cho cuộc sống đôi tân lang tân nương sau này nồng cháy, tiếp đó bước qua một cái yên ngựa, ngụ ý đôi tân lang tân nương sau khi cưới bình an hạnh phúc, cuối cùng trong tay Vô Ưu được nhét vào một dải lụa đỏ, tân lang cầm một đầu khác của dải lụa dắt tân nương đi ở trên sàn trải thảm màu đỏ vào đại sảnh, chỉ nghe ở bên tai âm thanh ồn ào khác thường, dưới lớp khăn voan màu đỏ, Vô Ưu thấy chỉ là một đôi chân đi giày thêu. Dĩ nhiên, đôi chân mang giày màu đen mới tinh cách nàng gần nhất, người nọ mặc áo khoác màu đỏ, nàng chỉ có thể thấy hông của hấn đeo một cái đai lưng bạch ngọc. Người này chính là phu quân của nàng được gả hôm nay —— Thẩm Quân!

"Nhất bách thiên địa!" Sau đó, liền nghe được trong đại sảnh vang lên một đạo âm thanh vang dội.

Lập tức, tiếng ồn ào trong đại sảnh liền ngưng, trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, hi nương đỡ Vô Ưu tiến lên phía trước vài bước, liền thấp giọng nói: "Quý xuống! Mau quý xuống!"

Sau đó, Vô Ưu đành phải quý xuống, lúc này nàng cũng thấy người mang giày màu đen cũng quý xuống ở bên cạnh nàng, đầu cúi hơi thấp, liền coi như là lạy thiên địa, sau đó chính là lạy cao đường, không biết thế nào, giờ phút này lòng dạ Vô Ưu cảm thấy có chút lo lắng, thật ra thì nàng biết đây chẳng qua là hình thức thôi, chưa thấy mặt nhau nhưng bách thiên địa xong rồi nàng và hắn đã thật sự trở thành phu thê, ở trong lòng nàng cho phép hắn mới có thể, nhưng nàng vẫn có một loại cảm giác giống như bị bán đi!

"Phu thê giao bách!" Rất nhanh, đã đến cái lạy cuối cùng. Vào giờ khắc này, ánh mắt của nàng chỉ có thể thấy đôi giày màu đen kia, nàng hơi chần chờ một chút, lựa đồ cầm trong tay có cảm giác nặng nề khác thường, cho đến khi hi nương ở bên cạnh nhắc nhở vào lỗ tai của nàng, nàng mới quý xuống, liếc thấy người đối diện cũng quý trên mặt đất, giờ khắc này, trong đầu nàng trống rỗng, giống như là hơi gật đầu một cái, tiếp đó lại nghe một tiếng kêu đưa vào động liền bị kéo lên, cũng bị dải lựa đồ lôi kéo trực tiếp được đưa vào động phòng!

Đi mất một lúc lâu mới tới được một tiểu viện, sau đó lại bước qua một cái ngưỡng cửa, mới được đỡ ngồi ở trên giường, Vô Ưu thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nhưng mà vẫn không thể hô hấp thật thoải mái được, bởi vì trên mặt còn bị che khăn voan đỏ! Bên tai giống như nghe được rất nhiều tiếng bước chân, mà trước mắt đôi chân mang đôi giày màu đen kia lại không thấy, ánh mắt của nàng chỉ nhìn được gần cách mấy bước chân, nơi khác căn bản không thể thấy được, mà lựa đồ trong tay đã sớm bị người cầm đi, chân mày nhíu lại một cái, nghĩ thầm: không phải đưa vào động phòng rồi sao? Hắn đâu? Hắn ở nơi nào? Mặc dù không thấy được hắn, nhưng trong lòng của nàng cũng có chút lo lắng, cảm giác hình như có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm!

Sau đó, chỉ nghe một tiếng cọt kẹt cửa bị đóng lại, khoe mắt nhìn qua hai bên, có hai bóng người đứng ở hai bên trái phải của mình, hai người kia nàng biết, một là Liên Kiều, một người khác là Ngọc Trúc, đều là nha hoàn hồi môn của nàng, giống như bên cạnh còn có một người đứng nữa, người kia cả người cũng mặc y phục màu đỏ, đó là hi nương, nàng cũng biết, giống như còn có thật nhiều người khác nữa, nhưng nàng bị che khăn voan, không nhìn thấy được cái gì.

Hết cuốn một.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Động phòng hoa chúc

Ngay sau đó, hi nương bên cạnh liền nói một câu: "Đại tướng quân, nên mở khăn đội đầu của cô dâu rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu biết hắn đang ở trong phòng này không sai. Sau đó, một nha hoàn mặc đồ màu đỏ bưng khay đi đến trước mặt Vô Ưu, Vô Ưu thoáng nhìn, thấy trong khay để một hi xưng buộc đầu tua màu đỏ thẫm. Cái này nàng biết, trước đây thấy qua trong phim truyền hình, hình như có ý là vừa lòng đẹp ý, đại khái là nói tân nương tử xinh đẹp mỹ lệ? Nhưng mà, đợi hồi lâu, người kia vẫn luôn không lên tiếng! Vô Ưu không khỏi nhíu mày lại, nghĩ thầm: Chẳng lẽ hắn không muốn?

Thấy Thảm Quân ngồi trước bàn bát tiên không nói lời nào, hi nương khấn trương nói: "Đại tướng quân, qua một buổi như vậy chắc ngài cũng rất mệt rồi, nhưng mà vẫn phải vén khăn hi này lên, tân nương tử phải đội cái này cả buổi càng mệt mỏi hơn, người ta đang chờ ngài đó!"

Hi nương nói hồi lâu, Thảm Quân mới đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt Vô Ưu, thấy đôi giày màu đen nhích lại gần mình như vậy, tâm trạng Vô Ưu cũng căng thẳng không rõ! Sau khi nhìn khăn voan màu đỏ một lát, Thảm Quân mới cầm hi xưng trong khay Xuân Lan bưng đến, vén khăn hi trên đầu Vô Ưu lên!

Khăn hi vừa bị vén lên, Vô Ưu lập tức cảm thấy trên đầu nhẹ nhõm một hồi, sau đó ánh sáng từ vật để cháy trong phòng chiếu thẳng vào mắt nàng, nàng nhắm mắt lại một lúc mới thích ứng được với tia sáng kia. Chờ sau một khắc khi nàng hoàn toàn mở mắt ra, lại phát hiện đôi giày màu đen mới vừa rồi còn đứng ở bên người mình không thấy nữa, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy hắn đã đi đến chỗ cách nàng năm bước chân, quay lưng về phía nàng, hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm trên mặt của hắn, chỉ cảm thấy không khí tại nơi này có chút nặng nề!

Lúc này, hi nương ở bên cạnh cầm khăn hi trong tay đi đến trước mặt Thảm Quân, cười nói: "Đại tướng quân có hài lòng như ý nguyện không?"

Sau khi tân lang dùng hi xưng vén khăn hi lên, hi nương đều sẽ hỏi một câu như vậy, thông thường tân lang đều sẽ nói hài lòng, để bày tỏ vừa lòng với dung mạo của tân nương, đồng thời còn có thể sẽ tươi cười khen thưởng cho hi nương! Chỉ là hi nương hỏi qua một lần, vẫn không chờ được câu trả lời của Thảm Quân. Lúc này, cục diện có chút lạnh, Vô Ưu ngồi bên giường bình tĩnh như cũ, chỉ có điều Ngọc Trúc và Liên Kiều đứng ở bên cạnh lại có chút không nhẫn nại được, đôi mắt nhìn chăm chăm bóng lưng tân lang rất sốt ruột và khó hiểu! Thế nhưng Thu Lan đứng ở đằng xa hầu hạ lòng lại có chút nháy nhót, nghĩ thầm: Tuy rằng Nhị gia vẫn luôn nói năng thận trọng, mấy ngày nay cũng không thấy có gì khác biệt, nhưng hôm nay dù là nghiêm túc

như thế nào cũng nên cười một chút chứ? Tại sao con mắt cũng không thèm liếc nhìn nương tử? Nàng ở một bên cũng nhìn thấy chân thực như vậy! Huống chi Nhị gia khẳng định là không hài lòng tân nương tử, cái này cũng khó trách, vị tân nương tử này đáng đáp tuy rằng cũng coi như thanh tú đoan trang, nhưng vẫn còn kém xa Ngọc quận chúa mình điểm động lòng người, ngay cả Ngọc quận chúa Nhị gia cũng không để vào mắt, nói gì đến vị này tướng mạo bình thường?

Thế nhưng, hi nương vẫn là hi nương, dù sao làm hi nương nhiều năm như vậy kinh nghiệm vô cùng phong phú, nhanh chóng lại cười nói: "Ài nha! Đại tướng quân là quá hài lòng rồi, vui vẻ đến mức nói không ra lời. Tân nương tử tú lệ đoan trang, bất kỳ ai cũng phải nói hài lòng!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngồi ở mép giường mỉm cười. Nghĩ thầm: Bà mới hi nương đúng là ăn com bằng mồm mép, thật giống MC hôn lễ ở hiện đại giống đến mức cái gì cũng có thể tự bào chữa! Thế nhưng thấy biểu hiện của Thẩm Quân, Vô Ưu biết được hẳn không hài lòng việc hôn sự này. Cái này cũng không ở ngoài dự liệu của nàng!

Thế nhưng, lúc này, Thẩm Quân đó rốt cục mở miệng nói một câu: "Đi phòng thu chi linh thường đi!"

Nghe xong lời này, hi nương nhanh chóng cười nói: "Tạ đại tướng quân! Chúc đại tướng quân và phu nhân trăm năm hòa hợp, ân ân ái ái, năm sau liền sinh một tiểu tử béo mập!"

Đúng lúc này, Thẩm Ngôn ở ngoài cửa bấm báo nói: "Nhị gia, lão phu nhân và Đại gia gọi ngài đi bên ngoài chiêu đãi tân khách!"

"Đã biết!" Nói một câu, Thẩm Quân liền đi ra ngoài.

Trái lại hi nương đuổi theo nói: "Đại tướng quân, còn chưa uống rượu giao bôi đâu!"

Lúc này, Thẩm Quân đã đi rồi, Thẩm Ngôn ở phía sau nói với hi nương một câu: "Đợi đại tướng quân trở về lại uống!"

Nghe xong lời này, hi nương chỉ đành phải quay lại, tự làm bầm nói: "Trở về? Đến khi nào mới có thể trở về đây?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Hi nương, người cũng bận bịu cả ngày rồi, xuống phía dưới nghỉ ngơi đi!" Nói xong liền nhìn thoáng qua Liên Kiều ở một bên, Liên Kiều nhanh chóng đưa một cái bao tiền lì xì cho hi nương nói: "Cái này là tiểu thư nhà chúng ta thưởng cho người!"

Thấy tiền lì xì, vẻ mặt hi nương cười chum chim nhận, sau đó cúi chào nói: "Đa tạ phu nhân! Hi nương liền lui xuống trước rồi!"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu.

Hi nương trước khi đi còn đặc biệt dặn dò: "Lát nữa đại tướng quân trở về, các người cần phải để cho đại tướng quân và phu nhân uống rượu giao bôi, được rồi, còn phải ăn mỳ đồ ăn con đàn cháu đống đó, nhất định phải có dấu hiệu tốt!"

Liên Kiều cười nói: "Hi nương yên tâm, chúng ta nhớ kỹ!"

"Ừ. Ừ." Hi nương liền tiếp gật đầu hai cái, mới xoay người rời khỏi tân phòng.

Hi nương đi rồi, bên trong tân phòng hoàn toàn yên tĩnh, Vô Ưu giương mắt nhìn quanh bốn phía một cái, chỉ thấy khắp phòng là một mảnh màu đỏ, rèm cửa sổ màu đỏ, đệm giường, chữ hỷ, long phượng vây quanh nền đỏ thẫm, khắp nơi đều treo hồng trù (lụa đỏ), thật là một mảnh chói mắt! Đây là nhà chính ba gian lớn, cửa sổ gỗ lim khắc hoa, gia cụ gỗ lim khắc hoa, đủ thứ đồ sứ bày biện trái lại cũng hào phóng khéo léo, gian trong là phòng ngủ, gian ngoài là một sảnh đường không lớn, ở giữa dùng nguyệt lượng môn bằng gỗ lim khắc hoa tách ra, hình như gian ngoài treo tranh chữ, lại có bồn hoa bày biện ngược lại cũng có chút lịch sự tao nhã, Cái chỗ này trái lại là lớn hơn khuê phòng trước kia của nàng không ít, đồ trang trí cũng xa hoa hơn, cũng là một nơi ở rất tốt, ngầm lại sau này phần lớn thời gian của cuộc sống sẽ là trong gian phòng này nàng cũng có chút cảm khái!

Liên Kiều nhìn thoáng qua chủ tử đang ngắm nhà, liền nói với hai nha đầu đang cung kính phục vụ bên cạnh: "Các người đi xuống trước đi!"

Xuân Lan và Thu Lan nghe nói như thế, hai người biết vị này nhất định là đại nha hoàn bên người Nhị nãi nãi, cho nên liền phúc thân nói: "Nhị nãi nãi có gì phân phó cứ gọi một tiếng, chúng nô tỳ liền coi chừng ở bên ngoài!"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, Xuân Lan và Thu Lan cũng lui xuống.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại lần nữa, đồng thời tân phòng cũng chỉ còn lại Vô Ưu và Liên Kiều Ngọc Trúc, cho nên Vô Ưu cũng sẽ không giả bộ nữa, ngay lập tức đứng lên, đồng thời đi xuống chỗ giẫm chân bên mép giường, duỗi duỗi tay và cổ hoạt động gân cốt một chút, nói: "Lăn qua lăn lại cả ngày như vậy hông ta rồi!"

Nghe Vô Ưu nói như vậy, Ngọc Trúc nhanh chóng đi đến trước bàn vuông bằng đá cẩm thạch, nhắc ấm trà lên rót một chén trà nóng, đưa đến trước mặt Vô Ưu, cười nói: "Nhị tiểu thư mau uống một ngụm trà đi? Cũng đã nửa ngày không có nước gạo đánh răng rồi."

"Ừ." Vô Ưu nhận lấy bát trà, ừng ực uống hết sạch. Đưa bát trà cho Ngọc Trúc, liền đi tới trước bàn bát tiên vừa nhìn, thấy trên bàn chỉ để đậu phộng, hạt sen, long nhãn, táo đỏ và hạt dưa, Vô Ưu không khỏi nhũn mảy: "Sao lại chuẩn bị một ít thức ăn này? Cả một ngày chưa ăn com rồi!" Mấy thứ này sao có thể no bụng?

Nghe nói như thế, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, ngài ăn tạm một chút, chờ đến ngày mai sẽ có com và thức ăn ngon, bây giờ ngài ăn đậu phộng trước một chút, trái lại cái này có thể đỡ đói!" Nói xong, Liên Kiều liền bao đậu phộng cho Vô Ưu, thấy thế, Vô Ưu cũng không còn cách nào khác,

bụng cũng đã đói là, chỉ đành ngồi xuống ăn!

Ăn xong một ít trà bánh, lại ngồi chờ thật lâu, đến tận lúc bên ngoài đã vang lên hai tiếng trống canh, tân lang vẫn chưa trở về! Liên Kiều và Ngọc Trúc rất sốt ruột, liền tiếp đi ra ngoài nhìn nhiều lần, Liên Kiều không nhịn được nói: "Sao cô gia vẫn chưa trở lại? Đã qua canh hai rồi!"

"E rằng tân khách vẫn chưa đi? Vừa rồi ta đi ra bên ngoài nghe được dường như phía trước vẫn còn hò hét ầm ỹ!" Ngọc Trúc suy đoán nói.

Liên Kiều cau mày nói: "Nhưng hôm nay là ngày đại hi, những tân khách này cũng thật là, tân nương từ người ta còn đang chờ, bọn họ còn đang nắm tân lang không tha!"

"Được rồi, chớ quấy rầy, không còn sớm, các người đều lui xuống nghỉ ngơi đi!" Vô Ưu ngồi bên giường nói, Thực ra, hắn không trở lại không phải là tốt hơn sao? Nói thật, nếu như hắn trở về rồi, nàng thật không biết nên xử sự như thế nào? Nhìn bộ dạng Thẩm Quân vừa rồi, nhất định là hắn không muốn cưới mình, chắc cũng không muốn vào động phòng đi?

Nghe nói như thế, Liên Kiều vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, như vậy sao có thể? Vừa rồi hi nương ngàn vạn lần căn dặn là chúng nô tỳ không được quên để cho ngài và cô gia uống rượu giao bôi ăn những đồ con đàn cháu đống đó!"

"Phải đó, chúng nô tỳ không mệt cũng không buồn ngủ. Ngược lại là nhị tiểu thư ngài nhất định rất mệt mỏi. Thế nhưng cũng không có cách nào khác, ngài liền kiên trì một chút nữa. Nếu không thì để nô tỳ đi mời cô gia qua đây?" Ngọc Trúc nói.

"Không cần!" Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh chóng ngăn cản nói. Lúc đầu hắn đã không tình nguyện rồi, tân lang chậm trễ không vào động phòng, tân nương từ phải người đi thúc giục, cái này truyền ra ngoài cũng quá thấp kém rồi!

Đợi một khoảng thời gian, Vô Ưu dựa vào trên gối mềm cũng đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, mới nghe phía bên ngoài truyền đến một hồi tiếng huyền ảo! Sau đó, vừa nghe thấy tiếng cửa vang lên, tiếng nói của một nha đầu truyền đến: "Nhị nãi nãi, Nhị gia đã trở về!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh chóng ngồi thẳng người, lại thấy Thẩm Quân được hai nha đầu mặc áo màu đỏ đỡ trở về đã say đến bất tỉnh nhân sự. Thấy tình cảnh này, nàng không khỏi nhượng mày! Hai nha đầu đỡ Thẩm Quân say bí tỉ đến trên giường, Xuân Lan vội vàng nói: "Nhị nãi nãi, Nhị gia uống say. Người xem..."

Liếc mắt nhìn Thẩm Quân trên giường, Vô Ưu biết ý của nha đầu này là hỏi mình có thể chăm sóc hắn hay không, dù sao đêm nay là động phòng hoa chúc, để nha đầu chăm sóc tân lang không quá thích hợp. Cho nên, Vô Ưu khoát tay áo với nha đầu kia, ý bảo các nàng có thể đi xuống! Thấy thế, Xuân Lan nhìn Thu Lan ở một bên còn mong đợi nhìn chủ tử trên giường, nàng nhanh chóng lùi nàng một cái, cũng phúc thân nói: "Chúng nô tỳ cáo lui!" Nói xong, liền lui ra ngoài.

Liên Kiều và Ngọc Trúc ở một bên thấy Thẩm Quân uống say bất tỉnh nhân sự nằm ở trên giường, không khỏi nhủ thầm, nghĩ thầm: Làm sao có thể uống rượu giao bôi và ăn mấy thứ con đàn cháu đống này nữa? Đang khó xử, Vô Ưu cũng khoát tay áo với các nàng, ý bảo bọn họ cũng có thể đi ra. Liên Kiều và Ngọc Trúc không còn cách nào khác, chỉ đành phải nói: "Nhị tiểu thư, sợ rằng trong chốc lát cô gia cũng không thể tỉnh được, rượu giao bôi và mấy thứ con đàn cháu đống này cũng chỉ có thể để sáng sớm ngày mai ăn rồi!"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, tỏ ý chỉ có thể làm như vậy.

Cái gọi là xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, mặc dù chắc là bây giờ tân lang cũng không làm được cái gì, nhưng thời gian thực sự là không còn sớm, tân lang và tân nương cũng nên nghỉ ngơi, cho nên Ngọc Trúc và Liên Kiều sau một khắc cũng lui ra ngoài! Liên Kiều và Ngọc Trúc đi rồi, bên trong tân phòng lớn như vậy cũng chỉ còn lại có Vô Ưu ngồi bên giường và Thẩm Quân đang nhắm mắt nằm ở trên giường, trong lúc nhất thời, trong phòng đặc biệt yên tĩnh!

Sau khi ngó chừng Thẩm Quân một khắc, Vô Ưu liền bước đến dùng ba ngón tay đè xuống mạch đập ở cổ tay trái Thẩm Quân, sau đó, nàng liền hạ lỏng mi, nhìn lướt qua gương mặt và lỗ tai của Thẩm Quân, cuối cùng khẽ miệng của nàng kéo một ý cười lạnh lùng, rút bàn tay vào trong tay áo, sau đó nói: "Thẩm tướng quân giả vờ uống say không biết là vì lừa dối tiểu nữ từ, hay là vì lừa dối bọn hạ nhân vừa rồi?"

Thẩm Quân nằm ở trên giường chợt nghe được tiếng nói này, không khỏi toàn thân chấn động! Giọng nói này giống như con suối trong vắt làm cho lòng người dễ chịu, giống như là dòng suối nhỏ trong suốt trực tiếp chảy đến trái tim của người ta. Bởi vì hắn vẫn luôn đang tìm giọng nói vô ý nghe được trong đêm Nguyên Tiêu hai năm trước, thế nhưng vẫn luôn không biết giọng nói đó là của cô gái nào, không nghĩ tới giọng nói này vậy mà lại là của người hôm nay hắn đón dâu! Đúng, ngày ấy nàng cũng có mặt, thì ra người ngồi trong xe ngựa cùng thứ nữ nhà Ngụy thượng thư chính là nàng! Thực ra, lúc đầu hắn thường thức cũng không hoàn toàn là vì tiếng nói của nàng, còn có thái độ đúng mực của nàng, giọng nói nhu hòa mang theo quật cường và quả quyết!

Thấy người nằm trên giường không có ý định di chuyển, Vô Ưu nhân tiện nói: "Tiểu nữ từ không có sở trường gì khác, chỉ là biết một chút y thuật, nếu hôm nay Thẩm tướng quân uống rượu say, vậy không bằng để tiểu nữ từ giải rượu cho Thẩm tướng quân đi? Thế nhưng cách giải rượu của tiểu nữ từ không phải là dùng canh giải rượu, tiểu nữ từ có một phương pháp giải rượu tuyệt môn từ bảy bảy bốn mươi chín cây ngân châm, không bằng bây giờ tiểu nữ từ liền áp dụng cho Thẩm tướng quân thử xem?" Nói đến đây, Vô Ưu thực sự xuống giường lấy rượu thuốc của mình.

Thực ra, đã bị người nhìn thấu Thẩm Quân cũng không muốn tiếp tục giả bộ nữa, thực sự là hắn vẫn còn trong lúc kinh ngạc. Nghe được nàng nói như vậy, sau một lát, Thẩm Quân cũng lập tức ngồi dậy từ trên giường. Nói một câu: "Không cần làm phiền Tiết cô nương đâu!" Nếu nàng không gọi hắn là phu quân, như vậy hắn cũng sẽ không nói cái gì nương tử tới phụ họa.

Nghe nói như thế, Vô Ưu quay người lại, thấy Thẩm Quân đã ngồi ở trên giường hi, một đôi mắt thâm thúy sâu thẳm, một chút men say cũng không có!

Nhìn đến đây, Vô Ưu cũng cười cười, xoay người ngồi ở trước bàn bát tiên. Nàng không muốn trở về ngồi bên giường nữa, vậy cũng ngại vì gần gũi hân!

Giờ khắc này, con mắt hân rốt cục nhìn thoáng qua cô dâu của hân. Chỉ thấy nàng mặc một thân màu đỏ thắm, trên đầu trên người trên cổ tay đều đeo đồ trang sức bằng vàng, rất có cảm giác vui mừng trang trọng. Nhớ lại lần trước gặp nàng nàng mặc cực kỳ tao nhã (thanh lịch, trang nhã), trước kia nàng thanh lệ thoát tục, trong con người trong suốt mang theo một vẻ linh động, không nghĩ tới nàng mặc y phục vừa đậm vừa rực rỡ như vậy cũng rất đẹp mắt, tuy rằng nàng cũng không sở hữu vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, càng không nói đến mình diễm động lòng người, nhưng nàng lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, rất đẹp mắt, hân cũng không biết tại sao hân lại có loại ý nghĩ này? Trước đây hân ở phương diện này cũng không đến mức quá chán ghét, nhưng tuyệt đối là không thích, chắc bởi vì hoàn cảnh của hân vô cùng xấu hổ đi? Cưới người trong lòng của hảo hữu chí giao, thật không biết phải cư xử thế nào! Chỉ là tiếng nói êm tai một chút thôi, hân tự nói với mình như vậy!

Sau một khắc, hân cau mày hỏi: "Người làm sao biết ta đang giả vờ say?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mỉm cười, nói: "Nói như vậy nghĩa là Thâm đại tướng quân thừa nhận rồi?"

Nghe vậy, Thâm Quân biết mình bị lừa, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Người hãy trả lời câu hỏi của ta đi!"

"Được, ta trả lời người!" Sau đó, Vô Ưu nói: "Người uống say khuôn mặt, lỗ tai sẽ đỏ lên, đầu óc mất cảm giác, mạch đập đập nhanh hơn, hô hấp nặng nề, nói nhảm, đứng không vững, thậm chí còn nôn mửa. Đương nhiên mấy cái đằng sau đều có thể giả vờ, nhưng còn mấy cái đằng trước mà nói là không dễ giả vờ, đương nhiên quả thực là đêm nay Thâm đại tướng quân uống rượu, nhưng vẫn còn chưa đến mức bất tỉnh nhân sự mà thôi!"

Nghe xong những lời này, Thâm Quân không thể không gật đầu nói: "Người quan sát rất tỉ mỉ!"

"Ta là đại phu, quan sát bệnh trạng của bệnh nhân đương nhiên phải cẩn thận, nếu không sẽ gây ra án mạng!" Vô Ưu nói một câu liền nhắc ám trà lên rút một chén trà. Lúc này, từ trên giường Thâm Quân cũng đứng lên, đi tới ngồi xuống đối diện Vô Ưu, Vô Ưu thấy thế, cũng nhân tiện rút một chén trà cho Thâm Quân ngồi đối diện. Hiện tại ít nhất người này trên danh nghĩa là trượng phu của nàng, tuy rằng nàng cũng không muốn làm hân vui lòng, nhưng cũng không muốn đắc tội hân, dù sao nơi này là địa bàn của hân, vẫn là sống chung hòa bình với hân thỏa đáng hơn!

"Chẳng trách mọi người đều nói y thuật của người rất cao, xem ra vẫn có nguyên nhân!" Trái lại Thâm Quân cũng không cần khách khí, tự tay nâng chung trà lên rồi uống cạn sạch.

"Tại sao người muốn giả say? Không phải là muốn trốn tránh việc uống rượu giao bôi và ăn những thứ con đàn cháu đống đi?" Con mắt Vô Ưu nhìn lướt qua hai ly rượu mạ vàng khắc hoa tinh xảo còn có một mầm hạt con đàn cháu đống cầu kỳ bày trên bàn bát tiên.

Nghe nói như thế, Thâm Quân nhú mày, đánh giá người đang mặc trang phục tân nương trước mặt, trong chốc lát nói không nên lời. Bởi vì nàng là cô gái không câu nệ nhất mà hân đã từng thấy qua, hôm nay là ngày đại hôn của hân và nàng, hân cố ý vắng vẻ nàng đến canh ba mới vào tân phòng, còn giả vờ say rượu, nhưng ngược lại lại không nhìn ra nàng có chút tức giận và mất mát nào, cho dù nàng không oán giận thì cũng nước mắt giàn giụa như rất nhiều cô gái xinh đẹp khác rồi. Chẳng lẽ nàng hoàn toàn không muốn gả cho mình? Hoặc có lẽ người trong lòng nàng chính là Tần Hiến kia? Nhưng như vậy cũng không thuyết phục, hình như trước lúc nàng kết hôn Tần Hiến đã từng biểu đạt lòng ái mộ, nhưng khi đó căn bản là nàng vô tình với Tần Hiến, chẳng lẽ trong chuyện này còn có nội tình? Nghĩ đến đây mặt của Thâm Quân tự nhiên trầm xuống, nói: "Người rất hy vọng là đáp án này sao?"

Nghe vậy, Vô Ưu chỉ cười. Nói: "Ta có thể lựa chọn sao?"

"Không sai, là không có lựa chọn nào khác, giống như chuyện cưới người vậy, chỉ là hoàng mệnh khó vi phạm mà thôi!" Thâm Quân xuất thân là quân nhân, cũng nói ngay thẳng, không giống thư sinh nói tương đối uyển chuyển mặt mũi.

Thế nhưng, Vô Ưu là người hiện đại, nói thật, nàng rất ghét kiểu lăng nhăng mất thời gian của thư sinh thời đại này, vẫn là ngay thẳng hữu hiệu, nghe thấy người đối diện nói như vậy, trái lại nàng không có một chút nào tức giận, ngược lại nói một câu: "Nói như vậy hôm nay chúng ta coi như là đồng bệnh tương liên?"

"Có ý gì?" Lời nói của Vô Ưu làm cho trông mặt Thâm Quân hơi híp.

Vô Ưu hơi hất cằm trả lời: "Ta gả cho người cũng vậy, chỉ là hoàng mệnh khó vi phạm mà thôi!"

Nghe nói như thế, trái lại Thâm Quân hoàn toàn bị rung động! Từ trước đến nay ở Đại Tề nam tôn nữ tì, nam nhân là trời của nữ nhân, gả cho nam nhân như thế nào cũng quyết định cả đời của một nữ nhân. Nếu sau khi cưới có thể được phu quân sủng ái và đối xử tử tế, người nữ nhân này sẽ hạnh phúc cả đời, vì vậy thế từ đó sơ đều là thuận theo phu quân, nịnh nọt phu quân, chưa từng thấy qua một nữ nhân ngày đầu tiên tân hôn liền dùng khẩu khí này nói chuyện với trượng phu của mình, không thể không nói Vô Ưu trước mặt làm cho Thâm Quân cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Thấy Thâm Quân dường như trợn mắt hốc mồm, Vô Ưu cười nói: "Lời này là người vừa mới nói với ta, ta lặp lại một lần nữa mà thôi, người lại giật mình như thế sao?"

Nghe vậy, Thâm Quân rừ mí mắt xuống, nhìn chằm chằm bát trà trước mặt, nói một câu: "Hình như người rất không đồng ý người phu quân là ta này!"

"Lẽ nào người chấp nhận người vợ là ta rồi?" Vô Ưu hỏi ngược một câu.

Lời nói của Vô Ưu làm cho khóe miệng Thâm Quân ngậm một cái rồi cười lạnh. Đột nhiên hỏi: "Người không muốn gả cho ta không phải là vì Tần Hiến chứ?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi có chút tức giận, nói: "Việc này liên quan gì đến Tần Hiền?" Thế nhưng trong lòng lại đang nghĩ: Tại sao đột nhiên hắn lại nhắc đến Tần Hiền? Chẳng lẽ chuyện Tần Hiền mền mộ nàng hắn cũng biết? Nếu biết, vậy cũng chẳng trách hôm nay hắn như vậy với mình, dù sao ở cổ đại có người nam nhân nào hy vọng vợ mình và nam nhân khác có chút âm mưu nào đâu?

"Ta và Tần Hiền là hảo hữu chí giao!" Thẩm Quân nói một câu. Những lời này đã rất rõ ràng rồi, hắn hiểu rõ, chỉ là không nói ra một câu nói phía sau kia mà thôi.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu chờ một chút, sau đó nói: "Nếu là hảo hữu chí giao. Ngươi cũng có thể hiểu được tất cả. Ta và Tần Hiền trước đây không có gì cả. Về sau cũng sẽ không có!"

"Ngươi đang giải thích với ta sao?" Thẩm Quân nhìn chăm chăm Vô Ưu hỏi.

"Ít nhất hiện tại trên danh nghĩa là phu thê, đương nhiên ta có nghĩa vụ phải giải thích chuyện này với ngươi, chẳng qua nếu như ngươi không tin ta cũng không còn cách nào!" Vô Ưu cư xử không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nhìn chăm chăm Vô Ưu chốc lát, trên mặt của Thẩm Quân vẫn không có quá nhiều biểu cảm, nàng cũng hoàn toàn không biết hắn đã tin tưởng lời của nàng hay chưa, nàng phát hiện nói chuyện cùng một người trên mặt không có quá nhiều biểu cảm thực sự mệt chết đi được, bởi vì ngươi hoàn toàn không đoán ra hi vọng ẩn giấu của hắn!

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Dịu dàng chăm sóc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau đó, khoe miệng Thẩm Quân bỗng nhiên kéo đến góc, ánh mắt nhìn chăm chăm lên bát trà trước mặt như cũ nói một câu làm cho Vô Ưu nửa hiểu nửa không: "Phu thê trên danh nghĩa? Vậy ngươi có nghĩ đến trên danh nghĩa làm phu thê đã hòa cũng không tồi?"

Nghe vậy, Vô Ưu nhíu chân mày, hỏi một câu: "Thẩm tướng quân có ý gì?" Thực ra chắc nàng đã hiểu?" Hắn không tiếp nhận nàng, điều này không phải cũng hợp ý của nàng hay sao?

Sau đó, Thẩm Quân bỗng nhiên đứng lên, ở dưới ngọn đèn dầu, thân thể của hắn to lớn như vậy, Vô Ưu cảm thấy có một loại cảm giác áp bách. Chỉ thấy hắn đi tới trước cửa sổ, đưa lưng về phía nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Ta chinh chiến sa trường quanh năm, thực ra vẫn luôn không có dự định lập gia đình, nhưng mà lần này thánh thượng tứ hôn, ta cũng không thể không tuân theo, một mình Thẩm Quân bị hoạch tội là chuyện nhỏ, nhưng mà Thẩm gia từ trên xuống dưới còn có mấy trăm miệng ăn, an nguy của bọn họ ta không thể không suy nghĩ."

"Thẩm tướng quân có chuyện gì xin nói thẳng!" Vô Ưu ngồi phía sau hắn nói một câu. Nàng không thích vòng vo, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi!

"Ta không thể chấp nhận ngươi trở thành thê tử của ta!" Người đưa lưng về phía nàng đột nhiên trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu trước tiên là nhíu lông mày, sau đó trái lại là trong lúc bất chợt thở phào nhẹ nhõm! Lúc đầu nàng còn đang rầu rĩ đêm nay động phòng hoa chúc sẽ không phải là bá vương ngành thương cung đi? Là nàng quá lo lắng rồi!

Chắc là hồi lâu không nghe thấy lời nói của người sau lưng? Thẩm Quân cảm thấy như vậy đối với một tân nương mới gả mà nói có phải là quá tàn nhẫn rồi không? Tuy rằng nàng khiến người khác cảm thấy nàng rất kiên cường bình tĩnh, hơn nữa thái độ cũng luôn đúng mực, nhưng rốt cuộc vẫn là một cô gái, sao có thể chịu được vị hôn phu vào ngày thứ nhất tân hôn đã như vậy chứ? Cho nên, sau một khắc, liền đột nhiên xoay người nói với nàng: "Đương nhiên những gì ta nói là tạm thời!"

"Tạm thời?" Hai chữ này không khỏi khiến Vô Ưu miên man bất định. Tạm thời? Sẽ không phải là hai ba ngày chứ? Nàng mới vừa vui vẻ ở trong lòng một cái.

"Nếu như sau này chúng ta chung sống với nhau tốt, cũng không phải không thể làm phu thê!" Thẩm Quân nói thêm một câu.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy như đầm nước kia dưới ánh nến, Vô Ưu đại khái hiểu ý của hắn. Hắn chắc là bây giờ vẫn chưa thể tiếp nhận mình, nhưng không biết sau này sẽ như thế nào mà thôi. Cái này không phải là giống với ý nàng sao? Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu mở miệng nói: "Nếu Thẩm tướng quân nói như vậy, vậy tiểu nữ từ liền theo lời Thẩm tướng quân nói là được rồi!" Nàng cũng không cần nói ra bọn họ là anh hùng sở kiến như nhau rồi, nam tử cổ đại đều có chủ nghĩa nam tử lớn một chút, nếu đụng đến chủ nghĩa nam tử của hắn, vậy cũng không tốt!

Nghe thấy lời nói của Vô Ưu, trái lại Thẩm Quân cũng rất mừng rỡ: "Nói như vậy ngươi bằng lòng chúng ta tạm thời trước tiên..." Thẩm Quân đột nhiên không biết lời này nên nói như thế nào?

Ngược lại là Vô Ưu nói tiếp: "Không bằng chúng ta trước hết ở chung giống như bạn bè, bề ngoài đương nhiên vẫn phải làm một đôi phu thê ân ái, như vậy sẽ không làm cho cha mẹ hai bên lo lắng, khiến bọn hạ nhân bàn tán. Còn về sau... Về sau thì xem cơ duyên thế nào? Dù sao sự tình từ nay về sau ai cũng không nói chắc được!"

"Vây một lời đã định!" Thẩm Quân dường như có chút kích động, đại khái thật không ngờ nàng đáp ứng sáng khoái như vậy? Lúc đầu hắn còn muốn tiếp tục giả bộ say rượu trước tiên lừa gạt qua đêm động phòng hoa chúc, về sau lại tìm cách khác, nhưng mà không nghĩ tới vị tân nương tử này của hắn lại không giống người thường như thế, hắn còn nghĩ nếu như nàng khóc thầm không ngừng, hắn nên làm thế nào?

Vô Ưu nở nụ cười, sau đó nói: "Hôm nay lần qua lần lại một ngày, Thẩm tướng quân có phải cũng mệt mỏi rồi hay không? Là phải nghỉ ngơi rồi?"

"Đương nhiên, xin cứ tự nhiên!" Thẩm Quân nói.

Vô Ưu từ tú đôn(ghế đôn có vải thêu bên trên) Đứng lên, Vô Ưu đứng trước giường, nhìn thoáng qua nơi nơi là chăn màu đỏ thêu hoa, không khỏi cau mày lại, nghĩ thầm: Đêm nay nên ngủ như thế nào? Lúc này, chắc Thẩm Quân nhìn ra sự bất khoản của nàng, đi tới, liền ôm một cái chân và một cái đệm giường nói: "Người ngủ trên giường, ta ngủ dưới sàn!" Sau đó liền ôm chân đi.

Quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy ở chính đường phòng ngoài là một cái giường la hán, chỉ thấy Thẩm Quân dời đến phía trên giường nhỏ, sau đó liền khom lưng trải đệm giường lên, sau đó liền ngồi ở trên giường chuẩn bị cởi giày, ngẩng đầu một cái, vừa vặn thấy Vô Ưu đứng trước nguyệt lượng môn khắc hoa, cau lại lông mày, sau đó nói: "Người yên tâm, ta sẽ không đi vào!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu có chút buồn cười, lẽ nào hắn còn cho rằng nàng đề phòng hắn sao? Xoay người đi vào phòng trong, ngồi trước bàn trang điểm tháo xuống đồ trang sức nặng nề trên đầu và trên người, cả người nàng cũng thoải mái hơn rất nhiều, nhìn về phía gương đồng nghĩ: Thực ra nàng tin tưởng Thẩm Quân này cũng không phải là loại người ham mê tửu sắc, bởi vì Ngọc quận chúa xinh đẹp như vậy hắn cũng không động lòng, có thể thấy được nhân phẩm của hắn cũng không tệ lắm! Vì vậy kế tiếp nàng liền cởi đồ cưới nặng nề trên người ra, nàng mặc quần áo trong thối đèn, đi đến trên giường, buông rèm che, nằm vào trong chăn, giây vò một ngày, rốt cục có thể ung dung ngủ, sau đó, liền nhắm hai mắt lại...

Không biết tại sao, dưới tình huống như vậy, một hoàn cảnh rất lạ lẫm, hơn nữa nằm bên ngoài còn là một người đàn ông không quen thuộc, nàng vậy mà nhắm mắt lại liền ngủ mất rồi! Chắc tại quá mệt mỏi đi? Một chút đề phòng người đàn ông bên ngoài cũng không có? Có nói cũng không rõ, tóm lại, nàng lập tức liền ngủ mất rồi, hơn nữa còn ngủ rất sâu!

Thùng thùng... Thùng thùng...

Không biết từ lúc nào, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa! Vô Ưu mơ mơ màng màng trở mình ngủ tiếp, nhưng mà phòng ngoài lại truyền tới giọng nói của một người, chính là giọng nói của người này lập tức làm nàng hết buồn ngủ, bỗng chốc tỉnh lại!

"Người nào?" Là giọng nói của Thẩm Quân.

"Nhị gia, nô tỳ lấy nước rửa mặt cho ngài!" Truyền tới từ bên ngoài là giọng của Thu Lan.

Sau đó, bên ngoài còn truyền đến giọng của Liên Kiêu: "Nhị tiểu thư, ngài thức dậy chưa? Nô tỳ cũng mang nước rửa mặt đến cho ngài!"

Nghe nói như thế, trái lại Thẩm Quân trả lời một tiếng: "Đều chờ một chút đi!" Dứt lời, Thẩm Quân rời giường, hốt hoảng ôm chăn chăn và đệm giường trên giường nhỏ bên ngoài chạy vào.

Thấy hắn ôm chăn trong ngực đi vào, Vô Ưu trên người chỉ mặc quần áo trong vôi vàng dùng chăn che trên người, nhưng mà ánh mắt Thẩm Quân đó cũng không dừng lại trên người nàng, liền đem chăn và đệm giường nhanh chóng bày ở bên người nàng, sau đó liền cúi đầu bắt đầu cởi đồ cưới màu đỏ thẫm trên người mình, chắc là tối hôm qua hắn mặc nguyên quần áo này ngủ, cũng không cởi y phục! Phút chốc, chỉ thấy trên người Thẩm Quân chỉ còn lại quần áo trong, nhưng lại đem y phục của mình ném xuống dưới giường, đồng thời nhìn xung quanh một lần, vừa nhìn thấy đồ cưới đỏ thẫm tối hôm qua nàng cởi ra, liền ném y phục của hắn lên trên! Giờ phút này, rốt cục Vô Ưu cũng hiểu, hắn đang chế tạo "hiện trường" đêm qua.

Lúc này, Vô Ưu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng vội vàng lấy khăn gấm trắng như tuyết dưới gối ra, chỉ thấy bên trên còn thêu hoa văn uyển ương hí thùy, đưa cho Thẩm Quân nói: "Cái này phải làm sao bây giờ?"

Nhận lấy khăn trong tay Vô Ưu, cúi đầu vừa nhìn, Thẩm Quân cau chân mày lại! Phải rồi, còn có cái này phải làm sao? Cái khăn này là hôm qua hi nương nhét vào dưới gối, cũng nói bên lỗ tai Vô Ưu một câu, để tân lang nàng và tân lang lúc động phòng trải dưới người, đến lúc đó xù từ chi huyết của Vô Ưu sẽ rơi xuống chiếc khăn này, chiếc khăn này rất quan trọng, là nhà trai nghiệm chứng trình tiết nữ nhân gì đó, ngày thứ hai lúc ra mắt cha mẹ chồng phải lấy ra nhìn, nếu trên khăn của nàng dấu nhà nào không có lạc hồng, vậy cũng là vô cùng nhục nhã, còn có thể bị nhà chồng trả về nhà mẹ đẻ, còn có nữ tử bởi vì chuyện này treo cổ bỏ mình đó! Vì vậy buổi tối trước khi gả, Chu thị cố ý đi đến phòng của Vô Ưu, lặng lẽ nói chuyện sinh hoạt vợ chồng lúc tân hôn cho nàng biết, lúc đó mặt Vô Ưu đều đỏ ửng, mặc dù ở hiện đại cái này cũng không coi là gì, nhưng ở cổ đại chính là chuyện lớn nhất của một cô gái rồi!

Sau đó, chỉ thấy Thẩm Quân suy nghĩ một chút, liền đưa tay móc ra một cây chùy thủ từ trong giày, rút vỏ chùy thủ ra, hàn quang lóe lên trong phòng, sau đó hắn cầm chùy thủ kia định cắt cổ tay mình! Vô Ưu thấy thế, lại càng hoảng sợ, khăn trương cầm chặt lấy cổ tay Thẩm Quân. Khẽ hô: "Người muốn làm gì?"

Thấy Vô Ưu đang cau mày nhìn mình, Thẩm Quân thấp giọng nói: "Không như vậy cửa ải này không thể qua được!"

"Vây cũng không cần như vậy! Người chờ một chút, ta có cách!" Nói xong Vô Ưu liền xoay người đi đến trước tủ, lấy ra hòm thuốc ngay thường nàng hành y chữa bệnh từ trong tủ quần áo, vật này nàng đương nhiên phải mang theo tùy thân, liền mang qua cùng đồ cưới, Chỉ thấy nàng mở hòm thuốc ra, lấy ống tiêm bằng thủy tinh trong suốt từ bên trong ra, sau đó đi tới trước mặt Thẩm Quân!

Thấy kim tiêm lớn lại sắc bén trên ống tiêm, Thẩm Quân không khỏi nhú mào: "Đây là cái gì?"

Thấy Thẩm Quân giống như trong lòng có khúc mắc, Vô Ưu không nhịn được cười một tiếng, giờ kim tiêm trong tay nói: "Cái này là ống tiêm để lấy máu người!"

"Lấy máu người ra?" Nghe nói như thế, Thẩm Quân không khỏi có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, cũng lần đầu tiên thấy vật cổ quái này.

Vô Ưu không giải thích với hắn quá nhiều, người bên ngoài đã chờ rất lâu, nên nàng đưa tay nắm cổ tay của Thẩm Quân, vén tay áo của hắn lên, cầm dây lưng trong tay buộc lên trên cánh tay của hắn, sau đó nhắm ngay mạch máu trên cánh tay của hắn liền đâm kim tiêm vào!

"A..." Cảm giác tê rần trên cánh tay, Thẩm Quân không khỏi khẽ hô một tiếng! Nhìn máu đỏ tươi chảy vào trong ống tiêm đó, Thẩm Quân không khỏi tò mò, vẫn là lần đầu tiên hắn thấy có người lấy máu như vậy, nghe nói nàng ở trong cung thay máu mới của cung nữ cho Bích Hồ Trường công chúa mới khiến công chúa chuyển nguy thành an, xem ra y thuật của nàng thật đúng là có vài phần!

Đến khi lấy được nửa ống tiêm máu, Vô Ưu rút kim tiêm ra, đồng thời dùng một miếng bông có rượu sát trùng đặt lên cánh tay Thẩm Quân, đồng thời kéo tay kia của hắn qua để lại miếng bông đó, nói: "Đề xuống, nếu không máu sẽ còn chảy ra!"

Thẩm Quân đành phải nghe lời dùng ngón tay hết sức đề xuống miếng bông nhỏ thấm rượu kia, sau đó liền thấy nàng rắc máu trong ống tiêm vào trên cái khăn màu trắng đó, đồng thời còn dùng miếng vải lần, đề nó nhanh khô lại! Không bao lâu sau, đã thấy trên cái khăn đều là vết máu lốm đốm, cũng khiến người khác nghĩ đến vô số mơ màng đêm qua!

Lúc này Thu Lan và Liên Kiều bưng nước rửa mặt đứng ở bên ngoài đợi đã lâu, thấy bên trong còn không có động tĩnh, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhưng ai cũng không dám lên tiếng thúc giục nữa, chỉ đành phải đứng ở nơi đó chờ như cũ!

Lúc này, ánh mắt Thu Lan gắt gao nhìn thẳng cửa phòng đóng chặt, nhìn đáng dấp có chút thất hồn lạc phách. Mà Liên Kiều lại nhìn cửa phòng đóng chặt đầy lo lắng, không phải đêm qua Đại tướng quân uống say sao? Không biết hôm qua cùng tiểu thư nhà nàng rốt cuộc thế nào? Sao đã lâu như vậy vẫn chưa mở cửa? Trong lòng tràn đầy lo lắng.

Lúc này, Xuân Lan chạy tới, nói với Thu Lan: "Thu Lan, Nhị gia và Nhị nãi nãi vẫn chưa dậy sao? Lúc này đã không còn sớm rồi, lão thái thái vẫn đang chờ Nhị gia và Nhị nãi nãi đi kính trà đó!"

"Đã thúc giục rồi, nhưng vẫn chưa mở cửa!" Giọng nói Thu Lan có chút thấp. Nghe nói như thế, Xuân Lan liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, cũng không làm gì được, chỉ có thể âm thầm sốt ruột, cũng chỉ có thể cùng đứng ở nơi đó chờ.

Qua một lát, chỉ nghe đằng sau có tiếng bước chân, mấy người vừa quay đầu lại, chỉ thấy Diêu thị mang theo Xuân Hoa và hai bà tử đến. Mấy người nhanh chóng hành lễ: "Thỉnh an Đại nãi nãi!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều đang bưng chậu ngừng đầu vừa nhìn, chỉ thấy một người mặc bó tử màu đỏ rực, Diêu thị mặc trang phục rất vui mừng hưng thịnh đi đến, nàng cũng nhanh chóng phúc thân: "Thỉnh an Đại nãi nãi!" Nàng rất quen thuộc Diêu thị, chỉ là bình thường lúc nàng và Nhị tiểu thư đến xem bệnh cho An Định Hầu đều mặc thành gả sai vật, mà Diêu thị cũng không chú ý nàng, vì vậy hôm nay nàng mặc nữ trang Diêu thị hoàn toàn không chú ý.

"Đứng lên đi!" Diêu thị cầm khăn tay nhắc tay một cái. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, hỏi Xuân Lan và Thu Lan bên cạnh, nói: "Nhị gia và Nhị nãi nãi vẫn chưa dậy sao?"

"Vẫn chưa ạ! Đã gọi rồi, chắc đang dậy đó ạ." Thu Lan bên cạnh nhanh chóng trả lời.

Nghe nói như thế, trái lại Diêu thị cúi đầu nở nụ cười, sau đó nói: "Đây là ngày đầu tiên của tân hôn cũng là dễ hiểu!"

Một bà tử sau lưng Diêu thị bước đến cười nói: "Đại nãi nãi, nghe nói hôm qua Nhị gia uống nhiều, e rằng đêm động phòng hoa chúc là sáng sớm nay mới bù vào, vì vậy mới không dậy nổi!"

Nghe nói như thế, Diêu thị và bà tử đều che miệng cười: "Ha ha..."

Tiếng cười của Diêu thị và hai bà tử làm cho vài nha đầu tại đó đều có chút đỏ mặt, dù sao các nàng đều là những cô gái chưa lập gia đình, nhắc đến việc như vậy đương nhiên là rất xấu hổ. Vài nha đầu cười không ngớt, chỉ có Thu Lan không cười, trên mặt trắng một hồi, đồng thời còn cắn môi một cái!

Đang lúc nói cười, chỉ nghe một tiếng cọt kẹt cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra từ bên trong! Mọi người nghe thấy âm thanh, nhanh chóng quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy là Thẩm Quân mở cửa phòng ra, hơn nữa trên người hắn chỉ mặc quần áo trong màu trắng, vừa nhìn liền biết là mới rời giường.

Thấy bộ dáng Thẩm Quân như vậy, Diêu thị hé miệng cười, Thẩm Quân thấy là Diêu thị đến đứng bên trong cửa cúi đầu nói: "Đại tẩu!"

"Ừ." Diêu thị gật đầu một cái, liền dùng tay ra hiệu Xuân Lan Thu Lan và Liên Kiều bọn họ sau lưng một cái, các nàng nhanh chóng bưng chậu đồng nổi đuôi nhau tiến vào tân phòng. Sau đó, Diêu thị cũng đi vào, vài nha đầu dọn dẹp thu thập, hầu hạ chủ tử, chỉ thấy Vô Ưu cũng mặc quần áo trong ngồi

trước bàn trang điểm, Diêu thị liền cười nói: "Nhị thúc, người và đệ muội phải nhanh một chút, chải đầu rửa mặt xong, mau đi thỉnh an kính trà lão phu nhân, lão phu nhân vẫn đang chờ đấy!"

"Vâng." Thẩm Quân nhanh chóng gật đầu.

Lúc này, Diêu thị chậm rãi đi tới trước mặt Vô Ưu, Vô Ưu thấy thế, nhanh chóng đứng dậy cúi chào nói: "Vô Ưu bái kiến đại tẩu!" Nàng không xa lạ gì Diêu thị, trước đây gặp qua rất nhiều lần, chỉ là khi đó thân phận của nàng là tiểu Vương đại phu mà thôi!

Đôi mắt Diêu thị quan sát toàn thể Vô Ưu, chân chờ một chút, sau đó lôi kéo tay Vô Ưu cười nói: "Không cần phải giữ lễ tiết rồi, sau này chúng ta là tỷ muội một nhà, chỉ cần tùy ý là được!"

"Đều nói trường tẩu như mẹ, Vô Ưu vẫn nên có lễ nghi!" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị quay đầu cười nói với Thẩm Quân: "Nhị thúc, người nghe một chút, đệ muội thật là biết nói chuyện! Ai nha, vừa nhìn đệ muội liền hợp ý đó."

Vô Ưu cười cười, không nói gì, nghĩ thầm: Diêu thị này thật đúng là khéo léo, mở miệng nói vô cùng khéo léo, khôn khéo lưu loát đều biểu lộ ra bên ngoài, về sau ở trong nhà này nàng chắc sẽ không thanh tịnh như vậy rồi!

Thẩm Quân bước đến cầm bả vai Vô Ưu, nói: "Đại tẩu, mời đi bên kia trước cùng trò chuyện với lão nhân gia, sau khi rửa mặt chúng ta lập tức đi qua!"

Thấy tay Thẩm Quân nắm chặt bả vai Vô Ưu, Diêu thị ngẩn ra! Sau đó liền nhanh chóng cười nói: "Được, được, đại tẩu ta đây phải đi, các người cũng nhanh chóng chút!" Dứt lời liền xoay người muốn đi!" Chẳng qua bước chân lại cố ý đi hai bước về phía giường, đôi mắt đảo qua trên giường, chỉ thấy trên giường bày ra một cái khăn trắng như tuyết, trên khăn vết máu lốm đốm rất gai mắt, sau đó, Diêu thị liền quay đầu nháy mắt về phía Xuân Lan, Xuân Lan chạy nhanh đến, Diêu thị thấp giọng phân phó nói: ". "Lát nữa đưa cái đồ qua cho lão phu nhân!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng gật đầu, Diêu thị mới rời đi.

Nhìn Diêu thị đi ra cửa chính tân phòng, Vô Ưu vừa cúi đầu, đôi mắt rơi vào trên vai của mình, lúc này, bàn tay lớn kia của Thẩm Quân vẫn còn để ở trên vai của nàng, bàn tay của hắn thực sự rất lớn, cũng ấm áp, làm cho toàn thân nàng như có dòng điện chạy qua, cảm giác như vậy đã nhiều năm không có, còn nhớ lần trước là lúc còn ở đời trước!

"Khụ khụ..." Mãi đến khi Diêu thị đi xa, Vô Ưu muốn đẩy hắn ra, nhưng lại thấy vài nha đầu trong phòng, vì vậy chỉ cúi đầu ho khan một tiếng.

Nghe thấy tiếng ho khan của nàng, Thẩm Quân mới nhanh buông lỏng ra tay mình trên bả vai nàng, quay đầu phân phó Xuân Lan bên cạnh nói: "Xuân Lan, hầu hạ ta rửa mặt!"

"Ồi." Lúc này, Xuân Lan đã đưa mang khăn dính máu tươi trên giường cho một tiểu nha đầu ngoài cửa, cũng dẫn nàng nhanh chóng đi đến chỗ lão phu nhân bên kia. Nghe thấy Nhị gia gọi, nàng chạy nhanh trở về cầm lấy khăn mặt đứng trước chậu hầu hạ Thẩm Quân rửa mặt.

Bên này, Liên Kiều cũng nhanh chóng hầu hạ Vô Ưu rửa mặt. Mà Thu Lan bên cạnh thì chậm rãi đi đến gian giường tre, nhìn khăn trải giường và chăn xốc xếch trên giường một lát sau, mới cẩn mật bắt đầu thu thập...

Sau khi đi ra ngoài từ tân phòng Diêu thị mang theo Xuân Hoa và hai bà tử, phân phó hai bà tử nói: "Các người đi phòng bếp xem điểm tâm thế nào, điểm tâm hôm nay đều đặt trong phòng lão phu nhân, nhớ kỹ hôm nay phải phong phú một chút, chuẩn bị thức ăn và ăn sáng cho ngày mới cưới!"

"Vâng, Đại nãi nãi!" Hai bà tử sau khi lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi.

Sau đó, bên cạnh Diêu thị chỉ còn lại tâm phúc của nàng Xuân Hoa, hai người vừa đi đến nơi ở của Thẩm lão phu nhân vừa nhỏ giọng nói chuyện.

"Nãi nãi, vừa rồi nô tỳ ở ngoài cửa không thấy rõ ràng, dường như Nhị gia chúng ta rất để ý Nhị nãi nãi!" Xuân Hoa nói bên cạnh lỗ tai Diêu thị.

Nghe nói như thế, khóe miệng Diêu thị cười lạnh một cái. Nói: "Lúc đầu ta còn tưởng rằng hôm nay sẽ có cục diện lúng túng gì đó, Nhị gia chúng ta bình thường là một người lạnh như băng, hôm nay vậy mà lại thương hương tiếc ngọc!"

"Nãi nãi, nô tỳ nghe nói tối hôm qua Nhị gia uống say, bọn nha đầu phải đỡ vào tân phòng đó!" Xuân Hoa ở bên cạnh vội vàng nói.

"Đúng vậy, ta tưởng rằng việc động phòng hôm qua không hoàn thành được, còn không biết hôm nay phải giao phó lão phu nhân như thế nào đó, không nghĩ đến Nhị gia sớm đã hoàn thành sự tình, còn dịu dàng chăm sóc Nhị nãi nãi, có thể thấy được nam nhân không có ngồi không!" Diêu thị ha ha cười nói.

"Nếu được Nhị gia đối đãi bằng con mắt khác, vậy cuộc sống sau này của vị này chắc là thuận lợi rồi!" Xuân Hoa cười theo nói.

"Có phải hay không còn chưa nói được!" Diêu thị nói một câu, liền đi tới trong viện Thẩm lão phu nhân rồi, trước khi vào cửa, Diêu thị quay đầu hỏi Xuân Hoa: "Đại gia đã dậy chưa?" Hôm nay là ngày đầu tiên tân nương từ vào cửa, trong phủ còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, vì vậy sáng sớm Diêu thị đã thức dậy giải quyết gia vụ(việc nhà) rồi. Lúc ra cửa Thẩm Trần vẫn chưa rời giường.

"Nô tỳ mới vừa hỏi đã thức dậy rồi, sau khi rửa mặt xong bọn sai vặt đang đỡ Đại gia đi đến bên này." Xuân Hoa trả lời.

"Ừ." Điều thị nghe xong hài lòng gật đầu,sau đó liền xoay người đi vào phòng Thăm lão phu nhân.

Trong tân phòng, trước mặt đều là màu đỏ thẫm, Vô Ưu ngồi trước bàn trang điểm, Liên Kiều đứng ở sau lưng chải đầu cho nàng. Thăm Quân đứng trong phòng, Thu Lan hầu hạ hẩn thay y phục. Trong gương đồng, Vô Ưu thấy bóng dáng cao cao sau lưng, cảm thấy giống như nằm mơ! Thật không tin được hiện tại nàng vậy mà lại gả cho Thăm Quân, nghĩ lại lần đầu tiên lúc nhìn thấy hắn là ở Thăm gia này, hiện tại nàng vẫn còn nhớ rõ lúc đó tách trà bay về phía mình vô cùng nhanh, bóng dáng nhanh như thiểm điện đó phi tới trước mặt nhắc tay liền bắt được tách trà, lúc đó áo bào tung bay thật là không nói ra được có bao nhiêu khí khái anh hùng và tự nhiên phóng khoáng. Nói thật, Thăm Quân cũng là một người đàn ông ưu tú hiếm có, ngoại trừ gương mặt bên ngoài luôn giống như khối băng vĩnh viễn, thật đúng là khó nói được hắn có khuyết điểm gì, hắn giống như Tần Hiến cũng là đối tượng muốn gả của rất nhiều danh môn khuê tú trong kinh thành, mà nàng với hắn không có tình yêu nam nữ như nàng với Tần Hiến sao? Trong chốc lát, Vô Ưu cũng không nói được rồi!

"Nhị tiểu thư, hôm nay ngài muốn đeo món đồ trang sức nào?" Đang miên man suy nghĩ, bên tai truyền đến giọng nói của Liên Kiều.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh chóng tỉnh lại khỏi tâm hồn treo lơ lửng, giương mắt nhìn mấy bộ đồ trang sức chồng chất trên bàn trang điểm, nàng đưa tay chỉ một bộ trâm vòng mạ vàng, nói: "Bộ này đi!"

Liên Kiều thấy là một bộ đồ trang sức hình hoa cúc mạ vàng nạm bảo thạch hồng nhạt, một cây trâm cài tóc, hai cái kim thoa, một đôi bông tai, mặc dù không phải rất xa hoa, nhưng cũng rất có cảm giác vui mừng mới cưới, rất thích hợp với thân phận cô dâu mới của nàng hôm nay, vì vậy Liên Kiều nhanh chóng giúp nàng cài mấy món trang sức lên đầu.

bối tử: một loại trang phục truyền thống của dân tộc Hán.

Edít by LeeMon.

□ □ □
Tập tin gửi kèm:
□ □ □
bei4zi.jpg [70.6 KiB | Đã xem 434 lần]
□ □ □

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoan ngoãn phục tùng

Lúc này, Ngọc Trúc đã dựa theo phân phó của Vô Ưu lấy ra một bộ bối tử màu đỏ thẫm thêu hình con dơi cùng với một cái váy màu thạch anh, sau khi cài tốt đồ trang sức, hai nha đầu hầu hạ Vô Ưu mặc quần áo.

Rất nhanh, bên này Vô Ưu thu thập xong xuôi, Thăm Quân cũng đã chuẩn bị xong từ lâu. Hai người liếc nhau một cái, chỉ thấy hôm nay Thăm Quân đã đổi hi phục màu đỏ, vẫn mặc áo choàng màu đen như cũ. Vô Ưu không khỏi nhũn mày lại, tại sao người này lại thích màu đen như vậy? Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi thành hôn, chẳng lẽ không thể đổi màu khác được sao?

Chắc là nhìn ra thất mắc của Vô Ưu, Thăm Quân không khỏi nói: "Mặc trang phục màu đen quen rồi, nếu người không thích, ta đổi lại một bộ màu khác!"

Xuân Lan và Thu Lan bên cạnh nghe thấy lời nói của chủ tử, không khỏi đều ngăn ra! Bởi vì chủ nhân của bọn họ hầu như chưa bao giờ mặc y phục màu nào khác, ngoại trừ quan phục và khôi giáp bên ngoài, vẫn chưa có người nào có thể thay đổi thói quen này của chủ nhân bọn họ! Hơn nữa hôm nay Thăm Quân nói cũng rất nhu hòa, nhớ rõ chủ nhân của nàng chưa từng nói với người khác giọng nói nhẹ nhàng như vậy ngoại trừ lão phu nhân. Liên Kiều và Ngọc Trúc ở bên cạnh nghe thấy cô gia nói với nhị tiểu thư rất khách khí, vì vậy trong lòng hai người cũng thoáng thả lỏng rất nhiều, bởi vì thấy tình hình hôm qua như vậy các nàng còn tưởng rằng cô gia không hài lòng nhị tiểu thư. Hôm nay nhìn ra cô gia mềm giọng ôn nhu với tiểu thư hơn nữa còn rất quan tâm, vì vậy cũng đều hé miệng hài lòng nở nụ cười!

Nghe vậy, Vô Ưu cười: "Không cần phiền toái, lão phu nhân vẫn chờ chúng ta đấy, ngày đầu tiên đi ra mắt mẹ chồng, quá muộn tóm lại là không tốt!"

"Ừ." Nghe Vô Ưu nói, Thăm Quân gật đầu, sau đó liền đi ra khỏi phòng.

Thấy Thăm Quân đi ra, Vô Ưu cũng đi theo sau Thăm Quân đi ra khỏi tân phòng. Đương nhiên ánh mắt của nàng vừa rồi cũng thấy về mặt của hai nha đầu hầu hạ Thăm Quân, dường như thấy Thăm Quân nói chuyện với nàng các nàng đều vô cùng kính ngạc! Chẳng lẽ có gì không đúng hay sao?

Đi ra tân phòng, bước chân Thẩm Quân chậm lại, cố ý chờ Vô Ưu, Vô Ưu bọn họ đi tới, Thẩm Quân liền giới thiệu phương hướng chỗ ở của lão phu nhân cho nàng. Chỉ vào một chỗ hành lang gấp khúc trước mặt nói: "Từ nơi này đi về phía nam là nơi ở của đại ca và đại tẩu, nếu người buồn bức có thể tìm đại tẩu nói chuyện, hướng bắc là hoa viên, người cũng có thể đi du ngoạn, bên kia là tiền sảnh, bên này chúng ta đi là nơi ở của lão phu nhân!"

Vô Ưu vừa nghe Thẩm Quân giới thiệu, vừa ngắm toàn bộ Thẩm gia, nói thật nàng cũng không xa lạ gì Thẩm gia, trước kia đã tới nhiều lần, chỉ là chỉ đi qua nơi ở của Thẩm Trăn, cũng nhìn thấy qua hoa viên, nhà bọn họ còn trồng rất nhiều hoa mai đỏ, nơi khác nàng chỉ là liếc mắt đảo qua, cũng không có đi qua. Nhìn quanh bốn phía một cái, Vô Ưu quay đầu thấy cách đó không xa đằng sau còn hai nha đầu đi theo Thẩm Quân. Vô Ưu không khỏi cau mày nói: "Sao các nàng lại đi theo?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân quay đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy Xuân Lan và Thu Lan đi theo đằng sau bọn họ, sắc mặt Thẩm Quân lạnh lại: "Các người không đi làm việc? Đi theo làm gì?"

Thu Lan và Xuân Lan chạy nhanh tới nói: "Hồi nhị gia, hôm qua đại nãi nãi phân phó để chúng nô tỳ hầu hạ nhị gia và nhị nãi nãi, thư phòng đã dọn dẹp xong, tân phòng có hai nha đầu của nhị nãi nãi dọn dẹp, chúng nô tỳ sợ nhị gia và nhị nãi nãi có phân phó khác, vì vậy vẫn hầu hạ ở phía sau!"

"Chúng ta không cần hầu hạ, đều trở về đi!" Thẩm Quân khoát tay về phía các nàng.

"Vâng." Xuân Lan và Thu Lan không dám nói nữa, nhanh chóng lui xuống.

Thấy Xuân Lan và Thu Lan quay trở về, Vô Ưu cười nói: "Các nàng là nha hoàn chuyên môn hầu hạ người?"

"Từ nhỏ các nàng đã hầu hạ bên cạnh ta!" Thẩm Quân trả lời.

Nghe nói như thế, trong lòng Vô Ưu đột nhiên chợt có một ý nghĩ: Hầu hạ từ nhỏ? Là nha hoàn thông thường hay là nha hoàn thông phòng? Nha hoàn hầu hạ bên người của rất nhiều công tử nhà giàu đều là nha hoàn thông phòng, Thẩm gia cũng là cao môn đại hộ chuyện như vậy chẳng phải là rất thường gặp. Nhưng mà nghĩ lại cũng cảm thấy rất buồn nôn, nha hoàn trong nhà ban ngày hầu hạ hần, buổi tối bồi ngủ, ai, cái này chính cổ đại cực kì độc ác!

Thẩm Quân vừa đi về phía trước vừa liếc mắt nhìn Vô Ưu, chắc là nhìn ra nàng đang nghiêng đầu suy nghĩ đi? Liên hỏi một câu: "Người đang nghĩ gì vậy?"

"A? Không có gì! Được rồi hình như vừa rồi ánh mắt của các nàng nhìn người rất kỳ lạ." Vô Ưu đột nhiên hỏi.

Nghe nói như thế, khóe miệng Thẩm Quân kéo ra, nói một câu: "Nếu như ta không nói với người như vậy, sau này người ở trong nhà này sẽ rất khó chịu!"

Nghe vậy, Vô Ưu sững sốt một chút! Sau đó lập tức liền hiểu ý Thẩm Quân, thì ra vừa rồi hần quan tâm và ôn nhu mềm giọng với mình đều là cố ý giả vờ, thảo nào vừa rồi nàng cứ cảm thấy không được tự nhiên như vậy? Từ trước tới nay nàng chỉ nhìn thấy hần lạnh như băng, nói năng thận trọng, bộ dáng hần hơi ý kiến của mình vừa rồi vẫn rất kỳ lạ, thì ra là hần cố ý. Chẳng qua nghĩ lại Thẩm Quân người này tuy rằng bề ngoài lạnh nhạt, nhưng vẫn là rất cẩn thận, ngay cả điều này hần cũng nghĩ tới rồi. Cũng phải, ở trong đại trạch môn này nếu một nữ nhân mà nhà mẹ đẻ không có bất cứ quyền thế gì gả đến lại không được chồng yêu thương mà nói, như vậy sẽ không có ai coi trọng nàng. Chỉ bằng điều này nàng liền tiến đến cảm ơn hần!

"Cảm ơn người!" Vô Ưu từ sâu trong lòng nói với Thẩm Quân phía trước một câu.

Đột nhiên nghe nói như thế, Thẩm Quân dừng bước, xoay người nhìn phía sau, nói một câu: "Người và ta là người cùng phe, người không cần cảm ơn ta, bởi vì ta cũng có rất nhiều chuyện cần người hỗ trợ!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu thật là hận bản thân mình tại sao lại ngây thơ như vậy? Người ta chỉ là cũng muốn mình phối hợp hần mà thôi! Vì vậy, sau một lát, nàng thu lại mỉm cười trên mặt, nói: "Ta đây liền cho rằng là đương nhiên rồi!" Nói xong, nàng liền tiếp tục đi về phía trước, cũng không để ý Thẩm Quân đằng sau.

Lúc họ đi đến phía trước một tiểu viện, Vô Ưu dừng bước, bởi vì nàng thực sự không biết là Thẩm lão phu nhân đang ở nơi nào. Sau đó, chỉ thấy Thẩm Quân theo sau, không có nhiều lời, kéo tay nàng vào trong viện! Lúc tay hần chạm vào tay nàng, nàng thật là muốn hất tay của hần ra, nhưng nhìn thấy trong nhà nhiều nha hoàn bà tử đang đứng, nàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này, bởi vì mắt của những người đó đều đang nhìn bọn họ đó!

Lúc này, tại chính đường Thẩm lão phu nhân đang nghe Diêu thị đứng ở bên người nàng hồi báo, ngồi trên ghế bên cạnh là An Định Hầu Thẩm Trăn.

"Lão phu nhân, lúc đầu chúng ta còn lo lắng nhị thúc hần không hài lòng việc hôn sự này đây, nhưng mà ai biết được lúc này con vừa mới qua thấy nhị thúc quan tâm tân nương tử đó, con vào cửa cũng đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ ngài, còn không thấy hần ôn hòa với ai như vậy!" Diêu thị ở trước mặt Thẩm lão phu nhân cười nói.

Nghe nói như thế, trên mặt của Thẩm lão phu nhân ngoại trừ có chút kinh ngạc trái lại ở ngoài cũng không có lộ ra vẻ gì khác, chỉ hỏi một câu: "Vật đó đã mang đến chưa?"

Vừa nghe lời này, Diêu thị biết rõ lão phu nhân hỏi cái gì, vội vàng nói: "Đã mang đến, đã mang đến!" Dứt lời, liền phất tay với Xuân Hoa bên cạnh một cái.

"Mời lão phu nhân xem qua!" Xuân Hoa lập tức nhận lấy cái khay từ trong tay một tiểu nha đầu, nhanh chóng trình lên cho Thẩm lão phu nhân xem.

Đôi mắt Thảm lão phu nhân nhìn vào trên cái khay đó, chỉ thấy trong khay để một cái khăn thêu hoa, hoa văn uyển ương hí thủy mang theo vết máu loang lổ, vừa nhìn thấy cái này, đôi mắt nàng ngay tức khắc sáng ngời, nếp nhăn trên mặt cũng vì vậy mà nhiều hơn. Sau đó gật đầu: "Ừ." Vẫn coi như là hài lòng đi!

"Thu đi!" Sau khi Thảm lão phu nhân xem qua, Điều thị phát tay với Xuân Hoa, Xuân Hoa nhanh chóng bưng khay đi ra ngoài.

Lúc này, sắc mặt Thảm lão phu nhân dần dần hòa hoãn nói: "Như thế này cũng không phải là sai lầm lớn, chắc bên ngoài có người có ý phá hỏng danh tiếng con gái nhà người ta. Chẳng qua sau này phải đề ý nhiều hơn, ta già rồi, không còn dùng được, tất cả còn phải dựa vào con mới đúng, đừng để cho mặt mũi phủ Hâu gia chúng ta bị mất mới phải!"

"Vâng, con đâu nhớ kỹ!" Điều thị nhanh chóng gật đầu.

Sau đó, Thảm lão phu nhân lại nói: "Tuy rằng dòng dõi cao một chút, nhưng nếu sau này có thể buộc trái tim của Quân nhi ngược lại cũng là một chuyện tốt. Con đó cũng biết nhị đệ con toàn tâm toàn ý ở trên chiến trường, lòng ta vẫn luôn căng thẳng, những năm gần đây cũng ít ở nhà, ở bên ngoài nhiều, ta cũng thực sự lo lắng, nếu như không may có mệnh hệ gì giống như Trần nhi, sao ta có thể chịu được?" Nói xong, vành mắt Thảm lão phu nhân cũng có chút đỏ, dù sao năm đó Thảm Trần đã khiến nàng và lão gia sợ hãi, nhưng ít ra tính mạng vẫn không có chuyện gì.

Nhìn thấy lão phu nhân có chút thương cảm, Thảm Trần ngồi ở một bên vội vàng nói: "Là hài nhi để cho mẫu thân lo lắng!"

"Cái khác đều không quan trọng, chỉ cần các con bình an là an ủi lớn nhất của mẫu thân rồi!" Thảm lão phu nhân nói.

Thấy bầu không khí có chút sầu khổ, Điều thị bên cạnh nhanh chóng cười theo nói: "Lão phu nhân, theo con thấy vị em dâu này thật đúng là có thể buộc trái tim nhị đệ. Ngai không biết đâu, vừa rồi lúc con đi tân phòng, vài nha hoàn đã bưng chậu nước ở ngoài cửa chờ lâu, vợ chồng son đó ở bên trong thật lâu mới mở cửa ra, hơn nữa nhị đệ và đệ muội đều mặc quần áo trong đấy!" Nói xong, Điều thị liền cầm khăn tay che miệng cười.

"Thật sao?" Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân sững sốt một chút, sau đó cũng thoải mái cười.

"Còn không phải sao!" Điều thị cười nói.

Thảm lão phu nhân cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn: "Ta vẫn còn đang vì chuyện này rầu rĩ đấy, đàn ông bình thường nào có ai không thích nữ sắc, cho dù là một chính nhân quân tử cũng không phải không gần nữ sắc. Mấy năm nay bởi vì tuổi tác của hân không nhỏ lại không thành thân, vì vậy cố ý không để hai đại nha hoàn Xuân Lan Thu Lan hầu hạ hân từ nhỏ phát ra ngoài, chính là để các nàng hầu hạ hân thật tốt, bọn họ thực sự có khuôn mặt trời ban, trước tiên để các nàng làm nha hoàn thông phòng, chờ chính thức đón dâu, nhìn người nào trang trọng chút liền phong làm di nương, nhưng mà đã nhiều năm rồi, một chút hân cũng không chạm qua. Còn có Ngọc quận chúa đó mỹ nhân như hoa như ngọc hân ngay cả nhìn thẳng liếc mắt cũng không có, ta còn tưởng rằng trên người hân có tật xấu gì đấy, thì ra đều là ta lo bò trắng răng!"

Nghe nói như thế, Điều thị cười nói: "Lão phu nhân, ngài liền đem tim đặt ở trong bụng, bây giờ mới chỉ là hai tháng, tục ngữ nói hài nhi ba tháng không qua năm, nói không chừng cuối năm bọn họ lại để ngài được ôm cháu đấy!"

"Ha ha... Nếu thật giống như lời chúc lành của con, ta sẽ thưởng tăng tăng lóp lóp!" Điều thị nói câu đầu tiên làm cho Thảm lão phu nhân vui vẻ lại tràn đầy mong mỏi.

"Con dâu khả năng liền cảm ơn lão phu nhân trước rồi, đến lúc đó lão phu nhân chớ quên không thừa nhận, đến lúc đó các người đều phải làm chứng đó!"

"Không có việc gì, một hai xâu tiền ta còn không có để giận như vậy!" Thảm lão phu nhân cũng cười nói! Trên mặt cũng dần dần phấn chấn lên.

"Một hai xâu cũng là tiền đúng không? Con cũng sẽ không ngại ít!" Điều thị cũng ha ha vui sướng.

Đang nói đùa, một nha hoàn vào bẩm báo nói: "Lão phu nhân, nhị gia và nhị nãi nãi đến thỉnh an ngài!"

Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân không khỏi ngồi ngay ngắn lên, phải biết rằng ở cổ đại uống trà của tân nương tử là chuyện rất trọng, nói rõ là chính thức xác định ra quan hệ mẹ chồng nàng dâu. Điều thị ở bên cạnh cười nói: "Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến rồi!"

Sau đó, chỉ thấy Thảm Quân và Vô Ưu vai song vai đi đến, bước chân hai người đều nhau, bộ dạng rất tương xứng. Nhìn hai người bọn họ cũng coi như là hài hòa. Vì vậy Thảm lão phu nhân cũng coi như vui vẻ. Trước bởi vì cửa hôn sự này không như ý tâm trạng bị phá hỏng cũng vui đi một chút!

Vô Ưu vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Thảm lão phu nhân ngồi nghiêm chỉnh trên chỗ ngồi ở chính giữa, vị Thảm lão phu nhân này nàng cũng đã gặp mấy lần, đương nhiên không xa lạ gì, cũng biết là người đức cao vọng trọng nhất Thảm gia. Bên cạnh chỗ ngồi chính giữa là người nàng đã gặp nhiều lần An Định Hâu Thảm Trần, đứng bên cạnh Điều thị đương nhiên không cần phải nói, đứng hầu hạ còn có một cô gái trẻ tuổi ăn mặc tốt hơn so với bọn nha đầu rất nhiều nàng cũng biết là thiếp thất của Thảm Trần Tào di nương, chỉ khác nha đầu bà tử một ít mà thôi. Lúc này, trong lòng nàng có chút bồn chồn không thể nói, dù sao lúc đầu là nàng nữ giả nam trang chữa bệnh cho An Định Hâu, không biết bọn họ có thể nhận ra nàng hay không? Hay là nhân lúc bọn họ chưa nhận ra nàng thừa nhận trước? Trong chốc lát còn không quyết định chắc chắn được, vì vậy xem tình hình rồi lại tính đi!

"Hài nhi thỉnh an mẫu thân!" Thảm Quân hướng về phía Thảm lão phu nhân chấp tay thi lễ nói.

"Ừ." Thảm lão phu nhân gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Vô Ưu. Tuy rằng mắt có chút mờ, nhưng nhìn thì tính ra vẫn được coi là một cô gái

mì thanh mục tử, mặc dù không bằng Ngọc quận chúa mình điểm động lòng người, nhưng đáng vẻ lại rất dễ nhìn!

Điều thị thấy thế, nhanh chóng đi đến gần nói với Vô Ưu: "Em dâu, đây là lão phu nhân, mau kính trà lão phu nhân đi!"

Lúc này, có một bà từ đã sớm đặt một cái đệm màu đỏ trước chân của lão phu nhân, Vô Ưu gập đầu với Điều thị một cái, liền cất bước đi qua, quỳ ở trên đệm, đưa tay nhận lấy bát trà một nha hoàn đưa đến, hai tay nâng qua đỉnh đầu, dùng giọng nói thanh thúy nhu hòa nói: "Vô Ưu bái kiến lão phu nhân, mời lão phu nhân uống trà!"

Đến cùng cũng phải cưới vợ, Thảm lão phu nhân thấy thế, khoe miệng cũng vênh lên cười cười, đưa tay nhận lấy nước trà Vô Ưu dâng, cúi đầu uống một ngụm, sau đó liền đưa một bao tiền lì xì đã sớm chuẩn bị cho Vô Ưu, nói: "Kể từ hôm nay con và ta là mẹ chồng nàng dâu, con chính là người của Trầm gia ta rồi, sau này con chính là một phần tử của Trầm gia, nhớ kỹ vinh nhục sau này cũng là vinh nhục của Thảm gia, chỉ cần con giữ đúng bốn phận, Thảm gia đương nhiên là sẽ không bạc đãi con! Đương nhiên nếu sau này con làm Thảm gia hổ thẹn, Thảm gia cũng sẽ để cho con vạn kiếp bất phục, hiểu chưa?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhẹ nhàng nhún mảy, nghĩ thầm: Lời này của Thảm lão phu nhân dường như là ý tại ngôn ngoại, theo lý thuyết hôm nay mẹ chồng nàng dâu gặp mặt lần đầu tiên, là quỳ trên mặt đất kính trà cho mẹ chồng, đối với con dâu mới như nàng không khỏi có chút nặng nề đi. Lần này, Vô Ưu biết chắc là Thảm lão phu nhân có khúc mắc gì đó với mình rồi! Không kịp nghĩ nhiều đến cái khác, Vô Ưu nhanh chóng đưa hai tay ra nhận lấy tiền lì xì Thảm lão phu nhân đưa tới, đồng thời ngoan ngoãn nói một câu: "Sau này Vô Ưu sẽ cẩn tuân giáo huấn của lão phu nhân, nhất định giữ đúng bốn phận của mình!" Nàng biết lúc này nàng vẫn phải vâng lời một chút mới tốt.

Trên chỗ ngồi chính giữa Thảm lão phu nhân thấy đáng vẻ Vô Ưu một bộ thuận theo, ngược lại cũng miễn ý gập đầu. Lúc này, Thảm Quân bước đến một bước tự tay nâng Vô Ưu lên, Vô Ưu cho hắn một ý cười cảm ơn. Lúc này, Điều thị bên cạnh lại cười nói: "Lão phu nhân, ngài nhanh nhìn một chút, lúc này nhị thúc mới vừa thành hôn liên quan tâm đệ muội như vậy, sớm biết thế này chúng ta còn lo lắng cái gì?"

Lời nói của Điều thị làm mọi người đều cười, Thảm lão phu nhân nói: "Nếu không thì nói là cưới rồi quên mẹ đấy!"

"Mẫu thân nghiêm trọng rồi, hài nhi thực sự không dám!" Thảm Quân nhanh chóng cúi đầu nói.

"Phải, phải, lão phu nhân, nhị thúc cho dù yêu thương lão bà, cũng không thể bằng yêu thương ngài!" Điều thị ở bên cạnh chỉ sợ lão phu nhân tức giận, vội vàng nói.

Ai ngờ, Thảm lão phu nhân lại nói: "Cái này đương nhiên ta biết, con trai của mình ta hiểu rõ nhất, cưới vợ đã quên mẹ hẳn còn không đến mức đó, nhưng mà hẳn cùng vợ ân ái ái, ta nhìn cũng phải thích, gia hòa vạn sự hưng, nhà có hiền thê mới là nhà có phúc đấy!"

"Lão phu nhân đương nhiên là rất độ lượng!" Mọi người nhanh chóng phụ họa nói.

Sau đó, Điều thị liền bước đến nói với Vô Ưu: "Em dâu, đây là đại ca ngươi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu liền đi ra phía trước, giương mắt nhìn thấy Thảm Trần đang tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, ở Thảm gia biết nàng nữ giả nam trang cũng chỉ có Thảm Trần, chẳng qua mặc dù hắn biết mình là thân con gái, nhưng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy mình mặc nữ trang, nhưng bây giờ dường như ánh mắt của hắn đã nhìn rõ tất cả! Sau đó Vô Ưu bất chấp phúc thân, nói: "Vô Ưu bái kiến đại ca! Bái kiến đại tẩu!"

"Sau này đều là người một nhà, em dâu không cần khách khí!" Thảm Trần cũng móc ra bao lì xì đã sớm chuẩn bị xong từ trong ống tay áo. Thấy thế, Điều thị cũng nhanh chóng móc ra bao lì xì của mình nói: "Cái này là của đại tẩu, mau nhận!" Điều thị nhét bao lì xì của mình và Thảm Trần vào trong tay Vô Ưu.

Nhìn thoáng qua hai bao lì xì trong tay, Vô Ưu phúc thân nói: "Đa tạ đại ca và đại tẩu!"

"Đã nói không nên khách khí rồi, ngươi còn như vậy đại tẩu ta sẽ phải tức giận?" Điều thị nhanh chóng lôi kéo không cho Vô Ưu lại hành lễ.

"Vâng." Vô Ưu không còn cách nào, chỉ đành phải gập đầu. Chẳng qua trong lòng lại cảm thấy Điều thị này không phải là quá nhiệt tình, nhiệt tình khiến nàng có chút không chịu nổi.

Trong chốc lát, chủ tử Thảm gia nên bái kiến Vô Ưu đều đã gặp rồi, lúc này, Tào di nương vẫn luôn khoanh tay ở một bên đi đến, phúc thân nói: "Thiếp Tào thị bái kiến nhị nãi nãi, nguyện nhị gia và nhị nãi nãi vĩnh kết đồng tâm, phu xướng phụ tùy!"

Nghe thấy một giọng nói mềm yếu, Vô Ưu vừa giương mắt nhìn, chỉ thấy vị kia vẫn luôn bị Điều thị đề phòng nói cũng không dám cao giọng nói Tào di nương, nghĩ lại nàng cũng thật là đáng thương, vì vậy Vô Ưu liền cười nói: "Thì ra là Tào tỷ tỷ..."

Nhưng mà, lúc này, Điều thị lại cắt đứt lời nói của Vô Ưu: "Cái gì Tào tỷ tỷ? Nàng là thiếp thất của đại ca ngươi, ngươi đương nhiên sẽ không gọi nàng là tỷ tỷ? Tên của nàng là Ngán Bình, sau này ngươi cứ gọi tên của nàng là được rồi, đây cũng là cấp bậc lễ nghĩa, cũng đừng để người khác chê cười ngươi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không biết nói gì. Nàng cũng biết cấp bậc lễ nghĩa quả thật là như thế. Lại nói nàng cũng là thấy Tào di nương lớn hơn nàng vài tuổi nên mới lễ phép gọi một tiếng, nhưng mà Điều thị này phản ứng cũng lớn quá rồi đó? Nàng đề phòng Tào di nương này sợ nàng đoạt trượng phu của nàng ngược lại cũng không có gì đáng trách, nhưng ngay cả một tiếng xưng hô cũng không cho Tào di nương mặt mũi cũng quá mức một chút đi? Có thể thấy được Điều thị này cũng không phải là một người có thể chứa chấp người khác, đừng thấy nàng thân thiện cũng quá mức với mình như vậy, xem ra sau này vẫn phải cẩn thận một chút!

Trái lại Tào di nương vẫn mỉm cười như cũ, cũng không để lời nói của Diêu thị ở trong lòng, chắc là cũng không có sức phản kháng đi? Ngoan ngoãn như cũ nói: "Đại nãi nãi nói phải, nhị nãi nãi ngài là chủ tử, thiếp... Cũng không hơn nô tài bao nhiêu, vì vậy thực sự là không dám đương nói một tiếng tỷ tỷ này của ngài!"

Nghe thấy Tào di nương nói như thế, trong lòng Vô Ưu ngược lại có chút khó chịu làm thiếp cho người ta cũng vô cùng ngọt ngào, không biết mấy năm nay nàng làm sao nhịn được. Lúc này, trái lại Thẩm lão phu nhân lên tiếng: "Vợ Quân nhi, đại tẩu con nói phải, cấp bậc lễ nghĩa nên là như vậy, lại nói nhà chúng ta từ trên xuống dưới chủ tử nô tài rất nhiều người, không so sánh được với tiểu gia nhà nghèo, người gọi sai một tiếng, đi sai một bước, tuy rằng trước mặt các nô tài này sẽ không nói người cái gì, nhưng sau lưng đều sẽ châm biếm người. Sau này quy củ trong này đại tẩu con biết đều dạy cho con, có chuyện gì con liền nghe đại tẩu con là được rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu đương nhiên là không cần nhiều lời, chỉ đành phải gật đầu một cái nói: "Vô Ưu cần tuân giáo huấn của lão phu nhân!"

Thấy Vô Ưu rất nhu thuận nghe lời, Thẩm lão phu nhân rất là hài lòng gật đầu: "Ừ." Sau đó quay đầu hỏi nha hoàn Song Hi bên cạnh nói: "Nói chuyện này nửa ngày, cũng có chút đói bụng, điểm tâm đã chuẩn bị xong chưa?"

Song Hi bên người lão phu nhân nhanh chóng cười nói: "Lão phu nhân, đã sớm chuẩn bị xong, vừa rồi bà tử phòng bếp đã tới hỏi hai lần rồi, chỉ là nô tỳ thấy lão phu nhân và hai vị nãi nãi đang nói chuyện, vì vậy vẫn luôn không dám quấy nhiễu, chỉ có thể lặng lẽ để cho bà tử trước tiên đặt thức ăn ở bên cạnh lò sưởi nóng!"

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân rất vui mừng, mặt mày hớn hở nhìn Song Hi nói: "Cũng là người biết làm việc, còn quan tâm ta hơn hai đứa con bỏ từ trong bụng ta ra nữa!"

"Lão phu nhân chê cười rồi, Song Hi chỉ là một nô tỳ, làm sao có thể so sánh với hai vị gia đây? Lại nói hai vị gia bình thường cũng bận rộn, lại là đại nam nhân, vì vậy tâm hơi thô một chút, nhưng lòng hiếu thuận lão phu nhân đều là giống nhau, ngay cả đại nãi nãi cũng hết sức hiếu thuận ngài, chỉ là sự tình trong nhà chúng ta nhiều, làm phiền đại nãi nãi vẫn luôn lo liệu, mới quản lý nhà chúng ta ngay ngắn rõ ràng, đại nãi nãi cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể lúc nào cũng ở trước mặt lão phu nhân tần hiếu mỗi giây mỗi phút đều là xử lý chuyện của nhà chúng ta!" Song Hi cười nói.

ý tại ngôn ngoại: ý ngoài lời nói, lời nói mang thâm ý khác.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hết lòng tuân thủ hứa hẹn

"Song Hi cô nương thật là biết nói chuyện, thảo nào lão phu nhân thích như vậy đâu!" Diêu thị ở bên cạnh nói.

"Có nàng ở bên cạnh ta đỡ phải để các con quan tâm! Được rồi, gọi các bà tử bày cơm ra đi, đều đói cả rồi!" Cuối cùng, Thẩm lão phu nhân để Song Hi đỡ dậy.

Song Hi mỉm miệng khéo léo nói đến làm lão phu nhân vui vẻ không ngớt, nhưng lại không làm mất lòng hai vị đại gia và một vị thiếu nãi nãi chút nào, còn uyển chuyển khen bọn họ một cái. Vô Ưu đứng ở một bên nhìn tình cảnh này liền biết Song Hi này được Thẩm lão phu nhân rất yêu thích, hơn nữa còn là một nha hoàn vô cùng thông minh lanh lợi, xem ra dường như các chủ tử nô tài trong phủ này đều phải cho nàng mặt mũi, dù sao nàng nói một câu trước mặt lão phu nhân còn hơn người khác nói mười câu!

Sau đó, tất cả mọi người di chuyển đến phòng khách bên cạnh, các bà tử đã sớm bày xong điểm tâm, sau khi mọi người đã vào ngồi, ánh mắt Vô Ưu đảo qua trên bàn cơm, chỉ thấy tuy rằng là điểm tâm, nhưng lại đặc biệt phong phú, nhiều loại dưa cải, thịt ướp, bánh màn thầu, bánh bột mì bánh xốp mọi thứ đều có, hơn nữa bánh màn thầu bánh bột mì gì đó trên bàn này đều có chữ hi màu đỏ thẫm, nhìn đẹp vô cùng lại còn trông vui vẻ hưng thịnh, làm người ta không nỡ ăn!

Thẩm lão phu nhân cũng nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, cảm thấy rất hứng thú với bánh màn thầu có chữ hi, Song Hi đứng bên cạnh phục vụ nhanh chóng cầm một cái đặt vào trong tay lão thái thái, Thẩm lão phu nhân nhìn bánh màn thầu trong lòng bàn tay cười nói: "Cái bánh màn thầu này làm thật là đủ vui vẻ hưng thịnh!"

Lúc này, Diêu thị cười nói: "Lão phu nhân, đã rất lâu nhà chúng ta cũng không có làm đám cưới, vì vậy khuôn bánh màn thầu có khắc chữ hi này đã lâu không dùng đến, hôm nay con đặc biệt để bọn họ tìm lại, cũng làm mấy lồng(lồng hấp) bánh màn thầu bánh bột mì các loại cũng mong được một mảnh vui vẻ hưng thịnh!"

"Ừ. Đúng vậy, chẳng qua làm một ngày quá ít, nói cho phòng bếp làm bánh màn thầu mang chữ hi này ba ngày liên tiếp, nhớ tặng cho chí thân của chúng ta một ít, để mọi người cùng dính không khí vui mừng!" Thẩm lão phu nhân cười nói.

"Vâng. Ăn xong điểm tâm con sẽ đi an bài ngay!" Điều thị cười nói.

Lúc này, Tào di nương vẫn luôn đứng ở một bên cùng với hai nha hoàn chia nhau xới cơm hầu hạ mỗi người trên bàn cơm, Vô Ưu ngồi ở một bên ăn cơm trái lại cảm thấy không đành lòng. Nhưng cái này cũng không có cách nào, ở Đại Tề việc phân đích thứ vô cùng nghiêm khắc, chênh lệch giữa thiếp thất và chính thất quá lớn, ở thế gia vọng tộc khi ăn thiếp thất không thể ngồi bàn, phải đứng hầu hạ phu quân và chính thất ăn rồi mới có thể đi ăn, vì vậy rất nhiều người thà rằng gả con gái thấp một chút cũng tuyệt đối không bằng lòng cho con gái đi làm thiếp người ta. Hơn nữa nếu chính thất đối nhân xử thế khác nghiệt. Cuộc sống của thiếp thất lại càng không dễ chịu, trừ khi là trượng phu vô cùng sủng ái tiểu thiếp, vậy vẫn còn phải xem chuyện khác!

Đang lúc ăn cơm, Thẩm lão phu nhân nói với Vô Ưu: "Vợ Quân nhi, con vẫn còn hai cháu trai không tới, bọn họ bây giờ đang ở trường học, vì hôm qua con và Quân nhi thành thân đã để bọn họ xin nghỉ một ngày rồi, hôm nay không thể để bọn họ lại nghỉ nữa, xem xem ngày nào bọn họ trở về sớm, để đại tẩu mang bọn họ đi qua cho bọn họ thỉnh an con!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng nói: "Tiểu hài tử bài vở và bài tập quan trọng hơn, đương nhiên là không thể chậm trễ. Không bằng xem ngày nào đó lúc bọn họ ở, con đi qua chỗ đại tẩu bên kia nhìn bọn hắn là được!" Thực ra, Điều thị và Thẩm Trán có hai đứa con trai nàng cũng biết, chỉ là vẫn chưa từng thấy qua mà thôi.

"Em dâu nói vậy sao được? Hai cháu trai của ngươi là văn bối, văn bối thì phải đi xem trường bối mới phải chứ! Văn là ta để ngày khác ta dẫn bọn họ đi thỉnh an ngươi mới đúng!" Điều thị nhanh chóng từ chối nói.

Vô Ưu cười nói: "Đại tẩu nghiêm trọng rồi, cái gì trường bối văn bối, dù sao dù sao tiểu hài tử vẫn chưa chú ý nhiều như vậy, lại nói đây là lần đầu tiên gặp mặt, ta làm thím hẳn là nên qua nhìn cháu trước!"

Điều thị còn muốn từ chối, nhưng lúc này Thẩm lão phu nhân lại lên tiếng: "Vợ Trán nhi, con cũng không cần từ chối, thím thương yêu cháu cũng là phải, lại nói hai cháu trai bây giờ bài vở và bài tập rất nặng, cũng đừng để bọn họ chạy đi chạy lại nhiều. Vừa lúc em dâu con cũng qua chỗ con qua lại một chút!"

"Vâng, vậy cứ theo lời lão phu nhân nói, đành để em dâu vất vả một chuyến!" Điều thị cười nói.

"Khoảng cách không xa, không vất vả gì cả." Vô Ưu rất lễ độ nói.

Lúc ăn cơm được một nửa, Thẩm lão phu nhân ngẩng đầu nhìn hai đứa con trai và hai người con dâu, rất là xúc động nói: "Bây giờ các con đều đã thành gia lập nghiệp, cũng đều ở bên cạnh ta, nhưng lại thiếu mất một người là Sương nhi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhíu mày, nghĩ thầm: Sương nhi là người nào? Nghe tên giống như là tên của một nữ nhân! Sau đó, Điều thị nhân tiện nói: "Lão phu nhân, muội muội là một quý nhân có phúc, đương nhiên là không thể ở cùng chúng ta!"

"Nói là như vậy, nhưng người đã già vẫn muốn bọn nhỏ đều ở bên cạnh mới là tốt! Hơn nữa bây giờ nàng ở trong cung cũng không có một chỗ dựa vào, nếu cứ lẻ loi một mình như vậy làm sao tốt được?" Thẩm lão phu nhân xúc động bật phát nói.

Thấy khuôn mặt u sầu của Thẩm lão phu nhân, Thẩm Trán vẫn luôn không nói lời nào khuyên nhủ: "Mẹ cũng không cần quá lo lắng, muội muội không có con cũng là chuyện tốt, ít nhất sẽ không lo cây to đón gió!"

Nghe nói như thế, Điều thị ngược lại là thông minh, đưa tay ra hiệu cho bọn nha đầu đều lui ra ngoài, chỉ có các chủ tử Thẩm gia và hai hạ nhân tâm phúc ở đây. Vô Ưu thấy thế, khẳng định là có lời bí mật gì muốn nói rồi. Mới vừa nghe thấy hai chữ trong cung, hơn nữa Điều thị và Thẩm Trán còn nói là muội muội, Sương nhi này hẳn là con gái Thẩm lão phu nhân đi! Còn nói là quý nhân, xem ra đây hẳn là người bên cạnh hoàng thượng. Cứ như vậy, Vô Ưu đột nhiên nghĩ đến trước đây đã từng nghe qua Thẩm gia có một cô nãi nãi làm nương nương trong cung! Chỉ là không biết phân vị như thế nào, có được hoàng thượng sủng ái hay không, cũng không biết tình hình gần đây như thế nào, xem ra là một nữ nhân vẫn chưa có con, chắc địa vị trong cung cũng không cao đi!

Thấy bốn phía đều là người mình, Thẩm lão phu nhân nói: "Ta biết Sương nhi không có con cũng không phải là chuyện xấu gì, dù sao hiện tại trong cung Tà quý phi chủ trì công việc lục cung, nàng lại là cháu gái ruột của thái hậu, phụ huynh trong nhà đều nắm giữ thực quyền, mà dưới gối nàng chỉ có một cung nữ, vẫn luôn mong đợi có thể sinh một hoàng tử để trở thành chính vị trung cung, nàng và thái hậu sẽ không cho phép các cung phi khác sinh hạ hoàng tử trước! Ai, sớm biết như vậy thì trước đây không nên để Sương nhi vào cung, để chúng ta cốt nhục chia lìa nhiều năm như vậy, đều tại cha các con!"

Thấy mẹ thương cảm, Thẩm Trán khuyên nhủ: "Mẹ, người có mệnh, trước đây muốn vào cung cũng không phải là ý của riêng cha, cũng vì muội muội ngưỡng mộ thánh thượng, là chính nàng bằng lòng, cũng không có người ép nàng!"

"Nói là như vậy, ta chỉ trách mình tại sao ban đầu không ngăn cản nàng! Hiện tại chính nàng sống có khổ hay không cũng chỉ có mình nàng biết thôi." Thẩm lão phu nhân mặt mang tự trách nói.

Lúc này, Thẩm Quân vẫn luôn trầm mặc ít nói cũng nói rồi: "Mẹ, chị gái còn trẻ, cuộc sống sau này vẫn còn rất dài, ai cũng không biết sau này sẽ như thế nào, ngài vẫn nên buông lỏng tinh thần một chút, chỉ có ngài sống lâu trăm tuổi chúng con làm con cái mới không lo không sầu!"

"Lão phu nhân, hai anh em bọn họ nói rất đúng, ngài đừng lo lắng, muội muội nghe nói nhị thúc đón dâu nên vui vẻ vô cùng, còn hận chính mình không thể ra khỏi cung không về nhà được, còn đặc biệt để thái giám đưa đến rất nhiều đồ, có thể thấy bây giờ nàng sống trong cung vô cùng tốt, ngài cứ yên tâm đi!" Điều thị ở bên cạnh cũng nói giúp vào.

Nghe thấy các con trai và vợ khuyên bảo, Thảm lão phu nhân chỉ gật đầu nói: "Ta không lo lắng còn có thể thế nào được? Được rồi, đừng nói nữa, com đều lạnh cả rồi, mau ăn đi!"

Sau đó, bầu không khí có chút nặng nề, tất cả mọi người cúi đầu ăn không nói. Sau thời gian một chén trà, lúc mọi người đã dùng gần hết com rồi, một nha hoàn ở ngoài cửa bẩm báo nói: "Bẩm nhị gia, Thảm Ngôn đã chuẩn bị xong ngựa rồi, bây giờ đang chờ ở cổng trong."

Nghe nói như thế, Thảm Quân nói: "Đề hấn chờ ở cửa chính đi!"

"Vâng." Nha đầu kia nhanh chóng lĩnh mệnh đi ra.

Lúc này, Thảm lão phu nhân đột nhiên hỏi: "Quân nhị, vừa mới cưới con đã phải ra ngoài rồi sao?"

Trước tiên Thảm Quân liếc mắt nhìn Vô Ưu bên cạnh, sau đó trả lời: "Mẹ, trong đại doanh có một số việc, con đi xử lý một chút!"

"Có chuyện gì cần phải để con tự mình đi? Chẳng phải con đón dâu thánh thượng đã cho con nghỉ một tháng rồi sao?" Thảm lão phu nhân cau mày nói.

"Trong đại doanh binh sĩ cần thao luyện, con trai không đi bọn họ sẽ lười nhác rồi! Ngược lại con trai ở nhà cũng không có chuyện gì, con trai sẽ đi sớm về sớm!" Thảm Quân nói.

Lúc này, Diêu thị ở bên cạnh cười nói: "Nhị thúc, ý của lão phu nhân người là nói đệ là một đại nam nhân đương nhiên không có chuyện gì, em dâu vừa mới gả tới, sợ người ủy khuất nàng, đệ phải ở nhà bồi nàng nhiều một chút."

Nghe xong lời này, Vô Ưu biết trọng tâm câu chuyện đã kéo đến trên người mình rồi, cho nên nàng vội vàng nói: "Con không cần người bồi, lại nói nam nhân luôn phải lấy sự nghiệp làm trọng, nhị gia xử lý công vụ quan trọng hơn, suy cho cùng lúc nữ nhân chúng ta ở nhà cũng dễ sắp xếp một chút!" Hiện tại nàng tuyệt đối là hiền thê lương mẫu rồi, chẳng qua nghĩ lại lời nói của hấn lúc ở nhà, nàng vẫn còn không được tự nhiên đó!

Diêu thị lại cười nói: "Lão phu nhân, ngài nhìn một chút, bây giờ bọn họ cứ không biết khiêm nhường như vậy, quả thật là phu xướng phụ tùy đó!"

Một câu nói làm cho tất cả mọi người bật cười, tuy rằng là vợ chồng già, nhưng Vô Ưu vẫn cúi thấp đầu xuống, cảm thấy cả khuôn mặt đều có chút nóng lên, không biết là xấu hổ thật hay là bởi vì diễn trò. Vừa quay đầu nhìn một cái, ngược lại thấy Thảm Quân ngồi ở chỗ kia đáng vẻ tự nhiên, trên mặt vẫn không có gì, giống như hấn không phải người trong cuộc vậy! Thấy Vô Ưu đã nhũn mày một chút, nghĩ thầm: Bộ mặt của người này là bấp thịt hay là bị tổn thương không thể lay động vậy?

Sau đó, Thảm lão phu nhân cười nói: "Các người có thể hỗ trợ lẫn nhau như vậy vô cùng tốt. Quân nhị là một tướng quân, sau này thời gian mang binh đánh giặc chắc chắn không thiếu được, đương nhiên là không thể thường xuyên bồi bên cạnh con, con sớm quen như vậy cũng tốt, nhưng mà Quân nhị, lời mặc dù nói như thế, nhưng đến cùng vẫn là tiệc tân hôn của con, con cố gắng ở nhà lâu một chút mới đúng!"

"Vâng." Thảm Quân gật đầu.

Một bữa com ăn xong rất nhanh, Thảm lão phu nhân trở về phòng mình nghỉ ngơi, cũng giải tán mọi người. Sau khi Thảm lão phu nhân đi, Diêu thị cũng đỡ Thảm Trần rời khỏi, cuối cùng, Thảm Quân và Vô Ưu cũng trước sau rời đi. Trước khi đi ra phòng khách. Thấy trước bàn com chỉ còn lại một người là Tào di nương, vài nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, nàng mới có thể ngồi xuống ăn điểm tâm, thức ăn trên bàn cũng đều là canh thừa thịt nguội vừa rồi mọi người còn dư lại. Thấy những thứ này, trong lòng Vô Ưu không khỏi dâng lên đồng tình sâu đậm! Cuộc sống của thiếp thất quả thật là quá đáng thật không có tôn nghiêm.

Từ trong nhà Thảm lão phu nhân đi ra, Diêu thị đỡ Thảm Trần đi trước. Bên này, Thảm Quân và Vô Ưu cùng nhau đi tới đường. Thấy Thảm Quân không đi về hướng cửa chính, Vô Ưu không khỏi dừng bước, tò mò hỏi: "Không phải người nói phải đi ra ngoài sao? Thảm Ngôn vẫn còn đang chờ người ở ngoài cửa chính đây!"

"Ta đưa người trở về trước!" Thảm Quân nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn thoáng qua bốn phía, lập tức hiểu rõ là hấn sợ mình lạc đường. Diện tích Thảm gia rất lớn, nơi này đình đài lầu các cũng rất gần, nếu là lần đầu tiên tới quả thật không chừng có thể lạc đường, chẳng qua mặc dù nàng chưa từng đi dạo qua nơi này, nhưng cũng đã tới nhiều lần, vì vậy sẽ không lạc đường. Nhưng người trước mắt rốt cuộc tâm vẫn rất tinh tế, không biết tại sao đáy lòng nàng bỗng nhiên lướt qua một chút rung động, gạt rung động do được quan tâm ra. Nhưng mà điều này cũng quá kỳ quái, nếu nói quan tâm vậy Tần Hiền quan tâm nàng từng chút một rất khiến người ta cảm động, vì sao nàng cũng không có nhiều cảm xúc giống như ngày hôm nay chứ?

"Ta biết đường trở về, người mau đi đi!" Vô Ưu vội vàng nói.

"Đi thôi!" Thảm Quân lại chỉ nói hai chữ đơn giản.

Thấy hấn nghi ngờ muốn dẫn nàng đi, nhưng nàng lại không muốn để hấn lãng phí thời gian, vì vậy đứng như cừ không đi, nói: "Ta thực sự nhớ kỹ đường lúc tới, vì vậy người thực sự không cần phí công đưa ta về!"

Thế nhưng, Thảm Quân lại rất cố chấp, kiên định nói: "Ta nói ta đưa người về!" Ánh mắt của hấn là không thể nghi ngờ, căn bản cũng không cho phép Vô Ưu nói không.

Thấy gương mặt thối của hấn, căn bản cũng không cho phép người khác nói không, Vô Ưu trợn mắt nhìn Thảm Quân, liền quay đầu rời đi. Trong lòng lại

nghe. Thảm Quân này, rõ ràng là có lòng tốt, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất tức giận! Hắn cũng sợ hắn đi qua đi lại lãng phí thời gian nhà, tại sao lại không biết mình cũng không muốn làm phiền hắn? Quả thật là quá bá đạo!

Sau đó, Thảm Quân bước chân đi trước Vô Ưu. Thấy hắn vượt qua mình đi ở phía trước, Vô Ưu rất không phục, là dẫn đường cho mình, nhưng rõ ràng là nàng biết đường, vì vậy sau một lát, tính khí ương ngạnh của Vô Ưu cũng bộc phát, nhịp bước chân cũng nhanh hơn, tuy rằng nàng là con gái, nhưng đời này từ nhỏ đã nàng đã rèn luyện cơ thể, vì vậy cơ thể khỏe mạnh hơn các tiểu thư mềm yếu ở nơi này rất nhiều, nàng cũng thường xuyên đi ra ngoài, vì vậy bước chân cũng rất nhanh rất ổn định, sau đó, rất nhanh thì nàng đuổi kịp tốc độ của Thảm Quân, đồng thời vẫn luôn đi trước hắn. Ý rất đơn giản, nàng vốn dĩ không cần hắn dẫn đường cho nàng.

Mà Thảm Quân đi theo sau lưng Vô Ưu, thấy bước chân Vô Ưu nhanh nện, không khỏi nhíu chân mày lại. Sau đó, đi một lát, khi đã quẹo hai khúc cong, hắn liền dừng lại! Mà lúc này, Vô Ưu đi ở phía trước bỗng nhiên cảm thấy tiếng bước chân đằng sau của người kia đã không còn nữa, cho nên nàng liền bước chậm một chút, vừa nghiêng tai nghe, vẫn không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau. Ngay sau đó, nàng lập tức quay người lại, chỉ thấy Thảm Quân đang đứng ở chỗ cách nàng khoảng một trượng, thấy hắn đứng im không đến, Vô Ưu không khỏi cau mày hỏi: "Vì sao ngươi không đi?"

"Xem ra quả thật là ngươi biết đường trở về!" Thảm Quân đứng ở nơi đó nói một câu.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười, nói: "Vì vậy ngươi không cần phải đưa ta, ngươi đi làm chuyện của mình nhanh đi!"

Vô Ưu vốn tưởng rằng hắn sẽ đi, nhưng mà, hắn cũng không nói gì làm nàng rất ngạc nhiên, lại tiếp tục cất bước đi về phía trước, cũng vượt qua nàng, đi thẳng về chỗ của bọn họ! Thấy thế, Vô Ưu quả thật là không hiểu nổi, người này có chuyện gì vậy? Không phải là đầu óc bị hỏng chứ? Rõ ràng là biết mình biết đường về, vì sao hắn còn về? Không kịp nghĩ nhiều, Vô Ưu không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau Thảm Quân, nàng cũng không muốn lại vượt lên trước hắn đi chọc giận người ta, bởi vì mục đích mới vừa rồi của nàng là để cho hắn biết nàng nhớ đường trở về mà thôi, bây giờ hắn đã biết, lại nói nhịp chân của nam nhân thực sự rất lớn, không phải nữ nhân bình thường có thể đuổi kịp, hơn nữa Thảm Quân xuất thân là quân nhân, người mang một thân võ nghệ, cơ thể lại càng khỏe mạnh vạm vỡ, dù như thế nào nàng cũng không thể đuổi kịp!

Không bao lâu sau, Thảm Quân liền đi tới nơi ở của bọn họ, đến cửa sân, hắn cũng không đi vào, mà dừng chân ở cửa, xoay người nhìn Vô Ưu khoan thai tới chậm đằng sau!

Thấy hắn đang đứng ở cửa sân nhìn mình, Vô Ưu biết hắn là đang chờ mình, vì vậy cố ý đi chậm một chút, nếu hắn có thời gian như thế, để hắn chờ lâu một chút là được rồi!

"Lực chân của ngươi cũng không tệ lắm!" Đến khi Vô Ưu đi đến trước mặt Thảm Quân, bỗng nhiên Thảm Quân nhìn nàng nói một câu.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi cười nhạt: "Ngươi ở đây chờ ta chính là vì nói với ta những lời này sao?"

Thảm Quân cũng không trả lời câu hỏi của nàng, mà là nói: "Thảm Quân ta từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, ta nói muốn đưa ngươi trở về vậy thì nhất định sẽ đưa ngươi trở về!"

Lúc này, ánh mắt của hắn lấp lánh có thần dưới ánh mặt trời lúc bình minh, gió ngày xuân thổi qua gò má của hắn, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng giọng điệu lại rất nặng, làm cho tim Vô Ưu lập tức bị chấn động không rõ! Tuy rằng hắn chưa từng chứng minh với nàng hắn là người lời nói đáng tin, nhưng giờ khắc này Vô Ưu cũng không thể không tin tưởng hắn chính là một người vì tin nghĩa có thể xông pha khói lửa. Giờ khắc này, hắn thực sự giống như một tòa núi đồ sộ hùng vĩ, hình như còn để cho nàng cảm thấy một chút cảm giác an toàn, loại cảm giác này trước đây cho dù là ai cũng không thể cho nàng, tuy rằng nàng cũng biết thực ra bây giờ nàng cũng không phải người nào của hắn, mặc dù đã bái đường thành thân, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, nếu như trong lòng một người không chấp nhận ngươi, không thừa nhận ngươi, cho dù người ngoài đều thấy như vậy, vậy cũng chỉ là một cái danh hào mà thôi!

"..." Nghe nói như thế, Vô Ưu há hốc mồm, đang không biết nên nói cái gì,

Lúc này, chỉ nghe trong nhà có một người hô: "Nhị gia và nhị nãi nãi đã trở về!"

Sau đó, liền nghe thấy trong nhà có rất nhiều giọng nói và nhịp bước chân, sau một lát, chỉ thấy Xuân Lan Thu Lan, Liên Kiều và Ngọc Trúc cùng tất cả bọn họ đi ra!

"Nhị gia, nhị nãi nãi!"

"Nhị tiểu thư, cô gia!" Vài nha hoàn lập tức chào bọn họ.

Vô Ưu và Thảm Quân gật đầu một cái, sau đó Thảm Quân liền phân phó nói: "Xuân Lan, Thu Lan, hầu hạ nhị nãi nãi cho tốt!"

Nghe nói như thế, hai nha hoàn nhanh chóng gật đầu cũng trả lời: "Vâng!"

Sau đó, đôi mắt Thảm Quân quét một cái lên người Vô Ưu, mềm giọng nói một tiếng: "Ta đi đây, cơm tối sẽ quay về ăn cùng ngươi!" Thật giống như một vợ chồng son mới vừa tân hôn thông thường thực sự.

"Ừ." Nếu muốn đóng kịch, Vô Ưu cũng không thể không phối hợp, trên mặt lập tức lan tỏa nụ cười như ánh mặt trời ngày xuân, cũng gật đầu.

Sau đó, Thảm Quân liền xoay người sai bước tiêu sai đi! Vô Ưu đứng ở cửa sân, nhìn theo bóng lưng của hắn mãi cho đến khi bóng lưng biến mất, mới xoay người vào sân. Trong lòng ngược lại là rất xúc động. Không nghĩ tới đến Thảm gia rốt cuộc lại đối nghề làm diễn viên, hơn nữa còn không biết kịch

này phải đóng đến bao lâu?

Trở lại gian phòng, Xuân Lan liền phúc thân nói: "Nhị nãi nãi, nhị gia phân phó nói đợi buổi tối nhị gia trở về sẽ để các nô tài của viện này ra mất nhị nãi nãi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu. Nghĩ thầm hôm nay là ngày đầu tiên nàng gả vào Thâm gia, theo lý thuyết ít nhất người phục vụ bên cạnh nhị gia và người phục vụ trong phòng này đều báỉ kiến nàng mới được coi là danh chính ngôn thuận, hơn nữa nàng còn phải chuẩn bị một ít lễ gặp mặt từ nay về sau liền xác định ra danh phận chủ tử và nô tài. Xem ra tâm tư Thâm Quân vẫn rất tinh tế, mặc dù hẳn có việc đi ra ngoài không ở nhà, nhưng cũng lại nghĩ đến việc này. Phải biết rằng nếu như hẳn không ngó ngang đến cái gì vậy nàng ở chỗ này cũng không có mặt mũi, nhưng nhìn thấy hôm nay hẳn làm được như vậy đã tốt hơn trong tưởng tượng rất nhiều, xem ra cuộc sống của nàng sau này cũng sẽ không quá khó khăn!

Liếc nhìn Xuân Lan và Thu Lan đứng ở một bên, Vô Ưu nói: "Nơi này không cần các người hầu hạ, tất cả đi xuống đi!"

"Vâng." Xuân Lan và Thu Lan lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Xuân Lan và Thu Lan đi rồi, Ngọc Trúc đi đến trước bàn bát tiên rót một chén trà mang đến trước mặt Vô Ưu, nói: "Nhị tiểu thư uống một ngụm trà đi!"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, đưa tay nâng chén trà lên uống hai ngụm.

Lúc này, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, hôm nay ra mắt lão phu nhân thế nào?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu liếc mắt nhìn Liên Kiều, cười nói: "Ta cũng biết nhất định là em không nín được tò mò!" Nói xong, liền móc ra ba cái bao lì xì từ trong ống tay áo, để lên bàn, nói: "Những thứ này là lễ gặp mặt lão phu nhân, đại gia và đại nãi nãi cho! Em thu vào đi."

Nhìn thoáng qua ba cái bao lì xì trên bàn, Liên Kiều cười cầm lên một cái đồng thời mở ra nói: "Để nô tỳ nhìn xem bên trong có bao nhiêu bạc?"

Ngoài miệng Vô Ưu không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ Thâm lão phu nhân là một cáo mệnh phu nhân, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng báỉ kiến, khẳng định là không thể ít được, Điều thị đó rất khôn khéo thông minh, chắc sẽ không quá nhiều, nhưng cũng sẽ không là quá ít để mất thể diện Hài gia đi?

Quả nhiên, sau đó, Liên Kiều mở cả ba cái bao lì xì ra, cười nói: "Nhị tiểu thư, một trong số đó có hai trăm lượng ngân phiếu, hai cái còn lại đều là năm mươi lượng ngân phiếu!"

Vô Ưu nghe xong, cười không nói. Ngọc Trúc bên cạnh nói: "Xem ra hai trăm lượng là của lão phu nhân, đại gia và đại nãi nãi mỗi người năm mươi lượng. Phủ Hài gia nay quả thật là không bình thường, ra tay cũng hào phóng như vậy!"

vui vẻ hưng thịnh: nguyên văn là 喜兴 (xǐ xīng), mình không tìm được từ nào tương tự nên dịch tạm như vậy.

chí thân: rất thân thiết.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Sủng ái có thừa

Liên Kiều lại nói: "Phóng khoáng cái gì? Lão phu nhân cho hai trăm lượng cũng có thể chấp nhận, cũng là không mất thân phận mà thôi. Đại gia và đại nãi nãi này cũng có chút khó coi rồi, dù sao bọn họ cũng là Hài gia và Hài gia phu nhân! Năm mươi lượng cũng mang ra được. Người nha thật là chưa từng va chạm xã hội!" Cuối cùng Liên Kiều nói Ngọc Trúc một câu.

Ngọc Trúc bĩu môi, cũng không nói lại, không phải chỉ vì Liên Kiều là đại nha hoàn bên người chủ tử, mà còn là vì nàng lớn hơn mình vài tuổi, hơn nữa nàng nói không sai, trước đây nàng chỉ là một nha đầu thô sử bên cạnh Tiết lão thái thái mà thôi, việc làm được cũng đều là một ít việc nặng, từ trước đến giờ không có cơ hội thấy được cảnh đời gì!

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau thu vào đi!" Vô Ưu khẽ cười nói.

"Vâng." Sau đó, Liên Kiều vừa xếp mấy tấm ngân phiếu mở khóa bỏ vào một cái tráp trong tủ lại vừa nói: "Nhị tiểu thư, nhưng mà hình như cô gia quan tâm ngài rất cẩn thận chu đáo!"

"Phải đó, Nhị tiểu thư, hôm qua nô tỳ và Liên Kiều tỳ tỳ còn có chút bận tâm đó, không nghĩ tới cô gia đối xử với ngài tốt như vậy! Như vậy nha đại nãi nãi nhà chúng ta cũng yên tâm." Ngọc Trúc ở một bên nói thêm.

Nghe thấy lời của các nàng, Vô Ưu chỉ cúi đầu uống trà. Nghĩ thầm: Nếu cùng Thâm Quân duy trì quan hệ như vậy ngược lại cũng không tệ. Thứ nhất

mình có thể làm việc mình thích, thứ hai ở Thẩm gia cũng có chỗ dựa, có hẳn che chở cuộc sống ở Thẩm gia sẽ không quá khó sống, thứ ba cha mẹ trong nhà biết tình hình gần đây của nàng cũng sẽ không lo lắng cho nàng. Lại nói tiếp chẳng phải nàng nên cảm ơn Thẩm Quân?

Nhưng Thẩm Quân này nàng lại biết một chút, tuy rằng bề ngoài lạnh như băng, nhưng lại rất tỉ mỉ, cũng có lúc quá bá đạo, nhưng mà bá đạo đó ngược lại thật là đáng yêu!

Thấy Vô Ưu vẫn luôn cúi đầu uống trà không nói lời nào, Liên Kiều sau khi khóa kỹ ngăn tủ, đi đến, cúi đầu phì cười nói một tiếng nói: "Ngọc Trúc, hình như nhị tiểu thư xấu hổ!"

"Buồn cười, ta thì có cái gì mà xấu hổ?" Vô Ưu buông chén trà nói.

Liên Kiều lại nhìn Vô Ưu cười xấu xa thấp giọng nói: "Nhị tiểu thư, tối hôm qua cô gia có ôn nhu hay không vậy?"

Nghe nói như thế, khuôn mặt Vô Ưu lập tức đỏ, mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, ba ngày không đánh thì nhảy lên mái nhà lật ngói, không phải là em muốn ăn đòn ư?"

"Nô tỳ không dám! Chỉ là nô tỳ tò mò hỏi một chút mà thôi." Liên Kiều nhanh chóng cười nói. Bên cạnh Ngọc Trúc vẫn luôn che miệng cười. Nói thật, Vô Ưu cũng không có đáng về kiều ngạo tiểu thư gì, nói chuyện với các nàng cũng hiền hòa, hơn nữa Liên Kiều và Vô Ưu cùng nhau lớn lên, vì vậy hai người lúc không có ai cũng hay nói giỡn. Dù sao Ngọc Trúc đến sau hơn nữa từ nhỏ thân phận hèn mọn, đương nhiên không dám nói đùa cùng tiểu thư, chỉ ở bên cạnh nhìn cười cười mà thôi!

Sau đó, cả khuôn mặt Vô Ưu đều cau lại, nhìn một chút khắp nơi trong phòng đều là vải treo màu đỏ thẫm, chữ hỷ, rèm cửa sổ gì đó nói cho cùng là cảm thấy chói mắt một chút, vì vậy nói: "Các em nhanh tháo những thứ nào đỏ nào xanh này xuống hết đi, rèm cửa sổ cũng đổi một cái nhẹ nhàng một chút, những thứ nào đỏ nào xanh này đều khiến con mắt của ta cảm thấy không tốt!"

"Vâng." Liên Kiều và Ngọc Trúc nhanh chóng lên tiếng trả lời, sau đó liền bận bịu thu dọn.

Vô Ưu một người ngồi trước bàn vuông, trong đầu không nhận được suy nghĩ miên man, cảm thấy gấp gờ ngày đó quả thật là rất có ý tứ...

Xuân Lan và Thu Lan sau khi đi ra ngoài, liền ở trong thư phòng Thẩm Quân quét dọn, hôm qua Thẩm Quân cũng không đến thư phòng, vì vậy ngoại trừ lau một chút bụi bên ngoài thì gần như không có gì cần phải dọn dẹp, hai người cũng chỉ lau chỗ này một chút, lau chỗ kia một chút, nhân tiện trò chuyện mà thôi!

Thu Lan cầm khăn lau không yên lòng đứng ở trước giàn trồng hoa lau lá cây trên một chậu hoa lan, lúc đáp lời của Xuân Lan một câu có lúc lại hoàn toàn không trả lời.

Xuân Lan cầm trong tay một cái chổi lông gà quét bụi ở khắp nơi, chẳng qua miệng vẫn chưa từng ngừng, nói: "Thu Lan, người thấy nhị nãi nãi chúng ta là người như thế nào?"

"Trước đây không biết, nàng lại mới đến một ngày, ta làm sao biết?" Thu Lan đưa lưng về phía Xuân Lan trên mặt tràn đầy vẻ mặt mát.

Xuân Lan cười chum chim nói: "Ngược lại là ta cảm thấy nhị nãi nãi chúng ta rất mềm mại thiện tâm, chỉ mong sau này nàng đối đãi với hạ nhân chúng ta thả lỏng một chút là tốt rồi!"

Thật ra thì lúc chủ tử đón dâu trong lòng bọn hạ nhân đều có chút hồi hộp lo lắng, dù sao từ nay về sau chủ tử là người có gia đình, hơn nữa nam chủ ngoại, nữ chủ nội, những nha đầu như các nàng cũng là do nữ chủ nhân phân công quản lý, nếu tính tình của nữ chủ nhân hiền hòa một chút liên tốt, nhưng nếu đụng phải một người cay nghiệt, bọn nha đầu các nàng sẽ không có ngày được sống dễ chịu nữa! Chỉ có điều hình như Thu Lan lại ngược lại không lo lắng những thứ Xuân Lan lo lắng, nàng lại nói một câu: "Xuân Lan, người nói có phải nhị gia đối xử tốt với nhị nãi nãi này hay không?"

Nghe nói như thế, Xuân Lan suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: "Đương nhiên là vậy! Người chừng nào thì thấy nhị gia của chúng ta quan tâm một người như vậy? Vậy mà hôm nay lại đặc biệt hỏi nhị nãi nãi có muốn hẳn đổi một y phục màu sắc khác hay không đó. Gia của chúng ta một năm bốn mùa ngoại trừ quan phục và khôi giáp cũng chỉ mặc trang phục màu đen, lúc đầu lão phu nhân còn liên tiếp nói gia của chúng ta đó, nhưng gia chúng ta vẫn luôn thờ ơ như vậy? Thực ra những năm qua, chúng ta cũng rất giống vậy cũng không có mấy bộ quần áo màu sắc khác! Nhìn như vậy gia chúng ta khẳng định là rất hài lòng nhị nãi nãi."

Câu nói sau cùng của Xuân Lan làm cho Thu Lan ngay lập tức cảm thấy hoang mang trong lòng, không khỏi dừng lau lá hoa lan, hỏi một câu: "Vậy là nhị gia chúng ta thích nhị nãi nãi rồi?"

"Đương nhiên! Sáng nay người không thấy cái khăn màu trắng kia sao? Bên trên đều là vết máu. Gia chúng ta người cũng không phải không biết nếu như hẳn không thích tuyệt đối sẽ không động phòng cùng nhị nãi nãi. Người có thấy gia chúng ta có lúc nào giống như đàn ông nhà khác thấy nha hoàn có sắc đẹp thì tùy ý kéo vào trong nhà?" Xuân Lan rất khẳng định nói.

Nghe nói như thế, Thu Lan càng hoang mang lo sợ, ấp ứng: "Nhưng mà...nhưng mà đáng đáp nhị nãi nãi này cũng không xinh đẹp nha? Không phải lúc trước ngay cả đại mỹ nhân như Ngọc quận chúa nhị gia cũng không thích sao?"

"Việc có thích hay không và đáng đáp có xinh đẹp hay không cũng không nhất định phải đi theo nhau, gia chúng ta chúng ta còn không rõ sao? Ngại không phải là một người trông mặt mà bắt hình dong!" Xuân Lan cười nói.

Nghe xong lời nói của Xuân Lan, Thu Lan lặng lẽ im lặng. Xuân Lan thấy đáng về Thu Lan tâm sự nặng nề, Xuân Lan thở dài một hơi, khuyên nàng nói: "Ta khuyên người nha không cần suy nghĩ lung tung trong đầu nhiều như vậy, bây giờ chúng ta phải làm việc thật thỏa đáng, tránh khỏi sơ ý một chút ngay cả chuyện xui xẻo này cũng không có!"

"Chúng ta là người hầu hạ nhị gia từ nhỏ, nhị gia luôn luôn rộng lượng với chúng ta, chẳng lẽ chúng ta phạm một sai lầm nhỏ còn muốn đuổi chúng ta ra ngoài hay sao?" Thu Lan không cho là đúng nói.

Nghe nói như thế, Xuân Lan cười lạnh nói: "Vậy cũng chưa chắc! Chúng ta là người hầu trong phủ này, chuyện trong phủ người cũng không phải không biết? Đại nãi nãi lúc gả vào đây vẫn chưa tới mười mấy tuổi, còn nhớ khi đó bên người đại gia cũng có mấy người nha hoàn, hơn nữa còn có một người nha hoàn thông phòng, đáng đáp tốt, tay cũng khéo, lão phu nhân và đại gia vẫn luôn rất thích, nhưng lúc đại nãi nãi tới thế nào? Không đến một năm, không phải cũng phạm sai bị đuổi ra ngoài hay sao? Lúc đó rất nhiều người đều cho rằng nhất định nàng có thể đường đường làm một di nương, nhưng năm ấy đại nãi nãi cố ý đuổi ra ngoài, lão phu nhân cũng không nói gì, đại gia ngay cả xin một câu cũng chưa từng, rốt cuộc người ta vẫn là vợ chồng nguyên phối, chẳng lẽ vì một nha hoàn mà tổn hại đến tình cảm giữa phu thê sao?"

Nghe nói như thế, Thu Lan yên lặng hoàn toàn. Thấy Thu Lan không nói lời nào, Xuân Lan cười nói: "Vì vậy nha chúng ta giữ được bổn phận của mình quan trọng hơn!" Nói xong, cầm chổi lông gà trong tay nhét vào trong tay Thu Lan, nói: "Người đến quét bụi đi, hôm nay ánh nắng tốt, ta đi phơi đệm chăn của nhị gia một chút!"

Xuân Lan đi rồi, Thu Lan đứng ở nơi đó hồi lâu không hề nhúc nhích...

...

Trong vườn hoa Điều thị đỡ Thẩm Trần phơi nắng một chút, liền để bọn nha hoàn đỡ hán vào trong phòng nghỉ ngơi. Thẩm Trần nửa nằm trên giường hẹp, nhân nhả liếc nhìn một quyển sách trong tay. Điều thị ngồi trước bàn trang điểm sửa sang lại đồ trang sức bên trong hộp trang sức. Những đồ trang sức này là đồ trang sức nàng yêu thích nhất, đẹp mắt nhất, hơn nữa thường tự mình lấy ra cầm khăn lụa lau bụi phía trên đi. Tuy rằng vợ chồng hai người mỗi người đều có chuyện phải làm, nhưng vẫn nói chuyện từng câu từng câu.

"Ai, hôm nay một trăm lượng lại đi ra ngoài!" Điều thị đột nhiên nhìn về phía cái gương thờ dài một hơi nói.

Nghe nói như thế, Thẩm Trần nhú chân mảy lại, trong miệng nói một câu, ánh mắt lại không hề rời khỏi quyển sách trên tay: "Một trăm lượng gì?"

"Lẽ gặp mặt ngày hôm nay cho nhà lão nhị nha? Lúc đầu thiếp muốn bỏ vào mỗi bao lì xì một trăm lượng, nhưng hai người chúng ta lại phải tặng hai bao lì xì, quả thật có chút tiếc, vì vậy thiếp chỉ bỏ vào năm mươi lượng, như vậy hai người chúng ta một trăm lượng là đủ rồi! Chẳng nói có phải thiếp rất biết lo liệu việc nhà không?" Điều thị gật gù đắc chí nói. Điều thị biết Thẩm Trần chưa bao giờ để ý chuyện trong nhà, chuyện trong phủ vẫn luôn là nàng quyết định, gặp phải việc hệ trọng mới đi xin phép lão phu nhân một chút, hoặc là có đôi khi cũng sẽ bàn bạc cùng Thẩm Trần, chẳng qua Thẩm Trần đều sẽ cho nàng đáp án rất tốt!

Nghe nói như thế, ánh mắt Thẩm Trần rời khỏi quyển sách, sau đó cười gật đầu nói: "Ừ."

Sau đó, Điều thị lại nói: "Chàng nói lão nhị cũng thật biết điều, ngay từ đầu thiếp còn tưởng rằng hán không dám chống lại hoàng mệnh cho dù là cưới Tiết gia cô nương này cũng sẽ không đối xử tốt với người ta, thật sự không nghĩ đến mới qua một đêm, lão nhị liền giống như biến thành người khác vậy, nhìn thấy lão nhị quan tâm chăm sóc như vậy, trong lòng thiếp đều chua xót đó!"

"Nàng chua xót cái gì?" Thẩm Trần ngược lại có chút tò mò hỏi.

"Chua xót cái gì? Đương nhiên là lúc chúng ta mới vừa thành thân chàng hoàn toàn không để ý đến thiếp, hơn nữa ngay cả mắt cũng không nhìn thẳng thiếp!" Điều thị nói đến đây vành mắt cũng đỏ một chút.

Nghe thấy lời nói của ái thiếp, Thẩm Trần lại cầm quyển sách trong tay vừa để xuống, cười nói: "Đều là vợ chồng, nàng lấy mấy chuyện nát vụn thóc này ra nói làm gì?"

Nghe nói như thế, Điều thị lại ngây thơ cười nói: "Vợ chồng già thì thế nào? Có phải chàng thấy ta cũng thấy phiền không? Nếu là như vậy, nhà chúng ta không phải là còn có một người trẻ sao? Chàng đi tìm nàng ta là được rồi!"

Lời nói của Điều thị khiến Thẩm Trần cau mày một cái, để quyển sách trên tay xuống, nhưng trên mặt một chút tức giận cũng không có, dịu dàng nói: "Nàng nói nàng đây là ăn dấm chua người sai vật đó? Ta và Ngân Bình nhiều nhất chỉ là gặp nhau vài ngày lúc mới cưới mà thôi, mười ngày tám ngày cũng không nói với nàng ấy một câu, nàng lại luôn nói nàng ấy làm cái gì?"

Lời nói của Thẩm Trần là sự thật, vì vậy nghe nói như thế, Điều thị hé miệng cười, cũng không nói thêm cái gì nữa, quay đầu lấy ra một cái nhẫn bảo thạch xanh biếc từ trong hộp trang sức để trên tay ngắm, nhìn một chút, chỉ là đột nhiên nhớ lại một việc, nói: "Ai, chẳng nói người em dâu này có phải là rất quen mắt hay không? Thiếp chỉ là nghĩ không ra đã từng gặp ở đâu!"

Nghe vậy, Thẩm Trần sững sốt một chút, sau đó cười nói: "Vậy sao? Ta lại không cảm thấy vậy!"

"Nha, thiếp nhớ ra rồi!" Điều thị cúi đầu xuống sau khi suy nghĩ hồi lâu đột nhiên nói.

"Nàng đã nhìn ra?" Thẩm Trần cau mày hỏi. Dù sao việc hán nhìn ra tiểu Vương tiên sinh là nữ cho tới bây giờ hán chưa nói với bất cứ ai, bây giờ hán cũng không thể nói với Điều thị, Điều thị là người đa nghi, nếu để nàng biết cũng không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện nữa đó!

Sau đó, Diêu thị nói tiếp: "Thiếp từng thấy nàng ở Tần gia!"

"Tần gia?" Thảm Trần có chút ngạc nhiên.

"Phải rồi, còn nhớ tết Nguyên Tiêu hai năm trước đi yến hội Tần gia cử hành, hình như lão nhị gia đã đoán đúng đồ đèn hoàng thượng đưa ra trong cung đó, đúng rồi, chính là lúc đó, ta nói sao lại quen mặt như thế? Chẳng không biết đâu hai năm nay Tần lão phu nhân đều nói ngày tết Nguyên Tiêu này mời thật nhiều danh môn khuê tú kinh thành đến, nói phải náo nhiệt một chút, thật ra thì ai cũng biết là Tần lão phu nhân chọn vợ kế cho cháu của nàng là Đại lý tự khanh Tần đại nhân, thiếp và lão phu nhân cũng được mời đi, ngày ấy Tần lão phu nhân và lão phu nhân chúng ta lúc nói chuyện ngoài sáng trong tối đều nói hôn sự của nhị đệ và Ngọc quận chúa đó! Ai biết được người hai nhà đều cho rằng hôn sự vắn đã đóng thuyền vậy mà lại không thành. Nhị đệ chúng ta vậy mà lại cưới đối tượng ngày đó Tần lão phu nhân nhìn trúng cho Tần đại nhân. Đúng rồi, ngày ấy Tần lão phu nhân rất coi trọng đệ muội chúng ta đó, lời kéo nàng nói một lúc lâu thì sao đây!" Diêu thị lắc nhai không ngừng nói.

Nghe nói như thế, Thảm Trần cười lắc đầu. Nói: "Nữ nhân các nàng nha thế nhưng lại chú ý những chuyện râu ria không đáng kể này!"

"Râu ria không đáng kể thì như thế nào? Từ râu ria không đáng kể cũng có thể nhìn ra rất nhiều chuyện bản chất nha!" Diêu thị giải thích.

"Phải, phải, phải, phu nhân nói đều đúng! Đầu của ta có chút đau, nàng lát nữa rồi hãy nói." Thảm Trần đưa tay sờ đầu của mình, trên mặt cũng có vẻ đau đớn.

Nghe nói như thế, Diêu thị nhanh chóng đứng dậy chạy đến trước giường, ân cần hỏi: "Sao lại đau đầu rồi? Thiếp xoa bóp giúp chàng nha?"

"Không cần, ta lập tức nằm xuống là được rồi!" Thảm Trần xua tay một cái.

"Vậy được! Mau nằm xuống." Nói xong, Diêu thị liền đỡ Thảm Trần nằm xuống, cũng đắp chăn lên cho hắn.

"Trong nhà còn có rất nhiều việc, nàng nhanh chóng đi đi, không cần để ý đến ta!" Sau khi nói xong, Thảm Trần liền nhắm hai mắt lại.

Diêu thị chỉ đành phải nhẹ giọng nói một câu bên lỗ tai của hắn: "Vậy chàng nghỉ ngơi một chút, một lát nữa thiếp sẽ quay lại!"

"Ừ." Thảm Trần nhắm mắt lại gật đầu, coi như là nghe được.

Sau đó, Diêu thị nhẹ nhàng đi ra ngoài. Đợi đến lúc không nghe được bất kỳ tiếng bước chân nào, Thảm Trần mới mở mắt, nhìn bức rèm che bên ngoài một cái, thấy nàng đi thật rồi, mới ngồi dậy một lần nữa, chìa tay lấy quyển sách mới vừa nhìn được một nửa qua, tiếp tục xem..

Buổi chiều ngày hôm đó, đến giờ thấp đèn, Thảm Quân vẫn chưa về.

Vô Ưu ngồi trước bàn bát tiên nhìn một quyển sách thuốc, Liên Kiều, Ngọc Trúc, Xuân Lan và Thu Lan bốn người chia nhau đứng bên ngoài phòng, trên bàn phía ngoài đã bày xong bát đĩa, chỉ là sợ lạnh, vẫn chưa bung com nước lên!

Vài nha hoàn thỉnh thoảng cũng dãi cổ nhìn bên ngoài, xem có phải nhị gia đã trở về hay không. Chỉ có Vô Ưu bình thản như cũ ngồi ở trước bàn trong nhà lật xem từng trang từng trang sách của quyển sách trên tay. Xuân Lan và Thu Lan liếc nhau một cái, thầm nghĩ: Nhị nãi nãi này là đang cố gắng bình tĩnh, ngày đầu tiên sau khi cưới, trời đã tối phu quân vẫn chưa về, đổi thành một cô gái mới gả khác, cũng đều đã trông mòn con mắt rồi, nhưng hình như nhị nãi nãi này lại giống như không có chuyện gì, nhị gia có trở về hay không, khi nào trở về hình như nàng không thêm để ý! Người này ngược lại cũng không giống với bình thường.

Lúc thời gian một chén trà lại qua đi, Vô Ưu mới khép lại quyển sách trên tay, đặt quyển sách lên trên bàn bát tiên, sau đó duỗi duỗi cái cổ, uốn eo éch, đồng thời duỗi người đứng lên! Lúc này, nhìn đèn đã thấp, mới biết trời đã tối, bụng cũng lâm bâm kêu lên. Lại quay đầu nhìn bên ngoài, bát đĩa đã được bày trên bàn, vài nha hoàn đang đứng chờ hầu hạ, không khỏi hỏi một câu: "Bây giờ là giờ gì?"

Nghe thấy câu hỏi, Xuân Lan nhìn sắc trời bên ngoài, trả lời: "Hồi nhị nãi nãi, đã cuối giờ Dậu rồi!"

Nghe vậy, Vô Ưu nghĩ thầm: Thảo nào lại đói bụng như vậy? Không nghĩ tới nhìn quyển sách một hồi trời đã tối rồi! Đứng dậy đi đến gian ngoài, nhìn bát đĩa bày trên bàn, không khỏi nghĩ: Sao Thảm Quân vẫn chưa về? Không phải trước khi đi đã nói sẽ trở về ăn cơm tối sao? Nghĩ lại Thảm Quân đó sẽ không cho mình leo cây chứ? Phải biết rằng ở nơi cô đại cực kì độc ác này, phụ nữ đều phải coi chồng là trời, chồng nói trở về ăn cơm, như vậy vợ sẽ phải chờ, không thể một mình ăn trước!

Ngọc Trúc bên cạnh cẩn thận tỉ mỉ, thấy hình như chủ tử đói bụng, vì vậy hỏi: "Nhị tiểu thư, nếu ngài đói bụng, nô tỳ đi lấy cho ngài một ít bánh ngọt lót dạ trước?"

"Không cần! Có lẽ nhị gia sẽ trở về ngay." Ở trước mặt bọn nha hoàn của Thảm Quân, Vô Ưu sẽ không không có tiền đồ như vậy.

Vừa dứt lời, liền nghe phía ngoài có một tiểu nha đầu gọi một tiếng: "Nhị gia đã trở về!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngăn ra! Mà Xuân Lan và Thu Lan nhanh chóng đi đến trước cửa nghênh đón. Một lát sau, quả nhiên, Thảm Quân cả người màu đen mặc áo choàng đi đến, Xuân Lan và Thu Lan hai người rất ân cần hỏi: "Nhị gia, ngài đã trở về?"

"Ừ." Thảm Quân gật đầu một cái.

Lúc này, Xuân Lan bung lên nước rửa mặt đã sớm chuẩn bị tốt, mà Thu Lan thì cầm khăn mặt, hai nha hoàn mỉm cười nói: "Nhị gia, ngài rửa mặt đi!"

Thẩm Quân rất tự nhiên rửa mặt và tay, sau đó nhận lấy khăn mặt Thu Lan đưa tới, sau đó Xuân Lan bung nước súc miệng qua hầu hạ Thẩm Quân súc miệng. Vô Ưu đứng ở một bên. Thấy hai nha hoàn ân cần hầu hạ như thế, mình ngồi xuống không đứng, mà bước đến giúp đỡ cũng không phải, vì vậy cũng chỉ có thể đứng ở một bên ngoảnh mặt làm thinh. Nghĩ thầm: Hai nha đầu này ở trước mặt mình không nói một lời, ngược lại cũng là an phận thủ thường, vừa nhìn thấy Thẩm Quân trở về lại phục vụ mọi thứ chu đáo, nhất là nha hoàn tên là Thu Lan đó vừa nhìn thấy Thẩm Quân ánh mắt đều tỏa sáng, còn Xuân Lan chỉ đứng sau, Vô Ưu nghĩ thầm chắc quan hệ giữa Thu Lan này và Thẩm Quân không bình thường đi? Chẳng qua quan sát thấy ngược lại là Thẩm Quân đối xử với bọn họ cũng không có gì đặc biệt, không có nặng bên này nhẹ bên kia.

Sau khi rửa mặt súc miệng, Thẩm Quân quay đầu đi đến trước bàn, ngồi xuống, ngẩng đầu liền trông thấy Vô Ưu ở đối diện, ở trước mặt mọi người, Vô Ưu vẫn phải làm dáng một chút, sau đó cũng cười nói: "Nhị gia đã trở về? Có đói bụng không? Không bằng để các nàng mang com lên?"

"Cũng được!" Thẩm Quân gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu liền nói với Liên Kiều ở bên cạnh: "Đề phòng bếp mang com lên đi!"

"Vâng." Liên Kiều sau khi đáp lại, liền nhanh chóng đi ra ngoài truyền lời.

Lúc này, Thẩm Quân đột nhiên nói: "Người trong phòng ta vẫn chưa chính thức ra mắt nàng đúng không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu chỉ cười. Mà Xuân Lan và Thu Lan liền nhanh chóng bước qua khấu đầu quỳ trên mặt đất, nói: "Nô tỳ Xuân Lan, nô tỳ Thu Lan, bái kiến nhị nãi nãi, sau này nô tỳ nhất định sẽ tận chức tận trách hầu hạ tốt nhị nãi nãi!"

Thẩm Quân liếc mắt nhìn Xuân Lan và Thu Lan quỳ dưới đất một cái, sau đó cười nói với Vô Ưu: "Hai nha đầu này hầu hạ ta từ nhỏ, sau này nàng cứ coi như người bên cạnh mình là được rồi, bất kể đánh chửi hay là khen thưởng đều do nàng!"

Vừa nghe lời này, trong con người Xuân Lan và Thu Lan đều có một tia sợ hãi, ý của nhị gia không phải là nếu như vị nhị nãi nãi này không vui vẻ, các nàng bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh ra ngoài? Vô Ưu cũng nhìn thấu vẻ lo lắng trong mắt của các nàng, nhưng chính nàng cũng không nghĩ tới Thẩm Quân vậy mà lại để nàng có mặt mũi như vậy, giao cho nàng toàn bộ đại quyền sinh sát, e rằng như vậy nàng cũng sẽ không bị nô tài thờ ơ, nghĩ lại Thẩm Quân này vẫn rất suy nghĩ cho nàng. Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cười nói: "Người của nhị gia đương nhiên cũng là người của thiếp, đương nhiên thiếp cũng sẽ đối đãi với các nàng như người một nhà, chỉ là thiếp vừa mới đến rất nhiều quy củ trong phủ cũng không hiểu, còn cần các nàng nhắc thiếp mới đúng!"

Nghe vậy, Xuân Lan và Thu Lan nhanh chóng khấu đầu nói: "Chúng nô tỳ nguyện vì nhị nãi nãi làm hết sức mình!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu thỏa mãn, bất kể như thế nào, nét mặt như vậy nàng cũng tạm thời hài lòng, sau đó quay đầu nháy mắt với Ngọc Trúc, Ngọc Trúc nhanh chóng đi cầm mấy cái mâm vàng qua đây, Vô Ưu cười nói: "Nếu hôm nay các người nhận ta làm chủ tử, đây chính là lễ gặp mặt ta cho các người!"

"Nô tỳ hầu hạ chủ tử là điều phải làm, thực sự không dám nhận gì đó của chủ tử, Xuân Lan và Thu Lan một mực từ chối.

Cuối cùng, vẫn là Thẩm Quân nói một câu: "Nếu nhị nãi nãi thưởng cho các người, các người nhận đi!"

"Tạ ơn nhị nãi nãi!" Nghe nói như thế, Xuân Lan và Thu Lan hai người mới nhanh chóng nhận.

"Đều đứng lên đi! Trên mặt đất rất lạnh!" Vô Ưu liếc mắt nhìn hai người quỳ dưới đất như cũ một cái. Hai người các nàng mới dám đứng lên.

Lúc này, phòng bếp đã đưa thức ăn tới, Liên Kiều dẫn theo hai nha đầu xách cặp lồng tới, Xuân Lan và Thu Lan bọn họ nhanh chóng giúp bày thức ăn lên trên bàn. Thức ăn tới nay ngược lại rất phong phú, sáu món mặn một món canh, rau trộn thịt, còn có một bầu rượu cùng với một bát canh nóng cùng với bánh màn thầu bánh bột mì in chữ hi sáng sớm bọn họ ăn.

Nhìn những món ăn tinh xảo này, Vô Ưu đã sớm đói bụng thật muốn cầm đũa lên ăn, nhưng tiếc rằng Thẩm Quân vẫn chưa động đũa, nàng cũng chỉ có thể làm bộ ngồi một chỗ chờ. Sau khi đã bày xong thức ăn, Xuân Lan phúc thân nói: "Nhị gia, nhị nãi nãi, thức ăn đã chuẩn bị xong! Có thể dùng rồi."

Vô Ưu vừa định nói, nhưng Thẩm Quân lại nói một câu: "Thu Lan, gọi nô tài và nô tỳ phục vụ trong phòng ta đến trong sân, mặc kệ là mức nước, giặt, quét sân, hay là người chăn ngựa theo ta ra ngoài, bọn sai vật đều gọi đến khấu đầu với nhị nãi nãi!"

Nghe nói như thế, không phải chỉ có bọn nô tỳ tại đó mà ngay cả Vô Ưu đều bị hoảng sợ! Người hầu hạ Thẩm Quân mặc kệ nam nữ cũng gọi vội đến khấu đầu với nàng? Như vậy cũng quá hưng sư động chúng đi? Tuy rằng Vô Ưu biết Thẩm Quân đây là đang lập uy giúp nàng, nhưng nàng cũng hiểu được có chút khoa trương, vì vậy, trong khi Thu Lan đang sững sờ, nàng cũng vội vàng nói: "Nhị gia, gọi tất cả mọi người đến trong tới nay có phải là quá hưng sư động chúng rồi hay không?"

Nhưng mà, Thẩm Quân lại nói: "Sao lại nói là hưng sư động chúng? Bây giờ trong phòng ta có thêm nữ chủ nhân, bọn họ làm nô tài không nên tới bái kiến sao?"

"Nhưng mà..." Vô Ưu còn muốn nói thêm gì đó.

Chỉ có điều Thẩm Quân lại nói với Thu Lan đang sững sờ: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi?"

"Vâng." Thu Lan không dám nói gì, nhanh chóng lên tiếng trả lời rồi đi.

Thu Lan đi rồi, Thẩm Quân mới động vào đôi đũa, nói với Vô Ưu: "Bắt đầu đi!"

"A." Vô Ưu ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người Liên Kiều và Ngọc Trúc, lại thấy các nàng đang trợn mắt há mồm, nàng nhanh chóng nháy mắt về phía Liên Kiều, Liên Kiều lập tức xoay người vào trong nhà đi mở tủ chuẩn bị bạc khen thưởng.

Vô Ưu nhìn mấy món thức ăn tinh xảo trên bàn một chút, cầm đũa trong tay lên, đang băn khoăn không biết nên chọn cánh gà mật hay cá kho nhát bàn, chỉ thấy một đôi đũa gấp một miếng thịt cá ngon nhất ở giữa đặt vào bát của mình! Vô Ưu ngẩng đầu một cái, vừa lúc đối mặt với hai tròng mắt đen nhánh của Thẩm Quân, bên tai cũng truyền đến giọng nói có chứa từ tính kia: "Ném thử cá mè kho này đi, đây là món tủ của đầu bếp trong phủ đây!"

"Ừm." Vô Ưu gạt đầu, gấp một miếng ném ném, quả thực không tồi, mùi vị thực sự là không giống với những người khác làm ra, hơn nữa cá mè này cũng không phải loại cá mè hay gặp!

Tục ngữ nói lai nhi bất vãng phi lễ dã, Vô Ưu liếc nhìn móng heo trạng nguyên ở một bên, cũng gấp một miếng thịt móng heo tốt nhất vào bát của Thẩm Quân đối diện, đồng thời cũng cười với hắn một nụ cười vô cùng sáng lạn. Trên mặt của Thẩm Quân ngược lại là thần nhiên, nhưng lại rất tự nhiên dùng đũa kẹp miếng thịt móng heo nàng gấp cho hắn đưa vào trong miệng nhai kỹ. Trong chốc lát, tuy rằng hai người không nói nhiều, nhưng lại tôn trọng nhau như khách ăn cơm!

Xuân Lan đứng ở một bên hầu hạ, quả thực là thấy mắt choáng váng, nàng hầu hạ Thẩm Quân nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn lạnh như băng, khi nào lại quan tâm một người như vậy? Cũng chỉ có lúc gấp đồ ăn cho Thẩm lão phu nhân mà thôi, mà lại nói nhẹ nhàng như vậy, trong chốc lát Xuân Lan cũng không hiểu nổi đó. Rốt cuộc thì nhị nãi nãi này mới gả đến một ngày một đêm mà thôi, lại có thể thụ phục nhị gia của các nàng từ trước đến nay vẫn luôn không thích nói chuyện?

Sau khi kinh ngạc qua đi, Xuân Lan vừa ở bên cạnh hầu hạ vừa cười nói: "Nhị nãi nãi, trước cơm tối đại nãi nãi phái người qua đây muốn hỏi bình thường nhị nãi nãi thích ăn món gì, hoa quả và bánh ngọt gì cùng với thích uống loại trà nào, xin nhị nãi nãi đưa qua cho đại nãi nãi, sau này đại nãi nãi dựa theo khẩu vị của nhị nãi nãi phân phó người thu mua bên ngoài cố gắng chọn mua những thứ nhị nãi nãi thích ăn, cũng để sau này nhóm đầu bếp làm một ít thức ăn hợp khẩu vị nhị nãi nãi đưa đến!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười. Nghĩ thầm: "Mấy câu nói vừa rồi của Thẩm Quân đúng là rất có tác dụng, dường như ở trước mặt mình Xuân Lan cung kính hơn trước một chút!"

Lúc này, Thẩm Quân nói với Vô Ưu: "Đại tẩu làm việc rất chu đáo, nếu nàng thích ăn cái gì, uống gì, hoặc là nghĩ muốn cái gì thì cứ việc phái người đi nói với đại tẩu là được, đại tẩu sẽ thỏa mãn nàng!"

Nghe vậy, Vô Ưu cười nói: "Thiếp cũng không đặc biệt ăn kiêng cái gì, cái gì cũng ăn một ít, cũng uống một ít, giống như thức ăn tối nay cũng rất tốt. Xuân Lan, người nói lại với đại nãi nãi nói cứ dựa theo khẩu vị của nhị gia trước kia mà cung cấp các loại đồ ăn là được rồi, nếu như ta có cần gì ta sẽ phái người đi báo cho nàng biết!" Vô Ưu nghĩ: Nàng vừa mới đến còn chưa biết được nếp sống của Thẩm gia, vẫn là an phận thủ thường tốt hơn, lại nói nàng cũng không đặc biệt thích ăn cái gì, hơn nữa món ăn Thẩm gia quả thực là không tồi, tốt hơn nhiều so với nhà mẹ đẻ nàng Tiết gia. Lại nói Thẩm Quân là Uy Vũ Đại Tướng Quân, ở trong phủ này cũng là chủ tử danh chính ngôn thuận, bình thường ăn dùng mặc của hắn khẳng định cũng không kém, vì vậy nàng ăn uống như thế nào cũng sẽ giống hắn đi! Hơn nữa nàng làm như vậy phòng chừng cũng sẽ làm cho người trên người dưới cho rằng nàng tôn trọng trọng phu, Thẩm lão phu nhân chắc là rất thích điều này đi? Lại nói hôm nay lần đầu bá kiến Thẩm lão phu nhân, trong lời của nàng rõ ràng là có chuyện, nếu nàng đòi hỏi nhiều truyền tởm trong tai lão nhân gia nàng, sợ rằng lại dấy lên sóng gió gì đó, nàng vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến cho thỏa đáng. Lại nói Điều thị đó tuy rằng trông hiền lương thân thiện, nhưng cặp mắt kia rốt cuộc là quá thông minh, còn không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, Vô Ưu luôn cảm thấy Điều thị này không phải loại người đơn giản như vậy, e rằng sau này nàng có sức lớn mới có thể ứng phó nàng!

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng gạt đầu.

Lại qua một lát, lúc đã sắp ăn cơm xong, chỉ thấy Thu Lan vào trong nhà thưa lời: "Bẩm nhị gia, những người ngày thường hầu hạ nhị gia đều đang ở trong sân bên ngoài chờ bá kiến nhị nãi nãi đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vừa nhìn cửa vào bên ngoài, chỉ thấy trong nhà đã sớm treo lên vài ngọn đèn lồng, lò mờ thấy người đứng đen thui lù cả nửa sân, ít nhất cũng có hai ba chục người, chỉ thấy bọn họ cùng quỳ rạp xuống đất, tiếng nói cũng truyền vào trong phòng: "Chúng nô tài dập đầu cho nhị gia, nhị nãi nãi! Chúc nhị gia và nhị nãi nãi cử án tề mi, trăm năm hảo hợp!"

Thấy tình cảnh này, Vô Ưu liền nhớ tới bản thân, tay của mình chợt bị Thẩm Quân đối diện cầm ở trên bàn! Chỉ cảm thấy mu bàn tay của mình nóng lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đối diện Thẩm Quân lại đang nhìn mình, nói: "Nàng là chủ tử, nhận là được, không cần khách sáo cùng bọn họ!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu rốt cuộc cảm thấy có chút không được tự nhiên, người bên ngoài đa số là lớn tuổi hơn nàng, hơn nữa nam nữ già trẻ đều có! Đường nhiên không được tự nhiên vẫn còn tay nàng, tay nàng đời này còn chưa bị bất kỳ người đàn ông nào nắm qua như thế đâu!

Lai nhi bất vãng phi lễ dã: Có đến mà không có đi là phi lễ(gần giống như có qua có lại).

Nha đầu thô sử: nha đầu chuyên làm việc nặng.

Giờ Dậy: Từ 17h đến 19h.

Chương 92: Để nàng lập uy

Vô Ưu lặng lẽ nhắc mắt, thấy Liên Kiều, Ngọc Trúc, Xuân Lan và Thu Lan bên cạnh đều thấy Thảm Quân cầm tay của nàng, mặt của nàng vậy mà lại thoáng đỏ lên không rõ! Sau đó Vô Ưu cúi thấp đầu xuống, lại cảm thấy nơi ngực nhảy thình thịch, loại cảm giác này dường như đã từ rất lâu rồi, chắc là ở thời thiếu nữ hiện đại từng trải qua.

Mà trên mặt Thảm Quân đối diện lại không có bất kỳ khác thường nào, sau một lát, tay hấn buông tay của nàng ra, lòng Vô Ưu trong lúc vô thức trùng xuống, mới chậm rãi rút tay trở về. Lúc này, Thảm Quân phân phó nói: "Xuân Lan, truyền lời của ta, sau này để bọn họ hầu hạ nhị nãi nãi cho tốt, lời nhị nãi nãi chính là lời ta nói, nếu có người dám làm trái lời nhị nãi nãi, ta nhất định sẽ không tha cho hắn!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan nhanh chóng lên tiếng trả lời rồi đi, sau đó chỉ nghe ngoài cửa truyền tới tiếng Xuân Lan cao giọng, nói những lời Thảm Quân vừa nói một chữ cũng không sai, chỉ nghe thấy những nô tài này đều vâng vâng dạ dạ xưng phải. Khóe miệng Vô Ưu nhấp một cái, sau đó quay đầu phân phó Liên Kiều đã sớm chuẩn bị xong ngân lượng khen thưởng nói: "Liên Kiều, mang tiền thưởng cho bọn họ, ít nhiều cũng là một phần tâm ý của ta!"

"Vâng." Sau đó, Liên Kiều cùng với Ngọc Trúc cầm một túi bạc vụn lớn trong tay đi ra.

Liên Kiều đứng dưới mái hiên, nhìn một đám người đông nghịt đang quỳ trong sân, nói: "Nhị nãi nãi nói, nếu đã xác định là chủ tớ, sau này các người đều là người của nhị nãi nãi, sau này nhị nãi nãi sẽ đối đãi với các người như đối đãi người của mình, chỉ cần các người trung thành với chủ tử, đương nhiên chủ tử sẽ không bạc đãi các người! Ở đây có một túi bạc, là nhị nãi nãi thưởng cho các người, mỗi người hai lượng!" Nói xong, Liên Kiều cầm ngân lượng trong tay giao cho Ngọc Trúc bên cạnh, Ngọc Trúc đi xuống bậc thang, mở ra một túi bạc, phân phát từng viên cho những người đó.

Mọi người thấy lại có được hai lượng bạc, đều mặt mày hớn hờ đứng lên. Phải biết rằng đại nha đầu bên trong Thảm phủ này mỗi tháng cũng chỉ có một lượng bạc tiền tiêu vặt, các tiểu nha đầu là 500 văn tiền, còn các bà tử nhiều lắm cũng chỉ là một lượng bạc, thường theo Nhị gia ra ngoài làm việc sẽ nhiều hơn một chút, nhưng dù sao đây cũng là tiền hàng tháng của một hai tháng. Điều thị quân gia rất kỹ tính, cho dù là ngày lễ ngày tết có tiền thưởng, cũng chỉ là mấy trăm văn tiền mà thôi, vì vậy tất cả mọi người âm thầm khen: Nhị nãi nãi này tuy rằng xuất thân không cao, nhưng ngược lại ra tay thật hào phóng, hơn nữa Nhị gia coi trọng nhị nãi nãi này như vậy, vì vậy dưới đáy lòng tất cả mọi người đều thật lòng khâm phục vị nhị nãi nãi này!

Sau khi chia tiền thưởng xong, Ngọc Trúc cầm túi bạc cùng Liên Kiều quay vào nhà, Ngọc Trúc cúi đầu bẩm báo nói: "Nhị tiểu thư, túi bạc vụn năm mươi lượng bạc này vẫn còn dư lại bảy tám lượng!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Vậy thưởng cho bọn hắn cùng nhau uống rượu đi!"

"Vâng." Ngọc Trúc nghe xong xoay người đi ra ngoài.

Thảm Quân bên cạnh thấy vợ mới cưới này của hắn tuy rằng xuất thân không cao, nhưng ngược lại làm việc rất khéo léo thỏa đáng, hơn nữa hành động cũng không làm bộ làm tịch như các tiểu thư nhà khác, lâu như vậy vẫn cư xử rất thông dong bình tĩnh, xem ra người có thể để Tần Hiến ngưỡng mộ trong lòng đương nhiên là không bình thường, ít nhất Thảm Quân không ghét Vô Ưu, hơn nữa có đôi khi còn một chút tán thưởng!

Sau đó, ăn cơm tối xong, các nha đầu dọn thức ăn còn dư lại xuống, Thu Lan pha một bình trà để lên bàn, đồng thời rót cho Vô Ưu và Thảm Quân một chén, cũng khoanh tay hầu hạ bên cạnh nói: "Nhị gia, đây là trà Phở Nhĩ ngài thích nhất. Không biết nhị nãi nãi thích lá trà gì? Lần sau nô tỳ chuẩn bị cho ngài!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Ta cũng không nghiên cứu gì về lá trà, Phở Nhĩ này cũng không tệ, uống cái này là được rồi!"

"Vâng." Thu Lan gật đầu.

Lúc này, các nô tài trong sân cũng đã lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Liên Kiều, Ngọc Trúc, Xuân Lan và Thu Lan hầu hạ. Thảm Quân và Vô Ưu ngồi mặt đối mặt uống nước trà, hai người câu có câu không nói mấy câu, chợt nghe phía ngoài nói: "Xuân Lan tỷ tỷ có ở đây không?"

Xuân Lan vừa nghe, nhanh chóng cúi đầu lui ra ngoài nhìn xem chuyện gì xảy ra? Chỉ chốc lát sau, thấy trong tay Xuân Lan cầm một hộp gấm lớn màu đỏ đến, cúi đầu dâng cho Vô Ưu nói: "Bẩm nhị nãi nãi, đây là Đại gia vừa sai người đưa tới, nói là quà mừng ngày thành thân ngài ấy và đại nãi nãi đưa cho ngài và Nhị gia!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu tự tay nhận lấy hộp gấm màu đỏ thắm Xuân Lan đưa tới, mở ra cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy là một đôi ngọc bội dương chi bạch ngọc Hòa Điền, bên trên còn khắc một đôi thiên nga sát cánh cùng nhau, trông rất sống động, vừa nhìn cũng biết là danh gia điêu khắc, hơn nữa chất ngọc cũng tương đối tốt, dưới ánh nến tỏa ra ánh ngọc trơn bóng trong suốt sáng chói, vừa nhìn đã thấy vật này có giá trị không nhỏ! Nhưng thấy đồ vật

này, Vô Ưu cười nói: "Là ngọc bội dương chi bạch ngọc Hòa Điền, vừa nhìn đã thấy là thứ tốt!" Nói xong, liền đưa hộp gắm trong tay cho Thẩm Quân ngồi đối diện nhìn.

Thẩm Quân đưa tay nhận lấy hộp gắm, cúi đầu vừa nhìn, ánh mắt cũng không khỏi dịu dàng một chút, nói: "Ta nhớ không nhầm đây là vật hoàng thượng ban thưởng lúc đại ca lập chiến công mười mấy năm trước. Lần đó huynh ấy chiến đấu ở Lang Bình, ta mới có mười hai mười ba tuổi mà thôi, lần đó đại ca cũng trọng thưởng. Có thể nói ngọc bội này dính đầy máu tươi của đại ca, đại ca lại đưa cái này cho chúng ta, nàng phải bảo quản thật tốt!" Nói xong, Thẩm Quân đưa hộp gắm đó trả cho Vô Ưu.

Vô Ưu nhận lấy hộp gắm kia, nhìn lướt qua trong hộp gắm trong tay, ngay tức khắc cảm thấy vật trong tay rất nặng, giống như tràn ngập tình nghĩa của hai huynh đệ Thẩm Quân. Nhưng nghĩ lại, không khỏi cau mày nói: "Sáng nay không phải đại ca và đại tẩu cho thiếp bao lì xì sao? Sao tối nay còn đưa đồ đến?"

Nghe nói như thế, khóe miệng Thẩm Quân không khỏi không khỏi gợn lên một cái, nói: "Đại tẩu là người vô cùng khôn khéo nhiệt tình, cũng rất có khả năng quản lý việc trong nhà, vì vậy nhận được cái này của đại ca đừng nhắc tới trước mặt đại tẩu!"

Nghe xong lời nói của Thẩm Quân, Vô Ưu càng nhíu mày. Nghĩ thầm lời này của Thẩm Quân là có ý gì? Chẳng lẽ là Thẩm Trán tự mình tặng bọn họ ngọc bội? Điều thị cũng không biết? Nghĩ lại vừa rồi hẳn nói người đại tẩu này rất có khả năng quản lý việc trong nhà? Là nói nàng ấy hẹp hòi? Nghĩ lại cũng phải sáng sớm hôm nay hai bao lì xì đồ đó thật sự có một trăm lạng bạc, quả thực là hơi tức giận, sao một trăm lạng cũng có thể mang ra được. Xem ra nhất định là Thẩm Trán cảm thấy vợ mình ra tay keo kiệt, nên mới âm thầm đưa món đồ này tới, như vậy đã tròn tình huynh đệ, lại không để vợ của mình không nở, cũng coi như là vẹn toàn đôi bên đó. Chẳng qua Thẩm Trán ra tay cũng rất rộng rãi, vì món đồ này không phải chỉ là đồ vua ban, mà còn là vật mà trước đây hẳn phục vụ quên mình đôi lấy, có thể thấy được hẳn rất thương yêu người huynh đệ này. Mà Thẩm Quân thì càng không cần phải nói, trước đây nàng chữa bệnh cho Thẩm Trán, Thẩm Quân đều tự móc tiền túi, hơn nữa mỗi lần đều là năm trăm một ngàn lạng ngay cả nháy mắt một cái cũng không, có thể thấy được hai anh em bọn họ thực sự rất hoà thuận!

Sau đó, Vô Ưu cầm hộp gắm trong tay, đưa qua cho Liên Kiều bên cạnh, nói: "Cất giữ cái này cẩn thận đi!"

"Được rồi, nhớ kỹ sau này mỗi sáng sớm mỗi buổi tối đều phải đi thỉnh an lão phu nhân, bên đại ca đại tẩu nàng cũng thường đi sang một chút!" Thẩm Quân không quên dặn dò.

"Chàng yên tâm, thiếp nhớ kỹ rồi!" Bên ngoài Vô Ưu giống như vợ của hắn lời nói nào của chồng cũng đều gật đầu nói phải.

Sau đó, Thẩm Quân cho các nha đầu lui ra ngoài. Vài chiếc đèn sa thấp lên làm cả gian phòng sáng trưng, Thẩm Quân ngồi trước bàn sách xử lý một ít công vụ quan trọng, mà Vô Ưu thì ngồi ở trước bàn bát tiên trong nhà nhìn sách thuốc trước mặt, lại tiếp tục nghiên cứu dược hoàn và thảo dược của nàng. Hai người ai cũng không làm phiền ai, trong phòng yên tĩnh, hồi lâu cũng không nghe thấy một câu nói!

Nhìn sách thuốc đã lâu, Vô Ưu khát nước, bưng nước trà bên cạnh qua, uống một ngụm, vừa ngẩng đầu, đúng dịp thấy Thẩm Quân ngồi trước bàn sách ở phía tây gian phòng đọc sách, ánh mắt của hắn rất chuyên chú, hoàn toàn cũng không chú ý mình, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào trên quyển sách trong tay kia, chỉ là khoảng cách khá xa, nàng không thấy rõ quyển sách trên tay của hắn là sách gì. Phải nói rằng hắn quả thật là một soái ca lạnh lẽo cứng rắn, nhất là cầm và moi làm người khác cảm thấy rất kiên nghị. Cái này cũng khó trách, hầu như hàng năm đều chinh chiến ở chiến trường, với lại lập công lao cho triều đình, hẳn phải là một người thẳng thắn cương nghị đi? Hơn nữa chẳng những hắn không nói cười tùy tiện, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, làm người ta rất khó đoán được suy nghĩ của hắn, vì vậy ở trước mặt Vô Ưu cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên, loại cảm giác này từ trước đến nay nàng chưa cảm thấy được từ bất kỳ ai!

Thấy hắn nhìn chăm chú, Vô Ưu nhìn lướt qua ấm trà trước mặt, muốn rót một ly trà đưa qua cho hắn, nhưng nếu làm như vậy có phải là có chút giống như muốn quyến rũ hắn hay không? Làm hắn có ảo giác rằng mình đang lấy lòng hắn? Chỉ có điều nghĩ lại, mặc dù Thẩm Quân không chấp nhận mình trở thành vợ của hắn, nhưng phải nói thật rằng hắn đối xử với mình tương đối tốt đó, coi như là vợ chân chính cũng thấy được hắn giữ mặt mũi cho mình, nhất là trước mặt hạ nhân hoàn toàn khẳng định thân phận nhị nãi nãi của nàng! Ai, ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng chẳng qua chỉ là bày tỏ một chút tấm lòng của mình mà thôi, có Thẩm Quân che chở, ở trong nhà này nàng mới có thể có được cuộc sống yên tĩnh, coi hắn như một người bạn là được rồi, sau này ngày nào cũng phải gặp mặt hắn, vẫn là để quan hệ khá một chút mới tốt!

Quyết định ý này, Vô Ưu liền cầm bình trà rót một chén trà nóng, sau đó bưng chén trà nóng đứng dậy đi tới trước bàn sách. Chắc là nghe được tiếng bước chân của nàng đi? Ngẩng đầu một cái, đôi mắt sâu thẳm kia của Thẩm Quân đối diện với đôi mắt Vô Ưu, ngược lại Vô Ưu rất bình tĩnh cười, sau đó cầm chén trà trong tay đặt lên trên bàn sách, cặp kia: "Có khát nước không? Uống chén trà nóng nghỉ ngơi một chút đi rồi xem tiếp."

"Cảm ơn!" Thẩm Quân liếc mắt nhìn Vô Ưu, chỉ nói hai chữ, sau đó cúi đầu xuống, ánh mắt đều rơi vào quyển sách trên tay, cũng không nói thêm lời nào.

Người này chính là như vậy, chẳng những trên mặt không có biểu cảm gì, lại còn tiếc chữ như vàng, biết tính cách của hắn, Vô Ưu sẽ không để ý, xoay người trở lại, ngồi xuống lần nữa, cũng gơ quyển sách trong tay lên tiếp tục đọc! Không biết qua bao lâu, Vô Ưu vô ý ngẩng đầu một cái, đúng lúc thấy Thẩm Quân vừa đọc sách vừa cầm chén trà uống, nàng không nhịn được cười! Cảm thấy thật ra thì Thẩm Quân này có đôi khi cũng rất thú vị.

Thùng thùng... Thùng thùng...

Thấm thoát, tiếng trống canh hai đã vang lên! Vô Ưu để quyển sách trên tay xuống, lắc lắc cổ, cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Nếu người một thì đi nghỉ trước đi, không cần chờ ta!" Lúc này, đột nhiên gian phòng bên kia truyền đến giọng nói của Thẩm Quân.

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩng đầu một cái, thấy Thẩm Quân ngồi trước bàn sách nhìn một quyển sách như cũ, ánh mắt chưa từng liếc nhìn về phía

nàng, hơn nữa dường như hai lông mày cũng khẽ nhú lại, hình như có vấn đề nan giải! Song lời của hắn cũng khiến Vô Ưu cảm thấy có chút khó hiểu, giống như họ thực sự là vợ chồng vậy, nàng chờ hắn làm gì? Hai người cũng không ngủ cùng nhau, lẽ nào hắn cho rằng mình xem sách ở đây lâu như vậy là vì đợi hắn cùng nhau đi ngủ sao? Ha ha... Hình như là có chút mờ ám nha, vì vậy, sau một lát, nàng nhanh chóng nói một tiếng: "Đã biết!"

Sau đó, nàng thối tất đèn sa trong phòng, sau đó xoay người đi đến trước giường, nhẹ nhàng buông rèm che đã đổi thành màu xanh nhạt, ở phía trong rèm che cởi bỏ quần áo phía ngoài, rút trâm cài trong tóc ra, một đầu tóc đen như mực rơi là tả xuống, trên người chỉ còn quần áo lót, chui vào trong chăn ấm áp, ánh mắt nhìn đỉnh màn, ánh đèn dầu từ phía tây gian phòng xuyên qua rèm che chiếu đến, ánh sáng rất yếu ớt, loại ánh sáng này rất tốt với người ngủ, giống như đèn ngủ ở hiện đại vậy, mặc dù đã qua canh hai, nhưng Vô Ưu lại hoàn toàn không buồn ngủ, lặng lẽ đưa tay vén một góc rèm che lên, vừa nhìn ra bên ngoài, lại bị bức bình phong gỗ khắc hoa hồng che tầm mắt, nàng hoàn toàn không nhìn thấy người ở gian bên kia ở nơi ba gian phòng này, chỉ có thể thấy ngọn đèn dầu kia tỏa ra ánh sáng!

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của nàng. Không biết qua bao lâu, nàng chậm rãi nhắm lại không biết hai mí mắt đã nặng từ lúc nào. Căn cứ vào những hiểu biết về Thẩm Quân, nàng không cần phải lo lắng hắn có ý đồ gì với nàng, cho nên nàng có thể yên tâm ngủ. Hừ hừ, có phải cũng có chút chịu đủ kích hay không? Một cô nương trẻ tuổi nằm trên giường, hơn nữa trên danh nghĩa vẫn là vợ của hắn, nhưng hắn lại không có bất kỳ ý nghĩ mờ ám nào còn đang đọc sách, không biết có phải là nàng không có một chút sức hấp dẫn nào hay không, hay hắn chính là một chính nhân quân tử? Không biết từ lúc nào, Vô Ưu mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp...

Nàng không biết khi nào hắn đến ngủ trên giường hẹp, cũng không biết khi nào hắn rời giường đi, nói chung, lúc nàng mở mắt, Liên Kiều và Ngọc Trúc đã bung nước rửa mặt bước vào!

Chắc là nghe được âm thanh bên trong rèm cửa đi? Ngọc Trúc nhanh chóng qua đây, vén rèm che lên, thấy Vô Ưu đã tỉnh, cười nói: "Nhị tiểu thư, sao hôm nay ngài tỉnh muộn như vậy? Có phải đêm qua ngủ quá muộn hay không?"

"Đúng là hơi muộn!" Vô Ưu cười cười, sau đó ngồi dậy.

Lúc này, Liên Kiều mang quần áo để thay đến, nín cười nói với Ngọc Trúc: "Một tiểu nha đầu như ngươi thì biết cái gì? Tiểu thư chúng ta mới tân hôn, sao có thể ngủ sớm được?"

Vô Ưu đương nhiên nghe ra là Liên Kiều đang trêu ghẹo nàng, cho nên cố ý trầm mặt xuống, mắng một câu: "Nha đầu chết tiệt kia, dám đến giễu cợt ta?"

"Nô tỳ làm sao dám?" Liên Kiều cười cười, nhanh chóng hầu hạ Vô Ưu mặc quần áo, Ngọc Trúc bên cạnh thì sắp xếp lại giường chiếu.

"Hừ, em sao lại không dám?" Vô Ưu nói một câu, đảo mắt nhìn thoáng qua Ngọc Trúc mặt đỏ rần, lại nhìn Liên Kiều một chút, lại là bình thường như thế nào thì sẽ như thế đó, Vô Ưu liền nói: "Em nhìn Ngọc Trúc người ta một chút đi? Em điên điên khùng khùng có chỗ nào giống một cô gái chưa lập gia đình? Sau này còn có ai dám cười em?"

"Cùng lắm thì không lấy chồng thôi!" Liên Kiều ngoẹo đầu nói một câu.

"Vậy còn không phải là bị người ta chê cười chết nha?" Vô Ưu cười cười.

Đang lúc nói chuyện, Liên Kiều đã mặc quần áo cho Vô Ưu xong, sau đó ngồi trước bàn trang điểm bắt đầu chải đầu cho nàng. Ngồi trước gương đồng, Vô Ưu nhìn thoáng qua giường, chỉ thấy bên trên rất gọn, hoàn toàn không nhìn ra có người ngủ ở đâu? Từ đầu đến cuối không nghe được lúc nào hắn đến lúc nào hắn đi? Sau đó hỏi một câu: "Các em có thấy...cô gia đi lúc nào không?" Vô Ưu chợt dạ một cái, cảm giác hai chữ cô gia này nói lên sao lại không tự nhiên như vậy?

Thấy Vô Ưu có chút ngượng ngùng, Liên Kiều cợt nhả trả lời: "Hình như đã đi từ rất sớm rồi, lúc nô tỳ và Ngọc Trúc thức dậy cũng không tính là muộn, nhưng lại không thấy cô gia đâu cả!"

"À..." Vô Ưu gật đầu một cái. Sau đó nghĩ thầm: Hôm qua ngủ muộn như vậy, hôm nay lại dậy sớm như thế? Tinh thần và sức lực của hắn thật đúng là đủ đến dư thừa!

"Xem ra cô gia rất quan tâm nha, ngài ấy thức dậy cũng không đánh thức ngài đó!" Liên Kiều tiếp tục nói bên tai Vô Ưu.

"Là do ta ngủ quá sâu!" Vô Ưu nói một câu, sau đó vội vàng nói: "Nhanh một chút đi, ta còn phải nhanh chóng đi thỉnh an lão phu nhân đó!"

"Vâng." Nghe nói như thế, Liên Kiều không dám nói cười nữa, vội vàng bận rộn chải đầu cho Vô Ưu, dù sao thì thỉnh an Thẩm lão phu nhân là chuyện lớn, phải biết rằng chủ nhân nàng vừa mới gả tới, tuyệt đối không thể để lão phu nhân nhìn thấy tật xấu gì, nếu làm cho mẹ chồng không vui, cuộc sống sau này của con dâu cũng không dễ chịu!

Sau khi sửa soạn thỏa đáng, Vô Ưu liền dẫn Liên Kiều một mạch đi thỉnh an lão phu nhân, mặc dù không thể nói rõ lão phu nhân vui vẻ đến thế nào, nhưng rốt cuộc về mặt cũng coi như ôn hòa, lúc trở về đã là giờ Mão, vào cửa, Ngọc Trúc đã bày điểm tâm xong, sau khi Vô Ưu ăn điểm tâm xong, Xuân Lan và Thu Lan đi đến.

"Chúng nô tỳ thỉnh an nhị nãi nãi!" Xuân Lan và Thu Lan hai người rất cung kính phúc thân nói.

"Miễn đi!" Vô Ưu gật đầu.

Lúc này, Liên Kiều và Ngọc Trúc bảo hai tiểu nha đầu thu dọn điểm tâm đã ăn rồi. Xuân Lan bên này trả lời: "Nhị nãi nãi, Nhị gia đã phân phó bên ngoài chuẩn bị lễ lại mặt, trước khi đi Nhị gia đề nô tỳ gọi người đem lễ lại mặt mang qua đây cho nhị nãi nãi xem qua, nếu nhị nãi nãi thấy thiếu cái gì lập tức kêu người đi thêm!"

Nghe nói như thế, trong lòng Vô Ưu có một hồi ám áp không rõ, thậm chí ngay cả cái này hẳn đều đã nghĩ đến, nói thật, ngày mai chính là ngày lại mặt, là thời gian về thăm cha mẹ, nàng vẫn chưa suy nghĩ đến đó! Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Đề các nàng mang tới ta xem một chút!" Thực ra, không nhìn cũng biết, nhất định là Thảm Quân đã sai người làm thỏa đáng, chỉ là nếu hẳn phân phó như vậy, nàng làm theo là được rồi!

Xuân Lan lĩnh mệnh rời khỏi, không bao lâu sau, liền dẫn vài bà tử và tiểu nha đầu mang lễ lại mặt đến để Vô Ưu xem qua. Vô Ưu nhìn lướt qua mấy hộp quà trong phòng, đứng dậy đi đến trước một hộp quà, chỉ thấy bên trong đặt bánh ngọt tinh xảo, còn có hai quả đào thỏ và hai cuộn gấm Tô Châu thượng đẳng màu sắc tương đối trầm. Hơn nữa mấy thứ này đều dùng lụa màu đỏ thắm để bọc, vừa mang không khí vui vẻ hưng thịnh vừa sang trọng, xem ra là chuẩn bị rất cẩn thận!

Xuân Lan bên cạnh vội vàng nói: "Bánh ngọt, đào thỏ còn có gấm Tô Châu này là chuẩn bị cho Tiết lão thái thái! Nhị nãi nãi ngài thấy có được không?"

"Rất tốt!" Vô Ưu gật đầu.

Sau đó, Xuân Lan chỉ vào hộp quà thứ hai nói: "Trong này là rượu cống nạp cực phẩm lần trước hoàng thượng ban thưởng cho nhị gia, tuyệt lễ này cũng là cống phẩm, còn có tấm da hồ ly này là nhị gia mang từ biên quan về, đặc biệt chuẩn bị cho đại nãi nãi Tiết gia!"

Ánh mắt Vô Ưu nhìn qua tấm da hồ ly trắng tinh, nghĩ thầm Chu thị sợ lạnh nhất, mùa đông bọn họ dùng tấm da hồ ly này làm một cái áo lông đương nhiên là không thể tốt hơn nữa. Vô Ưu không khỏi hài lòng gật đầu!

Thấy nhị nãi nãi rất hài lòng, Xuân Lan chỉ vào cái cuối cùng nói: "Những thứ này là văn phòng tứ bảo, còn có son phấn, cung hoa đều do nghệ nhân trong nhân chế tạo ra, trên thị trường bên ngoài không mua được. Là chuẩn bị cho nhị nãi nãi Tiết gia cùng với thiếu gia Tiết gia và một vị tiểu thư khác!"

Thấy Thảm Quân chuẩn bị thỏa đáng như thế, hơn nữa mấy thứ này cũng làm nàng rạng rỡ không ít, Vô Ưu rất vui vẻ gật đầu: "Tốt, cứ chuẩn bị theo nhị gia là được rồi!"

"Vâng." Sau khi lĩnh mệnh, Xuân Lan liền dẫn mấy bà tử nha hoàn khiêng lễ vật đi.

Xuân Lan đi rồi, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, cô gia sắp xếp rất ổn thỏa, xem ra là cô gia thật tâm thích ngài, như vậy đại nãi nãi cũng yên tâm!"

Ngọc Trúc bên cạnh cũng vội vàng gật đầu nói: "Đúng đó, mệnh của nhị tiểu thư thật tốt!"

Nghe thấy lời của các nàng, Vô Ưu chỉ lặng lẽ không nói, cúi đầu uống nước trà. Nghĩ thầm: Xem ra nàng và hẳn đóng kịch này thật đúng là thành công, ngay cả người hầu hạ bên cạnh bọn họ cũng chưa từng thấy kẻ hở nào. Chỉ có điều nghĩ lại nếu như sau này thật có thể tìm được một người giống đối đãi với mình tốt như Thảm Quân vậy cũng thực sự là một chuyện may mắn đó! Chỉ là đáng tiếc, hẳn đối xử tốt với mình chỉ là hết lòng tuân thủ hứa hẹn của bản thân mà thôi, cũng là bởi vì hẳn không muốn chấp nhận mình là vợ của hẳn, chắc là trong lòng có một chút hổ thẹn, nên ở phương diện khác mới thỏa mãn mình đi? Không biết tại sao, nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên có một tia bị đè nén! Sau đó, Vô Ưu một lần nữa cầm quyển sách thuốc chưa đọc xong kia lên, lật tới trang hôm qua xem, những ý tưởng rối tung đều bị quăng ra ngoài chín tầng mây! Nàng chính là như vậy, chỉ có lúc đang đọc sách mới có thể hết sức chăm chú, lúc nghiên cứu chế tạo được vật có thể vứt bỏ tất cả phiền não và tâm sự trong lòng.

Đêm hôm đó, lúc ăn cơm chiều Thảm Quân vẫn chưa trở về, mà lúc quay trở lại cũng đã rất khuya, Vô Ưu đã ngủ, trong mộng lung hình như nghe được có tiếng mở cửa đóng cửa và tiếng nói...

Sáng sớm hôm sau, sau khi Thảm Quân và Vô Ưu đều đã rửa mặt chải đầu, liền cùng nhau đi thỉnh an Thảm lão phu nhân, đương nhiên Thảm lão phu nhân biết hôm nay là ngày về nhà thăm cha mẹ, vì vậy cũng dặn dò vài câu khách sáo. Sau khi trở về dùng điểm tâm, Thảm Quân liền cùng Vô Ưu về nhà thăm cha mẹ!

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy bốn chiếc xe ngựa xếp thành một đoàn bên ngoài cửa phủ, trước mặt là mấy con ngựa rất cao lớn, các nha đầu và bà tử mang lễ vật lên xe ngựa, thấy Vô Ưu và Thảm Quân đi ra, Thảm Ngôn lập tức chạy tới bẩm báo nói: "Nhị gia, đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát!"

"Ừ." Thảm Quân chỉ gật đầu. Hôm nay trên người hẳn vẫn là áo choàng màu đen như trước, viền cổ áo và viền ống tay màu vàng, thoạt nhìn chẳng những tôn quý mà còn uy phong lẫm lẫm, lại đúng là hiệu quả Vô Ưu mong muốn!

Lúc này, phu xe đã mang một chiếc xe ngựa đến vén rèm màu đỏ lên, một nha hoàn cũng nhanh chóng mang một cái đập chân qua, Vô Ưu được Liên Kiều đỡ, vừa mới đập lên cái đập chân, bên người đột nhiên nhô ra một bàn tay lớn, nàng nhú mày lại, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy Thảm Quân đó đã sớm đi tới bên người nàng, đồng thời đang dùng một đôi mắt thâm thúy nhìn nàng. Giờ khắc này, nàng không khỏi giật mình! Hẳn thực sự rất cẩn thận, hơn nữa một bàn tay của hẳn thực sự rất lớn, rất dày. Sau một lát, nàng không tự chủ được đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của hẳn, giọng nói của hẳn không cao không thấp nói một câu: "Cẩn thận một chút!"

"Ừ." Vô Ưu theo bản năng mỉm cười với hẳn một cái, sau đó dưới sự nâng đỡ của hẳn bước lên xe ngựa.

(Edit tới đoạn này bỗng nhiên thấy ngọt quá aaaaaa)

Sau đó, Liên Kiều cũng đi theo. Ngọc Trúc lên một chiếc xe ngựa đằng sau. Sau đó, rèm xe được buông xuống, qua cửa sổ, Vô Ưu thấy các bà tử và nha đầu cũng lên xe, Thảm Quân và Thảm Ngôn thì đi đến trước mặt đội ngũ đi lên ngựa! Phải nói rằng, tư thế hẳn ở trên ngựa thật đúng là đẹp, uy

phong lẫn lẫn. Lúc này, tay Vô Ưu vẫn còn có thể cảm nhận được bàn tay lớn và dày ấm áp kia của hắn, cảm giác bị tay hắn cầm khiến người ta thoải mái như vậy, vậy mà lại là lần đầu tiên Vô Ưu cảm thấy nhẹ nhàng!

Sau đó, xe ngựa chậm rãi chuyển động, mấy con ngựa phía trước dẫn dắt cả đoàn xe một đường đến thẳng Tiết gia.

Lúc này, Liên Kiều ngồi ở bên cạnh cười nói: "Nhị tiểu thư, cô gia quả thật là sủng ái ngài, vừa rồi ngài không biết đâu những nha đầu bà tử này thấy cô gia tự mình chạy tới đỡ ngài lên xe ngựa không biết bao nhiêu con mắt thì nhau rơi xuống!"

Nghe nói như thế, khóe miệng Vô Ưu vênh lên một cái mỉm cười. Không biết tại sao nàng vẫn luôn không thích nịnh hót, nhưng ngược lại hôm nay nghe thấy lời nói của Liên Kiều cảm giác trong lòng rất hưởng thụ!

Thấy chủ tử hơi cười, Liên Kiều lại nói: "Nô tỳ vừa mới nghe thấy những người kia bàn tán, nói là nhị gia chưa từng đối xử với người thứ hai tốt như vậy bao giờ! Được rồi, lão phu nhân là ngoại lệ."

Nghe nói như thế, nụ cười ở trên mặt Vô Ưu dần dần phai đi, đột nhiên nghĩ đến hắn hoàn toàn không phải là xuất phát từ nội tâm mà đối tốt với mình, hắn chỉ là đang diễn trò mà thôi! Chỉ là diễn tình yêu đẹp để cùng nàng trước mặt rất nhiều nô tài và bọn nô tỳ mà thôi. Nghĩ đến đây, tâm tình mới vừa tốt lập tức bị quét sạch một cái, bỗng nhiên trong lòng có chút bị đè nén. Trong lòng nàng tự nói với chính mình: Tiết Vô Ưu, người làm sao vậy? Sao lại để một người nam nhân như vậy ảnh hưởng tới tâm trạng của người? Người không thể như vậy, tuyệt đối không thể như vậy, không thể phát sinh tình cảm không nên có với người đàn ông này, nếu không sau này người sẽ đắm chìm trong đau khổ vô tận! Diễn kịch sao, vậy người diễn cùng hắn là được rồi. Chỉ là đừng để chính mình diễn quá đi là tốt rồi!

Cung hoa: Hoa già dùng để cài lên đầu.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ngày thứ ba lại mặt

Sau đó, Vô Ưu điều chỉnh tâm trạng một lần nữa, cười nói với Liên Kiều: "Tính tình của em chính là quá mức ngay thẳng rồi, nhìn vấn đề chỉ nhìn bề ngoài, miệng lại luôn thích nói chuyện, nhưng mà đây cũng là tru điểm của em, người sống được càng đơn giản thực ra càng vui vẻ!"

Nghe được lời nói của chủ tử, Liên Kiều buồn bực hồi lâu, sau đó nhún mày nói: "Nhị tiểu thư, ngài có ý gì vậy? Làm sao nô tỳ đến bây giờ vẫn nghe không hiểu."

Vô Ưu cười: "Em không cần hiểu, chỉ cần luôn vui vẻ như vậy là được!"

"Ha ha, cũng phải, thật ra mỗi ngày nô tỳ đều vui vẻ!" Liên Kiều cười hi hi nói.

Nhìn thấy bộ dạng tự sướng của Liên Kiều, Vô Ưu lắc đầu cười cười. Nghĩ thầm: Mặc dù Ngọc Trúc nhỏ hơn Liên Kiều vài tuổi nhưng lại là một người già dặn mang trách nhiệm nặng nề giống như Vương Nhi, mặc dù không nói nhiều nhưng tính cách lại vô cùng tinh tế, tục ngữ nói tính cách quyết định mệnh, e rằng về sau Ngọc Trúc sẽ có một tương lai khác biệt!

Ở trên xe ngựa xóc nảy hơn nửa canh giờ, rốt cục đoàn xe chậm rãi dừng tại cửa chính Tiết gia!

Trái lại Liên Kiều rất hưng phấn, cười nói: "Nhị tiểu thư, hôm nay cả nhà đều ở ngoài cửa treo lụa đỏ nghênh đón ngài và cô gia đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu làm theo Liên Kiều vén màn cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên ngoài cửa lớn Tiết gia là một đám đèn nghịt chỉ toàn là người, Vô Ưu nhìn một chút, ngoại trừ tổ mẫu tuổi cao, ở bên ngoài các chủ tử thế nhưng lại đến đầy đủ, còn lại là các nô tài vây quanh. Rất nhiều vải đỏ, trên cửa chính đều treo vải đỏ, lại còn có đèn lồng đỏ và lụa đỏ, khắp nơi đều là không khí vui mừng!

Lúc này, rèm cửa xe ngựa được người bên ngoài vén lên, Liên Kiều xuống đầu tiên, Vô Ưu vừa định đứng dậy xuống xe bất ngờ một bàn tay dày rộng vươn vào, Nhìn thấy bàn tay kia, Vô Ưu sững sờ một chút sau đó rất phối hợp đưa bàn tay mình đặt vào lòng bàn tay hắn, sau đó cảm giác bàn tay kia vừa dùng lực thì bản thân mình đã thuận thế xuống xe ngựa. Sau khi bước chân của nàng vững vàng hạ xuống mặt đất. Nàng vừa ngẩng đầu lên liền thấy cha mẹ dẫn gia nhân nghênh đón!

"Con gái bái kiến cha, mẹ!" Vô Ưu tiến lên nhẹ nhàng hạ bái. Đương nhiên, bàn tay đang cầm tay nàng cũng buông ra rất đúng lúc.

"Tiểu tử bái kiến nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân!" Thẩm Quân cũng ở một bên cung kính làm lễ quỳ một chân trên đất.

Dưới tình huống bình thường, lần đầu bái kiến là phải thực hiện lễ quỳ một chân trên đất, đại biểu là ý tứ của con rể. Thế nhưng cái này cũng phải nhìn dòng dõi, trong tình huống này dòng dõi nhà trai rất cao, cho nên loại lễ này không có cũng được, chỉ là một chút cúi đầu thì liền coi như là hành lễ.

Đối với cuộc hôn nhân gả cao này mà nói, dòng dõi chức quan của Thảm Quân đều Tiết gia cao hơn nhiều lắm, cho nên nếu hôm nay Thảm Quân không thực hiện lễ quỳ một chân dưới đất Tiết gia cũng không tìm ra chỗ sơ hở, thế nhưng hôm nay Thảm Quân chẳng những làm lễ quỳ một chân trên đất, lại còn tương đối cung kính, cho nên Tiết Kim Văn và Chu thị thật là cực kỳ vui vẻ, bọn nô tài, nha đầu đứng ở một bên cũng đều là rất kinh ngạc! Bởi vì...hai ngày nay bọn họ vẫn luôn bàn tán ở trong lòng, bàn tán vị cô gia này có thích nhị tiểu thư hay không, bàn tán nhị tiểu thư gả vào nhà cao cửa rộng như vậy có thể bị khinh bỉ hay không, bàn tán đến thời điểm ba ngày lại mặt cô gia liệu có trở về cùng nhị tiểu thư hay không, bàn tán lúc lại mặt ban đầu nếu như cô gia đến sẽ cho đại lão gia cùng nãi nãi lễ gì. Lần này, bọn họ đã thêm nhận thức rồi, cô gia tự mình xuống ngựa đi tới trước xe ngựa đỡ nhị tiểu thư, lại còn trước mặt nhiều người như vậy cho đại lão gia và đại phu nhân lễ nửa quỳ, cho nên mọi người đều kinh ngạc!

"Mau mau đứng dậy! Mau mau đứng dậy!" Tiết Kim Văn và Chu thị thấy thế, vội vã bước lên phía trước, một người nâng con rể dậy, một người nâng con gái dậy. Trong lúc vui vẻ, Tiết Kim Văn cũng không để ý đến cái gì là lễ tiết với không lễ tiết, lôi kéo con rể đi vào bên trong. "Mau vào đi! Mau vào đi!"

Tiết Kim Văn và con rể đi trước, Chu thị và Vô Ưu đi ở phía sau nhẹ giọng nói chuyện, tuy rằng chỉ rời đi ba ngày nhưng cảm giác trong lòng Vô Ưu khi trở về lần nữa làm sao lại là lạ? Giống như nàng lập tức biến thành khách rồi! Đến lúc đi vào đại sảnh, Tiết lão thái thái đã đứng ở đại sảnh chờ, nhìn thấy tổ mẫu, Vô Ưu và Thảm Quân nhanh chóng hành lễ, lần này Thảm Quân cũng làm lễ nửa quỳ, Tiết lão thái thái thấy thế, đương nhiên vô cùng vui vẻ, vội vã tự mình tiến lên nâng dậy, lôi kéo cháu rể ngồi xuống, cho người dâng lên trà ngon, điểm tâm. Cả nhà rất niềm nở cùng Thảm Quân nói, Chu thị thỉnh thoảng tự tay rót nước trà.

Hàn huyên vài câu, trông thấy Lý thị Dung tỷ Nghĩa ca ở một bên, Chu thị liền nhanh chóng giới thiệu cho Thảm Quân: "Hiền tể, đây là Nhị nương, đây là Dung tỷ, vị này chính là Nghĩa ca!"

"Di nương mạnh khỏe!" lần này, Thảm Quân chỉ là đang ngời hướng về phía Lý thị gật đầu một cái xem như là biểu thị lễ độ, cũng sẽ không đi qua làm lễ nửa quỳ gì đó, ngay cả đứng dậy cũng không có.

Nhưng mà Lý thị cũng không dám xoi mói gì, vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười nói: "Cô gia mạnh khỏe, cô gia đoạn đường này khổ cực rồi, nhị nương rót cho người thêm chút trà nóng!" vừa nói, liền nhanh chóng tới phía trước cầm bình trà lên tự mình châm trà.

"Đa tạ di nương!" Thảm Quân gật đầu nói.

Sau đó, Lý thị nhanh chóng đẩy Nghĩa ca và Dung tỷ, nói: "Còn ngờ ngạc cái gì? Mau nhanh bái kiến tỷ phu của các con đi? Tỷ phu các con chính là một đại quan, về sau các con đều phải dựa vào tỷ phu đó!"

Lời nói của Lý thị làm cho Vô Ưu thoáng nhũn mảy, trong lòng đột nhiên có cảm giác tự ti, tuy là nàng và bọn họ (Lý thị, Nghĩa ca và Dung tỷ) từ trước đến nay không hợp, thế nhưng đến cùng vẫn coi như là người một nhà, bọn họ nịnh bợ Thảm Quân như vậy, nàng cứ cảm thấy giống như ăn phải con ruồi? Cảm giác rất là mất mặt!

Trong chốc lát, Dung tỷ và Nghĩa ca tiến lên hành lễ nói: "Bái kiến tỷ phu!"

"Mau đứng dậy!" Đối với hai người, Thảm Quân chỉ ngồi ở một chỗ đỡ một chút, cũng không có di chuyển, nhưng đôi mắt sắc bén lại liếc mắt quan sát đến trên người bọn họ.

Lúc này, Dung tỷ đứng ở một bên cũng âm thầm đánh giá vị tỷ phu này, sắc mặt có chút ửng đỏ, Nghĩa ca lại là gương mặt nhin hót đầy ý cười. Lúc này đương nhiên Lý thị không quên nói thêm hai câu: "Cô gia à, Nghĩa ca là con trai duy nhất của nhạc phụ của ngài, là dòng độc đinh của Tiết gia, hẳn hiện tại chỉ thi tú tài, trước đây chúng ta không có người không có thể cũng cho qua, nhưng hiện tại lại khác, có tỷ phu là đại tướng quân ngài, Nghĩa ca và Dung tỷ đương nhiên cũng có thể dính chút ánh sáng! Bọn họ nha, thực ra yêu cầu cũng không cao, chỉ cần tìm cho Dung tỷ một mối hôn nhân với nhà quyền quý, còn Nghĩa ca nha, về sau có thể thi đậu tiến sĩ thì tốt rồi! Được rồi, muốn đậu Tiến sĩ nhất định phải đậu Cử nhân trước đã, lần trước Nghĩa ca thi rớt rồi, lần này..."

Đối với lời nói của Lý thị, Thảm Quân vẫn ngồi một chỗ nghe, cũng không có chen vào một câu nói nào, trên mặt cũng không biểu thị ra không vui, đương nhiên trên mặt cũng không có nụ cười, hẳn chính là như vậy một năm cũng khó cười hai lần. Nhưng mà, Vô Ưu ngồi một bên cũng không nhịn được nữa quyết định cắt ngang lời nói của Lý thị. Nói với Thảm Quân: "Phu quân, không phải chàng mang lễ vật đến cho tổ mẫu và mọi người sao? Như thế nào còn chưa để bọn nha đầu mang lên?"

Thảm Quân đương nhiên biết Vô Ưu đang giải vây cho hắn, cho nên liền nói: "Nàng không nói ta cũng quên! Thảm Ngôn, lệnh cho bọn mang nha đầu lễ vật tới."

Thảm Quân vừa dứt lời Thảm Ngôn lập tức lĩnh mệnh đi, phút chốc, chỉ thấy vài bà tử và nha đầu đem lễ vật mang vào. Vô Ưu cười để cho bọn nha đầu lấy từng món lễ vật trưng tự ra, nói rõ là cho người nào, trong lúc nhất thời, người người đều có phần, hơn nữa đều là đồ bình thường bên ngoài không mua được, cho nên ai ai cũng rất vui vẻ. Nói chuyện trong chốc lát liền đến buổi trưa, Tiết gia sớm đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn thượng đẳng, cả nhà Tiết gia liền đi đến phòng khách, mọi người vừa an vị rượu và thức ăn liền tới!

Hôm nay thức ăn trên bàn cơm chẳng những phong phú, hơn nữa tinh xảo dị thường, nhìn bàn đầy rượu và thức ăn, Vô Ưu cười nói: "Mẹ, thức ăn hôm nay dường như không phải đầu bếp nữ nhà chúng ta làm nha!?"

Nghe nói như thế, Chu thị vội vã cười nói: "Con đã nhìn ra rồi sao? Cha con sợ đầu bếp nữ nhà chúng ta tay nghề không tốt, con rể ăn không ngon, cho nên mời đầu bếp từ Huy Phong Lâu tới!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu đương nhiên vô cùng kinh ngạc, bởi vì Huy Phong Lâu là tiệm ăn nổi danh nhất kinh thành, nơi đó bình thường đều là không còn chỗ ngồi, hơn nữa người đến đều là quan lại quyền quý, thức ăn đó đương nhiên cũng là sang quý, bình thường đến Huy Phong Lâu mỗi một bàn sẽ phải tốn không ít bạc, nói gì là mời đầu bếp từ nơi đó tới nhà, có thể thấy được Tiết Kim Văn hôm nay đã bỏ ra không ít tâm tư và tiền bạc!

Sau đó, Vô Ưu liền gấp một khối xương sườn mỡ hương vào trong bát Thảm Quân, cười nói: "Nếu cha tốn nhiều tâm tư như vậy, chẳng không được uống phí tâm tư của cha đâu đó!"

Lúc này, Tiết lão thái thái cười nói: "Cha con vô cùng vừa ý người con rể này, cho nên vì một ngày lại mặt này phí rất nhiều tâm tư, ngay cả rượu hôm nay cũng phải tìm xin từ chỗ bằng hữu đó!"

Nghe nói như thế, Thảm Quân nhanh chóng giơ lên ly rượu trong tay nói: "Nhận được thịnh tình của nhạc phụ, tiểu tể mời ngài một ly!"

"Tốt! Tốt!" Thấy con rể tự mình mời rượu, Tiết Kim Văn nhanh chóng giơ ly lên vui vẻ uống một hơi cạn sạch. Thảm Quân cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Thảm Quân lại kính Tiết lão thái thái, Chu thị cùng với Lý thị, liên tiếp uống vài ly, Vô Ưu len lén nhìn kiến trên mặt hẳn một chút hồng cũng không có, biết rằng tửu lượng của hắn là không tồi, cho nên cũng không lo lắng! Nhưng cũng lặng lẽ gấp thức ăn cho hắn, đồng thời rót một chén nước trà đặt ở trước mặt cho hắn, Thảm Quân cũng không khách khí, rất tự nhiên cầm chén trà nâng đưa tới uống hai ngụm, lại ăn đồ ăn nâng gấp. Chu thị, Tống mụ, Bình nhi ở một bên nhìn thấy hết sức vui mừng, xem ra vợ chồng son vẫn là rất ân ái, nhất là Vô Ưu đưa trẻ này vẫn luôn có chút lạnh nhạt, đồng thời đáy lòng có chút thanh cao, không nghĩ tới bây giờ lại cẩn thận tỉ mỉ săn sóc chồng như vậy, xem ra Vô Ưu là thật lòng thích vị cô gia này, con gái cùng chủ tử có thể tìm được chồng như ý, các nàng từ đáy lòng cảm thấy hết sức cao hứng!

Sau khi rượu qua ba lượt, Lý thị thấy một đôi con trai con gái mình cũng không mời rượu, liền nhanh lên đẩy Dung tỷ và Nghĩa ca bên cạnh một cái, nói: "Hai đứa bé các con, tuy rằng tỷ phụ các con là Uy Vũ đại tướng quân, thế nhưng là thân thích ruột thịt của chúng ta, không cần sợ, mau nhanh mời rượu tỷ tỷ và tỷ phụ các con đi?"

Nghe nói như thế, Nghĩa ca giơ ly rượu lên, nói với Vô Ưu cùng Thảm Quân: "Tỷ phụ, tỷ tỷ, đệ mời hai người một ly!" Nghĩa ca bình thường đều không đề ý đến Vô Ưu, hôm nay thái độ cũng khác hẳn, trên mặt lộ ra ý cười, thái độ cũng coi như cung kính, đồng thời lập tức ngửa cổ liền đem rượu trong ly toàn bộ uống cạn rồi!

Thấy vậy, Tiết gia lão thái thái cùng Tiết Kim Văn đều vui vẻ, dù sao hiện tại Nghĩa ca vẫn tính là đến thời điểm trưởng thành, chỉ là trong lòng Vô Ưu có chút không muốn uống rượu hẳn kính, thế nhưng tục ngữ nói không ai đánh vào mặt người đang cười, dù sao thái độ của người ta cũng coi như cung kính, cho nên Vô Ưu cũng giơ ly rượu lên, vừa muốn ngửa đầu uống rượu, lúc này, có một cái tay lập tức cướp đi ly rượu từ trong tay nàng! Vô Ưu không khỏi vô cùng kinh ngạc, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy người cướp đi ly rượu của nàng dĩ nhiên là người ngồi bên cạnh nàng - Thảm Quân! Đang nghi ngờ, chỉ thấy Thảm Quân nói với Nghĩa ca và Dung tỷ: "Tỷ tỷ của người tửu lượng không mạnh, không bằng đệ ta thay tỷ tỷ của người uống đi!?" Tuy rằng lời nói của Thảm Quân là hỏi, thế nhưng giọng nói cũng là không thể nghi ngờ.

Nghĩa ca tuy là tuổi không lớn lắm thế nhưng cũng là cao thủ uống rượu, liền cười nói: "Nếu như tỷ phụ uống thay tỷ tỷ, vậy thì uống hai chén! Tỷ tỷ một chén, tỷ phụ ngài một chén."

"Nếu là uống thay, việc ấy là đương nhiên!" Thảm Quân rất sáng khoái nói.

Thời điểm nghe thấy Thảm Quân nói muốn thay mình uống, Vô Ưu ngẩn ra, lại nghe nói Nghĩa ca nói muốn hẳn uống hai chén, không khỏi nhíu chân mày, thế nhưng không mong muốn hẳn lập tức liền đồng ý, cho nên nhanh chóng muốn ngăn trở, nhưng mà Thảm Quân một hơi liền uống hai chén!

Thấy Thảm Quân lập tức uống hết hai chén, Nghĩa ca cười nói: "Tửu lượng của tỷ phụ thật tốt! Hôm nay đúng là kỳ phùng địch thủ, tới, đệ lại kính tỷ phụ một ly!" vừa nói vừa nâng cốc cho nha đầu đứng ở một bên rót đầy ly.

Vô Ưu biết Nghĩa ca chính là một con sâu rượu, tửu lượng cực cao, nàng thực sự sợ rằng Thảm Quân hôm nay uống say, cho nên nhanh chóng mở miệng ngăn cản: "Nghĩa ca, tỷ phụ của đệ đã uống không ít, ngày tháng sau đó còn dài, đệ để ngày khác lại kính đi!!"

Nghe nói như thế, đương nhiên Nghĩa ca không vui: "Nhị tỷ, người mới vừa gả cho tỷ phụ ba ngày mà đã nói chuyện giúp hắn như vậy rồi? Tỷ yên tâm, tửu lượng của tỷ phụ rất tốt, cho dù là uống hai bình nữa cũng không có chuyện gì!"

Lời nói của Nghĩa ca thực sự chọc giận Vô Ưu quá mức, nhưng mà ở đây nhiều người như vậy nàng lại không tiện phát tác, vẫn là Tiết Kim Văn nhanh chóng răn dạy con trai mình: "Nghĩa ca, hôm nay tỷ phụ con là khách quý, không được hờ dờ!"

"Cha, con hờ dờ chỗ nào? Chỉ là kính tỷ phụ hai ly rượu mà thôi!" Nghĩa ca rất là vô tội nói.

"Tỷ phụ con uống nữa sẽ say!" Chu thị ở một bên cười nói.

Đang ở thế xấu hổ, chỉ thấy Thảm Quân lơ đãng nói: "Nghĩa ca chỉ là muốn cùng ta uống rượu mà thôi, không sao cả, hôm nay ta cũng rất muốn cùng Nghĩa ca uống mấy chén! Người đến, đổi bát lớn tới!"

Nghe nói như thế, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhưng nếu là cô gia lên tiếng, người nào cũng không tiện ngăn cản, Chu thị nhanh chóng phái nha đầu đi chuẩn bị bát lớn, phút chốc, nha đầu quả nhiên bưng hai cái bát rượu bằng bát ăn cơm lớn đến, đặt ở trước mặt Nghĩa ca và Thảm Quân, Thảm Quân chỉ vào hai cái bát sứ nói: "Rót đây!" nha đầu kia nhanh chóng rót rượu đầy ly.

Chỉ thấy sau một lát Thẩm Quân giờ lên chén sứ rót đầy rượu, nói với Nghĩa ca: "Nghĩa ca, tới, chúng ta làm ba bát đi!"

Mọi người vừa nghe lời này, không khỏi đều mở to hai mắt nhìn, bát lớn như vậy, hơn nữa một lần còn chính là ba bát, uống ba bát xong không phải sẽ gục sao? Vô Ưu nghe được Thẩm Quân muốn cùng Nghĩa ca một lần uống ba bát lớn không khỏi có chút nóng nảy, hôm nay là lại mặt, chuyện cô gia uống say cũng không có thiếu, nhưng mà vẫn có chút mất mặt mũi, huống chi hôm nay lúc tới Thẩm lão phu nhân cũng dặn dò qua đừng để cho Thẩm Quân uống say, nếu Thẩm Quân uống say bất tỉnh nhân sự trở về, vậy còn không phải là tội lỗi lớn của nàng? Cho nên, Vô Ưu vội vàng muốn ngăn trở: "Phu quân, cháng... "

Nhưng Thẩm Quân lại bắt lấy tay nàng, thấp giọng nói: "Chuyện của đàn ông, phụ nữ không cần lo!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi có chút tức giận, cắn môi một cái, cuối cùng không nói lời. Nghĩ thầm: Ta còn không phải là vì muốn tốt cho người? Sợ người uống say đó sao? Người không biết từ lượng của Nghĩa ca mạnh như thế nào, một người uống một vò Tử Đô cũng không say nổi. Thật là! Thể diện uy phong của đại gia với ta làm cái gì? Tốt, đã như vậy vậy hãy để cho hắn khiến người quá chén được rồi! Hừ, cho nên, Vô Ưu liền không thèm nhắc lại, thờ ơ lạnh nhạt.

Mà Nghĩa ca ý vào từ lượng tốt của chính mình, hoàn toàn không để Thẩm Quân vào trong mắt, cho nên liền cười nói: "Tốt, ba bát liền ba bát! Ta uống trước rồi nói!" dứt lời, bưng lên một ly rượu tới liền một hơi thờ liền uống xong.

Thấy thế, Thẩm Quân cũng không nuốt lời, tự tay bưng lên bát rượu trước mặt mình một hơi cạn sạch. Tiếp đó, Nghĩa ca lệnh cho nha đầu bên cạnh lại rót đầy, cũng rót đầy rượu cho Thẩm Quân, hai người uống đi uống lại thực sự là mỗi người uống ba chén lớn. Tiết lão thái thái, vợ chồng Tiết Kim Văn và Lý thị ở một bên thấy thế, nhanh chóng khuyên nhủ: "Đừng uống rượu, mau ăn món ăn đi, áp chế rượu mới tốt!"

Sau đó, Lý thị nhanh chóng gấp thức ăn cho con trai của mình, để hắn tỉnh lại một chút! Vô Ưu thấy vậy, cũng chỉ có thể nhanh chóng gấp thức ăn cho Thẩm Quân, bởi vì lúc ở Thẩm gia người ta "quan tâm đầy đủ" đến nàng, hiện tại tới nhà nàng, nàng cũng phải tận tình làm tròn chức vụ gia chủ. Thẩm Quân ngược lại rất phối hợp, đồ ăn Vô Ưu gấp đều ăn say sưa.

Trong bữa tiệc, Dung tỷ quan sát Thẩm Quân nhiều lần, thấy hai người Vô Ưu và Thẩm Quân ân ái ái ái, trong lòng thực sự là như đau nhói, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh không nói lời nào.

Sau đó, Nghĩa ca đã có chút say, trái lại Thẩm Quân không có chuyện gì cả, vẫn là thần thái tự nhiên, lúc này Vô Ưu coi như là yên tâm. Nghĩ thầm: Xem ra Thẩm Quân này coi như có chút tài năng, trách không được tuyệt đối không sợ Nghĩa ca, thì ra là mạnh hơn so với người ta! Cho nên nàng liền thờ dãi một hơi.

Nghĩa ca còn có chút không cam lòng, vẫn còn muốn cùng Thẩm Quân uống rượu, thế nhưng Thẩm Quân không để ý, chỉ cần Nghĩa ca kính, hắn liền uống, dần dần lại uống mấy bát nữa, Nghĩa ca liền bắt đầu say, không chỉ đỏ bừng cả khuôn mặt, mà còn còn nói mê sảng. Thẩm Quân vẫn duy trì tỉnh táo, ngoại trừ con mắt hơi đỏ ở bên ngoài, cũng không nhìn ra cái gì không thích hợp! Nghĩa ca vẫn không thừa nhận mình say, vẫn là muốn uống, may mắn Lý thị và Tiết Kim Văn ngăn cản, trước tiên để cho bọn nha đầu đưa hắn về phòng.

Thời gian một bữa cơm nhanh chóng qua đi, sau khi ăn xong, Tiết Kim Văn cùng Thẩm Quân ở sảnh đường uống trà nói chuyện phiếm, Tiết lão thái thái nói vài câu với Vô Ưu sau đó liền đi nghỉ ngơi, dù sao người đã già ngồi không được bao nhiêu lúc, Lý thị thấy không nói được gì, cũng lôi kéo Dung tỷ trở về phòng, Dung tỷ lúc đầu còn không muốn đi, nhưng Lý thị cứng rắn kéo nàng, cuối cùng nàng vẫn phải theo chân Lý thị đi! Chu thị thấy thế, cũng lôi kéo Vô Ưu trở về hậu đường, cùng nữ nhi ôn chuyện.

Vừa mới ngồi xuống ghế, Tống mụ và Bình nhi liền một người rót nước trà, một người cầm điểm tâm qua đây, Tống mụ cười nói: "Nhị tỷ, đây là bánh đậu xanh ngài thích ăn nhất, hôm qua lão nô cố ý làm cho ngài. Biết ngài thích ăn, cho nên đã làm nhiều một ít, lát sau phân phó nha đầu để ngài mang trở về Thẩm gia ăn đi!"

"Cảm ơn Tống mụ!" Vô Ưu cười nói.

Bình nhi đưa lên một chén nước trà, cười nói: "Uống chút nước trà đi! Vừa rồi ngài chưa từng được uống miếng nước nào đâu!"

"Ừm" Vô Ưu gật đầu, sau đó nhìn Ngọc Trúc đứng bên cạnh, nói: "Hiện tại Vượng Nhi không theo trở lại, chỉ có Ngọc Trúc đi theo, lần này ta đi, cũng không biết lần sau trở về là khi nào, em và Ngọc Trúc trò chuyện đi! "

Vừa rồi Bình Nhi đã nghĩ đến việc lôi kéo Ngọc Trúc hỏi cái này hỏi cái kia rồi, chỉ là các chủ tử đều ở đây, các nàng cũng hầu hạ ở một bên, khó mà nói, bây giờ nghe Vô Ưu nói như vậy, liền vội vàng cười nói: "Vậy trong này để Liên Kiều và Tống mụ chiếu cố một lát, thực ra nô tỳ cũng không có lời gì để nói, chỉ là Ngọc Trúc vẫn luôn ở bên cạnh nô tỳ, lần sau gặp mặt cũng không biết là ngày nào đâu" Vừa nói, dĩ nhiên vành mắt đều đỏ. Lời nói của Bình Nhi khiến Chu thị có chút thương cảm rốt cuộc hiện tại bà và hai cô con gái cũng là như thế, muốn gặp mặt cũng không dễ dàng gì.

Tống mụ thấy thế nhanh chóng đẩy Bình Nhi một cái nói: "Muốn đi nói chuyện liền mau đi đi, đừng ở chỗ này khiến nãi nãi và nhị tỷ đau lòng!"

"Là lỗi của nô tỳ!" Sau đó, Bình Nhi nhanh chóng lôi kéo Ngọc Trúc đi ra ngoài nói chuyện.

Bình Nhi và Ngọc Trúc đi rồi, trong hậu đường chỉ còn lại Chu thị, Vô Ưu và hai người Tống mụ Liên Kiều, Chu thị nhìn lướt qua Liên Kiều và Tống mụ, cười nói: "Tống mụ và Liên Kiều đều là tâm phúc của hai mẹ con ta, nói thế nào ta cũng không thể mang theo hai người bọn họ cùng lúc, nhị tỷ hai ngày này con sống ở Thẩm gia như thế nào? Thẩm lão phu nhân và cô gia đối xử với con có tốt hay không?" Đây là câu mà ngay từ khi Vô Ưu vừa tới cửa Chu thị đã muốn hỏi, chỉ là trước mặt mọi người vẫn luôn không có cơ hội mà thôi!

"Đều tốt!" Vô Ưu gạt đầu nói.

"Đều tốt là như thế nào? Con nói cho mẹ tỉ mỉ một chút là tốt như thế nào?" Chu thị không yên lòng nói.

"Cái này..." Lời nói của Chu thị khiến Vô Ưu cảm thấy không thể nói nên lời.

Liên Kiều ở một bên giành nói: "Nãi nãi vẫn là để cho nô tỳ nói đi! Thấm lão phu nhân và nhị tiểu thư mới chỉ gặp nhau hai lần mà thôi, có tốt hay không vẫn chưa nhìn ra. Nhưng mà cô gia đối xử với nhị tiểu thư mới chính là tốt đó!"

Nghe nói như thế, Chu thị ngay lập tức liền hứng thú, Tổng mục ở bên cạnh cũng lắng nghe, còn Vô Ưu lại ở một bên uống trà. Nghĩ thầm: Để cho Liên Kiều nói đến khi Liên Kiều nói xong rồi, chắc Chu thị cũng có thể yên tâm đi?

"Nói một chút là tốt như thế nào?" Chu thị vội vàng hỏi.

Liên Kiều liền vội vàng nói: "Nói ví dụ như cô gia làm gì đều sẽ trung cầu ý kiến của tiểu thư, hôm đó đi thỉnh an Thấm lão phu nhân còn hỏi nhị tiểu thư của chúng ta có muốn thay quần áo khác hay không đó! Còn để cho tất cả nô tài hầu hạ cô gia không phân biệt nam nữ già trẻ đều phải khấu đầu nhận chủ từ với nhị tiểu thư, đồng thời còn nói sau này các nô tài phải hầu hạ nhị tiểu thư giống như hầu hạ cô gia! Nãi nãi, cô gia biểu thị như vậy, bọn nha đầu, nô tài đối với nhị tiểu thư rất là cung kính đó!"

Nghe nói như thế Chu thị liền tục gạt đầu, cười với mục mục ở bên cạnh nói: "Người nghe một chút, người nghe một chút, nhị tỷ nhà chúng ta thực sự là đã tu luyện được phúc khí! Tìm được cô gia tốt như vậy, hơn nữa còn đối xử với nhị tỷ tốt như vậy. Ai da, đây chính là chuyện vui vẻ nhất đời ta!"

Tổng mục cười nói: "Nãi nãi về sau chuyện vui vẻ còn nhiều nữa! Đây chỉ là một trong số đó mà thôi."

Nghe nói như vậy, Chu thị càng vui vẻ, thấy Chu thị vui vẻ, Vô Ưu ở bên cạnh cũng mỉm môi mỉm cười. Có thể để người nhà an tâm cũng là an ủi lớn nhất rồi, lúc đầu nàng còn sợ cảnh ngộ ở Thấm gia không tốt sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Chu thị, dù sao một đời này của Chu thị cũng đủ buồn khổ rồi!

Sau khi cười, Chu thị lôi kéo Vô Ưu thấp giọng hỏi: "Cô gia ở trên phương diện đó có nhiệt tình với con hay không? Có phải mấy ngày nay lúc nào cũng yêu yêu bên cạnh con hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi mặt đỏ tới mang tai, nói bừa một câu: "Mẹ, người đang nói cái gì vậy?" Tuy rằng nàng là một người hiện đại, thế nhưng cứ nói vấn đề này như vậy vẫn khiến nàng rất xấu hổ, nhất là khi ở đây còn có hai hạ nhân.

"Chính là... Chính là chuyện giường chiếu của hai người đó? Con cũng đừng xem thường chuyện này, cái này cũng phải xem chồng con có thích biểu hiện của con hay không, chuyện này cũng rất quan trọng, con biết chứ? Chu thị sợ Vô Ưu không hiểu, mau chóng truyền thụ kinh nghiệm của mình cho nàng.

"Con... Ai nha, người đừng nói nữa!" Vô Ưu ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

Thấy chủ tử nói không có tác dụng, Tổng mục bên cạnh vội vàng nói tiếp cho Vô Ưu nghe: "Nhị tỷ, nãi nãi và lão nô đều là người từng trải, ngài không có kinh nghiệm chúng ta sẽ nói cho ngài biết kinh nghiệm của mình, ngài có thể giảm bớt rất nhiều đường vòng, cũng có thể phòng ngừa nhiều chuyện rắc rối xuất hiện! Thời điểm mới lập gia đình nửa năm hay một năm chính là thời cơ tốt nhất để ngài và cô gia bồi dưỡng tình cảm, lúc này cũng là thời gian ngọt ngào, ngài có quy củ gì hay thói quen như thế nào đều thể hiện ra vào lúc này, sau này cô gia sẽ từ từ quen với ngài, nếu như qua lúc tình cảm nồng nhiệt ngài muốn như thế nào cũng không được nữa! Còn có nhất định phải đề phòng bọn nha đầu có đáng đáp yêu tinh trong phòng cô gia, đừng để ý nha đầu câu hồn cô gia đi, phải biết rằng nam nhân nạp thiếp là chuyện bình thường, thế nhưng cũng phải đề phòng những tiểu thiếp nha đầu này được sủng sinh kiêu, đến lúc đó bọn họ đều sẽ đem chính thất là ngài ở trong mắt. Nhị nương của ngài còn không phải chính là như vậy sao? Còn ngài nữa phải hầu hạ mẹ chồng thật tốt, nếu như Thấm lão phu nhân có thể thích ngài, ngài sẽ có mặt mũi trước cô gia, cô gia cũng sẽ đối xử với ngài khác, còn có cũng phải giữ gìn mối quan hệ với đại ca đại tẩu của cô gia, nghe nói cô gia không chỉ là một người con có hiếu, mà quan hệ với An Định Hầu gia còn vô cùng thân thiết..."

Nghe Tổng mục vẫn liên tục nói không ngừng, Vô Ưu liền cau mày cắt đứt kiếp nạn Tổng mục nói: "Được rồi, Tổng mục, chẳng phải lúc ta chưa xuất giá người đã nói rồi sao? Bây giờ ta còn có thể đọc lâu lâu rồi, người nhanh chóng nghỉ ngơi một chút đi!"

Nghe nói như thế, Tổng mục cười nói: "Lão nô nói nhiều rồi, nhị tỷ là một người thông minh, thực ra không cần lão nô và nãi nãi nói, ngài cũng sẽ biết!"

Chu thị nói tiếp: "Tổng mục cũng là vì tốt cho con... Ờ... Ờ..." Mới vừa nói một câu, Chu thị buồn nôn liền đứng lên, tay che miệng nôn khan.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Ước ao đồ kị

"Nãi nãi!"

"Mẹ, người sao vậy?" Vô Ưu thấy thế nhanh chóng đặt chén trà trong tay xuống ân cần hỏi.

"Không có... Không có việc gì! Gần đây luôn cảm thấy trong dạ dày khó chịu." Chu thị nhíu mày nói.

"Liệu có ăn phải cái gì tổn thương đến dạ dày rồi hay không?" Vô Ưu ngắm khuôn mặt Chu thị.

"Cũng không có! Vẫn là vài thứ trước đây ăn mà thôi. Không biết tại sao mấy ngày nay vẫn luôn cảm thấy tức ngực, dạ dày cũng ê ẩm khó chịu." Chu thị trả lời.

"Đúng vậy, mấy ngày nay nãi nãi rất dễ bị mệt rồi, lúc nào cũng miễn cưỡng, nô tỳ vẫn luôn nói cho mọi một đại phu đến xem, nhưng mà nãi nãi cứ khẳng khái mình không có việc gì!" Tổng mục ở một bên nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu thắc mắc: "Tại sao nương lại chưa từng nói với ta?"

"Bởi vì nhị tỳ ngài phải xuất giá rồi, có thể nói nãi nãi đã quá bận rộn một hồi, hơn nữa không phải lão nô không nói, là sợ sẽ làm ngài lo lắng, cái này vẫn luôn là quan trọng nhất đó! Có thể ngàn vạn không có cái gì quan trọng bằng chữa bệnh, nhưng cũng không quan trọng bằng việc không để chậm trễ?" Tổng mục cau mày lo lắng nói.

"Liên Kiều, mau cầm mạch chẩn tới!" Vô Ưu nghe được cũng có chút nóng nảy, nhanh chóng phân phó Liên Kiều.

"Vâng." Liên Kiều vội vàng lấy mạch chẩn từ trong hòm thuốc ra. Vô Ưu là một đại phu, hơn nữa vẫn duy trì thói quen như cũ, chính là đi đến đâu sẽ mang hòm thuốc đến đó, hiện tại càng không phải ngoại lệ, bởi vì trong hòm thuốc có rất nhiều dụng cụ là độc nhất vô nhị ở thế giới này, không có chúng nó năng căn bản không thể hành nghề chữa bệnh!

Chu thị đặt cổ tay của mình lên trên mạch chẩn, Vô Ưu vờn ba ngón tay đề xuống mạch đập của Chu thị, chân mày hơi nhíu, tinh thần đều tập trung vào mạch đập trên ba đầu ngón tay, dần dần, trán Vô Ưu từ hơi nhíu bắt đầu từ từ tản ra, sau đó phút chốc liền hoàn toàn giãn ra, cuối cùng nụ cười đều treo trên gương mặt Vô Ưu!

Thấy Vô Ưu nở nụ cười, Tổng mục ở bên cạnh vội vàng hỏi: "Nhị tỳ, có phải nãi nãi của chúng ta không có bệnh gì hay không? Chỉ là mấy ngày trước bận bịu chuẩn bị hôn sự cho ngài nên mới mệt nhọc?"

"Cũng có nguyên nhân ở phương diện này." Vô Ưu cười nói.

Thấy Vô Ưu rút ngón tay trở về, Chu thị cũng rút cổ tay lại, Liên Kiều liền thu lại mạch chẩn, Chu thị cũng vội vàng nói: "Ta nói không có chuyện gì, Tổng mục còn chuyện bé xé ra to, ta chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được rồi!"

"Người phải nghỉ ngơi một chút, hơn nữa phải nghỉ một khoảng thời gian rất dài!" Vô Ưu nói.

"Một khoảng thời gian rất dài? Phải bao lâu vậy?" Nghe được lời nói của Vô Ưu, Chu thị hỏi có chút nóng nảy.

Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Đại khái khoảng mười tháng đi!"

"Lâu như vậy? Chẳng lẽ ta thực sự bị bệnh?" Nghe xong câu nói đó, Chu thị liền nhíu mày.

"Vâng, chính xác mà nói thì coi như là một loại bệnh!" Vô Ưu mỉm cười nói.

Nghe nói như thế, Chu thị và Tổng mục đều khản trương lên, miệng nhanh chóng đồng thanh hỏi: "Bệnh gì?"

"Có tin vui!" Vô Ưu cười rồi nói ra hai chữ.

Nghe nói như thế, chẳng những là Chu thị, Tổng mục, ngay cả Liên Kiều ở một bên đều mở to hai mắt nhìn chăm chăm Vô Ưu. Sau một lúc lâu, Chu thị lắp ba lắp bắp hỏi: "Cái...Cái gì? Con nói là bệnh gì?"

"Có tin vui! Mẹ, người mang thai rồi." Vô Ưu trực tiếp nói.

Lần này, nghe Vô Ưu nói rõ ràng, sau khi biết là mình không có nghe lầm, Chu thị ngồi liệt trên ghế, trên mặt là vui sướng không gì sánh nổi lại kinh ngạc không dám tin tưởng, lâu bầu nói: "Mang thai? Ta mang thai rồi? Điều này... Điều này sao có thể chứ?"

Lúc này, Tổng mục ở bên cạnh nhanh chóng hỏi Vô Ưu: "Nhị tỳ, ngài chắc chắn chứ? Sẽ không tính sai đúng không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Nếu như mang thai cũng có thể tính sai, vậy sau này ta cũng không cần khám bệnh cho người khác rồi!"

Nghe vậy, Tổng mục liền nói lời chúc mừng Chu thị: "Chúc mừng nãi nãi! Đây chính là đại hi sự. Thảo nào mấy ngày nay nãi nãi dễ bị mệt rồi, còn hay tức ngực, chúng ta ai cũng không nghĩ đến phương diện này, mấy ngày này, lão nô đúng là mắt mờ rồi, thì ra là có chuyện như vậy!"

Lúc này, Chu thị đã bình tĩnh lại đôi chút, trên mặt vô cùng vui sướng, nhưng lại có chút thẹn thùng nói: "Ta đã từng này tuổi rồi còn mang thai, có làm

cho bọn hạ nhân chê cười hay không đây?"

"Cái này có gì đáng cười, mẹ, người đang tuổi trung niên, đừng nói một thai, cho dù sinh hai thai nữa cũng không phải là không thể!" Vô Ưu cười nói. Năm nay Chu thị mới đầu bốn mươi, hơn nữa bảo dưỡng cũng không tệ, thân thể cũng tốt hơn ban đầu rất nhiều, ở cổ đại số người sinh con ở tuổi này không nhiều, nhưng ở hiện đại, nữ cường nhân nữ minh tinh lại nhiều hơn rất nhiều, số người vừa mới kết hôn sinh con ở tuổi này cũng không thiếu!

"Nhị tỷ nói đúng, có cái gì đáng cười chứ? Phải ước ao được như ngài mới đúng! Ai nha, có phải lập tức đi bẩm báo lão thái thái và đại gia hay không đây? Bọn họ nhất định sẽ cười toe toét!" Tổng mục cười nói.

"Khách chắc vẫn chưa đi, người cứ chờ một chút đi!" Chu thị cười nói.

Lúc này, Liên Kiều bỗng nhiên cười nói: "Nãi nãi, nếu như nhị tiểu thư cũng có thể mau chóng mang thai mà nói, nãi nãi và nhị tiểu thư có thể sẽ sinh con cùng lúc! Lại đều là tiểu thiếu gia thì càng tốt."

"Em nói nhầm cái gì đó?" Lời nói của Liên Kiều khiến Vô Ưu đỏ mặt lên. Nghĩ thầm: Mang thai? Nàng và Thẩm Quân như vậy sợ rằng mười năm nữa cũng không thể mang thai. Lại nói cuộc sống của nàng bây giờ còn chưa có an bài tốt, chứ đừng nói tới chuyện muốn có hài tử!

"Như thế nào lại là nói vậy? Ta cảm thấy Liên Kiều nói đúng, con cũng phải nghĩ biện pháp mau chóng mang thai mới đúng!" Chu thị ở một bên nói.

"A? Cái này... Cái này nào có biện pháp tốt? Mang thai là chuyện thuận theo tự nhiên!" Vô Ưu ngượng ngùng nói.

"Con là đại phu, đương nhiên là có loại phương thuốc có thể mau chóng mang thai? Nếu như có thể mang thai lập tức, đồng thời còn có thể một lần liền sinh được nam mà nói, con liền đứng vững ở Thẩm gia rồi! Đừng như mẹ, sinh hai lần đều là bé gái, ở trước mặt hay sau lưng người khác đều không ngóc đầu lên được, cũng khiến cho bà bà và trượng phu lạnh nhạt!" Chu thị lại lấy chính bản thân mình để giáo dục thuyết phục người khác rồi.

Nhưng mà, Vô Ưu lại không cho là như vậy: "Nurong, đứng vững gót chân hay không cũng không nhất định cần nhờ sinh nhi tử, phụ nữ tự có năng lực của mình có thể đứng vững gót chân!"

Nghe nói như thế, Chu thị cũng gật đầu, nói: "Nếu có thể giống như hai chị em các con có chút bản lĩnh còn có thể, nhưng mà phụ nữ trong thiên hạ chẳng phải giống nhau sao? Còn lại cũng đều là dựa vào chồng mới có thể đứng vững gót chân?"

Lúc này, Tổng mục nói chen vào: "Nhị tỷ, bây giờ có thể nhìn ra đứa bé trong bụng nãi nãi là bé trai hay là bé gái hay không?"

"Cái này xem không quá chuẩn!" Vô Ưu chần chờ một chút nói.

Trong khoa học hiện đại, thai nhi từ ba tháng trở lên mới có thể siêu âm nhìn ra là nam hay là nữ, ở cổ đại, cũng có biện pháp xem, chính là xem mạch đập, thông thường nếu là bé gái hi mạch sẽ chậm hơn một chút, của bé trai hẳn là hi mạch sẽ nhanh hơn một chút, những điều này Vô Ưu đã đọc qua trong sách Trung y cổ, thực ra vừa rồi Vô Ưu cũng để ý, cảm giác cái thai này của Chu thị chắc là bé trai, nhưng dù sao nàng cũng không kiểm nghiệm qua, phần nắm chắc không phải là rất lớn, lại nói cũng không muốn lỡ như sau này là bé gái sẽ làm cho Chu thị thất vọng quá lớn. Ở hiện đại, nàng hết sức ghét việc giám định giới tính thai nhi, bởi vì có rất nhiều cặp vợ chồng bởi vì muốn có con trai tại thời điểm người phụ nữ mang thai ba, bốn tháng đi làm giám định giới tính, nếu như là bé trai mà nói thì để lại, nếu là bé gái liền phá thai, rất nhiều bé gái còn chưa liếc mắt nhìn thế giới này đã bị cha mẹ ruột của mình bóp chết. Cho nên Vô Ưu vẫn luôn một mực phản đối phân biệt giới tính trẻ sơ sinh, vì vậy nàng cũng không muốn nói cho Chu thị đứa bé trong bụng là nam hay nữ!

Nghe thấy Vô Ưu nói xem không đúng, Tổng mục nóng nảy siết tay nói: "Ai nha! Nếu như cái thai này của nãi nãi sinh ra là tiểu thiếu gia thì tốt rồi, như vậy cái thai trong bụng nãi nãi sẽ là con trai trưởng rồi, cái gì Nghĩa ca đều sẽ phải đứng dịch sang một bên, sau này nhị nãi nãi cũng đừng nghĩ lại trở mình ở trong nhà này! Nhưng nếu như vẫn là tiểu thư mà nói, vậy..." Tổng mục không có nói hết lời.

Lời nói của Tổng mục cũng làm cho Chu thị nhú mày, đại khái cũng rất hi vọng cái thai này có thể sinh ra một cậu bé? Vô Ưu thấy vậy, mặc dù trong lòng có chút khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn khuyên nhủ: "Mẹ, cho dù là bé trai hay bé gái con và tỷ tỷ nhất định sẽ thích, người cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần người và đứa bé trong bụng bình an là tốt rồi! Những thứ khác cũng không cần nghĩ tới, mọi chuyện con và tỷ tỷ sẽ giúp người giải quyết!"

"Ủm" Nghe được lời nói của Vô Ưu, Chu thị cũng coi như là an tâm vỗ tay Vô Ưu, nói: "Mẹ đến cái tuổi này rồi, tất cả khổ cực đều đã trải qua, nói thật tâm tư muốn sinh con cũng không gấp như vậy, nhưng con và tỷ tỷ con bây giờ cũng không ở bên cạnh mẹ, mặc kệ là nam hay nữ đều có thể ở bên cạnh mẹ, nếu không trong lòng thật sự là muộn phiền đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười nói: "Mẹ có thể nghĩ như vậy thật là tốt nhất!"

Nghe thấy lời nói của hai mẹ con, Tổng mục ở một bên cũng vui vẻ cười, đại khái ở trong lòng của nàng cũng không quá để ý chuyện là nam hay nữ! Liên Kiều ở bên cạnh lại nói thêm một câu: "Nhị tiểu thư, cho dù là tiểu thư hay thiếu gia chúng ta đều thích, nếu để nhị nãi nãi biết nãi nãi của chúng ta lại có thai rồi, nói không chừng còn vô cùng khâm trương đâu đấy! Nếu như nãi nãi của chúng ta thực sự sinh tiểu thiếu gia, giá trị của nhị nãi nãi và Nghĩa ca liền xuống dốc không phanh rồi!"

"Vậy là sắp có người không ngủ yên giấc!" Tổng mục cười nói.

Tuy nhiên người nói vô tâm, người nghe hữu ý, nghe xong lời nói của Liên Kiều, Vô Ưu nhú mày lại, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu! Thấy đáng về cúi đầu suy tư của Vô Ưu, Tổng mục khâm trương hỏi: "Nhị tỷ, ngài đang suy nghĩ gì vậy? Có phải nãi nãi có gì không ổn hay không?" Thực ra thì Tổng mục cũng

không khác gì mẹ ruột của Chu thị, mấy chục năm qua đều hầu hạ bên cạnh nàng, cho nên Tổng mục lo lắng nhất chính là chuyện của nàng!

Thấy đôi mắt lo lắng của Tổng mục, Vô Ưu nhanh chóng trả lời: "Thân thể của mẹ không có chuyện gì, Tổng mục hãy yên tâm! Chẳng qua là ta có một việc tương đối lo lắng."

"Chuyện gì vậy?" Tổng mục hỏi.

Sau đó, ánh mắt Vô Ưu có chút ngưng trọng nói: "Mẹ mới mang thai hai tháng, thai vẫn chưa ổn định. Hơn nữa nếu nhĩ đi nương bọn họ biết mẹ mang thai, với cách làm người còn có cách đối nhân xử thế của bọn họ mà nói đảm bảo nếu không được sẽ làm ra sự tình bất lợi đối với thai nhi trong bụng mẹ, cho nên chúng ta không thể không phòng!"

"Vậy ý của ngài là?" Nghe lời nói của Vô Ưu, Tổng mục ngẫm lại thấy nàng nói rất đúng.

Vô Ưu liếc Liên Kiều ở bên cạnh, cũng may bốn phía không có người khác, sau đó nhảy mắt cho Liên Kiều, Liên Kiều hiểu ý liền đi tới cửa, đi ra ngoài nhìn một chút, cũng không có bất kỳ người nào lui tới! Sau đó, Vô Ưu nói: "Chi bằng chuyện mẹ mang thai trước hết đừng để lộ ra, đến lúc mẹ mang thai ba tháng thai đã ổn định rồi lại nói cho người nhà, đến lúc đó phòng chừng người khác muốn đùa giỡn dùng thủ đoạn gì cũng không quá dễ dàng!"

"Chú ý này hay, nãi nãi người xem thế nào?" Tổng mục hỏi Chu thị.

Chu thị gật đầu nói: "Ta thấy cũng tốt, không bằng cứ làm như vậy đi!"

"Vậy mẹ người có thể ngàn vạn lần đừng nói lộ ra miệng trước mặt cha hay không?" Vô Ưu dặn dò.

"Cái này là đương nhiên!" Chu thị gật đầu.

"Được rồi, khoảng thời gian hơn một tháng này ngài nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, chớ mệt mỏi, tốt nhất là đừng xuất môn đi lại, dù sao tuổi của người không nhỏ, chớ có chuyện rắc rối gì! Được rồi bên cạnh người chỉ có hai người Tổng mục và Bình nhi, Tổng mục và Bình nhi còn phải giúp ngài quản chuyện trong nhà, không bằng con để Liên Kiều ở lại chăm sóc người, như vậy con mới yên tâm!"

"Cái này không cần! Bên cạnh mẹ có Tổng mục và Bình nhi là đủ rồi, với lại lần trước Tổng mục cũng mua người hầu hạ mẹ, hai nha hoàn đó cũng rất ngoan ngoãn lanh lợi, có thể giúp Tổng mục làm không ít chuyện, chỗ của mẹ con hãy yên tâm, chỉ cần chính con ở bên đó ổn thoả là tốt rồi!" Chu thị kiên trì nói.

"Đúng vậy, nhĩ tử, ngài cứ yên tâm đi, nãi nãi ở nơi này còn có ta và Bình nhi!" Tổng mục ở một bên vỗ ngực nói.

Thấy các nàng kiên trì, Vô Ưu đành phải gật đầu nói: "Vậy được rồi! Chẳng qua nếu như có bất kỳ chuyện gì phải ngay lập tức phái người đi Thâm gia tìm ta, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp trở về chân mạch chome, nói chung, mọi chuyện không thể có sơ sẩy!" Vô Ưu không yên lòng dặn dò, sau đó Chu thị lại nói rất nhiều lời thân mật không đề cập tới...

Bên này, trong phòng Nghĩa ca là một cảnh lộn xộn.

Nghĩa ca nằm ở trên giường, thỉnh thoảng nôn thốc nôn tháo, thỉnh thoảng ôm đầu hô to đau đầu, Lý thị ngồi hầu hạ bên giường, lúc thì bóp đầu cho hắn, lúc thì đắp lưng cho hắn, vài nha đầu đi đi vào vào vì không chịu nổi thứ Nghĩa ca mang đến, Dung tỷ đứng ở một bên lấy khăn tay lau che miệng, mùi khó ngửi làm cho cả gian phòng đều thối hoắc cùng với mùi rượu, thật là khiến người ta buồn nôn chết!

"Mẹ, mẹ, đau đầu quá! Trái tim cũng cháy đến hoảng sợ..." Nghĩa ca kêu lung tung, cả khuôn mặt đỏ bừng, tay khó chịu nắm lấy chăn.

Lý thị ở một bên đau lòng đến rơi nước mắt, chỉ có thể tận tình khuyên: "Con nhịn thêm một chút, chờ tác dụng của rượu này đi qua thì tốt rồi! Hồng Hạnh, Lục Liễu, hai người tiểu đề từ các người có đi thúc giục nhà bếp hay không? Tại sao vẫn chưa đưa canh giải rượu tới?"

Lục Liễu nghe thấy chủ tử chửi mắng, nhanh chóng trả lời: "Nhị nãi nãi, canh giải rượu đang nấu, lập tức sẽ xong ngay!"

Lý thị mặt nghiêm nghị nói: "Mau thúc giục!" Sau đó, lại quay đầu cười dỗ dành con trai: "Chờ một chút nữa, uống canh giải rượu xong sẽ tốt rồi!"

Dung tỷ đứng ở một bên chứng kiến tình cảnh này, không khỏi bĩu môi nói: "Người cũng thật là, so tình thần và thể lực với tỷ phu làm cái gì, ý vào từ lượng của chính mình tốt, muốn chuốc say người ta, thật không nghĩ tới trên thế giới này nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, từ lượng của người ta hơn người không phải chỉ một chút, kết quả thế nào? Tỷ phu vẫn yên lành ngồi ở phòng khách nói chuyện cùng cha, nhưng người lại tốt rồi nằm ở chỗ này như say chết!"

Nghĩa ca tuy là say, thế nhưng nghĩ ngơi một lúc lâu đầu óc coi như là tỉnh táo lại, nghe được em gái nói mình như vậy, hắn không khỏi khí thế bại hoại nói: "Rốt cuộc ta có phải là ca ca ruột thịt của người hay không hả? Thấy ta khó chịu như vậy người liền vui sướng đứng không? Còn luôn miệng kêu tỷ phu, người rất thân với Vô Ưu đó sao?"

Bị Nghĩa ca trực tiếp khiển trách một trận, Dung tỷ rất là không phục nói: "Không phải lúc buổi trưa người cũng luôn miệng kêu một tiếng tỷ phu sao? Người còn nói ta?"

"Người..." Nghĩa ca bị nói xong á khẩu không trả lời được, khuôn mặt đều ghen đến đỏ bừng.

Lúc này, Lý thị ở một bên nói: "Dung tỷ, con cũng thật là, sao lại giúp người ngoài như vậy? Nghĩa ca mới là ca ca ruột của con, hai người các con đều là từ trong bụng ta mà ra!"

"Con...Con chẳng phải gọi một câu tỷ phu thôi sao? Mẹ! Lúc đó chẳng phải ngài để cho chúng con gọi sao?" Dung tỷ rất là không phục nói.

Lý thị lại nói rất có lí: "Lúc đó là mẹ đang khách sáo, ai, bây giờ không giống trước kia, phu quân của Vô Ưu đó Thẩm Quân người ta chính là Uy Vũ đại tướng quân, là người ở bên cạnh đương kim hoàng thượng cũng có thể chen mồm vào được, sau này chúng ta còn có việc phải cầu người ta, hiện tại cũng chỉ có thể giả ý nịnh hót một chút! Nghĩa ca con cũng thật là, Hôm nay con chuốc rượu người ta làm cái gì? Nếu như đắc tội người ta đây chẳng phải là uổng phí khổ tâm của mẹ con rồi sao?"

Nghĩa ca cũng là nói: "Mẹ, ngài đừng ngây thơ như vậy! Người trong đại phòng hận chúng ta tận xương, ngài cho rằng bọn họ sẽ giúp chúng ta sao? Không bỏ đá xuống giếng đã là tốt rồi! Hôm nay con chỉ muốn chuốc rượu Thẩm Quân đó mà thôi, không nghĩ tới tửu lượng không bằng người ta!"

Nghe nói như thế, Lý thị lại nhũn mảy, nói: "Bọn họ không giúp con, đến lúc đó cha con cũng sẽ nhìn không nổi, dù sao cha con có thể cũng chỉ có một đứa con trai là con mà thôi!"

"Mẹ, con thấy tỷ... Thẩm Quân đó dường như cũng không phải là người khó dây dưa, e rằng hắn có thể giúp chúng ta một chút đó?" Dung tỷ suy nghĩ chút nữa nói ra hai chữ tỷ phu, cuống quýt sửa lại.

"Ai biết được, nhưng mà hôm nay Vô Ưu đó thực sự là nở mày nở mặt, mẹ thấy Thẩm Quân đó đối với cô ta là nói gì nghe nấy, con không thấy được sao? Ngay cả ly rượu đều không để cô ta uống, tất cả đều bị hắn chặn lại. Hơn nữa hôm nay vừa đến liên làm lễ nửa quỳ với lão thái thái và cha con, còn ở trước mặt cả nhà chúng ta một chút cái giá của đại tướng quân cũng không có, ngay cả lễ lại mặt hôm nay ai ai cũng có phần, hơn nữa đều là đồ không mua được trên thị trường, có thể thấy Vô Ưu đó rất được Thẩm Quân sủng ái, chắc thời gian sau này của chúng ta càng khó chịu hơn rồi. Con mà bệnh đó chẳng những có nữ nhi trong cung làm chỗ dựa cho nàng, hiện tại lại có một nữ nhi làm đại tướng quân phu nhân cho nàng giữ thể diện, ai, thực sự là khiến ta đi xuống như đã chết! Dung tỷ, sau này mẹ khả năng liên trởng cậy vào con cũng có thể gả vào nhà tốt, cũng kiếm về một chút mặt mũi trở về cho mẹ, đến lúc đó cũng giúp anh trai con một chút, chúng ta cũng nở mày nở mặt!" Sau khi nói đến đây, đôi mắt Lý thị tràn đầy đồ kị và bất mãn.

Dung tỷ sau đó nói: "Mẹ, ngài yên tâm, con gái tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!"

Thế nhưng, Nghĩa ca ở một bên xì mũi coi thường nói: "Hừ, chi bằng nàng? Nàng ngay cả mặt của một quý công tử cũng không thấy, làm sao gả vào nhà tốt? Ta vẫn chờ thôm lây nàng? Coi như hết, hãy để cho nàng chờ người anh trai này hứa cho nàng nhà tốt mà thôi!"

Nghe nói như thế, Dung tỷ không hài lòng, kêu lên: "Người không dậy nổi như vậy làm cái gì? Làm sao người biết ta không thể gả vào nhà tốt? Ta còn để cho người hứa ta cho người ta? Người xem một chút người bây giờ? Cả ngày làm chuyện xấu, người thì cứ nhân còn không biết đến năm nào mới thi được đầu!"

Sau đó, hai anh em liền âm ỉ rùm beng, Lý thị ở một bên không thể làm gì khác hơn là khuyên: "Các con làm cái gì vậy? Mẹ còn chưa có chết đâu! Hiện tại liền rùm beng ầm ỉ? Phải biết rằng các con mới là người thân, sau này đều là cánh tay của nhau, người một nhà cũng khinh thường nhau như vậy, còn muốn người khác để mắt các con sao?"

"Hừ!"

"Hừ!" Sau đó, Nghĩa ca và Dung tỷ đều tức giận quay lưng đi, không ai để ý ai!

Thấy thế, Lý thị đẩy Dung tỷ một cái nói: "Được rồi, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, mẹ ở đây trông ca ca con là được!"

"Vâng" hừ lạnh một tiếng, Dung tỷ liền rời đi.

Dung tỷ đi rồi, Nghĩa ca oán trách Lý thị: "Ngài xem nàng đi, đều là bị ngài chiều thành quen!"

"Mẹ đâu chỉ nuông chiều nàng? Lẽ nào không nuông chiều con sao? Đều làm hư cả hai con rồi! Ai, cái mạng này của ta làm sao khổ như vậy chứ?" Lý thị than thở nói.

Lúc này, Hồng Hạnh bưng một cái khay lên, trong khay có một chén canh vẫn còn bốc hơi nóng. Đi tới trước giường, nói: "Nhị nãi nãi, canh giải rượu tới rồi!"

Mắng chửi qua đi, Lý thị vẫn không nỡ con trai không gì sánh được như cũ, vội vàng bưng canh giải rượu từ trong khay đến, cười nói: "Được rồi, mau uống canh giải rượu đi!"

"Không muốn uống đâu!" Nghĩa ca la hét.

"Con ngoan! Mau mau uống, nếu không con biết rồi đó sẽ khó chịu!" Lý thị vừa dỗ vừa khuyên, đến khi Nghĩa ca uống canh giải rượu mới thôi.

Dung tỷ về đến trong phòng, rầu rĩ ngồi bên giường tức giận. Lời nói của Nghĩa ca lúc này nàng cũng không quá để ý, giống như Lý thị nói rồi cuộc hai người là anh em cùng một mẹ, nàng cũng không để trong lòng. Chỉ là làm cho trong lòng nàng để ý nhất chính là sự nở mày nở mặt trong lần trở về này của Vô Ưu, hôm nay Vô Ưu trở về mặc một thân hồng nhạt mang giày vải bồi để châu quang, chất liệu và chế tác đều không phải là bộ đáng ở thời điểm trước đây ở nhà, hơn nữa búi tóc trên đầu chải cẩn thận tỉ mỉ, đeo một bộ trâm cài tóc bằng vàng nam bảo thạch đỏ rực, vì là cô dâu mới, bên tóc mai còn đeo một đoá hoa xếp đỏ sậm khảm nam trân châu, người cũng đẹp hơn rất nhiều, nhất là vị phu quân Thẩm Quân bên người, chẳng những địa vị hiển

hách, tướng mạo anh tuấn, lại còn quan tâm chăm sóc Vô Ưu, tuy là không hay nói cười, trên mặt lạnh lùng, nhưng đối với Vô Ưu lại mềm giọng ôn hòa, ngay cả người ngựa lúc hôm nay quay về cũng rất là khiến người ta hâm mộ và ghen ghét, vài con ngựa cao to dưới sự hướng dẫn của Thảm Quân mở đường, phía sau bốn chiếc xe ngựa thật to, rất nhiều bà tử nhà đầu theo sau, ngay cả lễ gặp mặt cũng có thể diện như vậy. Ngẫm lại đời này mình phòng chừng cũng rất khó vượt qua nàng, trước đây thật ra nàng rất tự phụ về dung mạo của mình, ngẫm lại dung mạo của mình điểm lệ, thì cảm thụ họa vũ mọi thứ đều có thể, thế nào cuối cùng cũng phải gả tốt hơn Vô Ưu, tuy rằng nàng là đích nữ, nàng chỉ là một thứ nữ, nhưng bây giờ cũng là tâm ý khó bằng nhau rồi, dường như bị nàng đè nặng khắp nơi, quả thực đè nặng đến mức nàng không thở nổi!

mạch chăm cái gối để đặt cổ tay lên khi chân mạch.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ý đồ Không an phận

Ngồi trong phòng một khoảng thời gian lâu như vậy, dần dần đè ép mọi tức giận lại, ngẩng đầu ngắm sắc trời bên ngoài, sắc trời bên ngoài dần dần tối, ngẫm lại chắc lúc này Vô Ưu bọn họ cũng sắp đi rồi, vốn dĩ Dung tỷ không muốn đi tiễn, nhưng trong lòng vẫn luôn thoáng hiện bóng dáng khối ngộ phong độ của Thảm Quân, cuối cùng vẫn đứng dậy đi ra khỏi căn phòng...

Lúc sắc trời đã tối, mặc dù vợ chồng Tiết Kim Văn vẫn không nỡ tạm biệt con gái và con rể thế nhưng dù sao thời gian không còn sớm, xe ngựa từ Tây thành tới Đông thành phải mất hơn nửa canh giờ, vì vậy Thảm Quân và Vô Ưu đứng dậy cáo từ, bọn họ mới không giữ lại!

Tiết Kim Văn và Thảm Quân trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Thảm Quân người này tuy là không nói nhiều, thế nhưng trước mặt cha vợ câu nào cũng cẩn trọng khiêm tốn, không hề có một chút nào là đáng về kiêu ngạo của đại tướng quân, hai người nói từ chuyện nhà đến chuyện trên triều đình, lại từ chuyện trên triều đình nói đến chuyện đóng lại biên quan, bất tri bất giác liền nói chuyện hơn một canh giờ, Tiết Kim Văn thật sự là thích từ ngoài mặt đến trong lòng!

Sắc trời dần tối, bên ngoài cửa chính Tiết gia những con ngựa lớn và xe ngựa cùng với bà tử nhà đầu bọn sai vặt xếp thành một đội ngũ thật dài, vợ chồng Tiết Kim Văn lưu luyến tiễn Vô Ưu và Thảm Quân ra khỏi nhà.

"Vô Ưu, lời của vi nương và Tổng mục nói với con nhất định phải ghi nhớ ở trong lòng, ở nhà chồng tuyệt đối không thể tùy hứng, phụng dưỡng mẹ chồng và chồng thật tốt, biết không?" Chu thị cầm lấy tay Vô Ưu tha thiết dặn dò.

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Tiết Kim Văn và Thảm Quân ngồi ở phía trước, cùng với Lý thị và Dung tỷ bọn họ đi ở phía sau cùng, nàng quay đầu: "Mẹ cũng đừng quên lời nói của Vô Ưu mới tốt!" Vừa ra đến trước cửa, Vô Ưu dặn dò thật nhiều những việc Chu thị cần phải chú ý, ở chỗ này không thể lại nói rồi.

"Mẹ đã nhớ kỹ!" Chu thị gật đầu nói.

Rất nhanh, Thảm Quân và Vô Ưu đã bước ra khỏi cửa chính Tiết gia, đứng ở trên bậc thang, Thảm Quân xoay người chấp tay về phía vợ chồng Tiết Kim Văn nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu xin dừng bước, tiểu tể cáo từ!"

"Các con đi một đường này thông thả!" Tiết Kim Văn nhanh chóng nói.

Gật đầu một cái, Thảm Quân xoay người đi tới bên người Vô Ưu, đưa ra một bàn tay lớn về phía nàng, tỏ ý muốn đỡ nàng đi xuống bậc thang. Thấy bàn tay dài rộng đó, Vô Ưu hé miệng cười, sau đó rất tự nhiên đặt tay mình vào trong tay của hắn, hai người cùng đi xuống bậc thang!

Thấy con gái và con rể ân ái như vậy, vợ chồng Tiết Kim Văn đương nhiên là vui vẻ cười toe toét, nhưng gương mặt Lý thị và Dung tỷ phía sau lại dò dẫm, nhất là Dung tỷ mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Thảm Quân không buông, thấy Thảm Quân quan tâm Vô Ưu như vậy, trong lòng đã sớm không thoải mái, phảng phất giống như một cây kim đâm tim của mình đâm khó chịu như vậy!

Hai người mới vừa đi xuống bậc thang, liền nổi lên một cơn gió, gió ngày xuân lúc hoàng hôn vẫn có chút lạnh, chắc là bởi vì buổi trưa Thảm Quân uống quá nhiều rượu? Đầu đột nhiên có chút đau, tay không tự chủ được liền đỡ đầu một cái. Nói thật, buổi trưa uống với Nghĩ ca nhiều như vậy, nguyên một buổi chiều cũng không nghỉ ngơi, vẫn luôn trò chuyện cùng Tiết Kim Văn, hơn nữa hắn còn có một khuyết điểm, đó chính là mặc dù tửu lượng cực kỳ tốt, nhưng mà lại có tác dụng đắng sau, sau khi uống hai canh giờ mới cảm thấy khó chịu!

Thấy Thảm Quân đỡ đầu, Vô Ưu khẩn trương hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

"A, không có việc gì, đầu đau một chút mà thôi!" Thảm Quân hơi hột nói.

Lúc này, đại khái vợ chồng Tiết Kim Văn cũng nhìn thấy khác thường, hai người mau chóng cùng nhau bước xuống bậc thang, đi hai bước đến trước mặt Thảm Quân, ân cần hỏi: "Hiện tể đây làm sao vậy?"

"Không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu!" Vô Ưu vội vàng nói, đang lúc nói chuyện, hai tay lơ đãng đỡ cánh tay Thảm Quân.

Lúc này, Thẩm Ngôn đã tới trước mặt, bấm báo Vô Ưu: "Nhị nãi nãi, nhị gia là sau khi say rượu một hai canh giờ mới có triệu chứng, có lẽ là uống có chút nhiều rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhướng mày, Tiết Kim Văn nhìn con ngựa cao to trước mặt một chút, vội vàng nói: "Vậy cũng không nên cưỡi ngựa đi, vẫn là ngồi chung xe với Vô Ưu an toàn hơn!"

"Không sao!" Thẩm Quân phát tay một cái nói.

Bây giờ Chu thị thể nhưng là vô cùng thương yêu người con rể này, nhanh chóng khoát tay nói: "Không được! Không được! Bây giờ gió vẫn còn mạnh một chút, ngộ nhờ gió thổi rồi sao có thể đi? Mau lên xe ngựa, trên đường cũng có Vô Ưu có thể chăm sóc con, như vậy chúng ta mới yên tâm chút!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn xe ngựa phía trước một chút, mặc dù cùng hán ngồi chung một chiếc xe ngựa có chút không được tự nhiên, thể nhưng lúc này dù sao vẫn là khó mà nói khác được, hơn nữa hán như bây giờ cũng là vì mình, trong lòng của nàng cũng có chút khó chịu không rõ. Sau đó, theo lời của Chu thị, bọn nha đầu mau chóng bày xong đệm giường bên trong xe ngựa, để Thẩm Quân nằm nghỉ ngơi. Chỉ chốc lát sau, Thẩm Ngôn liền đỡ Thẩm Quân lên xe ngựa, Vô Ưu xoay người nhìn thoáng qua cha mẹ, bọn họ lập tức vẫy tay để cho nàng mau lên xe, nàng cúi chào, nói: "Cha mẹ chú ý giữ gìn sức khỏe, con gái quay về đây!" Sau đó, Vô Ưu liền xoay người Liên Kiều đỡ nàng lên xe ngựa!

Theo sau, dưới lệnh của Thẩm Ngôn, đoàn xe liền chậm rãi bắt đầu chạy, vén màn cửa lên, thấy cha mẹ và mọi người cùng với ngôi nhà trước đây trong lúc ở trên xe ngựa liền tiếp lui về phía sau, tâm tình Vô Ưu chợt có cảm giác không nói nên lời!

Sau một lúc lâu, đến khi không nhìn thấy Tiết Kim Văn và Chu thị, Vô Ưu mới rút tay trở về, rèm cửa sổ cũng theo đó rơi xuống.

Trong xe ngựa ánh sáng âm đạm, Vô Ưu quay đầu nhìn, chỉ thấy Thẩm Quân đang nửa nằm, đầu dựa vào một cái gối mềm mại, nhắm hai mắt, giữa hai lông mày có một chút nếp uốn, chắc là say rượu một rồi! Quay đầu thoáng nhìn, thấy bên cạnh có một cái đệm giường nhỏ, Vô Ưu nhanh chóng lấy tới, tự tay nhẹ nhàng đắp lên trên người Thẩm Quân, rất sợ sẽ đánh thức hán. Cũng may, hán khẽ động nhưng lại không tỉnh!

Nhìn hán vẫn nhắm mắt lại, hơn nữa bởi vì hán uống rượu, hô hấp cũng nặng chút, chắc là thực sự đang ngủ, cho nên Vô Ưu mới có can đảm nhìn thẳng hán, mặc dù trong xe ngựa ánh sáng hơi mờ, thể nhưng khoảng cách gần như vậy cũng có thể thấy dung mạo của hán một cách chân thực. Bình thường nàng nào dám cẩn thận tỉ mỉ nhìn hán đâu, ánh mắt của hán sâu như vậy, có đôi khi còn mang theo sắc bén, hơn nữa trên mặt một chút nụ cười cũng không có, hán như vậy so với Tần Hiến ôn nhuận như ngọc mà nói liền có vẻ quá thần bí quá lãnh khốc (lạnh lùng tàn khốc), nàng cũng không nghĩ đến hán có lúc đang suy nghĩ gì, càng không nghĩ đến câu nói tiếp theo của hán là gì, cũng không nghĩ ra động tác kế tiếp của hán là cái gì? Không nói đáng đáp của hán thực sự là rất đẹp mắt, vẻ đẹp này của hán không nho nhã quan ngọc như Tần Hiến, màu da có chút màu mật ong, chắc là do tông quân đánh trận cả ngày ở bên ngoài dầm mưa dãi nắng đi! Ngũ quan sâu, khóe miệng kiên nghị, là loại soái ca kiên cường, không nói cái này thật đúng là loại hình nàng thích. Ài, đúng là có nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ gặp cho Thẩm Quân, xem ra thật đúng là nhân duyên trời định, đương nhiên nhân duyên này bây giờ cũng không phải thật!

Trong lúc rảnh rỗi, Vô Ưu nâng má nhìn người đang nhắm mắt miên man suy nghĩ, sau đó không lâu, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng nói mờ: "Àn..."

Nghe được âm thanh này, Vô Ưu cau mày nhìn Thẩm Quân, nghĩ thầm: Chẳng lẽ hán còn nói mơ hay sao? Sau đó, thấy vàng trán của hán đều nhú lại, còn có một chút tiếng rên rỉ nhỏ. Nhìn đến đây, Vô Ưu không khỏi khần trương, nàng là một bác sĩ, đương nhiên biết ở hiện đại rất nhiều người vì uống rượu say quá mức mà dẫn đến nhồi máu cơ tim hoặc là xuất huyết não các loại bệnh mà đột nhiên tử vong, nhưng buổi trưa nàng cũng nhìn thấy Thẩm Quân uống rượu trên bàn cơm như thế nào, uống một bát to to như vậy, lúc đó mặc dù không có việc gì, nhưng bây giờ cũng không biết chính xác là gặp phải tình huống gì! Sau một khắc, Vô Ưu liền tiến lên đỡ cánh tay Thẩm Quân một cái, nhẹ giọng hỏi: "Người làm sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào hay không?"

"Đầu... Đầu có chút đau..." Thẩm Quân mơ mơ màng màng nói một câu.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cau mày lại, sau đó liền đưa hai tay ra xoa bóp vài cái ở trên đầu Thẩm Quân, chắc là có tác dụng rồi! Trán Thẩm Quân dần giãn ra, đồng thời còn thở phào nhẹ nhõm thật dài! Thấy thế, Vô Ưu liền tiếp tục ấn đầu, trán, huyệt thái dương cho hán, mỗi nơi đều xoa bóp vài cái, Thẩm Quân liền đổi một tư thế, đáng vẻ dường như là rất thoải mái! Thấy như vậy, Vô Ưu giống như rất có cảm giác thành công, liền tiếp tục ấn xuống đầu hán, mặc dù hán không mở mắt qua, thể nhưng chắc là dễ chịu, liền đặt đầu lên trên gối mềm, ngay cả thân thể dường như cũng nhích lại gần bên phía nàng. Thấy tình cảnh này, Vô Ưu hé miệng mỉm cười, sau đó tiếp tục dùng tay xoa bóp đầu hán. Nàng là một đại phu, xoa bóp thân thể cũng biết một hai hơn nữa trong sách thuốc cổ đại viết qua rất nhiều liệu pháp xoa bóp, chỉ có điều bởi vì không có cơ hội, cho nên Vô Ưu vẫn luôn không dùng qua, chỉ là có lúc bản thân không thoải mái liền xoa bóp cho chính mình, hiệu quả vẫn rất không tồi!

Nàng cúi đầu nhìn mặt của hán, mặt nàng và mặt hán cách nhau không đến một thước, nàng có thể cảm giác được hô hấp trong lỗ mũi của hán phun ở trên mặt của nàng, hơi thở kia tràn đầy nam tính, làm cho mặt của nàng đều ngứa một chút! Ngón tay tròn mềm đụng chạm ở mặt của hán và trên huyệt thái dương. Vô Ưu cảm thấy da thịt của hán cứng rắn hơn so với nữ nhân rất nhiều, hơn nữa rất có tính đàn hồi, mặt của nàng cũng đỏ lên không rõ! Trái tim dường như nhảy nhanh hơn bình thường một chút. Nàng không khỏi thầm nghĩ ở trong lòng: "Tiết Vô Ưu, người thật là không có tiền đồ, chưa từng thấy nam nhân sao? Làm sao lại tai đồ tìm đập như vậy? Người bây giờ chính là một đại phu, là vì giảm bớt đau đớn cho bệnh nhân mà thôi! Hơn nữa hán đối xử với nàng cũng không tệ lắm, nàng cũng có thể hỏi báo một chút, như vậy sau này nàng mới có cuộc sống tốt. Còn mặt đỏ tìm đập như mới vừa nãy nha, chắc là do quá lâu không ở cùng một người nam nhân như vậy rồi? Đúng, chính là nguyên nhân này, từ lúc đến cổ đại đến bây giờ đã mười tám năm rồi, nơi này tuân theo lễ giáo phong kiến, đâu có một xấp dây soái ca giống như hiện đại, trên đường phố đụng phải trai đẹp đều có thể ném mị nhãn, nói không chừng còn có thể làm cái ám muội, có lẽ là sinh hoạt cá nhân nơi này thật sự là quá thiếu thốn đi?

Bất tri bất giác, sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối xuống, trong xe ngựa cũng là một mảnh tăm tối, cũng may ánh trăng bà đi ra treo ở trên ngọn cây thật

sớm, mặc dù trời tối, thế nhưng nhờ vào ánh trăng màu bạc vẫn có thể thấy đường nét sự vật rõ ràng. Ở trong xe ngựa cũng giống như vậy, Vô Ưu vẫn ấn xuống đầu Thẩm Quân, ánh trăng bắn tới xuyên thấu qua cửa sổ xe, chỉ có thể nhìn được hình dáng bọn họ gần kề lẫn nhau.

Khi xe ngựa chậm rãi dừng sát ở cửa lớn Thẩm gia, bên trong sớm đã thấp hết mọi ngọn đèn đầu. Nghe được nhị gia đã trở về, các gia nô đều chạy tới cửa chính đón tiếp.

Chỉ thấy Thẩm Ngôn vén rèm cửa xe ngựa lên từ bên ngoài, một nha đầu cầm đèn cũng đi tới trước xe ngựa, Thẩm Ngôn nhìn về phía trong tìm kiếm, chỉ thấy Vô Ưu đi ra trước, Thẩm Ngôn nhanh chóng lui ra phía sau, lúc này Liên Kiều đã sớm tiến lên đỡ Vô Ưu xuống xe ngựa, sau khi đã đứng trên mặt đất, Vô Ưu liền nói với Thẩm Ngôn: "Nhị gia uống nhiều rượu một chút, mới vừa ngủ trong xe ngựa, người nhanh gọi người đến dìu nhị gia vào phủ đi!"

"Vâng." Nghe nói như thế, Thẩm Ngôn nhanh chóng chui vào xe ngựa, sau đó liền đỡ Thẩm Quân xuống.

Sau khi nhìn thấy Thẩm Quân xuống xe ngựa, Vô Ưu vừa định tiến lên nói cái gì đó, không ngờ Thu Lan lại cầm một cái áo choàng bước đến khoác lên người Thẩm Quân, cũng nói: "Nhị gia nhanh chóng trở về một chút đi, nơi này gió lớn, ngài uống rượu rồi đừng đứng trước gió!"

"Không sao cả!" Thẩm Quân nói một câu đại khái đầu vẫn còn có chút mê man, sau đó Thẩm Quân được Thẩm Ngôn đỡ đồng thời Thu Lan bọn họ vây quanh ở phía sau liền đi lên bậc thang, bước vào sau cánh cửa Thẩm gia.

Thấy Thu Lan đó dường như hoàn toàn không nhìn sự tồn tại của mình, Vô Ưu thoáng nhủ chân mày. Ngược lại là Xuân Lan ở một bên vội vàng nói: "Nhị nãi nãi, nơi này gió lớn, nhanh chóng vào đi thôi!"

"Ừ." Sau đó, Vô Ưu và mấy người Liên Kiều cũng bước lên bậc thang vào Thẩm gia.

Trước mặt nha đầu cầm đèn, ở rất xa Vô Ưu thấy phía trước Thẩm Quân dưới sự nâng đỡ của Thẩm Ngôn Thu Lan bọn họ đi về phía trước. Suốt quãng đường Vô Ưu không nói gì, Xuân Lan cười theo nói: "Nhị nãi nãi, nô tỳ cho rằng ngài có thể về đến sớm một lát đó, lão phu nhân cũng phải người hai lần đến hỏi ngài và nhị gia trở về chưa!"

"Vậy người mau nói cho lão phu nhân bên kia một tiếng, nói ta và nhị gia đã trở về, nhị gia uống nhiều rượu chút, không có chuyện gì chỉ là mệt mỏi, hôm nay muộn liền không đi qua rồi, sáng sớm ngày mai lại đi thỉnh an lão nhân gia nà!" Vô Ưu phân phó Xuân Lan.

"Vâng, nô tỳ đi ngay!" Nghe vậy, Xuân Lan vội vàng đi.

Không bao lâu sau đó, Vô Ưu liền về đến trong phòng, vừa vào nhà, đã thấy Thu Lan bận bịu cời áo choàng bên ngoài cho Thẩm Quân, cũng phân phó một hai cái tiểu nha đầu nói: "Người mau để phòng bếp nấu canh giải rượu qua đây, người mau lấy một chậu nước nóng đến đây!" Hai tiểu nha đầu nhanh chóng lĩnh mệnh rồi đi.

Vô Ưu ngồi vào bàn vuông, Liên Kiều nhanh chóng rót một chén nước trà đưa qua: "Nhị tiểu thư, ngồi lâu như vậy lâu như vậy chắc đã khát nước rồi?"

"Ừ." Vô Ưu tự tay nhận lấy chén trà Liên Kiều đưa tới, cúi đầu uống hai ngụm. Sau đó liền trả chén trà trong tay cho Liên Kiều, con mắt vừa nhìn về bên cạnh, chỉ thấy Thu Lan rất nhanh chóng cời áo ngoài cho Thẩm Quân, trên người chỉ mặc quần áo trong màu trắng, sau đó Thẩm Quân liền đi tới trước giường, lúc này một tiểu nha đầu đã mang một chậu nước bốc hơi nóng đặt ở trước giường, Thu Lan liền nhanh chóng quỳ gối ở một bên, đưa hai tay ra dùng sức ôm lấy giày của Thẩm Quân, sau đó liền dùng sức giúp Thẩm Quân cởi giày ra, lại cởi một bên giày còn lại, cuối cùng là cởi hết tất trên chân Thẩm Quân, Thẩm Quân đặt chân vào chậu nước, hai tay Thu Lan rửa chân cho Thẩm Quân, về mặt hết sức chuyên chú, có thể nói là tận tâm tận lực.

Lúc này, Liên Kiều cũng nhìn thoáng qua Thu Lan tự mình hầu hạ Thẩm Quân, cũng không khỏi nhủ chân mày, sau đó cất bước liền muốn tiến lên nói cái gì đó, nhưng bị Vô Ưu lạnh lẽo bắt cô tay lại, cũng nhẹ nhàng lắc đầu với nàng, thấy thế, Liên Kiều không thể làm gì khác hơn là nhìn xuống!

Đúng lúc này, một tiểu nha đầu lúc trước bị Thu Lan sai khiến đi bưng khay tiến đến, cúi đầu bẩm báo nói: "Nhị nãi nãi, canh giải rượu của Nhị gia đã nấu xong!"

Nghe nói như thế, Thu Lan đang rửa chân cho Thẩm Quân ngừng đầu, vừa muốn nói gì, Vô Ưu lại vào lúc này nói: "Liên Kiều, em hầu hạ nhị gia uống canh giải rượu!"

"Vâng." Liên Kiều sau khi trả lời, hai tay liền bưng lên bát canh giải rượu trong khay tiểu nha đầu kia, sau đó rót canh giải rượu trong bát vào một cái chén, lại bưng chén canh giải rượu đến trước mặt Thẩm Quân, vừa muốn nói gì, không ngờ lúc này Thu Lan đã sớm đứng lên, cũng nhanh chóng rửa sạch tay, liền đi tới trước mặt Liên Kiều, muốn tiếp nhận canh giải rượu trong tay nàng, cười nói: "Liên Kiều tỷ tỷ, hãy để cho ta tới hầu hạ nhị gia uống đi!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều cau lại chân mày. Thấy Liên Kiều lưỡng lự, khuôn mặt Thu Lan lộ vẻ cười nói: "Là như vậy Liên Kiều tỷ tỷ người vừa tới, không biết một ít thói quen của Nhị gia, chờ người biết tất cả, lúc đó hầu hạ nhị gia cũng không muộn!"

Nghe vậy, Liên Kiều nói: "Thu Lan, uống canh giải rượu mà thôi, có thể có quy củ gì? Người vẫn là hầu hạ nhị gia rửa chân đi?" Dứt lời, liền vượt qua Thu Lan, đi tới ngồi tại mép giường trước mặt Thẩm Quân, nói: "Nhị gia, mời dùng canh giải rượu!"

Thẩm Quân vẫn có chút mơ mơ màng màng nghe vậy ngừng đầu liếc mắt nhìn Liên Kiều, sau đó liền tự tay nhận lấy canh giải rượu trong tay nàng, cúi đầu còn chưa kịp uống, thấy Thu Lan xoay người quỳ xuống ở trước mặt của mình lại rửa chân, Thẩm Quân nói: "Nước còn rất nóng, ta một lát nữa lại ngâm nước!"

Nghe nói như thế, Thu Lan ngửa đầu cười nói: "Nhị gia nói phải, nước nóng ngâm chân rất đỡ mệt!"

Lập tức, Thẩm Quân lại nói: "Ta tại đây ngâm thì tốt rồi, người có lấy nước rửa chân ngâm chân cho Nhị nãi nãi hay không?"

Đột nhiên nghe nói như thế, Thu Lan quay đầu nhìn thấy Nhị nãi nãi đang ngồi ở trước bàn vuông nghi tam, không khỏi khần trương quỳ trên mặt đất nói: "Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ vẫn luôn hầu hạ Nhị gia, Nhị nãi nãi vừa tới, nô tỳ trong chốc lát quên, cũng xin Nhị gia Nhị nãi nãi trách phạt!" Nói xong, liền lập tức dập đầu trên mặt đất.

Liếc mắt Thu Lan quỳ trên mặt đất dập đầu một cái, khóe miệng Vô Ưu kéo ra, giọng nói không nhanh không chậm nói: "Trách phạt liền miễn, ta vừa tới là không giả, người sơ sót trong chốc lát cũng coi như là tình hữu khả nguyên, được rồi, đi làm chuyện người nên làm đi!"

Một câu nói chuyện nên làm làm cho Thu Lan nhủ chân mày, sau đó thấy Nhị gia cũng không nói lời nào, dường như là theo mệnh lệnh Nhị nãi nãi, cho nên liền nhanh chóng gạt đầu nói: "Vâng, vậy nô tỳ đi múc nước cho Nhị nãi nãi!" Nói xong, liền nhanh chóng từ dưới đất bò dậy đi.

Thấy bóng lưng Thu Lan bối rối rời đi, Liên Kiều bĩu môi, Vô Ưu thì khóe miệng như có như không lạnh lùng nở nụ cười, Thẩm Quân chẳng để ý cái gì cả, chỉ là cúi đầu uống hết canh giải rượu bên trong chén. Sau đó, nước lạnh rồi, Liên Kiều nhanh chóng hầu hạ lau khô chân cho Thẩm Quân, cũng hầu hạ hạ hần nằm xuống, cũng đắp chăn lên, khom lưng bưng nước rửa chân lên đi ra ngoài không hề cập tới.

Lúc này, Vô Ưu ngồi chỗ cũ như cũ, thấy Thẩm Quân nhắm mắt lại dường như là đang ngủ, không lâu sau liền truyền đến tiếng hít thở đều đặn của hần, có thể là hôm nay có chút mệt mỏi đồng thời là do uống rượu! Tiếng hít thở của hần có chút nặng nề. Thấy hần đang ngủ, Vô Ưu không khỏi nhủ chân mày, nghĩ thầm: Xem ra tối nay nàng phải ngủ sàn rồi!

Không bao lâu sau, Thu Lan bưng một chậu nước rửa chân bốc hơi nóng đi đến, đặt ở dưới chân Vô Ưu, nói: "Nhị nãi nãi, nước rửa chân đến rồi, để nô tỳ rửa chân cho ngài!"

"Ừ." Không nhìn Thu Lan đang quỳ dưới đất, Vô Ưu chỉ gạt đầu, sau đó liền tự tay cầm lấy một quyển sách tùy ý liếc nhìn.

Thu Lan quỳ xuống bỏ giày thêu cho Vô Ưu, sau đó là cúi bít tất, nhẹ nhàng để chân Vô Ưu vào trong chậu nước, khần trương dò hỏi: "Nhị nãi nãi, ngài cảm thấy độ nóng của nước thế nào?"

"Khá tốt!" Vô Ưu giống như không tập trung nói một câu.

Nghe được lời nói của Vô Ưu, Thu Lan rất cẩn thận xoa xoa chân cho Vô Ưu. Lúc này, Liên Kiều đi đổ nước rửa chân đã về đến, thấy Thu Lan quỳ trên mặt đất rửa chân cho nhị tiểu thư, liền đứng ở một bên, không nói gì. Mãi đến rất lâu sau đó, Vô Ưu cảm thấy nước rửa chân lạnh, mới nói một câu: "Được rồi!"

Nghe nói như thế, Thu Lan nhanh chóng cầm khăn mặt sạch sẽ lau sạch chân cho Vô Ưu, sau đó lại đi giày thêu vào cho nàng, mới nói: "Nhị nãi nãi, được rồi!"

"Ừ, đi xuống đi!" Vô Ưu đang xem sách hơi hột nói một câu, ngay cả mí mắt cũng không liếc Thu Lan một cái.

"Vâng." Sau khi lên tiếng trả lời, Thu Lan vội vàng muốn bưng chậu nước đứng lên, không ngờ, có lẽ là do quỳ ở nơi này quá lâu? Chân cũng đã có chút tê rần, chẳng qua vẫn cắn răng đứng lên, lúc xoay người đi ra ngoài đi đứng cũng có chút lảo đảo, nhưng vẫn là chịu đựng đau đón bước ra cửa!

Thu Lan đi rồi, Vô Ưu liền để sách vở trong tay xuống, ngẩng đầu vừa nhìn Liên Kiều, thấy nàng đang hướng về phía Vô Ưu mỉm cười đắc ý, Vô Ưu cũng nhấp môi dưới, sau đó nói: "Không còn sớm nữa, em cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Liên Kiều cau mày nói: "Vậy cơm đêm nay mang đến ngài và nhị gia đều không ăn? Phòng bếp còn chuẩn bị thức ăn khuya đó!"

"Đến lúc này rồi còn ăn cái gì? Không đói chút nào cả, thường cho bọn hạ nhân ăn đi!" Vô Ưu phân phó một câu.

"Vâng, vậy để nô tỳ giúp nhị tiểu thư tháo trang sức!" Liên Kiều nhìn một chút trên đầu trên người Vô Ưu cũng đều là trang điểm lúc trở lại.

"Không cần, ta tự mình làm là được, đi xuống đi!" Vô Ưu nói.

"Vâng." Thấy thế, Liên Kiều chỉ đành phải lui xuống.

Liên Kiều đi rồi, cửa phòng bị đóng, Vô Ưu nhanh chóng bước lên cái chốt cửa, sau đó quay đầu nhìn sang Thẩm Quân đã nằm ngủ trên giường, khẽ lắc đầu một cái, sau đó đi tới trước bàn trang điểm gỡ xuống đồ trang sức trên đầu trên người, dỡ xuống búi tóc cao ngất, tóc đen như tơ rơi toán loạn xuống đầu vai, sau đó mới chậm rãi đi đến trước giường, nhìn thoáng qua Thẩm Quân đang ngủ say, nhẹ nhàng ôm đệm chân của mình đi, sau khi trải ra trên giường xong, mới xoay người thổi tắt tất cả ngọn đèn dầu trong phòng, sau một trận huyền ảo, Vô Ưu liền chui vào trong chăn.

Ánh trăng màu bạc xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, đường nét của tất cả đồ dùng trong nhà đều có thể thấy rất rõ ràng, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng người hít thở truyền đến từ trên giường, Vô Ưu nằm trên gối đầu, có chút ư ừ, lại không ngủ được, trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ miên man...

Chương 96: Bố trí tỉ mỉ

Nàng nằm thật lâu, thật lâu, mãi đến lúc không biết bên ngoài đã vang lên bao nhiêu tiếng trống canh, nàng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sau khi ngủ thiếp đi nàng lại mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ. Mơ thấy khoảng thời gian trước đây ở Tiết gia, mơ thấy cảnh khi còn bé nàng và chị gái chơi với nhau, thậm chí còn mơ thấy khoảng thời gian đời trước ở hiện đại...

Sau khi mơ thấy rất nhiều rất nhiều thứ, cuối cùng nàng mơ thấy cảnh khi còn bé đi xe đạp ở đời trước, khi đó nàng còn rất nhỏ, rất nhỏ, cũng là lúc vừa mới học đi xe đạp xong, có lúc nàng hoàn toàn không thể đi được xe đạp, đi đi chọt thấy phía trước có một viên gạch, xe đạp lập tức đụng phải viên gạch đó, sau đó người nàng cũng không cân bằng được, lập tức sẽ rơi xuống đất từ không trung, trong lúc hoảng loạn hai tay nàng quơ quơ, không biết nàng bắt được vật gì đó, sau đó người nàng liền được nâng lên, cũng không rơi xuống đất như dự đoán, sau đó lại giống như nàng đang nằm trên vật gì đó mềm mại, cảm giác vật đó bao quanh nàng, giống như một bức tường ấm áp dày rộng, nàng dường như không nhìn được dùng cả khuôn mặt đi cọ cọ, thật lâu sau đó, giống như nàng đã bị một vật ấm áp nhu hòa bao quanh, cảm giác thật thoải mái, nàng dường như nhẹ nhàng nói mớ một tiếng, sau đó trở mình, ngủ tiếp...

Ngày hôm sau, nàng bị Liên Kiều đánh thức!

"Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư? "Liên Kiều đứng ở bên giường, đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh tay của nàng.

"Ừ?" " Vô Ưu xoa xoa đôi mắt đang lim dim buồn ngủ, vừa mở mắt, chỉ thấy Liên Kiều đang cười nhìn mình.

"Nhị tiểu thư, mau dậy đi! Chải đầu rửa mặt xong ngài còn phải đi thỉnh an lão phu nhân đó." Liên Kiều cười đưa tay vén rèm cửa sổ lên, cũng treo rèm cửa sổ lên móc treo bằng vàng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu liền đuổi người, sau đó ngồi dậy, lúc này, nàng bỗng nhiên chú ý đến tại sao mình lại ngủ trên giường? Nàng nhớ rõ ràng là buổi tối hôm qua nàng không ngủ ở trên giường mà? Sau đó, Vô Ưu vẫn chưa tỉnh táo hẳn lập tức hỏi: "Tại sao ta lại ngủ ở đây?"

Nghe nói như thế, Liên Kiều không khỏi thấy buồn cười nói: "Nhị tiểu thư, có phải ngài chưa tỉnh ngủ hay không? Ngài không ngủ ở trên giường, còn có thể ngủ ở chỗ nào?"

Nghe vậy, Vô Ưu mới thầm nghĩ: Nàng làm sao vậy? Sao lại nói lung tung? May mà không lộ ra chân tướng gì. Chuyện nàng và Thẩm Quân bây giờ còn chưa làm chuyện phu thê nàng không muốn để cho bất luận kẻ nào biết, cũng không phải không tin Liên Kiều, dù sao nhiều người nhiều miệng, đến lúc đó không may để lộ ra ngoài thì sẽ không phải chuyện đùa, bởi vì nàng và Thẩm Quân có thánh chỉ tứ hôn, đây cũng có thể coi là làm trái thánh chỉ, lại nói nàng cũng không muốn người nhà biết sẽ lo lắng cho nàng, cho nên lựa chọn vẫn là tiếp tục nói dối!

"A, ta đúng là ngủ đến mơ hồ!" Vô Ưu cười sờ sờ đầu của mình, sau đó đôi mắt nhìn về phía sàn, chỉ thấy nơi đó sạch sẽ, ngay cả đệm chăn của nàng cũng không thấy, lại nhìn trên người của mình, chỉ thấy đệm chăn của nàng đang đắp trên người. Lúc này, nàng không khỏi cau lại chân mày. Nghĩ thầm Chuyện gì xảy ra? Sao nàng lại chạy từ dưới giường lên trên giường? Nàng tuyệt đối sẽ không tự mình đi lên trên giường, chẳng lẽ là Thẩm Quân... Là Thẩm Quân ôm mình tới? Nghĩ tới đây, tay Vô Ưu đang nắm chặt bông chốc cứng đờ, ôm tới? Không phải chứ? Sao một chút cảm giác nàng cũng không cảm nhận được? Sao nàng lại ngủ như chết được vậy? Quá thực bị người ta trộm đi cũng không biết!

Đúng lúc này, Liên Kiều cầm một bộ quần áo mới tinh đặt bên giường, nói: "Nhị tiểu thư, mặc bộ này thế nào?" Những y phục này đều được làm trước lúc nàng xuất giá, vì vậy đều là mới tinh.

Nhìn thoáng qua bộ búi tóc màu vàng nhàn nhạt kia, Vô Ưu gật đầu: "Ừ." Coi như là vừa lòng. Nhưng trong đầu vẫn nghĩ chuyện vừa rồi. Hôm qua hẳn ôm mình đến trên giường hay là sáng sớm nay ôm mình đến trên giường? Thẩm Quân này, vậy chẳng phải rõ ràng là chiếm tiện nghi của mình rồi sao? Cho dù là sợ ngày hôm sau bọn hạ nhân đi vào phát hiện nàng và hắn không ngủ trên cùng một giường, hẳn hoàn toàn có thể đánh thức mình mà? Vì sao lại làm loại chuyện không quang minh chính đại này?

Sau đó, dưới sự hỗ trợ của Liên Kiều, Vô Ưu mặc quần áo xong, hôm nay nàng mặc bên trong là áo nhỏ màu xanh nhạt, bên ngoài là búi tóc màu vàng nhạt thêu hoa văn cây liễu, bên dưới là một cái quần màu trắng sữa, ngược lại cũng rất tao nhã. Vừa mới mặc xong quần áo, Ngọc Trúc liền bung chậu nước đi vào hầu hạ Vô Ưu rửa mặt, sau đó, Vô Ưu liền ngồi trước bàn trang điểm để Liên Kiều chải đầu cho nàng.

"Nhị tiểu thư, hôm nay muốn chải kiểu tóc nào?" Liên Kiều cầm lược hỏi.

Nhìn vào gương đồng, Vô Ưu nói: "Đã qua ba ngày, ta cũng không được tính là cô dâu mới rồi, hơn nữa cũng không phải về nhà thăm cha mẹ, chải một kiểu đơn giản là được rồi, chỉ cần đoan trang phóng khoáng là được!" Nàng vô cùng phiền chán với việc chải đầu phiền toái này, đa số các kiểu tóc đều phải chải trên một canh giờ mới hoàn thành, trên đầu lại còn đeo rất nhiều trang sức, thật là nặng chết đi được, hơn nữa nếu muốn làm gì rất phiền toái, thực ra nàng thích nhất là chải tóc đuôi ngựa đó, gọn gàng biết bao, chỉ là ở đây không được phép mà thôi!

"Được!" Liên Kiều lên tiếng, bắt đầu cầm lược chải đầu cho Vô Ưu.

Đôi mắt Vô Ưu nhìn gương đồng thấy Liên Kiều đang chải đầu cho mình, còn có Ngọc Trúc thu dọn chăn đệm đằng sau, không khỏi tò mò một chút, nhủ thầm: "Vì sao mấy ngày nay chỉ có hai người người và Ngọc Trúc? Sao không thấy Phục Linh và Bách Hợp?"

Nghe thấy câu hỏi, Liên Kiều nhanh chóng nói: "Phục Linh và Bách Hợp các nàng không ở trong nhà này, các nàng và Vương Nhi cùng với vợ Vương Nhi ở chỗ của hạ nhân trong viện, không phải Bách Hợp giỏi thêu thùa sao? Vì vậy những đồ thêu thùa may vá của chúng ta đều để cho Bách Hợp làm, còn Phục Linh thì hỗ trợ Bách Hợp!"

Nghe xong lời này, Vô Ưu cười nói: "Đây không phải là Tổng mục đã sắp xếp xong xuôi trước khi ta xuất giá rồi chứ?" Thì ra Tổng mục bố trí như vậy, thảo nào mấy ngày hôm nay không nhìn thấy Bách Hợp, dáng dấp dung mạo của Bách Hợp quá mức xinh đẹp, nếu như xuất hiện cùng lúc với mình chắc chắn sẽ đoạt ánh mắt của nam tử? Vì vậy liền đuổi nàng xuống phía dưới.

Nghe vậy, Liên Kiều đang cầm lược cười. Thấp giọng nói: "Đồ tiểu chân Bách Hợp đó dáng dấp thực sự là quá gây chú ý rồi, bây giờ ngài và cô gia đang lúc tân hôn, hiện tại còn chưa tới phiên nàng đến trước mặt ngài hầu hạ đâu!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nói gì. Nghĩ thầm: "Vậy lúc nào thì đến phiên nàng đến trước mặt mình hầu hạ? Lẽ nào là lúc các nàng cho rằng mình thất sủng? Cho Bách Hợp qua đây để nàng giúp mình tranh thủ tình cảm? Nghĩ lại phụ nữ cổ đại làm vợ nhà giàu hoặc nhà quan thực sự là quá mệt mỏi, trên phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, ở giữa phải hầu hạ chồng, cân đối quan hệ giữa chị em dâu và chị dâu em chồng, dưới phải nuôi dạy con cái, quản lý hạ nhân, còn phải nhìn chăm chăm chồng mình kẻo bị người khác quyến rũ đi, nếu như chồng mình nạp thiếp còn phải tranh đấu cùng các tiểu thiếp, nghĩ lại đúng là phiên chết đi được!"

"Vậy trước tiên hãy để cho Bách Hợp và Phục Linh ở chỗ Vương Nhi thêm một khoảng thời gian đi!" Vô Ưu nghĩ thầm: "Nếu Tổng mục sắp xếp như vậy, trước hết nàng duy trì hiện trạng này đi. Biết đâu sau này Bách Hợp và Phục Linh sẽ tự có tác dụng của các nàng!"

"Vâng." Liên Kiều gật đầu. Sau đó, Liên Kiều vừa chải đầu cho Vô Ưu vừa nói huyên thuyên bên tai: "Nhị tiểu thư, ngài có cảm thấy...." Sau khi nói đến đây, Liên Kiều quay đầu nhìn về hướng cửa một cái, không thấy ai đến, mới tiếp tục nói: "Hình như Thu Lan đó là lạ?"

"Lạ như thế nào?" Cảnh tượng trở về tối hôm qua khiến Vô Ưu vẫn còn nhớ rõ.

"Hình như nàng ta không đặt ngài vào trong mắt, mặc dù nói chuyện cũng cung kính, nhưng thực sự thì...thì không tự nhiên như Xuân Lan, hình như... hình như vô cùng để ý đến cô gia chúng ta, loại để ý đó dường như đã vượt qua quan hệ chủ tớ!" Liên Kiều vừa cầm lược vừa nghĩ vừa nói.

Không sai! Thu Lan đó quả thực giống như Liên Kiều nói, làm nàng có loại cảm giác này, trước mắt vẫn còn lướt qua lúc vừa xuống xe tối hôm qua, chắc Thu Lan nghe thấy mình nói một câu nhị gia uống nhiều rồi, nàng nhanh chóng mang áo choàng đã sớm chuẩn bị xong đến khoác cho Thẩm Quân, một mạch đỡ trở về, sau khi trở về vừa gọi người lấy nước rửa chân, vừa gọi người nấu canh giải rượu, loại thân thiết không giả vờ được, hoàn toàn không coi nhị nãi nãi là nàng ra gì, thực ra thì chức vụ nhị nãi nãi này chẳng phải là nàng phải làm sao? Đương nhiên, cũng không phải nàng nổi máu ghen, vì dù sao thì nàng cũng không phải nhị nãi nãi thực sự gì đó!

Lúc này, Ngọc Trúc thu dọn giường chiếu đã xong đi tới, nói: "Đúng rồi, nhị tiểu thư, hôm nay nô tỳ thấy cô gia đã đi từ sớm, Thu Lan đó nha thức dậy sớm hơn bất kỳ ai, hầu hạ cô gia ăn thật sự là rất tận tâm, đi phòng bếp giám sát từ sớm, nói là cô gia thích ăn cái này, thích ăn cái kia! Xuân Lan thì ngược lại là bình thường, tuy rằng cũng rất tận tâm, nhưng cũng không giống Thu Lan, lúc hầu hạ cô gia cứ như được tiêm máu gà vậy!"

"Xi!" Lời nói của Ngọc Trúc làm cho Vô Ưu và Liên Kiều không nhịn được bật cười!

Thấy hai người cười đến trước lật ngửa ra sau, Ngọc Trúc ngược ngừng lấy tay gỡ đầu một cái, nói: "Ha ha, hình như ví dụ này của nô tỳ không thích hợp cho lắm!"

"Thích hợp! Thích hợp! Vừa rồi ta còn đang nghĩ phải dùng từ gì để hình dung, lại chưa tìm được một từ thích hợp, từ tiêm máu gà này thật sự là quá thích hợp mà! Ha ha...." Liên Kiều che miệng cười nói.

Sau khi cười xong, Ngọc Trúc bước đến thấp giọng nói: "Chỉ có điều tuy rằng Thu Lan đó hết sức ân cần với cô gia, nhưng cô gia ngược lại vẫn giống như thường, trên mặt thân nhiên không có biểu cảm gì, lúc ăn điểm tâm cũng gần như không nói một câu, ăn điểm tâm xong cũng đi ngay!"

Cái này ngược lại Vô Ưu tin, vì bình thường Thẩm Quân thật đúng là chỉ có cái dáng vẻ kia, không buồn cũng không vui, không nghĩ tới lại có một nha hoàn có tình cảm với hắn! Sau đó, Vô Ưu lại cười nói: "Thực ra điều này cũng không phải là việc lạ lùng gì, ở thế gia vọng tộc rất nhiều nha hoàn bên cạnh chủ tử đều có ý đồ không an phận, chung quy là ảo tưởng một bước lên trời, bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chỉ là đôi khi sự việc đi quá mức, quả thực khiến người chán ghét và phiền não mà thôi!"

Liên Kiều và Ngọc Trúc nghe nói như thế, trên mặt hai người lập tức đã không còn ý cười ban nãy, lập tức sợ đến quỳ trên mặt đất, nói: "Nhị tiểu thư bớt giận, chúng nô tỳ tuyệt đối không có ý nghĩ này!"

Thấy các nàng sợ đến quỳ rạp xuống đất, Vô Ưu cười nói: "Các em làm gì vậy? Ta nói không phải là nói các em? Phàm hạnh các em như thế nào nhiều năm qua ta vẫn biết một hai, ta chỉ bàn luận một chút mà thôi! Được rồi, mau đứng dậy đi."

Nghe nói như thế, Liên Kiều và Ngọc Trúc đứng lên. Liên Kiều nhìn bên ngoài một chút, thấy vẫn không có những người khác, lại thấp giọng nói: "Nhị tiểu thư, có cần tìm một lỗi sai rồi đuổi ra ngoài không? Đỡ phải mỗi ngày đều nhìn thấy làm ngài phiền lòng!"

Nghe vậy, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Sao em biết được nàng có phải là nha hoàn thông phòng hay không? Nếu như là nha hoàn thông phòng, sớm đã trở thành người của cô gia, cô gia sẽ nhìn người bên gối phạm một sai lầm nhỏ đã bị đuổi ra ngoài sao? Hơn nữa ta vừa mới đến, làm gì có chuyện mới đến ba ngày đã đuổi người đi, chẳng phải người ta sẽ nói ta không khoan dung hạ nhân sao?" Thực ra Thu Lan này có phải nha hoàn thông phòng hay không với Vô Ưu mà nói cũng không quan trọng, nàng và Thẩm Quân cũng không phải là vợ chồng thực sự, hẳn có bao nhiêu người phụ nữ bên mình cũng không liên quan gì đến nàng. Điều làm nàng để bụng chính là Thu Lan này lại không để nàng vào trong mắt như vậy, để các nô tài nhìn thấy đầu sẽ đập lên trên đầu nàng, đến lúc đó chẳng những bọn hạ nhân không coi trọng nàng mà còn làm khó dễ, hơn nữa ở trước mặt nô tài hơn nữa cũng không có uy nghiêm nữa, vì vậy chuyện của Thu Lan này nàng không thể không để ý tới!

Nghe tiểu thư nói xong, Ngọc Trúc bên cạnh cười theo nói: "Ngọc Trúc cảm thấy nhị tiểu thư nói rất có lý, nhị tiểu thư gả tới mới ba ngày mà thôi, cô gia vô cùng quan tâm nhị tiểu thư muốn gì được đó, không đến mức phải ghen tức với một nha hoàn, nàng chẳng qua cũng chỉ là một nha hoàn, cũng không gây ra sóng gió gì được, không bằng bàn bạc kỹ hơn mới tốt!"

Nghe vậy, Vô Ưu liếc mắt nhìn Ngọc Trúc, nghĩ thầm: Không ngờ nàng còn nhỏ tuổi còn nhỏ tuổi suy nghĩ rất chu đáo, tuy rằng bình thường không giỏi ăn nói, cũng chưa từng thấy nhiều sự đời, nhưng nàng và anh trai nàng đều là người cẩn thận đáng tin cậy, xem ra ánh mắt của mình ngày đó thật không sai! Mà Liên Kiều tính cách ngay thẳng, không có tâm cơ gì, mặc dù trung thành và tận tâm với nàng, tuổi cũng lớn hơn mình, nhưng rốt cuộc vẫn là một người thành thật, chẳng qua chỉ là miệng không nhường người mà thôi. Sau đó, Vô Ưu nhân tiện nói: "Chúng ta vẫn là lấy tình chế động cho thỏa đáng, các em thay ta để ý nàng là được, hiểu rõ bọn họ rồi lại nói đạo lý cũng không muộn!"

"Vâng." Liên Kiều và Ngọc Trúc nhanh chóng gật đầu. Sau đó, Liên Kiều liền chải kỹ tóc cho Vô Ưu, sau khi cài lên búi tóc mấy cái trâm vàng đơn giản, Vô Ưu dẫn Liên Kiều đi thỉnh an lão phu nhân.

Lúc đến chỗ lão phu nhân đã đến giờ mào, thấy lão phu nhân cũng không nói gì, nói chuyện với nàng không hơn thân thiết, nhưng cũng không thể là lạnh nhạt, cảm thấy có chút không thú vị, vì vậy liền tìm một cái cớ trở về. Vừa ngồi xuống trước bàn định xem sách thuốc một chút, không ngờ Xuân Lan đi vào.

"Bẩm nhị nãi nãi, nhị gia phái người mua ở bên ngoài vài thứ, nói là để ngài mang đến cho hai vị tiểu công tử bên đại nãi nãi, coi như là lễ gặp mặt của người thím là ngài!" Xuân Lan nói xong, liền có hai tiểu nha đầu bưng hai cái khay đi vào.

Nghe nói như thế, Vô Ưu chợt nhớ tới mình từng nói mấy ngày nay phải đi thăm hai đứa cháu của Thẩm Quân, đang rầu rĩ vì không biết phải cho hai đứa trẻ lễ gặp mặt gì, không nghĩ tới Thẩm Quân này đã chuẩn bị tốt giúp nàng. Sau đó, Vô Ưu đứng dậy, đi đến trước mặt hai nha hoàn, chỉ thấy trong cái khay hai nha hoàn đều là các loại văn phòng tứ bảo, có bút lông, nghiên mực, các loại mực.

Lúc này, Xuân Lan chỉ vào một cái khay bên trong có vài cây bút lông lớn nhỏ không đều nói: "Đây là bút lông sói thượng đẳng nhất do Vinh Bảo trai trong kinh thành chúng ta chế tạo, tổng cộng tổng cộng tám cái, mỗi vị công tử bốn cái. Hai cái nghiên mực này là do đại sư chế tạo nghiên mực nổi danh nhất Đại Tề chúng ta Gia Cát Thần Hầu chế tạo ra, nghiên mực của Gia Cát Thần Hầu ngàn vàng khó có được, nhị gia nói hai vị công tử nhất định sẽ thích. Còn có hai thỏi mực này, là mực cổ Văn Long nổi danh, do đại sư chế tạo mực Ngô Khử Trần tiên triều chế tạo, có người nói loại mực Văn Long này trên đời không nhiều lắm, lại càng không phải vàng bạc có khả năng mua. Nhị gia nói hai vị công tử đều thích đọc sách, những thứ này cũng coi như là hộp ý đó!"

Thấy những lễ gặp mặt tinh xảo lại là vàng bạc khó có được này, Vô Ưu gật đầu. Nghĩ thầm: Thẩm Quân này ngược lại ra tay rất hào phóng! Tuy rằng nàng không hiểu biết gì nhiều về giấy bút nghiên mực, nhưng từ nhỏ đi theo tỷ tỷ luyện chữ đọc sách, với những thứ người đọc sách yêu thích coi như là biết rõ một hai, mấy cây bút của Vinh Bảo trai chỉ là thứ yếu, tuy rằng bút lông thượng đẳng như vậy cũng phải hơn mười hai mươi lượng bạc một cây, tám cây bút cũng chỉ một hai trăm lượng bạc ròng mà thôi. Nhưng hai cái nghiên mực có thể nói là người đọc sách ở Đại Tề đều thích thu nhập và thưởng thức đó, Gia Cát Thần Hầu là đại sư chế tạo nghiên mực Đại Tề nổi tiếng nhất đương thời, nghiên mực hẳn chế tạo là thứ yêu thích của giới thượng lưu Đại Tề, nhưng nghe nói Gia Cát Thần Hầu này tính cách rất kỳ lạ, lúc tâm huyết dâng trào mới có thể chế tạo một hai cái nghiên mực, hơn nữa yêu cầu mười phân vẹn mười, nếu như hắn cảm thấy nghiên mực không tốt sẽ đập nát ngay lập tức, vì vậy mấy thứ hẳn làm vô cùng khó có được, người đọc sách Đại Tề nếu có thể có được một nghiên mực do Gia Cát Thần Hầu chế tạo có thể lấy đó làm vinh, càng không nói đến trong nhà có hai nghiên mực. Mà hai thỏi mực đó độ quý báu cũng không kém nghiên mực Gia Cát Thần Hầu chế tạo, là một mặt chế tạo mực của tiên triều chế tạo ra, chắc cũng có hai trăm năm đó, cũng được gọi là mực cổ. Chắc Thẩm Quân mua mấy thứ này không biết đã tốn bao nhiêu sức, coi như bỏ bạc ra cũng là hơn mấy ngàn thậm chí là mấy vạn lượng bạc. Nghĩ lại Thẩm Quân này cũng là một người có tính cách cực kỳ hào phóng, với đại ca, con cháu của hắn cùng với người vợ trên danh nghĩa này thật đúng là vùng tiền như rác đó, tuy rằng chinh chiến chinh chiến nhiều năm, chắc hẳn cũng không phải không có tiền dự trữ gì đi?

Liên Kiều đứng ở một bên nhìn mấy đồ trong khay, sau đó không nhịn được hỏi: "Nhị tiểu thư, mấy cái nghiên mực vỡ và mực thối hoắc này thật sự là ngàn vàng khó có được sao?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười. Sau đó đi đến trước bàn ngồi xuống lần nữa, nói: "Đây gọi là lấy vật hiếm làm vật quý, hơn nữa còn có hiệu ứng phẩm bài!"

"Hiệu ứng phẩm bài?" Xuân Lan cau mày hỏi, hình như từ trước đến nay nàng chưa từng nghe qua từ này. Liên Kiều lại không cho là đúng, vì nàng theo tiểu thư nhiều năm như vậy đã nghe qua rất nhiều rất nhiều từ nàng chưa từng nghe qua ở bên ngoài!

Vô Ưu cười, nói: "Chính là hiệu ứng danh nhân, nghiên mực này nổi tiếng như vậy không phải cũng là vì Gia Cát Thần Hầu nổi tiếng sao? Có người nói tranh của hắn cũng tạo thành một trường phái riêng, cũng không có bao nhiêu bức lưu truyền ra bên ngoài!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan cười gật đầu nói: "Nhị nãi nãi nói đi tu, có người nói Gia Cát Thần Hầu này cũng là hậu duệ nhà quyền quý, nhìn rõ công danh lợi lộc mới quy ẩn núi rừng đi tu đạo, vì vậy rất thần bí, ngay cả cái nghiên mực này cũng mang theo một luồng tiền khí đó!"

Sau khi nói cười, Vô Ưu hỏi: "Đúng rồi, bình thường hai tiểu công tử ở nhà lúc nào?"

Nghe nói như thế, Xuân Lan tự vỗ đầu mình một cái, nói: "Nhìn đầu nô tỳ xem, sao lại quên chuyện quan trọng như vậy chứ? Hai tiểu công tử đến buổi trưa mới trở về dùng cơm, sau khi ăn cơm xong sẽ có thời gian nghỉ ngơi một canh giờ, không bằng nhai nhai dùng bữa trưa xong sẽ đi qua?"

"Cũng được!" Vô Ưu gật đầu, sau đó nói: "Đến lúc đó người cùng ta đi đi!"

"Vâng." Xuân Lan gật đầu rồi dẫn bọn nha hoàn lui ra ngoài.

Xuân Lan đi rồi, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, cô gia chuẩn bị cho ngài quả thật là chu đáo, hôm qua ngài còn hỏi nô tỳ chuẩn bị lễ gặp mặt gì cho hai vị công tử đó! Lễ này quá nhẹ sẽ khiến người ta chê cười, quá nặng lại không dễ tìm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lễ vật cô gia đưa cho hai tiểu công tử có phải là quá quý trọng rồi không? Một vạn tám trăm ngàn lượng bạc cứ ra đi như vậy. ngài là con dâu mới mà hôm đầu tiên ra mắt kính trà cho đại gia và đại nãi nãi, nhưng đại nãi nãi lại cho ngài hai bao lì xì năm mươi lượng đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười, nói: "Cô gia và đại gia huynh đệ tình thâm, nếu hấn sắp xếp như vậy, ta cũng không tiện nói gì, làm theo ý cô gia là được rồi! Lại nói đại gia đối đãi với người huynh đệ này cũng không nhỏ mọn, khối ngọc bội kia chẳng những là vật hoàng thượng ban thưởng, mà còn là vật đại gia phục vụ quên mình đối lại đó!"

"Nói vậy cũng đúng!" Liên Kiều gật đầu cười.

Sau bữa cơm trưa ngày hôm đó, Vô Ưu không dám kéo dài, liền dẫn Xuân Lan và hai nha hoàn cầm đồ một mạch đến nơi ở của hai vợ chồng Thẩm Trần. Thực ra đường đến nơi ở của Thẩm Trần nàng cũng biết, nhưng rốt cuộc thì Xuân Lan là người hầu nhiều năm trong phủ, nàng cũng cần một người như vậy nói cho nàng biết nhiều việc, nhưng cũng phải thử xem Xuân Lan này rốt cuộc là người như thế nào, phải biết rằng ở Thẩm gia này nàng cũng không biết hết tất cả, mọi việc bên trong công lớn rất phức tạp, nàng cũng cần một người hiểu rõ mọi chuyện của Thẩm gia bên cạnh mình!

Nơi ở của An Định Hầu Thẩm Trần ở phía nam, vì vậy cách chỗ nàng một khoảng, Xuân Lan vẫn luôn dẫn đường ở phía trước, đồng thời ân cần giới thiệu cho Vô Ưu: "Nhị nãi nãi, cẩn thận đá cuội dưới chân, đá cuội này mặc dù không phát ra tiếng lộp cộp lúc đi, nhưng lại rất lặt chân!"

"Được: "Vô Ưu gật đầu. Để giày thêu mỏng, giẫm lên trên đường nhỏ bằng đá cuội có chút lặt chân, nhưng lại rất phù hợp với tư tưởng của trung y, chẳng khác nào xoa bóp.

"Hai vị công tử này đều là con ruột của đại nãi nãi sao?" Vô Ưu vừa đi vừa hỏi. Thẩm Trần còn có một thiếp thất, chính là Tào di nương đáng thương đó, cũng không biết nàng đã sinh cho Thẩm Trần đứa con nào hay chưa?

"Bân ca và Sam ca đều được đại nãi nãi sinh ra, vị Tào di nương kia vẫn chưa sinh đứa trẻ nào!" Xuân Lan nhanh chóng trả lời.

"Bân ca, Sam ca?" Nghe thấy hai cái tên này, ngược lại Vô Ưu rất tò mò.

"Đúng vậy, là bân trong hào hoa phong nhã, Sam ca đó vẫn thiếu một cái mộc mới trở thành hào hoa phong nhã! Ha ha, chữ của nô tỳ cũng chỉ bằng cái đầu cũng không quá cái sọt, chỉ là tên của hai vị công tử này thật đặc biệt, vì vậy nô tỳ nhớ rất kỹ!" Vô Ưu hỏi gì, Xuân Lan ngược lại là vô cùng nhiệt tình cũng cung kính trả lời, một chút cũng không dám thờ ơ Vô Ưu.

Chữ "bân" 彬 nghĩa là hào hoa phong nhã còn chữ "sam" 杉 nghĩa là cây thông liễu. Nếu thêm bộ thủ "mộc" 木 vào bên trái chữ sam thì chữ sam sẽ trở thành chữ bân. Cái này bạn nào biết một chút về tiếng Trung thì sẽ hiểu ngay.

Canh giờ: Một canh giờ = hai tiếng đồng hồ.

Giờ Mão: Từ 5h đến 7h sáng.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Sam ca Bân ca

"Hai cái tên này thật sự rất có ý tứ!" Nghe thấy một tên là Sam ca, một tên là Bân ca, hai cái tên này chữ không khác nhau là bao, chỉ là chữ bân nhiều hơn chữ sam một chữ mộc ở bên cạnh mà thôi?!" Vô Ưu không khỏi cười nói.

"Hai cái tên này là lão gia ban cho hai tiểu công tử lúc vẫn còn đấy!" Xuân Lan nhanh chóng nói.

"Đại tẩu sinh hai vị công tử cho Thẩm gia, cũng coi như là lao khổ công cao đi!" Vô Ưu gật đầu nói.

Nghe nói như thế, Xuân Lan thấy xung quanh không có ai, hai tiểu nha đầu theo các nàng cũng cách xa mấy bước, liền nói thầm bên tai Vô Ưu: "Thực ra xuất thân của đại nãi nãi đó cũng không cao, phụ thân đại nãi nãi trước đây là một tham tướng dưới trướng của lão gia chúng ta, vì ở trên chiến trường có một lần không để ý tính mạng cứu lão gia chúng ta một mạng, vì vậy vì báo ân lão gia mới để đại gia cưới đại nãi nãi, nếu không đại gia chúng ta có tước vị Hầu gia được thừa kế, lại tuân tể lịch sự, nếu không như vậy làm sao đến lượt con gái một tham tướng như đại nãi nãi gả đến được!"

"Thì ra là vậy." Vô Ưu gật đầu cười. Nghĩ thầm Khó trách Diêu thị này tuy rằng khéo léo, thân thiện thích nói đùa, gặp người khác cũng cười ba phần, nhưng làm việc lại có chút không phóng khoáng, thì ra là vì xuất thân. Xuất thân này vẫn rất quan trọng, công tử tiểu thư xuất thân từ thế gia vọng tộc khi làm việc tự nhiên sẽ có một phong thái khác, người từ gia đình nhỏ đi ra ngoài dù sao vẫn có chút rón rén!

Thấy dường như nhị nãi nãi cảm thấy hứng thú với lời mình nói, vì vậy dọc đường đi miệng Xuân Lan không đóng qua: "Nhắc tới đại nãi nãi cũng xem như khá lắm, sau khi gả cho đại gia liền tiếp sinh hai đứa con, hơn nữa đều là bé trai, vì vậy lập tức đặt gót chân ở Thẩm gia chúng ta, lão gia và lão phu nhân đều phải đối đãi bằng con mắt khác, nhưng lúc đầu đại gia không giống như bây giờ đại nãi nãi nói gì nghe nấy, từ khoảng mười năm trước đại gia bỗng ngã ngựa, khiến chân bị thương, cũng không thể đi lại, ngay cả đứng cũng không vững, từ đó về sau tính tình đại gia cũng hi nộ vô thường đó, cái này cũng khó trách ngài ấy một người luôn cưỡi ngựa mang binh đánh giặc lại ngay cả đứng lên cũng không đứng nổi, cũng không phải ai cũng có thể chấp nhận được nha! Nhưng mà đại nãi nãi lại càng tận tâm với đại gia, dù cho đại gia đánh, mắng, đập đồ, đại nãi nãi cũng luôn tươi cười đối đãi, thời gian lâu dần, có lẽ đại gia cũng cảm nhận được một tấm chân tình của đại nãi nãi, vì vậy nha đối xử với đại nãi nãi tốt rất nhiều so với lúc chưa ngã bị thương đó!"

Thẩm Trần rất nhân nhượng với Diêu thị điều này Vô Ưu đã sớm nhìn ra, chỉ có điều không ngờ vẫn còn một đoạn chuyện cũ như vậy, có lẽ đây cũng là hoạn nạn thấy chân tình đi? Tuy rằng cô không phải là hiểu rõ Thẩm Trần này, nhưng có thể nhìn ra được người này không phải người bình thường, là một tướng quân khí chất nho nhã, hơn nữa cặp mắt kia có năng lực hiểu biết rất mạnh, giữa khí chất văn nhã có một phần tự phụ, hình như khá giống khí chất Chu Du thời Tam quốc? Chắc người Chu Du ngưỡng mộ trong lòng hẳn là giống tiểu Kiều mềm yếu như nước đi? Diêu thị này rõ ràng chính là một người phụ nữ khôn khéo mạnh mẽ, chắc ngay từ đầu Thẩm Trần sẽ không thích một cô vợ như vậy đi? Nhưng nhiều năm gần bó lẫn nhau như vậy, vô tình cũng tạo ra một đoạn tình thân khó có thể dứt bỏ. Chắc vợ chồng ở chung lâu chính là như vậy, tất cả tình cảm mãnh liệt đều hóa thành tình thân và thói quen!

"Nếu đối xử với đại nãi nãi tốt, tại sao lại phải nạp một phòng thiếp đây? Ta thấy Tào di nương cũng chừng hai mươi, lúc đại gia nạp nàng là lúc đã ngã bị thương đi?" Vô Ưu cười hỏi. Đàn ông chính là như vậy nói là đối xử với thê tử thật tốt, yêu thê tử cỡ nào, nhưng sau đó còn không phải đều là ba vợ bốn nàng hầu? Chắc tình yêu của cổ nhân đều là bác ái đi?

Nghe vậy, Xuân Lan cười nói: "Nhị nãi nãi có điều không biết, thật ra đại gia không muốn nạp Tào di nương đó!"

"Vậy sao? Chẳng lẽ còn có người bức bách cưới vợ bé hay sao?" Vô Ưu tò mò hỏi.

"Là như vậy." Xuân Lan cười trả lời: "Đại khái là năm, sáu năm trước đại gia nạp Tào di nương, là lão phu nhân thấy đại gia suốt ngày suy sụp tinh thần và sầu muộn, nhìn bên người đại gia cũng chỉ có một mình đại nãi nãi, lão nhân gia nàng cũng là muốn để đại gia có thể vui vẻ một chút, vì vậy liền tự chủ trương nạp Tào di nương! Tào di nương này cũng xuất thân từ quan gia, chỉ là đến đời cha nàng thì suy tàn, nếu không cũng sẽ không để cô nương nhà mình làm thiếp, lão phu nhân thấy tướng mạo Tào di nương này cũng không tệ lắm, vì vậy liền tự mình làm chủ đưa sinh lễ, lúc đại gia bọn họ biết đã không kịp ngăn cản, bởi vì chuyện này đại nãi nãi còn oán trách lão phu nhân một hồi thật lâu đó!"

"Là như vậy sao?" Nghe được những lời này, Vô Ưu nhún mày.

Vẫn chưa nói xong, Vô Ưu và Xuân Lan đã bước chân đến viện của hai vợ chồng Thẩm Trần, chỉ thấy Xuân Hoa đang thấy Vô Ưu tới, nhanh chóng đi đến cười phúc thân nói: "Xuân Hoa thỉnh an nhị nãi nãi! Nhị nãi nãi đã dùng cơm chưa? Sao giữa bữa trưa lại qua đây rồi?"

Tính cách Xuân Hoa này giống chủ tử của nàng, nhiệt tình giống như một chậu lửa làm người ta đều cảm thấy khuôn mặt nóng bỏng, sau đó Vô Ưu cười nói: "Ăn xong rồi, biết bình thường hai vị công tử đều phải học, chỉ có buổi trưa mới trở lại, vì vậy ta liền đến lúc này đến nhìn hai cháu trai một chút!"

Nghe nói như thế, Xuân Hoa nhanh chóng cười nói: "Mời nhị nãi nãi, đại gia và đại nãi nãi cùng với hai vị công tử vừa mới ăn xong bữa trưa, vừa đứng lúc đều ở đây đó!"

"Ừ." Nghe vậy, Vô Ưu liền cùng Xuân Hoa vào trong nhà.

Trước tiên Xuân Hoa vào phòng, bẩm báo nói: "Đại gia, đại nãi nãi, nhị nãi nãi đến thăm hai vị công tử đó! "

Vừa dứt lời, bước chân Vô Ưu đã vào đến chính đường, chỉ thấy Thẩm Trần, Diêu thị, cùng với hai thiếu niên đang ngồi ở trước bàn bát tiên, chắc là vừa mới ăn cơm trưa xong, vài nha hoàn đang dọn thức ăn còn dư lại trên bàn. Thấy Vô Ưu tới, Diêu thị nhanh chóng đứng lên, cười nói: "Đệ muội tới rồi?"

Vô Ưu thấy thế, nhanh chóng phúc thân nói: "Thỉnh an đại ca, đại tẩu!"

Lúc này, Diêu thị đã duỗi tay nắm lấy tay Vô Ưu, cười nói: "Nói gì vậy chứ? Đều là tỷ muội cùng nhà, sau này cũng không phải hành lễ, đến, ngồi xuống đi!"

Sau đó, Vô Ưu liền bị Diêu thị kéo tới ngồi vào một cái ghế ở bên trên, lại nhanh chóng để người đi pha trà và lấy điểm tâm tới, vô cùng thân thiện! Vô Ưu đảo mắt nhìn hai người thiếu niên ngồi trước bàn bát tiên, đáng đáp đều mi thanh mục tú, người lớn hơn một chút chắc có lẽ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, đã có chút bộ dáng của người lớn, thần tình cũng rất trầm ổn, ánh mắt có chút giống Thẩm Trần, người nhỏ hơn đó chắc khoảng mười một mười hai tuổi, vóc người còn nhỏ, nhưng vóc dáng rất khỏe mạnh khẩu khinh khiến người ta thích. Hai mắt quan sát, Vô Ưu cười nói: "Đây chính là hai đứa cháu trai của muội sao?"

"Đứng, đứng. Bân nhi, Sam nhi, còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau qua đây bái kiến thẩm nương?" Diêu thị nhanh chóng gọi hai đứa con trai.

Nghe vậy, hai người thiếu niên nhanh chóng đứng dậy, đi đến trước mặt Vô Ưu, hai người cúi đầu chấp tay thi lễ nói: "Diệt nhi bái kiến thẩm nương! "

Thấy hai người thiếu niên rất được người ta yêu thích này, Vô Ưu cười nói: "Con tên là Bân nhi? Còn con tên là Sam nhi?"

"Vâng." Hai người bọn họ gật đầu.

Vô Ưu cười nói: "Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, thẩm nương chuẩn bị cho các con một ít lễ gặp mặt, các con nhìn một chút xem có thích hay không?" Nói xong, liền quay đầu nhìn thoáng qua Xuân Lan đứng phía sau mình.

Xuân Lan nhanh chóng hiểu ý, liền đưa tay ra hiệu hai tiểu nha đầu đứng ở cửa bưng khay đi vào. Xuân Lan để đồ vật các nàng mang đến lên trên bàn bát tiên. Diêu thị liếc mắt một cái trong khay đều là một số đồ văn phòng tứ bảo các loại, cười khách sáo nói: "Đệ muội, muội khách khí như vậy làm gì? Còn chuẩn bị lễ gặp mặt gì chứ?"

"Đại tẩu, đây không phải khách khí, hai đứa nó gọi muội một tiếng thẩm nương, muội đây làm thẩm nương đương nhiên cũng muốn chuẩn bị một ít gì đó cho mấy đứa trẻ!"

Sau đó, khi Thẩm Bân và Thẩm Sam thấy bút lông, nghiên mực và mực trong khay, không khỏi ngạc nhiên kêu lên: "Nghiên mực do Gia Cát Thần Hầu chế tạo? Còn có mực Vân Long?"

"Đại ca, thực sự là nghiên mực Gia Cát Thần Hầu chế tạo sao?" Thẩm Sam tuổi còn nhỏ, vẫn không thể nào phân biệt, chỉ đành cầm một chiếc nghiên mực trong tay hỏi ca ca.

"Ừ, hơn nữa hai chúng ta mỗi người một cái! Còn có mực Vân Long này, cũng là mỗi người một cái đó!" Thấy mấy thứ này, Thẩm Bân cực kỳ thích, hẳn là phải dùng câu yêu thích không nở buông tay để miêu tả.

Cô gái ngồi bên cạnh Thẩm Trần nghe bọn hần nói, trên mặt chỉ cười, cũng không nói chen vào, chỉ nhàn nhã uống nước trà ở bên cạnh. Mà Thẩm Trần nghe thấy nghe thấy lời nói của hai đứa con trai, cũng phải ngẩn ra, sau đó ánh mắt cẩn thận quan sát trên tay hai đứa con trai một cái, ánh mắt cũng lộ ra sự kinh ngạc, sau đó liền trở lại như thường, lại cúi đầu tiếp tục uống trà!

Hai đứa con trai thích những văn phòng tứ bảo này như vậy, Diêu thị liếc mắt một cái, sau đó cười nói với Vô Ưu: "Tiểu hài tử thật là dễ dụ, muội nhìn một chút đều quên nói lời cảm tạ thẩm nương là muội rồi!"

Dù sao Thẩm Bân đã lớn rồi, nghe thấy lời của mẫu thân, liền nhanh chóng buông nghiên mực và mực trong tay xuống, cũng bảo đệ đệ buông đồ đạc trong tay xuống, kéo đệ đệ đi đến trước mặt Vô Ưu, rất cung kính cúi đầu chấp tay thi lễ nói: "Đa tạ thẩm nương đã tặng quà!"

"Chỉ cần các con thích là thẩm nương vui rồi!" Vô Ưu vội vàng nói.

Sau đó Thẩm Bân rất lịch sự hữu lễ nói: "Nếu như thẩm nương không có dạy dỗ nào khác, con và đệ đệ phải đi ôn bài đây, để tiên sinh xem nếu muốn kiểm tra!"

"Đi đi, bài vở và bài tập là quan trọng nhất!" Vô Ưu cười gật đầu, cảm thấy đứa bé Thẩm Bân này thực sự rất có cấp bậc lễ nghĩa, hơn nữa vóc dáng cũng rất đoan chính, phải biết rằng rất nhiều đứa con trong thế gia vọng tộc đều được nuông chiều từ bé vì vậy đa số đều bị nuôi thành công tử bột, Thẩm Bân này cũng chỉ nhỏ hơn đệ đệ Nghĩa ca không ra hồn của nàng hai tuổi, nhưng Nghĩa ca đó làm gì có bộ dạng của một người đọc sách? Quả thực chính là bộ dạng của một tên vô lại nơi chợ búa, có thể thấy được gia phong Thẩm gia vẫn rất tốt.

Thẩm Bân và Thẩm Sam đi rồi, Diêu thị cười nói: "Đệ muội, nhị thúc lại đi ra ngoài rồi sao?"

"A, nói trong đại doanh có việc, sáng sớm tinh mơ đã đi rồi!" Vô Ưu gật đầu.

Nghe nói như thế, Diêu thị quả trách nói: "Nhị thúc này, tân hôn của hai người, sao lại không ở nhà bồi muội nhiều một chút? Chờ lần sau ta nhìn thấy hần, đại tẩu giúp muội nói hần một chút, muội là tân nương tử lại như vậy thật là không có ý tứ!"

Lời nói của Diêu thị làm mặt Vô Ưu ửng hồng lên, vội vàng nói: "Đại tẩu quản lý gia sự, vốn là rồi ren phức tạp, cũng không thể làm phiền đến đại tẩu. Lại nói dù sao là đàn ông vẫn nên lấy sự nghiệp làm trọng, muội và hần... Dù sao còn nhiều thời gian, cũng không gấp cái nhất thời này!"

Nghe vậy, Diêu thị cười với Thẩm Trần ngồi ở một bên từ đầu đến cuối không nói gì: "Chàng nghe một chút, đệ muội của chúng ta thật là biết nói chuyện, vừa nhìn đã thấy chính là một hiền thê lương nẫu, nhị thúc thật đúng là có phúc khí đó! "

"Đại tẩu nói quá lời! " Vô Ưu mỉm cười, cảm thấy Diêu thị sẽ chỉ đùa một chút gì gì đó, làm người ta tốt không có gì hay.

Lúc này, Thẩm Trần nói: "Đệ muội, muội đừng chê cười, đại tẩu muội chính là một người thích nói đùa, đời này nha không đổi được!"

Nghe nói như thế, Diêu thị lại trách móc nói: "Từ nhỏ ta chính là một người thích nói đùa, sao lại phải đổi nha? Sao chứ? Có phải chàng thích kiểu từ đầu đến cuối không nói một câu giống như một hũ nút hay không?" Lập tức, trên mặt của Diêu thị lộ ra vẻ chua xót ghen tị.

Nghe vậy, Vô Ưu trầm nghĩ: Người từ đầu đến cuối không nói một câu giống như một hũ nút này hình như là nói Tào di nương?

Quả nhiên, sau đó, Thẩm Trần liền nói: "Nàng lại đang nói bậy bạ gì đó? Thật là! " Trên mặt thoáng lộ ra một vẻ bức mình.

Đúng lúc này, một nha đầu đi vào bẩm báo với Xuân Hoa vài câu, Xuân Hoa liền cười bẩm báo với Diêu thị: "Nãi nãi, đưa tới là thiệp mời của Lục An vương phủ, nói là thế tử nhà bọn họ vừa mới có một tiểu công tử mời ngài và lão phu nhân sau đầu tháng sáu đi uống rượu mừng sinh được con trai, lão phu nhân để ngài mang quần gia bà tử đến phòng kho xem có một hai món đồ có thể xem như quà mừng không, nếu như có thì mau phái người tặng sang bên đó, còn nếu như không có thì phái người đi ra ngoài mua, nếu đưa chậm sẽ mất cấp bậc lễ nghĩa!"

Nghe nói như thế, Diêu thị nói: "Người gọi Chu Tân Gia đến, để nàng theo ta đi phòng kho tìm!"

"Chu Tân Gia đã chờ ở bên ngoài rồi! " Xuân Hoa trả lời.

"Biết rồi! " Diêu thị gật đầu, sau đó mỉm cười với Vô Ưu nói: "Lẽ ra đệ muội đến ta là tẩu tử hẳn là nên bồi người nói chuyện nhiều một chút, nhưng thật không khéo, chuyện lão phu nhân dặn dò ta gấp gấp, không bằng muội ngồi ở đây một lát, để đại ca muội bồi muội nói chuyện một chút, ta phải đi làm việc trước rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh chóng đứng lên, nói: "Chuyện của lão phu nhân đương nhiên là quan trọng hơn, muội chỉ đến xem hai đứa cháu, bây giờ đã nhìn rồi, đương nhiên cũng phải đi về! "

Thấy Vô Ưu muốn đi, Diêu thị lại không cho, đẩy nàng ngồi xuống nói: "Sao ta đi muội cũng đi? Ở đâu có chuyện vừa tới đã đi chứ? Vừa rồi ta đã để bọn nha hoàn đi lấy mơ hạnh hôm qua bằng hữu của đại ca muội tặng đến cho muội rồi đó, đây là công phẩm, chỉ có một giỏ nhỏ như thế, tặng cho lão phu nhân một nửa rồi, bây giờ cũng không còn bao nhiêu, muội ném một hai là tốt rồi, cũng là một chút tâm lòng của đại tẩu ta đây đúng không?"

Thấy Diêu thị nhiệt tình như vậy, Vô Ưu không từ chối được, chỉ đành phải gật đầu cười nói: "Vậy Vô Ưu liền không công mà nhận rồi!"

"Được rồi, ta còn có một chút gia vụ muốn nói với muội đó, chờ ta xong việc, đợi lâu một chút sẽ đi qua chỗ muội. Ta đi trước nha!" Nói xong, Diêu thị ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Trần, sau đó nhanh chóng cùng Xuân Hoa đi ra ngoài.

Sau khi Diêu thị đi, Thẩm Trần cười nói: "Tình tình của đại tẩu muội chính là như vậy, có cái gì cũng nói ra khỏi miệng, nếu nàng có nói gì không đúng, mong muội bỏ qua!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vội vàng nói: "Đại tẩu là một người thân thiện, cũng không có chỗ nói không đúng, đại ca ngài quá lo lắng rồi! "

Nghe vậy, Thẩm Trần cười, sau đó đôi mắt nhìn lướt qua bút lông nghiền mực các loại trên bàn bát tiên, nói: "Đệ muội muội cũng quá khách khí rồi, tiểu hài tử chúng nó là người trong nhà tùy tiện chuẩn bị một món đồ là được rồi, cần gì tốn kém như vậy! Nhị đệ luôn luôn hào phóng, coi tiền tài như cặn bã, chẳng qua dù sao trước đây đệ ấy một người ăn no cả nhà không đói bụng, bây giờ đệ ấy đã lập gia đình, sau này hai người cũng sẽ có con cái của chính mình, vì vậy sau này muội phải khuyên đệ ấy đổi tính cách hào phóng này đi, nếu không sau này trong cuộc sống hàng ngày sẽ gặp phải chuyện khó xử!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Thẩm Trần một cái, lời nói của hắn mặc dù không nhiều lắm, nhưng đều là những câu có lý, hơn nữa cũng thật sự là lo liệu cho huynh đệ ruột thịt của mình, thảo nào tình cảm giữa huynh đệ bọn họ tốt như vậy, hai người đều có thể móc tim móc phổi vì đối phương, đại khái giống nàng và tỷ tỷ của nàng đi? Lúc đầu ấn tượng của nàng với An Định Hầu này coi như là không tệ, kể từ đó, cô cảm thấy An Định Hầu thực sự là một một đại ca rất tốt! Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cười nói: "Muội nhất định sẽ khuyên nhị gia nhiều hơn, chỉ là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính tình một người chắc cũng rất khó thay đổi. Lại nói nhị gia và đại ca huynh đệ tình thâm, đương nhiên cũng sẽ tích đến hai đứa cháu, tặng cái gì nhị gia cũng sẽ không đau lòng!"

Nghe vậy, Thẩm Trần gật đầu một cái, nói: "Huynh đệ của ta đương nhiên ta hiểu, tính tình của đệ ấy quả thực là khó sửa đổi! "

"Vô Ưu còn phải cảm ơn quà mừng đại ca cho chúng muội đó!" Vô Ưu nhân lúc xung quanh không có người, liền nhanh chóng nói lời cảm ơn. Dù sao ngọc bội dương chi bạch ngọc đó là Thẩm Trần đưa cho nàng và Thẩm Quân sau lưng Diêu thị, cô cũng chỉ có thể nhân lúc Diêu thị không ở đây cảm ơn!

Nghe nói như thế, Thẩm Trần mỉm cười, nói: "Chỉ cần muội và nhị đệ thích là tốt rồi, bây giờ người đại ca này cái gì cũng không làm được cho hai người!"

"Đại ca còn nói nhị gia hào phóng, thực ra đại ca đối xử với chúng ta mới là hào phóng, đồ đạc chỉ là phụ, khó có được chính là tâm lòng của đại ca! " Vô Ưu từ trong thâm tâm nói.

"Giữa huynh đệ chúng ta đương nhiên là phải đối xử chân thành với nhau. Ngược lại là muội và nhị đệ... Trước đây ta lo lắng một hồi, bây giờ nhìn thấy hai người sống chung coi như không tệ, ta cũng yên tâm! Nhị đệ là một người có chút tự phụ, thực ra muội cũng không phải một cô gái bình thường, ngược lại hai người cũng rất xứng đôi, không ngờ thánh thượng lại tử hôn cho hai người, cũng coi như tạo nên một đoạn lương duyên! " Thẩm Trần bỗng nhiên chuyển đề tài câu chuyện.

Đột nhiên nghe nói như thế, Vô Ưu nghe được có chút không hiểu, nhưng nghĩ lại hình như hắn cũng không nhìn ra cái gì, có lẽ là trong lòng có chút lo lắng đi? Dù sao Thẩm Trần này cũng không phải một người hồ đồ, là người cực kỳ hiểu rõ Thẩm Quân, không nghĩ đến rằng Thẩm Quân sẽ chấp nhận mình dễ dàng như vậy, hơn nữa còn quan tâm mình đầy đủ như thế? Hắn thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó đi, dù sao nàng cũng không chi phối ý nghĩ của hắn được, nhưng ngược lại nàng biết Thẩm Trần không phải là một người nhiều chuyện, nhìn chuyện hắn không nói với bất kỳ ai về

chuyện nàng nữ giả nam trang xem bệnh thì biết, Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cười nói: "Nhắc đến Vô Ưu còn có một việc muốn cảm ơn đại ca, nhưng lại muốn hỏi ý kiến đại ca một chút đó!"

"Chuyện gì vậy?" Thẩm Trấn nghe xong hơi nhíu mày lại, tỏ vẻ tò mò.

Sau đó, Vô Ưu hơi ngượng ngùng cười nói: "Chính là chuyện ban đầu muội nữ giả nam trang tự xưng Tiểu Vương đến xem bệnh cho ngài! Bây giờ lão phu nhân và nhị gia vẫn chưa hề biết gì, nếu họ biết nhất định sẽ trách ta lừa gạt bọn họ."

Nghe nói như thế, Thẩm Trấn suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Chuyện này ta chưa từng nói cho bất luận kẻ nào nếu ta nói ra nhất định bọn họ sẽ trách tội muội, nhưng chuyện này là chuyện giấy không gói được lửa, có lẽ nếu một ngày nào đó bọn họ sẽ biết, vì vậy đại ca ta khuyên muội một câu vẫn là sớm ngày nói ra cho thỏa đáng!"

"Vô Ưu sẽ vâng theo ý kiến của đại ca nói ra chân tướng lúc đầu, thật ra Vô Ưu cũng là vì để hành nghề chữa bệnh thuận tiện mới nữ giả nam trang, ban đầu cho rằng sau khi chữa bệnh cho đại ca xong rồi sẽ không lui tới gì nữa, nhưng ai có thể ngờ một cái thánh chỉ, vậy mà muội lại thành người Thẩm gia, quả thật là thế sự khó liệu!" Vô Ưu xúc động nói.

"Yên tâm đi, lão phu nhân và nhị đệ đều là người thông tình đạt lý, sau khi muội nói, ta sẽ giúp muội giải quyết tốt!" Thẩm Trấn rất nghiêm túc bảo đảm nói.

"Vâng cảm ơn đại ca! " Vô Ưu cười nói.

Lúc này, một tiểu nha đầu mặc áo hồng đào bụng một cái khay thủy tinh trong suốt đi đến, trong cái khay thủy tinh kia bày mười mấy quả mơ hạnh màu vàng cam lớn chừng quả trứng gà nhỏ, hợp với khay thủy tinh kia quả thực tươi đẹp ướt át. Chỉ thấy tiểu nha đầu kia hai tay cầm cái khay rất cung kính đặt lên trên bàn bát tiên, sau đó cúi đầu nói: "Nhị nãi nãi, đây là mơ hạnh đại nãi nãi chúng ta phân phó nô tỳ cho ngài nếm thử!"

"Được!" Vô Ưu gật đầu, nha đầu kia mới lui ra ngoài.

Nhìn lướt qua mơ hạnh to lớn, Vô Ưu cười nói: "Đại ca nếm thử một quả đi?"

"Ta là một đại nam nhân không thích mấy đồ chua chua ngọt ngọt này!" Thẩm Trấn xua tay cười nói.

"Vâng Vô Ưu liền ăn hai quả, còn dư lại vẫn là để đại tẩu tự hưởng dụng đi!" Nói xong, Vô Ưu thực sự cầm hai quả từ trong cái khay đó, sau đó phúc thân nói: "Nếu đại ca không có lời dạy dỗ nào khác, vậy Vô Ưu xin được cáo lui trước!"

"Không tiễn muội!" Thẩm Trấn chỉ đứng lên, dù sao thì chân vẫn chưa thể đi một cách nhanh nhẹn như ban đầu.

Đi ra khỏi gian nhà của vợ chồng Thẩm Trấn, Vô Ưu cầm hai quả mơ hạnh trong tay áo. Mơ hạnh nàng đã thấy, đương nhiên cũng đã ăn, chỉ là mơ hạnh to như vậy lần đầu tiên nàng thấy, hơn nữa màu sắc mơ hạnh cũng rất sáng rõ, quả nhiên là công phẩm, hiển nhiên là không giống với bình thường!"

Vừa rồi thấy Diêu thị đi ra, Xuân Lan vẫn luôn chờ ở bên ngoài thấy Vô Ưu xuất hiện, nhanh chóng bước lên trước cười nói: "Nhị nãi nãi ra đây rồi sao? Vậy có phải chúng ta quay về viện của mình hay không?"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, đưa tay che trán, nhìn ánh nắng lóa mắt một chút, có lẽ là sau giữa trưa không lâu, bây giờ chính là lúc người ta muốn ngủ, nàng cũng không còn bao nhiêu tinh thần, cũng muốn trở về nghỉ một hồi.

Vừa mới bước ra khỏi viện của Thẩm Trấn và Diêu thị, bước lên một dãy hành lang gấp khúc, muốn quay về, không ngờ sau lưng lại truyền đến giọng nói nhỏ bé yếu ớt của một cô gái: "Nhị nãi nãi xin đừng bước!"

Edit by LeeMon.

Thẩm nương: thím.

Mơ hạnh (杏梅): còn được gọi là mơ Nhật Bản. Ảnh bên dưới là về mơ hạnh.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Khống chế bằng lời nói

Đột nhiên nghe được giọng nói này, Vô Ưu dừng chân lại, quay đầu vừa nhìn, thấy là Tào di nương đứng ở cách đó không xa, thấy nàng dừng bước, Tào di nương mới bước nhanh tới, đi đến trước mặt phúc thân nói: "Thiếp bái kiến nhị nãi nãi! "

Thấy vậy, Vô Ưu nhanh chóng nhẹ đỡ ngăn lại, nói: "Đều là người nhà mình, không cần giữ lễ tiết! " Tào di nương này đáng đáp yếu liễu đào tặc, hơn nữa

tính cách rất khiêm tốn, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, một đôi mắt sợ hãi, Vô Ưu vừa nhìn thấy nàng đầy lòng liền có một loại cảm giác ẽ ảm, một giai nhân yếu mềm như vậy thật sự có thể chạm đến từng sợi thần kinh của người khác!

"Tào di nương! " Sau khi bái kiến, Xuân Lan sau lưng Vô Ưu cũng nhanh chóng phúc thân chào một cái.

"Miễn! " Đường như ngay cả một nha hoàn bái kiến Tào di nương cũng cảm thấy kính sợ.

"Tào di nương người gọi ta có việc gì sao? " Vô Ưu tò mò hỏi. Tào di nương này khi thấy người khác đều giống như một con thỏ trắng nhỏ bị hoảng sợ, không biết nàng tìm mình có chuyện gì? Ai! Không phải tính cách từ nhỏ đã nhát gan như vậy chứ, còn bị Điều thị quản lý chặt như vậy? Chẳng lẽ thiếp thất không phải là người sao! Sau này thà rằng cả đời không ai thèm lấy cũng không thể làm thiếp cho người ta, cho dù là nhà có tiền hay nhà nghèo, địa vị thấp hơn còn chưa tính, ngay cả đứa con sau này sinh ra cũng bị kém hơn một bậc!

Sau đó, Tào di nương mới lấy một cái hà bao thêu được rất tinh xảo ra từ trong ống tay áo, hai tay đưa cho Vô Ưu nói: "Đây là quà mừng thiếp đưa cho Nhị gia và nhị nãi nãi, nếu nhị nãi nãi ngài không ngại vậy cảm ơn! "

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu nhìn thoáng qua hà bao trên tay Tào di nương, chỉ thấy hà bao này kỹ thuật và đường may rất cẩn thận, thêu hoa văn uyên ương hí thủy, một đôi uyên ương vui đùa trong nước, trông rất sống động, tuy rằng đồ vật không lớn, nhưng người có mắt nhìn vừa nhìn cũng biết kỹ thuật thêu rất cao!

Lúc Vô Ưu nhìn chăm chú vào hà bao, Tào di nương hơi ngượng ngùng nói: "Ta cũng không có đồ gì tốt tặng cho nhị nãi nãi và nhị gia, chỉ biết thêu thứ gì đó, nếu ngài không thích hoa văn này, ta có thể thêu hoa văn khác cho ngài!" Nói xong, liền muốn rút tay về.

Thấy thế, Vô Ưu biết nàng đã hiểu lầm mình, nhanh chóng đưa tay cầm lấy hà bao trong tay Tào di nương, cười nói: "Không cần, kiểu này ta cũng rất thích! Cảm ơn người nha, Tào di nương." Không biết tại sao, Vô Ưu cảm thấy hình như nàng rất đáng thương, bộ dáng yếu liễu đào tơ của nàng ấy ngay cả một người phụ nữ như nàng cũng cảm thấy thương xót!

"Người thích? Vậy thật tốt quá! " Nghe thấy Vô Ưu nói thích, Tào di nương vui vẻ cười lên.

Thấy cứ đứng nói như vậy, Vô Ưu cười nói: "Nếu không đến nơi của ta uống ly nước trà trò chuyện tiếp?"

Nghe nói như thế, trong con người Tào di nương chợt sáng lên một cái, sau đó giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức ánh sáng trong đôi mắt mờ đi, sau đó mi mắt rũ xuống, khẽ cười nói: "Không cần đâu, đại nãi nãi nói ta không có chuyện gì thì không nên đi khắp nơi, việc thêu thùa cho hai vị công tử ta vẫn chưa làm xong đó! "

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu này thật sự khiến tim Vô Ưu tan ra rồi, tuy rằng cảm thấy hơi quá đáng, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không thể nói cái gì, chỉ nói: "Vậy lúc nào người rảnh rồi thì đến chỗ của ta ngồi một chút đi!"

"Được. " Tào di nương gật đầu.

"Vậy ta đi trước đây! " Dứt lời, Vô Ưu nhận hà bao, sau đó xoay người rời đi.

Trên đường trở về, nghĩ lại đáng đáp Tào di nương đáng thương vừa rồi, quả thật trong lòng Vô Ưu không thể nào thoải mái! Lúc này, Xuân Lan ân cần bước đến nhẹ giọng nói: "Nhị nãi nãi, ngài đó tốt nhất không nên quá thân thiết với Tào di nương! "

"Vì sao vậy?" Vô Ưu tò mò hỏi.

"Ồ Thâm gia người đại nãi nãi kiêng kỵ nhất chính là Tào di nương này đó, nếu ngài quá thân thiết với Tào di nương, để đại nãi nãi biết được, vậy không phải là đã đắc tội nàng rồi sao?" Xuân Lan cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái. Nghĩ thầm: Có thể không phải sao? Việc và người bên trong cái cổng lớn này thật phức tạp.

"Ngài nên biết rằng bây giờ Thâm gia này do đại nãi nãi quản lý việc nhà, tuy rằng bên trên nàng còn có một lão phu nhân, nhưng dù sao lão phu nhân cũng đã lớn tuổi rồi, từ nhiều năm trước đã không thể quản lý công việc, chỉ hỏi đại sự một chút. Đại gia quanh năm đi đứng không tiện, nhị gia quanh năm ở bên ngoài, vì vậy chuyện trong nhà đều do đại nãi nãi quyết định, ngài vì một người như Tào di nương mà đắc tội đại nãi nãi là không đáng, lại nói ngài mới đến, còn nàng đã có cơ sở sâu nặng trong phủ này!" Xuân Lan thiện chí nhắc nhở.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn thoáng qua Xuân Lan. Xuân Lan khẩn trương cúi đầu nói: "Không phải nhị gia nói sau này nô tỳ hầu hạ nhị gia thế nào thì nhị gia hầu hạ nhị nãi nãi như vậy sao, vì vậy nô tỳ cũng toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho chủ tử của mình, nô tỳ không thể nhìn chủ tử bị thua thiệt!"

Nghe vậy, Vô Ưu cười nói: "Lòng người nghĩ như thế nào ta đều biết, chỉ cần người một lòng vì chủ tử, đương nhiên trong lòng chủ tử hiểu rõ, có người chỉ thích bằng mặt không bằng lòng, thực ra trong lòng có ý đồ gì ta đều hiểu, chỉ là tất cả mọi người giữ lại chút da mặt không muốn nói xé đi mà thôi! Người yên tâm, chỉ cần người một lòng vì chủ, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi người!" Vô Ưu thờ ơ lạnh nhạt đã nhiều ngày để ý thấy Xuân Lan này một người lưu nhanh nhẹn lanh lợi, nhưng cũng rất giữ bốn phận của mình, chưa từng đi quá giới hạn bốn phận của mình, hơn nữa cũng xem như ân cần kính cẩn với mình, không giống Thu Lan đó tuy rằng cũng kính cẩn như vậy, nhưng vừa thấy Thâm Quân liền vô tình hoặc cố ý đi quá giới hạn bốn phận của mình, đây là điều tối kỵ giữa chủ tử và nô tì! Mấy câu nói đó nàng cảnh cáo Xuân Lan, ý nghĩ của Thu Lan không phải nàng không thể nhìn ra, chỉ là không muốn để ý tới mà thôi! Đừng cho rằng nàng là kẻ ngu si.

Nghe thấy lời nói chưa tới cùng đó, Xuân Lan cũng là một người hiểu nhanh, hiểu rõ tất phải có duyên cớ gì đó, có lẽ là đang nói Thu Lan đi? Vì vậy liền

nhanh chóng cúi đầu nói: "Nhị gia và nhị nãi nãi đều là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ nguyện làm trâu ngựa cho nhị gia và nhị nãi nãi!"

Thấy Xuân Lan rất kính cẩn, hơn nữa người này cũng coi như là an phận, vì vậy Vô Ưu tự tay đỡ vỗ vỗ tay Xuân Lan, nói: "Được rồi, người đã nhận ta làm chủ tử, đương nhiên ta cũng sẽ coi người thành người mình, về sau có chuyện gì phạm là ta có thể làm được, chỉ cần nói với ta là được!"

Thấy mình lấy được tín nhiệm của nhị nãi nãi, Xuân Lan cười gật đầu. "Tạ ơn nhị nãi nãi! "

"Ừ. " Vô Ưu gật đầu một cái, sau đó vừa tiếp tục đi về phía trước vừa hỏi: "Có phải đại gia cũng không thích vị Tào di nương kia hay không?"

Nghe thấy câu hỏi của chủ tử, Xuân Lan nhanh nói: "Đúng vậy, chắc đã một năm rưỡi đại gia không đi qua phòng Tào di nương rồi, Tào di nương này cách vài ngày mới được gặp mặt đại gia, đại nãi nãi để phòng Tào di nương này như vậy, bình thường khi nàng không ở đây, đều sắp xếp nha hoàn tâm phúc của mình coi chừng ở bên cạnh, vì vậy Tào di nương này ngay cả một lời nói cũng không thể nói rõ với đại gia!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được cười một tiếng. Nói: "Xem ra đại nãi nãi này rất thích ăn giấm!" Việc này cũng khó trách, ai có thể cho phép người khác tới cướp chồng của mình đây? Ở cổ đại đều chú ý tam tòng tứ đức gì đó, đặc biệt là chẳng những không thể ghen tị, mà còn rất nhiều bà vợ chứng tỏ mình rộng lượng, còn chủ động cưới vợ bé cho chồng mình, thực ra ở đâu mà không ăn giấm, chỉ là đều nén ở trong lòng mà thôi!

"Nhị nãi nãi ngài không biết đâu, bọn hạ nhân chúng ta lúc không có ai nếu nói đến người khác nổi máu ghen, đại nãi nãi đó là vai dấm chua đấy!" Xuân Lan thấp giọng nói bên cạnh lỗ tai Vô Ưu.

"Xì! " Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được xì một tiếng nở nụ cười. Xuân Lan ở bên cạnh cũng cười theo. Sau khi cười xong, Vô Ưu chỉ vào Xuân Lan nói: "Những nô tài các người chính là như vậy, lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm đều thích bàn tán chủ tử! "

Vừa nghe lời này, Xuân Lan khấn trương kính sợ cúi đầu nói: "Đương nhiên những tiểu nha đầu như chúng nô tỳ không dám, những lời này đều là các ma ma có tuổi nói trong đó còn có nương tử quản gia nói! Chuyện không mặt mũi như vậy đánh chết chúng nô tỳ cũng không dám nói, chỉ nghe ở bên cạnh một chút mà thôi!" Lúc nói hai câu cuối cùng, Xuân Lan cũng không nhịn được cười.

Đang lúc nói chuyện, hai người đã về tới trước sân của mình, cuối cùng Vô Ưu quay đầu thấp giọng phân phó nói: "Ồ Thẩm gia này người cũng coi như là người lâu năm, mặc dù ta là một chủ tử, nhưng dù sao thì ta mới đến, người bên cạnh ta cũng không thông thạo nơi này, không hiểu rõ giống các người, về sau hãy nghe được lời nói gì quan trọng, chuyện gì quan trọng, đều phải nhớ đi về bẩm ta một tiếng, nhớ kỹ sau này chúng ta cùng ở trên một cái thuyền đó, ta được tốt, đương nhiên người cũng sẽ không thiếu phần!"

"Vâng, nô tỳ nhớ kỹ! " Xuân Lan nhanh chóng cúi đầu trả lời.

"Ừ. " Vô Ưu hài lòng gật đầu, sau đó phát tay nói: "Ta cũng mệt rồi, muốn vào trong nghỉ, người cũng đi đi!" Nói xong, xoay người đi vào trong phòng..

Điều thị dẫn Chu Tân Gia và Xuân Hoa đến nhà kho chọn mấy thứ làm quà mừng sai người đưa đến Lục An vương phủ, sau đó vội vã trở về.

Vào phòng, vừa nhìn chỉ thấy một mình Thẩm Trấn tựa vào thành giường đọc sách, Điều thị không nhịn được nói: "Ta đi nhanh về nhanh, mà lão nhị gia lại đi rồi?"

Nghe nói như thế, Thẩm Trấn giương mắt nhìn Điều thị, trả lời: "Nàng đi rồi, chỉ còn lại một người đàn ông như ta, muội ấy còn ở lại đây làm gì?"

Nghe xong lời này, Điều thị xoay người ngồi vào bàn bát tiên, cười nói: "Nói vậy cũng đúng, nếu anh chồng và em dâu ở cạnh nhau cũng không phải chuyện dễ nghe gì!"

Nghe vậy, Thẩm Trấn sầm mặt lại, hơi khiển trách: "Nàng đang nói bậy bạ gì đó? Nếu lời này truyền ra ngoài, cũng không biết còn bị người có lòng cái biên thành cái gì nữa? Không phải nàng ngại cuộc sống bây giờ quá bình yên rồi chứ?"

Mười năm nay, ngoại trừ lúc hán mới bị bệnh, Thẩm Trấn rất ít khi nói vậy với Điều thị, Điều thị vừa thấy Thẩm Trấn nổi giận, trong lòng liền không có chỗ trông cậy, nhanh chóng đứng dậy, cười bước đến ngồi vào giường, dịu dàng nói: "Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, đại gia ngài tức giận thật sao?"

Lời nói của Điều thị làm sắc mặt Thẩm Trấn thoáng dịu lại một chút, mới nói: "Những cái khác nàng nói như thế nào cũng không đáng kể, loại chuyện này có thể nói lung tung sao? "

"Vâng, vâng, đều là lỗi của ta, được chưa? Nếu ngài vẫn chưa hết giận vậy đánh ta hai cái đi? Được không?" Điều thị đưa tay cầm tay Thẩm Trấn lên trên người mình.

Đúng lúc này, Thẩm Sam và Thẩm Bân xuất hiện, thấy hai đứa con trai đến, Thẩm Trấn nhanh chóng rút tay của mình về, thấp giọng nói: "Trẻ con đến rồi, trang trọng chút đi! "

Thẩm Bân và Thẩm Sam đi đến trước giường, chấp tay thi lễ rất lễ độ nói: "Cha, mẹ, chúng con đi học đây! "

"Đi đi, dọc đường nhớ bảo bọn sai vặt đánh xe chậm một chút!" Điều thị bước đến chỉnh quần áo cho hai đứa con trai, cũng nhẩn nại dặn dò.

"Vâng, mẫu thân! " Gật đầu một cái, Thẩm Bân kéo đệ đệ xoay người rời đi. Nhưng Thẩm Sam lại tránh thoát khỏi tay của ca ca, chạy đến trước bàn bát tiên, cầm nghiên mực khắc hoa văn, dáng vẻ yêu thích không buông tay một hồi!

"Đệ đệ mau đặt xuống đi, còn chưa đi nữa sẽ muộn đó, tiên sinh sẽ quở trách!" Thấy Thẩm Sam cầm nghiên mực không buông tay, Thẩm Bản bước đến thúc giục.

"Ca ca, nếu không chúng ta mang hai nghiên mực này đi học đi?" Thẩm Sam thực sự rất không nỡ bỏ nghiên mực.

"Không được, chúng ta đi học là để học, chứ không phải đi ngắm nghía nghiên mực, hơn nữa cầm thứ này đi học cũng quá rêu rao rồi, để tiên sinh và những bạn học khác thấy được sẽ không tốt!" Thẩm Bản đưa tay cầm nghiên mực trong tay đệ đệ đi, cũng đặt vào trong hộp cẩn thận.

Nghe thấy lời nói của hai đứa con trai, Thẩm Trần đang tựa vào gối mềm gật đầu, cảm thấy mặc dù tuổi con cả tuổi không lớn lắm, chỉ có 15 tuổi, nhưng lại là một người chính chắn thận trọng, tuy rằng đứa con nhỏ làm việc vẫn chưa biết nặng nhẹ, nhưng dù sao thì tuổi vẫn còn nhỏ, đợi vài ba năm nữa cũng có thể giống ca ca hần thì càng tốt rồi!

Nhưng Diêu thị nghe thấy hai đứa con trai nói, không nhịn được cười nói: "Không phải chỉ là hai nghiên mực bị vỡ thôi sao? Dù sao lúc các con học cũng cần dùng, thích thì lấy đi dùng đi, dài dòng ở chỗ này làm gì? Sam nhi đó, nghiên mực của con không có trăm cái, cũng phải có bảy tám chục cái, sao lại còn thích đồ chơi này?" Sau đó, quay đầu nói với Thẩm Trần trên giường: "Ta nói vị đệ muội này quả thật keo kiệt, sao lại tặng cái nghiên mực vỡ bút lông gì đi đó, ai, rốt cuộc cũng xuất thân từ tiểu gia nhà nghèo, chuyện trong nhà ít, chưa từng va chạm xã hội, phỏng chừng còn tưởng rằng chúng ta rất thích những thứ này đó!" Xuất thân của Diêu thị không cao, vì vậy bình thường điều kị nhất là người khác nói xuất thân của chính mình, trước đây còn lo Thẩm Quân lấy người thuộc dòng dõi cao sẽ làm nàng bị hạ thấp, nhưng bây giờ nhìn thấy xem ra là quá lo lắng, bởi vì dòng dõi Tiết gia này vẫn chưa cao bằng Diêu gia các nàng đó!

Lúc này, Thẩm Bản nói: "Mẫu thân, ngài có biết đây không phải nghiên mực bình thường, nghiên mực này cho dù là mấy ngàn lượng bạc cũng mua không được! "

Nghe thấy lời của con trai, Diêu thị không khỏi ngẩn ra, chân mày cau lại, không thể tin nói: "Con nói cái gì? Mấy ngàn lượng bạc để mua cái nghiên mực vỡ như thế? Không phải là con đang nói đùa với mẹ chứ? Mẹ nhớ hai năm trước mẹ phân phó phòng thu chỉ ra ngoài mua một sọt nghiên mực, để con cháu trong dòng họ chúng ta dùng, cũng chỉ tốn mấy lượng bạc mà thôi!"

Nghe vậy, Thẩm Bản cười nói: "Mẹ, cái này là nghiên mực đại sư Gia Cát Thần Hầu chế tạo, ngàn vàng khó cầu, hơn nữa mực Vân Long này là mực cô, người chế tạo mực này đã sớm qua đời, mà mực Vân Long lưu truyền trên đời cũng không nhiều, có được một thoi cũng là khó, còn những bút lông sói này mặc dù mặc dù không quý giá như nghiên mực và mực Vân Long, nhưng cũng là đồ của Vinh Bảo trai gì đó, cũng là đồ người đọc sách yêu thích nhất!"

Nghe nói như thế, Diêu thị vẫn không thể nào tin được giá của nghiên mực và mực lại nhiều tiền như vậy, lại hỏi Thẩm Trần trên giường nói: "Nghiên mực và mực đó thật sự đáng giá như vậy sao?"

Thẩm Trần nghiêm nghị nói: "Không chỉ là vấn đề về tiền, mà là chỉ có thể gặp mà không thể cầu, người đọc sách đều lấy việc sở hữu hai thứ đồ này làm vinh. Rất nhiều người có học vấn cao cũng không thể có được, hai đứa Sam nhi và Bản nhi là thiếu niên, có tài đức gì mà mỗi người có một nghiên mực Gia Cát Thần Hầu chế tạo và một thoi mực Vân Long?"

Nghe nói như thế, Diêu thị nhìn sắc trời một chút thấy đã không còn sớm, nhanh chóng thúc giục hai đứa con trai nói: "Đừng nói nữa, còn không đến trường nhanh đi? Nếu lại muộn cẩn thận tiên sinh cảm thước đánh các con đó!"

"Vâng, mẫu thân! " Thẩm Bản và Thẩm Sam rất nghe lời khom người một cái, nhanh chóng xoay người đi ra.

Đợi cho hai đứa con trai đi rồi, Diêu thị mới đưa tay cầm một cái nghiên mực lên, xoay người vuốt hoa văn trên nghiên mực, cười nói: "Ai nha, quả thật không nghĩ đến, thứ này quý giá như vậy đó!"

"Mấy thứ này không có một vạn cũng phải tám ngàn lượng bạc mới có thể mua được, nàng cất mấy món đồ này cho con đi, chờ hai đứa nó lớn hơn một chút rồi dùng, bây giờ học vấn của hai đứa nó vẫn chưa xứng dùng vật như vậy, mấy cây bút để lại cho hai đứa nó dùng đi!" Thẩm Trần nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị cầm nghiên mực trong tay cẩn thận đặt vào trong hộp, sau đó phân phó Xuân Hoa bên cạnh nói: "Xuân Hoa, mau cất mấy thứ này giúp hai vị công tử đi!"

"Vâng." Xuân Hoa nhanh chóng lên tiếng trả lời đi qua thu dọn.

"Cẩn thận một chút! Đừng làm rơi đó." Diêu thị không yên lòng dặn dò.

Sau một lát, Xuân Hoa cất đồ vào trong tủ, Diêu thị đi đến bên cạnh Thẩm Trần, ngồi trên giường, vừa mát-xa chân cho hần vừa nói: "Đồ vật đắt giá như vậy nhất định là nhị thúc chuẩn bị cho đệ muội, ha ha, chuyện này lão nhị thật sự giành mặt mũi cho vợ hần đó!"

"Nhị đệ luôn luôn là người rất hào phóng với nhà chúng ta, sau này nàng đừng khát khe với đệ muội mới đúng!" Thẩm Trần khuyên bảo.

Nghe lời nói của phu quân xong, Diêu thị cười nói: "Sao ta dám khát khe với muội ấy chứ? Bây giờ lão nhị cung chiều muội ấy như vậy, nếu lão nhị biết không phải sẽ tìm đại tẩu ta đẩy tính sổ sao?"

"Nhị đệ làm người luôn luôn rộng rãi, tiêu dùng trong nhà phần lớn là bổng lộc của hần còn có các loại hoàng thượng ban cho, trước đây hần chưa lập gia đình không nói, bây giờ hần đã lập gia đình, hơn nữa không chừng thoảng cái hần sẽ có con của mình, sau này nàng không được nghĩ đến bạc của hần nữa, để hần tự dành dụm một chút mới phải! Lại nói bây giờ có đệ muội rồi, đừng vì những thứ này mà khiến nhà chúng ta không hòa thuận mới đúng!"

Thẩm Trần nhẹ nhàng nói.

Nghe nói như thế, gương mặt Diêu thị tủi thân: "Phu quân, chàng nghĩ rằng ta luôn nghĩ đến bạc của nhị thúc sao? Nhưng ta có thể có cách nào khác chứ? Chàng chỉ có bạc bông lộc thể tập mà thôi, cả năm cũng chỉ có một ngàn tám trăm lượng bạc, lúc lão gia còn sống rất thanh liêm, hoàn toàn không dành được gì cả, ngoài thành cũng chỉ có mấy trăm mẫu đất bãi mà thôi, ngay cả một thôn trang cũng không có, chàng nhìn những nhà có tước vị một chút nhà nào không có mười cái tám cái thôn trang chứ? Nhà chúng ta lớn, người lại nhiều, chàng nói nếu không phải nhị thúc cầm những bạc này về, cái nhà này đã sớm trống không rồi! Chàng nghĩ ta mặt dày nhiều lần đưa tay về phía nhị thúc như thế? Còn không phải là vì trị bệnh cho chàng sao? Mấy năm nay trị bệnh cho chàng tốn không biết bao nhiêu bạc, trước kia bạc đều trôi theo dòng nước, lần này phương pháp của tiểu Vương đại phu có tác dụng, chẳng qua thật sự là đã tìm nhị thúc lấy không ít hơn hai ba ngàn lượng bạc. Lại nói ta cũng không nhúng tay vào mà là hấn muốn, dù sao chàng và nhị thúc huynh đệ tình thâm, đều là hấn chủ động lấy ra. Được rồi, nhị thúc nói sau này vẫn sẽ chiều cổ chúng ta, cho đến khi Bản Nhi và Sam Nhi thành gia lập nghiệp đó!"

Nghe nói như thế, Thẩm Trần không khỏi nhú mày. Hỏi: "Nàng ép hấn đồng ý?"

"Trời đất chứng giám, ta không nói cái gì cả! Đây là nhị thúc tự nói." Diêu thị đưa tay lên trời thề.

"Sao có thể? Tuy rằng Bản Nhi đã 15 tuổi rồi, nhưng Sam Nhi mới 11 tuổi, đợi đến lúc hai đứa nó đều thành gia lập nghiệp ít nhất cũng phải mười năm, chẳng lẽ còn phải để nhị đệ nuôi chúng ta mười năm hay sao?" Thẩm Trần nghĩ lại cũng không đành lòng, mấy năm nay hấn đã liên lụy đến đệ!

Thấy Thẩm Trần nhú mày, Diêu thị vội vàng nói: "Phu quân, chàng đừng buồn, sau này ta sẽ tăng tiết kiệm trong chuyện chăm lo việc nhà, giảm chi tiêu xuống!"

"Đều tại ta không có ý chí tiến thủ, nếu như năm đó ta không ngã đến gãy chân, còn có thể chinh chiến sa trường, có thể cùng nhị đệ kiến công lập nghiệp, nào còn phải lo những thứ này?" Thẩm Trần vô cùng tự trách nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị lại nói: "Tuy rằng nói là như vậy, nhưng trong lòng riêng của ta bộ dáng của chàng bây giờ vô cùng tốt!"

"Vì sao? Không phải mười năm nay nàng vẫn luôn hy vọng chân của ta có thể trị hết nhanh chóng đứng lên sao?" Thẩm Trần nhìn Diêu thị nghi ngờ hỏi.

Diêu thị mỉm cười, vẻ mặt hơi ngượng ngập nói: "Nói thật, nếu không phải chân của chàng không đi được, mười năm này ta có thể thời thời khắc khắc đều bên cạnh chàng một bước không rời sao?"

Nghe nói như thế, Thẩm Trần nhướng mày! Ánh mắt cũng sáng lên âm thầm, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm người trước mắt. Hỏi: "Mặc dù nàng có thể ở bên cạnh ta từng giây từng phút, nhưng nàng ở bên cạnh một người tàn phế thì có lợi ích gì?"

Nghe vậy, Diêu thị đưa tay che lại miệng Thẩm Trần, hơi nhú mày giải thích: "Ai nói chàng là phế nhân? Mặc kệ chàng có thể bước đi cũng được, không thể bước đi cũng được, chàng đều là phu quân của ta! Trời của ta!"

Nghe nói như thế, lòng Thẩm Trần căng thẳng không rõ! Sau đó, duỗi cánh tay của mình ra, kéo bà vai Diêu thị tới, để nàng ngã lên ngực mình! Có lẽ nàng đã từng không phải là người hấn hướng tới kia, nhưng nàng là thê tử của hấn! Có đôi khi hấn chê nàng tục, đối xử với người khác hơi không tốt, nhưng không thể phủ nhận nàng chăm sóc hấn không có gì chê trách, ngay cả mẹ của hấn Thẩm lão phu nhân cũng không bảo nàng đến chăm sóc ti mi chu đáo cho mình. Tuy rằng mười năm không thể thay đổi, nhưng nàng canh giữ bên cạnh mình như vậy, không lười biếng một khắc nào, càng không ghét bỏ một lần, lúc này nghe thấy nàng nói thỏa mãn như thế, tim của hấn mơ hồ bị đau! Thực ra, tình cảm của hấn với nàng cũng không bắt đầu từ lúc tân hôn, cũng không phải là lúc sinh hai đứa con trai, mà là sau lúc chân hấn tàn phế!

Thẩm Trần là một người sống rất nội tâm, vì vậy rất ít biểu đạt tình cảm gì đó với Diêu thị, tuy rằng hôm nay trong ngôn từ của hấn cũng không có gì, nhưng Diêu thị có thể cảm nhận được cánh tay hấn mạnh mẽ như vậy, ngực của hấn ấm áp như vậy, còn có thể cảm nhận được trái tim kia đập thình thịch! Diêu thị dựa vào trong lòng chồng, khoe miệng đã sớm nở một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Mưu tính sâu xa

Vỗ bờ vai Diêu thị, sau một lúc lâu Thẩm Trần mới nói: "Chân của ta đã tốt hơn nhiều rồi, có lẽ chờ một năm rưỡi nữa sẽ khôi phục, nói không chừng ta lại có thể ra chiến trường một lần nữa!"

Nghe nói như thế, Diêu thị đang trong ngực của hấn lập tức ngẩng đầu lên, sừng sốt nói: "Chàng đang nói cái gì? Đạo kiếm không có mắt, ta sẽ không để chàng ra chiến trường một lần nữa đâu!"

Thẩm Trần đưa tay vén một lọn tóc Diêu thị ra sau tai, cười nói: "Hai đứa con trai đều lớn rồi, nhất định sau này sẽ tiêu phí rất nhiều, lại nói chúc Hậu gia

này được thừa kế đến đời của ta đã kết thúc rồi, Sam Nhi và Bân Nhi cũng không thể thừa kế nữa, Bân Nhi và Sam Nhi còn nhỏ, đợi đến lúc hai đứa nó trở thành trụ cột một nhà phải chờ đến khi nào, chúng ta cũng không thể để nhị đệ giúp đỡ cả đời!"

Nghe nói như thế, Diêu thị cười, nói: "Phu quân yên tâm! Cho dù không có sự giúp đỡ của nhị thúc, ta cũng có thể tiếp tục duy trì cuộc sống của người một nhà chúng ta."

"Nàng có cách sao?" Thẩm Trấn cau mày.

Thấy biểu cảm không tin của Thẩm Trấn, Diêu thị vội vàng nói: "A, ta đến Thẩm gia cũng đã mười mấy hai mươi năm rồi đó, năm đó sinh lễ Thẩm gia chàng đưa cho Diêu gia cho chúng ta cha ta không giữ lại bất cứ cái gì, hơn nữa còn thêm không ít của hồi môn cho ta, với lại đã nhiều năm như vậy, dù gì ta cũng tích trữ được một ít tiền riêng, lại nói những năm gần đây lão phu nhân cũng cho ta không ít đồ trang sức làm vật riêng, vì vậy chỉ cần tiêu tiết kiệm, lại thêm bạc bổng lộc của chàng cũng không phải là không thể trôi qua, ta thực sự sẽ không để chàng đi mạo hiểm lần nữa, cái gì cũng không bằng chuyện chàng ở bên cạnh ta để ta an tâm, chàng bình an mới là quan trọng nhất!"

Nghe nói như thế, trong lòng Thẩm Trấn như có một dòng nước nóng tràn vào, hắn đưa tay sờ mặt của Diêu thị một cái, cười nói: "Đã như vậy, sau này ngàn phiếu nhị đệ cho nàng, nàng muôn ngàn lần không thể nhận nữa!"

"Đã biết rồi, chàng yên tâm đi!" Diêu thị thẽ son sắt nói.

"Ừ." Thẩm Trấn đưa tay nắm chặt tay Diêu thị, Diêu thị tươi cười đặt bàn tay còn lại của mình lên trên bàn tay hắn...

Lúc sắc trời dần tối, Vô Ưu đang ngồi ở bàn bát tiên hí hoáy mấy toa thuốc, chợt nghe bên ngoài truyền đến hai giọng nói đang đối thoại với nhau.

"Nhị nãi nãi có ở trong phòng không?" Diêu thị mang theo Xuân Hoa bước vào sân Thẩm Quân và Vô Ưu ở, thấy Xuân Lan đang chỉ huy tiểu nha đầu làm việc hồi.

"Đại nãi nãi, ở, ở!" Xuân Lan nhanh chóng trả lời.

Nghe nói như thế, Diêu thị cười nói: "Nhanh thông báo một tiếng đi, ta chờ ở đây!"

"Vâng. Đại nãi nãi chờ một chút!" Xuân Lan nhanh chóng trả lời.

Vô Ưu ở trong phòng nghe nói như thế, mặc dù không biết vì sao Diêu thị lại đột nhiên đến vào lúc này, nhưng vẫn không chờ Xuân Lan bọn họ đi vào thông báo, liền nhanh chóng đứng dậy đi ra phòng ngoài đón! Thấy Diêu thị cười hi hi đứng trong sân, Vô Ưu bước ra ngoài cánh cửa, cười nói: "Đại tẩu đến sao? Cần gì phải thông báo? Đi vào là được rồi!"

Thấy Vô Ưu đi ra, Diêu thị bước đến kéo tay Vô Ưu, cười nói: "Muội và nhị thúc vừa mới kết hôn, sao ta có thể tùy tiện đi vào chứ? Ta không muốn quấy rầy vợ chồng son các muội đâu đó!"

Lời nói của Diêu thị khiến khuôn mặt Vô Ưu lập tức đỏ lên, lời nói này của Diêu thị có ý vui đùa. Sau đó, Vô Ưu nhanh chóng cười nói: "Đâu có như đại tẩu nói chứ, Nhị gia cũng không ở nhà!"

Nghe vậy, Diêu thị quả trách nói: "Nhị thúc này thật là, có tân nương tử tốt như vậy không ở nhà phụng bồi mà lại vội vàng đi! Chẳng qua muội cũng không cần quá để ý, lúc ta mới gả đến đây, đại ca muội cũng như vậy, hơn nữa đại ca muội nhà còn không dịu dàng chăm sóc ta như nhị thúc với muội đâu, mấy ngày dài cũng không nói với ta hơn hai câu!"

"Hình như huynh đệ hai người bọn họ đều không thích nói chuyện, nhị gia cũng không nói gì!" Điểm này Thẩm Trấn và Thẩm Quân lại rất giống nhau, chỉ là Thẩm Trấn có tướng mạo nho gia, bộ dạng có chút ôn nhuận như ngọc, Thẩm Quân chính là kiểu rắn rỏi kiên cường, có đôi khi lạnh lẽo cứng rắn như đá!

"Không nói bọn họ nữa! Được rồi, trong nhà này, còn thiếu vật gì trong phòng không? Nếu thiếu cái gì cứ nói với ta, ta đến nhà kho tìm cho muội, nếu trong nhà kho không có, thì ta sẽ phân phó ra bên ngoài mua cho muội!" Diêu thị rất nhiệt tình nói.

"Đã rất đủ rồi, cũng không thiếu cái gì!" Vô Ưu cười nói.

"Có thể tạm thời muội không nghĩ ra, lúc nào muội nghĩ ra thì phái một người qua nói với ta cũng được!" Diêu thị cười nói.

"Được!" Vô Ưu gật đầu.

Sau đó, Diêu thị cầm khăn tay nhìn vài đại nha hoàn và tiểu nha đầu cùng với bà tử trong sân quát: "Các người đều hầu hạ nhị nãi nãi thật tốt cho ta, không được dùng mảnh khoé tiếp cận, bất kính với nhị nãi nãi một chút, coi chừng ta lột da của các người!"

Diêu thị trừng một đôi mắt phượng, thái độ rất nghiêm khắc, đại khái bình thường quản lý công việc trong nhà nghiêm ngặt, vì vậy bọn hạ nhân đều sợ nàng, nghe rắn dạy như vậy, bọn hạ nhân trong sân rí rít nói: "Chúng nô tài tuyệt đối không dám!"

Nghe nói như thế, ngược lại Diêu thị hơi đắc ý, hất cằm về phía các nàng nói: "Ta còn không biết các người? Bất nạt kẻ yếu, cũng không dám ở trước mặt ta, nhị nãi nãi là một người mềm yếu, đương nhiên các người không sợ, chỉ có nếu để ta biết một chút gió thổi nào, ta đều đánh trượng đuổi ra ngoài!"

"Vâng, vâng, Chúng nô tài nhất định hầu hạ nhị nãi nãi thật tốt!" Bọn nô tài rồi rít ngoan ngoãn nói.

Thấy Diêu thị mạnh mẽ như vậy, hơn nữa bọn gia nô đều sợ nằng, Vô Ưu cười nói: "Đại tẩu không cần lo lắng nhiều, mấy ngày nay các nàng đều hầu hạ rất chu đáo!"

Nghe nói như thế, Diêu thị cười nói: "Vậy là tốt rồi, nếu không nhị thúc trách tội ta làm chị dâu lại không chăm sóc muội tốt, ta sẽ bị đại ca muội mắng!"

"Đại tẩu nói quá lời! Được rồi, mau vào nhà thôi, đừng đứng nói ở đây." Vô Ưu nhanh chóng mời Diêu thị vào nhà.

"Ừm, ta còn có lời phải nói với muội đó!" Diêu thị nói xong liền kéo tay Vô Ưu cùng nhau đi vào phòng.

Vào phòng rồi, Vô Ưu mời Diêu thị ngồi vào ghế trên, cũng nhanh chóng phân phó Liên Kiều và Ngọc Trúc pha trà lấy điểm tâm qua đây. Nhấp một ngụm trà, hàn huyên hai câu, Diêu thị liền nói: "Đệ muội, bọn nô tỳ trong phòng nhị thúc có được không? Nếu không đủ người, ta sẽ điều vài người qua đây cho muội!"

"Người đã đủ nhiều rồi, người trong phòng Nhị gia đã không ít, huống hồ muội còn có vài nha hoàn và nô tài hồi môn theo muội qua đây!" Vô Ưu cười từ chối.

"Đúng rồi, nói đến nô tài, nô tài của đệ muội ta vẫn chưa từng thấy đó, bao nhiêu tuổi rồi? Am hiểu cái gì?" Diêu thị đột nhiên hỏi.

Thấy Diêu thị hỏi, Vô Ưu trả lời: "Tuổi không lớn lắm, cũng cùng lứa với muội, cũng vừa mới cưới nàng dâu, vì trước đây cha mẹ hẳn đều là người đắc lực bên người cha mẹ muội, nên liền gọi vợ chồng son bọn hân gả qua đây cùng muội!"

Nghe xong lời này, Diêu thị cười nói: "Chắc hẳn là người đắc lực mới gả đến cùng muội. Lúc ta gả đến cũng có con cái của người đắc lực trước mặt mẹ ta làm nô tài của ta, tuy rằng lúc tới tuổi cũng không lớn, cũng chưa từng gặp nhiều sự đời, nhưng dù sao cũng đã làm trong phủ không kém mười mấy hai mươi năm rồi, vì vậy bây giờ cũng rất có năng lực, không biết muội đã từng nghe chưa? Chính là Chu Tân và nhà Chu Tân!"

Nghe vậy, Vô Ưu cúi đầu nghĩ, có chút quen tai, chợt nhớ tới hình như vừa rồi lúc ở trong phòng Diêu thị Xuân Hoa nói nhà Chu Tân chờ Diêu thị ở bên ngoài. Vì vậy, Vô Ưu cười. Nói: "Vừa rồi có nghe Xuân Hoa nói đến!"

Diêu thị gật đầu, lại nói: "Đệ muội, nô tài gả tới cùng nữ chủ tử ở Thẩm gia chúng ta đều được yêu thích, dù sao cũng là người nhà mẹ đẻ của nữ chủ tử, vì vậy người nhà nha hoàn cũng được đi theo vợ của quản gia cùng quản lý việc trong nhà, không chỉ có nhà Chu Tân tỳ mang tới, nhà nha hoàn Vương Hải trước đây gả đến cùng lão phu nhân cũng quản lý việc trong nhà cùng lão phu nhân nhiều năm đó, chỉ là mấy ngày trước nghĩ đến tuổi cao rồi, vì vậy mới đưa đi dưỡng lão!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm: Diêu thị muốn nói cái gì? Có phải là bố trí cho Vương Nhi và nhà Vương Nhi làm chuyện gì hay không? Vô Ưu không nói tiếng nào, tạm thời nghe xem Diêu thị nói như thế nào.

Sau đó, Diêu thị cười nói: "Vì vậy hôm nay ta tới hỏi đệ muội, nô tài của muội muội muốn để đại tẩu bố trí cho bọn hân làm gì?"

Nói như vậy, chắc Vô Ưu phải nghe rõ. Nào là nha hoàn của nàng trước đây chưa từng chứng kiến sự đời gì, vẫn nên rèn luyện mấy năm nữa mới tốt. Ý này rất rõ ràng, chuyện quá quan trọng sẽ không thể giao, tuy rằng nàng hồi minh như vậy, cũng chỉ là cho mình một phần mặt mũi mà thôi, hơn nữa việc sắp xếp nô tài của nữ chủ tử trong nhà quyền quý cũng có quy định bất thành văn, chỉ là nhà chồng ra vẻ coi trọng cô gái gả tới mà thôi, bây giờ nàng trực tiếp hỏi mình, chẳng qua là làm dáng một chút, đến lúc nói đến tránh việc người ta lại bắt được cái đuôi gì!

Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Đại tẩu, hai vợ chồng Vương Nhi bọn họ chẳng những tuổi còn trẻ, mà thời gian ở đây cũng ngắn, trước đây cũng chưa thấy sự đời gì nhiều, vì vậy ta nghĩ trước tiên đại tẩu cũng không cần sắp xếp cho bọn họ làm gì. Thứ nhất, muội còn có một thôn trang nhỏ, bình thường hai vợ chồng Vương Nhi bọn họ cũng phải giúp ta xử lý, thứ hai, Vương Nhi bọn họ cũng nên nhìn nha hoàn của đại tẩu làm việc trong phủ như thế nào trước, lỡ như giao chuyện gì cho bọn họ bọn họ lại làm hỏng, vậy không phải là làm mất mặt phủ Hầu gia chúng ta sao, tỳ nói đúng không?"

Nghe nói như thế, trước tiên Diêu thị sững sờ một hồi, chắc có lẽ thật không ngờ Vô Ưu sẽ nói như vậy nha? Sao nàng cũng không biết giành giật cho nô tài của mình một trận, dù sao trong phủ này vị trí có thực quyền vẫn còn không ít, năm đó nàng cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới có thể để nô tài của mình là hai vợ chồng Chu Tân đều có được chức béo bở, con người chuyển động một cái, sau đó Diêu thị cười nói: "Đệ muội, muội nói ngược lại cũng có lý, chỉ là nếu không sắp xếp cho nô tài của muội làm chức gì, vậy nếu lão phu nhân hỏi tới... Không tốt lắm đâu?" Đương nhiên Diêu thị biết nếu ngày nào đó Thẩm lão phu nhân nhớ đến nói không chừng sẽ hỏi, nàng không thể để cái tội danh không sắp xếp cho nô tài của phòng thứ hai làm bất cứ chuyện gì đánh xuống!

Nghe nói như thế, đương nhiên Vô Ưu biết ý của Diêu thị, vì vậy cười nói: "Đại tẩu, nếu lão phu nhân hỏi tới, tỳ nói ý của muội cho lão phu nhân là được rồi! Hai vợ chồng Vương Nhi học hỏi kinh nghiệm, cũng làm quen với chuyện trong phủ này một chút, đến lúc đó lại mời đại tẩu sắp xếp việc cho bọn hân cũng giống như nhau. Tỳ nói đúng hay không?"

"A, đó là đương nhiên, chị em dâu chúng ta đương nhiên là dễ nói chuyện!" Diêu thị vội vàng nói.

"Đại tẩu ném thử điểm tâm này đi, là một nha hoàn bên cạnh muội làm, mùi vị không giống như mua bên ngoài!" Vô Ưu cười nhìn Liên Kiều đặt một đĩa điểm tâm đến trước mặt Diêu thị.

"Được!" Sau đó, Diêu thị đưa tay cầm một miếng bánh cuộn màu hồng, đưa vào trong miệng, vậy mà vừa đưa vào miệng đã tan ra, mỹ vị vô cùng, nàng

nhắm nuốt vài cái sau đó không khỏi khen ngợi: "Ừm, điểm tâm này thật không tồi! Đừng nói là mua bên ngoài, cho dù là đầu bếp trong phủ chúng ta làm cũng không ngon bằng cái này đó, đệ muội, bên cạnh muội còn có nha hoàn biết làm điểm tâm như vậy nha!"

Vô Ưu cười nói: "Nếu đại tẩu thích ăn, muội bảo nha hoàn kia ngày mai làm nhiều một chút, đưa cho tỷ và đại ca nếm thử!"

"Vậy tỷ cũng sẽ không khách sáo với đệ muội!" Điều thị cười nói.

"Chúng ta đều là người một nhà, còn khách sáo không phải là xa lạ rồi sao?" Vô Ưu cười nói.

Sau đó, Điều thị uống một ngụm trà, rồi nói: "Được rồi, người đệ muội mang đến bên cạnh tổng cộng mấy người? Để ta ghi vào sổ để từ tháng này bọn họ được phát tiền tháng."

"Cũng không có mấy người, chỉ có bốn nha hoàn và hai vợ chồng nô tài mà thôi!" Vô Ưu trả lời.

Điều thị suy nghĩ một chút, nói: "Đại nha hoàn bên cạnh nhị gia một tháng có một lượng bạc, bốn nha hoàn bên cạnh đệ muội này cũng coi như là giống với đại nha hoàn bên cạnh nhị gia đi, cũng một tháng một lượng bạc, về phần vợ của nô tài đó cũng là một lượng bạc một tháng, nô tài nam đó thì giống với Chu Tân, hai lượng bạc một tháng, đệ muội thấy thế nào?"

"Đại tẩu quyết định là được rồi!" Vô Ưu cười nói. Nghĩ thầm: Nếu đã có ví dụ, vậy làm theo lệ là được rồi. Người của nàng đương nhiên không thể cao hơn người khác, nhưng cũng không thể thấp hơn người khác. Việc này Vô Ưu vẫn yên tâm, dù sao Điều thị quản lý việc nhà nhiều năm như vậy, một số nguyên tắc ấy nàng vẫn hiểu được!

Nghe nói như thế, Điều thị cười nói: "Vậy ta liền theo lệ này quyết định tiền tiêu vật hàng tháng, cuối tháng bọn họ nhận từ phòng thu chi phát ra là được!"

"Ừm." Vô Ưu gật đầu.

Lại nói một lúc nữa, Điều thị liền nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, hai đứa cháu trai của muội cũng sắp về rồi, ta cũng nên quay về!"

Thấy Điều thị muốn đi, Vô Ưu đứng lên nói: "Đại tẩu đi thông thả!"

"Không cần tiễn đâu!" Nói một câu, Điều thị đứng dậy rời đi.

Sau khi tiễn Điều thị đi, Vô Ưu quay lại ngồi vào bàn bát tiền nâng chén trà lên uống một ngụm, Liên Kiều và Ngọc Trúc một trước một sau đi đến, Liên Kiều không nhịn được hỏi: "Nhị tiểu thư, vừa rồi đại nãi nãi nói sắp xếp chức vụ cho Vượng Nhi và vợ Vượng Nhi sao ngài lại không đồng ý chứ? Người gả đến cùng ngài vốn đã ít, rất nhiều việc bốn người nha hoàn chúng ta hoàn toàn không thể tiếp cận như trước kia, chỉ có thể châm trà châm nước bên người ngài và nhị gia, nhưng Vượng Nhi và vợ Vượng Nhi lại không giống vậy, Vượng Nhi có thể chạy vạy chuyện bên ngoài, vợ Vượng Nhi có thể quản lý việc nhà với vợ quán gia!" Có lẽ Ngọc Trúc cũng rất muốn biết nguyên nhân, mặc dù không mở miệng, nhưng cũng ở bên cạnh nghe.

Vô Ưu liếc mắt nhìn Liên Kiều và Ngọc Trúc, hơi hột nói: "Em cho rằng đại nãi nãi sẽ sắp xếp cho Vượng Nhi và nhà Vượng Nhi chuyện gì?"

Nghe vậy, khoe miệng Liên Kiều cũng kéo đến góc, cười lạnh nói: "Nô tỳ thấy đại nãi nãi này vô cùng khôn khéo, chức béo bở đương nhiên sẽ không đến lượt chúng ta, nhưng tốt xấu gì cũng có thể sắp xếp một chuyện cho ngài có thể diện nha!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nói: "Chỉ nhờ mảy mảy bên ngoài chút thôi, đại nãi nãi sẽ tặng chuyện giành giật được cho chúng ta, vì vậy còn không bằng không cần, không có chuyện gì cũng là thanh nhàn, lại nói chuyện của thôn trang cũng cần Vượng Nhi bọn họ đi xử lý!"

Lời nói của Vô Ưu khiến Liên Kiều gật đầu, nói: "Nói vậy cũng đúng, chuyện được sắp xếp phỏng chừng cũng là uống phí sức lực mà thôi!"

Ngọc Trúc bên cạnh lại nói: "Nhưng cứ như vậy mãi thì rất nhiều việc trong nhà có thể chúng ta sẽ không biết, càng không nói đến có thể tham gia vào!" Thực ra, cuộc sống trong nhà quyền quý người trong đó rất biết, thể diện của nô tài mạnh hơn chủ tử đặc biệt là chủ tử có nhiều quyền thế đều tìm cách có thực quyền cho nô tài của mình, chỗ béo bở trong chức đó đương nhiên là không cần phải nói, rất nhiều việc quyền chi phối đều nằm trong tay nô tài, thật ra thì dù ở đâu nô tài cũng ở trong tay chủ tử!

Nghe thấy lời nói của Ngọc Trúc, Vô Ưu mỉm cười nói: "Đương nhiên không thể cứ thế mãi, đến khi lời nói của chúng ta có trọng lượng, đương nhiên ta sẽ nói với lão phu nhân và đại nãi nãi, đến lúc đó hiển nhiên các nàng được làm một chức có thể diện. Nếu như bây giờ nóng lòng yêu cầu, ngược lại nếu lấy gương mặt này đi xin có thể xin được một chức không tồi, nhưng nếu đến lúc muốn đổi lại một chức vụ tốt hơn vậy có thể sẽ khó khăn, hơn nữa còn nói chúng ta bới ba chọn bốn! Để lại danh tiếng không tốt."

Nghe Vô Ưu nói, Ngọc Trúc cười: "Vẫn là nhị tiểu thư nghĩ chu toàn!"

"Nhưng đến lúc nào lời nói của chúng ta mới có thể có trọng lượng chứ!" Liên Kiều là người nóng tính.

"Chờ thời gian đi! Nhớ kỹ dục tốc bất đạt." Dứt lời, Vô Ưu vươn tay cầm một quyển sách đến nhàn nhã lật xem.

Thấy chủ tử bình tĩnh nhàn nhàn như vậy, Liên Kiều cười nói với Ngọc Trúc bên cạnh: "Nhị tiểu thư chúng ta chính là như vậy núi Thái Sơn nứt cũng không biến sắc, người học hỏi đi nha!"

Ngọc Trúc tập trung tinh thần nhìn vào Vô Ưu, lắc đầu cười nói: "Trước đây ta chỉ là một nô tỳ tam đẳng, học như thế nào đi nữa cũng sẽ không bằng

một phần mười nhĩ tiểu thư!"

"Vây cũng chưa chắc, nhĩ tiểu thư rất tán thưởng người đó!" Liên Kiều cười nói.

Hai nô tỳ đang nói chuyện, chỉ thấy Thu Lan đi vào, cúi đầu bẩm báo nói: "Bẩm nhĩ nãi nãi, Nhĩ gia sai người trở về nói tối nay không trở lại ăn cơm tối, ngài ấy đi ra ngoài với bạn có thể sẽ về muộn, bảo nhĩ nãi nãi không cần chờ ngài ấy!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái, nói: "Đã biết!"

Thu Lan vừa mới lui ra ngoài, Xuân Lan đi đến, cười nói: "Nhĩ nãi nãi, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, có muốn dọn cơm lên hay không?"

"Đêm nay nhĩ gia không trở lại dùng cơm, dọn lên đi!" Vô Ưu nói.

"Vâng." Sau đó, Xuân Lan lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau đó, Xuân Lan dẫn một tiểu nha đầu mang theo hai cặp lồng đi đến, Liên Kiều và Ngọc Trúc nhanh chóng hỗ trợ, chỉ thấy cặp lồng mở ra, Liên Kiều Ngọc Trúc bọn họ bung ra sáu món ăn một món canh từ trong cặp lồng ra, rau trộn thịt, có cá có thịt, rất phong phú, hơn nữa còn có bốn món dưa cải giúp ngon miệng!

Vô Ưu đi tới trước bàn cơm, ngồi xuống, nhìn mấy món mặn gà vịt thịt cá một chút, đầu lông mày nhíu lại: "Để lại món cá đó, còn có mấy món dưa cải, còn lại đều thưởng cho các người lui xuống ăn đi!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan bỏ lại mấy món ăn chưa được đựng đến vào cặp lồng, đồng thời phúc thân nói: "Tạ ơn nhĩ nãi nãi thưởng đồ ăn!"

"Ừm, có Liên Kiều và Ngọc Trúc ở lại đây là được rồi, các người đều đi xuống ăn cơm đi!" Vô Ưu khoát tay nói.

"Vâng." Sau đó, Xuân Lan liền dẫn tiểu nha đầu đi xuống ăn cơm.

Đợi Xuân Lan bọn họ đi rồi, Vô Ưu cười nói với hai người Liên Kiều và Ngọc Trúc: "Cũng không có người ngoài, các em ngồi xuống ăn chung đi!"

Liên Kiều và Ngọc Trúc nhìn nhau, sau đó Liên Kiều cười nói: "Nhĩ tiểu thư, trước đây lúc ngài ở nhà mẹ đẻ chúng nô tỳ còn dám lỗ mãng, nhưng bây giờ đã đến Thâm gia rồi, là phủ Hầu gia, chúng nô tỳ không thể không biết lớn nhỏ!"

"Đúng vậy, quy củ ở đây lớn, nô tỳ và Liên Kiều tự ty cẩn thận còn không biết làm sai chỗ nào đâu đó! Cũng không dám cùng ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ tử!" Ngọc Trúc cũng nhanh chóng phụ họa nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu, cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng trong lòng vẫn còn có chút mất mát, dù sao tuổi của Liên Kiều và Ngọc Trúc đều xấp xỉ với nàng, nhất là nàng và Liên Kiều đã bên nhau từ nhỏ cùng nhau điên, cùng nhau chơi, hai người cũng tùy ý với nhau, tới nơi Thâm gia này mọi thứ đều phức tạp, giống như không thân với các nàng, không còn kiểu hầu như có thể tùy ý xuất phủ đi chơi, cũng có thể nữ giả nam trang đi ra ngoài hành y, buồn bực còn có thể ngồi xe ngựa đến tiểu thôn trang của nàng nghỉ ngơi một ngày, dường như sau này nàng hoàn toàn sẽ bị buộc sâu trong hậu môn! Sau đó, Vô Ưu cảm giác trong lòng có chút mất mát, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ cái để chân nói: "Hai người các em ngồi vào chỗ đó ăn cùng ta đi!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều và Ngọc Trúc cười nói: "Vâng!" Sau đó, Liên Kiều và Ngọc Trúc ngồi vào cái để chân, mỗi người xới một chén cơm, gắp một chút đồ ăn bắt đầu ăn cùng Vô Ưu!

Vô Ưu vừa ăn vừa nói chuyện với Liên Kiều và Ngọc Trúc, ngược lại cũng cảm thấy không buồn chán, sau bữa cơm tối, vừa mới thu dọn bàn xong, Ngọc Trúc đã vào nói: "Nhĩ tiểu thư, ca ca Vượng Nhi có việc bẩm báo ngài, bây giờ đang chờ ngoài sân đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm: Từ lúc đến Thâm gia mấy ngày rồi nàng cũng chưa gặp hai vợ chồng bọn họ Vượng Nhi, nói vậy nhất định là thôn trang hoặc là xưởng chế được có việc rồi, vì vậy vội vàng nói: "Nhanh để hân vào!"

"Vâng." Ngọc Trúc lên tiếng trả lời lên tiếng trả lời. Chỉ chốc lát sau!" Ngọc Trúc dẫn Vượng Nhi vào phòng.

Vượng Nhi vào trong phòng cúi đầu chấp tay thi lễ nói: "Vượng Nhi thỉnh an nhĩ tiểu thư!"

"Ừm." Vô Ưu nói với Ngọc Trúc: "Ngọc Trúc, mau cầm một cái để chân đến cho ca ca em ngồi xuống nói!"

"Vâng." Ngọc Trúc nhanh chóng mang một cái để chân qua, Vượng Nhi nói cảm ơn sau đó ngồi xuống cái để chân.

Vô Ưu thưởng Vượng Nhi một chén trà, sau đó mới hỏi: "Người và vợ của người hai người ở trong viện có tốt không?"

Vượng Nhi nhanh chóng trả lời: "Tốt, quân sự Thâm gia sắp xếp một sân nhỏ bên cạnh, đồ dùng dụng cụ trong nhà cũng đầy đủ cả, quy củ trong phủ này cũng có một ma ma lớn tuổi đến nói hai lần. Nhưng vẫn không sắp xếp cho chúng nô tài chuyện gì làm, cả ngày rảnh rỗi vẫn hơi hoảng sợ!"

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Nghiêng tai lắng nghe

Nghe nói như thế, Vô Ưu gạt đầu một cái, nghĩ thầm: Tuy rằng Điều thị khôn khéo, miệng lại lợi hại, nhưng làm chuyện gì cũng muốn có mặt mũi, người của nàng nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa, chuyện này cũng không đáng lo lắng, dù sao bây giờ Thẩm Quân đối xử với nàng như thế nào từ trên xuống dưới Thẩm gia này đều thấy được, mặc dù Thẩm Trấn được thừa kế tước vị, nhưng trong phủ này ai cũng biết bây giờ Thẩm Quân mới là trụ cột chắc chắn của cái nhà này, không chỉ nắm binh quyền, mà trong triều đình cũng rất được coi trọng, đừng nói là kẻ dưới, ngay cả Điều thị cũng kiêng nể Thẩm Quân ba phần! Sau đó, Vô Ưu nhân tiện nói: "Ta và đại nãi nãi đã nói chuyện với nhau rồi, trước mắt sẽ không sắp xếp chức vụ cho người và vợ của người. Những ngày này người thay ta quản lý thôn trang và xưởng chế được cùng với những ruộng đất kia trước, thời gian còn lại người và vợ của người cũng có thể lên lên nghỉ một khoảng thời gian!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi hơi ngạc nhiên, há hốc mồm muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi!

Thấy thế, Vô Ưu cười nói: "Ta biết người muốn hỏi gì, ta cũng không nhiều lời với người, lát nữa em gái của người sẽ nói cho người! Ha ha, thật ra coi như ta không nói, em gái người cũng sẽ nói cho người biết nguyên nhân!"

Nghe thấy lời này, Ngọc Trúc khẩn trương lo sợ nói: "Nhị tiểu thư, Ngọc Trúc chưa bao giờ dám tự mình truyền lời nói của chủ tử cho người nhà!"

Nghe vậy, Vô Ưu cười nói: "Ta biết em là người giữ bản phận, tuy rằng tuổi của em không lớn lắm, nhưng cũng có nặng nhẹ, biết có lời có thể nói, có lời không thể nói!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, Ngọc Trúc em ấy tuổi còn nhỏ, em ấy làm không đúng ngại cứ việc dạy dỗ!"

Nhìn lướt qua vẻ mặt khẩn trương của hai anh em họ, Vô Ưu khẽ cười nói: "Ta chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi, các người đừng khẩn trương! Đương nhiên ta biết bình thường các người đều chăm chỉ. Được rồi, Vương Nhi, người và vợ của người nhân rồi thì nhân rồi, lúc nhân rồi cũng phải mất nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, trong phủ này không thể ít chuyện như Tiết gia, từ trên xuống dưới phủ này chủ tử nô tài sơ sơ cũng hơn một trăm nhân khẩu, càng không nói đến bạn bè thân thích gì đó, vì vậy chuyện ở đây các người đều phải để ý hơn một chút, chúng ta vừa mới đến, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính mình!"

"Vâng, Vương Nhi nhớ kỹ, xin nhị tiểu thư yên tâm! Nhà nô tài đều thích nói đùa, người cũng linh hoạt, mới đến vài ngày đã quen thân với các bác gái và thím trong này, nhưng chỉ là một số người đứng bên ngoài cửa không có ai được yêu thích đặc biệt, đều là một số hạ nhân hạng hai!" Vương Nhi trả lời.

"Cũng đừng coi thường những hạ nhân hạng hai này, ai mà không có họ hàng và bạn bè? Quần thần cũng có mấy thân thích là sai vật nghèo đó! Lại nói thời vận của mỗi người không chừng lúc nào đó sẽ đến, được yêu thích cũng sẽ biến thành không được yêu thích, hạ nhân hạng hai cũng có lúc trở thành bà quản gia hạng nhất. Đây chính là đạo lý ba mươi năm Hà Tây, ba mươi năm Hà Đông!" Vô Ưu mỉm cười nói.

"Nhị tiểu thư nói vô cùng chính xác, vậy mới nói bạn bè đủ hạng người chúng ta đều nên kết giao, có đôi khi trong lúc người ta bần cùng giúp một cái. Nói không chừng sau này người ta lên như điều gặp gió lại đến phiên người ta giúp chúng ta đó! Có vài người kiến thức hạn hẹp, chỉ lo trước mắt, chẳng những nịnh hót người ta, mà đến cùng vẫn phải chịu thua thiệt!" Vương Nhi nhanh chóng phụ họa nói.

"Các người đều hiểu đạo lý này là tốt rồi!" Vô Ưu gạt đầu, sau đó lại hỏi: "Được rồi, Phục Linh và Bách Hợp ở chỗ người thế nào?"

"Hai vị cô nương không có chuyện gì đều ở trong phòng thiêu thừa may vá, cũng không đi ra, cũng chỉ tiếp xúc với các ma ma bà tử, không thì là tiểu nha đầu làm việc nặng cũng không có lời gì nói với các nàng!" Vương Nhi nhanh chóng trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu uống một ngụm trà, sau đó nói: "Phục Linh đó làm bánh ngọt không tồi, sáng ngày mai người để nàng đến chỗ ta làm nhiều bánh ngọt một chút, ta muốn tặng cho lão phu nhân và đại nãi nãi nếm thử!"

"Vâng. " Vương Nhi nhanh chóng gật đầu.

"Được rồi, ngày mai bảo vợ của người đi mua chút vải vóc mềm mại về, để Bách Hợp làm một vài bộ quần áo cho trẻ con mới sinh, chần, gầy gì đó làm hết đi! Phải rồi, để vợ của người đến tiệm vải lớn mua, giá đắt một chút cũng đừng lo, vải vóc đều phải là loại thượng đẳng!" Vô Ưu đột nhiên phân phó nói.

Nghe nói như thế, Vương Nhi sửng sốt một chút, nghĩ thầm: Nhị tiểu thư nói vậy là sao? Vì sao lại đột nhiên muốn quần áo các thứ cho trẻ con mới sinh? Chẳng lẽ là nhị tiểu thư có rồi? Điều này cũng quá không có khả năng nha? Vì nhị tiểu thư mới đến được mấy ngày? Mang theo nghi ngờ, Vương Nhi gạt đầu trước. Trả lời: "Ngài mai nô tài sẽ để vợ nô tài đi mua! Nhị tiểu thư, sao ngài lại đột nhiên muốn mấy đồ cho trẻ con mới sinh vậy?"

Nghe vậy, Vô Ưu đang nâng chén trà ngừng lại, sau đó nhẹ giọng nói: "Ta muốn mang đi tặng người khác! Bảo Bách Hợp làm tí mĩ một chút."

"Vâng. " Vương Nhi gạt đầu một cái, sau đó bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, nhị tiểu thư, làm quần áo cho bé gái hay là bé trai vậy?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mỉm cười, nói: "Làm cho bé trai đi! Ừ, tốt nhất là làm cho cả bé trai và bé gái đều mặc được!" Đứa bé trong bụng Chu thị có phải bé trai hay không nàng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, nhưng có lẽ cũng không sai. Để cho an toàn, vẫn là chuẩn bị cho cả hai khả năng đi! Nghĩ lại mình đã lớn tuổi như vậy bỗng nhiên lại biết mình có thêm một người em trai, ngược lại cũng rất đặc biệt! Nhưng cũng gửi gắm rất nhiều hi vọng vào sinh mạng nhỏ bé đang đến.

Nói những thứ này xong, bỗng nhiên Vương Nhi móc mấy tấm ngân phiếu trong ngực ra, cười nói: "Chỉ mãi nói chuyện với nhị tiểu thư, đã quên mất chuyện quan trọng nhất rồi!" Nói xong, liền đứng dậy đưa ngân phiếu tới trước mặt Vô Ưu, nói: "Đây là lợi nhuận hai tháng nay hôm qua Tôn tiên sinh tự mình đưa đến, vẫn còn thừa năm trăm lượng ngân phiếu, là phần tiền Tôn tiên sinh mang theo, nói phải mua quà mừng gì đó cho nhị tiểu thư, cũng không biết nhị tiểu thư thích gì, để chính ngài tùy ý mua là tốt rồi!"

Nghe được lời nói của Vương Nhi, cúi đầu nhìn ngân phiếu trong tay một chút, là ba tờ năm trăm lượng, một tờ năm trăm lượng là quà mừng, hai tờ năm trăm lượng khác là lợi nhuận của xưởng chế được trong hai tháng này. Sau đó, Vô Ưu đưa tay chuyển ngân phiếu cho Liên Kiều nói: "Cất đi!"

"Vâng. "Liên Kiều nhanh chóng đưa hai tay nhận ngân phiếu.

"Tôn tiên sinh là người rất đáng tin cậy, lợi nhuận của xưởng chế được đều đưa tới đúng hạn. Quà mừng năm trăm lượng lần này thực sự là quá quý trọng rồi, ta nhận cũng rất ngại!" Từ sâu trong lòng Vô Ưu nói. Trong lòng cũng cảm thấy rất may mắn mới có thể tìm được đồng bạn hợp tác tốt như vậy.

"Đúng vậy, mỗi lần tiểu nhân đi xưởng chế được, Tôn tiên sinh đều kéo tiểu nhân xem sổ sách đó, tiểu nhân nói không xem, hẳn còn không chịu, nói nhị tiểu thư ngài không có thời gian đến xem sổ sách, vậy hãy để tiểu nhân xem đi, sao đó về bẩm báo với nhị tiểu thư đó!" Vương Nhi cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu. Nói: "Tôn tiên sinh là một người có trách nhiệm, được rồi, ở đây vẫn còn mấy tờ đơn thuốc mới, lát nữa lúc ngài ra ngoài thì đưa cho Tôn tiên sinh, để hắn dựa theo đơn thuốc của ta làm vài loại thuốc mới thử xem!"

"Vâng. " Vương Nhi gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu lại hỏi: "Hiện tại trong xưởng tổng cộng có bao nhiêu nhân công?" Từ lúc tháng chạp năm ngoái bị một đạo thánh chỉ của hoàng thượng triệu tiến cung, mấy tháng sau đó nàng cũng không đến xưởng chế được nhìn.

"Bẩm nhị tiểu thư, vẫn có khoảng hai mươi, ba mươi người! Đúng rồi, Tôn tiên sinh còn nói năm nay muốn mời thêm mấy người đó, thuốc chúng ta làm không đủ bán!" Vương Nhi nói.

"Ừ, ngài bảo Tôn tiên sinh cứ việc mạnh tay làm đi, mấy tháng sau không có lợi nhuận không sao, toàn bộ cứ dùng để mở rộng xưởng chế được, chờ qua mấy tháng này lợi nhuận sẽ tăng lên gấp bội!" Vô Ưu phản phó nói.

"Vâng. Ngày mai tiểu nhân sẽ đi nói với Tôn tiên sinh!" Vương Nhi cười nói.

"Những miếng đất cuối năm ngoái chúng ta mua sao rồi?" Năm ngoái Vô Ưu mang toàn bộ bạc của mình ra cho Vương Nhi lặng lẽ đi mua, Vương Nhi xem xét rất lâu cuối cùng mua được mấy trăm mẫu đất màu mỡ thượng hạng ở ngoại thành không xa, nếu đã thuận lợi vượt qua sự kiện kia, vậy cũng không cần giấu nữa, vài tâm phúc bên cạnh Vô Ưu đều biết chuyện này!

"Tiểu nhân đã để người trông mạ lúa mạch, đến tiết Mang chủng có thể thu hoạch! Bây giờ liếc mắt nhìn mạ non không thấy bờ đó, nhị tiểu thư, 500 mẫu đất này đều là đất màu mỡ thượng hạng, chỉ cách kinh thành không đến một trăm dặm, vô cùng khó có được!" Vừa nhắc tới mấy trăm mẫu đất này, Vương Nhi thật sự mừng rỡ vô cùng.

"Ừ, ngài tìm một người thích hợp trông giữ ở bên kia, dù sao khoảng cách một trăm dặm xa như vậy, đừng không nhớ những khoản tiền kia!" Vô Ưu dặn dò.

"Vâng. Vâng. " Vương Nhi nhanh chóng gật đầu.

Nói xong chính sự, Vô Ưu cười nói: "Vương Nhi, ngài và vợ của ngài sống chung thế nào? Cha mẹ ngài đang chờ ôm cháu trai đó!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi cũng có chút ngại ngùng, cười nói: "Vợ của tiểu nhân nhiệt tình linh hoạt, dáng dấp cũng đẹp, mẹ ta cũng nói may nhờ có nhị tiểu thư, nếu không sao Lưu lão hán cam lòng cho gả con gái cho người như Vương Nhi đâu?"

"Lời này ta không thích nghe, chuyện này đều do ngài là người chăm chỉ, đổi thành người khác bần nhảo không trát lên tường được cũng có khối người, lại nói ngài và vợ của ngài cũng có nhân duyên mới có thể đi chung với nhau. Giống như ta vậy ai biết được ta có thể đến Thẩm gia này?" Vô Ưu quả thật không dám kể công, mỗi lần thấy cả nhà Vương Nhi đều cảm động đến rơi nước mắt với mình nàng thật sự cảm thấy không được tự nhiên đó!

"Người như chúng nô tài làm sao có thể so với nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư diệu thủ nhân tâm, cứu không ít người, nhất định đã cảm động Bồ Tát, Bồ Tát mới cho nhị tiểu thư một đoạn nhân duyên tốt như vậy!" Vương Nhi cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được cười một tiếng. Không nói gì. Nghĩ thầm: Diệu thủ nhân tâm ngược lại cũng có thể coi là đúng, nhưng có phải cảm động Bồ Tát mới có một đoạn nhân duyên như vậy hay không cũng không biết. Ai! Nghĩ lại nàng và Thẩm Quân như thế nào cũng chỉ có chính bọn họ biết đây chỉ là một tuồng kịch mà thôi. Không biết sau này kết cục của nàng và hắn ra sao, đến lúc thực sự không chịu nổi, rốt cuộc bọn họ nên kết thúc như thế nào? Là một tờ thư bỏ vợ, hay là một tờ thư hòa ly?

Vô Ưu và Vương Nhi nói một hồi lâu, muộn rồi Vương Nhi mới đi, sau khi rửa mặt, Vô Ưu tùy ý lật mấy cuốn sách, cảm thấy không có gì hay, liền viện

có nói một mõi, buồn ngủ, để Liên Kiều và Ngọc Trúc lui xuống!

Sau khi cửa phòng đóng kín, Vô Ưu mặc quần áo trong màu xanh nhạt vô cùng buồn chán đi tới đi lui trong phòng. Nhìn bày biện trong phòng, trong lúc lơ đãng đôi mắt chợt nhìn thấy hai quả mơ hạnh rất lớn trên bàn trang điểm. Từ sau khi trở về từ chỗ Diêu thị, Vô Ưu thuận tay đặt hai quả mơ hạnh lên trên bàn trang điểm, không nói đồ tiến cống này thật sự là không giống bình thường, thật lớn thật đẹp nha!

Đưa tay cầm một quả qua, là một đôi rất đẹp, đến mức không đành lòng ăn! Nhưng ngẫm lại nếu như không ăn, vậy thật là phí của trời, vì không quá hai ngày mơ hạnh sẽ héo, hai ngày nữa sẽ thối hỏng. Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cầm một quả mơ hạnh đưa tới bên miệng, há mồm cắn một cái! Ừ, không tồi, quả nhiên là chua chua ngọt ngọt, ăn ngon vô cùng! Không quá một khắc sau, một quả mơ hạnh đã bị nàng ăn hết, chỉ còn dư lại một hạt. Đặt hạt đó lên trên bàn trang điểm, còn muốn ăn một quả nữa, nhưng vừa định mở miệng, bỗng nhiên nghĩ tới Thẩm Quân, có để lại một quả cho hắn hay không? Nhưng mình lại muốn ăn, nghĩ thầm: Sao buổi trưa không lấy thêm mấy quả ở chỗ Diêu thị chứ? Do dự một chút, vẫn quyết định không ăn, dù sao Thẩm Quân này đối xử với nàng không tệ, có đồ ăn ngon vẫn nên để lại cho hắn một chút nha? Sau đó, Vô Ưu nhìn quanh gian phòng một cái, liền đặt quả mơ hạnh kia lên trên bàn sách! Hắn chính là một người thích đọc sách, cho dù về muộn nữa cũng ngồi lại chỗ này một lát, để ở chỗ này, nhất định hắn có thể nhìn thấy.

Đứng trước bàn sách tùy ý lật quyển sách của Thẩm Quân, phát hiện không phải là binh pháp thì là địa lý hoặc là tiểu sử của danh nhân trong lịch sử vương triều, chắc những thứ này đều liên quan đến công việc của hắn đi, dù sao hắn cũng là quân nhân nha! Lại lật lật lần nữa, Vô Ưu cảm thấy buồn ngủ, mới lên giường chui vào chăn ngủ.

Khi nàng ngủ mông lung, chắc là lúc vừa mới nghe thấy tiếng vang báo canh hai, kết một tiếng cửa được đẩy ra nhẹ nhàng! Nàng để lại cho hắn một ngọn đèn, để trên bàn phòng ngoài, ánh sáng chiếu vào trong phòng này rất mờ, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng mà thôi. Lơ mơ như vậy, bên trong rèm che nàng nằm trên giường hơi trở mình, bên ngoài truyền đến tiếng đối thoại khe khẽ.

"Nhị gia, ngài có mệt không? Nô tỳ đi nấu nước nóng cho ngài để ngài ngâm người đỡ mệt?" Vô Ưu nghe thấy giọng nói này là Thu Lan, làm khó nàng vẫn luôn chờ tới bây giờ, nàng cũng hầu hạ Thẩm Quân rất tận tâm. Nếu như không thưởng nàng một chức nha hoàn thông phòng, thật đúng là có lỗi với sự chăm chỉ của nàng đó, Vô Ưu nghĩ trong lòng.

"Khẽ một chút! Đừng làm nhị nãi nãi thức giấc." Thẩm Quân thấp giọng xuống nói một câu như vậy.

Nghe nói như thế, Vô Ưu đang nhắm mắt khẽ miệng nhếch lên. Nghĩ thầm: Thẩm Quân này, cho dù là thật hay giả, vẫn khiến người nghe xong trong lòng rất thoải mái! Ngược lại cũng không uổng công nàng nhìn con sâu thềm ăn xuống, chừa cho hắn một quả mơ hạnh. Sau đó, chỉ nghe một tiếng bước chân rất nhẹ rồi đi, chắc là Thu Lan đi nấu nước nóng rồi?

Lúc này, Vô Ưu nằm bên trong rèm che đã hoàn toàn không buồn ngủ, từ từ mở mắt, phát hiện ánh sáng mạnh hơn ban nãy một chút, chẳng qua có thể khẳng định hắn là đang ngồi trước bàn sách đi? Nàng thoáng nghe thấy tiếng lật sách!

Nhẹ nhàng buông rèm che xuống, bên tai lại truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn nhẹ như vậy, nhất định là Thu Lan. Tiếp đó, chỉ nghe thấy tiếng chậu bị đặt xuống dưới đất một cách nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Thu Lan cũng truyền tới: "Nhị gia, nước đến rồi!" Tiếp theo, lại đột nhiên không còn âm thanh gì nữa, chắc là Thu Lan quỳ trên mặt đất cời giày, cời tất cho Thẩm Quân đi? Lại sau nữa, nghe thấy Thu Lan cẩn thận hỏi: "Nhị gia, nước có nóng hay không?"

"Ồ đây không cần ngại hầu hạ, lui xuống đi!" Nhưng, câu trả lời Thẩm Quân cho nàng lại không mang theo bất kì tình cảm nào, ngược lại giọng nói có chút lạnh nhạt.

"Hay là nô tỳ chà chà chân cho ngài? Như vậy ngài có thể thoải mái chút." Có lẽ Thu Lan không nghe thấy lời nói của chủ tử, muốn bắt đầu chà chân cho Thẩm Quân.

Nhưng, sau một lát, tiếng nói của Thẩm Quân mang theo một chút kiềm chế lại truyền tới: "Ta để người lui xuống! Người không nghe hiểu lời của ta sao?"

Sau đó, là một hồi trầm lặng, cuối cùng truyền đến tiếng nói như mang theo tủi thân và thất vọng của Thu Lan: "Vâng." Một loạt tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ nhàng đi qua, liền nghe thấy một tiếng cọt kẹt cửa trước bị mở ra sau đó lại một tiếng cọt kẹt cửa bị đóng.

Nghe thấy mấy lời này, Vô Ưu không khỏi thở dài một hơi trong lòng! Nghĩ thầm: Quả thật không biết nên thương cảm Thu Lan này, hay là nên nói nàng không biết cao thấp? Còn có ý đồ không an phận với chủ tử, đến cuối cùng chỉ tự hại chính mình mà thôi! Có lẽ vẫn là người như Xuân Lan thích hợp sinh sống bên trong công lớn, biết cao thấp, biết bốn phận của mình, cũng thức thời. Trước đây nàng còn tưởng rằng e rằng Thu Lan này và Thẩm Quân từng có cái gì, chắc là kiểu như nha hoàn thông phòng các loại, nhưng bây giờ xem ra hình như Thẩm Quân cũng không đánh giá cao nàng, cũng chỉ đối đãi như kẻ dưới bình thường. Hơn nữa theo hiểu biết về Thẩm Quân, hình như Thẩm Quân này cũng sẽ không vừa ý người bình thường như Thu Lan. Loại người như Thẩm Quân này cũng có thể nói là một người đặc biệt, mặc dù dáng dấp của mình cũng không phải rất đẹp, nhưng cùng ở chung một phòng chưa từng có cử chỉ quá phận, coi như là Ngọc quận chúa xinh đẹp như hoa trái tim cũng không rung động chút nào, người đàn ông như vậy chỉ có ba khả năng, hoặc là trong lòng hắn đã có người rồi, hoặc là hắn không thích phụ nữ, khả năng sau cùng chính là hắn mắt cao hơn đầu, nhìn tục nhân nào cũng chướng mắt! Ngược lại lúc này Vô Ưu cũng không dám kết luận hắn là loại nào.

Thẩm Quân ngồi trước bàn sách, vừa lật mở một quyển sách ra vừa ngâm chân, lại lật trang sách đó, đôi mắt thoáng vô ý nhìn, chợt thấy chẳng biết khi nào trên bàn sách có một quả mơ hạnh rất to, nhìn thấy mơ hạnh, hắn không nhận được đưa tay cầm qua, cúi đầu vừa nhìn, mơ hạnh này không giống trước đây, chẳng những màu sắc tươi đẹp, mà còn to, khiến người ta không nhận được mà thêm thương! Phải biết rằng bình thường hắn rất ít khi ăn hoa quả bánh ngọt, vì hàng năm mang binh đánh giặc ở bên ngoài, nơi đến là nơi cực kỳ giản lược khó khăn, căn bản cũng không có mấy thứ này để ăn, cho dù có, hắn cũng là gương cho binh sĩ, đồng cảm thông khổ cùng binh sĩ, bởi vì hai điều này danh vọng của hắn trong quân cũng rất cao. Không biết hôm nay thế nào, nhìn thấy quả mơ hạnh này lập tức muốn ăn, sau đó cúi đầu ăn một miếng, cảm giác chua chua ngọt ngọt, tối nay hắn đi uống rượu với vài

bạn bè trong quân, trong miệng vẫn còn chút mùi rượu, cũng cảm thấy trong lòng hơi nóng rất, vì vậy ăn hết mơ hạnh cầm trong tay, sau khi ăn, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, lần đầu tiên nghĩ nếu như có mấy quả nữa thì tốt rồi!

Vô Ưu nằm sau rèm che không lâu sau đó cũng nhắm hai mắt lại, không biết qua bao lâu, bên tai mới truyền đến tiếng bước chân mơ hồ, sau đó là tiếng quần áo ma sát, còn truyền đến tiếng hít thở đều đặn! Nghe thấy tiếng hít thở kia, Vô Ưu trở mình, cũng muốn mau đi vào mộng đẹp, nghĩ đến Thẩm Quân này là một người vừa chạm vào gối đầu liền ngủ...

Ngày hôm sau, lúc Vô Ưu thức dậy, thật sớm đã không thấy Thẩm Quân. Ngồi vào bàn trang điểm mặc cho Liên Kiều đứng sau lưng chải đầu cho nàng. Nghĩ thầm: Nếu có thể sống qua ngày như thế mà nói, ngược lại cũng rất tự do, nàng ngủ hân mới về, nàng tỉnh, hân đã đi. Chuyện này vẫn là lúc hân ở nhà, chắc những tướng lĩnh bọn họ vừa có chiến sự liền ra trận có lẽ một năm rưỡi nữa cũng không ở nhà. Ai! Nếu thật sự gả cho người như vậy, vậy cũng không khác sống thú tiết lắm. Thật ra nếu như không thường đi ra ngoài, nàng ở Thẩm gia này cũng rất tự do, căn bản hân không ở nhà, cũng sẽ không can thiệp chuyện mình làm gì. Hai ngày này nàng có thể tiếp tục nghiên cứu được liệu của nàng, chỉ là không thể tùy ý đi ra ngoài giống như trước, ngày ngày ở bốn góc trong viện này, nhiều nhất là đến vườn hoa đi đi lại lại một chút, giống như chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, nghĩ lại cũng không thú vị gì!

Một đầu tóc được búi về sau một cách đơn giản, Liên Kiều cười hỏi người trong gương đồng: "Nhị tiểu thư, hôm nay đeo những trang trang sức nào?"

"Chọn mấy cái đơn giản nhẹ nhàng là được rồi!" Vô Ưu ghét nhất là đeo đồ trang sức đinh đing đang đang trên đầu, làm gì cũng không thuận tiện.

"Ừm." Liên Kiều gật đầu, chọn hai món trang sức, cùng đeo cho Vô Ưu.

Lúc này, đôi mắt Vô Ưu thoáng nhìn, chợt thấy hạt mơ hạnh hôm qua ăn còn đặt trên bàn trang điểm, nàng đưa tay cầm đến, cảm thấy hạt mơ hạnh thật đáng yêu, liền cầm khăn tay lau.

Lúc này, bỗng nhiên Xuân Lan đi vào cúi đầu bẩm báo nói: "Nhị nãi nãi, nhị gia bảo ngài chờ ngài ấy một lúc, lát nữa nhị gia cùng ngài đi thỉnh an lão phu nhân!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được nhướn mày. Hỏi: "Nhị gia đi đâu rồi?" Lẽ nào hân không đến quân doanh? Sáng sớm nay dậy không thấy hân, nàng còn tưởng rằng hân đã sớm đến quân doanh rồi!

"Bẩm nhị nãi nãi, trời mới vừa tờ mờ sáng nhị gia đến hậu viện luyện công!" Xuân Lan trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi xoay người hỏi Xuân Lan: "Luyện công?"

Thấy Vô Ưu tò mò, Xuân Lan cười nói: "Đúng vậy, nhị nãi nãi ngài có điều không biết, mỗi sáng sớm trời còn chưa sáng nhị gia đã đến hậu viện luyện công, thói quen này mưa gió cũng không ngăn được!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu thoáng nhiu mày, chẳng qua chuyện này cũng bình thường. Thẩm Quân là người tập võ, luyện công cũng là bình thường. Nhưng nhìn bốn phía một chút, chỉ thấy Ngọc Trúc thu dọn giường chiếu, hình như buổi sáng mấy ngày nay không thấy Thu Lan, lẽ nào... Sau đó, Vô Ưu thuận miệng hỏi một câu: "Vì sao không thấy Thu Lan?"

"A, vào khoảng thời gian này Thu Lan đều hầu hạ bên người nhị gia. Chuẩn bị khăn mặt lau mồ hôi và trà nóng cho nhị gia, nhị gia luyện công xong muốn uống!"

Sau khi trả lời xong, Xuân Lan cảm thấy hình như có gì không đúng, lại vội vàng nói: "Nhị nãi nãi tìm Thu Lan có việc sao? Có cần nô tỳ đổi lại cho nàng không?"

Chú thích:

Tiết Mang chủng: là tiết thứ chín trong hai mươi tư tiết, biểu hiện bắt đầu thời tiết giữa mùa hạ, tiết Mang chủng vào ngày mùng 5, mùng 6 hoặc mùng 7 tháng sáu âm lịch.

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tương kính như tân

"Không cần, ta chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, trước mắt nhiều người như vậy, cũng không thiếu một người là nàng! Đi làm việc của người đi." Nghe thấy lời nói của Xuân Lan, Vô Ưu nói một câu.

"Vâng." Sau đó, Xuân Lan cúi đầu lui ra ngoài.

Xuân Lan đi rồi, Liên Kiều đã đeo trang sức cho Vô Ưu xong, rất bất mãn nói bên tai Vô Ưu: "Nhị tiểu thư, Thu Lan này làm cũng quá rõ ràng đi? Giống như cô gia mới là chủ tử chính thức của nàng ta, không hề để ý ngài!"

"Nàng ở bên cạnh nhị gia từ nhỏ, điều này cũng khó trách!" Vô Ưu không hề gì nói.

"Hừ, nàng ta muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng đi?" Liên Kiều hừ lạnh một tiếng sau đó nói một câu.

"Tùy nàng ta đi!" Vô Ưu nói.

"Nhị tiểu thư, tại sao ngài cứ như không để ý chút nào vậy? Bây giờ ngài và cô gia đang tân hôn đó! Nàng ta là một nha hoàn chẳng những không biết cảm ky, còn trắng trợn như vậy, ngài không thể không đề phòng, ngài đã quên lời của đại nãi nãi nhà chúng ta và Tống mụ nói với ngài rồi sao? Bây giờ nàng ta chỉ là một nô tỳ lại dám coi nhẹ ngài như vậy, nếu sau này thật sự trở thành nửa chủ tử vậy còn không phải bay lên tận trời sao? Ngài nghĩ đến nhị nãi nãi nhà chúng ta liền biết, bây giờ không đề phòng, sau này sẽ thiệt thòi!" Liên Kiều lo lắng nói, quả thật là sốt ruột thay chủ tử nhà mình.

Ngọc Trúc thu dọn giường chiếu xong nghe nói như thế, cũng hơi lo lắng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đứng nghe bên cạnh, Vô Ưu đứng lên từ tú đôn, hơi hốt nói: "Em cũng biết nàng ta chỉ là một nha hoàn mà thôi, ta tội gì phải tức vì một nha hoàn? Được rồi, mọi chuyện ta tự có chừng mực, các em cũng đi xuống thu dọn một chút đi, ta ở đây chờ nhị gia một chút!"

Thấy chủ tử bất vì sở động, Liên Kiều và Ngọc Trúc chỉ đành phải lui xuống. Hai người các nàng đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Vô Ưu, chậm rãi đi đến bàn sách, thuận tay cầm một quyển sách Thẩm Quân đọc đêm qua, đôi mắt chợt thấy trên một góc bàn có một thứ giống hạt đào, cầm qua nhìn một chút, chỉ thấy giống hạt mơ hạnh mình vừa ăn, nàng không nhận được nhú mảy lại! Sau đó, chợt nhớ tới tối hôm qua đặt một quả mơ hạnh khác trên bàn sách, bây giờ đôi mắt nhìn qua bàn sách hai lần, quả nhiên không thấy quả mơ hạnh kia, xem ra là bị Thẩm Quân ăn, bọn nha hoàn không dám động đến đồ trong phòng của chủ tử. Lại nói từ đêm qua đến sáng sớm nay cũng không có ai đến, chỉ có Liên Kiều, Ngọc Trúc, tối hôm qua có Thu Lan tới hầu hạ rửa mặt mà thôi! Nghĩ lại Thẩm Quân này cũng thật thú vị, vậy mà lại lặng lẽ ăn mơ hạnh, hẳn biết mình đặc biệt để lại cho hắn sao? Khóe miệng cười cười vênh lên, cảm thấy hạt trong tay rất thú vị, liền để hạt mình vừa ăn cùng với hạt này đặt lên trên bệ cửa sổ, hạt này sau khi phơi nắng có thể để lâu một chút, có lẽ thật sự có thể ở chỗ kinh thành này trồng được hai cây mơ hạnh đó!

Lúc này, kết một tiếng cửa bị đẩy ra, Vô Ưu quay đầu một cái, chỉ thấy là Thẩm Quân xuân hạ thu đông mùa nào cũng mặc áo choàng màu đen đi đến, trong tay còn một thanh bảo kiếm, còn thất bên một góc áo choàng bên hông, hình như trên trán còn có chút mồ hôi, vừa nhìn cũng biết là vừa mới luyện công trở về!

Thấy hắn đã trở về, Vô Ưu đứng trong phòng, vẫn thật sự có chút không biết làm sao, không biết nên nghênh đón hay là nên cứ như vậy chào hỏi với hắn? Đường như Thẩm Quân nhìn thấy mình, cũng ngẩn ra, có lẽ tâm trạng giống nhau đi? Dù sao trong phòng chỉ có hai người bọn họ mà thôi!

Nhìn nhau một lát, bỗng có hai người từ bên ngoài đi vào, một người là Xuân Lan trong tay bưng một chậu nước nóng rửa mặt, một người là Thu Lan cầm khăn mặt sạch sẽ trong tay. Nhìn thấy hai người kia, Vô Ưu hiểu trước mắt kẻ dưới vẫn cần phải diễn trò đủ!

Sau đó, Vô Ưu bước đến, mỉm cười đi tới trước mặt Thẩm Quân, dịu dàng nói: "Nhị gia đã về?"

"Ừm." Thẩm Quân gật đầu.

"Đưa cho ta đi!" Vô Ưu bước đến nhận lấy bảo kiếm trong tay Thẩm Quân.

"Cẩn thận một chút, rất nặng!" Lúc đặt thanh bảo kiếm vào trong tay Vô Ưu Thẩm Quân nhắc nhở.

Nghe nói như thế, Vô Ưu vừa tiếp xúc với bảo kiếm trong tay Thẩm Quân, không ngờ lại nặng hơn so với tưởng tượng của nàng nhiều! Không phải nói bảo kiếm càng nặng càng tốt sao? Sau đó Vô Ưu ước lượng trọng lượng trong tay, cười nói: "Rất nặng nha!"

Nhìn thấy Vô Ưu cầm một bảo kiếm hơn mười hơn mười cân trong tay cũng không mất sức bao nhiêu, Thẩm Quân hơi nhú mảy lại, sau đó nói: "Chờ ta rửa mặt xong, chúng ta phải đi thỉnh an lão phu nhân! Hai ngày nay quân doanh bề bộn nhiều việc, vẫn luôn đi sớm về trễ, đã chừng mấy ngày không thỉnh an lão nhân gia rồi!"

"Ừm." Vô Ưu gật đầu, sau đó hai tay cầm bảo kiếm xoay người đặt bảo kiếm lên trên giá.

Sau đó, Thẩm Quân rửa mặt dưới sự hầu hạ của Xuân Lan và Thu Lan, lại súc miệng, sau khi rửa mặt sạch sẽ, mới nói với Vô Ưu: "Đi thôi!"

"Ừm." Vô Ưu gật đầu, sau đó kẻ vai cùng Thẩm Quân đi ra khỏi cửa.

Thẩm Quân và Vô Ưu đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Xuân Lan và Thu Lan, Xuân Lan thấy xung quanh vắng lặng, liền nhỏ giọng nói với Thu Lan: "Thu Lan, chúng ta là chị em tốt lớn lên cùng nhau, nên mỗi khuyên người một câu, sau này lúc người hầu hạ nhị gia đừng như vậy..." Xuân Lan bỗng không tìm ra một từ tốt nào để miêu tả, cảm thấy nặng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm chị em, nói nhẹ Thu Lan lại nghe không hiểu!

"Như vậy cái gì?" Nghe nói như thế, khuôn mặt Thu Lan phiền lại, trực tiếp hỏi.

Thấy đã phá vỡ cửa sổ giữa trời, lời nói Xuân Lan cũng lời rõ ràng: "Thu Lan, trước đây người thế nào chỉ cần không phạm sai lầm lớn, cũng không đáng kể, vì bên người nhị gia không có nữ chủ tử, bây giờ nhị gia đã cưới nhị nãi nãi, người phải khiêm tốn một chút, người... còn không đứng mực nữa, nhị nãi nãi sẽ không vui về!"

"Trước đây ta hầu hạ nhị gia thế nào, bây giờ vẫn hầu hạ như vậy, nhị nãi nãi không vui vẻ thì có thể làm gì?" Thu Lan vẫn mạnh miệng, thật ra trong lòng đều hiểu.

"Nếu trong lòng nhị gia không có nãi nãi này, vậy cũng không có gì! Nhưng người không thấy được sao? Nhị gia vô cùng tôn trọng nhị nãi nãi này, trước đây chưa từng có chuyện để tâm đến một người phụ nữ như vậy. Chỉ cần nhị nãi nãi nói sơ qua một câu trước mặt nhị gia, người sẽ chết không có chỗ chôn! Nói chung, những gì nên nói ta đều nói rồi, tự người suy nghĩ thật kỹ đi!" Xuân Lan thấy Thu Lan có chút ngu ngốc mù quáng, nói xong liền một mình bùng chậu nước đi ra ngoài. Còn lại một mình Thu Lan đứng sau ngăn người ở đó!

Thẩm Quân và Vô Ưu kẻ vai đi vào gian nhà của Thẩm lão phu nhân, lúc này, Thẩm lão phu nhân cũng vừa mới mới vừa dậy không lâu, đang ngồi trước bàn trang điểm để nha hoàn hầu hạ chải đầu, Thẩm Quân và Vô Ưu đến, lần lượt hành lễ nói: "Nhị tử, con dâu thỉnh an lão phu nhân!"

Thẩm lão phu nhân ngồi trước bàn trang điểm vừa quay đầu nhìn, thấy là Thẩm Quân và Vô Ưu! Không khỏi cười nói: "Sao hôm nay lại đi cùng nhau? Quân nhi, hôm nay không đến quán doanh sao?"

Thẩm Quân thấy hỏi, vội vàng nói: "Đã mấy ngày không thỉnh an mẹ, vì vậy hôm nay tính ăn sáng xong ăn sáng xong mới đi!"

"Thì ra là vậy, ta còn tưởng rằng con đã bỏ quên mẹ ở sau gáy rồi đó!" Thẩm lão phu nhân nghe nói như thế đương nhiên là vui vẻ.

"Mẹ nói gì vậy? Thực sự là con có việc trong quán doanh, không phải hôm nay không có việc gấp đã tới rồi sao!" Thẩm Quân ân cần nói.

"Ta nghe nói mấy ngày nay con đều đi sớm về trễ, ta một bà lão không lo, người ta là cô dâu mới cưới vừa mới đến nhà chúng ta, sao con lại lạnh nhạt với người ta?" Mí mắt Thẩm lão phu nhân liếc mắt nhìn Vô Ưu đang đứng ở bên cạnh một cái.

Một câu nói làm sắc mặt Vô Ưu hơi đỏ lên, Thẩm Quân lại nói: "Con là quân nhân, đừng nói là bây giờ, sau này thời gian chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều vẫn còn, sau này từ từ quen là được rồi!"

Vô Ưu bên cạnh cũng vội vàng nói: "Lão phu nhân không cần bận tâm, nhị gia là đàn ông, là người tài giỏi bên người bên người hoàng thượng, vẫn phải lấy chuyện trong triều đình làm trọng. Con ... Chúng con còn trẻ, tương lai còn dài!"

Nghe nói như thế, ngược lại Thẩm lão phu nhân hài lòng gật đầu. Hơi cười nói: "Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, đàn ông ấy mà chỉ ở bốn phương, phụ nữ phải nhìn một chút, nhưng hạnh phúc nhất của phụ nữ chính là có thể có được sự thương tiếc và tôn trọng của đàn ông, xem ra con là một người thông minh, không cần ta phải nhiều lời!"

Nghe thấy lời nói của Thẩm lão phu nhân, Vô Ưu nghĩ thầm: Chắc những lời mình vừa nói coi như là làm Thẩm lão phu nhân thoả mãn đi? Mấy lần tới thỉnh an như vậy, mặc dù Thẩm lão phu nhân không quá mức thân thiện gì đó, nhưng thái độ cũng coi như là thái độ bình thường của mẹ chồng đối với con dâu, chắc Thẩm lão phu nhân sẽ không thể nào thích mình, nhưng vẫn còn cho mình thể diện. Vô Ưu biết nhà mẹ đẻ mình không quyền không thế, đương nhiên không thể so sánh với Ngọc quận chúa trước đó, hơn nữa dung mạo cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành, chắc Thẩm lão phu nhân cho rằng con trai của mình rất xuất sắc, là rồng phượng trong loài người, muốn thấy người sang bắt quàng làm họ cũng không phải là không thể, căn cứ vào những cân nhắc này, ở trước mặt Thẩm lão phu nhân Vô Ưu cũng còn cần trọng. Có lẽ bốn chữ thận trọng chú ý không sai được đối với mẹ chồng cáo mệnh, vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cười theo nói: "Vô Ưu còn trẻ, lão phu nhân chẳng những thấy nhiều biết rộng, mà đi qua cầu nhiều hơn so với Vô Ưu đi qua đường, vì vậy cho dù là chuyện gì Vô Ưu vẫn cần lão phu nhân chỉ điểm!"

Nói mấy câu đại khái là làm Thẩm lão phu nhân vui vẻ rồi đi, trên mặt cũng nở nụ cười, đồng thời nói với Vô Ưu: "Con tới xem một chút hôm nay ta cài cây trầm nào thì đẹp?" Nói xong, liền lấy mấy cây trầm vừa rồi Song Hi lấy ra cho Vô Ưu nhìn.

Vô Ưu đến gần, cúi đầu nhìn thoáng qua mấy cây trầm trong tay Song Hi, có một cây trầm vàng khắc chữ song hi, một cây trầm bạch ngọc khắc hoa mẫu đơn, còn có hai cây ngọc bích khắc các loại hoa văn, Vô Ưu nhìn hôm nay Thẩm lão phu nhân mặc một bối tử màu bạc phấn, sau đó mới rút cây trầm bạch ngọc khắc hoa mẫu đơn từ trong tay Song Hi ướm lên trên đầu Thẩm lão phu nhân, cười nói: "Lão phu nhân, quần áo hôm nay ngài mặc phối với cây trầm này đẹp hơn! cây trầm vàng kia không hợp với bộ quần áo này, hai cây trầm bạch ngọc bích lại có cảm giác hôm nay quá lạnh, dù sao bây giờ bên ngoài vẫn còn hơi lạnh, cây trầm bạch ngọc này cho dù là màu sắc và hoa văn hay là phẩm chất đều vừa vặn! Ngài cảm thấy thế nào?"

Nghe thấy lời nói của Vô Ưu, Thẩm lão phu nhân nhìn thoáng qua cây trầm và quần áo trên người mình trong gương đồng, sau đó gật đầu một cái nói: "Ừ, nói không sai!"

Có được sự đồng ý của Thẩm lão phu nhân, Vô Ưu rất vui vẻ, trong nháy mắt liếc nhau với Thẩm Quân một cái. Trong lòng ít nhiều cũng có chút khẩn trương, nàng cũng không am hiểu phối quần áo trang sức, xem mấy loại đồ trang sức này, còn không bằng để nàng bắt mạch cho Thẩm lão phu nhân nhiều một chút, không ngờ nói xong ngược lại lại khiến Thẩm lão phu nhân gật đầu! Sau đó, Thẩm lão phu nhân liền cười với Song Hi bên cạnh: "Hôm nay liền cài cây trầm bạch ngọc khắc hoa mẫu đơn mà nhị nãi nãi vừa nói đi!"

"Vâng." Song Hi nghe xong, nhanh chóng đặt mấy cây trầm khác vào trong hộp trang sức. Lúc này, Vô Ưu cười bước đến, nói: "Lão phu nhân, để Vô Ưu đến hầu hạ ngài nha?"

"Ừm." Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu bước đến nhận lấy cây trầm bạch ngọc kia trong tay Song Hi, nhìn vào gương đồng ước lượng với búi tóc của lão phu nhân, rồi cài vào phần tóc trên trán của Thẩm lão phu nhân! Cũng cười hỏi: "Lão phu nhân, ngài thấy thế nào?"

Quan sát kỹ lưỡng mình trong gương đồng, Thảm lão phu nhân hài lòng gật đầu nói: "Ừm, không tệ!"

Đang nói chuyện, chỉ nghe một nha hoàn phía ngoài nói: "Lão phu nhân, đại nãi nãi đến!"

Vừa dứt lời, liền nghe được một loạt tiếng bước chân, một tràng cười cũng theo đó vào, sau đó Vô Ưu ngẩng đầu một cái, thấy hôm nay Điều thị mặc một bộ búi tóc tơ lụa màu vàng nhạt đi đến, trước tiên phúc thân nói: "Thỉnh an lão phu nhân!"

"Ừ, con đến thật đúng lúc, mau đến đây nhìn xem đầu tóc của ta hôm nay thế nào?" Thảm lão phu nhân cười nói.

Điều thị nghe vậy, bước đến nói một câu: "Đệ muội và nhị thúc cũng ở đây sao?"

"Bọn họ cũng vừa mới đến!" Thảm lão phu nhân nói.

"Đại tẩu!" Thảm Quân và Vô Ưu chào Điều thị một cái.

"Nhanh miễn đi!" Điều thị nói một câu, quay đầu quan sát trái phải búi tóc Thảm lão phu nhân một cái, sau đó cười nói: "Đẹp, đẹp, kiểu tóc rất đẹp, cây trâm này cài vào cũng rất hợp đó!"

"Cây trâm này là đệ muội con giúp ta chọn đó!" Thảm lão phu nhân nhìn vào gương sờ búi tóc của mình nói.

"Đệ muội thật tinh mắt nha!" Điều thị cười nói.

"Tốt hơn con!" Thảm lão phu nhân nói đùa.

Nghe nói như thế, Điều thị gơ khăn tay lên, cười nói với Thảm Quân và Vô Ưu: "Đệ muội, nhị thúc, các người có nghe thấy hay không? Đệ muội là nhất nha, ta người con dâu này cũng phải cũng phải đứng dịch sang một bên đó! Lão phu nhân, sao ngài lại ở đây bắt công như vậy, tốt xấu gì con cũng hầu hạ bên người ngài sắp hai mươi năm rồi đó! Bây giờ có con dâu nhỏ, cũng không cần con dâu lớn là con rồi? Ha ha..."

Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân cười ha ha, nói: "Nhắc đến những năm gần đây hai anh em bọn họ không ở nhà nhiều, lão gia khi còn tại thế cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, những năm gần đây thật đúng là may nhờ có đại tẩu con đây cười cười nói nói ở bên cạnh ta đó!"

"Những năm gần đây đương nhiên là đại tẩu lao khổ công cao!" Thảm Quân phụ họa nói.

"Nhị thúc nói đùa rồi, ta là một người phụ nữ, chuyện lớn cũng không làm được, đơn giản chỉ là hầu hạ một người già, quản lý một cái nhà mà thôi! Những năm gần đây đại ca đệ như vậy, vẫn là ít nhiều có đệ giúp đỡ đó!" Điều thị nghiêm nghị nói.

Lúc này, Thảm lão phu nhân nói: "Nhìn thấy các con chị dâu khiêm nhường em trai cung kính, hòa thuận như vậy, ta rất vui mừng đó! Được rồi, vừa lúc hôm nay các con cùng đến đây, thì cùng ăn sáng ở chỗ ta đi! Cũng đi gọi người đỡ Trần nhi qua đây!"

"Vâng!" Điều thị và Vô Ưu đều lên tiếng trả lời. Sau đó, Song Hi đi phân phó phòng bếp com sáng đều đưa đến phòng lão phu nhân.

Lại nói đùa một lát, Thảm Trần cũng được bọn nha hoàn đỡ qua đây, com sáng cũng đã bày xong, Thảm lão phu nhân cùng hai người con trai hai người con dâu ngồi vào bàn ăn com, bữa sáng hôm nay cũng phong phú hơn bình thường, các món ăn nhẹ, dưa muối, thịt muối, bánh bột mì, bánh màn thầu, các loại bánh ngọt bày tròn một bàn, Tào di nương cũng qua đây, vẫn là quy củ cũ, đứng tại chỗ hầu hạ xới com gì đó, tất cả mọi người ngồi vào bàn com vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn, ăn, Điều thị cười nói: "Lão phu nhân, mơ hạnh hôm qua ngài đã ăn chưa? Cảm thấy mùi vị như thế nào?"

"Ăn hai quả, mùi vị không tệ! Không quá giống mơ hạnh ở chỗ chúng ta, nhất là hình dáng quả thật khiến người ta vui mừng." Thảm lão phu nhân cười nói.

"Đúng vậy, quả lớn chừng quả trứng gà, vừa chua vừa ngọt, nhưng ngọt hơn mơ hạnh ở chỗ chúng ta một chút, lại ít chua hơn một chút! Nếu không sao có thể là cống phẩm chứ!" Nói một câu, Điều thị cười nói với Vô Ưu nói: "Đệ muội nha, đại ca muội nói muội mới cảm hai quả, muội cũng thật là, cho dù mơ hạnh đó không nhiều lắm, nhưng muội cũng nên cảm nhiều hơn vài quả để nếm thử nha!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười, nói: "Nếm thử mùi một chút là được rồi!"

Lúc này, Thảm Quân nghe nói như thế, quay đầu nhìn Vô Ưu ngồi bên cạnh mình, Vô Ưu cũng phát hiện hắn nhìn mình chằm chằm, nghĩ thầm: Mơ hạnh đó nhất định là bị hắn ăn hết, có lẽ hắn biết mình đặc biệt giữ lại một quả đó cho hắn đi? Nhưng đột nhiên lại cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, Điều thị nói mình chỉ lấy hai quả, mình để lại cho hắn một quả, có phải quả đó tốt với hắn một chút không? Khiến hắn hiểu lầm mình gì đó?

Lúc này, Điều thị nhìn thấy Thảm Quân và Vô Ưu hình như đang mắt đưa mày lại với nhau, liền bật cười, nói: "Chẳng qua đệ muội cảm hai quả cũng tốt, muội và nhị thúc mỗi người một quả!" Bốn chữ cuối cùng có ý kéo dài, làm tất cả mọi người đều cười.

Lúc này, Vô Ưu cảm thấy mặt của mình rất nóng, Điều thị chính là người nói đùa rất thành thạo, thường khiến người ta đỏ ửng cả mặt! Lúc này, Vô Ưu cúi đầu chợt thấy trong bát mình nhiều hơn một miếng thịt ức ngan, ngẩng đầu vừa nhìn, liền thấy khuôn mặt không có mấy nét mặt kia của Thảm Quân, nhưng lúc này con ngươi của hắn lại rất sâu thẳm, phẳng phát tỏa ra quan tâm và yêu thương vô hạn, nàng không khỏi ngẩn ra!

Sau đó, chỉ nghe bên tai lại truyền tới tiếng cười nói của Diêu thị: "Lão phu nhân, người nhìn vợ chồng son này đi, nói có nhiều ân ái liền có nhiều ân ái đó!"

"Ừm." Nhìn thấy con trai của mình như vậy, Thảm lão phu nhân cũng rất vui vẻ, dù sao Thảm Quân cũng đã trưởng thành rồi, hôn sự vẫn luôn bị gác lại, mặc dù nói mối hôn sự này không phải bà rất hài lòng, nhưng nếu như con trai vừa ý vậy cũng coi như là bà bớt sầu!

Lúc này, Thảm Quân quay đầu nhìn Diêu thị đối diện một cái, hần cũng vươn đầu ra gấp một miếng thịt ức ngan vào trong bát Diêu thị, nói: "Đại tẩu, tẩu cũng ăn đi!"

Cúi đầu nhìn thịt ức ngan trong bát, Diêu thị lại cười nói: "Nhị thúc, đệ chê miệng ta nói nhiều rồi đúng không? Ha ha..."

Thảm Quân không nói gì, mà quay đầu nhìn về phía Vô Ưu nói một câu: "Ăn đi!"

"Ừm." Vô Ưu gật đầu, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Thảm Trần ngồi bên cạnh Diêu thị lại nói với vợ của mình: "Sao nàng ăn một bữa cơm lại nói nhiều như vậy? Mau ăn đi!" Nói xong, cũng gấp một món ăn vào trong bát vợ mình.

"Đều chê con nói nhiều đó, lão phu nhân!" Diêu thị lại không tức giận, ngược lại bụng bát cười nói.

Thảm lão phu nhân lại cười nói: "Không sao, không sao, ta thích nói nhiều, bọn họ ăn của bọn họ, hai mẹ con chúng ta không nói ăn không ngon!"

"Vẫn là con và lão phu nhân có thể nói cùng nhau!" Diêu thị cười nói.

"Hai ngày nay cũng không có cơ hội nói chuyện phiếm với nhau kia mà, mau nói đi, con nghe được chuyện gì mới mẻ? Cũng nói đi để bà lão ta vui lên một chút!" Thảm lão phu nhân đã già, vì vậy cũng là một người thích nghe chuyện nhà.

Diêu thị cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Được rồi, trước con nghe một phu nhân của dòng liêu của đại gia nói mấy con cháu của Tà thừa tướng đều đã được sắc phong làm Hầu gia rồi nha! Ngài nói Tà gia này trong cung có thái hậu, quý phi, trong triều còn có Tà thừa tướng và mấy vị quan đại thần giữ chức vị quan trọng, bây giờ liền tiếp vài cháu trai đều được phong hầu tước, quả thật là cả nhà vinh quang nha, ở triều Đại Tề chúng ta vậy cũng là hơn hẳn người ta rồi!"

Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân trầm lặng một lát, mới nói: "Cháu trai liền tiếp được phong hầu tước, vậy cũng quả thật là cực kỳ vinh quang! Nghĩ lại ông cha chúng ta không tiếc bất cứ giá nào cứu thánh giá trong một trận chiến mới được vị trí hầu tước như thế, mà chỉ thừa kế đến đời thứ ba."

"Còn không nói, nhà này làm tốt lắm cũng bằng gà tốt nhất! Năm đó thái hậu cũng chỉ là một hoàng phi mà thôi, nhưng bụng của nàng không chịu thua kém, sinh ra hoàng thượng, liền khác rồi, thoáng cái trở thành hoàng thái hậu, lại hứa cháu gái của mình cho hoàng thượng, vị phân ở hậu cung là quý phi cao nhất, chỉ là bây giờ dưới gối cũng chỉ có một vị công chúa, nếu có thể có một hoàng tử mà nói, sớm muộn gì cũng phải là hậu cung chính vị, Tà gia có hai chủ tử chính cung, vinh quang này còn không phải là nở mày nở mặt cả trăm năm sao!" Diêu thị cười nói.

"Nghe nói Tà gia có chất trai, tiệc đầy tháng có phải cũng sắp đến rồi hay không?" Thảm lão phu nhân chợt nhớ tới hỏi.

"Đúng vậy, là ba ngày sau, con đã sớm phái người tặng một món lễ lớn qua. Tà gia đã gửi thiệp, muốn mời lão phu nhân và con đi uống rượu mừng đó! Đương nhiên bây giờ còn có cả đệ muội cùng đi!" Diêu thị trả lời.

Lúc này, Thảm Trần ở bên cạnh lại đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện Tà gia chúng ta cứ dựa theo lui tới bình thường là tốt rồi, các người không cần nịnh hót người ta quá mức!"

Nghe nói như thế, Diêu thị nói: "Đại gia, ngài nói gì vậy chứ? Bây giờ có thể nói Tà gia là đại gia thứ hai của Đại Tề chúng ta đó, không chỉ là nhà ngoại của hoàng thượng, còn là nhà cha mẹ vợ của hoàng thượng, ai không nịnh hót? Ai không xu chi như vạ? Nếu chúng ta biểu hiện không nhiệt tình, đắc tội với người ta, sau này cũng không tốt với hai anh em chàng!"

Lúc này, Thảm Quân vẫn luôn không mở miệng nói chuyện cũng nói: "Đại tẩu, chuyện trong triều đình rất phức tạp, mặc dù bây giờ mặc dù bây giờ Tà gia chạm tay có thể bổng, nhưng hoàng quyền của hoàng thượng ai cũng không thể xâm phạm, trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy sẽ tràn, chúng ta một lòng bình thường là được rồi!"

Chú thích:

(*) ngán người, nguyên văn là 磨磨蹭蹭 là một câu thành ngữ của Trung Quốc, chỉ hành động chậm chạp, làm việc lè nhè. Ở đây chỉ suy nghĩ và hành động của Thu Lan chậm lại gần như kiểu hơi mất hồn. Minh không tìm được từ nào thích hợp nên dùng tạm từ ngán người.

Bất vi sở động: Mặc kệ người khác nói gì, làm gì cũng giữ nguyên mong muốn và nguyên tắc ban đầu, lập trường kiên định.

Xu chi như vạ: là một thành ngữ, ý chỉ chạy đến như một đàn vịt. Ví dụ như rất nhiều người tranh nhau đuối theo một số chuyện không tốt, mang nghĩa xấu hoặc có thể mang nghĩa trung tính.

Edit by LeeMon.

Chương 102: Che chở vợ như thế

Nghe thấy lời nói của Thẩm Quân, Vô Ưu đảo mắt liếc nhìn hắn, chỉ thấy trên mặt hắn rất bình tĩnh, cảm cũng kiên nghị trước sau như một. Xem ra, thái độ của hai anh em bọn họ đều giống nhau. Có thể nói thật sự là có chút nhìn xa trông rộng! Những ngày nàng ở lại trong cung, cũng nghe nói một ít chuyện không đồng nhất giữa hoàng thượng và thái hậu, đại khái là vì họ ngoại quá mức ngang ngược. Thẩm Quân nói thật hay, hoàng quyền là thiêng liêng bất khả xâm phạm, xem ra đương kim hoàng thượng cũng không phải là hạng người hèn nhát không có năng lực, đừng nhìn bây giờ có người cao cao tại thượng, nhưng ngã xuống sẽ thảm hơn bất kì ai khác, đến lúc đó còn liên lụy một số người bên cạnh. Nhìn người ấy mà vẫn là bình tĩnh thông dong chút mới tốt!

Nhưng, hình như ý kiến của Thẩm lão phu nhân cũng có chút không đồng ý với ý kiến của hai anh em bọn họ: "Anh em các con nói đúng là có chút đạo lý, nhưng đừng quên các con vẫn còn một chị em ở trong cung! Bây giờ hậu cung là thiên hạ của Tà gia, chúng ta không nịnh bợ Tà gia một chút thì sau này Sương nhi phải sống như thế nào?"

Nghe nói như thế, hai anh em Thẩm Trần không ai nói gì, Diêu thị cũng nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Trong cung, thái hậu là mẹ chồng của muội muội, phân vị và sủng ái của Tà quý phi đều hơn muội muội, hai người đó muội muội đặc tội không nổi nha!"

Vô Ưu ngẩng đầu một cái, nhìn thấy vừa nhắc tới Sương nhi, trên mặt của Thẩm lão phu nhân liền có vẻ thê lương, cũng phải, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ! Loại cảm giác cốt nhục chia lìa không phải nàng đã trải qua rồi sao? Chỉ là tỷ tỷ không phải tàn phi trong hậu cung, chỉ là một nữ quan mà thôi, không ở tình trạng phải tranh thủ tình cảm, có lẽ cũng là một loại may mắn đi? Tội thiếu không phải đặc biệt đừng lo lắng an nguy của tỷ ấy. Tàn phi hậu cung tranh thủ tình cảm là nơi giết người không thấy máu, nói không chừng sợ ý một chút ngay cả mạng nhỏ cũng không còn!

Thấy lão phu nhân rất đau thương, Thẩm Trần vội vàng nói: "Mẹ không cần bận tâm, từ nhỏ muội muội đã là một người cẩn thận, sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình! Những người nhà như chúng ta cũng chỉ có thể không liên lụy muội ấy mà thôi. Ba ngày sau ngài và các con dâu trang điểm ăn mặc đẹp tự mình đi qua chúc mừng là được rồi!"

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân hài lòng gật đầu nói: "Ừ, cả đời này phỏng chừng Sương nhi cũng khó có con cái rồi, phân vị trong cung cũng không cao, hoàng thượng cũng không quá sủng ái nó, nó cũng chỉ còn lại những người nhà mẹ đẻ chúng ta, mặc dù không thể gặp lại, nhưng chúng ta không chăm sóc nó, còn có ai có thể chăm sóc nó chứ?"

Lúc này, Thẩm Trần vội vàng nói: "Mẹ yên tâm, con và đệ đệ cũng chỉ có một người chị em là Sương nhi, đương nhiên là đều phải chăm sóc muội ấy!"

"Chuyện này ta cũng không phải lo, con và Quân nhi đều là đứa bé ngoan hiếu thuận trọng tình nghĩa!" Thẩm lão phu nhân nói.

Nghe được những lời này, Vô Ưu cũng hơi xúc động. Nghĩ thầm: So ra mà nói, tỷ tỷ cũng đáng thương, một mình trong cung, xuất thân trong nhà cũng không hiển hách, cũng không có anh chị em nào trưởng thành có thể chăm sóc tỷ ấy, chỉ có mình đệ tỷ ấy trong lòng mà thôi!

Đang nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói ồn ào, hình như còn có người gọi tên Thẩm Quân. Những người đang ngồi đều kinh ngạc một hồi, Thẩm lão phu nhân hỏi: "Mau đi xem một chút, xảy ra chuyện gì? Kêu la loạn như vậy? Còn ra thể thống gì?"

"Vâng." Song Hi lên tiếng trả lời sau đó nhanh chóng đi ra ngoài. Lúc này, bỗng nhiên Xuân Hoa chạy vào, trong mắt có chút bối rối, cúi đầu bẩm báo nói: "Bẩm lão... Lão phu nhân..."

"Xảy ra chuyện gì? Nói mau!" Thấy Xuân Hoa nói hơi không nên lời và hoảng loạn, Diêu thị biết là có việc rồi, khản trương đứng lên hỏi.

Lúc này, ánh mắt của những người đang ngồi đều nhìn vào Xuân Hoa, chờ đợi câu hỏi của nàng. Sau đó, Xuân Hoa nhanh chóng trả lời: "Là... Là Ngọc quận chúa! Ngọc quận chúa đột nhiên đến, kêu hô muốn gặp nhị gia, người ngoài cửa ngăn không được, đã đến cổng thứ hai rồi!"

Nghe nói như thế, mọi người cả kinh, dồn ánh mắt nhìn lướt qua Vô Ưu bên này, chắc bọn họ cũng đều biết chuyện Thẩm Quân và Ngọc quận chúa mà mọi người đều biết, chắc hẳn Vô Ưu cũng biết chứ? Mà lúc này, Vô Ưu lại hơi nhíu chân mày. Nghĩ thầm: Tính cách Ngọc quận chúa chưa từng đổi chút nào, vẫn tùy hứng xung động như vậy!

Nghe xong lời nói của Xuân Hoa, Thẩm Quân đứng lên, xoay người định đi ra ngoài! Nhưng lập tức bị Thẩm lão phu nhân gọi lại: "Quân nhi, con đi làm gì vậy?"

"Nàng là đến tìm con, tính tình của nàng con biết, không nhìn thấy con nàng sẽ không từ bỏ ý đồ!" Thẩm Quân nói.

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân nói: "Bây giờ con là người đã có gia đình, sao còn dây dưa không rõ với nàng? Vợ lão đại, con đi xem!"

"Vâng." Diêu thị nghe xong, nhanh chóng đi ra phía ngoài.

Trước khi ra cửa, Thảm lão phu nhân còn dặn dò một câu: "Nhớ khuyên nhủ nàng thật tốt, để nàng nhanh đi về, đừng đụng chạm Ngọc quận chúa!"

"Đã biết!" Điều thị trả lời nhanh chóng đi ra.

Điều thị đi rồi, Thảm lão phu nhân bọn họ vẫn ngồi ở bàn, bên ngoài vẫn tranh cãi ầm ĩ, Vô Ưu nhìn mọi người một chút, bầu không khí có chút xấu hổ. Một lát sau, Thảm lão phu nhân nhìn Vô Ưu bên cạnh một chút, khẽ mỉm cười nói: "Vợ lão nhị, chuyện của Quân nhi và Ngọc quận chúa trước đây con cũng nghe qua một ít rồi chứ?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Thảm lão phu nhân một cái, sau đó liếc nhìn Thảm Quân đứng trước bàn com, rồi mới gật đầu: "Cũng đã nghe nói qua một ít!"

Nghe vậy, Thảm lão phu nhân nói: "Con đã biết vậy thì dễ nói chuyện rồi, chuyện thế giao giữa Thảm gia chúng ta và Tần gia, từ nhỏ đứa trẻ của hai nhà thường xuyên gặp mặt, đi đi lại lại người cũng lớn, ai biết Ngọc quận chúa Tần gia lại có tâm tư như thế với Quân nhi, chẳng qua Quân nhi vẫn luôn coi Ngọc quận chúa là em gái, nếu không cũng sẽ không có kết quả là mấy năm như vậy. Con cũng không nên để bụng, sau khi Ngọc quận chúa này là công chúa, xuất thân từ danh môn, từ nhỏ bị nuông chiều đến hư, tính cách vô cùng tùy hứng, lần này chuyện con lập gia đình lớn như vậy có lẽ Tần gia cũng không dám cho nàng biết, chẳng qua loại chuyện này cũng không giấu được bao lâu, lần này nàng đã biết, chắc sẽ phải làm ầm ĩ lên, Thảm gia chúng ta cũng không tiện nói đạo lý gì với một người con gái, khuyên nàng trở về cũng cho qua, chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm giữa vợ chồng son các con là tốt rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu chỉ biết gật đầu: "Vâng." Nghĩ thầm: Bây giờ Thảm lão phu nhân và Thảm Quân vẫn chưa biết thật ra mình đã sớm quen biết Ngọc quận chúa này, hơn nữa cũng có chút sâu xa với Tần gia, chuyện này còn liên quan đến việc mình nữ giả nam trang đến Thảm gia xem bệnh cho Thảm Trần, đáng tiếc mình vừa mới muốn giải thích chuyện này Ngọc quận chúa lại tìm đến cửa, không biết hôm nay có thể giấu diếm trốn lọt hay không? Nhưng giấu được rồi chuyện này vẫn phải nói với Thảm Quân và Thảm lão phu nhân, nếu không sau này họ tự biết rồi sẽ tương đối bị động!

Lúc này, Điều thị vừa ra khỏi cửa, đã thấy Ngọc quận chúa nổi giận đùng đùng chạy vào viện của Thảm lão phu nhân, Điều thị thấy thế, nhanh chóng nghênh đón, cười nói: "Ngọc quận chúa, mấy ngày nay không thấy người đến rồi nha?"

"Đại tẩu, có phải Thảm Quân ở bên này của lão phu nhân không?" Ngọc quận chúa nói xong liền xông vào bên trong.

Điều thị khấn trương ngăn cản, kéo Ngọc quận chúa nói: "Quận chúa, nhị thúc không ở đây, sáng sớm đệ ấy đã đi đến quân doanh rồi! Đi, đi sang chỗ tẩu tử ngồi một chút, không gặp người đã lâu như vậy, tẩu tử rất nhớ người đó!"

Nghe vậy, Ngọc quận chúa lạnh lùng nhìn Điều thị nói: "Đại tẩu, sẽ không phải là tẩu đang nói dối ta chứ? Rõ ràng vừa rồi ta nhìn thấy ngựa của Thảm Quân và Thảm Ngôn đều ở Thảm gia!" Vì Thảm Quân đi ra ngoài phải đi cùng Thảm Ngôn, hơn nữa ngựa của huynh ấy cũng không rời khỏi bên người.

"Cái này. . ." Lời nói của Ngọc quận chúa khiến Điều thị có chút nói không nên lời, vì Ngọc quận chúa đã quá hiểu Thảm Quân rồi.

Thấy Điều thị áp ứng, Ngọc quận chúa lại nói: "Tiết Vô Ưu đó? Để nàng cũng đi ra cho ta!"

Điều thị vừa nghe lời này, liền nói: "Vô Ưu là khuê danh của đệ muội nhà ta, sao người lại biết?"

"Hừ, chuyện của nàng ta còn biết nhiều hơn đó! Mau tránh ra!" Ngọc quận chúa cười gằn, đẩy Điều thị ra, nhấc chân đi về phía gian nhà của Thảm lão phu nhân.

"Ai..." Điều thị nhanh chóng đuổi theo đằng sau Ngọc quận chúa.

Tuy rằng có vài nha hoàn ngăn, nhưng cũng không dám lôi kéo quận chúa quá, sau đó, Ngọc quận chúa xông vào gian nhà của Thảm lão phu nhân! Ngọc quận chúa bông chốc xông đến, tất cả mọi người kinh ngạc một hồi, đều sững sốt một chút, nhìn thấy Ngọc quận chúa trong trường hợp này, Vô Ưu hơi không được tự nhiên. Lúc này, Điều thị cũng bạo dạn chạy vào, mắt tự nhiên cười nói: "Lão... Lão phu nhân, Ngọc quận chúa đến thăm ngài!"

"Là quận chúa đến sao? Sao các người lại không có mắt nhìn như vậy? Mau dọn chỗ cho quận chúa!" Dù sao Thảm lão phu nhân cũng có chút kiến thức, quay đầu nói với Song Hi bên cạnh.

"Không cần! " Song Hi vừa định dọn chỗ, không ngờ Ngọc quận chúa nhanh chóng nói, sau đó, nàng lại nói: "Hôm nay không phải ta đến thăm lão phu nhân : " Ta tới tìm huynh, Thảm Quân!" Ánh mắt Ngọc quận chúa chuyển qua Thảm Quân.

Ngọc quận chúa đối diện với đôi mắt Thảm Quân, đôi mắt Thảm Quân cũng bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt Ngọc quận chúa đầy tủi thân, phẫn hận, tức giận, mà trong ánh mắt Thảm Quân dường như không tìm thấy quá nhiều cảm tình, chỉ rất bình tĩnh nói: "Tìm ta có chuyện gì? Nói đi!"

Chắc Ngọc quận chúa thật không ngờ hán lại bình tĩnh như vậy đi? Thì ra Quân ca ca này chưa từng có chút cảm tình nào với nàng, không để ý sống chết của nàng chút nào! Ánh mắt Ngọc quận chúa nhìn chằm chằm vào Thảm Quân nói: "Huynh thành thân? Còn là thánh chỉ tứ hôn? Gia gia tổ mẫu bọn họ đều giấu muội? Nhưng muội vẫn biết, lẽ nào huynh thật sự không có gì nói với muội sao?"

Thấy cục diện như vậy, Điều thị đã sớm đuổi quân gia hạ nhân ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại người Thảm gia và hai nha hoàn tâm phúc, từ đầu đến cuối Vô Ưu ngồi trước bàn, nhìn ánh mắt Ngọc quận chúa đau buồn phẫn nộ, trong lòng cũng không dễ chịu lắm, chắc có lẽ một lát sau lửa giận của nàng sẽ đốt đến chỗ mình đi? Xem ra hôm nay nàng phải làm con cò thí đã chuẩn bị cho tốt. Cũng phải, nàng đoạt người đàn ông trong tim người ta, thù này thật lớn!

"Ta không có gì nói với muội! " Mặt Thẩm Quân không thay đổi gì nói.

Nghe nói như thế, Ngọc quận chúa liền có chút kích động, đảo mắt nhìn Vô Ưu ở bên cạnh một cái, đưa tay chỉ Vô Ưu chất vấn: "Huynh hoàn toàn không muốn cưới nàng ta đúng không? Huynh chỉ là vì thánh mệnh khó vì phạm đúng không?"

Nghe thấy như vậy, Vô Ưu không biết nên thương cảm Ngọc quận chúa hay là nên mắng nàng không thể đối mặt với sự thật? Có lẽ trong lòng nàng vẫn ôm ảo tưởng với Thẩm Quân, hoàn toàn không dám đối mặt sự thật Thẩm Quân cũng không thích nàng!

Đối mặt với chất vấn của Ngọc quận chúa, Thẩm Quân thoáng nhủ mảy một cái, sau đó trả lời: "Nếu như nói ban đầu là thánh mệnh khó vì phạm, như vậy bây giờ ta nên dùng bốn chữ cam tâm tình nguyện để hình dung tâm tình của ta!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngăn ra! Cả người Ngọc quận chúa chấn động, ngăn ra một lát mới lắc đầu nói: "Huynh...Huynh có ý gì? Lễ nào mới ngăn ngại mấy ngày huynh đã thích người phụ nữ này rồi sao? Muội thích huynh nhiều năm như vậy, huynh đều thờ ơ, chuyện này hoàn toàn không có khả năng!"

Đối mặt với nét mặt bị thương của Ngọc quận chúa, Thẩm Quân lại nói không e dè chút nào: "Cảm giác thích một người rất kỳ diệu, đôi khi người liếc nhìn nàng một cái, người sẽ thích nàng! Nhưng đôi khi có một người ở bên cạnh người mười mấy hai mươi năm người cũng sẽ không thích người đó. Ta thực sự không thích muội, người ta thích là vợ của ta -- Tiết Vô Ưu!" Sau khi nói xong, mặt Thẩm Quân nhìn về phía Vô Ưu.

Ánh mắt của hắn lúc này sâu thẳm và nóng bỏng, phải, thật sự là cảm giác nóng rực, hình như từ trước đến nay Vô Ưu chưa từng nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng trong ánh mắt hắn, giờ phút này, nàng ngẩn ngơ phút chốc! Nhưng, lúc thấy nét mặt Ngọc quận chúa khi nghe thấy lời nói đau lòng của Thẩm Quân, Vô Ưu mới ý thức được: "Thẩm Quân cố ý làm như vậy, cũng cố ý nói như vậy, hẳn chỉ vì để Ngọc quận chúa hết hy vọng mà thôi! Sao nàng lại tưởng thật chứ? Hẳn chỉ muốn cho Ngọc quận chúa một kích trí mạng, để nàng sau khi vượt qua đau đớn sống tốt mà thôi. Thẩm Quân này, còn rất biết diễn trò, nếu là ở hiện đại mà nói, hẳn cũng có thể làm ảnh đế đó!

Nghe được lời này của Thẩm Quân, rõ ràng Ngọc quận chúa đã nhận phải đã kích, nàng mờ mịt đảo mắt nhìn Vô Ưu, nói: "Huynh nói huynh thích nàng ta? Trước đây huynh quen biết nàng ta sao? Chỉ hai ngày như vậy huynh đã thích nàng ta rồi?"

"Từ khi ta cưới nàng, từ cái nhìn kia, ta đã tự nói với chính mình nàng ấy chính là người ta phải đợi đời này!" Thẩm Quân nhìn Vô Ưu không chùn bước nói.

"Ha ha. . . Ha ha. . ." Lời nói của Thẩm Quân khiến Ngọc quận chúa ngửa đầu cười ha ha, tiếng cười kia làm người ở đây đều có chút rợn tóc gáy, sau đó, Ngọc quận chúa châm chọc khiêu khích nói: "Chắc người còn chưa biết đúng không? Người vợ này của người cũng sẽ diễn trò đó! Nàng ta nữ giả nam trang chạy đến xem bệnh cho An Định Hầu của Thẩm gia các người, các người đều không nhìn ra nàng ta là một thân con gái đi?"

Người ở chỗ này nghe thấy lời nói của Ngọc quận chúa đều ngăn ra! Thẩm Quân cũng nhủ mảy, hắn kinh ngạc liếc mắt nhìn Vô Ưu, sau đó ánh mắt híp lại nói: "Muội nói cái gì? Muội nói Vô Ưu nữ giả nam trang?" Lúc này, trước mặt Thẩm Quân như hiện ra bóng dáng và gương mặt của tiểu Vương đại phu đó, không sai, trước đây lúc nhìn thấy tiểu Vương đại phu kia, cũng cảm thấy đáng đáp của hắn quá yếu ớt non nớt, đầu chẳng những không lớn, mà da còn hơi trắng nõn, nhưng lại chưa từng nghĩ đến tiểu Vương đại phu sẽ là một người con gái!

Nghe thấy đáng về không thể tin của Thẩm Quân, Ngọc quận chúa bỗng nhiên cười nói: "Ha ha, thì ra Thẩm Quân người cũng có lúc bị người đem ra làm con khi đùa giỡn, có phải hay không người hỏi người vợ tốt của người một chút không phải sẽ biết sao?"

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân và Điều thị ngồi trên ghế đều khiếp sợ không thôi, Thẩm lão phu nhân cẩn thận nhìn khuôn mặt Vô Ưu một chút, mới bừng tỉnh đại ngộ dùng tay chỉ Vô Ưu nói: "Chẳng trách ta luôn cảm thấy có chút quen mặt, thì ra... Thì ra..." Nói được nửa câu cũng không nói được nữa, vì điều này hình như hơi lớn!

Lúc này, chân mày Thẩm Quân cũng cau chặt, hắn nhìn chằm chằm Vô Ưu một lát, sau đó đi lên trước hai bước, đi tới trước gót chân của nàng, nén lại lửa giận nói: "Chuyện này là sao vậy? Điều Ngọc quận chúa vừa nói có phải thật không?"

Nhìn thấy đáng về đầy bụng nghi ngờ của mọi người, Vô Ưu biết ngày hôm nay nàng nhất định phải làm bia đỡ đạn rồi. Chẳng qua thái độ vẫn thông dong bình tĩnh, trong lòng cũng có chút không yên, dù sao là nàng giấu giếm trước, tuy rằng không phải cố ý, rất nhiều việc cũng là cơ duyên xảo hợp, nhưng lại không thể phủ nhận rằng nàng không làm sáng tỏ ngay từ đầu là nàng không đúng. Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu chậm rãi đứng lên, gật đầu một cái nói: "Thật ra ta chính là tiểu Vương, lúc đầu vì để ra ngoài làm nghề y thuận tiện nên ta mới..."

Nhưng, Ngọc quận chúa còn chưa kiên trì nghe lời giải thích đằng sau của nàng, lập tức cắt đứt lời nàng, nói: "Thế nào? Ta nói không sai chứ? Chính mồm nàng ta thừa nhận!"

Thấy Vô Ưu gật đầu thừa nhận, Thẩm lão phu nhân và Điều thị cả kinh tròn mắt đều muốn rơi xuống, Điều thị chỉ vào Vô Ưu nói: "Thảo nào, ta vẫn luôn nghĩ không ra đã từng gặp đệ muội ở đâu, thì ra đệ muội chính là tiểu Vương tài giỏi đó? Trời ạ! Chuyện này đúng là không thể tin được! Nhưng mà, đệ muội nha, muội mở một hồi đùa giỡn với chúng ta thật lớn!"

"Vậy mà lại có chuyện như vậy? Quả thực... Quả thực là coi chúng ta như con khi đùa giỡn!" Sau khi kinh ngạc, Thẩm lão phu nhân biểu đạt bất mãn của mình trước tiên.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Quân, Vô Ưu có chút không biết phải nói gì để chống đỡ, lại nhìn Thẩm lão phu nhân tức giận và Điều thị ngạc nhiên quá độ, Vô Ưu muốn giải thích nhưng cảm thấy bây giờ giải thích cũng không có tác dụng, vì vậy chỉ có thể đứng ở đó, chịu ánh mắt quở trách của bọn họ!

Mà kiểu người như Thẩm Quân này căm ghét nhất chính là người khác lừa dối hắn, lúc đầu hắn cũng có chút ấn tượng tốt với Vô Ưu, nhưng bây giờ biết được chuyện nàng là tiểu Vương đại phu tử trong miệng Ngọc quận chúa, quả thật là cảm thấy mình bị lừa gạt rất lớn, nghĩ lại tiểu Vương ngày đó là đại phu được Tần Hiến giới thiệu đến, như vậy Tần Hiến biết chuyện nàng nữ giả nam trang, hai người kia quả thật là lừa hắn thật thê thảm! Giọng nói của hắn như cắn răng: "Coi như lúc đầu là vì thuận tiện làm nghề y, vậy đã thành thân mấy ngày rồi, sao nàng vẫn không nói gì?"

"Ta... Chỉ là muốn tìm một cơ hội thích hợp mà thôi!" Vô Ưu cũng cảm thấy lời nói của chính mình có chút gượng ép. Nhưng là nói thật, tuy rằng nàng và hắn thành thân đã được mấy ngày, thời gian ở chung giữa hai người thực sự là hầu như không có. Lúc hắn trở lại nàng đã ngủ, lúc hắn đi nàng vẫn chưa tỉnh, mấy lần ở chung đều có người hầu bên cạnh, nếu nàng nói vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp không biết hắn có thể tin hay không?

Lúc này, Ngọc quận chúa bên cạnh lại gật đầu bưng tỉnh đại ngộ nói: "A, ta biết rồi! Sao hoàng thượng phải đột nhiên tứ hôn? Có phải đều là âm mưu của người hay không?"

"Ta có thể có âm mưu gì?" Chuyện tố cáo này Vô Ưu tuyệt đối không thể nghe, nàng nào có âm mưu gì? Nàng bị gả cho Thẩm Quân cũng là thân bất do kỷ nha!

"Có phải người đã sớm thích Thẩm Quân hay không? Người nữ giả nam trang chạy đến Hầu gia chữa bệnh cũng là vì tiếp cận hắn? Người được triệu vào cung chăm sóc Bích Hồ Trường công chúa sinh con, kết quả lập công, vì vậy liền yêu cầu hoàng thượng tứ hôn người cho Thẩm Quân đúng không?" Ngọc quận chúa liên tục tố cáo Vô Ưu.

Nghe thấy nàng lên án, Vô Ưu không khỏi có chút tức giận. Chỉ lạnh lùng nói: "Ta chỉ có thể nói sức tưởng tượng của người quá phong phú rồi!" Nàng nhìn Ngọc quận chúa quả thực đã bị tình cảm làm đầu óc mê muội, đồ hết mọi tội lỗi lên người nàng, giải thích như thế nào nàng ấy cũng sẽ không tin. Một cô gái như hoa như ngọc, lại bị tình cảm dẫn dắt sâu như vậy, cũng là một chuyện đáng thương đi?

Thái độ coi nhẹ của Vô Ưu càng chọc giận Ngọc quận chúa, nàng bước đến nỗi giận dùm dùm nói: "Tiết Vô Ưu, Tần Hiến đại ca của ta rốt cuộc không tốt ở chỗ nào? Gia thế, tướng mạo, tài học, địa vị, rốt cuộc có cái gì không xứng với người? Huynh ấy thích người như vậy, vì người vẫn có xích mích với tổ mẫu của ta, người lại coi huynh ấy như cỏ rác? Lúc đầu ta vẫn không rõ, bây giờ thì ta đã hiểu, thì ra người người thích là Thẩm Quân! Vì trong lòng người có Thẩm Quân, nên mới không chấp nhận đại ca ta đúng không?"

"Người... " Thấy Ngọc quận chúa kéo cả Tần Hiến vào, quả thực là càng khuấy vũng nước này đục, Vô Ưu nhủ chặt chân mày.

Nhưng, lời nói của Ngọc quận chúa khiến người ta thấy chưa đủ: "Tiết Vô Ưu, vì sao ta làm bạn với người, người hoàn toàn biết từ nhỏ ta đã thích Thẩm Quân, sao hết lần này tới lần khác người phải cướp với ta? Chẳng lẽ người không biết ta không có Quân ca ca sẽ không thể sống được sao? Người..." Nói xong, nước mắt Ngọc quận chúa vậy mà lại chảy xuống.

Thẩm lão phu nhân và Điều thị bọn họ nghe thấy lời nói của Ngọc quận chúa, cũng giật mình, nhưng sau khi sững sờ, Điều thị vẫn bước đến kéo Ngọc quận chúa khuyên nhủ: "Quận chúa, người nhìn một chút lớp trang điểm của người đều nhòe cả rồi, mau cùng ta đi rửa mặt một chút đi?"

"Rửa mặt? Hừ, Nơi này còn có một người thật sự cần rửa mặt đó!" Dứt lời, Tần Ngọc nhìn lướt qua một chén trà nóng trên bàn cơm, đưa tay cầm chén kia lên hất thẳng vào mặt Vô Ưu!

Phù...

Sau đó, nước trà bị tạt vào trên mặt Vô Ưu, chỉ cảm thấy một trận dòng nước nóng nóng chảy xuống trên mặt, Vô Ưu không nhìn được nhắm mắt lại!

"Đệ muội! " Chắc mọi người đều không ngờ rằng Ngọc quận chúa lại đánh đá như vậy đi? Mọi người đều sững sờ, vẫn là Điều thị phản ứng nhanh, vội đến hỏi: "Muội không sao chứ?"

"Không sao!" Vô Ưu lắc đầu, sau đó nhận khăn tay Điều thị đưa tới, lau mặt một chút.

Điều thị lập tức oán trách Tần Ngọc: "Quận chúa, người làm gì vậy chứ? May mà nước trà này không nóng, nếu không chẳng phải gương mặt này của đệ muội sẽ bị hủy!"

"Hừ, bị hủy sẽ không thể dụ dỗ người nữa!" Tần Ngọc rất điều ngoa nói.

Lúc này, Thẩm Quân đứng ở một bên bỗng nhiên cất bước đứng trước mặt Vô Ưu, nói với Tần Ngọc: "Quận chúa, người quá quá đáng rồi đó! Mời người xin lỗi vợ của ta."

Nghe nói như thế, mày liễu của Tần Ngọc không khỏi dựng ngược lên, không thể tin nói: "Huynh nói cái gì? Đệ ta nói xin lỗi nàng ta? Rốt cuộc nàng ta cho huynh uống thuốc mê gì? Nàng lừa dối huynh như thế, lừa bốn huynh trong lòng bàn tay, huynh còn giúp nàng ta như vậy?" Giọng nói Tần Ngọc có chút bén nặng.

Nhưng, về mặt Thẩm Quân lại rất kiên định, gần từng chữ một: "Vô Ưu là vợ của ta, bây giờ người đối xử với nàng như thế, ta đây làm chồng thực sự không bằng lòng! Người phải nói xin lỗi nàng ấy."

Edit by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Không can thiệp chuyện của nhau

Tuy rằng Điều thị nói nhiều, nhưng những lời này cũng là lẽ phải, vì vậy Vô Ưu liền gật đầu, khẽ cười nói: "Những lời đại tẩu nói Vô Ưu nhớ kỹ!"

"Ừ, nhớ kỹ thì tốt rồi!" Gật đầu, Điều thị cười ngắm Vô Ưu nói: "Đệ muội, muội thật có khả năng hóa trang đó! Giả trang làm đàn ông mọi người chúng ta đều không nhận ra. Lại không nói muội hóa trang làm đàn ông cũng rất tuần tú, muội nói sao lúc đầu sao ta lại không nhìn ra chứ? Đệ muội muội thật có bản lĩnh, đại gia nhà chúng ta đã mời rất nhiều đại phu về chân cũng không có chút khởi sắc nào, muội một người phụ nữ lại có thể dễ dàng ấy đứng lên một lần nữa, muội thật giỏi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nói gì, chỉ cúi đầu cười. Điều thị thấy thế, nhanh chóng cầm chặt lấy tay Vô Ưu lại hỏi: "Đệ muội, chân của đại gia còn có thể giống như trước hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhú mày, nói: "Chuyện này sợ rằng rất khó, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, phải xem cơ duyên rồi, nhưng cách nào muội cũng dùng hết rồi!"

Nghe xong lời này, Điều thị sùng sốt một chút, sau đó mới cười gật đầu: "Ừ."

Đúng lúc này, Ngọc Trúc đến bẩm báo nói: "Nhị tiểu thư, mấy loại bánh ngọt ngài để Phục Linh làm đều làm xong rồi!"

Nghe vậy, Vô Ưu nói với Điều thị: "Đại tẩu, không phải tẩu nói bánh ngọt kia ngon sao? Muội bảo nha hoàn hôm nay làm nhiều một chút, còn làm một số loại khác, tẩu mang về một chút để đại ca cũng nếm thử nha?"

Nghe nói như thế, đương nhiên Điều thị cười nói: "Vậy ta cũng sẽ không khách sáo! Bánh ngọt đó rất hợp khẩu vị với ta đó!"

Sau đó, Vô Ưu phân phó Ngọc Trúc nói: "Đi lấy hộp đựng thức ăn nhiều tầng một chút để đại nãi nãi mang về!"

"Vâng." Ngọc Trúc lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Lại nói chuyện trong chốc lát, đột nhiên Xuân Hoa đến tìm Điều thị, nói là có người đến nói việc nhà, Điều thị liền đứng dậy cáo từ, trước khi đi kéo tay Vô Ưu nói: "Yên tâm, ta sẽ tìm một cơ hội xin tha thứ cho muội với lão phu nhân, muội đừng để trong lòng nha!"

"Đa tạ đại tẩu!" Vô Ưu đứng dậy đưa Điều thị đi.

Điều thị đi rồi, Ngọc Trúc cười bẩm báo nói: "Nhị tiểu thư, không phải ngài nói cũng đưa cho lão phu nhân một ít bánh ngọt sao? Vậy để nô tỳ tiện đưa sang luôn?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Không cần, lão phu nhân đang bức bối, sợ rằng sẽ không ăn bánh ngọt của ta, đưa đi cũng lãng phí, em thưởng cái này cho người trong viện ăn là được!"

Nghe vậy, Ngọc Trúc cúi đầu trả lời: "Vâng. Vậy phái Phục Linh quay về đứng không?"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu.

Sau đó, Ngọc Trúc cúi đầu đi ra.

Điều thị dẫn theo Xuân Hoa đi ra từ viện Vô Ưu, đằng sau hai người một tiểu nha đầu mang theo một cái hộp đựng thức ăn, bên trong đều là bánh ngọt Vô Ưu đưa cho, Xuân Hoa xoay người phân phó tiểu nha đầu kia nói: "Người mang về trước đi!" Tiểu nha đầu kia vội vàng bước nhanh xách hộp đựng thức ăn đi.

Trong chốc lát, bên người Điều thị chỉ còn lại Xuân Hoa, Xuân Hoa không nhịn được cười theo nói: "Nãi nãi, ngài thật sự muốn đi chỗ lão phu nhân xin tha thứ cho nhị nãi nãi sao?"

Bây giờ đã là ngày xuân tháng ba, trong vườn hoa các loài hoa đều nở rộ, cảnh tượng một mảnh hoa gấm, gió ấm áp thổi qua, cực kỳ thoải mái, Điều thị cũng không vội trở về, mà bước chậm ngắm hoa trong vườn hoa. Nghe thấy lời nói của Xuân Hoa đằng sau, Điều thị cười nói: "Ta nào có thời gian rảnh rồi, nhìn xem rồi nói đi, nếu nhắc tới trước mặt lão phu nhân, thì nói hai câu làm thuận nước giong thuyền được rồi, vừa có vẻ đại tẩu ta đây nhân từ, trước mặt lão phu nhân cũng có vẻ ta bảo vệ chú và em dâu!"

Nghe nói như thế, Xuân Hoa hơi nhú chân mày một cái, nói: "Những lời nãi nãi nói đều đúng, nhưng ngộ nhờ nhị nãi nãi này được lão phu nhân yêu quý, vậy không phải là nguy hiểm đến địa vị của ngài sao?"

Nghe vậy, Điều thị cười ha ha: "Ha ha, chỉ bằng năng ta? Còn sớm đó! Coi như là chuyện lần này lão phu nhân không ghét nàng, lão phu nhân cũng sẽ

không thích nàng vào lúc này!"

"Nói vậy cũng phải, ngày ngày lão phu nhân được nãi nãi ngài dụ vui về đến độ cười toe toét, hơn nữa trong phủ này từ trên xuống dưới đều được ngài xử lý ngay ngắn rõ ràng, còn có ai có năng lực như vậy chứ? Nếu cái nhà này không có ngài thì thật sự là không được rồi!" Xuân Hoa ở bên cạnh nịnh hót.

Nghe mấy lời nịnh nọt này, đương nhiên Diêu thị rất vui vẻ, cười nói: "Cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi nha quả thật là càng ngày càng biết nói chuyện đó!"

"Cái này không phải là do hàng ngày theo nãi nãi học được sơ sơ như vậy sao!" Xuân Hoa cười nói.

Sau đó, Diêu thị nhìn lướt qua khung cảnh cây mầu đơn đang nở rùng rục, nói: "Năm nay mầu đơn nở thật đẹp!"

"Đúng vậy, nhiều hơn so với năm trước, hơn nữa đoá hoa cũng lớn hơn!" Xuân Hoa phụ họa nói.

Suy nghĩ một chút, ngón tay Diêu thị chỉ vào khóm hoa màu đỏ tím nói: "Lão phu nhân thích nhất giống hoa tử hà điểm kim này, mau mau gọi người cắt mấy đoá đẹp, cắm vào bình hoa, ngươi tự mình đưa qua cho lão phu nhân!"

"Vâng, lão phu nhân thấy được nhất định sẽ thích, mà sẽ khen nãi nãi ngài hiếu thuận nghĩ đến bà ấy!" Xuân Hoa phúc thân rồi gọi mấy nha hoàn cách đó không xa đi lấy bình hoa, cắm bình hoa, kéo cắt hoa.

Diêu thị đứng ở một bên, vừa thưởng thức những đoá hoa tranh nhau khoe sắc, vừa hơi cười...

Ra khỏi Thảm gia, Thảm Quân mau chóng đi về hướng đại doanh ngoài thành, Thảm Ngôn đi theo phía sau. Không biết vì sao trong đầu đều là bóng dáng của Vô Ưu, lần đầu tiên nghe được giọng nói như suối trong vạt của nàng ấy, nhìn thấy dáng vẻ thanh lệ thoát tục của nàng trong tiết nguyên tiêu ở Tàn gia, tiếp đó là nàng một thân nam trang xuất hiện ở Thảm gia, còn có một câu bẻ gãy hương thơm của hoa mai khi cũng dứt rồi, cùng với thái độ đứng mực bên trong tân phòng đêm tân hôn... Tất cả mọi chuyện đều lần lượt hiện ra trong đầu hắn, giống như làm người ta không gạt đi được!

Sau khi đến quân doanh, vừa mới xuống ngựa, có một binh sĩ đi qua dắt ngựa của hắn đi, một người mặc trang phục giáo úy đi đến thở dài bẩm báo nói: "Bẩm Đại tướng quân, tập hợp quân sĩ hoàn tất, mời Đại tướng quân kiểm tra luyện tập!"

"Ừ." Nghe vậy, Thảm Quân ném roi ngựa trong tay một cái, người kia nhận lấy roi ngựa, hắn đi nhanh chóng đi thẳng đến thao trường.

Trên thao trường, khẩu lệnh vang động trời, mấy ngàn người đàn ông ở trần đang luyện quyền cước, cảnh tượng rất hùng dũng, cả người Thảm Quân mầu đen với áo choàng mầu đen lướt qua một người lại một người lính luyện công phu quyền cước, nhìn thấy tư thế không chính xác liền bước đến tự mình chỉ đạo, đi tới tới lui lui đã lâu, thái độ chăm chú chuyên nghiệp giống như trước đây, chỉ là thỉnh thoảng có một cái chớp mắt không yên lòng, hình như càng tiết kiệm lời nói hơn bình thường!

Sau khi đến thao trường, Thảm Quân trở về lều lớn của mình, ngồi vào chỗ ngồi có da hổ, lau chùi kiếm của mình trong tay, nhưng thế nào tìm cũng không yên lặng được! Một lát sau, bỗng nhiên hắn ném khăn đang cầm trong tay xuống đất, hướng ra phía ngoài hô to một tiếng: "Thảm Ngôn!"

"Có! Nhị gia có gì phân phó?" Sau một lát, Thảm Ngôn xuất hiện ở cửa lều lớn.

"Mời tất cả những người từ giáo úy trở lên trong quân đến đây, buổi trưa hôm nay nhị gia muốn mời bọn họ uống rượu, nhanh chân bị hai bàn rượu ngon thức ăn ngon tới!" Thảm Quân lớn tiếng nói với Thảm Ngôn.

Nghe nói như thế, Thảm Ngôn ngăn ra! Vì sao hôm nay nhị gia nói hơi xung vậy, trước đây lúc đang đánh giấc nhị gia mới lớn tiếng như thế, hôm nay làm sao vậy? Nhất định là vì chuyện Ngọc quận chúa tìm tới cửa ỏn ào vẫn còn rất phiền, vì vậy, sau một lát, Thảm Ngôn liền nói: "Vâng!" rồi lui xuống...

Giờ lên đèn, Vô Ưu ngồi trong phòng, đôi mắt không nín được nhìn thoáng qua phía cửa. Từ sáng sớm đến giờ Thảm Quân vẫn chưa từng trở về, chẳng qua điều này cũng không kỳ lạ gì, hắn đi đại doanh một lần sẽ là cả ngày, nhưng những lần trước trước khi đi đều sẽ giao phó xong mấy chuyện như khi nào trở về ăn cơm, hình như hôm nay còn chưa nói gì đã đi rồi, xem ra hắn vẫn để tâm!

Liên Kiều nhìn ra phía ngoài một chút, sắc trời đã sớm tối đen, liền đi tới trước mặt Vô Ưu, nói: "Nhị tiểu thư, đã đến giờ này rồi, chắc cô gia sẽ không về đâu, có phải truyền cơm tối vào không?"

Sờ bụng một cái quả thực hơi đói bụng, biết tám mươi chín mươi phần trăm Thảm Quân sẽ không về ăn cơm tối, có lẽ tối có về ngủ hay không cũng chưa biết chừng, vì vậy Vô Ưu quyết định mình không thể bị đói, liền nói: "Truyền cơm đi!"

"Vâng." Sau đó, Liên Kiều xoay người đi ra ngoài truyền cơm.

Sau khi bày cơm lên bàn, Vô Ưu theo thường lệ giữ lại Liên Kiều và Ngọc Trúc ngồi ăn trên hai cái chân đạp, để bọn Xuân Lan và Thu Lan với vài tiểu nha đầu đi ra ngoài ăn cơm.

Vài tiểu nha đầu đều cùng các bà tử đi ra ăn cơm, chỉ có Xuân Lan và Thu Lan ngồi ăn trong phòng kẻ, cửa phòng mở rộng, để phòng lúc chủ tử gọi đến. Trên bàn cơm bày hai món ăn một mặn một chay, còn có một chén cháo, Xuân Lan cầm một cái bánh bao thơm ngào ngạt ăn, nhìn thấy Thu Lan ngồi ở chỗ đó nhìn một mảnh đen như mực ngoài cửa không nhin được hỏi: "Thu Lan, ngươi nghĩ gì thế? Không ăn cơm sao?"

Nghe thấy lời nói của Xuân Lan, Thu Lan đưa tay cầm đôi đũa lên, thấy bốn phía không có ai, liền oán giận: "Người nói xem nào có ai như nhị nãi nãi? Nhị gia còn chưa về, ngay cả chờ cũng không chờ!"

Nghe xong lời này, Xuân Lan lại nói: "Bây giờ nhị gia chưa về, vậy nhất định là không về ăn cơm tối, chẳng lẽ còn để nhị nãi nãi đói bụng đợi hay sao?"

"Người quên rồi sao? Khi chúng ta còn nhỏ, nếu đại gia không nói không về, đại nãi nãi sẽ chờ mãi không ăn cơm!" Thu Lan bĩu môi nói.

Nghe vậy, ngược lại Xuân Lan chỗ cổ ky, đẩy nạng ta một cái, sau đó nhìn phía ngoài nói: "Được rồi, người yên tĩnh một chút đi, tự mình bàn tán chủ tử, nếu như bị người nghe thấy còn có quả ngon cho người ăn!"

"Ta chỉ đau lòng cho nhị gia mà thôi!" Nói một câu, Thu Lan cũng cầm bánh màn thầu lên ăn.

Chỉ qua chốc lát sau, nghe thấy tiếng người nhón nháo bên ngoài, đồng thời có một bà tử gọi một câu: "Nhị gia đã về!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan và Thu Lan nhanh chóng buông bánh màn thầu và đũa trong tay xuống, một trước một sau đi ra ngoài đón. Thu Lan vội đi trước, đầu tiên nhanh chóng đi tới trước mặt Thẩm Quân, sau đó đi theo sau Thẩm Quân về phía trước nói: "Nhị gia, ngài đã về? Đã ăn cơm tối chưa?"

"Vẫn chưa! Nhị nãi nãi đâu?" Thẩm Quân vừa đi về phía phòng chính vừa hỏi.

"Nhị nãi nãi đang ăn cơm tối, nhị gia muốn ăn cái gì? Nô tỳ sẽ đi phòng bếp để đầu bếp làm!" Thu Lan lại hỏi.

Lúc này, Xuân Lan bước đến mở màn trúc ra, Thẩm Quân vào cửa phân phó một câu: "Nấu chút cháo trắng tối, cho vài món ngon miệng qua đây!"

"Vâng." Thu Lan lên tiếng trả lời sau đó nhanh chóng xoay người đi phòng bếp.

Bên này, Vô Ưu nghe thấy tiếng nói chuyện của người trong viện, biết Thẩm Quân đã về, không khỏi nhủ mảy, đã lúc này rồi, nằng cho rằng hấn sẽ không trở về ăn cơm. Liên Kiều và Ngọc Trúc ngồi trên chân đạp nhìn thấy Thẩm Quân đã về, cũng nhanh chóng đứng dậy thu bát của mình lại, nhanh chóng bày bát đũa ra, hầu hạ ở bên cạnh.

Vô Ưu ngồi ở trước bàn ăn cơm, cũng không di chuyển, khi Thẩm Quân đối diện với nàng, lúc ánh mắt nhìn tới hấn, Vô Ưu mỉm cười với hấn một cái: "Ta còn tưởng rằng đêm nay chàng không về ăn cơm, vì vậy không đợi chàng!"

Ngược lại về mặt Thẩm Quân như thường, nói một câu: "Ta cũng mới về, ta cũng chưa chắc trước, sau này nằng đói bụng thì tự ăn!"

Cúi đầu nhìn lướt qua hai ba món ăn chay trên bàn cơm, Vô Ưu cười nói: "Ban đêm không muốn ăn mặn, vì vậy để lại vài món chay, món mặn đều thường cho kẻ dưới rồi, nhị gia muốn ăn cái gì? Ta bảo người đi phân phó phòng bếp làm rồi mang đến!"

"Không cần, ta cũng không có khẩu vị gì. Đã bảo Thu Lan đi phòng bếp bảo bọn họ nấu cháo trắng tối rồi!" Thẩm Quân nói.

"A." Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu.

Sau đó, Thẩm Quân nhìn Xuân Lan đứng bên cạnh hầu hạ một cái, phân phó: "Rót chén trà qua đây!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng lên tiếng trả lời rót chén trà qua đó. Thẩm Quân bưng chén trà uống hai ngụm, sau đó nhìn vài nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh, phát tay một cái ý bảo tất cả các nằng đi xuống.

Sau khi Liên Kiều, Xuân Lan và Ngọc Trúc đi xuống hết, Vô Ưu giương mắt nhìn Thẩm Quân đối diện, khẽ cười nói: "Có phải người có chuyện muốn nói với ta không?" Bình thường, hấn sẽ không để bọn nha hoàn lui ra hết.

"Lẽ nào người không có lời gì giải thích với ta sao?" Thẩm Quân hỏi lại.

Nhìn đôi mắt sâu thẳm của Thẩm Quân đối diện, Vô Ưu nói nghiêm túc: "Mặc kệ người có tin hay không, ngày đó thật sự là vì thuận tiện làm nghề y mới nữ giả nam trang, hơn nữa cho rằng sau khi xem bệnh cho Hầu gia xong rồi cũng sẽ không trở lại Thẩm gia nữa, vì vậy cũng không cần phải giải thích, ai biết một thánh chỉ vậy mà lại tứ hôn cho ta với người, lúc đầu ta cũng muốn tìm một cơ hội nói cho người biết, dù sao sớm muộn cũng có một ngày người sẽ biết chuyện này, nhưng không thể ngờ... Không thể ngờ Ngọc quận chúa lại đột nhiên tìm tới cửa!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân gật đầu một cái, sau đó lại hỏi: "Lời nói của Ngọc quận chúa rốt cuộc có phải thật không?"

"Lời nào?" Vô Ưu kỳ lạ hỏi.

"Người chăm sóc Bích Hồ Trường công chúa lập công, dùng cái này để nghị hoàng thượng tứ hôn với ta?" Thẩm Quân bình tĩnh nhìn chằm chằm Vô Ưu hỏi.

Nghe nói như thế, Vô Ưu có chút buồn cười. Nghĩ thầm: Có phải hấn còn có một câu không nói ra hay không? Chính là mình giống như lời Ngọc quận chúa nói nhìn thấy hấn thích hấn, có mưu đồ gả cho hấn đã lâu? Ai, lời như vậy hấn thật sự tin đó! Chẳng qua, Vô Ưu lại không muốn quá đã kích hấn, đành phải trả lời: "Tuy rằng lúc đầu ta chữa bệnh cho Bích Hồ Trường công chúa, nhưng cũng không đề nghị gì với hoàng thượng. Lại nói một cô gái trong khuê các như ta, vậy mà lại trắng trợn đề nghị hoàng thượng tứ hôn chẳng phải là để người khác cười đến rụng răng? Coi như Ngọc quận chúa là một người ngay thẳng, hoàng thượng là anh họ của nằng, nằng cũng không dám làm như vậy đi?"

Vô Ưu nói không sai, ở Đại Tề tư tưởng phong kiến vẫn rất nặng nề, thông thường đều là bên nam đến gia đình nữ cầu thân, có rất ít gia đình nữ đến nhà trai đề nghị kết thông gia, càng đừng nói đến chuyện đi cầu hoàng thượng tứ hôn, vậy đơn giản là nói bên nữ quá coi trọng bên nam rồi, điều này ở xã hội đương thời sẽ khiến người ta cực kỳ xem thường, hơn nữa còn làm bên nam coi thường chính mình! Vì vậy lời nói của Vô Ưu Thẩm Quân vẫn tin, nhưng Thẩm Quân lại có chút không rõ, sao hoàng thượng đang yên đang lành lại đột nhiên tứ hôn cho hắn, hơn nữa đối tượng tứ hôn còn là Vô Ưu, chuyện này chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?

Sau đó, Thẩm Quân lại hỏi: "Hôm nay Ngọc quận chúa làm như vậy với ngươi, hình như ngươi cũng không tức giận?"

Nghe vậy, Vô Ưu mỉm cười, nói: "Bất kỳ người bình thường nào bị đối xử như vậy cũng phải tức giận đi? Ta chỉ là không để ở trong lòng mà thôi. Không nói đối ngươi, ta thiếu nhân tình của Tần Hiến, mà Ngọc quận chúa là em gái của Tần Hiến, xem ở mặt mũi của Tần Hiến ta cũng không thể tính toán với nàng. Lại nói tình cảm của nàng với ngươi sâu vô cùng, hy vọng nhiều năm như vậy hoàn toàn tan vỡ vào giờ khắc này, đối với nàng mà nói cũng là một đả kích rất lớn!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân cau mày lại, sau một lúc lâu mới nói: "Nếu như lần sau Ngọc quận chúa gặp lại ngươi vẫn hồ đồ như vậy, ngươi vẫn xem ở mặt mũi của Tần Hiến mà dễ dàng tha thứ như vậy sao?"

"Đương nhiên sẽ không! Lần này ta nhin, đã là cho Tần Hiến mặt mũi, trải qua lần này cũng có thể Ngọc quận chúa sẽ có chút tỉnh ngộ với xung động của mình hôm nay, nếu nàng còn như vậy, vậy chỉ có thể nói nàng là một người không nói phải trái, đối với một người không nói phải trái đương nhiên ta sẽ không nhẫn nhịn lại nhẫn nhịn nữa!" Vô Ưu trả lời.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân cúi đầu nhớ tới buổi tối tết Nguyên Tiêu hai năm trước, nhớ kỹ ngày ấy một chiếc xe ngựa được thuê tới và xe ngựa thứ nữ nhà Ngụy thượng thư chen chung một chỗ, hai chiếc xe ngựa không ai nhường ai, chính là giọng nói này để xe ngựa lui lại đầu tiên, mà thứ nữ và nhà hoàn nhà Ngụy thượng thư nói năng lỗ mãng, lập tức giọng nói này không cho xe ngựa lui nữa, khi đó hắn rất tán thưởng tính tình này, đó chính là tính cách của nàng, nhìn như dịu dàng mềm mại, lại rất độ lượng, nhưng đối với người được một tác lại muốn tiến một thước lại chưa từng khách khí!

Thấy Thẩm Quân không truy hỏi nữa, ánh mắt cũng không sắc bén như thế nữa, chắc là tin lời của mình rồi đi? Sau đó, Vô Ưu liền nói: "Nhưng nói cho cùng chuyện này ta vẫn luôn giấu giếm, ta chỉ có thể nói rất xin lỗi!"

Nghe thấy lời nói của Vô Ưu, trên mặt Thẩm Quân thần nhiên, khóe miệng nhếch lên, nói: "Ngươi xin lỗi ta không có tác dụng gì, bây giờ lão phu nhân có phần giận ngươi, ngươi vẫn phải nghĩ cách để lão phu nhân tha thứ cho ngươi mới phải, nếu không ngươi sẽ rất khó đặt chân trong nhà này!"

Nghe vậy, Vô Ưu cười. Nói: "Bên lão phu nhân ta sẽ nghĩ cách. Chỉ là ta vẫn cảm ơn ngươi che chở ta mấy ngày qua!"

Nhìn thấy trên khuôn mặt như đồ sứ trắng có nụ cười nhân nhật, trong con ngươi hiện ra linh động rõ rệt, lời nói cũng rất ấm áp, khiến người ta nhìn vào cảm thấy hết sức thoải mái, Thẩm Quân không nhịn được cau mày hỏi: "Ngươi không oán giận chút nào sao?"

"Oán giận cái gì? " Vô Ưu không khỏi chân mày cau lại.

"Ta...Như vậy với ngươi, ngươi không khó chịu chút nào sao?" Thẩm Quân cũng rất tò mò, suy cho cùng nếu là một cô gái bình thường chứ hẳn hoàn toàn không chịu chấp nhận cô dâu làm vợ phòng chừng đã sớm một khóc hai nháo ba treo cổ rồi đi?

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi hé miệng cười. Nghĩ thầm: Thẩm Quân hỏi đến thật ra cũng rất bình thường, dù sao ở thời kì phong kiến lễ giáo nơi này, bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều coi chồng mình là trời, đều ngược nhìn phu quân mà sống, nếu như không chiếm được sủng ái của phu quân, cả đời người phụ nữ này cũng sẽ không hạnh phúc vui vẻ!

"Ngươi cười cái gì? " Vô Ưu cười khiến Thẩm Quân nhún mày.

Sau đó, Vô Ưu nói: "Ta khó chịu cái gì? Ngươi và ta không phải là vì một thánh chỉ mới ngươi cưới ta gả sao? Ngươi lại không làm ta khó xử, cũng không làm ta không dễ chịu, sao ta lại phải oán giận ngươi? Vừa lúc trái ngược nhau, ta còn phải cảm ơn ngươi, cho dù nói như thế nào cơm ta ăn quần áo ta mặc đều là ngươi cung cấp cho ta, hơn nữa ngay cả các nô tài ta mang tới cũng được ngươi nuôi sống, trước mặt kẻ dưới ngươi cũng vô cùng tôn trọng ta, giữ mặt mũi cho ta, ta đã rất thỏa mãn rồi! Vì vậy..."

Lời nói của Vô Ưu thực sự làm Thẩm Quân không thể tưởng tượng nổi, nàng là cô gái khác biệt nhất mà hắn đã từng gặp, nghe thấy một câu vì vậy sau đó nàng lại không nói gì, Thẩm Quân truy hỏi: "Vì vậy cái gì?"

"Vì vậy ta hy vọng trạng thái tốt nhất như vậy...Ha ha, không cần thay đổi gì!" Vô Ưu cười hi hi nói. Bây giờ nàng đang ở dưới mái hiên nhà người ta, vì vậy vẫn phải có sắc mặt tốt với người ta, khó có được chuyện Ngọc quận chúa lần này hình như hắn cũng không để ở trong lòng!

Nghe nói như thế, khóe miệng Thẩm Quân vậy mà lại nhếch lên một cái, cảm thấy hình như cái này với hắn mà nói thật sự làm hắn cười, Vô Ưu nhìn thấy chút ý cười hơi yếu này, ngăn ra, vì nhìn thấy hắn cũng đã khá nhiều lần rồi, tuy nhiên từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy nụ cười của hắn, khóe miệng vênh lên như thế cũng rất đẹp, nếu cười rộng nhất định cũng sẽ rất đẹp trai đi? Soái ca lạnh lùng như vậy trước đây cũng chỉ có thể thấy được trên tivi, thật không nghĩ đến sẽ để nàng đụng phải, mà còn trời đất xui khiến làm một đôi vợ chồng già!

Sau đó, Thẩm Quân nói một câu: "Chỉ cần ngươi an phận thủ thường, không gây phiền toái cho ta, những đãi ngộ này đều có thể không thay đổi!"

Nghe được hứa hẹn này, ngược lại Vô Ưu an lòng. Chẳng qua nghĩ thầm: Trình độ của Uy Vũ Đại tướng quân này thật không thấp, lúc bảo đảm còn đặt ra một điều kiện tiên quyết, an phận thủ thường, không gây phiền toái cho hắn. Sau đó, Vô Ưu gật đầu nói: "Đó là đương nhiên!"

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một loạt tiếng bước chân, sau đó nhìn thấy Xuân Lan vén màn trúc đó lên, Thu Lan dẫn theo hai tiểu nha đầu cầm hai cái hộp đựng thức ăn đến. Hộp đựng thức ăn được mở ra, Thu Lan bung từ bên trong ra hai chén cháo trắng, đồng thời còn có tám món ăn đẹp đẽ, cùng với hai loại lương khô, bày trước mặt nàng và Thẩm Quân, nói: "Nhị gia, nhị nãi nãi, cháo trắng và các món ăn đến rồi!"

"Ừ." Thẩm Quân nhẹ giọng gật đầu một cái, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn, không nói câu nào.

Nhìn thấy hắn cúi đầu ăn, Vô Ưu cũng cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm. Thời gian một bữa cơm, trên bàn cơm cũng không có âm thanh gì, ai cũng không nói, sau khi ăn cơm xong, bọn nha hoàn bắt đầu thu dọn bàn, Thẩm Quân đi tới trước bàn sách cầm một quyển sách lên đọc. Thấy thế, Vô Ưu cũng đi đến trước bàn bát tiên, cũng tìm một quyển sách thuốc tới nghiên cứu. Vì vậy, rất kỳ lạ, bọn nha hoàn thu dọn bàn, Thẩm Quân và Vô Ưu hai người một người ở phía đông gian nhà, một người ở phía tây gian nhà, hơn nữa hai người đều đang đọc sách, không ai làm phiền ai, mặc dù có chút không giống vợ chồng mới cưới, nhưng ngược lại lại cảm thấy tính cách thích đọc sách vẫn rất giống nhau!

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *Y Lộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Sóng gió nổi lên

Lời nói của Thẩm Quân làm Ngọc quận chúa càng thêm tức giận, nàng giẫm chân sau đó quát lên với hắn: "Muội sẽ không!"

Đương nhiên, nghe được câu này, Vô Ưu không thể không nhìn kỹ người đàn ông này một lần nữa, nàng cho rằng hắn biết mình nói dối hắn, nhất định hắn sẽ giận không thể nuốt, càng không nói đến bảo vệ mình, vì vốn dĩ nàng và hắn ngoài quan hệ vợ chồng giả thực sự là không liên quan gì, phòng chừng ngay cả bạn bè cũng không được tính đi? Nhớ mong và quan tâm ngày thường chỉ là diễn trò mà thôi, suy cho cùng cũng là vì làm bọn họ có thể diễn kịch vui trong nhà này tốt hơn thôi. Nàng tuyệt đối không nghĩ đến, Thẩm Quân sẽ bảo vệ nàng như thế!

"Mời muội xin lỗi!" Đối với thái độ của Ngọc quận chúa, có lẽ Thẩm Quân hơi thất vọng, ngôn từ có chút quyết liệt.

"Muội sẽ không! Sẽ không! Sẽ không!" Ngọc quận chúa chẳng những xuất thân từ danh môn, mà từ nhỏ cha mẹ đều mất, vì vậy một nhà Tàn thừa tướng đều nâng trong bàn tay nuông chiều đến hư, nào có ai nói chuyện với nàng như vậy? Vì vậy nàng rất cứng đầu, đáng và tuyệt đối không thể nói xin lỗi.

Thấy vậy, đại khái Thẩm Quân cũng rất tức giận, bước đến một bước, đưa tay nắm thẳng lấy cánh tay Ngọc quận chúa, ánh mắt sắc bén, giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn nói: "Ta bảo muội xin lỗi, có nghe thấy hay không?"

Ngọc quận chúa cũng không ngờ rằng Thẩm Quân sẽ động tay với nàng, nàng trừng hai mắt, ánh mắt tràn đầy phẫn hận, rất mạnh mẽ như cũ: "Ta sẽ không xin lỗi! Tuyệt đối không xin lỗi!"

"Muội..." Thẩm Quân đã cắn răng đến vang lên, tay đang siết cánh tay Ngọc quận chúa cũng không tự chủ được gia tăng lực.

Tuy rằng Thẩm Quân là một người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị, hơn nữa biểu cảm đều là lạnh lùng, ít có nụ cười, nhưng ở nhà cũng là một người rất tuân theo lễ giáo, cũng không có ai từng thấy hắn tức giận, hôm nay gân xanh trên trán hắn nổi lên, mọi người nhìn thấy đều sửng sốt, cảm thấy hơi sợ! Đứng ở sau lưng hắn Vô Ưu cũng nhíu chặt chân mày, cảm thấy lần này Ngọc quận chúa đang đang khiêu chiến giới hạn của Thẩm Quân, trong lòng hơi lo lắng!

"A... Đau quá..." Một lát sau, khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc quận chúa cũng có chút vặn vẹo, nàng cau mày, miệng cũng co, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ hừ hừ, mọi người như nghe được âm thanh các đầu xương cánh tay của nàng bị nắm,

Thấy thế, Vô Ưu nhanh chóng đi lên trước khuyên nhủ: "Nhị gia, xin dừng tay!"

"Hôm nay muội ấy phải xin lỗi!" Thẩm Quân cũng là người có tính cách cố chấp, là do Ngọc quận chúa chọc giận hắn!

"Huỳnh... Buông muội ra!" Ngọc quận chúa giùng giàng, một tay khác đánh về phía Thẩm Quân, nhưng Thẩm Quân không buông tay!

Dù sao thân phận của Ngọc quận chúa đặc biệt, lại nói nàng cũng là em gái Tàn Hiển, dù sao nàng cũng nợ nhân tình của Tàn Hiển, vì vậy không muốn để Ngọc quận chúa bị thương, càng không muốn mình mang phiền phức đến cho Thẩm Quân, vì vậy liền bước đến nắm lấy cánh tay Thẩm Quân, vội vàng nói: "Nhị gia, mau buông tay đi!"

"Muội ấy nói xin lỗi, ta sẽ thả tay!" Thẩm Quân hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Lúc này, Thẩm lão phu nhân ngồi ở một bên hơi sốt ruột, vỗ bàn nói: "Quân nhị, mau buông tay! Con có nghe lời của mẫu thân hay không?"

"Nhị thúc, đệ mau buông tay đi! Lâm Ngọc quận chúa bị thương sẽ không tốt." Điều thị ở bên cạnh cũng khuyên nhủ.

Nhưng, bây giờ ai nói cũng không có tác dụng, đó là lúc Thảm Quân cúi kinh, khi cứng đầu cho dù có là mười con trâu cũng không kéo về được! Đang lúc mọi người vì Ngọc quận chúa mà lau mồ hôi một cái, chỉ thấy một bàn tay lớn bỗng nhiên nắm lấy cổ tay Thảm Quân, cũng kéo tay hắn ra, đương nhiên Ngọc quận chúa cũng nhanh chóng thừa cơ rút tay của mình về. Thảm Quân vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy là đại ca Thảm Trán đi tới bên cạnh hắn, bây giờ tay huynh ấy vẫn đang nắm cổ tay của mình, nhìn nhau với Thảm Trán một cái, Thảm Quân nói: "Đại ca..."

"Nhị đệ, được rồi! Sao có thể động tay với một cô gái? Uống công đệ còn là người học võ?" Sau đó, Thảm Trán buông tay em trai mình ra, đồng thời cau mày khiển trách.

Thảm Trán lớn hơn Thảm Quân mười mấy tuổi, từ nhỏ tình cảm anh em rất tốt, cha Thảm Trán và Thảm Quân cũng là tướng quân, quanh năm chinh chiến bên ngoài, vì vậy Thảm Trán đã là anh trai kiêm luôn trách nhiệm của cha, vừa rất bảo vệ vừa rất nghiêm khắc với người em trai này, vì vậy trong lòng Thảm Quân kính trọng người anh cả này, nghe thấy Thảm Trán dạy bảo, Thảm Quân không dám mở miệng, chỉ nghe!

Mọi người thấy rốt cục Thảm Quân cũng buông Ngọc quận chúa ra, đều thở dài một hơi! Thảm lão phu nhân nhanh chóng nói với Song Hi bên cạnh: "Song Hi, nhanh đi mời một đại phu đến xem cho Ngọc quận chúa nhìn một cái, nhưng đừng làm nằng bị thương!"

Song Hi vừa mới muốn nói chuyện, một tay Ngọc quận chúa lại đỡ cánh tay kia nói: "Lão phu nhân không cần quan tâm, ta không sao!" Sau đó phẫn hận nói với Thảm Quân: "Thảm Quân, huynh thật sự rất tuyệt tình, uống công ta một lòng với huynh nhiều năm như vậy, mắt ta thật sự bị mù!"

"Đã như vậy, vậy thì xin quận chúa sau này rửa mắt cho thật sạch!" Thảm Quân cũng nói một câu rất tuyệt tình.

Nghe nói như thế, Ngọc quận chúa càng phẫn hận, sau đó nhìn chằm chằm Vô Ưu, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tiết Vô Ưu, mối hận cướp tình yêu này ta sẽ luôn nhớ kỹ! Hừ." Sau đó, quay đầu tức giận mà đi!

Điều thị thấy thế, nhanh chóng phân phó nha hoàn nói: "Mau tiễn Ngọc quận chúa ra ngoài!" Lúc này, hai nha hoàn bên ngoài nhanh chóng đi.

Nhìn bóng lưng Ngọc quận chúa rời đi, Vô Ưu cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu. Thật ra nàng cũng không làm gì, thoáng cái đã trở thành người cướp tình yêu của người ta rồi, mà còn là đoạt chồng của bạn gái đó! Quả thật là không có thiên lý. Nàng đưa tay sờ quần áo đã ướt trước ngực một cái. Vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt Thảm lão phu nhân, Điều thị và Thảm Quân đều nhìn mình, tư thái kia như muốn nhìn thấu nàng, trong ánh mắt đều có nghi ngờ, tức giận và phiền não!

Lúc Vô Ưu đang nghĩ nên nói cái gì, bên tai bỗng truyền đến giọng nói của Thảm Trán: "Xuân Hoa, nhị nãi nãi bị sợ hãi, đưa nhị nãi nãi về thay quần áo nghỉ ngơi!"

"Vâng." Xuân Hoa lên tiếng trả lời nhanh chóng đi qua, đi đến bên người Vô Ưu, nói: "Nhị nãi nãi, để Xuân Hoa đưa ngài về đi?"

Vô Ưu quét mắt nhìn mọi người, khuôn mặt đều như bình tĩnh, hình như nàng ở lại chỗ này nữa cũng rất xấu hổ, ngược lại vị bác cả này nghĩ rất chu đáo, vẫn là về trước cho thỏa đáng, sau này lại nghĩ cách, vì vậy Vô Ưu phúc thân, nói: "Lão phu nhân, Vô Ưu cáo lui trước!" Đối với lời nói của Vô Ưu, Thảm lão phu nhân phớt lờ, một gương mặt già nua bình tĩnh như cũ. Thấy vậy, Vô Ưu quay đầu nhìn Thảm Quân một cái, thấy gương mặt hắn cũng lạnh lùng, sau đó theo Xuân Hoa ra khỏi gian phòng.

Vô Ưu đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Thảm lão phu nhân, hai anh em Thảm Trán Thảm Quân và Điều thị cùng với Song Hi. Thấy Vô Ưu đã đi xa, Thảm lão phu nhân mới vỗ bàn một cái, giận dữ nói: "Chuyện này là sao? Thì ra cả nhà chúng ta đều bị nàng ta lừa gạt!"

Đối với lời nói của Thảm lão phu nhân, Thảm Quân đứng ở đó một mực không nói gì, Điều thị lại nói: "Đúng vậy, lòng dạ đệ muội này cũng quá sâu rồi!"

Thảm Trán liếc mắt nhìn Điều thị, ý bảo nàng đừng nói nữa, ngược lại cười với Thảm lão phu nhân: "Mẫu thân, phòng chừng trước đây đệ muội cũng không biết sẽ gả vào nhà chúng ta, lại nói một cô gái làm nghề y quả thực là có nhiều bất tiện, nên mới nữ giả nam trang?"

Nghe xong lời nói của Thảm Trán, Thảm lão phu nhân trầm lặng một lát, sau đó nói: "Nữ giả nam trang đến nhà chúng ta chữa bệnh cũng coi như là về tình có thể tha thứ. Nhưng vừa rồi Ngọc quận chúa nói nàng ta và Tàn đại nhân Tàn Hiển thì xảy ra chuyện gì? Thảo nào trước đây khi còn là khuê nữ ở nhà thanh danh không tốt, nếu quả thật là cô gái không biết liêm sỉ, Thảm gia chúng ta nói thế nào cũng không thể cần!"

Nghe thấy lời của mẫu thân, đôi mắt Thảm Quân hí một cái. Vẫn nhớ rõ một buổi tối mấy ngày trước, hắn ở trên đường nghe thấy một người đàn ông miệng toàn nói nhảm bậy bạ. Thì ra mẫu thân lão nhân gia cũng nghe nói, thảo nào từ lần đầu tiên nhìn thấy Vô Ưu lão nhân gia đã không lạnh không nóng, chỉ lừa gạt mình mà thôi!

Lúc này, Thảm Trán lại nói: "Mẫu thân, lời đồn trên phố phường không đủ để tin. Theo như nhị tử thấy đệ muội không hề giống loại phụ nữ thủy tính dương hoa lỗ lã, tuy rằng nàng gả tới mấy ngày chúng ta cũng chưa thể hiểu hết, nhưng tiểu Vương đại phu đã đến nhà chúng ta không ít lần, chữa hết bệnh cho con liền đi, từ trước đến nay chưa từng nhiều lời một câu, coi như là chân của con tốt lên như vậy, cũng không yêu cầu tiền thưởng gì đó, càng không đề cập đến yêu cầu không an phận gì, có thể thấy được cũng là một người giữ bổn phận, nếu bây giờ thành người một nhà với chúng ta, chúng ta càng phải bảo vệ nàng mới phải!"

Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân nghi ngờ nhìn Thảm Trán một cái, nói: "Con rất ít cầu tha thứ cho người khác, hôm nay như vậy là thế nào? Ta biết rồi, có phải vì nàng ta chữa chân cho con để con có thể đứng lên được, con cảm thấy nàng ta có ân tình với con hay không? Vì vậy hôm nay mới cầu tha thứ thay nàng ta?"

Nghe thấy lời này Thẩm Trần mỉm cười, nói: "Mẫu thân nói không sai, chẳng qua con trai cũng chỉ đang nhìn nhận sự việc!"

"Hừ!" Sau đó, Thẩm lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Thật ra trên đời này có không ít đồ vô lại vì chuyện làm bẩn danh tiết con gái nhà người ta này cũng có, đương nhiên ta sẽ không vì lời đồn này mà kết luận về một người, nhưng ta hận nhất chính là người trăm phùng ngàn kẻ, nếu thực sự như lời Ngọc quận chúa nói, ngay từ đầu nàng ta đã có ý với Quân nhi chúng ta, mất tâm cơ lớn như vậy để hoàng thượng tứ hôn gả cho Quân nhi, vậy tâm cơ người này đủ thâm trầm. Không phải Ngọc quận chúa đã nói rồi sao? Vợ lão nhị rất quen với Ngọc quận chúa, người bạn mình thích nhiều năm như vậy nàng ta cũng muốn cướp, có thể thấy được nhân phẩm rất kém, để người như vậy ở bên cạnh sao có thể an tâm chứ?"

Sau đó Thẩm Trần lại cười nói: "Mẫu thân quá lo lắng rồi!"

"Hy vọng là ta quá lo lắng, được rồi, ta cũng mệt rồi, tất cả các con đi xuống đi!" Sau đó, Thẩm lão phu nhân khoát tay áo, ý bảo tất cả bọn họ giải tán. Sau đó Thẩm Trần, Thẩm Quân và Diêu thị chào rồi đi ra.

Xuân Hoa đưa Vô Ưu về viện của nàng, Vô Ưu để nàng đi về. Vô Ưu vừa vào viện, Liên Kiều và Ngọc Trúc vô cùng ngạc nhiên đi lên phía trước nói: "Nhị tiểu thư, ngài như vậy là sao? Sao quần áo lại ướt rồi?" Các nàng nhìn thấy quần áo Vô Ưu ướt một mảng lớn trước ngực.

"Lấy quần áo để thay giúp ta!" Vô Ưu nhìn lướt qua vài tiểu nha đầu làm việc trong viện, không trả lời, xoay người vào phòng.

Liên Kiều và Ngọc Trúc liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy nhất định là có chuyện, không nhiều lời, vội vã theo vào, một người mang nước rửa mặt cho Vô Ưu, một người khác thì lấy quần áo sạch sẽ để thay cho Vô Ưu. Thấy chủ tử trầm lặng, Ngọc Trúc vốn là người nhát gan, ngay cả Liên Kiều cũng không dám hỏi đương nhiên nàng càng không dám hỏi, một lát sau, thấy dáng vẻ hai nha hoàn rất thận trọng trước mặt mình, Vô Ưu mới nói ngọn nguồn chuyện hôm nay cho các nàng.

Nghe xong lời nói của chủ tử, Liên Kiều không nhịn được giận trách: "Ngọc quận chúa này thật là giữa người và người không nên nhắc đến khuyết điểm riêng tư của người khác! Ngài nói cô gia thật sự không thích nàng ta, nàng ta còn dính lấy, nàng ta chưa từng nghĩ đến danh tiếng của mình khó nghe sao? Giờ, bóc những chuyện thói xấu này ra, hại nhị tiểu thư ngài khổ!"

Ngọc Trúc cũng rất lo lắng, nói: "Nhị tiểu thư, cô gia nói như thế nào? Có phải lão phu nhân cũng tức giận hay không?"

"Nhất định lão phu nhân sẽ nổi giận, hình như bà ấy vốn không thích nhị tiểu thư nhà chúng ta! Nhị tiểu thư, tại sao cô gia không cùng về với ngài? Có phải cô gia cũng tức giận hay không?" Liên Kiều hỏi.

"Không biết!" Ngồi vào bàn bát tiên lấy một chén trà nóng Vô Ưu lắc đầu. Nghĩ thầm: Vừa rồi lúc Thẩm Quân biết nàng chính là người tài giỏi tiểu Vương quả thực rất ngạc nhiên, hơn nữa hình như cũng rất tức giận, nhưng qua một lát hắn còn bảo vệ mình như vậy, mà lúc mình đi ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn nàng, nàng cũng không rõ trong lòng hắn nghĩ như thế nào lắm! Nghĩ lại có lẽ hắn cũng tức giận vì mình lừa hắn đi? Thật ra hắn không thích mình, nàng không phải là người vợ chân chính của hắn, chắc hắn cũng không quan tâm thế nào đi? Đối với hắn mà nói có lẽ chỉ là một việc không quan trọng?

Thấy Vô Ưu nói không biết, hình như Liên Kiều lại gấp gáp sốt ruột, Ngọc Trúc cũng rất lo lắng, dù sao Liên Kiều nhanh mồm nhanh miệng, không nhịn được nói: "Sao ngài lại nói không biết chứ? Nếu cô gia không vui, ngài cần phải mau chóng giải thích với ngài ấy nha?"

"Nếu hắn tin tưởng ta, ta giải thích cũng vô ích, nếu hắn không tin, cũng không cần ta giải thích!" Nói xong, Vô Ưu xoay người đi tới bàn sách, đưa tay một quyển sách Thẩm Quân đọc lên xem. Hôm qua nàng không có chuyện gì tùy ý lật quyển sách này hai trang, kết quả thấy được rất nhiều chuyện thú vị, vì vậy liền không nhịn được lại đọc.

Nhìn thấy dáng vẻ nhị tiểu thư thân nhiên bình tĩnh, Liên Kiều biết đây là tính cách của chủ tử nàng, lắc đầu, chỉ đành thở dài một hơi! Ngọc Trúc thấy thế, đẩy Liên Kiều một cái, cười nói: "Liên Kiều tỷ tỷ, nhất định là nhị tiểu thư tự có ý nghĩ của nhị tiểu thư, chúng ta vẫn nên không làm phiền ngài ấy, chúng ta nhanh đi thôi?"

".. Liên Kiều bắt đắc dĩ, ừ một tiếng, cùng Ngọc Trúc đi ra ngoài.

Sau khi hai người các nàng rời khỏi đây, Vô Ưu giương mắt nhìn xuống, sau đó tiếp tục đọc quyển sách trên tay. Tự nói với mình trong lòng: Không thể để chuyện bên ngoài ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, nàng vẫn nên làm cái gì thì làm cái đó...

Bên trong một đình nghỉ mát trong vườn hoa Thẩm gia, Thẩm Trần và Thẩm Quân ngồi đối diện nhau ở bàn đá, trên bàn đá bày hai chén trà xanh, Thẩm Trần đã đuổi người hầu đi, chỉ còn lại hai anh em bọn họ nói chuyện.

"Đại ca giữ ta lại là có chuyện muốn nói với ta?" Thẩm Quân nhìn Thẩm Trần đối diện.

"Người thấy chuyện Ngọc quận chúa hôm nay thế nào?" Ngược lại Thẩm Trần đi thẳng vào vấn đề.

Hạ mi, Thẩm Quân nói: "Hình như đại ca rất quan tâm đệ muội của huynh!"

Nghe nói như thế, Thẩm Trần không nhịn được cúi đầu mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nói: "Lẽ nào đệ còn nghi ngờ huynh trưởng của đệ sao? Mặc dù nói anh chồng và em dâu có rất nhiều chỗ cần tránh, nhưng đệ và ta cũng không phải người đọc sách cổ hủ, nếu không phải vì dốc sức phục vụ triều đình, chúng ta cũng xem như là con cái trong gia đình, chỉ cần ngay thẳng, trong lòng quang minh lỗi lạc là tốt rồi!"

Lời nói của Thẩm Trần làm khuôn mặt Thẩm Quân không khỏi hơi đỏ lên, cảm thấy hình như lời nói của mình nặng, vì vậy vội vàng nói: "Đại ca, vừa rồi

đệ đã nói sai!"

"Đệ ta tay chân, nói sai nói đúng cũng không cần gấp, nên biết rằng thật ra chuyện ta quan tâm đệ muội thật ra là quan tâm đệ! Lần lập gia đình này, ta biết đệ rất không cam lòng, nhưng rút cuộc Thánh mệnh khó vi phạm, nhưng người như đệ muội suy cho cùng cũng giống với những cô gái bình thường, ta nghĩ ngược lại cũng xứng với đệ, hơn nữa hai người đã sống chung với nhau nhiều ngày cũng không tệ, nên biết rằng tu nghìn năm mới được cùng chân gối, nếu đã có duyên phận này vậy thì thật tốt mà đi qua, đừng để mấy chuyện râu ria không đáng kể này ảnh hưởng đến hai người!" Lời nói của Thẩm Trần vô cùng chân thành.

Đối với lời nói của Thẩm Trần, Thẩm Quân không nói lên được gì, dù sao huynh ấy hoàn toàn không biết quan hệ chân chính giữa hắn và Vô Ưu, vì vậy chỉ đành gật đầu nói: "Lời nói của đại ca đệ nhớ kỹ, trong quân doanh còn có việc, nếu không có chuyện gì khác, vậy đệ đi trước đây!" Nói xong, Thẩm Quân đứng lên.

Nhìn đệ đệ mình đứng lên, Thẩm Trần lại nói một câu: "Tính tình của đệ ta làm đại ca rõ nhất, đại khái điều đệ không cam lòng nhất chính là bị một tiểu nữ tử đùa bỡn một hồi, thật ra lúc đầu muội ấy nữ giả nam trang cũng là chuyện xảy ra do có nguyên nhân, thế nào là đại nam tử? Nên là trong bụng phải có ý chí chèo thuyền!"

Ngược lại lời nói Thẩm Trần lại một câu nói trúng, hiểu rõ thực sự là đại ca, tuy rằng tính cách Thẩm Quân cẩn thận khiêm tốn, cương nghị giỏi giang, nhưng khuyết điểm trong tính cách chính là tự phụ, nói dễ nghe đó là cao ngạo, khó nghe mà nói chính là bảo thủ, đương nhiên khuyết điểm đó rất ít khi lộ ra ngoài, chỉ khi gặp phải chuyện tình cảm mới có thể biểu hiện ra ngoài! Nghe thấy lời nói của Thẩm Trần, Thẩm Quân gật đầu một cái, quay đầu đi.

Thẩm Quân đi rồi, xa xa Diêu thị nhìn thấy Thẩm Quân rời đi, trong đình nghỉ mát chỉ còn lại một người Thẩm Trần, mới đi đến, vào đình nghỉ mát, ngồi bên người Thẩm Trần, cười nói: "Đại gia, vừa rồi chàng và nhị thúc nói gì?"

"Không có gì, chỉ khuyên đệ ấy đừng giờ tính trẻ con, chung sống với đệ muội thật tốt mà thôi!" Thẩm Trần trả lời.

Nghe nói như thế, Diêu thị xụ miệng, nắm một nắm hạt dưa trên bàn đá, vừa cắn vừa nói: "Đại gia, ta phát hiện hình như chàng rất quan tâm bọn họ!"

"Đệ ấy là huynh đệ của ta, đương nhiên ta quan tâm!" Sau khi nói, Thẩm Trần đưa tay cầm một thanh kiếm lên bắt đầu lấy khăn tay lau.

"Nhị thúc là huynh đệ chàng không sai, nhưng ta nghe thấy hôm nay chàng chỉ cầu tình cho vợ của huynh đệ chàng đó!" Trong lời nói của Diêu thị có ghen tuông.

Nghe nói như thế, Thẩm Trần liếc mắt nhìn Diêu thị, vừa lau kiếm vừa nói: "Nhị đệ và đệ muội là một thể, bọn họ một người tốt, đương nhiên là một người khác cũng tốt! Lại nói ta chỉ nói mấy lời công đạo mà thôi!"

Thật ra lời nói của Thẩm Trần cũng không chê được, ngược lại Diêu thị lại nói: "Lần này lão phu nhân quả thật rất tức giận! Chàng biết lão phu nhân vốn chướng mắt đệ muội này, xuất thân, tướng mạo, gia thế cái nào có thể xứng với lão nhị nhà chúng ta nha. Lần này lão phu nhân không cho vợ lão nhị ở lại đó!"

"Chỉ cần đệ muội tốt, thời gian lâu dần đương nhiên sẽ nhìn thấy lòng người, nàng làm tốt chuyện nàng nên làm là tốt rồi!" Điều Thẩm Trần không thích nhất ở Diêu thị chính là khuyết điểm nhiều chuyện của nàng.

"Nhưng mà, nếu không phải vợ của lão nhị, chân của chàng cũng sẽ không tốt lên như vậy! Được rồi, ta vẫn nên sang chỗ vợ lão nhị bên kia nhìn xem, an ủi muội ấy một chút đi, nói không chừng sau này muội ấy lại nghĩ ra cách gì, chân của chàng đó để muội ấy chữa hết là được rồi!" Nói xong, Diêu thị đứng dậy đi.

Nhìn bóng lưng Diêu thị, Thẩm Trần lắc đầu, chẳng qua nàng vừa đi, hắn liền có thể an tâm lau thanh kiếm này một chút, đã nhiều năm hắn không chạm đến thanh kiếm này, trước đây chính là thanh kiếm yêu thích không buông tay...

Rất nhanh đã đến lúc xế trưa, Vô Ưu ngồi ở bàn đọc sách bỗng nhiên nghe thấy phía bên ngoài có người gọi một tiếng: "Nhị nãi nãi, đại nãi nãi đến!"

Vô Ưu đang đọc đến chỗ máu chó, nghe thấy âm thanh này, không khỏi nhui mày. Bởi vì nàng biết Diêu thị này thích nói, ngồi xuống một cái sẽ không dứt, để nàng có thể ngồi xuống đọc sách lại, có lẽ cần thời gian thật dài, nhưng lại không thể không ứng phó với nàng, vì vậy cũng chỉ có thể nhanh chóng đứng dậy, ra đón!

"Đệ muội, ở nhà làm gì chứ?" Vừa mở cửa ra, Diêu thị cười chồm chồm đi đến.

"Đại tẩu đến rồi, cũng không có chuyện gì, chỉ là tùy ý lật sách mà thôi!" Vô Ưu cười bảo Diêu thị ngồi xuống, cũng nhanh chóng phân phó bọn nha hoàn đi pha trà đến.

Diêu thị cười ngồi xuống nói: "Đệ muội nha, các người đều có học vấn, không giống đại tẩu ta không biết được mấy chữ, mấy năm nay việc quản lý việc nhà đó đều là bọn hạ nhân đọc sổ sách cho ta nghe!"

"Chúng ta không có tài năng, vì vậy cũng chỉ tùy ý lật sách mà thôi. Đại tẩu là một người giỏi giang, tùy ý nghe một chút đã có thể quản lý cả nhà lớn như vậy!" Vô Ưu nịnh hót không thiếu.

"Ha ha..." Lời nói của Vô Ưu làm Diêu thị cười một hồi: "Đệ muội là người biết nói chuyện, ta cũng không biết nên nói như thế nào!"

"Đại tẩu, mời uống trà!" Sau khi Liên Kiều dâng trà, Vô Ưu tự mình bưng đến trước mặt Điều thị.

"Ừ." Điều thị bưng trà qua, cúi đầu uống hai ngụm, sau đó quan sát Vô Ưu, mới nghiêm nghị hỏi: "Đệ muội, muội không sao chứ?"

"À, vẫn tốt." Vô Ưu sờ mặt một cái nói. Nghĩ thầm: Có lẽ không giả vờ một chút, nàng sẽ nghi ngờ mình, dù sao ở cổ đại như vậy cũng là bị nhận uất ức, bị nhận vũ nhục!

Nghe nói như thế, Điều thị lại thân thiện khuyên nhủ: "Đệ muội, muội đừng để trong lòng. Ngọc quận chúa đó nha thật sự là quen điều ngoa tùy hứng rồi, muội nghĩ đi nàng ta muốn gả cho nhị gia chúng ta không phải ngày một ngày hai, bây giờ lại chế giễu muội gả đến, nàng ta không gả được, vì vậy liền trút hết mọi con giận lên người muội, điều này cũng là lòng ghen tỵ của phụ nữ mà thôi! Tuy rằng muội bị tức giận, nhưng cũng đừng để trong lòng, dù sao người ta là đời sau của công chúa, cháu gái của thừa tướng, chúng ta lại hơi đuối lý với người ta, quá khứ đã trôi qua rồi. Hình như lão phu nhân vẫn hơi tức giận, sau này muội phải cẩn thận một chút, hầu hạ tốt lão chủ tử nhà chúng ta mới là lẽ phải!"

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nhìn với con mắt khác

Sau đó, nha hoàn rót cho hai người Thảm Quân và Vô Ưu mỗi người một chén trà nóng, sau đó đều lui ra ngoài. Sau khi cửa phòng bị đóng, trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở và tiếng lật sách hòa vào với nhau.

Qua thật lâu, bỗng nhiên một hướng của gian phòng truyền đến một giọng trầm trầm: "Ai động vào sách của ta?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người ở trước bàn sách cầm một quyển sách cau mày, lúc này Vô Ưu mới nhớ tới, hôm nay lúc nàng đọc quyển sách của Thảm Quân vì để tránh lần sau đọc lại không tìm thấy trang thứ bao nhiêu. Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu đứng dậy, vừa đi về phía tủ sách vừa giải thích: "Người nói quyển kia?"

Nghe nói như thế, Thảm Quân ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Vô Ưu đi tới trước bàn sách, hẩn nghi ngờ cầm quyển sách trên tay hỏi: "Vậy là người đọc?"

Vô Ưu cúi đầu nhìn, chỉ thấy trang sách mình gấp vẫn đang được mở ra, mới cười nói: "Đúng vậy, ngày hôm nay ta thấy quyển sách này rất thú vị, vì vậy lật đọc vài trang, vì để lần sau đọc không đến mức không tìm thấy chỗ nào, nên ta đã gấp trang sách này lại, xin lỗi nha, không có sự đồng ý của người đã cầm sách của người lên đọc!"

Nghe nói như thế, Thảm Quân cúi đầu nhìn lướt qua quyển sách trên tay mình, không khỏi nhướn mày hỏi: "Loại sách này người cũng thích đọc?" Những quyển sách nhàm chán kể lại địa lý nhân tình này có rất ít cô gái đọc, hẩn cũng là vì hiểu rõ nước ngoài một chút để ngửa sau này có chiến tranh nên mới đọc.

Nghe vậy, Vô Ưu không nhịn được nói: "Sách này sao vậy? Không phải rất thú vị sao?"

"Thú vị? Thú vị chỗ nào?" Thảm Quân tò mò hỏi.

Sau đó, Vô Ưu tràn đầy phấn khởi trả lời: "Nước Nam Chiếu này là một quốc gia tiếp giáp Đại Tề chúng ta, có người nói đô thành Đại Lý của nước Nam Chiếu là một nơi bốn mùa như mùa xuân, hàng ngày có thể ngửi được hương hoa, hoa ở chỗ đó còn rẻ hơn đồ ăn! Phong cảnh càng không cần phải nói, có núi có sông, hơn nữa sơn minh thủy tú, điều cực kỳ đặc sắc là nơi đó còn có rất nhiều núi tuyết, trên núi tuyết thì được liệu quý giá càng không cần phải nói, các loại tuyết liên, đông trùng hạ thảo. Nơi đó còn có thật nhiều dân tộc thiểu số, dân tộc Bạch, dân tộc Ha-ni, dân tộc Mosuo, dân tộc Di... vân... vân, có người nói có đến hai mươi ba mươi dân tộc, tục lệ ở đó cũng vô cùng đặc sắc, đương nhiên còn có mỹ thực của các dân tộc nha, thịt dê đen, các loại cá nước lạnh. Ai nha! Nếu có một ngày có thể đi đến đó nhìn một chút thì thật tốt quá!" Nói xong, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn xà nhà, giống như đã nhìn thấy Đại Lý trời xanh mây trắng đó!

Thật ra, hôm nay nhìn thấy này, Vô Ưu cũng cảm thấy rất kỳ lạ, so sánh với bản đồ trong lịch sử sau này, nàng xác định chỗ này là Vân Nam thời hiện đại, hình như trong lịch sử Trung Quốc chỗ này cũng từng được gọi là Nam Chiếu, cụ thể thì nàng đã quên! Thật ra lúc ở hiện đại nàng thật sự rất muốn đi đến nơi bốn mùa như mùa xuân này, chỉ là vẫn không có cơ hội, đến khi vừa muốn đi, không ngờ lại xuyên qua đến đây, quả thật là rất nuối tiếc. Nhưng sau khi đọc được quyển sách này, vậy mà lại phát hiện ở Đại Tề cũng có nơi như Vân Nam, phi thúy ở đó khá nổi tiếng, không biết có thể đi vào trong đó dạo chơi một chút thuận tiện mua chút phi thúy về hay không? Chẳng qua hình như đây chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, vì nơi đó cách đô thành Đại Tề một hai ngàn dặm!

Nghe đến mấy cái này, Thảm Quân không thể không xem xét cô gái nhỏ trước mắt này một lần nữa, quyển sách này hẩn cũng đọc rất lâu, chung quy mà nói toàn bộ tính túy bên trong đều được nàng nói ra, nàng chỉ lật xem vài trang mà thôi, mà hẩn đọc vài ngày những điều tổng kết được cũng chỉ có những điều này, trước đây hẩn cho rằng phụ nữ thanh cao tao nhã thì biết chút cầm kỳ thư họa, dung tục thì chỉ biết nấu nướng thêu thùa, nếu không thì hầu hạ đàn ông sinh con mà thôi, không ngờ nàng chẳng những biết y thuật, mà y thuật còn giỏi hơn đàn ông, bây giờ nhiều lắm là buổi trưa đọc "Nam Chiếu ký sự" "rất dày này một chút hình như cũng đã biết tính túy của quyển sách này!

Nhìn thấy hẩn nhìn mình chăm chăm bằng ánh mắt khác thường, Vô Ưu không nhịn được cúi đầu nhìn chính mình, thấy quần áo của nàng rất phẳng phiu,

cũng không có chỗ nào không ổn, không nhịn được hỏi: "Sao vậy? Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?"

Lúc này, Thẩm Quân mới coi như phục hồi lại tinh thần, nói: "À, không có! Ngươi nghĩ đi nơi đó du ngoạn hình như không quá dễ, vì Nam Chiếu này cách kinh thành Đại Tề xấp xỉ hai nghìn dặm, hơn nữa tuy rằng Nam Chiếu là nước chư hầu của Đại Tề chúng ta, nhưng gần đây lại rục rịch, từng lần muốn vượt qua biên giới gây chuyện, vì vậy bây giờ biên cương rất không yên ổn, vậy thì càng không đi được!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi có chút thất vọng, xúc động nói: "Thì ra là thế, ta nói tại sao ngươi cảm ‘Nam Chiếu ký sự’ này đã nhiều ngày, thì ra là có thể có chiến tranh!"

Nghe vậy, Thẩm Quân không nhịn được cảm thán cô gái trước mặt này là một người có sức quan sát rất mạnh, vậy mà hắn cũng thích nói chuyện với nàng. Sau một lát, hắn nói: "Nếu thật sự có chiến tranh, ngươi cho rằng đọc ‘Nam Chiếu ký sự’ này thật sự có tác dụng?" Thẩm Quân trầm ngâm: Suy cho cùng là phụ nữ, thông minh đi nữa cũng sẽ không hiểu chuyện đánh giặc của đàn ông!

Nghe thấy thái độ khinh bỉ kia trong lời nói và một tia coi thường trong ánh mắt Thẩm Quân, điều này làm Vô Ưu rất căm tức, tuy rằng ở thời đại này phụ nữ là vật phụ thuộc đàn ông, nhưng nàng có tư tưởng hiện đại vẫn rất khó tiếp thu! Vì vậy, sau một lát, nàng liền nói: "Đương nhiên là không có tác dụng! Vì đánh trận phải biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Đến chỗ của người khác đánh trận quan trọng nhất là phải quen thuộc địa hình, hiểu rõ tư tưởng và tục lệ của dân bản xứ, trong quyển sách này chỉ có hậu giả, tuy rằng cũng miêu tả một ít về tiền giả, nhưng nếu nói tường tận thì vẫn kém xa! Vì vậy nếu ngươi thực sự muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, tốt nhất là bây giờ bắt đầu phái người đi Nam Chiếu, ghi chép tường tận địa hình, e rằng sau này khi ngươi thật sự phải đi chinh chiến trên mảnh đất kia có lẽ là mấu chốt để giành thắng lợi!"

Nghe xong lời này, Thẩm Quân không khỏi nhìn thẳng vào Vô Ưu, bởi vì chuyện này hắn đã làm mấy ngày trước, không ngờ suy nghĩ của nàng và hắn lại giống nhau! Sau một lát, Thẩm Quân càng hứng thú thêm, tiếp tục hỏi: "Nếu để ngươi nói nếu Đại Tề muốn chinh phạt Nam Chiếu có bao nhiêu phần thắng?"

Nghe vậy, Vô Ưu đã nhìn ra ánh mắt Thẩm Quân nhìn nàng không còn khinh thường vừa rồi nữa ... Tên đàn ông thối này thật sự cho rằng phụ nữ không bằng bọn họ, chỉ biết sinh con nấu cơm, thật ra ở hiện đại rất nhiều lĩnh vực người dẫn đầu đều là phụ nữ! Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Hai quân đương đầu không chỉ so người ngựa hai bên, thật ra chủ yếu là năng lực và quân chi viện cùng với sức mạnh của một nước, người ngựa thì đương nhiên Đại Tề chúng ta không ít, cũng không có thiếu tướng lĩnh như nhị gia ngươi, về phần phần thắng bao nhiêu thì phải xem thánh thượng có bao nhiêu quyết tâm với trận chiến này và Đại Tề có thể bỏ ra bao nhiêu lương thảo vật tư! Vì dù sao Nam Chiếu cũng là một nước nhỏ, dân số không nhiều lắm, hơn nữa đa số là dân tộc thiểu số, sẽ không thiếu mâu thuẫn nội bộ của chính bọn họ, vì vậy rất dễ bị phân hoá. Dù sao Đại Tề cũng là nước lớn mệnh mông, sức mạnh ai lớn ai nhỏ liếc mắt cũng có thể thấy được!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân không khỏi nhướng mày, vì Vô Ưu nói ra những câu có lý, sự thật là như vậy, giờ khắc này, vậy mà Thẩm Quân cũng đã bội phục Vô Ưu, hiểu biết của một người phụ nữ nàng không ít hơn hắn chút nào, hơn nữa nhìn cách thức nhìn nhận vấn đề cũng rất toàn diện, nếu là nam, nhất định cũng là một nhân tài hiếm có! Thảo nào Tần Hiến lại coi trọng nàng như vậy, xem ra Tần Hiến mới là người biết nhìn người!

Nhìn thấy hình như Thẩm Quân nhìn mình như nhìn quái vật, Vô Ưu hé miệng cười. Nghĩ thầm Thật ra không phải nàng đang chứng tỏ cái gì, chỉ là muốn để hắn biết đừng khinh thường phụ nữ! Những gì bọn họ biết, những điều có thể nhìn ra phụ nữ cũng sẽ nhìn ra!

Sau đó, Thẩm Quân lại muốn nói: "..."

"Ta quay lại đọc sách thuốc đây!" Vô Ưu không muốn nói chuyện tiếp với hắn, lúc Thẩm Quân vẫn chưa nói ra, Vô Ưu liền nói một câu, sau đó xoay người rời khỏi trước bàn sách, đi đến trước bàn bát tiên, cầm sách thuốc của mình lên lần nữa rồi bắt đầu đọc.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thẩm Quân không khỏi có chút ngượng ngùng, đương nhiên cũng có chút mất mát, bởi vì hắn còn muốn tiếp tục nói chuyện nước Nam Chiếu này với Vô Ưu! Chẳng qua thấy hình như nàng cũng không muốn tiếp tục nói với hắn nữa, hắn cũng không phải một người không biết thức thời, tuy rằng trong lòng hơi thất vọng, nhưng vẫn đưa tay cầm lấy quyển ‘Nam Chiếu ký sự’ kia tiếp tục đọc ...

Lúc canh hai hôm nay, Vô Ưu đi lên giường ngủ trước như cũ, không biết Thẩm Quân đọc sách xem bản đồ sẽ thức khuya đến khi nào. Nhưng, sáng sớm hôm sau, bọn họ lại rời giường cùng lúc, vì bọn họ hoàn đã chuẩn bị nước rửa mặt xong chờ bên ngoài!

Sau khi các nha hoàn hầu hạ Thẩm Quân và Vô Ưu đánh răng rửa mặt xong, Thẩm Quân liền nói: "Ta cùng nàng đi thỉnh an lão phu nhân đi?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mới ý thức tới thì ra hôm nay hắn không đi sớm là chờ cùng mình đi thỉnh an lão phu nhân. Một luồng cảm kích nhanh chóng trào lên trong ngực, vì hôm qua nàng nghĩ một lúc lâu mới ngủ, Thẩm lão phu nhân vốn không thích nàng lắm, bây giờ vì những lời nói của Ngọc quận chúa càng nghi ngờ nàng hơn, nàng đang nghĩ hôm nay đi thỉnh an lão phu nhân có thể bị bệ sập cửa vào mặt hay không, bây giờ nghe thấy Thẩm Quân chủ động nói đi cùng nàng, đương nhiên nàng rất vui vẻ!

"Ừ." Vô Ưu lập tức gật đầu cười. Sau đó, vừa ra đến trước cửa, Vô Ưu nhìn Xuân Lan Liên Kiều bọn họ bên cạnh một cái, phân phó Thu Lan bên cạnh nói: "Thu Lan, nói với phòng bếp hôm nay nhị gia ăn sáng ở nhà, bảo phòng bếp chuẩn bị thêm mấy món ăn!"

"Vâng." Thu Lan nghe xong, lập tức lên tiếng trả lời rồi đi.

Sau đó, Thẩm Quân và Vô Ưu mới ra khỏi cửa. Trên đường, Vô Ưu cười nói: "Hôm nay ngươi cố ý ở lại cùng ta đi thỉnh an lão phu nhân sao?" Vì chỗ ở của bọn họ cách nơi ở của lão phu nhân cũng khá xa, mà còn phải đi qua một vườn hoa rất lớn, hai người đi tới ngay cả một lời nói cũng không có thật là dè dặt, vì vậy Vô Ưu liền tìm đề tài.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân lại nói: "Đúng lúc hôm nay trong quân doanh không có chuyện gì, vì vậy liền đi muộn một chút!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhin được nói trong lòng: Thảm Quân này, thật là không thú vị gì! Rõ ràng là có lòng tốt cùng mình đi thỉnh an lão phu nhân, sợ lão phu nhân làm mình khó xử mà thôi, nhưng lại cứ không thừa nhận! Thật là lần đầu nhìn thấy người như hần, đối xử tốt với người khác còn tự cho mình một lý do, còn cái gì mà đúng lúc hôm nay trong quân doanh không có chuyện gì. Ai, quả thật là không biết nên nói hần thế nào!

Thấy hồi lâu Vô Ưu không nói gì, Thảm Quân quay đầu nhìn Vô Ưu, cũng hỏi: "Ngược lại người bây giờ cũng rất giống một hiền thê lương mẫu đó, còn phân phó người bảo phòng bếp chuẩn bị thêm các món ăn cho ta. Còn nhớ trước đây đại ca cũng rất ít khi ăn ở nhà, mỗi lúc ở nhà đại tẩu cũng cực kỳ tỉ mỉ phân phó phòng bếp chuẩn bị các món ăn đại ca thích!" Bất tri bất giác, giống như hai người bọn họ đều đã tiến vào trạng thái nhập vào nhân vật.

Nghe Thảm Quân nói như vậy, Vô Ưu cố ý giương cằm lên, học theo giọng điệu của Thảm Quân nói: "Đúng lúc hôm nay khẩu vị của ta tốt, muốn ăn nhiều một chút, vì vậy để phòng bếp làm nhiều món ăn một ít!"

Đột nhiên thấy Vô Ưu học bộ dạng của hần khi nói chuyện, Thảm Quân không nhin được bật cười! Lúc này, Vô Ưu chấp tay sau lưng học Thảm Quân nhìn thấy Thảm Quân nở nụ cười, lập tức ngây ngẩn cả người! Mà Thảm Quân sau khi cười xong, đột nhiên phát hiện Vô Ưu mở to mắt nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt không khỏi cứng lại, hỏi: "Người nhìn ta như thế làm gì?"

Mà Vô Ưu thì như phát hiện lục địa mới bước lên hai bước đi tới trước mặt Thảm Quân, đưa tay chỉ mặt của Thảm Quân, ngạc nhiên nói: "Người cười! Người vậy mà lại cười!"

Nghe nói như thế, Thảm Quân không nhin được hừ một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn Vô Ưu thấp hơn hần khoảng một cái đầu hỏi: "Ta cười người một chút người phải kích động như thế sao?"

"Đương nhiên ta kích động! Bởi vì ta nhìn người nhiều lần như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy người cười một lần nào. Trước đây ta còn tưởng rằng người căn bản sẽ không cười đây!" Vô Ưu ngược đầu nhìn Thảm Quân cao lớn trả lời.

Nghe vậy, vậy mà Thảm Quân lại cười một lần nữa! Chẳng qua lần này cười có thể hình dung là dở khóc dở cười. Vì nào có ai trời sinh đã không cười đâu? Nhưng lời nói của Vô Ưu cũng không kỳ lạ, vì quả thực là hần không thích cười, ở trên chiến trường cũng có biệt hiệu là Thảm Quân mặt lạnh thương lạnh, thật ra khi còn nhỏ hần không như vậy, mà sau khi trở về từ chiến trường mới từ từ càng lúc càng ít nụ cười. Bởi vì hần biết sự thảm thiết trên chiến trường, bắt đầu từ lúc đó lại càng không thích nở nụ cười! Không nói, hình như đã rất lâu hần không cười một lần, hôm nay có thể cười hai lần, thật đúng là phá kỷ lục rồi đó!

Trước đây lúc nhìn thấy nàng đều là đáng vẻ dịu dàng hiền thực, bây giờ hoạt bát như vậy hình như thật đáng yêu, ngắm nhìn nàng hôm nay mặc một bộ váy từ màu xanh nhạt, hình như trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được bốc lên! Hần cũng không biết loại cảm giác này là loại tình cảm như thế nào, chỉ là hần sống đến bây giờ rất ít có cảm giác đúng là như vậy rồi. Thật ra nàng cũng không xinh đẹp bao nhiêu, hần cũng đã thấy nhiều đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại không làm hần có cảm giác này. Kiểu tóc của nàng hôm nay chỉ buộc lên đơn giản, trang sức trên tóc cũng không nhiều, chỉ có hai cây trâm ngọc và một đoá trâm hoa mà thôi, lại vô cùng đẹp mắt, đáng vẻ rất nhẹ nhàng khoan khoái! Thật ra hần cũng rất ghét một số phụ nữ quý tộc đầu đầy châu ngọc, khiến người ta hoa cả mắt, gần đến mức không nhìn thấy tóc trên búi tóc, hình như nàng rất đơn giản, đơn giản khiến người ta cảm thấy rất thoải mái!

Sau một lát, mặc dù càng ngày càng có hảo cảm với nàng, nhưng Thảm Quân vẫn dời ánh mắt về phía khác, giọng nói hơi không tự nhiên: "Không có ai trời sinh lại không biết cười, chỉ là ta không thích cười mà thôi!"

Chứng kiến hần khôi phục đáng vẻ lạnh như băng trước kia, Vô Ưu cũng thu lại nụ cười, sau đó xoay người đi về phía trước. Thảm Quân thấy thế, cũng không nói gì nữa, sóng vai cùng Vô Ưu đi về phía trước. Nhưng trong lòng Vô Ưu vẫn nghĩ đến nụ cười vừa rồi trên mặt hần, không nói hần cười lên vẫn rất đẹp mắt đó!

Phút chốc hai người đã đến nơi ở của Thảm lão phu nhân, vừa đến ngoài cửa phòng chính, một nha đầu vội vàng chạy tới, phúc thân nói: "Thỉnh an nhị gia nhị nãi nãi!"

Thảm Quân nói với nha đầu kia: "Lão phu nhân đã dậy chưa?"

"Đã dậy rồi, Song Hi tỷ tỷ đang chải đầu cho lão phu nhân!" Nha đầu kia nhanh chóng trả lời.

Sau đó, Thảm Quân phân phó nha đầu kia: "Đi bẩm báo với lão phu nhân, ta và nhị nãi nãi đến thỉnh an lão nhân gia!"

"Vâng, nhị gia nhị nãi nãi chờ một chút!" Nói xong, nha đầu kia xoay người vén màn lên chạy vào trong nhà bẩm báo.

Thảm Quân và Vô Ưu đứng chờ, Vô Ưu nghĩ thầm: Đây là chỗ tốt khi Thảm Quân tới đây với mình, tất cả mọi người rất cung kính hần, hơn nữa truyền lời nên truyền, căn bản sẽ không chậm trễ một khắc nào, không nói, khi đứng trước mặt Thảm Quân ngược lại nàng còn có thêm mấy phần sức mạnh, lẽ nào đây chính là cáo mượn oai hùm người ta nói sao?

Không bao lâu, chỉ thấy nha đầu kia vén rèm lên chạy ra, cúi đầu trả lời Thảm Quân rất cung kính: "Bẩm nhị gia, lão phu nhân nói nếu ngài bận thì đi sớm đi, không cần thỉnh an ngài ấy, bây giờ ngài ấy đang chải đầu, không muốn bị người khác quấy rầy!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cũng không bất ngờ, bởi vì nàng biết nhất định lão phu nhân không muốn gặp nàng bây giờ. Thảm Quân nghe nói như thế, chân mày cau lại, sau đó nói: "Người đi nói với lão phu nhân, nói hôm nay ta không bận, bảo Song Hi từ từ chải cho lão phu nhân, ta và nhị nãi nãi đứng chờ ở đây được rồi!" Thảm Quân cũng biết cũng không phải là lão phu nhân không muốn nhìn thấy hần, mà là không muốn gặp Vô Ưu mà thôi.

Nghe thấy lời nói của Thẩm Quân, nhìn nha đầu kia hình như hơi khó xử. Thật ra kẻ ngốc cũng biết vừa rồi chẳng qua là lão phu nhân lấy lý do mà thôi, thật ra là căn bản không muốn gặp Vô Ưu, chỉ chài đầu mà thôi đi vào vấn đề an nói chuyện còn có thể cản trở bà ấy chài đầu sao? Chỉ là ngược lại đã khó cho nha đầu kia, không biết nên đi vào nói thế nào.

Đúng lúc này, màn cửa bỗng nhiên bị vén lên, một người mặc áo màu đỏ sẫm hơn nha đầu kia đi ra từ bên trong, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn lên, là Song Hi, Vô Ưu nghĩ thầm: Song Hi là đại nha hoàn đắc lực nhất bên cạnh lão phu nhân, chủ tử ở Thẩm gia này đều cho nàng mấy phần thể diện! Xem ra thể diện của Thẩm Quân không nhỏ, nếu là mình đến, phỏng chừng ngay cả Song Hi cũng không lộ mặt đã đuổi nàng đi rồi?

Chỉ thấy Song Hi đi đến Thẩm Quân và Vô Ưu, cũng phúc thân thỉnh an một cái: "Song Hi thỉnh an nhị gia nhị nãi nãi!"

Nhìn thấy Song Hi, Thẩm Quân nhìn màn cửa một cái, nói: "Không phải người đang chài đầu cho lão phu nhân sao?"

Nghe nói như thế, Song Hi quay đầu nhìn tiểu nha đầu kia một cái, sau khi phất nàng ta đi, mới cười nói: "Nhị gia, nhị nãi nãi, hôm nay nô tỳ chài đầu cho lão phu nhân nhưng thế nào ngài ấy cũng không hài lòng, vốn đã chài kĩ rồi, nhưng hôm nay tâm trạng của lão phu nhân không tốt lắm, cũng không muốn gặp người khác, bây giờ đang ngả trên kháng chờ đưa bữa sáng vào đó! Không bằng ngày khác nhị gia và nhị nãi nãi quay lại?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân và Vô Ưu liếc mắt nhìn nhau, sau đó Thẩm Quân mới nói: "Vậy được rồi, vậy người hầu hạ lão phu nhân cho tốt, ta và nhị nãi nãi của người lần khác lại đến là được!"

"Vâng, nhị gia nhị nãi nãi đi thông thả!" Song Hi nhanh chóng tiến nói.

Thẩm Quân và Vô Ưu ra khỏi viện của Thẩm lão phu nhân, đi một mạch về chỗ ở của mình. Trên đường, Vô Ưu không nói gì, đang nghĩ trong lòng: Vừa rồi Song Hi nói ngày khác quay lại, vậy buổi tối hôm nay cũng không cần đi thỉnh an sao? Như vậy rõ ràng là không muốn nhìn thấy mình đi?

Thấy Vô Ưu sau khi ra khỏi viện của lão phu nhân không nói gì, Thẩm Quân nghĩ nàng không vui, nói: "Người đừng để tâm, lão phu nhân đã già, có đôi khi tính cách tình cảm cũng như trẻ con vậy, một thời gian nữa bà ấy quên chuyện đó đi là tốt rồi!"

Nói là như thế, nhưng Vô Ưu biết nếu muốn để lão phu nhân không tức giận nữa phỏng chừng cũng không đơn giản như vậy, nếu đơn giản như vậy nàng cũng bất ngờ. Nàng cố gắng ngẩng đầu cười nói: "Ta không để tâm!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhìn Vô Ưu một cái, đương nhiên cho rằng nàng chỉ nói vậy thôi. Đối với một người phụ nữ, điều lo lắng nhất là mẹ chồng không thích nàng đi? Sau đó, hai người đi tới vườn hoa chỗ hành lang gấp khúc, Vô Ưu giương mắt nhìn, đây trong vườn là những đóa hoa nhiều màu sắc, dưới ánh nắng mặt trời rất rực rỡ, vừa rồi đi qua lo lắng nên cũng không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại thực sự rất đẹp, tuy rằng trước đây ở Tiết gia cũng có một vườn hoa nhỏ, nhưng không thể so với vườn hoa lớn này!

"Những đóa hoa nở trong vườn hoa này thật đẹp!" Vô Ưu không nhịn được dừng bước, đứng trên hành lang gấp khúc nhìn một biển hoa cách đó không xa nói.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân cũng nhìn theo ánh mắt Vô Ưu nhìn về phía vườn hoa, dưới ánh bình minh này những đóa hoa quả thực rất mỹ lệ, muôn hồng nghìn tía! Đưa mắt nhìn sang Vô Ưu, chỉ thấy nàng cười tươi như hoa, giống như chuyện vừa rồi không gặp được lão phu nhân nàng không để tâm chút nào! Thẩm Quân không nhịn được cau mày hỏi: "Hình như người không để bụng chuyện lão phu nhân bất mãn với người chút nào?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu kinh ngạc quay đầu nhìn, thấy Thẩm Quân đang cau mày nhìn mình, nàng không nhịn được nói: "Không có? Ai nói ta không để bụng chứ?"

"Vậy người còn có tâm trạng ở đây thưởng thức hoa cỏ gì đó, nếu là những con dâu khác đã sớm khóc sụt sùi rồi!" Thẩm Quân không nhịn được nói.

Nghe vậy, Vô Ưu lại rất hùng hồn nói: "Lẽ nào để bụng phải khóc sụt sùi sao? Lại nói lão phu nhân không thích ta, ta khóc sụt sùi cũng vô ích mà?"

Nói mấy câu đã làm Thẩm Quân lập tức á khẩu không trả lời được, vì lời Vô Ưu nói quả thật không sai! Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhìn chằm chằm Vô Ưu, thực sự không còn lời nào để nói, sau đó xoay người đi về. Thấy hắn đi, Vô Ưu liền đuổi theo sát, một lát sau hai người một trước một sau đi vào viện của mình, lúc này, các nha đầu thấy bọn họ đã về, nhanh chóng thu xếp bày cơm.

Sau đó không lâu, bữa sáng hôm nay đã được bày trên bàn cơm, súp đậu nành, canh trứng gà, mười hai món ăn mặn, trứng gà, bánh bột mì, bánh táo, quẩy và hai loại bánh ngọt, rất phong phú!

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: hai mắt tỏa sáng

Nhìn bàn com bày đầy các món ăn phong phú, Vô Ưu không nhịn được nghĩ: Quả nhiên Thu Lan để tâm, quả nhiên bảo nàng ta đi gọi com không sai, chỉ cần Thẩm Quân ở, nàng ta sẽ lo chuyện ăn uống thỏa đáng!

Liếc mắt nhìn vài nha hoàn đứng hầu hạ ở bên cạnh một cái, Vô Ưu nói: "Tất cả các người đi xuống ăn sáng đi!"

"Vâng." Nghe thấy lời nói của chủ tử, Xuân Lan, Liên Kiều và Ngọc Trúc đều lui xuống.

Một lát sau, Vô Ưu lại ngẩng đầu lên, thấy Thu Lan vẫn đứng hầu hạ bên cạnh, nàng không nhịn được nói: "Thu Lan, sao người lại không đi ăn sáng?"

Lúc này, Thu Lan nhìn Vô Ưu ngồi đối diện Thẩm Quân một cái, nhanh chóng cười nói: "Nhị nãi nãi, Thu Lan vẫn chưa đói, vừa lúc có thể ở đây hầu hạ ngài và nhị gia!" Nói xong, liền đưa tay rót một ly sữa đậu nành đặt ra trước mặt, lại cười nói: "Nhị nãi nãi, ngài thích ăn cháo trắng, sữa đậu nành, và canh trứng gà?"

"Ly sữa đậu nành này là được rồi!" Nói xong, Vô Ưu cúi đầu ăn không nói gì nữa.

Rất rõ ràng, đương nhiên nàng có thể nhìn ra, Thu Lan muốn ở đây hầu hạ Thẩm Quân mà thôi, gương mặt nhìn Thẩm Quân ngồi đối diện một cái, lại không nói được gì, tiếp tục ung dung ăn sáng, thỉnh thoảng Thu Lan bên cạnh sẽ rót chén sữa đậu nành chuyển bánh cuốn gì đó qua cho hắn. Nhưng trên mặt của Thẩm Quân lại giống như chưa từng có một biểu cảm nào, ngược lại Thu Lan hầu hạ rất cẩn thận, có thể nhìn thấy được trong mắt không có người khác, đối với nhị nãi nãi nàng chỉ ứng phó làm cảnh mà thôi! Nhìn đến đây, Vô Ưu không khỏi thoáng nhíu mày, nghĩ thầm: Với cách làm của Thu Lan này, quả thực là đang tìm đường chết, chỉ là nàng cũng không phải là nhị nãi nãi thực sự gì đó, không tiện tùy ý xử trí người của Thẩm Quân, nếu là vợ chân chính của Thẩm Quân gả tới đây, phỏng chừng Thu Lan này đã không biết mình chết thế nào rồi!

Ăn, ăn, Vô Ưu nhìn hai miếng gà bạch trâm, màu sắc rất sáng, gà bạch trâm này lúc ở hiện đại nàng cũng đã ăn mấy lần, cảm thấy rất ngon, vì vậy đưa đũa gấp một miếng, không ngờ còn chưa gấp vào trong bát, Thu Lan đã bước đến cười nói: "Nhị nãi nãi, gà bạch trâm này không phải do đầu bếp nhà mình làm, mà là mua ở bên ngoài, không biết ngài có ngại không sạch sẽ hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi sửng sốt một chút. Nghĩ thầm: Ngại không sạch sẽ? Nếu là đồ không sạch sẽ vậy tại sao lại mang lên? Chẳng lẽ Thẩm Quân không sợ không sạch sẽ sao? Còn đang nghi ngờ, Vô Ưu chợt nhìn thấy trong bát Thẩm Quân cũng có một miếng gà bạch trâm, rất cục nàng cũng hiểu, thì ra gà bạch trâm này là món Thẩm Quân thích, nàng ta đang sợ mình cướp món ăn Thẩm Quân thích đi? Sau đó, nàng không nhịn được cười một tiếng, nói: "Không sao, con người ta dạ dày tốt, không sợ!" Nói xong, đưa vào miệng ném thử một miếng, sau đó nói: "Ừ, không tệ! Thảo nào là đồ mua từ bên ngoài, quả nhiên rất ngon!"

Nghe nói như thế, Thu Lan lui về sau một bước, đứng hầu hạ ở đó cái gì cũng không nói. Mà lúc này Thẩm Quân ngồi đối diện lại đưa tay dùng đũa gấp miếng gà bạch trâm cuối cùng trong đĩa vào trong bát Vô Ưu. Còn nói một câu: "Thích ăn thì ăn nhiều một chút!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngẩn ra, sau đó Thẩm Quân tự mình ăn com, nàng cũng cúi đầu ăn gà bạch trâm trong bát say sưa. Nghĩ thầm: Mùi vị này quả nhiên rất ngon, thảo nào phải ra ngoài mua! Hừ, bây giờ không cần nhìn, chắc chắn sắc mặt Thu Lan đó nhất định là rất khó nhìn rồi!

Rất nhanh, thời gian một bữa sáng qua đi, sau khi ăn xong, Thu Lan hầu hạ Thẩm Quân súc miệng, Thẩm Quân nói với Vô Ưu: "Trong quân doanh còn có việc, ta đi trước!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu đứng lên, gật đầu: "Nhị gia đi thông thả!"

Lúc này Thu Lan vội vàng đưa bảo kiếm vào tay Thẩm Quân, Thẩm Quân cầm lấy bảo kiếm, xoay người ra khỏi phòng, không ngờ vừa bước ra thêm cửa một bước, lại đột nhiên xoay người, Vô Ưu ngẩn ra, ngay sau đó, Thẩm Quân nhìn Vô Ưu nói: "Buổi tối ta về ăn com!"

"À." Nghe thấy một câu nói như vậy, Vô Ưu ngỡ ngàng gật đầu. Nghĩ thầm: Giữa nàng và hắn diễn kịch cũng quá giống thật đi? Vì sao ngay cả chính nàng cũng cảm thấy như nàng thực sự đang sống qua ngày với hắn!

Thẩm Quân đi rồi, bọn Xuân Lan đã ăn com xong từ lâu, qua đây dọn bàn, Vô Ưu gọi Liên Kiều đến nói: "Em đi ra ngoài nhị môn gọi Phục Linh đến, bảo nàng ta làm hai loại bánh xốp, lát nữa làm xong em để Xuân Lan đưa qua cho lão phu nhân!" Xuân Lan là người bên cạnh Thẩm Quân, nàng ta đi nhất định tốt hơn để bọn Liên Kiều đi nhiều, tối thiểu mới có thể nói chuyện với Song Hi.

Nghe nói như thế, Liên Kiều kinh ngạc hỏi: "Nhị tiểu thư, không phải ngài nói lão phu nhân đang giận ngài, tạm thời đừng tặng đồ sao?"

"Ta phân phó em, em chỉ cần đi làm là được!" Vô Ưu nói.

"Vâng." Liên Kiều không nhiều lời nữa, nhanh chóng đi ra ngoài.

Vô Ưu lại phân phó Ngọc Trúc: "Người cảm mấy vị thảo dược hôm qua ta nói vào cho ta, đã nhiều ngày không nghiên cứu chế tạo thuốc viên rồi, cảm thấy tay cũng hơi ngứa ngứa!"

"Vâng." Ngọc Trúc lên tiếng trả lời nhanh chóng đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Ngọc Trúc đưa rất nhiều thảo dược qua đây, ngay cả căn phòng cũng tỏa ra hương dược thảo, Vô Ưu ngồi vào bàn bát tiên vừa

đọc sách vừa nghiên cứu. Bọn Ngọc Trúc nhìn dáng vẻ chuyên tâm của nàng đều lui ra ngoài, bởi vì các nàng đều biết khi nhị tiểu thư nghiên cứu thuốc sẽ quên ăn quên ngủ không thích bị người khác quấy rầy, ngay cả cơm buổi trưa đem vào cũng chỉ tùy ý ăn hai miếng mà thôi!

Thử được tính của một vị thảo dược nữa, Vô Ưu cảm thấy bả vai rất đau nhức, nàng đã cúi thấp đầu rất lâu rồi, xương cổ đều đau cả rồi, nhanh chóng đứng dậy đuổi người, hoạt động sau đó vận động bả vai, đi đến trước cửa sổ, đưa tay đẩy một cánh cửa sổ nhỏ khắc hoa ra, vừa nhìn ra bên ngoài, ngay cả sắc trời cũng hơi tối, nghĩ bây giờ ở hiện đại chắc cũng hơn bốn giờ chiều!

Lúc này, bỗng nhiên nàng nghĩ đến chuyện tặng bánh xốp cho lão phu nhân, liền cất bước đi tới cửa, vén màn trúc lên gọi ra bên ngoài một tiếng: "Xuân Lan! Xuân Lan!"

"Dạ, đến đây!" Sau đó, chỉ thấy Xuân Lan vội vàng hoảng hốt chạy ra từ phòng bên.

Vô Ưu ngồi chính giữa gian ngoài, nâng chén trà lên uống một ngụm trà, mới hỏi: "Phục Linh làm bánh xốp xong chưa?"

"Đã làm xong rồi, buổi sáng đã làm xong! Làm tốt mấy loại bánh xốp thích hợp với lão nhân gia." Xuân Lan nhanh chóng trả lời.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn lướt qua Xuân Lan, cảm thấy hình như hôm nay nàng hơi kỳ lạ, nhú mảy, tiếp tục hỏi: "Vị người đưa qua cho lão phu nhân chưa?" Trong lòng không nhịn được nghĩ: Nếu buổi sáng đã làm xong, vậy hiện tại đã là giờ này rồi, hẳn là đã sớm đưa qua mới đúng, nha đầu Xuân Lan này cũng là một người làm việc thỏa đáng, vì sao đến bây giờ mình không gọi nàng nàng cũng không quay lại hỏi báo một câu, xem ra nhất định là có nguyên do!

"Đã tặng rồi, đã tặng rồi. Bữa trưa nô tỳ đã tặng đến viện của lão phu nhân!" Xuân Lan hoảng hốt vội nói.

Liếc mắt nhìn Xuân Lan, Vô Ưu nói: "Nhìn thấy lão phu nhân không?"

"Không nhìn thấy... Chỉ nhìn thấy Song Hi!" Xuân Lan trả lời hơi úp mở.

Thật ra lão phu nhân không nhìn đến Xuân Lan cũng trong ý liệu của Vô Ưu, sáng sớm đi thỉnh an cũng không muốn thấy mình, mình tặng đồ lại càng không gặp. Nhìn Xuân Lan trốn tránh, Vô Ưu cười nói: "Có gì thì nói đi, không cần che giấu giấu, cũng không cần sợ ta mất mặt, nếu ta là chủ tử của người, vậy người nên nói cái gì với ta thì nói cái đó mới phải!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan mới vội nói: "Nhị nãi nãi, nô tỳ đưa bánh xốp qua viện của lão phu nhân, chờ nha đầu của lão phu nhân đi vào bữa báo, nhưng sau đó lão phu nhân khiển trách nha đầu kia đi ra nói bây giờ bà ấy không thích ăn bánh xốp gì cả, bảo nô tỳ cảm về cho nhị nãi nãi tự ăn!"

Nghe xong lời này, Vô Ưu nghĩ thầm: Cũng giống với dự đoán của mình! Lại hỏi: "Vị người mang về hết sao?"

"Không! Nô tỳ biết bánh xốp này là do nhị nãi nãi đặc biệt để Phục Linh làm cho lão phu nhân, tốt như vậy sao lại cảm về chứ. Vì vậy nô tỳ chờ Song Hi đi ra, không dỗi gặt nhị nãi nãi, nô tỳ, Thu Lan và Song Hi cũng coi như là lớn lên cùng nhau, vì vậy vẫn có chút có chút giao tình. Chờ Song Hi đi ra, nô tỳ nắn nỉ nâng ấy cảm bánh ngọt cho lão phu nhân vào, nhưng nàng ấy rất khó xử, nàng ấy ..." Nói đến đây, Xuân Lan hơi ấp úng.

"Lời này nói thật!" Vô Ưu nói một câu.

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng nói tiếp: "Song Hi nói lão phu nhân nghe bảo ngài tặng bánh xốp cho lão phu nhân rất không vui, nói không muốn ăn bánh xốp gì đó, còn nói muốn vứt bánh xốp cho chó ăn!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu trầm lặng không nói gì. Nghĩ thầm: Ngược lại kết quả này nàng đã nghĩ đến rồi, thật ra nàng làm như vậy là muốn để Thẩm lão phu nhân hả giận, bà ấy không nhìn thấy người của nàng, hơn nữa dù thế nào mình cũng là vợ Thẩm Quân, cho dù mẹ chồng là bà ấy không thích, cũng phải lưu lại mấy phần thể diện cho con trai, cho nên có thể lấy đồ vật ra xả giận!

"Vậy sau đó thế nào?" Biểu hiện của Vô Ưu thản nhiên, không hề có chút khản trương bất an tức giận nào.

Nhìn thấy hình như nhị nãi nãi không hề tức giận chút nào, Xuân Lan không kịp tò mò, vội vàng trả lời: "Song Hi thấy nô tỳ không chịu lấy về, vì vậy tự chủ trương nhận lấy, rồi cuộc sau đó xử trí bánh xốp đó như thế nào nô tỳ cũng không biết!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó phân phó: "Mai ta lại bảo Phục Linh làm một số món ăn vặt đặc sắc, trước buổi trưa người lại đưa qua cho lão phu nhân lần nữa đi!"

Nghe vậy, Xuân Lan không khỏi nhú mảy. Nói: "Nhị nãi nãi, còn phải đưa qua sao?" Vì kẻ ngốc cũng biết lão phu nhân sẽ không ăn đồ nhị nãi nãi tặng, chỉ là những lời này Xuân Lan không dám nói mà thôi!

"Người cứ làm theo sự phân phó của ta là được, không cần hỏi những lời không cần thiết! Không chỉ ngày mai, ngày kia, ngày kia, ta vẫn sẽ để Phục Linh làm những thứ khác nhau đưa qua, người nhớ kỹ đừng quên là được rồi!" Vô Ưu phân phó.

Nghe nói như thế, Xuân Lan không dám nói gì nữa, nhanh chóng gật đầu: "Vâng." Sau đó liền lui xuống.

Sau khi Xuân Lan rời khỏi đây, Vô Ưu đi ra khỏi phòng, nhìn sắc trời một chút vẫn chưa quá muộn, ở trong phòng ngọt ngào một ngày như vậy, thực sự có chút khó chịu, vì vậy muốn ra ngoài đi lại. Bỗng nhiên ngoảnh lại thoáng nhìn, thấy một số hoa cỏ trồng trong sân đều rất tươi tốt, bất chợt nảy sinh một ý tưởng, từ dưới mái hiên nhìn một xuống một mảnh đất, trên đó không gieo trồng gì cả, liền gọi Liên Kiều qua đây để nàng ấy bảo bọn nha đầu đào

một cái hồ sâu một chút, sau đó xoay người đi ra khỏi viện, muốn đi dạo đến vườn hoa bên kia hít thở không khí trong lành một chút!

Vườn hoa Thẩm gia rất lớn, bên trong có một dãy núi giả rất lớn, còn có một hồ nước có kích thước không nhỏ, trong hồ nước trồng hoa sen, chỉ có điều mùa này chỉ có lá sen, vẫn chưa đến mùa hoa sen nở rộ, trên hồ nước có một cái cầu vòm, cách đó không xa là một đình nghỉ mát, một dãy hành lang gấp khúc gần như vây quanh cả vườn hoa, còn trồng rất nhiều chủng loại hoa cỏ cây cối, hồ nước và núi giả tạo thành một cảnh, dòng suối róc rách dưới núi giả còn nuôi rất nhiều cá vàng, từng đợt gió xuân thổi tới mang theo mùi hoa sâu kín, trong vườn hoa trồng một khoảng lớn các loại hoa mẫu đơn thược dược, bây giờ đang là thời điểm nở rộ, có thể nói thực là một nơi tốt để tu thân dưỡng tính!

Vô Ưu đi bộ một lát, ngồi lên một tảng đá trên núi giả, mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, lại nhìn làn nước xanh biếc trước mắt, còn có vài con cá vàng bơi trong nước, cảm thấy hình như một môi vì hôm nay nghiêng cứu chế tạo được phẩm tan đi không ít! Chỉ là bây giờ sắc trời đã tối, không còn ánh nắng ấm áp nữa, nếu có ánh mặt trời chiếu sáng, phơi nắng sẽ càng tốt rồi, ngày mai có thể ra đây sớm một chút, nghĩ đến đây, Vô Ưu nhắm mắt lại, chớp mũi nghĩ thấy từng đợt mùi hoa bay tới từ xa xa, lúc đang cảm thụ hương hoa xa xôi, bất ngờ bên tai truyền đến đối thoại của hai nha đầu.

"Thu Lan tỷ tỷ, ngài đi đâu vậy? Không hầu hạ bên cạnh nhị nãi nãi sao?" Đây là một giọng nói hơi non nớt, chắc phải nhỏ tuổi hơn Thu Lan. Tuy rằng Vô Ưu không muốn nghe lén người ta nói chuyện, nhưng nghe thấy cái tên Thu Lan ngược lại cũng rất tò mò các nàng muốn nói cái gì, vì vậy liền mở mắt, ngồi một chỗ không hề động dảy.

Sau đó, bên kia núi giả truyền đến giọng nói của Thu Lan: "Còn không phải đi phòng thu chi linh thường sao! Bên cạnh nhị nãi nãi có mấy nha đầu, còn chưa tới phiên ta đi hầu hạ."

Trong giọng nói còn chứa một chút đắc ý như vậy, lòng Vô Ưu cũng không khỏi hơi nghi ngờ một chút, Thu Lan được thưởng của ai? Vì sao lại được thưởng? Theo lý thuyết Thu Lan là người trong nhà Thẩm Quân và nàng, đương nhiên người phải hầu hạ không phải Thẩm Quân thì chính là nàng, hình như người khác cũng không được thưởng nàng ta!

Sau đó, tiểu nha đầu kia liền hỏi vấn đề Vô Ưu nghĩ: "Thu Lan tỷ tỷ, có phải nhị gia lại thưởng cho tỷ hay không?"

"Ngoại trừ nhị gia nhà chúng ta còn có người nào khác ban thưởng cho ta chứ?" Thu Lan cười nói.

"A, ta biết rồi! Có phải ngài mua gà bạch trăm của Bạch Ký nhị gia thích ăn hay không? Nhị gia thích ăn gà bạch trăm của Bạch Ký ở thành nam nhất, ngày lễ ngày tết đại nãi nãi mới để người đi ra bên ngoài mua về đưa cho nhị gia. Bình thường cũng chỉ có tỷ tỷ nhớ kỹ thôi!" Tiểu nha đầu kia cười nói.

"Ai, ta hầu hạ bên người nhị gia từ nhỏ, ngài ấy thích ăn gì, thích uống gì, đương nhiên cũng chỉ có ta và Xuân Lan biết, Xuân Lan là một người thô thiển, ta tinh tế hơn nàng ta một chút, đương nhiên cũng hầu hạ chủ tử chu toàn! Thật ra cũng không tính là khen thưởng gì đó, nhị gia chỉ đưa tiền mua gà bạch trăm cho ta thôi, cũng không phải lần nào cũng có, mua năm ba lần, nhị gia khen thưởng một lần, thật ra cũng không còn bao nhiêu!" Thu Lan nói.

Nghe thấy mấy điều này, Vô Ưu nghĩ thầm: Thì ra Thẩm Quân thích ăn gà bạch trăm Bạch Ký ở thành nam nhất, nhưng quả thật mùi vị đó không giống với chỗ khác, cũng khó có được Thu Lan này chạy đi xa như vậy mua cho hắn, nhắc tới quả thật Thu Lan móc tìm móc phổi đối xử với Thẩm Quân, chỉ là hình như Thẩm Quân lại không chút động lòng!

Sau đó, Thu Lan và tiểu nha đầu kia tán gẫu vài câu rồi đi. Vô Ưu ngồi một lát, cảm thấy không có gì thú vị, cũng đứng dậy đi về. Vừa về tới viện, đã thấy vài người Liên Kiều Ngọc Trúc vây quanh một tiểu nha đầu đáng vẻ hơi thô kệch đang đào hầm, tiểu nha đầu kia cầm một cái xẻng đào từng chút một, nhưng cái hố đó vẫn chưa to, mặc dù nói là một nha đầu ngốc, nhưng cũng là kiều sống đến bây giờ chưa từng làm đi?

Thấy Vô Ưu đã về, Liên Kiều nhanh chóng tới trước hỏi: "Nhị tiểu thư, ngài xem cái hố này thế nào? Có đủ sâu hay không?"

Vô Ưu đã sớm nhìn, lắc đầu nói: "Cái này không thể được, còn phải đào sâu nữa!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan bên cạnh thấy nha đầu đào kia bất động, cười nói: "Nhị nãi nãi, không bằng nô tỳ đi ra ngoài nhị môn gọi một gã sai vặt đến đào? Suy cho cùng công việc này phụ nữ không làm được!"

Vô Ưu ngẩng đầu nhìn một chút bây giờ đã gần đến hoàng hôn, đi gọi gã sai vặt đến nữa hôm nay cũng đừng nghĩ đến việc trồng, vì vậy vừa lắc đầu vừa vén váy lên nhét vào trong dây lưng, nói: "Không cần, ta tự mình làm!"

"Hả?" Mấy nha đầu nghe thấy Vô Ưu nói chính nàng muốn đào hố, đều không khỏi ngạc nhiên há to miệng. Liên Kiều biết mặc dù nhị tiểu thư là chủ tử, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng không phải tiểu thư mảnh mai, hôm nay chủ tử đích thân động tay đào hố cũng không kì lạ gì, nhưng Ngọc Trúc vẫn chưa hiểu rõ vị chủ tử này, mà Xuân Lan, Thu Lan bọn họ lại càng không biết, nhị nãi nãi tự mình đào hố, truyền ra ngoài còn không bị người ta cười nhạo? Loại chuyện lật vật như đào hố này nha đầu Thẩm gia cũng sẽ không làm!

Nói làm là làm, chỉ thấy Vô Ưu nhét váy của mình vào đai lưng xong, liền đưa tay cầm xẻng trong tay nha đầu, sau đó theo thứ tự bắt đầu cuốc đất ra khỏi hố, nàng làm rất tốt còn rất thuận buồm xuôi gió. Không nói, mặc dù loại chuyện lật vật này nàng chưa từng làm ở đời này, nhưng ở đời trước hàng năm đều phải làm một lần, lúc tết trồng cây, cho dù là lúc đi học hay là lúc đi làm sau này, trường học và đơn vị đều phân những người trẻ tuổi như các nàng đi đào hố trồng cây, mỗi lần nàng là người phụ trách đào hố, hôm nay nàng cũng đang tâm huyết dâng trào, giống như tìm được cảm giác đời trước! Nàng rất ra sức, chỉ trong chốc lát đã đào được một cái hố không nhỏ, hơn nữa còn làm tốt hơn nha đầu thô kệch đó!

Chỉ chốc lát sau, cái hố đã được đào không nhỏ, bên cạnh cái hố cũng có một đồng đất, mấy nha đầu đều tròn to mắt nhìn Vô Ưu cầm xẻng xúc vào trong đất rồi hất ra ngoài đầu ra đất, đương nhiên Liên Kiều biết cơ thể tiểu thư nhà mình không tệ, những việc này vẫn có thể làm, vì vậy cũng không quá ngạc nhiên, mà Ngọc Trúc và Xuân Lan bọn họ thì kính trọng Vô Ưu thêm vài phần, người chủ tử này không sợ bẩn không sợ mệt, thậm chí ngay cả loại chuyện lật vật này cũng có thể làm, thật đúng là không đơn giản! Mà Thu Lan và một hai tiểu nha đầu khác sẽ không thấy như vậy, cảm thấy nhị nãi

nãi này là đồ ngu, vậy mà lại tự hạ thấp địa vị như vậy, phải biết rằng Thẩm gia cũng là công huân mấy đời, nhất là Thẩm Quân càng là Đại tướng quân nhị phẩm của triều đại đương thời, rất được hoàng thượng tán thưởng, bây giờ phu nhân Đại tướng quân nhị phẩm đào hồ như vậy chính là tự hạ thấp mình, vì vậy rất coi thường!

Bây giờ, đã là lúc bầu trời đầy ráng chiều, ánh chiều tà chiếu sáng những đám mây rực rỡ, cả người Vô Ưu đều bị đắm chìm trong đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ ấy! Đúng vào lúc này, một bóng dáng màu đen đi vào tiểu viện, đằng sau còn có Thẩm Ngôn mặc áo vải màu xanh da trời đi theo.

Khi nhìn thấy cảnh trước mắt, Thẩm Quân ngăn ra! Chỉ thấy giữa ánh sáng ngũ sắc, một cô gái nhét váy trắng vào bên hông đang đứng trong một cái hồ, trong tay nàng cầm một cái xèng khá to, xúc từng xèng từng xèng đất ra ngoài, hơn nữa thỉnh thoảng còn dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán! Sau đó, trán Thẩm Quân nhăn lại. Bởi vì xung quanh nàng còn có một vòng nha đầu đứng chờ ở đó, đều đang quan sát động tác của nàng. Không nói, nàng làm cũng coi như là đầu ra đây, tuy mặc quần áo của chủ tử, nhưng cũng không lộng lẫy, trên đầu cũng không cài nhiều đồ trang sức đỉnh đỉnh đang đang, nàng bây giờ quả thực có một kiểu đẹp không nói nên lời, không phải kiểu đẹp dong chi tục phàn chi biết cảm kỳ thi họa vũ đạo cổ làm ra vẻ, là kiểu đẹp cực kỳ tự nhiên, một tư thế hiền ngang hấn chưa từng thấy! Thẩm Quân cứ nhìn Vô Ưu như vậy một lúc lâu, đôi mắt hấn cũng đã say mê. Đương nhiên, những nha đầu này chỉ lo nhìn Vô Ưu đào hồ, hoàn toàn không có ai phát hiện hấn!

Lúc này, Thẩm Ngôn theo Thẩm Quân đi vào thấy nhị nữ nữ tự mình đào hồ cũng lấy làm kinh hãi! Chẳng qua hấn không lỗ mãng, mà mau chóng chạy đến trước mặt Vô Ưu, cười nói: "Nhị nữ nữ, sao ngài phải tự làm những việc nặng như thế này chứ? Mau đưa xèng cho tiểu nhân, để tiểu nhân làm là được!"

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của một người đàn ông, Vô Ưu dừng tay lại, tay cầm xèng vừa thờ hồn hèn vừa ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Ngôn đứng trước mặt mình, nàng lại khẽ cười nói: "Không cần! Xong ngay thôi."

"Ngài vẫn nên để Thẩm Ngôn làm đi? Dù sao ngài cũng là một phụ nữ, sao có thể làm tốt chứ?" Thấy nhị nữ nữ không chịu đưa cái xèng sắt cho hấn, Thẩm Ngôn nhíu mày, dáng vẻ rất nóng vội.

Mà lúc này, những nha đầu vây quanh Vô Ưu chỉ lo nhìn thấy Thẩm Ngôn đến, cũng biết nhất định nhị gia đã về rồi, vừa quay đầu, quả nhiên, nhìn thấy nhị gia mặc áo choàng màu đen đang chấp tay sau lưng đứng giữa sân, một đôi mắt âm tình bất định nhìn bên này. Sau đó, Xuân Lan, Thu Lan, Liên Kiều, Ngọc Trúc và các tiểu nha đầu nhanh chóng phúc thân hành lễ: "Nhị gia!"

Lúc này, Vô Ưu cũng ngẩng đầu nhìn về phía giữa sân, chỉ thấy trong ánh nắng chiều một bóng dáng màu đen cường tráng đang đứng ở đó, rất cao lớn quyền thế, thảo nào hoàng thượng lại phong hấn là Uy Vũ Đại tướng quân? Quả thực là rất uy vũ! Chỉ là hình như sắc mặt của hấn không tốt lắm, một đôi mắt hàm chứa hung ác nham hiểm đang híp mắt nhìn mình. Nhìn đến đây, Vô Ưu nhanh chóng cúi đầu nhìn mình, chỉ thấy tay áo của nàng kéo lên trên cánh tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng như ngọc sen, mà váy lụa trắng ở bên dưới của nàng lại căng thê thảm không nở nhìn, váy bị nhét vào trong thắt lưng, lộ ra quần trong màu xanh, bộ dạng này rất bất nhã đó!

Chú thích:

- Gà bạch tràm: Một món gà luộc, nguyên liệu là gà Tam Hoàng và các gia vị hành, gừng, ...
- Thành nam: Phía nam thành, ở đây là phía nam kinh thành.

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chuyện của đàn ông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau đó, chỉ thấy bóng dáng màu đen không nói một lời bước đến trước mặt Vô Ưu, Vô Ưu vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Thẩm Quân vươn một cánh tay ra bắt lấy cổ tay Vô Ưu, nàng không thể không kêu lên một tiếng: "A..."

Sau đó, người nàng đã bị Thẩm Quân kéo lên, mà xèng của nàng cũng bị hấn đoạt mất! Không khỏi sợ run, ngây ngốc hỏi: "Chàng Làm gì vậy?"

Mà đối lại là gương mặt thôi trách cứ của Thẩm Quân: "Nàng nhìn nàng chút đi, thành bộ dạng gì rồi?"

"Ta..." Vô Ưu vừa định giải thích.

Không ngờ, Thẩm Quân lại lập tức nhảy vào trong hồ nàng vừa đào kia, đưa tay nhét một góc áo choàng vào trong đai lưng một cách tự nhiên, sau đó cầm lấy xèng, khom lưng bắt đầu đào hồ! Chứng kiến tình cảnh này, Vô Ưu không khỏi giật mình, một khắc trước không phải hấn vẫn còn trách cứ mình sao? Sao bây giờ lại giúp mình đào hồ? Lúc đầu nha đầu xung quanh cũng vì lần này nhị nữ nữ làm nhị gia tức giận, nhưng không ai nghĩ đến vậy mà nhị

gia lại tự mình đào hố cho nhị nãi nãi! Đều không khỏi ngạc nhiên trong lòng thật sâu, nghĩ thầm: Xem ra trong lòng nhị gia nhị nãi nãi này thật sự không bình thường!

Sau đó, Thẩm Ngôn mới phản ứng kịp, mau tới trước nói: "Nhị gia, hãy để Thẩm Ngôn làm đi?"

"Không cần, người nên làm cái gì thì làm cái đó đi!" Thẩm Quân cũng không ngăn đầu, tiếp tục ra sức hắt từng xèng từng xèng đất từ trong hố ra. Nhưng, Thẩm Ngôn cũng không dám đi, chỉ có thể chờ ở bên cạnh, nhìn xem lát nữa có gì để hấn làm không.

Quả nhiên là đàn ông, chỉ chốc lát sau đó, cái hố đã được đào rất lớn, lúc này, Thẩm Quân dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Vô Ưu hỏi: "Nàng đào hố để làm gì?"

"A?" Nghe thấy câu hỏi, Vô Ưu mới tỉnh hồn lại, vội vàng nói: "Ta... Ta muốn trồng cây!"

"Trồng cây? Trồng cây gì?" Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhủ chặt chân mày, nghĩ thầm: Rốt cuộc cô gái này muốn làm cái gì?

"Đợi... Đợi một chút!" Lúc này, Vô Ưu cúi đầu nhìn một cái, váy của mình vẫn đang vắt ở hông, vội vàng để váy xuống, sau đó xoay người chạy vào trong phòng.

Không bao lâu sau, giữa ánh mắt nghi ngờ của mọi người ở đây, đã thấy Vô Ưu chạy từ trong nhà ra, đi tới trước mặt Thẩm Quân, đưa tay ra, sau đó, ánh mắt Thẩm Quân nhìn bàn tay nàng từ từ mở ra nhìn thấy trong đó là hai hạt đào, nhìn thấy cái này, hấn không khỏi nhíu mày lại, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Mơ hạnh đó!" Vô Ưu mỉm cười trả lời.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân còn chưa phản ứng kịp, bỗng nhiên Xuân Lan bên cạnh nói: "A, nô tỳ nhớ ra rồi, đây là hai quả mơ hạnh đại nãi nãi cho nhị nãi nãi phải không? Thảo nào ngay cả hạt cũng to như vậy, mơ hạnh là cống phẩm, chỉ là ở chỗ chúng ta có thể sinh trưởng được không?"

Nghe lời nói của Xuân Lan xong, Thẩm Quân đột nhiên nghĩ đến quả mơ hạnh vừa to vừa đỏ hấn nhìn thấy trên bàn sách mấy ngày trước, bây giờ còn có thể nhớ tới mùi vị vừa chua vừa ngọt đó. Được rồi, ngày ấy đại tẩu còn trêu đùa nói Vô Ưu chỉ lấy hai quả, xem ra quả đó thật sự là nàng cố ý để lại cho mình, giờ khắc này, bỗng nhiên Thẩm Quân cảm thấy trong lòng vô cùng dễ chịu!

Lúc này, Vô Ưu nói với Thẩm Quân: "Ta cũng không biết mơ hạnh này có thể sinh trưởng ở chỗ chúng ta hay không, chẳng qua ta cảm thấy mơ hạnh này ngon như vậy, nếu như chỗ chúng ta cũng có thể có hai cây, vậy nếu sau này muốn ăn thật dễ. Nhưng ta nghĩ đến cây mơ hạnh này có thể kết rất nhiều quả, đều vừa to vừa đỏ, nhất định cực kỳ đẹp!"

Thấy dáng vẻ mơ ước của Vô Ưu, chân mày Thẩm Quân dần ra, nói một câu: "Vây thử xem đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu vui vẻ không ngừng, ném hạt trong tay vào trong cái hố Thẩm Quân đào, sau đó, chỉ thấy Thẩm Quân đứng lên ngoài hố, cảm xúc xèng xèng từng xèng từng xèng đất lấp cái hố. Thấy vậy, Thẩm Ngôn liền chạy tới nói muốn giúp một tay, nhưng Thẩm Quân không cho, chỉ bảo hấn đi lấy nước. Khi xúc đầy đất vào cái hố, tưới vài thùng nước, mặt trời chiều đã sớm bị màn đêm che lấp đi, trong phòng ngoài phòng đều đã thấp đèn, Thẩm Quân và Vô Ưu vào phòng, các nha hoàn hầu hạ bọn họ rửa tay rửa mặt.

Vô Ưu rửa xong trước, nói với Thu Lan: "Thu Lan, người đến phòng bếp xem cơm tối đã được chưa? Được rồi thì truyền cơm lên đi!"

"Vâng." Thu Lan nhanh chóng lên tiếng trả lời rồi đi.

Nghe thấy Vô Ưu phân phó Thu Lan đi truyền cơm, Xuân Lan đang hầu hạ Thẩm Quân thay quần áo nhìn các nàng một cái. Sau khoảng một chén trà, bữa ăn đã được bày trên bàn, Thẩm Quân và Vô Ưu cũng ngồi vào bàn. Cúi đầu nhìn thức ăn trên bàn một cái, Thẩm Quân ra lệnh: "Đi lấy một vò rượu đến!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng chạy đi.

Nghe hấn phái người đi lấy rượu, Vô Ưu cười nói: "Nhị gia, sao hôm nay lại có hứng thú như vậy?"

Nghe vậy, Thẩm Quân hôm nay cũng nói rất mềm mỏng: "Nàng có muốn uống hai chén với ta không?" Ánh mắt của hấn nhìn vào Vô Ưu, sau khi thay quần áo, nàng mặc một áo cân vạt viền hoa màu xanh, bên dưới là một cái váy màu trắng, tóc vén lên nhẹ nhàng, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc chạm hình hoa mộc lan màu trắng[attachment=1]hoa tai thạch anh.jpg[/attachment][attachment=1]hoa tai thạch anh.jpg[/attachment], trên vành tai là một đôi hoa tai hình tròn bằng thạch anh màu xanh biếc, trang phục như vậy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, khiến người ta nhìn vào cảm thấy thoải mái không thôi!

Nghe thấy hấn mời, Vô Ưu cười nói: "Khó có được lúc nhị gia thật sự có hứng thú, đương nhiên ta nguyện ý phụng bồi. Nhưng từ lượng của ta không tốt, chỉ có thể đến điểm thì dừng!"

Nghe nói như thế, mời Thẩm Quân kéo ra, nói: "Ta cũng không có nhiều rượu như vậy để nàng uống!"

Dứt lời, đã thấy Xuân Lan đã mang rượu qua đây, chỉ là một bình rất nhỏ, hơn nữa cũng không phải bình rượu bình thường, mà là một vò sứ màu ngà có khắc hoa văn đẹp mắt. Nhìn cái bình, Vô Ưu nghĩ thầm: Thảo nào nói không có nhiều rượu để mình uống, chắc rượu này rất quý báu đi?

Sau đó, Xuân Lan mở nắp bình rượu ra, rót ra ly cho Thẩm Quân và Vô Ưu, còn chưa uống, Vô Ưu đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, không nhịn

được nói: "Đây là rượu gì? Vì sao lại thơm như vậy?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhếch miệng lên, không trả lời, mà nói: "Bảo Xuân Lan nói cho nàng biết đi!"

Sau đó, đôi mắt Vô Ưu nhìn về phía Xuân Lan, Xuân Lan vội vàng nói: "Bẩm nhị nãi nãi, rượu này tên là trúc điệp thanh, thật ra cũng thường thấy, chỉ là loại rượu này là trúc điệp thanh cực phẩm, là đại sư chưng cất rượu Nam Cung nhị lang tự tay làm ra, đại sư chưng cất rượu Nam Cung nhị lang này là bạn thân của nhị gia chúng ta, nếu là người khác tốn ngàn vàng cũng không mua được đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu một cái. Nghĩ thầm: Thì ra là có quan hệ với người chưng cất rượu, hương thơm của rượu này không tệ, xem ra Thẩm Quân cũng là một người thích rượu, thật ra ở hiện đại bình thường không có chuyện gì nàng cũng từng làm rượu nho, mà còn mời danh gia truyền dạy tài nghệ, đến lúc đó ngược lại có thể bộc lộ tài năng với hắn đó!

Sau đó, Thẩm Quân phát phát tay với các nha hoàn hầu hạ bên cạnh, nói: "Ồ đây không cần các người hầu hạ, đi xuống ăn cơm cả đi!"

"Vâng." Bọn Liên Kiều, Ngọc Trúc và Xuân Lan nghe nói như thế, đương nhiên biết vợ chồng hai người có lời riêng muốn nói, vì vậy đều lui xuống.

Nhưng, lần này, Thu Lan đứng ở nơi đó không đi như cũ, Vô Ưu nhìn lướt qua Thu Lan, cũng không thèm để ý, cúi đầu ngửi mùi rượu trong ly rượu. Nhưng, lúc này, Thẩm Quân ngồi đối diện lại lên tiếng: "Thu Lan, người cũng đi xuống đi!"

Nghe nói như thế, Thu Lan nhanh chóng cười nói: "Nhị gia, buổi trưa Thu Lan ăn no, vì vậy cũng không đói, để nô tỳ ở đây hầu hạ ngài và nhị nãi nãi đi?" Nói xong, Thu Lan còn nhìn Vô Ưu ở một bên một cái.

Nhưng, Thẩm Quân nhìn cũng không nhìn Thu Lan một cái, lần này giọng nói có chút trong trẻo lạnh lùng: "Không đói bụng thì lui xuống nghỉ ngơi, ta và nhị nãi nãi của ngươi có lời riêng muốn nói!"

"Vâng." Nghe nói như thế, Thu Lan cắn môi, rất không cam lòng phúc thân, sau đó chậm rãi quay đầu đi ra ngoài.

Vô Ưu liếc Thu Lan một cái, chỉ thấy nàng ta hồn bay phách lạc đi ra, ngay cả bóng lưng đó cũng cô đơn. Ài, Vô Ưu không khỏi thở dài một hơi trong lòng! Nếu ở hiện đại yêu phải người không nên yêu, cũng chỉ là đau lòng mà thôi. Mà ở cổ đại, nếu như một cô gái yêu một người không nên yêu, ngoại trừ đau lòng, e rằng còn tan xương nát thịt!

"Đến, trước uống một chén đi!" Thẩm Quân nói xong liền giơ ly rượu lên.

"Ừm." Vô Ưu gật đầu, cũng giơ ly rượu trong tay lên.

Thẩm Quân nhìn Vô Ưu nói: "Ta có thể cạn, người uống từng hớp nhỏ là được, loại rượu này rất mạnh!"

"Được." Vô Ưu mỉm cười gật đầu, sau đó, quả nhiên thấy Thẩm Quân uống cạn một ly rượu, mà Vô Ưu thì uống một hớp nhỏ, đã cảm thấy nóng hừng hực. Chắc là nhìn thấy đáng vẻ nhẹ răng nhếch miệng của nàng, Thẩm Quân không nói gì, chỉ vươn đưa gấp một miếng xương sườn vào trong bát của nàng.

"Cảm ơn!" Nói một câu, Vô Ưu nhanh chóng cúi đầu dùng bữa, Thẩm Quân cũng cúi đầu gấp một miếng đồ ăn ăn.

Sau đó, đột nhiên Vô Ưu ngẩng đầu nói một câu: "Thật ra Thu Lan rất thích ở đây hầu hạ người!" Nàng cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân ngẩng đầu nhìn Vô Ưu, Vô Ưu cảm thấy hình như mình lấm nhộm. Sau một lát, Thẩm Quân vừa gấp thức ăn vừa hỏi một câu: "Chẳng lẽ người thích nàng hầu hạ ở đây sao?"

Nghe vậy, Vô Ưu cười. Nghĩ thầm: Chẳng lẽ hắn cho rằng mình không thích, mới đuổi Thu Lan đi? Sau đó Vô Ưu nói: "Ai hầu hạ cũng không sao cả mà?"

"Nhưng ta phát hiện hình như người rất thích phân phó Thu Lan đi truyền cơm!" Thẩm Quân bỗng nhiên nói một câu.

Nghe nói như thế, Vô Ưu sừng sốt một chút! Đôi mắt nhìn Thẩm Quân, nghĩ thầm: Không ngờ sự quan sát của hắn rất tỉ mỉ, điều này cũng phát hiện. Nhưng nàng cũng không sợ lời ngay nói thật, sau đó nói: "Ài, ta nghĩ cho người đó, người thích ăn cái gì, thích uống gì, nàng đều rõ như lòng bàn tay, lúc người ăn cơm ở nhà bảo nàng đi truyền cơm, nhất định người có thể ăn ngon!" Thật ra vẫn còn hai câu Vô Ưu để trong lòng không nói, Thu Lan đi truyền cơm món ăn cũng sẽ phong phú vô cùng, nàng cũng có thể dính chút ánh sáng!

Nghe thấy lời này, Thẩm Quân không nói gì, chỉ yên lặng ăn đồ ăn, thỉnh thoảng còn tự rót tự uống, có lẽ là sợ Vô Ưu uống nhiều rồi đi? Sau ba ly sẽ không để nàng uống nữa.

Lúc này, bỗng nhiên Vô Ưu nghĩ đến một việc, không nhịn được nói: "Ai nha, buổi tối hôm nay vẫn chưa đi thỉnh an lão phu nhân đó!"

"Không cần phải đi, đi bà ấy cũng không gặp người!" Thẩm Quân nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nói: "Nhưng không đi lão nhân gia trách tội xuống thì phải làm sao mới tốt?"

"Sau khi ăn cơm xong tự ta đi một chuyến, nói với bà ấy người khó chịu, ta không để người đi là được! Hai ngày này người cũng không cần phải đi." Thẩm Quân nói.

Nghe Thẩm Quân nói như vậy, Vô Ưu không nói gì, cũng coi như là ngầm đồng ý. Dù sao nàng đi, Thẩm lão phu nhân cũng sẽ không gặp nàng, còn không bằng giả vờ bệnh hai ngày, thì không cần đi qua rồi, chẳng qua trong hai ngày thật sự không thể ra khỏi cửa!

Ăn, ăn, Thẩm Quân Thẩm Quân Vô Ưu cũng trò chuyện câu có câu không. Thẩm Quân phát hiện hẳn rất không ghét việc nói chuyện trời đất với nàng, hình như nàng thực sự không giống các cô gái bình thường, nhưng rốt cuộc không giống chỗ nào hẳn lại không nói được!

"Những ngày trong phủ người đã quen chưa?" Đột nhiên Thẩm Quân hỏi.

Nghe vậy, Vô Ưu cười: "Con người ta chân trời góc biển tùy theo hoàn cảnh, chỉ cần ăn ngon, ngủ ngon, và thanh tịnh là ta đã quen rồi!" Lại nghĩ trong lòng: Ở thế giới này cho dù nàng đi đến đâu cũng giống nhau, thế nào cũng không về hiện đại được, ai! Không nói, thật nhớ người thân và bạn bè ở hiện đại.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân không khỏi ngẩn ra, nghĩ thầm: Đây là lần đầu tiên hẳn gặp một cô gái tùy tính như thế, chân trời góc biển thích ứng trong mọi hoàn cảnh? Chính hẳn là đàn ông cũng không nhất định có thể làm được!

Thấy hẳn không nói lời nào. Vô Ưu liền hỏi: "Có người nói phần lớn thời gian của người đều là mang binh bên ngoài, thật ra những lời này tặng cho người rất thích hợp! Được rồi, có phải mang binh đánh giặc rất thú vị hay không?"

Nhìn nàng nói thật nhẹ nhàng, Thẩm Quân nhấp môi dưới, đôi mắt ngắm nhìn ngọn đèn trước mặt, vẻ mặt cũng nghiêm túc, trầm lặng nói: "Chiến tranh khốc liệt không phải loại phụ nữ trong khuê các sống trong nhung lụa như người có thể tưởng tượng. Nên biết rằng một tướng thành danh vạn xương khô, thật ra người đánh giặc không thích nhất là đánh giặc! Nhưng đôi khi vì lợi ích của quốc gia mình, vì an nguy của dân chúng nước mình lại không thể không đi đánh giặc, chẳng qua thực sự ra chiến trường đối với người nhà mà nói là sinh ly tử biệt, e rằng cả đời này cũng không gặp lại nữa!"

Nghe nói như thế, bỗng nhiên Vô Ưu cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề, hơn nữa từ sâu thẳm trong đôi mắt của hẳn dường như nàng có thể nhìn thấy buồn thương và khắc khoải sâu đậm. Xem ra trên chiến trường hẳn trải qua rất nhiều, thảo nào tính cách của hẳn lạnh lùng như vậy, nghiêm túc như vậy, e rằng trước đây hẳn cũng không phải là người như thế, mà là chiến trường tràn ngập khói lửa đó làm hẳn biến thành bộ dạng như ngày hôm nay đi? Bỗng nhiên, trong lòng Vô Ưu cũng có một nỗi xót xa dâng lên! Đúng, là kiểu xót xa mang theo một chút đau lòng. Bỗng nhiên nàng vô cùng đồng tình với người đàn ông nhìn như vô cùng vững vàng và có nghị lực trước mặt này, nàng có thể cảm nhận được hình như trái tim của hẳn mềm mại, bề ngoài cứng nhắc chỉ là công cụ nguy trang của hẳn. Nàng cũng đột nhiên có xung động muốn an ủi! Nhưng nàng biết đây chỉ là xung động nhất thời mà thôi, nàng phải ân nhẫn, có lẽ kết bạn với hẳn cũng không tệ! Ôm ý nghĩ như vậy, Vô Ưu cảm thấy sau này ở chung với hẳn sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi!

Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Thật hy vọng Đại Tề có thể hòa bình thịnh vượng, tốt nhất là sau này không cần đánh giặc nữa!"

"Cũng không phải người không muốn đánh thì sẽ không đánh giặc, các nước bên ngoài vẫn luôn rục rịch!" Lúc nói lời này Thẩm Quân cau mày lại.

"Người nói nước Đại Yên sao?" Vô Ưu biết nước Đại Yên và nước Tề là hai quốc gia lớn nhất trên đại lục mệnh mông này, thế lực vẫn luôn ngang nhau, vì năng lực tương đương, vì vậy ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ quấy rối lẫn nhau ở biên giới mà thôi. Nhưng hai nước cũng coi như là kẻ thù truyền kiếp, giống như trận này sớm muộn gì cũng phải đánh.

"Bây giờ nước Đại Yên vẫn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ, muốn đánh cũng là chiến tranh quy mô nhỏ. Chỉ có điều bản khoản hiện tại là nước Đại Yên sẽ liên hiệp với Nam Chiếu, nếu như bọn họ kết thành đồng minh, vậy thì Đại Tề chúng ta sẽ nguy hiểm!" Lúc nói lời này nét mặt Thẩm Quân trầm trọng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Vậy Đại Tề chúng ta không thể tranh thủ Nam Chiếu qua đây được sao? Nếu như Đại Tề chúng ta kết thành đồng minh với Nam Chiếu, như vậy nước Đại Yên cũng sẽ không lớn lối như thế nữa!"

"Người có điều không biết, Nam Chiếu và Đại Yên từng có quan hệ thông gia, vì vậy luôn khá thân thiết với Đại Yên, chỉ vì kiêng dè Đại Tề chúng ta mới không kết thành đồng minh với Đại Yên, lại nói quốc vương Nam Chiếu Đoạn Cao Tồn cũng là một minh chủ, hiện nay hẳn binh hùng tướng mạnh, cũng biết đạo lý dựa vào bất kỳ bên nào sau này đều có thể bị tiêu diệt, vì vậy vẫn lúc gần lúc xa với Đại Yên và Đại Tề, khiến người ta rất khó nắm lấy ý nghĩ của hẳn!" Thẩm Quân cau mày nói.

Nghe vậy, Vô Ưu thấy đây quả thật là một vấn đề khó giải quyết. Sau đó nói: "Vậy Đại Tề chúng ta chỉ có thể tự cầu nhiều phúc rồi, bây giờ chỉ có thể tích góp sức mạnh từng chút một, lấy tĩnh chế động!"

Nghe thấy lời này, Thẩm Quân không thể không nhìn thẳng vào cô gái nhỏ trước mặt, bởi vì đây cũng là đối sách tạm thời cuối cùng hẳn và hoàng thượng bàn bạc ra, không ngờ nàng vừa nói đã nói ra then chốt! Sau đó, trong ánh mắt Thẩm Quân mang theo hào quang nào đó hỏi: "Hình như cái gì người cũng hiểu một ít?"

Nghe vậy, Vô Ưu cười nói: "À, ta chỉ đọc mấy cuốn sách, chỉ nói mò, làm người chê cười rồi!"

"Không phải người nói mò, người nói rất có đạo lý!" Thẩm Quân nói.

Được Thẩm Quân khen như vậy, quả thật Vô Ưu vẫn hơi ngượng ngùng, vì vậy nhanh chóng cầm đũa lên vừa gấp thức ăn vừa nói: "Mau ăn đi, đồ ăn lạnh cả rồi!"

Sau đó, Thảm Quân cũng cầm đĩa lên bắt đầu ăn, hai người nói câu có câu không...

Đêm nay, Vô Ưu ngủ trước như cũ, Thảm Quân vẫn như cũ, đọc sách và công văn mới đi tới giường ngủ.

Ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, một bóng dáng màu đen nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Lúc này, Thảm Ngôn đã sớm chuẩn bị ngựa ở bên ngoài cửa phủ xong, thấy Thảm Quân đi ra, nhanh chóng cúi đầu nói: "Nhị gia!"

Thảm Quân ừ một tiếng, sau đó nhận lấy dây cương từ trong tay Thảm Ngôn, một bước nhảy lên ngựa! Chuyển một cái kẹp bụng ngựa, con ngựa liền chạy chậm về phía trước. Thảm Ngôn thấy thế đã sớm nhảy lên ngựa, cười ngựa đuổi theo!

Lần này, Thảm Quân cũng không vung roi ngựa lên đánh ngựa chạy như một làn khói về phía ngoài thành như trước, mà con ngựa vẫn luôn đi từ từ, Thảm Ngôn thấy thế, biết nhất định là có chuyện gì đó, vì vậy nhanh chóng theo sau!

"Nhị gia, có gì phân phó?" Thảm Ngôn tiến lên phía trước nói.

"Hôm nay người không cần theo ta đến quân doanh nữa, người đi điều tra một số chuyện trước kia của nhị nãi nãi khi chưa gả đến Thảm gia chúng ta, bao gồm cả việc trong nhà nằng, càng cẩn kẽ càng tốt!" Thảm Quân thấp giọng ra lệnh.

Nghe nói như thế, Thảm Ngôn sùng sốt! Nhưng không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng trả lời: "Vâng!"

Cuối cùng, Thảm Quân còn dặn dò một câu: "Chuyện này đừng để người khác biết!"

"Nhị gia yên tâm, Thảm Ngôn hiểu rõ!" Thảm Ngôn vội gật đầu.

"Ừ." Nghe thấy lời nói của Thảm Ngôn, Thảm Quân hài lòng gật đầu. Sau đó, vung roi ngựa lên, quát mạnh lên đuôi ngựa hai cái, con ngựa hét dài một tiếng, sau đó chạy thực mạng về phía trước.

Ngồi trên ngựa, cảnh hai bên đường lui về phía sau thật nhanh, trong đầu Thảm Quân càng ngày càng tò mò về cô gái Vô Ưu này, bây giờ nàng giống như một quyển sách hần cảm thấy rất hứng thú, hần muốn mở nàng ra đọc từng trang từng trang ...

Hai ngày sau.

Sáng sớm ngày hôm đó, Vô Ưu đang ngồi chải đầu trước bàn trang điểm, chợt nghe bên ngoài gọi một tiếng: "Nhị nãi nãi, đại nãi nãi đến!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngăn ra! Nghĩ thầm: Vì sao hôm nay Diêu thị lại đột nhiên đến? Vì hai ngày này nàng cáo ốm với bên ngoài cũng không đi ra ngoài, hơn nữa ngay cả bên lão phu nhân cũng không đi thỉnh an. Chắc là đến thăm bệnh nàng đi?

Liên Kiều đứng đằng sau chải đầu cho Vô Ưu vội vàng thấp giọng nói: "Nhị tiểu thư, có phải lên giường giả vờ không?"

"Không cần!" Vô Ưu biết thật ra nàng cáo ốm không ra ngoài cũng chỉ là lý do mà thôi, chắc người trong phủ đều hiểu đi? Hơn nữa đã nhiều ngày nàng phải người tặng đồ ăn cho Thảm lão phu nhân, vì vậy cũng không tính là bất kính với Thảm lão phu nhân!

Sau đó, Diêu thị vẫn chưa vào cửa, tiếng nói cũng đã truyền vào trước: "Đệ muội, đại tẩu tới thăm muội!"

Vô Ưu nhanh chóng đứng dậy chào đón, cười nói: "Đại tẩu, ngài đã tới? Liên Kiều, mau châm trà cho đại nãi nãi!"

"Vâng." Liên Kiều nhanh chóng lên tiếng trả lời.

"Nghe nói muội khó chịu, hai ngày này cũng chưa đến thăm muội, thật không dễ hôm nay mới rảnh một khoảng thời gian, liền tới đây!" Diêu thị vừa nói vừa quan sát Vô Ưu.

Ánh mắt Diêu thị rất sắc bén, Vô Ưu biết nàng đến xem có phải mình đang giả vờ bệnh hay không đi? Vô Ưu ngẩng lên, giọng chậm rãi nói: "Đại tẩu, ngồi xuống nói chuyện đi!"

"Được." Sau đó, Diêu thị và Vô Ưu đều ngồi vào bàn bát tiên.

"Hai ngày nay hơi uể oải, chắc là gặp lạnh rồi, không có chuyện lớn gì, còn làm phiền đại tẩu đến một chuyến!" Vô Ưu nói xong đưa tay sờ đầu một cái.

Nghe nói như thế, Diêu thị cười nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi, đại tẩu sẽ không bận tâm nữa! Lại nói đệ muội cũng là một đại phu, chút bệnh nhỏ này không tính là gì, chính muội khai chút thuốc uống là tốt rồi!"

"Ừm." Vô Ưu khẽ mỉm cười một cái.

Lúc này, Liên Kiều rót một chén trà nóng qua, đặt vào trước mặt Diêu thị: "Đại nãi nãi, mời uống trà!"

Liếc mắt nhìn nước trà còn bốc hơi nóng trước mặt một cái, Diêu thị cười nói: "Ta ấy à còn có việc, không có thời gian rảnh rồi uống trà!"

"Cho dù đại tẩu bận rộn đi nữa, uống chén trà cũng không sao mà?" Vô Ưu cười nói.

Nghe vậy, Diêu thị nói: "Không phải hôm nay là tiệc hi Tạ gia sinh con trai sao? Lát nữa ta và lão phu nhân cũng phải đi Tạ gia chúc mừng đó!"

Trans by LeeMon.

diendanlequydon.com

Tập tin gửi kèm:

trâm ngọc mộc lan.jpg [20.33 KiB | Đã xem 458 lần] trâm ngọc mộc lan.jpg [20.33 KiB | Đã xem 458 lần]

hoa tai thạch anh.jpg [5.26 KiB | Đã xem 458 lần] hoa tai thạch anh.jpg [5.26 KiB | Đã xem 458 lần]

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Sinh lòng thương tiếc

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhìn lướt qua trang phục Diêu thị mặc hôm nay, chẳng trách ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy, một bộ quần áo Cáo mệnh, đồ trang sức trên đầu cũng rất trang trọng, thì ra là đi đến Tạ gia chúc mừng! Vô Ưu cười nói: "Thì ra là đi đến Tạ gia!" Hai người cùng đi đến Tạ gia, vậy nàng có đi theo không? Theo lý mà nói nàng cũng là vợ cả của con trai thứ, Thẩm Quân là Uy Vũ Đại tướng quân, tuy rằng trên đầu không có tước vị, nhưng lại được coi là nắm quyền phái trong triều đình, theo lý thuyết không có lý nào không để nàng đi, nhưng đã nhiều ngày nay nàng vẫn luôn cáo ốm không ra cửa, ngược lại cũng là cho đối phương một lý do đi? Dù sao đã nhiều ngày lão phu nhân vẫn không muốn nhìn thấy mình. Vậy cũng không phải hôm nay Diêu thị đặc biệt đến gặp mình, sợ rằng là có liên quan đến chuyện này đi?

Quả nhiên, sau đó Diêu thị cười nói: "Đệ muội, theo lý mà nói muội cũng có thể đi cùng chúng ta, nhưng muội như vậy có thể đi không? Đến Tạ gia rồi sợ rằng phải ồn ào một ngày mới về được đó, đầu tiên là chúc mừng, sau đó buổi trưa còn bày yến hội, bình thường sau giờ Ngọ đều là nghe kịch một buổi chiều đó!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu thuận nước đẩy thuyền, cười nói: "Đại tẩu nói rất phải, hai ngày nay cơ thể của muội không được tốt lắm, không bằng đại tẩu nói rõ thay muội và lão phu nhân đi? Muội lại không đi được." Trong lòng lại nghĩ: Không muốn để nàng đi theo chắc cũng là ý của Thẩm lão phu nhân rồi? Dù sao thì có lẽ Diêu thị sẽ không tự chủ trương như vậy? Xem ra tính tình Thẩm lão phu nhân rất lớn, không hề có chút ý hạ hòa nào!

Nghe vậy, Diêu thị cười. Nói: "Yên tâm đi, muội hãy ở nhà nghỉ ngơi cẩn thận, chỗ lão phu nhân đại tẩu nói thay muội!"

"Vậy làm phiền đại tẩu hầu hạ bên cạnh lão phu nhân rồi!" Nghe nói như thế, Vô Ưu đứng lên nói.

Sau một lát, Diêu thị cũng đứng lên nói: "Đệ muội không cần khách sáo, chúng ta là chị em dâu trong nhà, không có gì không thể nói, ta đi trước đây!"

"Đại tẩu đi thông thả!" Vô Ưu tiễn nói.

"Không cần tiền nữa!" Nói xong, Diêu thị bước ra khỏi gian nhà.

Diêu thị đi rồi, Liên Kiều không nhịn được nói: "Nhị tiểu thư, hai người cũng quá không coi ngài ra gì rồi, chuyện như đi Tạ gia chúc mừng cũng không gọi ngài, còn để chính ngài tự nói không đi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu xoay người ngồi xuống trước bàn trang điểm, vừa vân tóc vừa nói: "Nơi nào nhiệt ồn ào như vậy, thấy người nào cũng phải khách sáo, ngược lại là ta bỗng nhiên được ung dung rồi!"

Nghe vậy, Liên Kiều lại nói: "Nhị tiểu thư, tính cách không tranh không đoạt của ngài như vậy là không được, cứ tiếp tục như vậy ngài ở trong phủ này ngay cả một chút địa vị cũng không có đâu!"

"Sống tốt cuộc sống của chính mình là được, quan nhiều như vậy làm cái gì?" Vô Ưu nở nụ cười.

"Nhị tiểu thư, nói thì nói như vậy, nhưng ngài nghĩ lại xem trước đây đại nãi nãi nhà chúng ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nhị nãi nãi lại ép sát từng bước, đến cuối cùng ngay cả một cuộc sống yên ổn cũng chưa từng có!" Liên Kiều thiện chí nhắc nhở.

Nghe nói như thế, hồi lâu Vô Ưu không nói câu nào, im lặng một lát, sau đó hỏi: "Xuân Lan đâu?"

"Ồ bên ngoài đó! Nhị tiểu thư có việc gọi nàng?" Liên Kiều trả lời.

"Gọi nàng đến ta có việc muốn hỏi!" Vô Ưu ra lệnh.

"Vâng." Liên Kiều đáp lời rồi đi ra.

Không bao lâu, đã thấy Xuân Lan đi vào phòng, đi tới trước mặt Vô Ưu, cúi đầu nói: "Nhị nãi nãi có việc gọi Xuân Lan?"

Vô Ưu ngồi trước bàn trang điểm tìm một cây trâm ngọc cài vào tóc nhìn thoáng qua Xuân Lan, sau đó hỏi: "Hai ngày nay người đâu đưa bánh ngọt Phục Linh làm qua cho lão phu nhân qua sao?"

"Bẩm nhị nãi nãi, nô tỳ đều đưa qua trước buổi trưa! Hình như hôm nay lão phu nhân phải ra ngoài, vì vậy vừa lúc muốn đến xin chỉ thị của ngài, nếu không thì buổi tối hôm nay đưa qua?" Xuân Lan vội vàng nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu hỏi: "Hai ngày nay người có nhìn thấy lão phu nhân không?"

"Không có, chỉ thấy được Song Hi. Lão phu nhân vẫn chưa vui vẻ thế nào, chẳng qua không nói lời gì khó nghe nữa, chỉ có điều bà ấy vẫn nói không thích ăn bánh ngọt, đều thường cho bọn hạ nhân trong viện lão phu nhân!" Xuân Lan trả lời.

Nghe vậy, Vô Ưu suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Nếu không thích ăn bánh ngọt, vậy người để Phục Linh làm cái gì khác đi, người đưa qua đúng hạn là được!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng gật đầu nói.

Sau đó, Vô Ưu nhìn qua phòng một cái, thuận miệng hỏi một câu: "Sao hai hôm nay không nhìn thấy Thu Lan?"

Nghe nói như thế, Xuân Lan vội vàng nói: "Bẩm nhị nãi nãi, hai ngày trước nhị gia nói sau này Thu Lan chỉ quản chuyện ở thư phòng bên kia là được rồi, để nô tỳ hầu hạ bên cạnh nhị nãi nãi!"

Nghe vậy, tay Vô Ưu đang vuốt tóc đột nhiên cứng đờ! Không khỏi có chút giật mình. Nghĩ thầm: Thảm Quân như vậy là ý gì? Mà nói sau này Thu Lan không cần hầu hạ bên cạnh mình? Lẽ nào hắn cũng nhìn ra một phần không cung kính của Thu Lan với mình? Nghĩ đến đây, bỗng nhiên tim Vô Ưu giống như có một dòng suối ấm áp chảy qua. Không ngờ hắn lại cẩn thận tỉ mỉ như vậy, mặc dù nàng không là gì của hắn, hơn nữa cũng không quan tâm một phần tâm tư nhỏ của Thu Lan, nhưng nàng vẫn có cảm giác rất hướng thụ trong lòng!

Thấy bộ dáng Vô Ưu hơi giật mình, Xuân Lan không nhịn được nói: "Vì sao nhị gia vẫn chưa nói chuyện này với nhị nãi nãi chứ?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhanh chóng thu lại vẻ mặt, nói: "Nhị gia người hai ngày nay rất bận, chắc là quên? Được rồi, nơi này không còn chuyện của người, đi xuống đi!"

"Vâng." Sau đó, Xuân Lan cúi đầu lui ra ngoài.

Sau khi Xuân Lan lui ra ngoài, Liên Kiều bưng một chén trà nóng đặt lên bàn trang điểm, cười nói: "Nhị tiểu thư, hai ngày nay nô tỳ còn cảm thấy kỳ lạ đó, tại sao Thu Lan luôn luôn ân cần nhất lại không hầu hạ bên cạnh ngài và nhị gia, thì ra là bị nhị gia đẩy đến thư phòng rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu đưa tay bưng chén trà lên, cúi đầu uống một ngụm, nói: "Em luôn luôn nhìn Thu Lan không vừa mắt, như vậy em phải vui vẻ, sau này không cần lúc nào cũng phải nhìn thấy nàng ta nữa!"

Nghe vậy, Liên Kiều lại hơi bất mãn nói: "Nhị tiểu thư, lời này của ngài phải nói thế nào? Nô tỳ nhìn Thu Lan đó không vừa mắt, cũng không phải là vì chính nô tỳ nha, Thu Lan đó lại chưa từng đắc tội nô tỳ, còn không phải nô tỳ vì ngài sao! Dù sao nàng ta không biết thân phận của chính mình, được đã

lần tới. May mà cô gia có hoả nhãn kim tinh, nhất định là cô gia nhìn ra nàng ta không an phận, nên mới bảo nàng ta đến thư phòng, không để nàng ta ở trước mặt nhị tiểu thư làm ngại phiền lòng nữa, có thể thấy được cô gia thực sự đối tốt với nhị tiểu thư đó!"

"Được rồi, ta mới nói một câu, vậy mà em lại nói nhiều lời như vậy. Ta còn muốn yên lặng đọc sách nữa đó, em đi làm việc đi!" Nói xong, Vô Ưu cầm một quyển sách lên.

"Vâng." Liên Kiều đáp lời mỉm cười đi ra.

Sau khi Liên Kiều đi khỏi, ánh mắt Vô Ưu rời khỏi sách, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía bàn sách cách đó không xa, khóe miệng không biết đã nhếch lên từ khi nào

Ngày hôm đó, Xuân Lan đi đến nhà kho lấy vài thứ về, lúc đi qua thư phòng, lại bị Thu Lan gọi lại: "Xuân Lan!"

Vừa ngẩng đầu nhìn, đã thấy Thu Lan, Xuân Lan quay đầu nói với hai tiểu nha đầu cầm giỏ sau lưng: "Các người mang đồ đi trước đi, lát nữa ta đi sau!"

"Vâng, Xuân Lan tỷ tỷ." Hai tiểu nha đầu đáp lời rồi đi.

Xuân Lan thấy Thu Lan vào thư phòng, nàng cũng đi vào theo. Thu Lan ngồi lên trên một cái chân đạp, trên bàn nhỏ trước mặt có một đĩa dưa hấu, Thu Lan cười nói: "Ta sai người đi ra ngoài mua chút dưa hấu, chờ vừa vừa trò chuyện vừa ăn với người đó!"

Nghe nói như thế, Xuân Lan cười, cũng đi tới ngồi lên trên chân đạp, cầm lấy một miếng dưa hấu không chút khách sáo nào, vừa cắn dưa hấu vừa cười nói: "Người gọi ta ăn dưa là giả, hỏi thăm tin tức mới là thật đi?"

"Nếu người nói như vậy, cũng đừng ăn dưa hấu của ta nữa!" Nói xong, Thu Lan trước mặt có phần giận, đưa tay đoạt dưa hấu trong tay Xuân Lan đi.

Thấy Thu Lan thật sự có hơi giận, Xuân Lan nhanh chóng cầu xin tha thứ: "Ai nha, tỷ tỷ tốt, ta nói sai, còn không được sao?"

Nghe thấy Xuân Lan cầu xin tha thứ, Thu Lan mới bỏ qua, sau đó cúi đầu cắn dưa hấu. Thấy thế, Xuân Lan cười nhích lại gần Thu Lan, bả vai cọ xát bả vai Thu Lan, nói: "Ai, người không có lời gì muốn nói với ta sao?"

"Không có!" Thu Lan trả lời rất dứt khoát.

Nghe vậy, Xuân Lan nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Sắc trời cũng không còn sớm, ta vẫn còn chuyện phải làm, nếu người không có lời gì muốn nói với ta, ta phải đi sớm nha!"

Nghe nói như thế, Thu Lan có phần ngòai không yên, chẳng qua lời nói vẫn còn hơi ấp úng: "Xuân Lan, hai ngày nay nhị gia thế nào?"

Nghe nói như thế, Xuân Lan cười nói: "Ta cũng biết nhất định người sẽ hỏi câu này, còn không phải giống như trước đây, đi sớm về muộn!"

Nghe thấy lời này, Xuân Lan không khỏi chần chừ một chút, sau đó nói sâu xa: "Thu Lan, lần này nhị gia điều người đến thư phòng người vẫn chưa rõ sao? Nhất định nhị gia cũng đã nhìn ra cái gì mới làm như thế, người cũng không phải không biết tính cách nhị gia? Chẳng lẽ người còn muốn chọc giận ngài ấy sao?"

"Ta..." Lời nói của Xuân Lan làm Thu Lan nói không nên lời.

"Nhị nãi nãi cũng coi như là một người hiền lành, nếu là đại nãi nãi, cũng không biết người chết mấy lần rồi! Ta khuyên người vẫn nên yên ổn sống tốt làm tốt ở đây đi, bay không đến đâu cảnh không làm phượng hoàng được đâu!" Nói xong, Xuân Lan liền đứng lên: "Ta còn phải bẩm báo mọi việc với nhị nãi nãi, ta đi trước đây!" Nói xong, Xuân Lan xoay người đi.

Xuân Lan đi rồi, Thu Lan ngồi đó ngơ ngác sững sốt thật lâu, cuối cùng cắn chặt môi dưới đến rách, mới lẩm bẩm nói: "Không thử một lần làm sao biết không bay đến đâu cảnh? Nếu không thử đời này vĩnh viễn cũng không thể đến đâu cảnh nhìn một cái."

...

Ngày hôm đó lúc sắc trời dần tối, bên trong lều vải trong trại lính lớn nhất ngoài cửa nam kinh thành, một bóng dáng màu đen đi tới đi lui trong lều lớn, thỉnh thoảng đôi mắt nhìn sang một bức bản đồ to lớn treo trên vách tường.

Mấy ngày gần đây, đương kim thánh thượng hoàng đế Khang Đức đã triệu hần tiến cung mấy lần, chủ yếu đương nhiên vẫn là bàn bạc vấn đề biên giới Đại Tề không yên ổn. Hiện tại mặc dù biên giới giữa nước Đại Yên và Đại Tề có chút tranh chấp, nhưng ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dưới tình huống như vậy, nước Nam Chiêu lại quấy rối sinh sự trên biên giới, đã mấy lần cướp bóc dê bò vàng bạc gấm vóc và phụ nữ trẻ tuổi ở biên giới nước Đại Tề với quy mô tương đối lớn, đồ độc phòng thủ biên giới đã dâng thư xin đánh mấy lần, nhưng dưới tình huống như vậy, triều đình lại rất khó quyết định. Nếu đánh lỡ như sau khi tuyên chiến với Nam Chiêu nước Đại Yên lại khơi mào chiến tranh, như vậy Đại Tề sẽ rơi vào tình thế trước mặt sau lưng đều có địch, nhất định đến lúc đó sẽ rất mệt mỏi, vật tư cũng sẽ không đủ để cung cấp, đến lúc đó nhất định sẽ thất bại trên cả hai chiến trường. Mà nếu như không đánh, sẽ tổn hại đến danh tiếng của Đại Tề, khiến con dân biên giới và quân sĩ bên ngoài thất vọng đau khổ, vì vậy thật sự là khó cả đôi đường! Cho nên, mấy ngày nay, Thẩm Quân đều đang vạch kế hoạch việc này trong lòng, có phần khó chọn lựa, do dự không quyết.

"Nhị gia, Thẩm Ngôn cầu kiến!" Đúng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói của Thẩm Ngôn.

"Vào đi!" Nghe thấy Thẩm Ngôn đã về, Thẩm Quân nói với bên ngoài một tiếng.

Sau khi Thẩm Ngôn đi vào, Thẩm Quân đã ngồi trên ghế da hổ, thấy Thẩm Ngôn vội vàng hấp tấp đi đến, không nhận được hỏi: "Chuyện giao cho người đã điều tra xong chưa?"

"Đã điều tra xong cả rồi!" Thẩm Ngôn đi đến trước mặt Thẩm Quân gật đầu nói. Dưới trướng Thẩm Quân có rất nhiều lính trinh sát, nếu muốn tra rõ một người quả thật là quá đơn giản, vì vậy điều này Thẩm Quân không lo lắng chút nào.

Sau đó, Thẩm Quân không nói gì, Thẩm Ngôn vội vàng nói: "Phụ thân ở nhà mẹ đẻ của nhị nãi nãi là Chủ quản Lại bộ Tiết Kim Văn, mẫu thân Chu thị không phải người kinh thành, trước kia theo phụ thân và đại ca vào kinh buôn bán mới quen Tiết Kim Văn này ..." Sau đó, Thẩm Ngôn nói liên tục.

Thẩm Quân nghe được rất tỉ mỉ, gần như một chi tiết nhỏ nhỏ cũng không bỏ lỡ, mà hồi báo của Thẩm Ngôn cũng đầy đủ nói đến khi sắc trời tối đen, trong lầu lớn đã thấp đèn dầu!

"Sau đó nhị nãi nãi gả vào phủ chúng ta, những chuyện còn lại nhị gia đều biết!" Thật lâu sau đó, Thẩm Ngôn nói một câu cuối cùng.

"Đi xuống đi!" Thẩm Quân phát phát tay.

"Vâng." Thẩm Ngôn nhanh chóng lui xuống.

Sau khi Thẩm Ngôn lui đi, trong lầu lớn lại im lặng như cũ, ngấm ngọn đèn dầu trước mặt, Thẩm Quân ngồi ở đó không hề động đậy thật lâu. Hắn cũng thật không ngờ Vô Ưu lại lớn lên dưới hoàn cảnh xấu xa này, cha ruột không thích, mẫu thân nằm trên giường bệnh triền miên, nàng chỉ có một mình còn có thể đọc nhiều sách, tự học trở thành một đại phu có trình độ rất cao, đây cũng coi như là một kỳ tích! Quan trọng nhất là tính cách bình tĩnh ẩn nhẫn của nàng ấy, không phải các tiểu thư khê các có thể sánh bằng. Mà đáng hận là đám người nhị nương cay nghiệt, đệ muội không nên thân của nàng ấy, Lý Đại Phát còn bôi nhọ danh tiết của nàng, xem ra giáo huấn lần trước của hắn vẫn còn nhệ. Lại ngồi một lát, rốt cục Thẩm Quân ngồi không yên, đứng dậy cầm bảo kiếm của mình đi ra bên ngoài lầu lớn!

Vừa ra khỏi lầu lớn, Thẩm Quân gọi lớn tiếng: "Thẩm Ngôn! Thẩm Ngôn!"

Nghe thấy tiếng gọi, Thẩm Ngôn nhanh chóng chạy tới, đuổi theo Thẩm Quân nói: "Nhị gia, có gì dặn dò?"

"Về phủ!" Thẩm Quân chỉ nói hai chữ, liền nhận lấy dây cương một binh sĩ đưa tới, nhảy lên ngồi trên lưng ngựa.

Nghe nói như thế, Thẩm Ngôn sùng sốt một chút, sau đó nhanh chóng đáp lời: "Vâng." Sau đó cũng lên ngựa.

Phút chốc, hai con con ngựa cao to một trước một sau chạy vọt ra khỏi cổng chính doanh trại!

Thẩm Quân phi nhanh, sau khi vào Thẩm gia liền sai bước đi thẳng về viện của mình.

"Nhị gia đã về?" Vừa vào cửa viện, hai tiểu nha đầu đang ở trong sân thấy hắn về nhanh chóng cúi đầu nói.

Lúc này, com vừa dọn lên bàn, Vô Ưu nghiên cứu được liệu hơi muộn, chắc hẳn bây giờ Thẩm Quân vẫn chưa về thì sẽ không về nữa, vì vậy liền truyền com. Không ngờ vừa mới ngồi vào bàn, đã nghe thấy bên ngoài có người nói hắn về.

Sau chốc lát, một bóng dáng màu đen bước vào gian phòng, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Vô Ưu vừa ngẩng đầu, đúng lúc đối mặt với đôi mắt sâu thẳm kia của Thẩm Quân. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong lòng Vô Ưu không khỏi hoảng hốt! Cảm thấy hình như hôm nay ánh mắt hắn có gì đó không đúng, nhưng lại nghĩ: Có thể có gì không đúng chứ? Chắc là nàng suy nghĩ nhiều rồi?

Thấy Thẩm Quân đi đến, Liên Kiều, Ngọc Trúc và Xuân Lan trong phòng nhanh chóng phúc thân, hành lễ nói: "Nhị gia! Cô gia!"

Giọng nói của các nàng mới làm Thẩm Quân phục hồi lại tinh thần, hắn đưa tay đưa bảo kiếm trong tay cho Xuân Lan đang bước đến, Ngọc Trúc cũng nhanh chóng đưa một chậu nước qua đây để hắn rửa mặt. Mà Vô Ưu thì ra lệnh cho Liên Kiều bên cạnh: "Mau bảo phòng bếp chuẩn bị hai món ăn nữa, lấy bát đĩa của nhị gia tới!"

"Vâng." Liên Kiều nhanh chóng đáp lời rồi đi.

Vô Ưu đứng dậy vừa nhìn Thẩm Quân rửa tay vừa nói: "Đến lúc này rồi, ta còn tưởng rằng chàng không về, vì vậy ta ăn trước!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân đã rửa tay xong, vừa dùng khăn lau tay vừa nói: "Ta đi về cũng không chuẩn, nếu nàng đói bụng thì ăn trước!" Nói xong đưa khăn mặt trong tay cho Ngọc Trúc, cũng ra lệnh cho Xuân Lan: "Đi mang rượu tới!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhú mày lại. Nghĩ thầm: Còn muốn uống rượu sao? Buổi tối hai ngày trước nàng uống hai chén, kết quả là hơi say, cũng không biết tối hôm đó ngủ thế nào, cảm giác rất nhanh đã ngủ, hơn nữa bắt giác đã đến bình minh!

Sau đó, hai người Thẩm Quân và Vô Ưu đã ngồi vào bàn com, chắc là thấy chân mày Vô Ưu hơi nhú một cái đi? Miệng Thẩm Quân kéo ra đến góc nói: "Yên tâm, hôm nay sẽ không cho nàng uống, ta hơi mệt, uống hai chén là được rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhận được cười một tiếng: "Turu lượng của ta không bằng, vậy không uống cùng chàng. Turu lượng của nhị gia tốt, uống

nhiều vài chén cũng không sao!"

Đang lúc nói chuyện, Xuân Lan đã mang vò rượu đến, rót một ly rượu cho Thẩm Quân, một lát sau, lại bưng hai món ăn lên, Thẩm Quân phát tay cho tất cả mọi người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Thẩm Quân và Vô Ưu. Cảm giác xung quanh lập tức yên tĩnh lại, không biết vì sao, cảm thấy hôm nay ở cùng hắn có chút là lạ, dường như có bầu không khí gì đó không rõ bao phủ hai người bọn họ! Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu phá vỡ ngọt ngào, câu có câu không nói: "Món cái ngọt xào hôm nay rất ngon!"

Nghe vậy, Thẩm Quân nhũn mày, nói: "Người cũng không ăn, sao lại biết rất ngon?"

Nghe nói như thế, cả khuôn mặt Vô Ưu lập tức đỏ lên, nàng không ăn cái ngọt xào đó, nàng ăn món kiến lên cây kia, nhưng cũng may nàng phản ứng nhanh, lập tức nói: "Ta thấy màu sắc món này được, hơn nữa mùi hương cũng rất thơm, vì vậy cảm thấy nhất định cũng sẽ rất ngon!" Nói xong, đưa thìa gắp một miếng vào trong miệng, còn vừa ăn vừa gật đầu nói: "Ừm, ngon lắm! Người cũng nếm thử?"

Nghe thấy lời này, Thẩm Quân tin thật, cũng gắp một miếng vào miệng nhai kỹ, cảm thấy mùi vị quả thực không tệ! Dù sao đàn ông tim thô, cũng không quá chú ý sắc mặt của Vô Ưu, thuận miệng nói một câu: "Đúng rồi, hạt mơ hạnh đó đã mọc chưa?"

"Nào có nhanh như vậy? Ít nhất cũng phải mười ngày nữa tháng mới có thể mọc ra một chút? Nói không chừng là không mọc được!" Vô Ưu không có chút chắc chắn nào với việc này. Chỉ là do trong chốc lát vui vẻ mà gây nên mà thôi!

"Nếu người thích ta sai người đi phía nam chờ hai cây tới là được rồi!" Thẩm Quân thuận miệng nói.

"Xa xôi ngàn dặm, vẫn là thôi đi! Nếu cây mơ hạnh này có thể mọc ra, vậy rõ ràng là ta có lộc ăn, nếu không mọc được, vậy chính là cái miệng này của ta không có phúc. Thuận theo tự nhiên là được rồi!" Vô Ưu từ chối nói.

Nghe nói như thế, Thẩm Quân lại nói: "Coi như là hai cây này có thể mọc ra, vậy không qua ba năm mấy năm cũng sẽ không ra quả!"

"Vậy ngược lại không sợ, ta sẵn lòng chờ!" Vô Ưu cười nói.

Nhìn nét mặt tươi cười như hoa trước mặt, Thẩm Quân nhấp môi dưới, ánh mắt cũng sâu xa hơn!

Sau đó, hai người như một đôi vợ chồng nhiều năm vừa ăn cơm vừa nói chuyện việc nhà.

"Đúng rồi, hai ngày nay người tặng bánh ngọt cho lão phu nhân bà ấy đã ăn chưa?" Đột nhiên Thẩm Quân hỏi.

Nghe vậy, Vô Ưu im lặng một chút, sau đó nói: "Hình như lão phu nhân vẫn còn giận ta, ta tặng cái gì bà ấy vẫn không ăn!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhướng mày! Giống như vì chuyện này mà phiền não. Thấy vậy, Vô Ưu vội vàng nói: "Nhưng người không cần lo lắng, chắc qua mấy ngày là tốt rồi, mấy ngày nay ta vẫn luôn tặng đồ ăn cho lão phu nhân ta cáo ốm với bên ngoài đã nhiều ngày, tiếc hi Tà gia sinh con trai hôm nay ta cũng không đi, vì vậy chờ thêm hai ngày nữa ta sẽ đi thỉnh an lão phu nhân mỗi ngày!"

Nghe vậy, Thẩm Quân không nhịn được nói: "Lão phu nhân và đại tẩu không gọi người cùng đi?"

"Không phải ta nói bị bệnh sao? Đại tẩu đến một chuyến. Nói ta bệnh thì ở nhà nghỉ ngơi là được rồi, trong đó nhiều người, sợ rằng phải náo nhiệt cả một ngày." Vô Ưu nói.

Nghe thấy lời này, ngược lại Thẩm Quân nói: "Không đi cũng được, tình huống này không phải hỏi han thì là khách sáo, ta nghĩ người cũng không nhất định sẽ thích! Lại nói chuyện Tà gia Thẩm gia chúng ta vẫn ít tham dự mới khéo, chỉ là lão phu nhân và đại tẩu không nghĩ như vậy mà thôi!"

Lời nói của Thẩm Quân Vô Ưu cũng đồng ý, dù sao vẫn cảm thấy đừng nhìn Tà gia này bây giờ phồn hoa như giấc, thật ra tương đương với không ổn sau này. Đừng thấy bây giờ rất nhiều người nịnh bợ nịnh hót, nhưng quá thật nếu có việc sợ rằng là tránh cũng không kịp! Vì vậy hai anh em Thẩm Quân vẫn nhìn được xa. Cho nên, không nói gì sau một lát lại cười nói: "Đúng vậy, ta không quá thích trường hợp náo nhiệt như vậy!"

Lại ăn một lát, Vô Ưu như vô ý nói một câu: "Người phái Thu Lan đến thư phòng làm việc?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân ngẩn ra, sau đó liền nói: "Hai người Xuân Lan và Thu Lan đều hầu hạ ta từ nhỏ, lúc đầu ta cũng chỉ có hai gian thư phòng mà thôi, bây giờ lại thêm bên người nữa, cho nên liền để Xuân Lan hầu hạ trong phòng này, Thu Lan thì đi xử lý thư phòng là được, dù sao bên kia cũng cần một người quản sự!"

Trans by LeeMon

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Tùý hứng làm sai

Thấy Thẩm Quân nói rất tự nhiên, giống như không bận tâm đến ý nghĩ cảm nhận của mình chút nào, Vô Ưu chỉ cười, cũng không nhiều lời. Thật ra nàng và hắn đều được coi như là người thông minh, nói ra ngược lại sẽ xấu hổ, vì vậy Vô Ưu chọn không đề cập đến nữa! Nhưng dù sao không nhìn thấy Thu Lan đó cũng coi như là một chuyện tốt, tuy rằng nàng không có tâm tư tranh một người đàn ông với một nha hoàn, nhưng không có nàng ta bên cạnh có lẽ sau này sẽ bớt đi rất nhiều chuyện.

"Đúng rồi, ta có chuyện cần sự hỗ trợ của ngươi!" Sau đó, đột nhiên Thẩm Quân nói rất nghiêm túc.

"Chuyện gì vậy? Còn có thể dùng tới ta?" Vô Ưu tò mò nhìn Thẩm Quân.

"Ta biết y thuật của ngươi rất cao, ngươi có thuốc mê tương đối khá không?" Thẩm Quân hỏi.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhú chân mày một cái, suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Bình thường ta đều gây mê bằng huyết vị kết hợp với gây mê bằng thuốc để gây mê cơ thể con người, vì hiệu quả gây mê bằng thuốc hoặc gây mê bằng huyết vị đơn thuần đều không được tốt! Đúng rồi, tại sao bỗng nhiên ngươi lại nghĩ tới cái này vậy?" Ở hiện đại gây mê đã trở thành ngành gây mê học, hơn nữa thuốc mê ở hiện đại đều đã được chiết xuất, mới có thể đạt được hiệu quả mong muốn, nhưng kỹ thuật thiết bị ở cổ đại rất lạc hậu, vì vậy nếu muốn chiết xuất chỉ có thể dựa vào nhân công đơn thuần, nếu sử dụng ít còn có thể, nhưng nếu sử dụng với lượng lớn sẽ phí thời gian và tốn sức, hoàn toàn là không thể thực hiện!

Sau đó, Thẩm Quân cau mày trả lời: "Ở trên chiến trường rất thiếu thuốc mê, ngươi biết quân sĩ chốc lát đã phải lên chiến trường, đó chính là không chết cũng bị thương, đối với quân sĩ bị thương mà nói thuốc mê sẽ giảm bớt rất nhiều đau đớn cho họ! Ngươi là đại phu, hẳn là biết thuốc gây mê Hoa Đà nghiên cứu chế tạo ra đã sớm thất truyền, thuốc tê đại phu sử dụng bây giờ cũng chỉ là vài loại thảo dược mà thôi, hoàn toàn không có khả năng giảm bớt đau đớn của binh lính bị thương nặng. Mà phương pháp kết hợp châm cứu huyết vị và thuốc mê với nhau đó cũng không thể thực hiện trong chiến tranh, bởi vì chúng ta hoàn toàn không có nhiều quân y như vậy, vì vậy vấn đề này vẫn luôn là một vấn đề khó với quân y. Ngươi được gọi là thánh thủ tiểu Vương, ta nghĩ ngươi sẽ phải có biện pháp chứ?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được cười thầm. Nghĩ: Thật ra mấy năm qua nàng vẫn luôn suy nghĩ vấn đề thuốc mê này, chỉ là không nghiên cứu sâu mà thôi. Mà vấn đề Thẩm Quân nói lên hôm nay cũng là vấn đề nàng vẫn luôn muốn giải quyết, chỉ là hai câu cuối cùng của hắn không chỉ nịnh hót nàng, mà còn cho nàng một vấn đề khó. Vì nếu như nàng cũng không thể giải quyết vấn đề thuốc mê, vậy cũng xin lỗi tám chiêu bài thánh thủ tiểu Vương rồi!

Thấy Vô Ưu im lặng không nói, đương nhiên Thẩm Quân cũng biết vấn đề hắn hỏi quả thật là một vấn đề nan giải, vì rất nhiều quân y đã nhiều năm cũng không thể giải quyết vấn đề này. Nhưng, hắn cũng không muốn làm nàng quá gấp gáp, vì vậy liền nói: "Ngươi đừng có áp lực quá lớn, ngươi có thể từ từ nghĩ, từ từ nghiên cứu..."

Không đợi Thẩm Quân nói xong, Vô Ưu đã nói tiếp: "Ngươi yên tâm đi, chuyện này ta sẽ cố gắng hết sức!"

Nghe nàng nói như vậy, Thẩm Quân vui vẻ nói: "Nói như vậy ngươi có biện pháp?"

"Ta chỉ nói là cố gắng hết sức mà thôi! Về phần có thể nghiên cứu ra thuốc mê hữu hiệu hay không ta đây cũng không dám cam đoan." Vô Ưu cười cười.

Nghe vậy, Thẩm Quân gật đầu nói: "Cảm ơn ngươi!"

"Chờ ta thực sự nghiên cứu ra thuốc mê hữu hiệu ngươi lại nói chữ cảm ơn này cũng không muộn!" Vô Ưu nói.

"Ta tin tưởng năng lực của ngươi! Lúc đầu nhiều đại phu như vậy, thậm chí ngay cả thái y cũng nói chân của đại ca không chữa được, nhưng không phải ngươi khiến huynh ấy đứng lên còn có thể đi được sao? Ta nghĩ nhất định lần này ngươi cũng có thể." Thẩm Quân tràn đầy lòng tin với Vô Ưu.

Tuy rằng khiến người ta có nhiều kỳ vọng như vậy làm Vô Ưu rất có lòng tin, nhưng quả thật cũng làm nàng cảm thấy rất có áp lực, bởi vì kỹ thuật chiết xuất của thời đại này thực sự quá lạc hậu, nàng phải tìm được một loại thực vật có hàm lượng thành phần gây mê cực lớn, hơn nữa còn phải phát minh một loại kỹ thuật thao tác chiết xuất vô cùng đơn giản mới có thể giải quyết vấn đề này. Chẳng qua trên phương diện nghiên cứu khoa học, nàng cũng là một người dám đón nhận thử thách, chỉ có thể nói có một khoảng thời gian ở tương lai nàng đã làm chuyện này, lại không thể nhân nhả giống như mấy ngày hôm nay nữa. Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Vậy ngươi phải cho ta một khoảng thời gian!"

"Cái này không thành vấn đề! Chẳng những là thời gian, nhân lực, vật lực, cần hỗ trợ giúp đỡ gì ngươi cứ việc nói là được, ta nhất định sẽ ủng hộ ngươi không ngừng!" Thẩm Quân vỗ ngực bảo đảm nói.

"Có những lời này của ngươi nếu như ta nghiên cứu chế tạo thuốc mê này không thành công vậy hình như ngay cả ta cũng cảm thấy không thể nào nói nổi rồi!" Vô Ưu cười nói.

"Ta là quân nhân, không quá biết nói chuyện, ta cặn ly này coi như mời ngươi!" Nói xong, quả nhiên Thẩm Quân ngửa đầu uống một ly lớn.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nói: "Nhưng ngươi nói hôm nay ta không cần uống rượu!"

"Ngươi không phải uống, ngươi nhận là được!" Thẩm Quân nói.

Nghe Thẩm Quân nói như vậy, Vô Ưu cười, gật đầu rất vui vẻ nói: "Vậy có thể!"

Sau đó, Thẩm Quân và Vô Ưu lại nói chuyện trời nam biển bắc.

Bữa cơm này cực kỳ lâu, cuối cùng bọn nha hoàn đều đứng chờ ở bên ngoài, nhưng ai cũng không dám mạo muội đi vào ...

Hai ngày sau

Vô Ưu biết nếu không thể cáo ốm không ra, tính tính chắc lão phu nhân tức giận cũng bảy tám ngày, có lẽ lửa giận lớn hơn nữa, phỏng chừng cũng đã tiêu mất hơn phân nửa, vì vậy sáng sớm ngày hôm đó liền dẫn Xuân Lan đến chỗ lão phu nhân thỉnh an.

Mới vừa đi tới trước cửa tiểu viện của lão phu nhân, chợt thấy Diêu thị cũng dẫn Xuân Hoa theo đi về phía bên này, Vô Ưu không khỏi dừng bước. Nhìn về nơi xa, hôm nay Diêu thị mặc một bộ bối tử màu hồng tối, trên búi tóc cao ngất cài một bộ nữ trang trắng thuần bằng bạc khảm ngọc bích, ngược lại cũng trong trẻo lạnh lùng cao quý. Đợi đến lúc Diêu thị đến gần, Vô Ưu cười nói: "Chào buổi sáng đại tâu!"

"Chào buổi sáng đệ muội!" Diêu thị cười gật đầu một cái, sau đó đi đến trước mặt Vô Ưu, nhìn vào trong viện một cái, giọng nói nhỏ lại: "Đệ muội, muội đã khá hơn chút nào chưa?" Trong lúc nói chuyện không khỏi quan sát Vô Ưu mặc một bộ bối tử có hoa văn chìm màu xanh biếc, tóc búi nhẹ nhàng, chỉ cài mấy cây trâm ngọc bích.

"Ừ. Tốt hơn nhiều rồi!" Vô Ưu gật đầu. Thật ra nàng cần gì phải hỏi chứ? Với sự khôn khéo của nàng, đoán nhất định cũng có thể đoán được mình mấy ngày nay đều là giả bệnh không ra cửa.

"Đúng rồi, muội vẫn chưa gặp được lão phu nhân đúng không?" Đột nhiên Diêu thị hỏi.

"Vẫn chưa." Vô Ưu lắc đầu.

Nghe nói như thế, Diêu thị lại rất nhiệt tình nói: "Không sao, thế này đi, muội và ta cùng vào thỉnh an lão phu nhân là được rồi, dám chắc lão phu nhân nhìn thấy muội rồi tức giận sẽ tiêu đi hết!"

"Như vậy... Không tốt lắm đâu?" Vô Ưu cười nói.

"Có gì mà không tốt lắm? Chúng ta đều là người một nhà! Đi theo ta." Nói xong, Diêu thị liền kéo tay Vô Ưu đi vào bên trong. Vô Ưu không từ chối được, cũng dứt khoát đi vào trong viện theo, dù sao nàng và lão phu nhân không thấy mặt nhau cũng không phải là một chuyện này!

Đi vào trong viện, một tiểu nha đầu đang bưng nước rửa mặt từ trong nhà đi ra, thấy Diêu thị và Vô Ưu nhanh chóng cúi đầu hành lễ nói: "Đại nãi nãi, nhị nãi nãi!"

"Lão phu nhân dậy rồi sao?" Diêu thị nhìn vào bên trong rèm một cái hỏi.

"Vừa mới rửa mặt chải đầu, bây giờ đang nói chuyện với Song Hi!" Tiểu nha đầu kia trả lời.

"Ừ, người đi đi!" Nghe xong, Diêu thị phát phát tay với tiểu nha đầu kia, sau đó quay đầu nói với Vô Ưu: "Cùng vào đi!" Nói xong, liền lôi Vô Ưu vào gian nhà của Thẩm lão phu nhân.

Vén màn trúc lên đi vào, đi qua một tấm bình phong, đi vào phòng, liền thấy Thẩm lão phu nhân vừa mới rửa mặt chải đầu xong đang ngồi trên giường gạch nhỏ trước giường nói chuyện với Song Hi, hôm nay Thẩm lão phu nhân mặc trang phục bình thường, một bộ bối tử cân vạt màu đen, trên trán đeo một cái ngách màu xanh khảm ngọc bích, trên búi tóc chỉ cài hai cây trâm bạch ngọc, rất nhẹ nhàng khoan khoái bình thường, nhưng quả thật khí chất ung dung sang trọng. Suy cho cùng cũng không hổ là một lão phu nhân Hầu gia!

Song Hi đứng dưới giường gạch, đang nói chuyện với Thẩm lão phu nhân, thấy Diêu thị và Vô Ưu đến, nhanh chóng cười nói: "Lão phu nhân, đại nãi nãi và nhị nãi nãi đến thỉnh an lão nhân gia ngài!"

Nghe nói như thế, Thẩm lão phu nhân ngẩn ra rõ ràng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Diêu thị và Vô Ưu, Diêu thị và Vô Ưu nhanh chóng bước đến phúc thân hành lễ nói: "Thỉnh an lão phu nhân!"

Thấy Vô Ưu, tuy rằng nét mặt Thẩm lão phu nhân cứng đờ, nhưng ngược lại cũng không biểu hiện ra tỏ ra tức giận bao nhiêu, chỉ có điều mặt không thay đổi nói với Song Hi bên cạnh: "Còn không dọn chỗ cho hai vị nãi nãi của người?"

"Vâng." Song Hi nhanh chóng đáp lời chuyển hai ghế thêu qua đây, đặt ở đằng sau Diêu thị và Vô Ưu.

"Tạ lão phu nhân." Diêu thị và Vô Ưu lên tiếng, lui về phía sau ngồi trên ghế thêu.

Diêu thị liếc mắt quan sát Thẩm lão phu nhân, cười nói: "Lão phu nhân, vành mắt ngài hôm nay hơi đen, có phải đêm hôm qua ngủ không được ngon giấc hay không?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cũng nhìn Thẩm lão phu nhân một cái, quả nhiên, mắt hơi sưng!

Thẩm lão phu nhân đưa tay sờ dưới hai mắt của mình, nói: "Ánh mắt của người rất tinh, vừa nhìn đã nhìn ra, nửa đêm hôm qua ta ngủ không được ngon

giắc đó!"

Nghe vậy, Vô Ưu cười theo nói: "Lão phu nhân, nếu không thoải mái chỗ nào, có cần Vô Ưu bắt mạch cho ngài một chút hay không?" Vừa rồi mình và Diêu thị đến, tuy rằng sắc mặt Thảm lão phu nhân khá khó nhìn, nhưng rốt cuộc cũng nói dọn chỗ cho hai vị nãi nãi, chắc cũng đã hết giận nằng hơn nửa, vì vậy Vô Ưu liền nói như bình thường không có chuyện gì.

Nghe nói như thế, Thảm lão phu nhân nhìn Vô Ưu, giọng nói coi như dịu dàng: "Không cần, ta cũng không có gì không thoải mái, chỉ là đêm hôm qua có chút việc phiền lòng, ngủ không được mà thôi!"

Nói đến có chút việc phiền lòng, chuyện phiền lòng không biết là chuyện gì? Chẳng lẽ liên quan đến mình? Vô Ưu không dám hỏi nữa. Ngược lại hình như Diêu thị bên cạnh biết đầu đuôi câu chuyện, nói rằng: "Có phải lão phu nhân vì cái nghe được hôm qua mà phiền lòng không?"

Nghe thấy lời nói của Diêu thị, ánh mắt Thảm lão phu nhân dừng lại, sau đó gật đầu nói: "Ài, còn không phải sao? Người nói mặc dù Ngọc quận chúa này không ..." Nói đến đây nhìn Vô Ưu bên cạnh, không nói thêm gì nữa, lại nói: "Tại sao Ngọc quận chúa lại đột nhiên quyết định như vậy chứ? Như vậy không phải là lấy chuyện chung thân của mình ra đùa giỡn hay sao?"

Nghe vậy, Vô Ưu không khỏi nhủ mảy. Nghĩ thầm: Quả nhiên là vì Ngọc quận chúa, chắc cũng có chút liên quan đến mình đi? Dù sao Ngọc quận chúa vì hôn sự với Thảm Quân không thành mới sinh ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng không biết rốt cuộc lần này Ngọc quận chúa xảy ra chuyện gì? Tại sao lão phu nhân cũng mặt buồn rười rượi như vậy? Sau đó, Vô Ưu đưa ánh mắt về phía Diêu thị, không biết lời nói của nàng sẽ tiết lộ ra chút gì hay không?

Lúc này, Diêu thị lại nói: "Nói vậy cũng phải, nếu là người khác có thể nói ham muốn vinh hoa phú quý của Tà gia, nhưng bản thân Ngọc quận chúa coi như là kim chi ngọc diệp, thực sự không cần phải gả vào Tà gia!"

Nghe thấy lời này, Vô Ưu không khỏi ngẩn ra! Nghĩ thầm: Ngọc quận chúa muốn gả vào Tà gia? Hình như quyết định này hơi vội vàng, từ lần nàng ấy tới Thảm gia đến bây giờ mới mấy ngày? Tại sao nàng đã tìm nhà chồng xong rồi?

"Ai nói không phải chứ? Tà Nhân Kiệt đó nổi danh ăn uống chơi bời đánh bạc mọi thứ đều có, hơn nữa mặt mày cũng rất xấu xí, Ngọc quận chúa này cho dù là ghen một hơi trong lòng cũng không thể lấy chung thân của chính mình ra làm trò đùa chứ!" Thảm lão phu nhân phiền lòng nói.

"Đúng vậy, cho dù Ngọc quận chúa phải lập gia đình, vậy cũng nên tìm một mối hôn sự tốt mới phải, thực sự là không đáng vì giận dỗi trong chốc lát mà liên lụy cuộc đời mình!" Diêu thị ở bên cạnh phụ họa nói.

Sau đó, Thảm lão phu nhân cau mày nói: "Tuy rằng Ngọc quận chúa tùy hứng, nhưng ta cũng nhìn lớn lên từ nhỏ đến lớn, hơn nữa vì Quân nhi, cũng cực kỳ hiếu thuận với ta, có cái gì ngon cũng đưa tới hiếu kính ta, nói thật ta thực sự không muốn thấy nàng sau này sống không được tốt!"

Nghe đến đó, đại khái Vô Ưu đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Xem ra sau khi trở về tâm trạng Ngọc quận chúa vẫn khó bình ổn, vì vậy vội vàng quyết định một mối hôn sự, mà mối hôn sự này bên nam là người Tà gia, mà người này là con nhà giàu không làm việc dang hoàng. Nghĩ đến đây, Vô Ưu không khỏi nhủ mảy. Nghĩ thầm: Ngọc quận chúa này quả thật là bị Tàn gia nuông chiều đến hỏng, vậy mà lại lấy chung thân của chính mình ra đùa giỡn!

Lúc này, Diêu thị thấy đáng về Thảm lão phu nhân rất lo lắng, không khỏi khuyên: "Lão phu nhân, tuy nói như thế, chúng ta đều lo lắng thay cho Ngọc quận chúa, nhưng những người không có liên quan như chúng ta thì có thể làm gì chứ? Ngài vẫn nên nghĩ thoáng một chút, cũng đừng ưu sầu hại đến cơ thể! Bây giờ chỉ có thể hy vọng Tàn thừa tướng và Tàn lão phu nhân có thể mau chóng ngăn cản chuyện này!"

"Nếu bọn họ có thể ngăn cản, hôn sự này cũng sẽ không truyền ra. Người không thấy Tà gia đã giống trống khua chiêng chuẩn bị hôn sự sao? Hơn nữa từ nhỏ Ngọc quận chúa đã không có cha mẹ, Tàn thừa tướng và Tàn lão phu nhân vẫn luôn coi là hòn ngọc quý trên tay, có người nói Ngọc quận chúa tìm chết tìm sống phải gả cho Tà Nhân Kiệt đó, đoán chừng là không ngăn cản được!" Thảm lão phu nhân nói.

"Vậy cũng là do vận mệnh của nàng đã như vậy!" Diêu thị thở dài một hơi, chớp mắt nhìn Vô Ưu ngồi bên cạnh mình một cái. Thấy Vô Ưu đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, Diêu thị vội vàng nói: "Đệ muội à, chắc là người vẫn chưa biết chuyện của Ngọc quận chúa!"

Nghe vậy, Vô Ưu khẽ cười nói: "Vừa rồi nghe đại tẩu và lão phu nhân nói vài câu cũng hiểu một ít! Nói Ngọc quận chúa phải lập gia đình rồi?"

"Đúng vậy!" Diêu thị nhanh chóng gật đầu, sau đó giải thích cho Vô Ưu nghe: "Không phải là ta và lão phu nhân đi đến Tà gia chúc mừng sao? Ở đó nghe nói Ngọc quận chúa muốn gả cho con út của Tà thừa tướng Tà Nhân Kiệt. Bây giờ Tà gia đã giống trống khua chiêng chuẩn bị hôn sự, ôi chao muội không thấy được đáng về đặc ý của Tà thừa tướng và Tà phu nhân kia đâu, cái này cũng khó trách, muội chưa từng nhìn thấy Tà Nhân Kiệt đó, mặt mũi... Vậy cũng không nói, quả thật là xấu chết! Mà còn rất háo sắc, còn kém ở trong hoa lâu không về nhà nữa thôi. Trước đây hẳn nhìn trộm khuôn mặt đẹp của Ngọc quận chúa, đã mấy lần đến Tàn gia cầu thân không được, vì chuyện này thái hậu và quý phi nương nương trong cung đều có phê bình kín đáo với Tàn gia, chỉ là ngại vì Tàn gia cũng là thế gia lớn, hơn nữa Ngọc quận chúa là con gái của Triều Dương công chúa đã qua đời, vì vậy Tà gia không dám thế nào! Ai biết lần này xảy ra chuyện gì, Ngọc quận chúa vậy mà lại bằng lòng gả cho Tà Nhân Kiệt đó. Ai! Lần này quả thật là một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm: Không biết có phải Tàn Hiến cũng vì chuyện này mà sút đầu mẻ trán hay không? Hẳn có một người em gái như vậy, chỉ là Ngọc quận chúa thực sự quá tùy hứng rồi. Nàng cứ như vậy, trước không nói bản thân có vui vẻ hay không, nhưng khiến người thân của nàng vô cùng khó chịu! Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu nói: "Đường dưới chân đều là tự mình đi ra, nàng hành động như vậy, nhất định sau này sẽ phải ăn khổ, chỉ là đến lúc đó đã muộn rồi!"

Lúc này, Song Hi dẫn một tiểu nha đầu bưng trà đến, Diêu thị và Vô Ưu cùng nhận, vừa uống trà vừa nói chuyện với Thảm lão phu nhân. Sau khi uống một ngụm trà, Thảm lão phu nhân nhủ mảy nói: "Chuyện của Ngọc quận chúa chúng ta không quản được, chỉ là nếu mối hôn sự này thành, cực kỳ bất lợi

với Thẩm gia chúng ta!"

"Lão phu nhân, ngài là nói ..." Diêu thị nghe thấy lời này một cái, ngay lập tức nghiêm túc.

Sau đó Thẩm lão phu nhân nói: "Người nghĩ một chút Ngọc quận chúa hận Quân nhi như vậy, hận Thẩm gia chúng ta, lần này nàng phải gả cho Tà gia ta nghĩ cũng không phải là không có nguyên nhân. Lúc đầu Tần gia cũng đã nhìn chúng ta không vừa mắt, hơn nữa vì Bích Hồ trưởng công chúa, đương kim thái hậu nhìn chúng ta cũng không vừa mắt gì, bây giờ nếu lại thêm một Tà gia nữa, vậy chúng ta không thể không đề phòng!"

Nghe nói như thế, Diêu thị cũng đã ngồi không yên. Nóng nảy hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Lão phu nhân, Tà gia này và Tần gia một người tá thừa tướng một người hữu thừa tướng, mà còn đều là hoàng thân quốc thích, nếu đều cùng đối phó chúng ta, chúng ta có mười cái Thẩm gia cũng không chống đỡ được!"

Nghe thấy lời này, Vô Ưu nghĩ thầm: Chẳng trách rất không thích mình, thì ra ngoại trừ thân thể của mình còn kèm theo nhiều chuyện dòng dõi thịnh vượng như vậy. Bích Hồ trưởng công chúa không hòa thuận với thái hậu hiện nay không hòa thuận với Tà gia điều này mọi người đều biết, mà hôn sự của nàng lại là Bích Hồ trưởng công chúa dốc hết sức thúc đẩy trước mặt hoàng thượng, hơn nữa Thẩm Quân tay cầm binh quyền, như vậy khó tránh khỏi sẽ bị đối phương kiềm kìm. Mà qua chuyện Ngọc quận chúa bây giờ Tần gia đã sớm không thân với Thẩm gia, lại thêm một Tà gia, tình cảnh Thẩm gia quả thực rất nguy hiểm!

Nghe lời nói của Diêu thị xong, Thẩm lão phu nhân lại nói: "Mặc dù Thẩm gia chúng ta ở kinh thành kém hơn nhiều so với Tà gia, nhưng rốt cuộc cũng là thế gia trăm năm, tổ tiên cũng coi như là công thần khai quốc, với lại mấy đời trung thực thẳng thắn, tuy rằng bây giờ Trần nhi không thể ra sức vì nước, nhưng Quân nhi lại rất được hoàng thượng coi trọng, hơn nữa ở trong hàng ngũ tướng lĩnh thế hệ trẻ cũng là số một số hai, là người hoàng thượng có thể dùng được, huống hồ nhà chúng ta vẫn luôn cần cù tiết kiệm, hành động khiêm tốn, cho nên muốn đối phó với chúng ta cũng không phải chuyện dễ dàng!"

"Đó là đương nhiên!" Nghe nói như thế, Diêu thị gật đầu.

Nhưng, Vô Ưu lại không nghĩ như vậy. Từ xưa đến nay đấu tranh chính trị muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, không phải rất nhiều người trung thực thẳng thắn đều bị tội danh không có chứng cứ hại chết hay sao? Nếu đối đầu với một quân tử vậy còn dễ nói, ít nhất không có chuyện hãm hại chính trị này, nhưng theo nàng biết người Tà gia cũng không phải người tốt, ý vào quyền thế của thái hậu và quý phi đã làm chuyện thương thiên hại lý nhiều lần, xem ra lần này Thẩm gia thực sự phải cẩn thận! À! Sao nàng chưa từng nghĩ phải bước vào đấu tranh chính trị chứ? Phải biết rằng bây giờ nàng cũng được coi là một người Thẩm gia, vận mệnh của nàng dính liền với người Thẩm gia, xem ra nàng phải đảm bảo chiếc thuyền này không thể chìm xuống!

Sau một lát, Thẩm lão phu nhân lại nói: "Tuy nói như thế, nhưng chúng ta cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, sau này quân bọn hạ nhân nghiêm hơn, đừng để người khác bắt đuôi sam mới tốt!"

"Vâng." Diêu thị nhanh chóng gật đầu nói.

Sau đó, Thẩm lão phu nhân đặc biệt quay đầu dặn dò Vô Ưu vài câu: "Vợ lão nhị, lời mới vừa rồi ngươi đều nghe được. Nói thật trước đây cũng có chút nhận định về ngươi, nhưng nếu kiếp này chúng ta có duyên làm mẹ chồng nàng dâu, vậy thì phải ở chung thật tốt. Chuyện trước kia ta cũng không nói gì, nhưng sau này ngươi phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, hết thảy đều phải lấy Thẩm gia chúng ta làm trọng mới phải! Thấy ngươi cũng coi như là một đứa con hiếu thảo, mấy ngày nay đều thay đổi mọi kiểu đồ ăn tặng cho ta, ta nghe những nha hoàn nói ngươi và Quân nhi sống chung cũng không tệ lắm, khó có được các ngươi có duyên phận này, sau này ngươi phải làm một hiền thê mới phải. Cuộc sống sau này của nhà chúng ta chỉ sợ cũng không quá dễ chịu, tuy rằng cũng xem như cơm ngon áo đẹp, nhưng rốt cuộc vẫn còn có chút lo lắng đề phòng sống qua ngày. Lần này ta có dự cảm không tốt, Ngọc quận chúa sẽ không từ bỏ ý đồ! Tính cách Quân nhi quá mức ngay thẳng, ngươi cũng khuyên nó nhiều chút, sau này phải hành động khiêm tốn, đừng chọc chuyện đến trên đầu mình!"

"Vô Ưu cần tuân giáo huấn của lão phu nhân!" Vô Ưu gật đầu nói, Trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, dù sao lần này lão phu nhân cũng không tức giận nữa, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn và lão phu nhân cũng sẽ không thành một cặp mẹ chồng nàng dâu thân mật, nhưng chí ít bề ngoài cũng có thể, thật không biết có cần cảm ơn Ngọc quận chúa làm ra chuyện này hay không.

Sau khi ra ngoài từ phòng lão phu nhân, Diêu thị kéo Vô Ưu cười nói: "Đệ muội, chúc mừng muội nha, lần này lão phu nhân không giận muội nữa!"

"Cái này Vô Ưu phải cảm ơn đại tẩu đó!" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị che miệng cười nói: "Ai nha, đệ muội à, ta không làm gì cả, cảm ơn ta cái gì? Chúng ta đều là người mình, không cần phải khách sáo như vậy! Ai, thật ra, từ xưa tới nay mẹ chồng nàng dâu khó sống chung, chẳng qua chỉ cần người đàn ông của mình cho mình chỗ dựa thì đã không giống rồi, chỉ cần người đàn ông đối xử tốt với muội, cho dù là mẹ chồng khó dây dưa cũng không xảy ra chuyện gì!" Mãi đến khi Diêu thị và Vô Ưu đi ra khỏi viện của Thẩm lão phu nhân, miệng Diêu thị vẫn còn nói không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *YLô Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nói chuyện chân thành

Với những điều Điều thị nói, Vô Ưu không có thời gian và tâm trạng nghe mấy chuyện của nàng, vì vậy khẽ cười nói: "Đại tẩu, trong nhà ta còn có chút việc phải đi trước rồi!"

"Muội có chuyện gì chứ? Khó có được hôm nay đại tẩu ta không có chuyện gì làm, đi, đến chỗ ta ngồi một lát đi?" Điều thị lại mời nhiệt tình.

Nghe thấy lời này, Vô Ưu đành phải uyển chuyển từ chối: "Đại tẩu, hôm nay ta thật sự có việc, không bằng để ngày khác ta lại đi bái phỏng được không?"

Nghe nói như thế, đương nhiên là Điều thị hơi thất vọng, nhưng mảy nói: "Vậy thật không khéo, được rồi, để muội đi làm việc trước đi, ngày khác lại nói chuyện phẩm với tẩu từ!"

"Vô Ưu cáo lui!" Sau đó, Vô Ưu dẫn Xuân Lan rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Xuân Hoa bĩu môi, nịnh nọt trước mặt Điều thị: "Thật không biết tốt xấu, nãi nãi ngài có lòng tốt mời nàng, nàng lại còn không cảm kích!"

"Hừ, người ta biết xem bệnh, lại biết chữ biết đọc sách, khinh thường ta đây cái gì cũng không biết!" Điều thị liếc một cái, rồi xoay người đi về.

Xuân Hoa nhanh chóng đi theo, cười nói: "Nãi nãi, ngài đừng nói vậy, nô tỳ cảm thấy thực sự là nhị nãi nãi này có hơi không thích ở chung với người khác, ngài nhiệt tình với nàng ta như vậy, nhưng hình như nàng ta không cảm nhận được chút nào!"

"Hừ, cái này gọi là tự cho là thanh cao. Không phải người cùng đường sẽ không cùng mưu cầu! Đi, chúng ta về!" Điều thị nói một câu. Sau đó, Xuân Hoa đuổi sát theo Điều thị...

Sau khi trở về, Vô Ưu liền vội đầu vào trong thảo dược, hai hôm nay nàng tra tìm sách thuốc, liệt kê tất cả các loại thảo dược có tác dụng gây mê cũng bảo Liên Kiều tìm tới cho nàng, nàng phải thử từng loại một, để xem loại dược liệu nào có hiệu quả gây mê tốt nhất. Vừa nghiên cứu đã mất cả ngày, buổi trưa cũng chỉ ăn qua loa vài miếng, cũng không nghỉ ngơi. Chẳng biết lúc nào sắc trời bên ngoài đã tối đen, mà Vô Ưu vẫn không ngủ không nghỉ như cũ ngồi trước bàn bát tiên suy nghĩ...

Khi bầu trời đã đầy sao, Thảm Quân ra ngoài đã về, Xuân Lan và Liên Kiều thấy Thảm Quân đã về, nhanh chóng bước lên vén màn trúc, một người khác đi theo vào nói: "Nhị gia, ngài đã ăn tối chưa?"

"Ăn rồi!" Thảm Quân trả lời xong, cũng đã đi vào phòng, ngoảnh đầu thấy trong phòng có một người ngồi trước bàn bát tiên, ánh đèn sáng rực, trên bàn bát tiên từng đồng từng đồng dược liệu, đủ kiểu đủ loại, đều là loại hãn không thể gọi tên.

Liên Kiều thấy thế, vội vàng nói: "Cô gia, nhị tiểu thư đã ngồi ở đây một ngày rồi, bây giờ còn chưa ăn cơm tối!"

Nghe nói như thế, Thảm Quân nhủ mảy! Lúc này, Vô Ưu nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, ngẩng đầu lên nói: "Được rồi, chỉ là ta không đói bụng mà thôi!"

Nghe thấy lời này, lại thấy sắc mặt Vô Ưu tiêu tụy, Thảm Quân không nhịn được quả trách: "Sao nàng chỉ mãi xem những dược liệu này? Không chú ý đến cơ thể của mình chút nào? Bây giờ đã là canh một rồi, còn chưa ăn cơm tối?"

Thấy trên mặt hãn bộc lộ ra quan tâm rõ rệt, Vô Ưu cười nói: "Ta thực sự không có cảm giác đói!"

Sau đó, Thảm Quân liền quay đầu ra lệnh: "Còn không mau bảo phòng bếp truyền cơm đến cho nhị nãi nãi?"

"Vâng. Nô tỳ đi ngay." Xuân Lan và Liên Kiều nhanh chóng đáp lời rồi đi.

Các nàng đi rồi, mắt Thảm Quân nhìn lướt qua dược liệu đủ loại trên bàn bát tiên, không nhịn được hỏi: "Những thứ này là dược liệu gì vậy? Hình như ta không biết bất kỳ loại nào!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu mỉm cười, nói: "Những thứ này đều là thảo dược làm thuốc, có các loại hoa, thân, lá, rễ thực vật, vì vậy đương nhiên là người không biết!"

Biết hai ngày nay nàng đang nghiên cứu thảo dược có hiệu quả gây mê, vì vậy Thảm Quân đưa tay cầm một loại thảo dược khô khốc có vẻ là một đóa hoa, hỏi: "Những thứ này đều là thảo dược có hiệu quả gây mê sao?"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, sau đó nói: "Thảo dược người đang cầm là hoa cà độc dược, đây là thiên tiên tử, đây là thất lý tử, đây là xuyên ô, thảo ô, bạc hà thảo, tề tân, anh túc!" Vô Ưu đưa tay chỉ từng loại cho Thảm Quân.

Thấy Vô Ưu nói hơn mười loại, Thảm Quân không khỏi nhủ mảy, nói: "Nhiều loại như vậy? Ta còn tưởng rằng chỉ có vài loại mà thôi. Vậy những thảo dược này đều phải thử từng loại một sao?"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu. Sau đó còn nói: "Dược tính của những thảo dược này có mạnh có yếu, cho nên phải tìm ra vài loại có dược hiệu tốt nhất để nghiên

cứu. Cái này cũng rất đơn giản, phần lớn ta đã từng tiếp xúc, cũng biết loại nào mạnh nhất. Tìm ra mấy loại thuốc có tác dụng nhất sau đó sẽ nghĩ cách tinh chế tinh chất trong đó, cái này có phần khó, vì trên chiến trường cần dùng với số lượng lớn, như vậy thì phải tìm ra một cách đơn giản nhất không lãng phí nhân lực mới được!"

"Không sai!" Sau khi nghe Thẩm Quân gật đầu nói.

"Nhưng hiện tại phương pháp tinh chế này hơi làm khó ta, nếu quá khó người bình thường sẽ rất khó nắm vững, quá dễ thì bây giờ lại không nghĩ ra được! Hơn nữa quan trọng là sau khi tìm được phương pháp tinh chế còn phải làm thí nghiệm trên người, nếu không có tác dụng phụ mới có thể!" Vô Ưu nhíu mày nói.

Thấy nàng cau mày lo lắng, Thẩm Quân nói: "Những thứ này người có thể từ từ suy nghĩ, đừng sốt ruột, hơn nữa càng không thể nghiên cứu không nghĩ không nghĩ như vậy, cơ thể quan trọng hơn!"

Nghe thấy lời nói ân cần của hắn, Vô Ưu mỉm cười sau đó gật đầu: "Ừ."

Lúc này, Xuân Lan và Liên Kiều dẫn hai tiểu nha đầu cầm hộp đựng thức ăn đi đến, rất nhanh cơm đã được dọn lên bàn, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, cơm tối đã xong rồi, mau dùng đi, nếu không sẽ nguội mất!"

Nghe thấy lời nói của Liên Kiều, Thẩm Quân nói: "Ăn cơm trước đi!"

"Ừ. Hình như bây giờ không thể gọi là cơm tối, phải gọi là cơm khuya!" Ở cổ đại, vì buổi tối không có hoạt động giải trí gì, vì vậy mọi người đều ngủ sớm, cũng dậy sớm, bây giờ đã qua canh một, rất nhiều người đã đi ngủ.

Ngồi vào bàn cơm, Vô Ưu nhìn thấy bốn món cả mặn cả chay, cái bụng không khỏi kêu một tiếng, âm thanh này ngay cả Thẩm Quân cũng nghe được, hắn không khỏi nhíu mày. Mà Vô Ưu thì vỗ cái bụng cười nói: "Đừng nói gì, bây giờ ta thật sự đói bụng đó!"

"Vội nhanh ăn đi!" Thẩm Quân nhận lấy bát cơm Liên Kiều bưng tới đặt vào trước mặt Vô Ưu

"Chàng có muốn dùng thêm một chút không?" Thấy Thẩm Quân cũng ngồi đối diện mình, Vô Ưu hỏi thăm một câu.

"Không cần, ta vừa mới ăn ở bên ngoài với vài tướng sĩ! Xuân Lan, mang một bình trà tới cho ta!" Thẩm Quân quay đầu ra lệnh cho Xuân Lan bên cạnh.

"Vâng." Xuân Lan đáp lời sau đó nhanh chóng đi ra.

Không bao lâu sau, Xuân Lan mang một bình trà nóng tới đặt lên trên bàn, rót một chén cho Thẩm Quân, sau đó Thẩm Quân phát tay ý bảo mấy nha hoàn lui xuống. Trong chốc lát, trong phòng chỉ còn lại hai người Vô Ưu và Thẩm Quân. Vô Ưu cúi đầu, Thẩm Quân ngồi đối diện uống trà, hai người trò chuyện câu có câu không. Hình như lúc ăn cơm bọn họ luôn nói chuyện phiếm như vậy, Vô Ưu cũng đã quen rồi, bây giờ lúc hắn không ăn cơm ở nhà, nàng thật sự cảm thấy có chút buồn rầu đến hoảng sợ đó!

Sau khi ăn một lát, Vô Ưu ngẩng đầu nhìn Thẩm Quân đang ngồi thong thả uống trà, chợt nhớ tới sáng sớm nay nghe được chuyện của Ngọc quận chúa, do dự một chút, nàng bắt đầu nói: "Chuyện của Ngọc quận chúa... Người đã nghe nói chưa?" Dù sao chuyện Ngọc quận chúa là vì hắn mà ra, hơn nữa hắn cũng là bạn tốt với Tần Hiến, chắc hắn sẽ không không đếm xỉa đến đi?

Nghe nói như thế, ngược lại Thẩm Quân hơi bất ngờ, nhìn Vô Ưu một cái, sau đó nhíu mày, nói: "Người biết?"

Chắc hắn cho rằng mỗi ngày nàng không ra khỏi cửa cũng không biết chuyện bên ngoài đi? Hơn nữa nàng là kiểu người không thích tham gia náo nhiệt, lão phu nhân đang giận nàng, không gặp nàng, mà đại tẩu cũng không thích ra ngoài. Thấy hắn nghi ngờ, Vô Ưu khẽ cười nói: "Hôm nay ta đi thỉnh an lão phu nhân, vừa lúc đụng phải đại tẩu, đại tẩu liền đưa ta theo vào thỉnh an lão phu nhân, kết quả nhìn thấy lão phu nhân mặt ủ mày chau, đại tẩu liền hỏi thì ra là đang lo lắng chuyện của Ngọc quận chúa, nên ta mới biết chuyện này!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nói: "Lão phu nhân bằng lòng gặp người?"

"Ừ." Vô Ưu gật đầu, sau đó nói: "Tạm thời lão phu nhân đã không giận ta nữa, người cũng yên tâm đi. Hơn nữa còn dặn ta và đại tẩu sau này thận trọng từ lời nói đến việc làm!"

Nghe vậy, Thẩm Quân gật đầu, sau đó không khỏi thờ dài một hơi: "Ai, Tần Ngọc tùy hứng từ nhỏ, lần này nàng vậy mà lại lấy chuyện chung thân đại sự của mình ra đùa. Hôm nay ta đã gặp Tần Hiến, hắn cũng rất phiền não, nhưng lần này Tần Ngọc ở nhà tìm chết tìm sống, ngay cả Tần thừa tướng và Tần lão phu nhân cũng không còn cách nào, rất sợ nàng thực sự gặp chuyện không may, vì vậy cũng không thể không đồng ý. Mà cả ngày thành thân cũng đã quyết định xong rồi, chính là năm ngày sau!"

"Gấp như vậy?" Vô Ưu nghe đến đó cũng nhíu mày. Ngọc quận chúa quá mức tùy hứng, cho dù sau này không tốt cũng là do nàng gieo gió gặt bão gieo gió gặt bão, nhưng người thân của nàng cũng phiền lòng theo, huống chi chuyện này cũng là vì Thẩm Quân mà ra, nếu quả thật sau này không tốt, có lẽ Tần gia sẽ tính trên đầu Thẩm Quân rồi? Chắc chắn đến lúc đó Thẩm gia sẽ không được yên bình!

Thẩm Quân gật đầu một cái nói: "Đương nhiên Tà gia đó không sợ gấp, mối hôn sự này bọn họ rất hài lòng, chỉ là Tần gia đau đầu chết rồi, bây giờ Tần Hiến cũng cực kỳ cáu kỉnh!" Lúc nói câu sau cùng, mắt Thẩm Quân nhìn chằm chằm vào Vô Ưu.

Thấy Thẩm Quân đột nhiên nhìn chằm chằm, Vô Ưu không nhịn được nhíu mày. Nghĩ thầm: Sao vừa nói đến Tần Hiến, hắn lại nhìn mình chằm chằm với

ánh mắt như vậy? Nàng và Tần Hiến ngoài quan hệ bạn bè không có quan hệ gì khác. Sau đó, Vô Ưu nói: "Tần đại nhân là đại ca của Ngọc quận chúa, hơn nữa bọn họ đều mất cha mẹ từ nhỏ, tình cảm thân thiết hơn bình thường một chút, bây giờ Ngọc quận chúa quyết định như vậy, là nhảy vào hố lửa không thể nghi ngờ, đương nhiên Tần đại nhân lòng nóng như lửa đốt rồi!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân trầm ngâm, ngón tay vân vê chén sứ trong tay một lúc, mới đột nhiên nói: "Có một việc ta nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra nguyên nhân!"

Nhìn mặt nàng đột nhiên lộ ra biểu cảm nghịch ngợm, Thẩm Quân không khỏi hí mắt một cái, sau đó cúi đầu xuống, ngấm chén trà trong tay hỏi một câu: "Tần Hiến anh tuấn tiêu sái, tài đức vẹn toàn, mà còn rất quý mến người, phải biết rằng rất nhiều khuê tú danh quý kinh thành đều rất xem trọng hắn, tại sao người lại thờ ơ với hắn hết lần này tới lần khác?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm: Nàng có thể nói là nàng không muốn tìm người đàn ông đã từng lập gia đình sao? Nàng có thể nói nàng không muốn làm mẹ kế sao? Đương nhiên không thể! Vì ở cổ đại kiêng kỵ phụ nữ đã từng lập gia đình, nhưng lại không quá kiêng kỵ đàn ông đã từng lập gia đình, huống chi là người trẻ tuổi cao phú soái như Tần Hiến. Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu cười hỏi lại: "Thật ra ta cũng có một việc nghĩ như thế nào cũng không ra, Ngọc quận chúa mình điếm động lòng người, gia thế hiển hách, mà còn một lòng với người, trong kinh thành rất nhiều vương tôn công tử đều mê luyến nàng, vì sao người cũng thờ ơ với nàng hết lần này tới lần khác?"

Nghe thấy lời Vô Ưu nói, Thẩm Quân không khỏi bật cười! Thấy hắn nở nụ cười, Vô Ưu cũng nở nụ cười. Sau đó, hắn ngẩng đầu lên, cười rục rờ nói với Vô Ưu: "Người như vậy cũng tính là trả lời sao?"

Nụ cười này của hắn rất rục rờ, lại nói, nàng vô cùng có cảm giác thành công, ngăn ngủi mấy ngày, nàng đã làm khối băng này nở nụ cười hai lần đó, hai lần nha! Thật không dễ dàng gì! Sau đó, Vô Ưu gật đầu nói: "Đương nhiên!"

Nghe thấy câu trả lời của nàng, Thẩm Quân chỉ mỉm cười không nói gì. Đôi mắt Vô Ưu bình tĩnh nhìn người đang mỉm cười trước mặt, cũng ngừng ăn! Sau một lát, khi ánh mắt Thẩm Quân nhìn vào khuôn mặt Vô Ưu, hắn không khỏi nhũn mảy: "Sao người lại nhìn ta chằm chằm như vậy?"

Lúc này, Vô Ưu đưa tay nâng má, cười nói: "Ai, có ai từng nói người cười lên rất đẹp chưa?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân không nhịn được quay mặt qua chỗ khác, nói một câu: "Nhàm chán!" Chẳng qua, sau khi nói, lại bỗng nhiên không nhịn được bật cười.

Lần thứ hai! Hôm nay nở nụ cười hai lần rồi! Trời ạ! Quả thực là kỳ tích! Vô Ưu gào thét trong lòng. Nhưng, trên mặt vẫn giữ bình tĩnh, sau đó vừa gấp một miếng đồ ăn vào miệng vừa nói với Thẩm Quân: "Thật ra người nên thường xuyên cười tâm trạng mới tốt được, suốt ngày căng mặt ra như người vậy nhất định là tâm trạng bị đè nén!" Không hiểu tại sao, ở chung mấy ngày, Vô Ưu cảm thấy hình như cái gì cũng dám nói ở trước mặt hắn!

"Câu hỏi của ta người vẫn chưa trả lời ta đấy!" Mặt Thẩm Quân lại lạnh lùng như cũ.

"Không phải vừa rồi ta đã trả lời người rồi sao?" Vô Ưu rất vô tội nói.

"Nhưng ta không hài lòng với câu trả lời của người!" Thẩm Quân kiên trì nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu bắt đầu dĩ nhiên mảy, sau đó cười nói: "Ta không có cảm giác với hắn!"

Nghe thấy lời này, Thẩm Quân sững sờ! Không có cảm giác? Lời như vậy lần đầu tiên hắn nghe thấy. Không phải là không thích đáng về, gia thế, tài học của bên nam, chỉ đơn giản là một câu không có cảm giác. Nhưng phải nói Tần Hiến ngoại trừ việc đã từng thành hôn quả thật không có gì mà không được chọn. Nhưng nghĩ lại hắn với Ngọc quận chúa cũng có thể dùng những lời này để giải thích, không có cảm giác. Hắn quả thực không có cảm giác với Ngọc quận chúa, cảm thấy nàng mềm mại, đáng yêu, giống với một người em gái hơn!

"Không có cảm giác? Lý do này cũng coi như là một lý do!" Sau đó Thẩm Quân gật đầu nói.

"Đương nhiên được coi là lý do!" Sau khi Vô Ưu nói xong, lại hỏi một câu: "Ai, ta đã trả lời người rồi, nhưng người vẫn chưa trả lời ta đấy!"

"Lý do của ta giống với người, cũng là không có cảm giác!" Thẩm Quân nói rất dứt khoát.

Nghe được câu trả lời này, hình như Vô Ưu cũng không hài lòng, mà nhìn Thẩm Quân chằm chằm một lúc, mới nói: "Chỉ là không có cảm giác thôi sao? Không phải là trong lòng Thẩm đại tướng quân đã có người rồi chứ?"

Nghe vậy, Thẩm Quân sững sờ! Sau đó nhanh chóng lắc đầu: "Người đang nói bậy bạ gì đó? Trong lòng ta chưa từng có người!"

"Vậy sao?" Vô Ưu thấy Thẩm Quân nóng lòng phủ nhận, hơn nữa hình như mặt còn hơi đỏ, nàng hí mắt một cái, cảm thấy hình như không đúng lắm!

"Đương nhiên!" Sau khi Thẩm Quân nói xong đưa tay nâng chén trà lên cúi đầu uống trà. Trong lòng rất kỳ lạ, cảm giác giống như tim đập mạnh hơn một chút. Không biết tại sao, hình như trước mặt cô gái này hắn không thân nhiên được như trước kia, mà hình như hắn còn rất sẵn lòng ở bên cạnh nàng vậy, bây giờ hầu như khi hắn xong việc không còn chuyện gì nữa sẽ muốn về nhà, cảm giác này giống như có người ở nhà chờ hắn! Hơn nữa kể từ sau khi thành hôn với nàng, gần như hắn không đến phòng sách, muốn đọc sách gì, muốn cái gì sẽ bảo người mang từ phòng sách đến đây, nhìn mấy ngày nay, hình như toàn bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày của hắn đều đã chuyển đến căn phòng tân hôn này! Thật ra, hai ngày lúc mới lập gia đình hắn không muốn như vậy, hắn nghĩ sẽ ngủ ở trong phòng tân hôn này mấy buổi tối trước, sau đó mượn cớ có rất nhiều quân vụ phải xử lý, phải đến phòng sách ngủ, thậm chí có thể ở trong đại doanh ngoài thành không về, nhưng bây giờ, hình như mọi thứ đều đang lặng lẽ thay đổi, chỉ là hắn vẫn không muốn thừa nhận

điều này mà thôi!

Thấy hần đột nhiên cúi đầu không nói, Vô Ưu cũng không dò hỏi nữa, mà cúi đầu chuyên tâm ăn cơm. Sau đó, hai người nói chuyện câu có câu không, lúc Vô Ưu ăn no, đã đến canh hai rồi, bọn nha hoàn đi vào thu dọn sạch sẽ, sau khi rửa mặt chải đầu, Vô Ưu liền nằm vào trong chăn, hôm nay thực sự rất mệt mỏi, vén rèm che lên nhìn ra bên ngoài một cái Thảm Quân ngồi trước bàn sách đọc sách như trước, nàng nhắm hai mắt lại, sau đó không lâu chìm vào mộng đẹp...

Lúc đêm khuya vắng lặng, Thảm Quân ngồi trước bàn sách, lúc đó bốn bề đã yên tĩnh, mà Vô Ưu cũng đã lên giường rất lâu rồi, ở góc này hần không nhìn thấy giường, nhưng dường như bên tai có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều rất nhỏ. Chắc lúc này nàng đang ngủ rồi? Chán hần hôm nay rất mệt!

Lại nói, nàng quả thật là một cô gái rất có nghị lực, mấy ngày hôm nay luôn vui đầu trong dược liệu, không ngủ không nghỉ. Thật ra điều này cũng khó trách, một thân y thuật của nàng nếu không phải trải qua nghiên cứu khắc khổ rất lâu, cũng sẽ không có thành tựu như vậy khi tuổi còn trẻ! Hần đã từng gặp không ít cô gái, nhưng không phải kiểu con gái thô kệch tâm thường, mà là cô gái yếu điệu trong khuê phòng, có tư tưởng của mình, có bẽn lẽn, biết nghiên cứu khắc khổ, lại rộng rãi hào phóng như nàng quả thật hần chưa từng gặp, chẳng trách Tần Hiến lại yêu nàng sâu sắc như vậy, hình như bây giờ hần cũng càng ngày càng coi trọng nàng rồi! Nghĩ đến đây, dường như trái tim luôn luôn kiêu ngạo của Thảm Quân vào giờ khắc này ảm áp lạ thường, hơn nữa khóe miệng của hần còn gọi lên một ý cười yếu ớt...

Một buổi trưa mấy ngày sau đó, Vô Ưu ngồi trước bàn thảo dược đã hơn nửa này, giữa một đồng thảo dược lớn nàng đã tuy rằng vài loại thảo dược có hiệu quả gây mê cao nhất, chia ra là hoa cà độc dược và vỏ anh túc, các dược liệu tuy rằng cũng có tác dụng gây mê, nhưng dược hiệu đều yếu, vì vậy nàng đều loại ra. Nhưng vấn đề nan giải kế tiếp là làm sao để chiết xuất chất hiệu quả, nếu ở hiện đại đương nhiên là có kỹ thuật tinh chế khoa học, nhưng ở đây không có những công cụ và kỹ thuật đó thật sự rất khó để chiết xuất hiệu quả, vì vậy Vô Ưu không khỏi cảm thấy khó khăn!

Bữa trưa tùy ý ăn một chút, mấy hôm nay luôn nhìn dược liệu không ngừng, nhìn đến mức mắt nàng hoa rồi, nhất là sau bữa trưa còn rất mệt, liền đứng lên đi đến trước cửa sổ, đưa tay đẩy một cánh cửa sổ nhỏ khắc hoa ra, để gió xuân bên ngoài thổi vào. Bây giờ đã là tháng ba cuối xuân, thời tiết đã rất ấm áp, với lại đã đến kiêu thời tiết gió thổi cành liễu nhẹ nhàng, một loạt bông liễu bay vào trong nhà theo làn gió mát, Vô Ưu hơi mệt tựa vào cửa sổ, hơi nhắm hai mắt lại...

Lúc này, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng khóc rất nhỏ. Nghe thấy âm thanh này, Vô Ưu không khỏi nhíu mày, sau đó mở mắt. Nghĩ thầm: Là ai đang khóc? Nghe âm thanh đó hình như là một nha hoàn đang khóc. Nhìn từ cửa sổ ra ngoài, trong viện không lớn này chỉ có mấy đại nha hoàn và tiểu nha đầu hầu hạ nàng và Thảm Quân, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì rồi sao?

Mang theo thắc mắc, Vô Ưu xoay người đi đến cửa phòng, vén màn trúc lên, hình như âm thanh vừa nghe truyền tới từ nhà kè, không nhìn được đi ra ngoài, đứng trong sân, nghĩ thầm: Nhà kè phía đông là hai người Liên Kiều và Ngọc Trúc ở, chẳng lẽ là các nàng đang khóc hay sao? Tuy rằng là nha hoàn của mình, nhưng Vô Ưu là chủ tử, vào phòng người hầu như vậy hình như không tốt lắm, vì vậy ở bên ngoài ho khan hai tiếng, cũng gọi: "Khụ khụ ... Liên Kiều! Liên Kiều!"

"Đến đây! Đến đây!" Sau một lát, từ trong nhà kè mới truyền tới giọng nói của Liên Kiều.

Vô Ưu nhíu mày, sau một lát, Liên Kiều vội vàng vàng chạy ra từ trong nhà kè, thấy nhị tiểu thư đứng ở trong sân, không khỏi bối rối, vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, ngài gọi ta sao?"

Thấy Liên Kiều giống như hơi có chút khẩn trương, Vô Ưu không khỏi nhìn cửa nhà kè một cái, hỏi một câu: "Ngọc Trúc đâu?"

"Ngọc Trúc và Xuân Lan đi lĩnh đồ vẫn chưa về!" Liên Kiều nhanh chóng nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu cảm thấy hơi kỳ lạ. Rõ ràng nghe thấy có người đang khóc, mà trên mặt của Liên Kiều lúc này không có bất kỳ vệt nước mắt nào, nếu người vừa rồi khóc là Liên Kiều chắc chắn trên mặt nàng sẽ không phải một chút nước mắt cũng không có, vì vậy trực tiếp hỏi: "Người trong phòng em là ai?"

Thấy hình như nhị tiểu thư biết còn có người ở trong phòng mình, Liên Kiều chỉ đành trả lời: "Là Phục Linh!"

"Phục Linh?" Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhíu mày. Trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ: Phục Linh vẫn luôn ở ngoài cổng trong, ở cùng với Vương Nhi Bách Hợp, tuy rằng đã nhiều ngày nàng có gọi nàng ta đến làm đồ ăn, nhưng hai ngày nay cũng không gọi nàng ta đến mà, tại sao nàng ta qua đây rồi? Hơn nữa tại sao còn khóc trong phòng Liên Kiều?

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Con người bây giờ

Thấy biểu cảm nghi ngờ của chủ tử, Liên Kiều nhanh chóng quay mặt về phía cửa phòng gọi: "Phục Linh, mau ra đây đi! Nhị tiểu thư nghe thấy cả rồi!"

Sau đó, Phục Linh hoảng hốt lúng túng chạy ra từ trong nhà kè, vẻ mặt đầy nước mắt, nhìn thấy Vô Ưu, vội vàng quỳ xuống, nói: "Phục Linh thỉnh an nhị tiểu thư! Phục Linh đáng chết, không nên quấy rầy đến nhị tiểu thư, xin nhị tiểu thư trách phạt!"

Thấy Phục Linh quỳ trên mặt đất cầu xin, mặt mũi đầy nước mắt, Vô Ưu biết nhất định là có chuyện gì đó, vì vậy nói với Liên Kiều và Phục Linh: "Vào trong nói đi!" Nói xong, xoay người bước vào nhà chính.

Sau đó, Liên Kiều nhanh chóng kéo Phục Linh đứng lên, đi theo Vô Ưu vào nhà chính, Vô Ưu ngồi trên chính đường, Liên Kiều rót một chén trà đưa cho Vô Ưu, sau đó đứng ở một bên, mà Phục Linh thì đứng giữa phòng, vẫn còn khóc thút thít, mặt buồn rười rượi.

Nhìn sang bộ dạng của Phục Linh, Vô Ưu cúi đầu uống hai ngụm trà, mới hỏi: "Hôm nay ta cũng không có truyền người qua đây, sao người lại đột nhiên chạy qua đây? Tại sao lại còn khóc sụt sướt trong phòng Liên Kiều, để người ta nghe được còn ra thể thống gì? Không biết còn tưởng rằng ta cay nghiệt với các người đến cỡ nào đó!"

Nghe nói như thế, Phục Linh bị dọa sợ quỳ trên mặt đất, nhanh chóng giải thích: "Nhị tiểu thư thứ tội, Phục Linh thực sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nhất thời cuống cuống, nhịn không được qua đây cầu xin Liên Kiều tỳ tỳ!"

Liên Kiều bên cạnh cũng nhanh chóng cầu xin thay Phục Linh: "Đúng vậy, nhị tiểu thư, lời Phục Linh nói đều là thật."

Nghe vậy, Vô Ưu bưng trà hỏi: "Rốt cuộc người có chuyện gì? Mà lại khóc thành như vậy? Chẳng lẽ ngoài cửa trong có người bắt nạt người sao?"

"Không có, Vương Nhi đại ca và tẩu tử đều rất quan tâm nô tỳ, cũng không có người bắt nạt Phục Linh. Chỉ là hôm qua gặp phải một người họ hàng xa đưa củi đến phủ, người họ hàng xa đó của nô tỳ nói.. Nói mẹ nô tỳ bệnh nặng, nhưng ca ca và tẩu tử vô liêm sỉ lại không chịu bỏ tiền xem bệnh cho mẹ, nô tỳ vừa nghe như vậy thật sự là thật sự hoảng hốt, vì vậy hôm nay nhân lúc rảnh rỗi chạy vào cầu xin Liên Kiều tỳ tỳ nói một tiếng với nhị tiểu thư, cho nô tỳ ra ngoài thăm người mẹ số khổ của nô tỳ một chút! Hu hu..." Nói đến đây, Phục Linh khóc lên không ngừng.

Nghe nói như thế, Vô Ưu không khỏi nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Người vẫn còn ca ca tẩu tử và mẹ ở kinh thành này sao? Ta còn tưởng rằng người không có nhà, không phải là người bị bọn buôn người bán mấy lần rồi sao?" Vô Ưu nghĩ thầm Nếu trong nhà có ca ca có tẩu tử còn có mẹ, sao lại bán nường cho người ta?

Nghe thấy câu hỏi của nhị tiểu thư, Phục Linh lại càng khóc to hơn, một hồi lâu sau mới ấp úng nói: "Bẩm nhị tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ từ nhỏ đã bị ca ca tẩu tử bán, bọn họ chê nô tỳ và mẹ nô tỳ ăn không ngồi rồi, nên đã giấu mẹ nô tỳ bán nô tỳ đi, năm ấy nô tỳ mới 11 tuổi!"

Nghe vậy, Vô Ưu không khỏi tức giận, vỗ bàn một cái nói: "Lại còn có chuyện như vậy? Ca ca tẩu tử của người cũng quá táng tận thiên lương rồi!"

Liên Kiều bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, cũng không phải không sống được, lại bán mười mười ruột lấy tiền, ca ca tẩu tử người như vậy sớm muộn sẽ bị báo ứng!"

Ổn định lại tâm trạng một chút, Vô Ưu không nhịn được hỏi: "Mười một tuổi người đã bị bán, vậy tay nghề nấu ăn của người học được từ đâu?"

Sau đó Phục Linh lau nước mắt một cái, trả lời: "Người đầu tiên mua nô tỳ là một đầu bếp mở quán cơm, nên nô tỳ luôn hỗ trợ ở phía sau, lâu ngày, biết tất cả mọi thứ. Nhưng sau đó việc làm ăn của người này không được tốt, liền bán nô tỳ đi, đúng lúc có một ông chủ lầu lớn mua nô tỳ ông chủ thấy nô tỳ làm việc nhanh nhẹn, liền mua nô tỳ, tay nghề của nô tỳ là học từ tẩu tử lầu lớn đó. Nhưng ... Nhưng nô tỳ dần dần lớn lên, ông chủ kia lại ... lại có ý đồ không an phận với nô tỳ, mấy lần quấy rầy nô tỳ, lúc đó nô tỳ không còn cách nào, chỉ đành nói cho bà chủ, ông chủ kia rất kiêng dè bà chủ, kết quả bà chủ và ông chủ kia cãi nhau một trận, mà nô tỳ cũng không thể ở lại đó nữa, vì vậy bà chủ lại bán nô tỳ đi, qua tay nhiều người, đúng lúc có một ngày Tổng mục nhà nhị tiểu thư đi mua người nhìn thấy nô tỳ, vì vậy đã mua nô tỳ. Mấy năm nay, nô tỳ chỉ được ăn thức ăn dở nhất, làm việc mệt nhất, hơn nữa chủ nhân không đánh thì mắng, không nghĩ tới lần này đi theo nhị tiểu thư, cuối cùng cũng có được cuộc sống của người bề trên, ăn mặc thì không cần phải nói, lại không phải chịu đòn chịu mắng, mấy vị tỳ thý và Vương Nhi ca ca tẩu tử đều đối xử tốt với nô tỳ, nô tỳ năm mơ cũng không ngờ kiếp này còn có thể sống cuộc sống như thế ..." Đang nói, lại khóc lên.

Nghe chuyện của Phục Linh xong, Vô Ưu trầm lặng một lát, trên đời thật sự có người số khổ này. Nghĩ lại bản thân mình cũng coi như may mắn, xuyên vào một đứa trẻ con của Tiết gia, mặc dù lúc nhỏ cũng có chút không như ý, nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu thư xuất thân từ quan lại, nếu xuyên vào người như Phục Linh, vậy phải ăn bao nhiêu khổ chứ! Sau đó trong lòng Vô Ưu cũng thương cảm cảnh ngộ của Phục Linh. Sau đó, Vô Ưu nói: "Đứng lên nói đi!"

Nhưng, Phục Linh lại kiên trì không đứng dậy, dập đầu nói: "Nô tỳ cầu xin nhị tiểu thư, cho nô tỳ về xem mẹ ruột đáng thương của ta đi! Mấy năm nay mẹ ta cũng không được sống những ngày của con người, ngày ngày chịu sự tức giận của tẩu tử ta, hai năm nay tuổi cũng lớn rồi, lại thêm ốm đau toàn thân, nô tỳ cũng đã lâu chưa gặp mẹ nô tỳ, thật sự nếu không gặp được sợ rằng... Sợ rằng cả đời này cũng không thể nhìn thấy nữa! Hu hu ..." Vừa dứt lời, đã không nhịn được gào khóc!

Thấy Phục Linh khóc đau lòng như vậy, Vô Ưu nói: "Người khóc sụt sướt như vậy, ta sắp xếp cho người về thăm mẹ người thế nào chứ?"

Nghe nói như thế, lập tức Phục Linh ngừng khóc, ngẩng đầu, mặt mũi đầy nước mắt nhìn Vô Ưu, không thể tin nói: "Nhị ... nhị tiểu thư là nói đồng ý... đồng ý cho nô tỳ về thăm mẹ rồi sao?"

"Ừ." Thấy đáng vẻ kinh ngạc của nàng, Vô Ưu mỉm cười gật đầu.

"Tạ ơn nhị tiểu thư! Tạ ơn nhị tiểu thư!" Nghe nói như thế, Phục Linh không khỏi dập đầu lên nền nhà rồi ngẩng đầu lên.

Lúc này, Liên Kiều bên cạnh vội vàng kéo Phục Linh đứng lên: "Mau dậy đi, mau nghe xem nhị tiểu thư nói như thế nào!"

Sau đó, Phục Linh đứng lên, Liên Kiều đưa cho nàng một cái khăn tay để lau nước mắt. Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Phục Linh, nhà các người ở chỗ nào?"

"Trong một thôn nhỏ ở ngoại thành, tầm mười dặm đường!" Phục Linh trả lời.

Nghe vậy, Vô Ưu nhẩm tính trong lòng tính một chút, nói: "Vậy đi về cũng mất nửa ngày rồi!"

"Vâng." Phục Linh nhanh chóng gật đầu.

Sau đó, Vô Ưu nhân tiện nói: "Như vậy đi, lát nữa ta để Xuân Lan bấm một tiếng với đại nãi nãi, trời sáng để Vượng Nhi đánh một xe ngựa chở người và Ngọc Trúc đi một chuyến là được, nói với bên ngoài là Vượng Nhi đưa các người cùng đi thôn trang ngoại thành của ta cũng giả trang một chút mang một số rau dưa và trái cây tươi mới theo mùa về cho lão phu nhân đại nãi nãi nếm thử! Ngọc Trúc cùng theo qua đó, hai năm qua nàng khắc khổ nghiên cứu y thuật, một số bệnh thường gặp cũng đã gặp rồi, để nàng xem bệnh cho mẹ người, đồng thời lấy một số dược liệu cho mẹ người uống, còn người trước hết chăm sóc mẹ người mấy ngày, ca ca tẩu tử đó của người cũng không trông cậy được, chờ mẹ người khá hơn một chút qua mấy ngày nữa ta lại phái người đi đón người về!"

Nghe thấy nhị tiểu thư nghĩ cho nàng chu toàn như vậy, đương nhiên Phục Linh vô cùng cảm kích, nhanh chóng quỳ xuống dập đầu nói: "Tạ ơn đại ân của nhị tiểu thư, sau này nô tỳ cam nguyện làm trâu làm ngựa vì nhị tiểu thư, hầu hạ nhị tiểu thư cả đời!"

Thấy Phục Linh như vậy, Vô Ưu mỉm cười nói: "Được rồi, mau đứng dậy đi, ta chỉ thấy thương cảm cho lão nhân gia mà thôi, già rồi mà chẳng những cốt nhục chia lìa, mà còn có con cháu chẳng ra gì! Liên Kiều, cho Phục Linh mười lượng bạc mang theo."

"Vâng." Liên Kiều đáp lời nhanh chóng đi đến tủ lấy bạc.

Phục Linh lại từ chối nói: "Nhị tiểu thư, bạc nô tỳ thực sự không dám nhận. Nô tỳ theo ngài một hai tháng nay cũng có mấy lượng bạc, lần này nô tỳ về có lẽ đã đủ dùng rồi!"

"Người mới nhận tiền tiêu vặt một hai tháng, coi như là có lĩnh thưởng cũng không có mấy lượng bạc, lần này khó có được người về một lần, mua chút đồ ăn, mặc dùng, cho mẹ người, cũng cho bà ấy mấy lượng bên người, nhiều hơn chỉ sợ ca ca tẩu tử người sẽ thương nhớ!" Vô Ưu cười nói.

Nghe nói như thế, Phục Linh nhìn Liên Kiều đưa một thỏi bạc tới, nhanh chóng thiên ân vạn tạ nhận lấy: "Nô tỳ thay mẹ cảm ơn nhị tiểu thư!"

Lúc này, Vô Ưu nhìn sắc trời bên ngoài, nhũn mày lại, cũng không khỏi nhớ đến Chu thị ở Tiết gia, nàng gả vào Thẩm gia này cũng đã hơn nửa tháng, không biết Chu thị ở nhà thế nào? Mà bà ấy còn đang mang thai. Vì vậy, sau đó, liền ra lệnh: "Liên Kiều, người đến phòng bếp lấy hai con gà tới đây, để tối nay Phục Linh hầm lên, một con để mang cho mẹ nàng, một con khác người mang về cho đại nãi nãi!"

"Vâng, nô tỳ đi ngay!" Nghe nói như thế, Liên Kiều nhanh chóng đáp lời, sau đó dẫn Phục Linh xuống dưới chuẩn bị chuyện ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, Vô Ưu phái Liên Kiều đi theo bọn Vượng Nhi, chỉ là xe ngựa đưa Liên Kiều đến Tiết gia, sau đó Vượng Nhi dẫn hai người Ngọc Trúc Phục Linh chạy về hướng ngoại thành...

Mãi cho đến lúc mây ráng màu, Vượng Nhi, Liên Kiều và Ngọc Trúc mới về. Vừa trở lại, liền đến chỗ Vô Ưu bẩm báo.

Vô Ưu mặc một bộ bồi tử màu trắng sữa thêu hoa màu xanh lam ngồi trên chính đường, Vượng Nhi ngồi trên chân đạp như cũ, Liên Kiều và Ngọc Trúc chuẩn bị trà cho Vô Ưu và Vượng Nhi.

Vượng Nhi khát uống một tách trà lớn, sau đó lập tức nói lại: "Nhị tiểu thư, ngài không biết đầu thật ra nhà Phục Linh cũng không phải rất nghèo, nhà cũng rất mới, chỉ là để lão thái thái nhà nàng ở một gian phòng ở nhà kè, ca ca tẩu tử nhà nàng lại ở trong phòng lớn nhà giữa. Chúng ta vừa đến, đã thấy lão thái thái nằm trên giường, nói đã vài ngày không ăn không uống, trong phòng cũng rất bẩn rất lộn xộn, vừa nhìn đã thấy làm gì có người con trai con dâu nào, quả thực còn không bằng một lão thái thái cô quả!"

"Đúng vậy, hai vợ chồng đó vừa nhìn đã thấy xấu xí không phải là người tốt, cũng không sợ bị thiên lôi đánh!" Ngọc Trúc luôn trầm tĩnh hôm nay cũng khá tức giận.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhũn mày lại. Sau đó hỏi: "Ngọc Trúc, bệnh của lão thái thái kia thế nào?"

Ngọc Trúc nhanh chóng trả lời: "Nô tỳ thấy cũng không có gì đáng ngại, chỉ là do mấy ngày không ăn không uống, hơn nữa trước đây cũng có một số bệnh cũ, cùng với một phần buồn giận mà thôi! Nô tỳ đã viết phương thuốc thông khí trừ ú cho bà ấy uống, đồng thời lão thái thái kia bỗng nhiên nhìn thấy con gái thật sự vui mừng quá đỗi, bệnh lập tức tốt lên hơn nữa, nô tỳ nghĩ mấy ngày này Phục Linh ở nhà chăm sóc hầu hạ, ăn đồ tốt điều dưỡng tốt, phỏng chừng không đến mấy ngày đã tốt rồi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu gật đầu, cũng coi như yên tâm! Lúc này, Vượng Nhi lại nói: "Nhị tiểu thư, ngài không nhìn thấy đâu, ca ca tẩu tử Phục Linh gió chiều nào theo chiều đấy đó, chắc thấy lần này Phục Linh có xe ngựa đưa về, mà còn mời đại phu, đồng thời mang theo một số đồ ăn mặc dùng tốt về, cho rằng lần này Phục Linh đã được tốt, vì vậy chẳng những không có sắc mặt nhìn không tốt, mà còn cười híp mắt đi theo sau lưng lấy lòng Phục Linh bằng mọi cách! Ai, thật sự chưa từng thấy người như thế!"

Nghe lời nói của Vương Nhi xong, Vô Ưu nói: "Thật ra như vậy không phải rất tốt sao? Bây giờ bọn họ biết Phục Linh sống tốt, coi như là nể mặt Phục Linh, sau này cũng sẽ đối xử với lão thái thái đó khá hơn một chút! Dù sao Phục Linh không thể ở nhà cả ngày để coi chừng mẹ nàng."

"Nhị tiểu thư nói phải, chỉ là sau này Phục Linh không thể không mang tiền tiêu vặt hàng tháng của mình cho ca ca của nàng, dù sao mẹ nàng già rồi, bản thân cũng không dậy được, vẫn phải dựa vào người bên cạnh!" Vương Nhi nói tiếp.

Vô Ưu cúi đầu uống một ngụm trà, nói: "Đã như vậy, mấy ngày nữa lúc người đi đón Phục Linh thì đưa vợ người đi theo, đồng thời mua chút gạo và mì dầu các loại thức ăn đến, để Phục Linh có mặt mũi chút, để ca ca tần tử của nàng không coi thường nàng!"

"Vâng, Vương Nhi nhớ kỹ." Vương Nhi cúi đầu trả lời, sau đó lại cười nói: "Không phải tiểu nhân tự khoe, chúng ta làm nô tài gặp được người như nhị tiểu thư thật sự là có phúc!"

"Đó là đương nhiên, theo người như tiểu thư chúng ta là do kiếp trước đã tu được đó!" Liên Kiều đứng ở một bên thẳng thắn nói.

"Cái đó còn cần Liên Kiều tỷ tỷ nói sao?" Ngọc Trúc phụ họa nói.

Nghe thấy mấy người các nàng nịnh hót, Vô Ưu có phần có chút ngượng ngùng đứng lên. Nói: "Được rồi, các người cũng biết lấy ta ra để giải trí!" Sau đó, nàng thu ý cười lại, nghiêm túc hỏi Vương Nhi: "Đúng rồi, hôm nay người có đến xưởng chế được nhìn không?"

"Đi rồi, đi rồi. Tôn tiên sinh còn kéo tiểu nhân xem sổ sách, tiểu nhân không từ chối được, vừa nhìn một cái, lợi nhuận gần đây vô cùng tốt, trong xưởng vô cùng bận rộn, bây giờ đang phát sầu vì hộp chế được không bán kịp đó!" Vương Nhi nhanh chóng trả lời.

Xưởng chế được làm ăn khá nằm trong dự liệu, vì gần đây nàng lại đưa mấy tờ đơn từ của được mới qua, được cũ còn chưa qua thời, được mới đã đi ra từng loại từng loại, các xưởng chế được khác không cần tốc độ sáng tạo của nàng, vì vậy cũng rất nhanh có một ngọn cờ riêng trên thị trường ở kinh thành này, nhất là các tiểu thư thái thái đại quan quý nhân nhà giàu vô cùng tôn sùng được chăm sóc sức khỏe của nàng, mà lợi nhuận cũng đi lên đều đều!

"Hộp nào? Là hộp đựng thuốc sao?" Vô Ưu cau mày hỏi.

"Là hộp đựng thuốc, ngài cũng biết được chăm sóc sức khỏe này của chúng ta phần lớn là bán cho thái thái và các tiểu thư quan lại hoặc nhà giàu, các loại túi họ dùng đều rất tinh xảo, vì vậy Tôn tiên sinh đặc biệt mời hai đại nương đến làm hộp, nhưng hiện tại quy mô của xưởng chế được mở rộng, được phẩm càng ngày càng nhiều, hai đại nương bận bịu không kịp bán, nếu tuyển người mới cũng không thể lập tức tìm được người khéo tay như vậy, làm Tôn tiên sinh buồn rầu chết rồi!" Vương Nhi trả lời.

Nghe thấy lời này, Vô Ưu cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó rất nhanh đã có một ý. Sau đó ngẩng đầu cười nói: "Chuyện này còn không đơn giản sao? Không phải bây giờ chúng ta có rất nhiều người rảnh rỗi sao? Vợ của người coi như là một người, Liên Kiều và Ngọc Trúc còn có Xuân Lan cùng với mấy tiểu nha đầu khác thật ra có rất nhiều thời gian, không bằng mang hộp vào để các nàng giúp bán trước! Đương nhiên, ta sẽ không để các nàng làm không, trả lương theo sản phẩm là được rồi!"

"Lương theo sản phẩm!" Nghe thấy mấy chữ này, mọi người không khỏi nhún mày, vì chưa có ai từng nghe đến thuật ngữ này.

Nhưng không phải sao? Lương theo sản phẩm này là thuật ngữ ở hiện đại mới có, sao các nàng lại hiểu được chứ? Mặc dù ở cổ đại cũng có người ghi công theo phương pháp này, nhưng lại không phải cách gọi này. Sau đó, Vô Ưu giải thích: "Lương theo sản phẩm này là dựa theo số lượng người làm để trả thù lao. Ví dụ như bán một cái hộp một đồng tiền, hôm nay người bán mười cái hộp vậy là được mười đồng tiền!"

Nghe thấy lời này, Liên Kiều cười nói: "Vậy làm nhiều có nhiều, ít làm thì ít tiền!"

"Không sai, chính là đạo lý này!" Vô Ưu gật đầu cười nói.

Wong Nhi lại nói: "Còn cho tiền cái gì chứ? Vợ nhà ta ngoài nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, lại nói bình thường ăn mặc dùng còn không phải đều là nhị tiểu thư cho sao? Còn Ngọc Trúc cũng vậy, Vương Nhi ta nhàn rỗi không có chuyện gì cũng có thể giúp làm một ít!"

"Vậy cũng không được, người làm việc cho ta ta đều sẽ không bạc đãi, lại nói không có tính tích cực công việc này cũng không làm tốt càng làm càng không vui. Hôm nay ta đã quyết định rồi, bán một cái hộp một đồng, đến cuối tháng thanh toán ai bán bao nhiêu sẽ tìm Vương Nhi người đòi tiền là được! Chẳng qua ta có một câu nhất định phải bảo đảm đã làm xong tất cả công việc rồi, hầu hạ chủ tử tốt rồi, mới có thể làm việc bán hộp này, ngàn vạn lần đừng đảo lộn đầu đuôi, để người khác nói ra nói vào một đồng cũng không kiếm được!" Vô Ưu nhắc nhở.

"Vâng, tiểu nhân nhớ kỹ! Lập tức đến xưởng chế được mang nguyên liệu bán hộp đến." Vương Nhi vội vàng nói.

"Đi đi!" Vô Ưu gật đầu.

Một lát sau, Vương Nhi đi, Ngọc Trúc cũng đi theo. Trong phòng chỉ còn lại hai người Vô Ưu và Liên Kiều, Vô Ưu không thể chờ đợi thêm nữa hỏi: "Sức khỏe đại nãi nãi thế nào? Mấy ngày nay ở nhà có tốt không?" Mấy ngày nay, nàng lo lắng nhất là Chu thị, tính cách bà mềm yếu, chắc là không thể chăm sóc mình tốt, nhưng may mà có hai người đặc lực Tống Mụ và Bình nhi bên người, hơn nữa hiện tại Tiết Kim Văn và Tiết lão thái thái đều đối xử với bà rất tốt.

Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của nhị tiểu thư, Liên Kiều nhanh chóng trả lời: "Xin nhị tiểu thư yên tâm, đại nãi nãi rất khỏe, người cũng mập lên một chút.

Theo sự dặn bảo của ngài, đại nãi nãi vẫn chưa nói chuyện người có thai cho đại gia và lão thái thái. Chẳng qua ngày ngày cáo ốm với bên ngoài, không ra cửa, trước kia sức khỏe đại nãi nãi cũng không tốt, vì vậy cũng không có người nghi ngờ cái gì, đại nãi nãi nói đến khi thai bốn, năm tháng ổn định rồi mới nói ra, đỡ phải có người ngầm giờ trò!"

Nghe thấy lời nói của Liên Kiều, Vô Ưu gật đầu, cảm thấy lần này Chu thị rất bình tĩnh, song ý của nàng cũng là như vậy, còn tránh được bao lâu thì tránh bấy lâu mới tốt! Sau đó, Vô Ưu lại hỏi: "Em có bắt mạch cho đại nãi nãi không?"

"Đó là đương nhiên rồi, nếu không thì Liên Kiều đi làm gì chứ? Lại không phải chỉ đơn giản là đi đưa đồ ăn. Mạch của đại nãi nãi rất ổn định, thậm chí còn tốt hơn ban đầu, nên nhị tiểu thư cứ yên tâm." Liên Kiều cười nói.

"Ừ, vậy là tốt rồi!" Vô Ưu gật đầu. Sau đó, đi đến bàn bát tiền ngồi xuống trước mặt một đồng thảo dược.

Liên Kiều thấy thế, chạy mau đến nói: "Nhị tiểu thư, ngài nghiên cứu thuốc mê này thế nào rồi?"

"Đang nghiên cứu đích phương pháp chiết xuất!" Vô Ưu trả lời.

"Vậy ngài đã nghĩ ra phương pháp chưa?" Liên Kiều hỏi tiếp.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nhú mày một cái, bộ dạng như hơi lúng túng một chút: "Nghĩ được mấy phương pháp, nhưng đều cảm thấy không phải rất tốt, còn phải nghĩ tiếp!"

"Nhị tiểu thư, ngài thông minh có khả năng như vậy, nhất định sẽ ra, đừng quá nóng nảy, quá vội vàng đầu óc sẽ không được tốt nhất nữa!" Tay Liên Kiều chỉ đầu mình nói.

Nghe vậy, Vô Ưu cười nói: "Ngươi lại cho ta một cái bàn chải rồi, nếu lần này ta không nghĩ ra cách nào chẳng phải là không xứng với bốn chữ thông minh có khả năng này sao?"

"Nhị tiểu thư nhất định có thể nghĩ ra được! Nô tỳ nhanh đi làm xong chuyện chưa làm, nói không chừng buổi tối Vương Nhi đã cảm về rồi." Dứt lời, Liên Kiều chạy ngay ra ngoài.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã hơn nửa tháng, Vô Ưu vẫn chui đầu vào nghiên cứu thuốc mê, ngoại trừ thỉnh an Thẩm lão phu nhân, rất ít khi đi ra ngoài. Mà nha hoàn bà tử bên trong nhà nàng và Thẩm Quân cũng rất bận, ban ngày bận chuyện trong phủ, buổi tối còn muốn thức đêm dán hộp, tuy rằng cực khổ một chút, nhưng một buổi tối lại có hơn mười đồng, một tháng này sơ sơ cũng có thể hơn tiền một tháng trước, vì vậy mọi người đều làm không biết mệt!

Sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Quân đã sớm ra cửa, Vô Ưu ngồi ở bàn trang điểm, Liên Kiều ở đằng sau chải tóc cho nàng, mà nàng thì cúi đầu đáng vẻ như có điều suy nghĩ

Thấy nhị tiểu thư cúi đầu hồi lâu không nói, Liên Kiều cười nói: "Nhị tiểu thư, có phải ngài lại đang nghĩ đến chuyện chiết xuất không? Bây giờ ngài vì chuyện thuốc mê này đã sắp thành ma chướng rồi, ngày ngày ăn cơm cũng nghĩ, ngủ cũng nghĩ, lúc không ăn cơm cũng không ngủ lại càng không cần phải nói, ngài tiếp tục như vậy sao có thể được chứ?"

Thật ra lời nói của Liên Kiều Vô Ưu chỉ nghe một nửa, nhú mày nói: "Mới sáng sớm, đừng ong ong bên tai ta như muỗi vậy, vốn dĩ còn có cách tốt, cũng bị em làm ồn đến không còn!"

"Chính ngài không nghĩ ra, còn trách lên đầu nô tỳ, sau này nô tỳ vẫn nên câm miệng thôi!" Dứt lời, Liên Kiều chuyên tâm chải tóc, cũng không nói lời nào nữa.

Thấy thế, Vô Ưu cũng không hề để tâm, Liên Kiều lớn lên cùng nàng từ nhỏ, vì vậy cái gì cũng dám nói, nhưng cũng không quá giới hạn, không có nàng ấy nàng thật sự cảm thấy có chút buồn rầu đó! Sau đó cười nói: "Đừng rồi, hôm qua ta bảo em để một cái nồi lớn trong sân em đã làm xong chưa?"

Chú thích:

-Dược chăm sóc sức khỏe: Là thực phẩm chức năng nhưng mình không biết theo chuyên ngành thì có đúng chuẩn không nên mình không để như vậy, cầu cao nhân chỉ điểm. . .

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112. Tâm can đặc biệt

"Nô tỳ đã giao cho hai gã sai vặt, đã tìm được nồi lớn rồi, lát nữa sau khi ăn sáng họ sẽ mang nồi đến cho ngài!" Nghe thấy câu hỏi của chủ tử, Liên Kiều nhanh chóng trả lời.

"Ừ. Lát nữa em thúc giục bọn họ nhanh lên một chút, ta đang chờ dùng!" Vô Ưu gật đầu nói.

"Nhị tiểu thư, đang yên đang lành ngài lấy cái nồi lớn để làm gì vậy?" Liên Kiều không nhịn được nghi ngờ hỏi.

Vô Ưu cũng lười giải thích với nàng, chỉ nói một câu: "Đợi làm xong rồi em sẽ biết!"

"À." Thấy tiểu thư không nói, Liên Kiều chỉ đành gật đầu một cái, nhưng trong đầu vẫn còn nghi ngờ, nghĩ có lẽ là liên quan đến thuốc mê này, những gì nhị tiểu thư làm gần đây đều liên quan đến thuốc mê.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Xuân Lan đi đến, cười nói: "Nhị nãi nãi!"

"Có việc?" Ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy Xuân Lan đi tới trước mặt của mình.

Xuân Lan nhanh chóng cười nói: "Bẩm nhị nãi nãi, tối hôm qua Song Hi trong phòng lão phu nhân đột nhiên đến tìm nô tỳ, chắc là nghe nói chúng nô tỳ trong viện chúng ta đều dán hộp, vì vậy mấy nha hoàn bên cạnh nàng cũng muốn nhận chút hộp về dán. Nô tỳ không dám đồng ý, chỉ nói mình không làm chủ được, còn phải chờ bẩm báo với chủ tử một tiếng!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu suy nghĩ một chút, nói: "Lần trước không phải người nói người có chút giao tình với Song Hi sao? Người không đồng ý cũng không tốt, còn làm các nàng nghĩ người không được ta yêu thích! Nhưng nhất định phải nói với bọn họ rằng bọn họ phải làm tốt chuyện của mình trước mới làm chuyện này, nếu gây ra phiền toái ta sẽ không quản đâu!"

"Vâng. Nhất định nô tỳ sẽ nói cho các nàng biết!" Nghe thấy Vô Ưu đồng ý, đương nhiên Xuân Lan rất vui vẻ. Dù sao nàng cũng coi như là đại nha hoàn có chút mặt mũi trong Thẩm gia, nếu chút chuyện này còn không làm được, thật sự là khiến người ta chê cười, sau đó, nàng nói: "Đúng rồi, nhị nãi nãi, mấy ngày hôm trước có mấy tiểu nha đầu bên đại nãi nãi đã lặng lẽ chạy tới tìm ta nói muốn làm công việc này, vì là người bên đại nãi nãi nô tỳ không dám đồng ý, rất sợ sẽ xảy ra chuyện lộn xộn gì đó. Hai ngày nay nhị nãi nãi bận rộn, vì vậy cũng không bẩm báo!"

Nghe vậy, Vô Ưu gật đầu nói: "Người làm rất đúng, đại nãi nãi trị gia rất nghiêm, người bên nàng làm nói không chừng sẽ rước phải thị phi gì đó, người từ chối tất cả là được rồi!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng trả lời.

Lúc này, Ngọc Trúc ở phía ngoài bỗng nhiên gọi một tiếng: "Nhị tiểu thư, Vương Nhi đến bẩm báo!"

Nghe nói như thế, Liên Kiều cười nói: "Mấy ngày nay Vương Nhi rất chăm chỉ đến đó, nhất định là đưa giấy hộp đến. Nhị tiểu thư, lần dán hộp này theo kịp tốc độ chế được đó!"

"Cho hắn vào đi!" Vô Ưu nói.

"Vâng." Lúc này, Liên Kiều cũng đã giúp Vô Ưu chải tóc xong, nhanh chóng gọi Vương Nhi vào.

Vô Ưu ngồi xuống trước bàn bát tiên, Xuân Lan đã bung đồ ăn sáng đến, Vô Ưu vừa dùng vừa nói với Vương Nhi đang đi vào: "Đã ăn sáng chưa?"

"Sáng sớm đã đến xưởng chế được một chuyến, vì vậy vẫn chưa ăn!" Vương Nhi cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu nói với Liên Kiều bên cạnh: "Mang một cái bàn nhỏ qua đây, để Vương Nhi ngồi lên chân đạp ăn đi!"

"Vâng." Liên Kiều nhanh chóng đáp lời dọn một cái bàn nhỏ qua đây, hai người Xuân Lan Ngọc Trúc thì múc cháo trắng, cũng bung hai mâm đồ ăn sáng và vài cái bánh bột mì đặt lên trên bàn nhỏ. Vương Nhi cười ngây ngô nói tạ ơn sau đó ngồi lên chân đạp ăn sáng. Trong chốc lát Vô Ưu cũng để vài nha hoàn ra ngoài ăn sáng, chỉ còn lại Vương Nhi đang vừa ăn vừa trả lời ở một bên.

"Nhị tiểu thư, trong phủ rất nhiều phụ nữ, hơn nữa làm việc cũng nhanh nhẹn sạch sẽ, lần dán hộp thuốc này đã vượt qua tốc độ chế được! Tôn tiên sinh nói hiện tại hiệu thuốc bắc đặt hàng thuốc với chúng ta đều đồng ý trả tiền trước để chờ, còn vì không mua được thuốc của chúng ta mà chương quý mấy tiệm thuốc ồn ào lên đó!" Vương Nhi vừa ăn vừa vui vẻ nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu hơi ngạc nhiên, sau đó lại dặn dò: "Lần sau người đi nói với Tôn tiên sinh, bảo ông ấy tốt nhất là phân phối bình quân cho hiệu thuốc bắc, đừng để bọn họ vì cạnh tranh thuốc mà xảy ra chuyện gì. Cái gọi là hòa khí sinh tài, chúng ta vững vững vàng vàng kiếm tiền sẽ tốt hơn!"

"Vâng, tiểu nhân đã rõ lúc đi đưa hộp sẽ nói với Tôn tiên sinh!" Vương Nhi vội vàng nói.

"Được rồi, Phục Linh đã về chưa? Mẹ nàng bây giờ thế nào?" Vô Ưu vừa ăn sáng vừa hỏi. Trong lòng nàng vẫn còn lo cho mẹ Phục Linh, dù sao một bà cụ đã có tuổi gặp phải con trai không hiếu thảo thực sự là rất đáng thương!

"Đã về rồi, hôm kia tiểu nhân cùng với vợ mình đã đón Phục Linh về. Dựa theo căn dặn của ngài, tiểu nhân mang một phần gạo, bột, dầu còn có một miếng thịt heo cho nhà mẹ đẻ Phục Linh, sắc mặt lão thái thái kia cũng tốt hơn nhiều rồi, đã có thể tự mình xuống giường làm cơm, Phục Linh nói sẽ đến đập đầu với nhị tiểu thư, là tiểu nhân can lại, mấy ngày nay nhị tiểu thư ngài vẫn đang nghiên cứu chế tạo được phẩm, làm gì có thời gian gặp nàng chứ! Vì vậy đã để nàng chờ lúc ngài rảnh lại đến. Lại nói nhị tiểu thư cũng không phải là vì nhận được cái đập đầu của nàng mới giúp nàng, là ngài có lòng tốt mới ban ơn!" Vương Nhi cười nói

"Nếu vậy thì tốt rồi!" Nghe thấy mẹ Phục Linh bình phục, Vô Ưu coi như là yên tâm gặt đầu.

"Mẹ Phục Linh tốt thì tốt rồi, nhưng thật đáng thương Phục Linh, mấy ngày nay vừa về mỗi ngày thức đêm dán hộp giấy, ngài nghĩ đến sức khỏe của mẹ nàng như vậy, nàng lại cảm ghét ca ca tâu tử của nàng, cũng phải kiếm nhiều tiền về cho bọn họ, mới có thể để mẹ nàng được sống tốt! Ai ..." Nói đến đây, Vương Nhi không thể không than thở.

Nghe nói như thế, Vô Ưu suy nghĩ một chút nói: "Không bằng đưa mẹ Phục Linh đến thôn trang của chúng ta dưỡng lão là được, tránh bà ấy ở nhà phải chịu con giận không đâu!"

Nghe vậy, Vương Nhi nói: "Vậy cũng tốt!" Sau đó, lại nhíu mày nói: "Chỉ là nói thì dễ, ca ca tâu tử Phục Linh thật vất vả mới có thể có số tiền này để cầm, ngài nghĩ bọn họ sẽ dễ dàng để mẹ già chạy hay sao? Hai người kia không lợi lộc không dậy sớm. Tuy rằng chúng ta có lòng tốt, nhưng việc phiền toái sau này, không thể nói con trai con dâu người ta không đồng ý, chúng ta lại cứng rắn đón mẹ người ta đi chứ? Tuy rằng dòng dõi Thảm gia này cao, nhưng danh tiếng bên ngoài lại không tệ, chớ vì việc nhỏ ấy mà làm dơ danh tiếng đại tướng quân mới phải! Lại nói mặc dù lão thái thái kia biết con trai bất hiếu, nhưng con trai vẫn là con trai, vẫn còn thương con cháu, nói không chừng lão thái thái kia cũng không muốn đã già rồi còn rời nhà đâu!"

Nghe xong lời này, nghĩ lại cũng phải, hơn nữa tuổi của bà ấy cũng không còn nhỏ, chắc cũng không còn được mấy năm nữa, cho dù con trai bất hiếu, có lẽ người ta vẫn bằng lòng hưởng thụ niềm vui về gia đình, vì vậy cũng chỉ nói: "Vậy người dặn Phục Linh đừng để mình mệt quá, lần sau lúc đi thôn trang cầm chút sản vật gì đó mang về cho nàng!"

"Vâng, nếu Phục Linh biết nhất định lại muốn đến đập đầu cho ngài đó!" Vương Nhi cười nói.

"Đều là người bên cạnh mình, đương nhiên ta không muốn nhìn thấy các người bị làm khó chịu khổ, hơn nữa thương nghèo tiếc già là chuyện tốt, chúng ta thuận tay làm thôi!" Vô Ưu nói.

"Nhị tiểu thư nói phải! Những chuyện này là chuyện có thể tích đức." Vương Nhi nhanh chóng gặt đầu.

Hai người một người ngồi trên bàn ăn, một người ngồi trên bàn nhỏ ăn, một lát sau, đột nhiên Vương Nhi nói: "Đúng rồi, tiểu nhân có chuyện quên bẩm báo với nhị tiểu thư. Chính là vợ tiểu nhân là người thích nói chuyện, đến phủ này hơn một tháng, tuy rằng không được vào cổng trong, nhưng đã quen thân với các bà tử đại nương, tiểu nha đầu sai vặt ngoài nhị môn, cũng nghe được rất nhiều chuyện tư mật trong phủ đó!"

"Chuyện tư mật gì? Nói nghe một chút?" Đối với Thảm gia, Vô Ưu cũng không hiểu rõ, có thể hiểu nhiều hơn một chút vẫn tốt hơn. Phải biết rằng trong Hầu phủ này, chủ tử nô tài cũng che giấu rất nhiều chuyện, nàng vừa tới không biết nông sâu nói không chừng sẽ nói sai làm sai tự rước lấy phiền toái không cần thiết cho mình!

Sau đó, Vương Nhi trả lời: "Đầu tiên là người quản lý công việc trong nhà chúng ta, nghe nói nãi nãi chính là một chủ tử vừa keo kiệt vừa tham tiền!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cười. Nghĩ thầm: Chuyện này nàng đã sớm nhìn ra! Chẳng qua như vậy cũng là bình thường, đa số phụ nữ đều vừa yêu tiền tài vừa keo kiệt, chỉ cần không ảnh hưởng đến toàn cục là được rồi.

Thấy Vô Ưu cười không nói, Vương Nhi tiếp tục nói: "Còn nha hoàn Xuân Hoa bên cạnh nãi nãi, nàng ta gả theo từ nhà mẹ đẻ tới, mấy năm nay ở làm mưa làm gió, cùng với nha hoàn Chu Tân của đại nãi nãi giúp nãi nãi cất xén không ít tiền tiêu vật hàng tháng và gạo của mọi người trong phủ, có người nói trong phủ này muốn mua cái gì cũng như lột một lớp da của nãi nãi!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu nghĩ thầm: Như vậy không phải là không khác gì nhị nương Lý thị của nàng sao? Chỉ là Điều thị này cao tay hơn Lý thị một chút, với trên với dưới đều giả hiền lương thực đức, cũng không cắt xén người khác quá mức, cực kỳ tôn kính lão phu nhân, cả ngày làm lão phu nhân vui vẻ, mà cũng rất biết lôi kéo nàng và Thảm Quân, cũng không phải không biết nông sâu như Lý thị, chỉ là lâu dần chuyện đã làm sẽ như giấy không gói được lửa, thời gian dài đoán chừng bọn hạ nhân trong phủ sẽ biết hết. Sau đó, Vô Ưu cười nói: "Nãi nãi quản lý việc nhà đương nhiên là sẽ có vài chỗ tốt, nếu không cũng thật có lỗi với bản thân!"

Nghe nói như thế, Vương Nhi quay đầu đi ra ngoài nhìn một chút, thấy xung quanh yên tĩnh mới hạ giọng nói: "Nhị tiểu thư, vợ tiểu nhân còn nghe người bên ngoài nói đại nãi nãi nhà chúng ta một mình đi ra ngoài cho vay nặng lãi đó!"

Nghe vậy, Vô Ưu ngắt ra, sau đó cau mày lại, nói: "Có chuyện thế sao? Có chính xác không?" Chuyện cho vay nặng lãi này có lãi cực cao, cho dù là ở cô đại cũng là chuyện trong bóng tối, thông thường người cho vay nặng lãi đều là người có thế lực và bối cảnh, vì lãi cực cao, nên rất nhiều người vay không trả nổi, nếu không trả nổi, vậy đơn giản chính là ép người ta bán nhà cửa, bán con cái, vì vậy rất nhiều người chính trực chửi mắng. Phải biết rằng Thảm gia này là danh môn đại hộ, làm quan mấy đời trong triều đình, cũng là đời sau của bậc trung lương, tổ tiên làm quan cũng xem như là thanh liêm, vì vậy việc cho vay nặng lãi này sẽ gây danh tiếng không tốt, không chừng sẽ xảy ra chuyện, không ngờ Điều thị này ngay cả loại tiền thiếu đạo đức như thế cũng kiếm được, chuyện này mà bị vạch trần sẽ xảy ra chuyện!

"Hắn không sai, vợ tiểu nhân nghe một bà tử lỡ miệng nói ra, đúng rồi, bà tử đó là họ hàng xa với Chu Tân đó!" Vương Nhi trả lời.

"Vậy xem ra là không sai rồi!" Vô Ưu gật đầu.

"Có lẽ lão phu nhân và đại gia cũng không biết chuyện này, nếu để bọn họ biết, đại nãi nãi phải chịu đủ, có người nói đại gia chú trọng gia phong nhất đó, lúc Thẩm lão gia còn sống, chính là một đại thanh quan, rất thanh liêm!" Vương Nhi nói.

"Việc này chúng ta không quản được, cũng không quản, làm tốt chuyện của mình là được rồi. Đúng rồi, năm nay thôn trang trồng được liệu thể nào? Người phải nhìn nhiều hơn chút. Ta muốn mùa sau trồng một ít cà độc dược và thuốc phiện, người đi xử lý việc này! E rằng sau này hai loại dược liệu này sẽ có tác dụng lớn!" Cuối cùng Vô Ưu dặn dò.

"Vâng, tiểu nhân một hai ngày nữa sẽ đi làm ngay!" Vương Nhi gật đầu nói.

Lại hàn huyên thêm một lát, sau khi ăn sáng xong, Vương Nhi lui xuống, còn Vô Ưu đương nhiên là nghiên cứu dược liệu, chỉ trong chốc lát Xuân Hoa dẫn hai gã sai vặt đến, bắt đầu xếp củi đặt một cái nồi to lên, đến lúc chiều mới làm xong, mà Vô Ưu cũng có việc mới.

Một góc trong sân, trước bệ bếp một cái nồi lớn chừng bốn năm xích vuông, phía dưới nồi lửa cháy rất mạnh, hai người Liên Kiều và Ngọc Trúc không ngừng ném củi vào trong bếp, trong nồi đầy nước nóng, Xuân Lan liên tục bỏ cà độc dược đã phơi khô vào trong nồi lớn, mà Vô Ưu thì đứng trước bệ bếp, trong tay cầm một cái xẻng nhỏ khuấy đều nước nóng trong nồi. Lúc này, thời tiết đã chuyển nóng, đứng trước nồi lớn, Vô Ưu không ngừng dùng sức khuấy đều thảo dược trong nồi, chỉ chốc lát sau người nàng đã đổ mồ hôi đầm đìa!

Xuân Lan bên cạnh thấy thế, vội vàng nói: "Nhị nãi nãi, cái này sao có thể để ngài làm được, ngài để nô tỳ làm đi?" Nói xong liền muốn bước lên lấy xẻng trong tay Vô Ưu.

"Không được, người không biết độ lửa, ta phải trông mới được, thả thêm chút thảo dược vào đi!" Đôi mắt Vô Ưu không hề rời khỏi nước sôi trong nồi.

Nghe nói như thế, Xuân Lan nhanh chóng xoay người bỏ một phần cà độc dược vào trong nồi! Liên Kiều cười nói: "Xuân Lan, tiểu thư của chúng ta phải tự mình nhìn độ lửa mới được, trong nồi này để bao nhiêu nước cho bao nhiêu thảo dược còn ở giai đoạn thí nghiệm, vì vậy chúng ta không làm được!"

"À." Nghe thấy lời này, Xuân Lan mới gật đầu. Nàng ở Thẩm gia đã nhiều năm rồi, làm gì có chủ tử nào làm loại chuyện vừa mệt nhọc vừa bẩn này, loại chuyện lật vật này ngay cả nha hoàn hạng hai trong phủ cũng không làm, nàng là vì thấy kinh sợ, sợ bị chủ tử trách tội xuống!

Nấu nồi này hơn một canh giờ, mãi đến khi nước trong nồi sắp cạn, nước thảo dược trong nồi biến thành dạng đặc như cháo, Vô Ưu mới bảo Ngọc Trúc nhanh chóng cầm một cái chậu lớn múc phần trong nồi ra ngoài để một bên, sau đó bảo Xuân Lan rửa sạch nồi, lại nấu nước một lần nữa, sau đó lại để Xuân Lan thả thảo dược vào trong nồi!

Nhìn đến đây, Xuân Lan có phần không hiểu. Liên hỏi: "Nhị nãi nãi, không phải đã nấu một nồi rồi sao? Chúng ta còn phải nấu sao?"

"Tỉ lệ thảo dược thả vào hai nồi này không giống nhau, ta muốn xem được hiệu của hai loại tỉ lệ thảo dược này khác nhau như thế nào!" Vô Ưu trả lời.

"A, thì ra là còn phức tạp như vậy!" Xuân Lan gật đầu một cái nói.

"Đó là đương nhiên, người cho rằng đơn giản như vậy sao, vậy không phải ai cũng biết rồi sao!" Liên Kiều vừa đun củi vào bếp vừa nói.

Lúc này, sắc trời đã dần dần tối xuống. Vài người đang bận bịu cũng không chú ý đến một bóng dáng đã bước vào trong viện. Lúc bóng dáng đó nhìn thấy tình cảnh khí thế ngất trời trong sân, hẳn không khỏi dậm chân xuống, cũng nhủ chặt mày!

Đôi mắt sâu thẳm không nhìn được nhìn chăm chú vào người mặc áo vải hoa đứng trước kệ bếp. Chỉ thấy đứng dưới ánh nắng chiều còn sót lại, mặc một bộ bồi tử màu trắng thêu hoa lam, phía dưới là váy màu xanh biếc, trên búi tóc còn có một khăn đội đầu màu xanh, trên mặt không chút son phấn, tố diện thiên nhiên, trên đầu ngoại trừ một cây trâm có đính kiểu tóc thì không có bất kỳ trang sức nào, nói đơn giản chính là trang phục của một người đàn bà bình thường, nhưng lại có một loại xinh đẹp khác thường, loại cứng nhắc và cố chấp này có lẽ đã đã động nội tâm Thẩm Quân, làm cảm xúc của hắn dâng trào lên!

Lúc này, đuôi mắt Ngọc Trúc thoáng cái thấy Thẩm Quân đã đứng trong sân khi nào không hay, nàng phức thân nói: "Cô gia đã về!"

Nghe nói như thế, hai người Xuân Lan và Liên Kiều cũng nhanh chóng đứng dậy hành lễ: "Cô gia! Nhị gia!"

Vô Ưu đang đứng bên cạnh bệ bếp nghe thấy người sau lưng nói, vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy, quả nhiên một bóng màu đen đã đứng cách nàng không xa, nàng đang cầm xẻng đưa tay lên lau mồ hôi trên trán một cái, sau đó cười nói: "Chàng đã về rồi sao?"

Nghe vậy, Thẩm Quân cất bước đi tới, mắt nhìn nồi lớn nồng nặc mùi thuốc, không nhìn được hỏi: "Nàng đang làm cái gì?"

Vô Ưu cầm xẻng vừa khuấy đều nước thuốc càng lúc càng đậm, vừa trả lời: "Đây là thuốc nước của cà độc dược!"

"Cà độc dược?" Tên này hình như hắn đã nghe nói qua, hình như cũng đã gặp, là một loại hoa rất đẹp màu trắng, hồng nhạt, màu vàng đều có, nhưng nghe nói có độc!

"Ừm, đừng thấy toàn thân cà độc dược đều có độc, nhưng trong đóa hoa lại ẩn chứa rất nhiều chất gây mê, là thuốc mê thượng hạng nhất!" Vô Ưu trả lời.

Nghe nói như thế, mắt Thẩm Quân nhìn chăm chăm vào thuốc nước đã biến thành màu đen trong nồi nói: "Người dùng phương pháp nấu nước sôi để chiết xuất?" Thì ra nàng vất vả tự mình làm những việc cực khổ như vậy cũng là vì nghiên cứu chế tạo thuốc mê cho mình, lòng Thẩm Quân không nhận được khẽ động!

"Còn chưa biết biện pháp này đã được hay chưa! Ta đã thử mấy phương pháp dùng nước và rượu để chiết xuất chất hữu hiệu bên trong cả độc dược này, nhưng hiệu quả cũng không tốt, bây giờ chỉ có thể dùng phương pháp kết tinh này để xử lý." Lúc nói Vô Ưu lời này đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, nhìn ra được nàng đã thử rất nhiều cách.

Lúc này, thấy Vô Ưu không ngừng lấy tay lau mồ hôi trên trán, mà thuốc nước trong nồi lớn càng lúc càng đậm, tay nàng cầm cái xẻng sắt cũng càng lúc càng cố sức. Sau một lát, chỉ thấy Thẩm Quân đưa tay vén một góc áo choàng lên, lau loát nhét vào bên hông, sau đó đưa tay ra nói với Vô Ưu: "Đề ta đi!"

Chợt nghe thấy lời này, Vô Ưu ngẩng đầu một cái, vừa lúc ánh mắt gặp ánh mắt sâu thẳm âm u của Thẩm Quân, ánh mắt như thể hình như ít ngày trước nàng thấy một lần, còn nhớ lần đó hắn không nói lời nào đã giành lấy xẻng trong tay mình, sau đó khom lưng đào hố cho mình, nghĩ lại ngày đó hắn đào vừa nhanh vừa tốt, tác dụng của người đàn ông này, lúc đầu nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tuy rằng thật ra hắn cũng không phải chồng chân chính của nàng, nhưng lại cho nàng cảm giác có thể dựa vào! Hôm nay, hình như tình cảnh đó tái hiện, nàng hoảng hốt một hồi.

Thấy nàng sững sờ bất động, Thẩm Quân nhíu mày, nói giọng ra lệnh: "Đưa cái xẻng cho ta!"

"A!" Sau đó, Vô Ưu bất giác cầm xẻng trong tay vào bàn tay dày rộng kia.

Một lát, tay bóng dáng màu đen cầm một cái xẻng sắt khuấy trước mặt bếp, ra sức vô cùng cứng nhắc, bọn nha hoàn bên cạnh thấy thế cũng chăm cùi, thổi gió liên tục. Vô Ưu đứng ở một bên, đưa tay lau mồ hôi trên trán, ngắm nhìn bóng dáng khôi ngô trước mặt đang bận rộn khỏe mỗi không nhận được vênh lên, lộ ra một cái mỉm cười như mang theo hạnh phúc. Phải nói đàn ông làm việc không giống với phụ nữ, sức của phụ nữ không bằng đàn ông, làm một buổi chiều, Vô Ưu cũng cảm thấy kiệt sức, đau lưng mỏi eo, cũng may lúc này có hắn làm!

"Nhị nãi nãi, lau mồ hôi đi!" Lúc này, Xuân Lan bên cạnh tỉ mỉ đưa cho Vô Ưu một khăn lau mồ hôi máu trắng.

"Ừ." Vô Ưu nhận lấy rồi lau mồ hôi trên mặt. Sau đó, Liên Kiều bưng một chén trà qua nói: "Nhị tiểu thư, ngài bận rộn cả buổi chiều, mau uống chút nước trà đi!"

"Được." Vô Ưu đưa tay nhận lấy chén trà uống hai ngụm. Xuân Lan đưa một cái chân đạp qua, để Vô Ưu ngồi nghỉ tạm ở mộ bên. Vô Ưu ngồi lên chân đạp, mắt nhìn Thẩm Quân đang bận rộn, khỏe miệng vẫn luôn chứa nụ cười. Đồng thời bảo bọn Ngọc Trúc cho thêm củi.

Qua một hồi thật lâu, Vô Ưu đứng dậy đi đến trước bếp, thấy nước thuốc vừa rồi còn sền sệt đã biến thành dạng mỡ, liền nói với Ngọc Trúc và Liên Kiều đang chăm cùi thổi gió ở một bên: "Được rồi, không phải chăm cùi nữa!"

"Được rồi sao?" Thẩm Quân đứng trước bếp mặt đã bị lửa nóng làm đỏ lên nói.

"Đốt hết đồng củi này là được rồi!" Vô Ưu gật đầu nói. Lúc này, nàng ngẩng đầu lên, thấy trên trán hắn cũng có mồ hôi hột, đôi mắt dưới ánh lửa bắn ra ánh sáng khác thường. Lúc này, màn đêm đã phủ xuống, trong nhà đã thấp đèn lồng, nàng và hắn trong bóng tối này đều có phần mờ mịt, giống như có một bầu không khí không nói rõ được cũng không tả rõ được đang lan tràn.

"Nhị gia, uống ly nước trà đi!" Lúc này, Xuân Lan đưa một chén trà tới trước mặt Thẩm Quân.

"Ừ." Thẩm Quân gật đầu một cái, nhận lấy chén trà trong tay Xuân Lan ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, chắc là thật sự rất khát đi?

Sau đó, Thẩm Quân đưa chén trà trống không cho Xuân Lan, nhanh chóng cầm xẻng khuấy cao đã thành dạng rắn trong nồi, rất sợ nó bị dính vào nồi.

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Tình ý miên man

Thấy trên trán Thẩm Quân đầy mồ hôi, Vô Ưu cúi đầu nhìn thoáng qua cái khăn lau mồ hôi trong tay mình, hình như do dự một chút, sau đó quyết tâm, nghiêng người bước lên, đi tới trước mặt Thẩm Quân, giơ tay lên dùng khăn lau mồ hôi trong tay giúp Thẩm Quân lau mồ hôi trên trán!

Động tác đột nhiên của nàng hình như cũng làm Thẩm Quân ngẩn ra! Hắn đứng trước bếp bàn tay cầm xẻng cũng cứng đờ, sau đó mắt nhìn xuống, thấy nàng thấp hơn hắn gần một cái đầu đang nhón chân lau mồ hôi cho hắn, tay nàng lau rất nhẹ nhàng, cái khăn mỏng đó như một bàn tay mềm mại lướt qua trán hắn và gương mặt hắn, ánh mắt hắn không khỏi tối lại!

Có thể là vì cách hân quá gần? Nàng có thể ngửi được mùi vị mồ hôi trên người hắn, là loại mùi vị tràn đầy nam tính, giống như mang theo sức mạnh vô tận của ánh mặt trời, làm trái tim nàng đập rộn lên một hồi! Nàng cũng không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt của hắn, bởi vì hình như nàng đã cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia. Có lẽ là vài nha hoàn bên cạnh cũng nhìn ra họ nhìn đối phương tình ý miên man rồi? Hơn nữa bếp đã không cần thêm rom củi cũng không cần thổi gió, vì vậy mấy người lặng lẽ đi xuống, phút chốc chỉ còn lại hai người bọn họ, còn có một vài chiếc đèn lồng chiếu ra ánh sáng lơ lửng.

Lau gò má của hắn xong, Vô Ưu ngược mắt lên một cái, vừa lúc đụng phải ánh mắt nóng rực sâu thẳm kia, lòng nàng hoảng hốt một hồi! Nhanh chóng rút tay của mình về, đồng thời lui về phía sau một bước, không ngờ lại giẫm phải rom củi đằng sau, không nhận được hô nhỏ một tiếng "A..." Sau đó cơ thể lệch đi, mắt nhìn đã thấy lập tức sẽ bị ngã xuống đất.

"Cẩn thận!" Ô thế gần cân treo sợi tóc, Thẩm Quân buông tay, xéng trong tay rơi vào trong nồi sắt, chỉ thấy bàn tay của hắn kéo eo Vô Ưu, nhanh chóng kéo cả người nàng vào trong ngực mình!

"A..." Vô Ưu lại khẽ kêu lên, người không bị ngã xuống đất, ngược lại là bị ôm vào một vòng ngực nở nang ấm áp! Trong lúc nguy cấp, hai tay của nàng cũng không tự chủ được nắm lấy áo choàng trước ngực hắn, tim còn đập liên hồi vì sự chút nữa bị ngã chồng vó lên trời.

"Nàng... Không sao chứ?" Thẩm Quân cúi đầu hỏi người trong ngực, nhú mảy một cái, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

Nghe thấy câu hỏi trên đỉnh đầu, Vô Ưu ngẩng đầu một cái, vừa lúc đối mắt với ánh mắt của hắn, khí nóng từ mũi của hắn thi thoảng lướt qua má nàng, mặt nàng không nhận được đỏ lên! Sau đó, mới lắc lắc đầu nói: "Không...Không sao!"

"Vậy thì tốt rồi!" Nghe thấy lời của nàng, Thẩm Quân mới yên tâm gật đầu.

Giờ khắc này, Vô Ưu vẫn đang ngẩn ra, hoàn toàn không ý thức được nàng vẫn đang ở trong ngực người ta, mà bàn tay của hắn vẫn đang nắm eo nàng, không biết là không muốn buông ra, hay là thật sự không ý thức được điều này!

Lúc này, mấy nha hoàn trốn bên trong phòng kè, đứng trước cửa sổ chứng kiến một màn thầm kín này, không khỏi che miệng cười trộm cũng khe khẽ bàn luận.

"Không biết nhị nãi nãi dùng thủ đoạn nào mà lại mê được nhị gia nhà chúng ta thành thế này!" Xuân Lan nhìn tình cảnh một bàn tay to nắm cả eo mỹ nhân bên ngoài nói.

"Sao lại gọi là thủ đoạn? Nhị tiểu thư nhà ta là băng thanh ngọc khiết đó!" Liên Kiều ở bên cạnh không chịu được khi người khác nói một câu khó nghe về tiểu thư nhà nàng.

Nghe thấy lời nói của Liên Kiều, Xuân Lan dùng bả vai của mình đụng đầu vai Liên Kiều một cái nói: "Được, không phải ta chỉ dùng một từ như thế thôi sao! Người không biết trong kinh thành này có bao nhiêu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đều coi trọng nhị gia nhà chúng ta đâu, nhưng nhị gia nhà chúng ta ngay cả ánh mắt cũng không nhìn thẳng một cái. Không ngờ bây giờ trong mắt nhị gia toàn là nhị nãi nãi, người nhìn ánh mắt kia của nhị gia đi, ai da, ta hầu hạ nhị gia không mười năm cũng có tám năm rồi, đã đụng phải chuyện này đến chuyện khác, xem ra nhị gia nhà chúng ta cũng không phải là không gần nữ sắc, mà là chưa phải cô gái ngài ấy ngưỡng mộ trong lòng mà thôi!"

Ngọc Trúc bên cạnh lại nhìn tình cảnh bên ngoài nói: "Đó là bởi vì nhị gia nhà tỷ chưa bao giờ gặp cô gái như nhị tiểu thư nhà chúng ta! Muội không phải một người đàn ông, nếu muội là đàn ông muội cũng sẽ yêu thích nhị tiểu thư nhà chúng ta đó!"

Nghe thấy lời nói của Ngọc Trúc, Liên Kiều và Xuân Lan nhìn Ngọc Trúc một cái, không khỏi che miệng nở nụ cười!

"Các tỷ cười cái gì?" Ngọc Trúc nhìn các nàng chằm chằm nói.

"Muội cũng không xem thân phận của mình là gì? Còn thích nhị tiểu thư sao! Dù sao đi nữa nàng là chủ tử, chúng ta đều là nô tài!" Liên Kiều đưa tay sờ đầu Ngọc Trúc một cái.

Nhưng, Ngọc Trúc lại hùng hồn nói: "Cái này có liên quan gì đến thân phận? Tình cảm giữa hai người thuộc về hai trái tim, hoàn toàn không liên quan đến thân phận địa vị!"

Nghe lời này, Xuân Lan không khỏi cười nói: "Muội lại nói bây rồi, chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài, sao có thể lẫn lộn được? Ta đã từng nghe thấy chuyện nữ nô tài có thể ủy thân cho nam chủ tử, nhưng trên danh nghĩa cũng kém một chút, tốt hơn nha hoàn thông phòng nhiều, nhưng nhiều lắm cũng chỉ làm được di nương mà thôi! Chỉ có điều ta chưa từng nghe nói chuyện nữ chủ tử gả cho nam nô tài, sợ rằng nếu thật sự có việc này, nam nô tài kia nhất định sẽ bị người nhà của nữ chủ tử đánh chết! Ha ha..."

"Cái này cũng đúng, Xuân Lan nói rất có đạo lý!" Liên Kiều liên tục gật đầu.

Xuân Lan nói làm Ngọc Trúc không có chỗ phản bác, nhưng lại nói: "Vậy nam chủ tử thu nữ nô tài thật ra cũng không phải thật sự thích nữ nô tài, nếu thực sự thích sao có thể cam lòng để người mình yêu cả đời làm người đứng hàng dưới!"

"Coi như là nam chủ tử muốn cho nữ nô tài danh phận chính thất, người nhà nam chủ tử cũng phải đồng ý mới được nha, từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói chuyện nha đầu, nô tài làm chính chủ tử! Trong kịch thì có, chẳng qua đều là gạt người mà thôi!" Xuân Lan nói. Mấy ngày nay, Xuân Lan và Liên Kiều Ngọc Trúc cùng vào cùng ra, cùng nhau hầu hạ Vô Ưu đã sớm quen thân, hơn nữa nàng là một người thích nói cười, không tranh giành dễ

sống chung, vì vậy rất nhanh mấy người đã thành một nhóm, đồng thời Vô Ưu cũng tương đối thương thức Xuân Lan này, vì vậy tình cảm giữa mấy người rất tốt, nên cơ bản ở cạnh nhau cái gì cũng nói.

Bên này, giữa ánh đèn mờ mờ, hai người nhìn nhau thật lâu, bỗng nhiên chớp mũi truyền đến một mùi khó ngửi, Vô Ưu đưa tay sờ mũi một cái, sau đó cau mày kêu lên: "Mùi gì vậy?"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân nhủ mảy, sau đó nhìn nồi lớn sau lưng Vô Ưu, kêu lên: "Nguy rồi! Có phải bị dính nồi rồi không?"

"Hả?" Nghe vậy, Vô Ưu đẩy Thẩm Quân ra, quay đầu nhìn nồi lớn không khỏi nóng nảy nói: "Ai nha! Làm sao bây giờ?"

"Không sao! Để ta!" Dứt lời, Thẩm Quân cầm lấy xẻng trong nồi lần nữa dùng sức đảo vật thể đã thành dạng mỡ trong nồi,

"Nhanh lên! Nhanh lên!" Vô Ưu lo lắng kêu lên, đây chính là thứ nạng cực khổ nửa ngày mới có, không thể bị hủy như vậy được!

Lúc này, mấy nha hoàn vẫn luôn chú ý tình huống trong sân nghe thấy đối thoại của hai người, nhanh chóng nối đuôi nhau từ nhà bếp chạy ra, các nàng chạy đến trước bếp, nhanh chóng dập tắt lửa, tưới nước vào lửa, bận rộn một trận, vật trong nồi mới không tóa ra mùi dính nồi nữa!

Thở dài một hơi, Vô Ưu đứng một bên có phần tự trách mình: "Chuyện gì vậy? Sao lại vì sắc mà mê như vậy chứ? Không phải là đẹp trai hơn người bình thường một chút, lạnh lùng hơn một chút thôi sao? Còn mắt hôn mắt phách như thế? Thật là! Có mắt mặt không chứ? Nhìn mấy nha hoàn đang thu thập chiến trường. Nghĩ thầm: Cũng không biết đã bị người ta thấy chưa? Quả thật là quá mất mặt, mặt của nàng bây giờ vẫn còn nóng rực đó!

Sau đó không lâu, vật thể dạng mỡ được các nha hoàn cho vào một cái vại không nhỏ, Xuân Lan cười nói với Thẩm Quân và Vô Ưu: "Nhị gia, nhị nãi nãi, cơm tối đã xong rồi, có cần bày cơm luôn không?"

Tương phản, hình như tâm trạng Thẩm Quân không tệ, nói: "Nhanh bày cơm! Ta cũng đói bụng rồi."

"Vâng." Xuân Lan đáp lời sau đó nhanh chóng đi khỏi.

Sau đó không lâu, chuyện bên ngoài có mấy tiểu nha đầu thu thập, cơm nước đã bày trên bàn, Xuân Lan, Liên Kiều và Ngọc Trúc hầu hạ Thẩm Quân và Vô Ưu rửa mặt và tay, hầu hạ bọn họ ăn cơm.

Trên bàn cơm, vẫn luôn yên tĩnh, Vô Ưu cúi đầu ăn cũng không nói chuyện. Mà lần này Thẩm Quân cũng không lệnh cho mấy nha hoàn lui xuống, các nàng đều đứng bên cạnh hầu hạ, thỉnh thoảng xới cơm múc canh cho hai người. Mặc dù Vô Ưu vẫn luôn cúi đầu, nhưng hình như tâm trạng Thẩm Quân không tệ, thỉnh thoảng ánh mắt sẽ nhìn sang nàng, sau đó bảo người hầu xới cơm chuyển đồ gì đó!

Vô Ưu cúi đầu ăn, rất nhanh đã ăn xong cơm tối. Nàng đẩy bát cơm một cái, nói: "Ta ăn xong rồi! Chẳng từ từ ăn." Cũng không hề liếc mắt nhìn Thẩm Quân, đứng dậy đi tới trước bàn bát tiên, giả vờ trấn định đưa tay cầm một quyển sách qua đây, cúi đầu đọc.

Nhìn Vô Ưu ngồi trước bàn đọc sách, Thẩm Quân không nói gì thêm, quay đầu đưa bát mình cho Xuân Lan bên cạnh nói: "Xới cho ta thêm một bát cơm!"

Nhận cái bát trong tay Thẩm Quân, Xuân Lan xoay người vừa xới cơm vừa cười nói: "Nhị gia, đây là bát thứ ba rồi, hôm nay ngài ăn nhiều hơn một bát cơm đấy!"

"Hôm nay cô gia làm việc mệt, đương nhiên là sẽ ăn nhiều hơn một bát cơm rồi!" Liên Kiều bên cạnh cười nói.

"Nhị tiểu thư chúng ta cũng làm không ít, nhưng cũng không ăn nhiều hơn!" Ngọc Trúc ở bên cạnh nói một câu.

Nghe nói như thế, Xuân Lan lại nói: "Phòng bếp đã nấu nước đường, đợi lát nữa muộn rồi nô tỳ sẽ đi lấy cho nhị nãi nãi!"

Nhận lấy bát cơm Xuân Lan đưa, Thẩm Quân không nhiều lời, cúi đầu ăn không nói lời nào. Một lát, bỗng nhiên ra lệnh: "Xuân Lan, sau bữa tối đưa nước nóng tới, ta muốn tắm!"

"Vâng, nô tỳ sẽ giao cho tiểu nha đầu nấu nước nóng!" Nói xong, Xuân Lan xoay người lui xuống.

Tắm? Vô Ưu ngồi trước bàn bát tiên nghe thấy từ này, không khỏi sùng sốt một chút! Hắn...Không phải hắn sẽ tắm trong nhà này chứ? Vậy...Vậy không tiện mà? Nàng lập tức sầu lo! Mấy ngày nay, nàng cũng tắm, nhưng đều là thừa dịp nửa ngày hắn không ở nhà mới tắm, mà hắn vẫn luôn không tắm ở trong nhà, Vô Ưu nhìn ra được hắn cũng là một người thích sạch sẽ, hơn nữa vừa mới gần hắn như vậy, chẳng khác nào ở trong ngực của hắn, ngoại trừ mồ hôi vừa ra, nàng cũng không ngửi được trên người hắn có mùi vị nào, chắc là hắn cũng đã tắm, có lẽ không phải trong quân doanh thì sẽ là ở một nơi nào đó đi?

Rất nhanh, Thẩm Quân đã ăn xong, bọn nha hoàn bắt đầu bụng thức ăn thừa ra ngoài, mà tiểu nha đầu bắt đầu xách nước nóng vào phòng, các nàng cũng đưa một thùng gỗ rất lớn đến, vừa nhìn đã biết là dùng để tắm, đặt giữa phòng, có thể nói cách nàng rất gần, các tiểu nha đầu đổ nước nóng vào trong thùng gỗ, rất nhanh trong phòng đã đầy hơi nước. Lặng lẽ liếc mắt nhìn bên cạnh một cái, Thẩm Quân sau khi ăn xong đi tới đi lui trong phòng, hai tay giang ra hoạt động gân cốt, giờ khắc này, trong lòng Vô Ưu rất hoảng loạn, bọn nha đầu đang ở đây, đương nhiên nàng không thể tránh đi, nếu vậy thì quá rõ ràng rồi, diễn thì vẫn phải diễn, nhưng nàng cảm thấy lòng của nàng lại đang cuồng loạn không ngừng!

Song, nét mặt Thẩm Quân lại rất tự nhiên, đi tới đi lui vài vòng trong phòng, Xuân Lan bước tới nói: "Nhị gia, xin để nô tỳ cởi áo cho ngài?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu ngồi trước bàn bát tiên tim run lên! Nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, mắt nhìn chăm chăm vào quyển sách, nhưng tim lại không biết chạy đi nơi nào. Đương nhiên vẫn tự nói với mình: Có gì ghê gớm chứ? Không phải chỉ là cởi quần áo tắm thôi sao? Lúc ở hiện đại không phải đã từng đi biển rồi sao? Không phải mam nữ chơi đùa trên bờ biển chỉ mặc quần soóc và áo tắm hai mảnh sao? Tuy rằng đã đến cổ đại này mười tám mười chín năm, nhưng sao mình càng ngày càng không có tiền đồ chứ?

Nghe thấy Xuân Lan nói cởi quần áo cho cô gia. Dù sao Liên Kiều và Ngọc Trúc cũng chưa từng hầu hạ nam chủ tử, mà da mặt cũng mỏng, vì vậy liền cầm thùng nước hay gì gì đó lạng lẽ lui xuống. Mà Thẩm Quân đứng đó để Xuân Lan hầu hạ hắt cởi quần áo. Đai lưng, áo choàng, quần áo trong... sau một hồi, trên người Thẩm Quân chẳng còn gì cả, lộ ra cơ bắp hoàn mỹ, bên dưới chỉ mặc một cái quần màu trắng. Lúc này, Thẩm Quân bước vào thùng gỗ, cả người tụt vào vách thùng, nước nóng chảy qua da thịt của hắn, cảm giác thoải mái khác thường!

Xuân Lan đứng ở đằng sau Thẩm Quân cầm một cái khăn lông nóng lau bả vai cho hắn, lúc này, Vô Ưu biết đã đến lúc nàng phải diễn, phu quân đang tắm, nàng cứ ngồi ở chỗ này mãi chẳng quan tâm gì đương nhiên là không được, thế nào cũng phải diễn trước mặt Xuân Lan một chút, nếu không Xuân Lan sẽ nghi ngờ! Vì vậy, sau một lát, Vô Ưu gấp quyển sách lại, đứng lên, xoay người đi đến trước thùng gỗ tràn đầy hơi nước, đưa tay nói: "Xuân Lan, đưa khăn lông cho ta đi!"

"Vâng." Xuân Lan nhanh chóng đưa khăn lông trong tay cho Vô Ưu. Lúc này, Thẩm Quân tựa ở trong thùng gỗ mất híp một cái, liếc nhìn Vô Ưu, chỉ thấy nàng đi tới phía sau hắn, một đôi tay trắng nõn nhỏ mềm bắt đầu dùng khăn lông ướt chậm rãi lau bả vai hắn, giờ khắc này, hắn cảm thấy hình như tim của hắn bị ép chặt một hồi, sau đó lại cảm thấy hơi thở của mình như bị cái gì ngăn trở, giống như không thể hô hấp được bình thường nữa!

Lau cho Thẩm Quân một lát, Vô Ưu nói với Xuân Lan bên cạnh: "Nơi này không cần người hầu hạ, đi xuống đi!"

"Vâng." Xuân Lan thấy thế, đương nhiên biết bây giờ là lúc tân hôn của nhị gia và nhị nãi nãi, là lúc trong mật thêm dầu, lần tắm này chắc cũng đây đưa rất lâu đi? Vì vậy nhanh chóng cúi đầu lui ra ngoài.

Ra khỏi phòng, xoay người nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, Xuân Lan quay người lại, chỉ thấy hai người Liên Kiều và Ngọc Trúc cũng đứng dưới hành lang, thấy nàng đi ra, nhanh chóng xông tới hỏi: "Xuân Lan, sao người lại đi ra? Cô gia không để người hầu hạ sao?"

Nghe nói như thế, Xuân Lan đưa tay lên môi ý bảo đừng lên tiếng, rồi kéo hai người bọn họ đi hai bước, nhỏ giọng nói: "Nhị gia có nhị nãi nãi hầu hạ, sao còn cần ta chứ? Ha Ha ..." Nói xong, cúi đầu cười xấu xa một tiếng.

"Vậy khi nào chúng ta lại đi vào hầu hạ đây?" Ngọc Trúc ngây ngốc hỏi. Cái này nàng không có kinh nghiệm đâu nha.

Xuân Lan cười trả lời: "Chúng ta chỉ cần chú ý một chút, khi nào chủ tử gọi chúng ta thì chúng ta đi vào hầu hạ, còn nếu không gọi, chúng ta cũng sẽ không quản!"

"Ừ." Ngọc Trúc gật đầu, sau đó cùng Liên Kiều trở về nhà.

Xuân Lan vừa định phòng của mình, thì Thu Lan đi đến gọi nàng lại: "Xuân Lan!"

Xuân Lan vừa quay đầu, thấy là Thu Lan, nói: "Sao hôm nay người lại đến đây?"

"Nhàn rồi không có chuyện gì, tìm người nói chuyện một chút!" Thu Lan nhìn thoáng qua nhà chính đóng chặt cửa phòng, sau đó nói với Xuân Lan.

"Vậy vào trong phòng nói đi!" Xuân Lan kéo Thu Lan vào phòng của mình.

Một lát, thấy Xuân Lan cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, Thu Lan hỏi: "Người nhìn cái gì vậy?"

"Nhị gia đang tắm ở trong phòng, ta sợ ngài ấy gọi ta ta không nghe thấy!" Xuân Lan nói.

Nghe nói như thế, Thu Lan trầm lặng một lát, sau đó nói: "Vậy ai hầu hạ ở trong đó?"

"Đương nhiên là nhị nãi nãi rồi, còn có thể là ai chứ?" Xuân Lan trả lời.

"Dạo này nhị gia... với nhị nãi nãi có tốt không?" Đã bao ngày Thu Lan chưa nhìn thấy nhị gia, bây giờ ngay cả sáng sớm luyện công cũng không để nàng hầu hạ, nàng cũng từng đi nhìn lên hai lần, nhưng lại bị Thẩm Quân khiển trách, vì vậy không dám đi nữa.

Nghe vậy, Xuân Lan nhìn Thu Lan một cái, rồi nói: "Tốt, rất tốt đó, quả thực là trong mật thêm dầu! Ai cũng không ngờ được rằng nhị gia sẽ quan tâm nhị nãi nãi như vậy, hôm qua còn tự mình làm việc cho nhị nãi nãi, người không thấy được đáng về gần gũi thân thiết của hai người kia đâu. Ai, đều nói từ cổ chí kim anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem ra là trước đây nhị gia chúng ta chưa gặp được người vừa ý!"

Nghe thấy lời này, Thu Lan hơi ngượng ngùng, ngồi một lát, nói chuyện câu có câu không một lúc, rồi mượn cớ cáo từ! Xuân Lan cũng không giữ nàng lại, Thu Lan đi rồi, Xuân Lan lắc đầu. Đương nhiên nàng hiểu rõ hôm nay Thu Lan đến làm gì, nàng cũng chỉ đành nói thật, tuy rằng cũng nhìn ra sự cô đơn của nàng ấy, nhưng nàng cũng chỉ vì tốt cho nàng ấy mà thôi, để nàng ấy thôi cái phần tình cảm đó đi!

Bên này, trong phòng tràn ngập hơi nước, đợi Xuân Lan đi rồi, đôi mắt Vô Ưu nhìn lướt qua bả vai đầy bắp thịt trước mặt, làn da kia màu mật ong, có thể nhìn ra được đây là một người đàn ông trải qua dầm mưa dãi nắng! Lau bả vai của hắn hai lần nữa, Vô Ưu cầm khăn lông trong tay nhẹ nhàng đặt vào trong tay Thẩm Quân, nói: "Ta ... Ta hơi mệt chút, ngủ trước, người tự tắm đi!" Nói xong, xoay người như chạy trốn vào buồng trong, cởi áo khoác,

đi lên giường, cũng buông rèm che xuống.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thẩm Quân sững sờ một chút, rồi khước miệng nở một nụ cười. Sau đó, hắn cầm lấy khăn lông lau bả vai và trước ngực mình bằng nước nóng, ngược lại cảm thấy tâm trạng không tệ lắm, thỉnh thoảng còn hát vài câu!

Trốn trong rèm che, Vô Ưu tựa vào đầu giường, tai nghe thấy tiếng nước ào ào trong lòng lại không bình tĩnh như vậy, cảm giác như hắn đã nhiễu loạn trái tim luôn ung dung bình tĩnh của nàng! Sau đó, Vô Ưu lắc đầu mạnh, chui vào trong chăn nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài không còn âm thanh nào nữa, hôm nay Vô Ưu cũng rất mệt, không bao lâu sau đã chìm vào mộng đẹp...

Hôm sau, Vô Ưu ngồi trước bàn bát tiên, trước mặt là một bình chứa vật thể rắn đen như mực, nàng dùng ngón châm lấy một ít, bôi đều lên cánh tay của mình. Một lát sau, dùng ngón châm chấm vào tay mình, hình như có chút tác dụng, không cảm thấy đau lắm! Điều này nói rõ thuốc này còn có hiệu quả nhất định. Vì thử thêm một lần nữa xem bên trong thuốc này có bao nhiêu hàm lượng chất gây mê, nàng dùng sức vụn thịt trên cánh tay mình, nhưng hình như lần này rất đau, sau khi cảm nhận được đau đớn, Vô Ưu nhủ thầm. Điều này cho thấy hiệu quả của thuốc rất thấp! Xem ra phương pháp chiết xuất này không được, vẫn phải tiếp tục suy nghĩ cách khác.

Đang lúc cảm thấy khó khăn, Xuân Lan và Liên Kiều đi vào, trong tay Xuân Lan còn bưng một đĩa bánh ngọt lớn. Vô Ưu nhìn thấy, không nhịn được hỏi: "Những bánh ngọt này là Phục Linh làm?"

Xuân Lan đặt mấy loại bánh ngọt đồ ăn vặt lên bàn, cười nói: "Nhị nãi nãi, những bánh ngọt này không phải Phục Linh làm đâu, đều là thứ bọn hạ nhân trong viện hiếu kính nhị nãi nãi ngài! Đương nhiên cũng có phần của nô tỳ, Liên Kiều và Ngọc Trúc!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu cúi đầu nhìn đĩa phù dung cao, nói: "Những thứ này vừa nhìn đã biết là phù dung cao của Quế Đức Tường, các người nghĩ gì mà lại tiêu tiền cho ta?"

"Nhị nãi nãi ngài quên rồi sao? Ngài để chúng ta làm việc dán hộp giấy, hôm qua chúng nô tỳ được lĩnh tiền công rồi đó, ai tay chân cần mẫn còn được nhiều hơn tiền tiêu vặt hàng tháng, vì vậy đều nhớ nhị nãi nãi tốt, góp tiền hiếu kính bánh ngọt này, cũng xin nhị nãi nãi nhận lấy phần tình cảm này của chúng nô tỳ!" Xuân Lan cười nói.

Nghe nói như thế, Vô Ưu mỉm cười, sau đó nói: "Các người khổ cực mới có thể kiếm được vài đồng tiền? Còn muốn tới hiếu kính ta? Người không biết tính cách của ta, vì sao ngay cả Ngọc Trúc và Liên Kiều cũng không biết? Hai người các người cũng góp phần vào việc này?"

Nghe Vô Ưu khiển trách, Liên Kiều vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, nô tỳ và Ngọc Trúc đã nói nhiều lần, nhị tiểu thư ngài ban ơn chưa từng muốn hỏi báo, nhưng các nàng cứ muốn bày tỏ một chút, vì vậy chúng nô tỳ cũng chỉ có thể nói ra ý mua bánh ngọt này, như vậy cũng có thể ít đi phần tiền của các nàng!"

"Đúng vậy. Nhị tiểu thư, ngay cả các nô tỳ khác cũng biết cảm tạ ngài. Nô tỳ và Liên Kiều tỳ tỳ là người hầu từ nhà mẹ đẻ tới, đương nhiên không thể thiếu hai người nô tỳ được, vì vậy chúng nô tỳ cũng góp chút ít, cũng coi như là tấm lòng của chúng nô tỳ!" Ngọc Trúc ở bên cạnh phụ họa nói.

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Ôm nàng về

"Vậy lần sau không được như vậy nữa!" Nghe lời nói thành khẩn của các nàng, Vô Ưu gật đầu cười, sau đó đưa tay cầm một miếng phù dung cao lên miệng.

Lúc này, Xuân Lan cười theo nói: "Nhị nãi nãi, hai ngày trước nô tỳ còn nghe nói phía dưới có các bà tử và tiểu nha đầu cũng muốn hiếu kính ngài đó, chỉ là hình như vẫn chưa nghĩ ra phải mua cái gì để hiếu kính. Ngài cũng biết các nàng kiếm một ít bạc vụn cũng không dễ, nếu rẻ sợ ngài chê các nàng keo kiệt, nếu đắt các nàng lại không mua nổi!"

Mua đồ cho mình, Vô Ưu nhủ thầm, chỉ đành phải nói: "Người đi nói cho các nàng biết, nói là lời của ta, ai cũng không được mua đồ hiếu kính ta nữa, nếu như còn có thêm lần nào, ta sẽ ra lệnh cho Vương Nhi không để ai làm công việc này cả!"

Nghe vậy, Xuân Lan nhanh chóng gật đầu nói: "Vâng, vâng, lát nữa nô tỳ sẽ đi ra nói cho các nàng biết! Chắc ai cũng không dám làm như vậy nữa."

"Ừ." Nghe Xuân Lan nói vậy, Vô Ưu cười, coi như là thỏa mãn. Sau đó đột nhiên lại nói: "Ừm, phù dung cao này thật sự rất ngon, các người mau nếm thử đi!"

Nghe thấy lời nói của Vô Ưu, Xuân Lan, Liên Kiều và Ngọc Trúc cũng không dám lờ mắng, Xuân Lan cười nói: "Nhị nãi nãi, đây là chúng nô tỳ hiếu kính ngài, sao chúng nô tỳ có thể ăn chứ?"

Thấy các nàng cẩn trọng, Vô Ưu đứng lên nói: "Nhiều như vậy một mình ta cũng không ăn hết, lẽ nào đều phải bỏ đi hết sao? Như vậy là phung phí của trời đó, mau ăn đi, còn dư lại thì thưởng cho bọn hạ nhân trong nhà này!"

"Vâng." Nghe nói như thế, Liên Kiều biết nhị tiểu thư nói thật, bước đến đưa tay bụng cho Ngọc Trúc và Xuân Lan: "Ăn đi, nhị tiểu thư thưởng, các người còn không hiểu nhị tiểu thư sao, ngài ấy thích nhất là mọi người đều vui, không thích vui một mình!"

Nghe nói như thế, Vô Ưu không nhịn được cười nói: "Liên Kiều em còn biết những lời này, quả thật là khó có được!" Thật ra những lời này nàng rất thích, hơn nữa sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy cũng cảm thấy một người vui thật không thú vị, không bằng mọi người cùng vui, cùng cười! Chỉ là ở cô đại cấp bậc nghiêm ngặt hình như cái này cũng không dễ, chắc chỉ có người có thân phận không chênh nhau lắm mới có thể làm bạn, người có thân phận chênh lệch nhau quá lớn rất khó trở thành bạn, chắc cũng không có tiếng nói chung đi?

Các nha hoàn nếm phù dung cao, đều nói ngon, sau đó còn dư lại đều thưởng cho các bà tử và tiểu nha đầu trong viện, các người hầu ai cũng thiên ân vạn tạ. Hơn nữa những bà tử nha đầu hạng hai nghe thấy Vô Ưu nói một chút hiếu kính cũng không cần cho, đều vui mừng cực độ, đều nói nhị nãi nãi này từ bi, khác với đại nãi nãi. Phải biết rằng bình thường có chuyện gì bọn họ đều phải chuẩn bị cho Xuân Hoa bên cạnh đại nãi nãi và nha hoàn Chu Tân Gia của đại nãi nãi, ngoài ra còn chuẩn bị lễ hiếu kính đại nãi nãi, những lễ vật đó đều là đồ mặc đồ dùng, nếu là chút đồ ăn đại nãi nãi không ưa, vậy thì không dễ rồi, vì vậy mọi người đều nói sau lưng đại nãi nãi này lòng tham rất lớn! Vì vậy ngược lại bây giờ nhị nãi nãi rất được lòng người trong phủ.

Sáng sớm ngày hôm đó, từ chỗ Thẩm lão phu nhân thỉnh an về, sau khi ăn sáng xong, Thẩm Trán đã bị bọn sai vặt kéo đi phơi nắng rồi, Diêu thị ngồi trên chính đường nghe các nương tử quản lý việc nhà nói vài việc vặt, một hồi lâu sau, xử lý, sắp xếp hết mọi việc vặt trong nhà, mới tĩnh tâm uống một ngụm trà, Xuân Hoa và Chu Tân Gia ở bên cạnh hầu hạ.

Uống hai ngụm trà, Diêu thị nhìn Xuân Hoa và Chu Tân Gia đứng ở bên cạnh nói: "Về được nửa ngày rồi, các người cũng mệt, ngồi lên chân đạp đi, mỗi người cũng uống một ngụm trà!"

Nghe thấy lời này của chủ tử, Chu Tân Gia và Xuân Hoa đều cười nói: "Tạ nãi nãi!" Sau đó, mỗi một người chuyển chân đạp qua ngồi xuống, đồng thời mỗi người một chén trà vừa uống vừa nói với Diêu thị.

"Nãi nãi, nô tỳ thấy có phải chân của đại gia nhà chúng ta khá hơn vài ngày trước một chút không? Hình như càng lúc càng bước đi lưu loát hơn ban đầu!" Chu Tân Gia mỉm cười nói.

Nghe nói như thế, Diêu thị cũng vui vẻ nói: "Đúng vậy, có thể đi thêm vài bước rồi!"

Thấy Diêu thị rất vui vẻ, Chu Tân Gia lại nói: "Phải nói y thuật của nhị nãi nãi nhà chúng ta thật đúng là thần kỳ, trước đây bao nhiêu đại phu đều nói chân của đại gia nhà chúng ta không đứng lên nổi, không ngờ nhị nãi nãi nữ giả nam trang lúc đầu đi đi lại lại lại có thể làm đại gia nhà chúng ta đứng lên!"

Nghe thấy lời này của Chu Tân Gia, nụ cười trên mặt Diêu thị như rơi xuống, Chu Tân Gia biết nhìn sắc mặt người thế nào chứ, nhanh chóng nói: "Nhưng mà y thuật tốt thì y thuật tốt, còn chưa lấy chồng đã nữ giả nam trang làm nghề y chạy loạn, dù sao cũng chẳng dễ nghe gì, chẳng trách lão phu nhân nhà chúng ta cũng không ưa nhị nãi nãi này cho lắm! Vẫn là đại nãi nãi được lão phu nhân yêu thích, chẳng những quản mọi việc trong nhà ngay ngắn rõ ràng, còn sinh được hai vị công tử, ngày ngày lão phu nhân được nãi nãi chúng ta làm ngài ấy vui vẻ, ai cũng không bằng ngài được!" Chu Tân Gia luôn biết mặt nhìn của vị nãi nãi này không quá lớn, hơn nữa xuất thân cũng không tính là cao, nhà mẹ đẻ không có thể lực, bản thân cũng không có tài gì, vì vậy rất lo lắng nãi nãi sau này nhị gia lấy vợ sẽ hạ nàng xuống, càng lo lắng quyền lợi làm chủ nhà này bị người khác cướp đi, vì vậy vẫn luôn kiêng dè với hạng người nhị gia cưới. Chu Tân Gia khôn khéo ra sao chứ, lập tức chuyển lời có ý nâng Diêu thị lên.

Chu Tân Gia nói mấy câu làm khuôn mặt Diêu thị tươi cười lại lần nữa, nói: "Người theo ta tới từ nhà mẹ đẻ, vì vậy cái gì cũng thấy ta tốt, thật ra đừng thấy ngoài mặt lão phu nhân lạnh nhạt với lão nhị kia, nhưng lão phu nhân thật sự rất thương lão nhị, hơn nữa ta nghe nói lão nhị này vợ hán nói gì nghe nấy, không thấy chuyện lần này lớn như vậy, không phải lão phu nhân chỉ qua vài ngày là không sao rồi sao? Còn không phải là không nỡ lão nhị sao? Dù sao cũng là thương nhà lão nhị!"

"Cha mẹ trên đời này đều thiên vị con út, lão phu nhân cũng có thương nhị gia, nhưng dù sao đại gia vẫn là trưởng tử, cũng cần phải coi trọng!" Chu Tân Gia nói.

"Ai, tuy nói chúng ta là trưởng tử, thừa kế tước vị này, nhưng người cũng biết đó quanh năm suốt tháng cứ một ngàn tám trăm lượng bạc bổng lộc như vậy, không thể so với lão nhị, hán quyền cao chức trọng, lại nhiều lần lập được công lớn, vì vậy quanh năm ban thưởng không ít, hiện tại đại gia nhà người không thể ra chiến trường, đương nhiên là bây giờ lão phu nhân rất coi trọng lão nhị, giờ chỉ có thể để hán làm rạng rỡ tổ tông thôi!" Lúc nói lời này Diêu thị hơi ghen tị.

Chu Tân Gia cười, một lát sau lại nói: "Nãi nãi, ngài có nghe nói bên nhị nãi nãi để các nha hoàn và bà tử làm việc dán hộp giấy lúc buổi tối chưa?"

Không đợi Diêu thị nói, Xuân Hoa bên cạnh đã giành nói: "Việc này ta đã bẩm báo với nãi nãi rồi, nghe nói dán một cái hộp được một đồng tiền tiền công, vì vậy các nha hoàn bà tử trong phủ đều chạy đến viện nhị nãi nãi, bọn nha hoàn trong viện lão phu nhân cũng lặng lẽ đến chỗ Xuân Lan nhận về! Chắc là sợ nãi nãi chúng ta nói cái gì rồi? Ta nghe nói hình như trong viện chúng ta cũng có người len lén muốn đi nhận đồ về làm, chỉ là người bên kia không cho lấy mà thôi!"

Nghe nói như thế, Diêu thị khinh thường cười nói: "Nhà lão nhị làm ăn đã làm đến trong nhà rồi, nàng ta cũng thức thời, không cho các nô tài của ta!"

Thấy hình như Diêu thị không để ý chút nào, Chu Tân Gia lại nói: "Nãi nãi, ngài không biết đâu, bây giờ bên dưới các nha hoàn bà tử đều ca tụng công đức của nhị nãi nãi, có người nói bây giờ buổi tối các nàng làm nửa đêm, tiền công cao hơn tiền tháng trước, nên đều cố gắng hết sức. hai ngày trước ta

còn nghe nói các nha hoàn bà tử muốn mua đồ hiếu kính nhị nãi nãi, nhưng Xuân Lan bên cạnh nhị gia truyền lời ra, nói rằng nhị nãi nãi nói các nàng kiếm tiền đều khổ cực, ai cũng không được hiếu kính nàng ta, nếu không nàng ta sẽ không cho các nàng làm việc này nữa. Có được câu này, các bà tử nha hoàn đều thiên ân vạn tạ khen nhị nãi nãi thương tiếc kẻ dưới, không ham tiền đó!"

Nghe lời nói của Chu Tân Gia, Diêu thị không nhịn được nhú mày, đặt tách trà đang cầm trong tay lên trên bàn, mắt híp lại, nói: "Có chuyện này sao?"

"Đúng vậy! Đây rõ ràng là thu mua lòng người, nãi nãi ngài không thể không đề phòng." Chu Tân Gia vội vàng nói.

Lúc này, Xuân Hoa bên cạnh cũng phụ họa: "Đúng rồi, vài ngày trước nô tỳ còn nghe nói ngay cả Song Hi cũng đến chỗ Xuân Lan bên cạnh nhị nãi nãi nhận đồ đó, ngay cả người bên lão phu nhân cũng đã thu mua, nhị nãi nãi này quả thật không đơn giản, cho bọn hạ nhân chút lợi lộc bọn ấy đều hướng về nàng ta!"

Lời nói của Chu Tân Gia và Xuân Hoa Diêu thị cũng ghim vào tim rồi, không khỏi cười lạnh: "Hừ, mới đến mấy ngày đã thu mua lòng người dưới mí mắt ta, ta ở trong phủ này cũng đã sắp hai mươi năm, nàng ta tính toán đâu ra đây cũng chưa hai mươi tuổi đi?"

"Còn không phải sao, nãi nãi, xem ra cần phải nghĩ cách để nàng ta biết tay một chút, nếu không rõ ràng là muốn cạnh tranh vị trí đương gia với ngài!" Chu Tân Gia khích bác.

"Hừ." Diêu thị cười lạnh, trong mắt tràn đầy ghen ghét và độc ác.

...

Ngày hôm đó lúc trời vừa tờ mờ sáng, Vô Ưu không ngủ được nữa.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn thí nghiệm thuốc tê dạng mỡ, nhưng hiệu quả lại không tốt như dự đoán, tuy rằng cũng có thể thấy được một chút hiệu quả gây tê, nhưng nếu thật sự muốn dùng để giảm đau đớn cho thương binh trên chiến trường vẫn còn cách một khoảng. Đã mấy ngày nay, nàng suy đi nghĩ lại xem còn có phương pháp chiết xuất khác hay không, nhưng vẫn không có kết quả. Vì vậy hơi phiền muộn trong lòng!

Lúc trời chưa sáng rõ, thật ra nàng ngủ sau rèm che nghe thấy âm thanh Thảm Quân đã tỉnh, sau một hồi ồn ào, hần nhẹ nhàng bước ra ngoài. Nghĩ thầm: Đi ra ngoài bây giờ, nhất định là đến hậu viện luyện công. Mà thôi, dù sao cũng không ngủ được, không bằng đến đi hậu viện nhìn trộm hần luyện công không phải cũng rất thú vị sao? Nghĩ như vậy, Vô Ưu lập tức rời giường, cầm lấy một cái áo màu trắng hoa văn chìm rồi ra khỏi cửa, ngay cả tóc cũng không chải, chỉ dùng một cây trâm ngọc búi tóc thành một búi sau đầu.

Lúc đi ra khỏi phòng, bên ngoài thật yên tĩnh, người hầu trong nhà vẫn chưa dậy, nàng cũng rón rén đóng cửa phòng, sau đó đi thẳng đến hậu viện!

Còn không nói, nàng chưa từng đến hậu viện này, chỉ đi theo hành lang gấp khúc đến một khu trồng cây ngô đồng, ở đây có hơn mười cây ngô đồng, cành lá sum xuê, có cảm giác tươi mới của sáng sớm, một làn sương mù len lỏi vây quanh, đẹp và yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng gió vi vu bên tai và thỉnh thoảng có tiếng kêu lừ lừ của chim sẻ truyền đến.

Từ xa, Vô Ưu đã thấy dưới cây ngô đồng rất to phía trước có một bóng người màu đen tay cầm một cây kiếm dài bay múa giữa không trung. Bóng dáng kia vô cùng nhanh nhẹn linh hoạt, mọi động tác liên mạch lưu loát, kiếm dài và góc áo tung bay trong không trung, hình như hoa cỏ gần đó cũng hơi nghiêng ngả, có thể nghe thấy tiếng kiếm dài chém vào không trung bên tai!

Sau một lát, Vô Ưu đi đến đằng sau một gốc cây ngô đồng, bởi vì nàng chỉ lặng lẽ đến đây một chút, thuận tiện xem hần luyện kiếm, nhưng không muốn để hần nhìn thấy mình. Còn chưa nói, lúc đầu chỉ là muốn đến nhìn giải sầu một chút mà thôi, nhưng không ngờ đáng về hần khi luyện kiếm thực sự rất đẹp mắt, lúc nhanh như chớp, lúc mạnh mẽ như có thể dời núi dời sông, thật giống đại hiệp đánh võ trong phim nàng xem lúc còn bé ở thời hiện đại, làm người ta hoa cả mắt!

Vô Ưu đứng đằng sau thân cây nhìn thật lâu, mãi đến khi Thảm Quân sắp luyện xong một bộ kiếm pháp, nàng mới cất bước muốn lui về phía sau, không ngờ lại giẫm phải một hòn đá nhỏ, chân đau nhói, sau đó kêu nhỏ một tiếng: "A..." Cảm thấy cổ chân mình rất đau!

Lúc này, Thảm Quân thu lại một chiêu cuối cùng chợt nghe thấy có âm thanh phát ra từ một cây đại thụ cách đó không xa, hần nhú mày, cầm kiếm nhảy một cái, đi thẳng về phía bên này!

Sau một lát, ngẩng đầu lên, chợt thấy Thảm Quân cầm kiếm phi thẳng về phía mình, đồng thời kiếm kia đâm thẳng vào ngực mình, Vô Ưu không khỏi nhú mày lại, nhưng cổ chân rất đau, không chạy được, chỉ có thể vội vàng chuyển người một cái, hy vọng có thể tránh thoát mũi kiếm của hần, nhưng không biết có phải vì quá hoảng sợ hay không? Nàng chỉ cảm thấy mình giẫy dụa trong không trung một cái, sau đó cơ thể mất đi cân bằng, nặng nề ngã về phía sau!

Mà lúc này, khi Thảm Quân nhìn thấy người ẩn mình phía sau thân cây vậy mà lại là Vô Ưu mặc đồ màu trắng, lúc đó, hần lập tức nhú mày lại, lúc mũi kiếm sắp chạm vào cơ thể của nàng, cô tay lắc một cái, mũi kiếm đã thay đổi phương hướng, quay sang phía bên cạnh, mà lúc cơ thể của nàng mất đi thăng bằng, tay trái hần đã dùng sức ôm lưng nàng, một cánh tay ôm qua ngang lưng nàng rất thuận lợi, sau đó nhanh chóng xoay tròn vài vòng trên không trung, mới chậm rãi hạ xuống mặt đất!

Lúc nhận thấy mình không bị ngã lăn ra mặt đất, thì sẽ chết dưới kiếm của hần, Vô Ưu nhìn thấy mũi kiếm sắc bén đã lệch phương hướng, cũng không đâm vào cơ thể của nàng, mặt khác còn có một cánh tay to ôm cơ thể mình, đồng thời cùng nàng bay lượn trên không trung tầm vài vòng, giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy sợ, vì vậy hai cái tay không tự chủ được ôm lấy hông hần, sợ mình ngã xuống. Đương nhiên, lúc đang căng thẳng, Vô Ưu cảm thấy cơ thể của mình nhẹ bỗng, mình đang ôm cơ thể hần bay theo hần? Hoa cỏ cây cối trước mặt như đang xoay tròn xung quanh. Trời ạ! Không phải nàng

đang nằm mơ chứ? Giống như cảnh chỉ nhìn thấy trong TV ở hiện đại, mà bây giờ thực sự xảy ra với nàng!

Khi chân bọn họ đều đặt xuống mặt đất, Vô Ưu bị hoảng sợ vẫn hơi hốt hoảng, tay phải Thẩm Quân vung lên trên không trung, cầm lấy kiếm, cánh tay trái vẫn ôm lưng Vô Ưu như cũ, vì hình như nàng vẫn chưa đứng vững!

"Sao ngươi lại ở đây?" Sau đó, Thẩm Quân cúi đầu nhìn người trong ngực hần nói.

"Ta... Ta không ngủ được, nên đi ra ngoài một chút?" Giờ khắc này, Vô Ưu mới ý thức được cơ thể mình vẫn dán trên người hần, nàng nhanh chóng lui về phía sau một bước, quanh co trả lời.

Nhưng, chân của nàng lại rất đau, sau khi lui về sau, mày nhíu lại, khẽ kêu: "Ôi chào!"

Thấy thế, Thẩm Quân nhanh chóng đỡ lấy nàng, ân cần hỏi: "Ngươi sao vậy?"

"Ta... Vừa rồi bị đau chân!" Vô Ưu cúi đầu nhìn chân của mình, cảm thấy rất đau.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" Nói một câu, Thẩm Quân cầm kiếm vào vỏ kiếm, sau đó đeo vào bên hông. Rồi cúi người xuống, ngồi xổm trước mặt nàng, nhìn đôi chân đi giày thêu của nàng một hồi, hỏi: "Ngươi vẫn có thể đi chứ?"

"Đi được." Nghe nói như thế, Vô Ưu rất kiên định gật đầu. Nàng chưa bao giờ muốn mang thêm phiền toái cho người khác, vì vậy sau khi nói xong, lập tức bước chân, nhưng vừa nhấc chân lên, lại đau đến mức không dám cử động nữa: "A..."

Thấy bộ dạng hiếu thắng của nàng, Thẩm Quân nhíu mày, sau đó không nói lời nào khom lưng ôm ngang nàng lên! Vô Ưu cảm thấy cơ thể mình như bay lên, đầu hôn loạn một hồi, sau đó người ôm là hần đi thẳng về. Đợi Vô Ưu đang nhắm mắt lại mở mắt ra, sau đó nhìn thấy sự vật xung quanh, hai tay nàng mới vỗ bả vai Thẩm Quân, nóng nảy nói: "Ngươi làm cái gì vậy? Mau thả ta xuống!"

Nghe nói như thế, Thẩm Quân dừng lại, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Vô Ưu một lát, sau đó hỏi ngược lại: "Nếu ngươi cho rằng mình thật sự có thể đi về, vậy ta sẽ để ngươi ở đây! Nhưng ta nhắc nhở ngươi trước, hậu viện này có rất ít người đến, có lẽ ngươi ở lại trong này nửa ngày cũng không thấy một hai người đâu."

Nghe lời này xong, Vô Ưu nhìn xung quanh, quả thật là như thế, hậu viện này không nhỏ, xung quanh cũng không có viện nào, đừng nói chủ tử cho dù là nô tài cũng không có, mặc dù có một cửa sau nhưng khóa quanh năm, người giữ cửa sẽ không đến đây! Hơn nữa cổ chân của nàng thực sự rất đau, chắc là bị tẹo rồi, nhất định là mình không thể tự về. Vì vậy, sau một lát Vô Ưu cúi thấp đầu xuống, không nói thêm nữa, coi như là ngầm cho phép!

Thấy nàng không thêm nhắc lại, cup mắt xuống như bị bắt nạt. Đại khái là trái tim Thẩm Quân cũng hơi mềm xuống, vì vậy cũng không nói gì thêm, ôm nàng tiếp tục đi về phía trước. Trên đường mới hỏi một câu: "Ngươi cố tình đến xem ta luyện công sao?"

Nghe nói như thế, Vô Ưu lại mạnh miệng nói: "Cố tình gì chứ? Chỉ là ta không ngủ được nên đi ra dạo một chút thôi!"

"Vậy tại sao ngươi phải trốn phía sau gốc cây?" Thẩm Quân hỏi tiếp.

"Ta..." Câu nói của Thẩm Quân làm Vô Ưu ngưng lại, hồi lâu sau mới ấp úng nói: "Ta nào có trốn? Chỉ là ta không muốn quấy rầy ngươi luyện kiếm mà thôi?"

Nghe thế lời nói giọng gao như vậy, Thẩm Quân không hỏi nữa, khoe miệng nhếch lên một cái, giống như đang nhin cười, sau đó bế Vô Ưu qua hành lang gấp khúc rồi đi thẳng về phía viện bọn họ!

Lúc này, trời đã sáng rồi, trong vườn hoa và các viện đã có hạ nhân bắt đầu đi lại, Vô Ưu bị ôm vào trong ngực len lén liếc mắt nhìn trái nhìn phải, phát hiện hai bà tử và bọn nha hoàn cách đó không xa nhìn thấy bộ dạng bọn họ như vậy đều sững sốt, sau đó nhanh chóng cúi đầu làm việc! Nhìn thấy tình cảnh này, Vô Ưu thấp giọng phản đối nói: "Mau thả ta xuống! Nghe thấy không?"

Thẩm Quân lại nhíu mày nói: "Bộ dạng ngươi như vậy sao có thể về?"

"Thẩm Quân, mau thả ta xuống!" Mặt Vô Ưu đỏ rần, cảm giác như có rất nhiều ánh mắt đang nhìn nàng!

"Câm miệng!" Cuối cùng, Thẩm Quân thấp giọng thét lên một câu để nàng không gọi loạn nữa.

Nghe thấy lời nói của Thẩm Quân, Vô Ưu cũng ngậm miệng lạ, vì nàng biết, tính cách của Thẩm Quân rất cố chấp, có khi mình la to cũng vô ích, ngược lại sẽ thu hút ánh mắt của nhiều người hơn!

Lúc này, có hai người đi trên hành lang gấp khúc, nha hoàn phía sau tình mắt nhìn thấy Thẩm Quân và Vô Ưu trước, ngón tay chỉ về phía bọn họ nhẹ giọng nói: "Nãi nãi mau nhìn kia, đó không phải là nhị gia và nhị nãi nãi sao?"

Nghe nói như thế, Diêu thị nhìn theo hướng ngón tay Xuân Hoa, quả nhiên là Thẩm Quân ôm Vô Ưu đi về phía viện của bọn họ. Nhìn thấy tình cảnh này, Diêu thị không khỏi sững sốt! Vì mặc dù ở Đại Tề lễ phép giữa nam nữ không quá nghiêm ngặt, nhưng giữa nam nữ mà không cần nhắc như vậy cũng quá rồi, cho dù là vợ chồng, cũng không thể ôm ngang như vậy trước mặt bao nhiêu người! Nhìn một hồi, mãi đến khi bóng lưng Thẩm Quân đi xa, Diêu thị mới nhíu mày nói: "Lão nhị này, làm cái gì vậy chứ?"

Nhìn bóng lưng kia, Xuân Hoa nói: "Nãi nãi, nhị nãi nãi này thật không đơn giản, nô tỳ hầu hạ bên người nãi nãi nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói nhị gia để tâm cô gái nào như thế! Ngay cả lão phu nhân năm mới đặt một hai mỹ nhân vào phòng nhị gia nhưng nhị gia hoàn toàn không đụng đến đấy, lần này lại như bị nhị nãi nãi mê hoặc vậy!"

Điều thị cũng có phần không hiểu nói: "Nói cũng phải, vì sao lão nhị lại lập tức bị nữ nhân trông không xinh đẹp bao nhiêu này bắt lấy chứ? Xem ra người ở nhà lão nhị quả thật không bình thường!"

"Đúng vậy, nãi nãi vẫn nên đề phòng một chút!" Xuân Hoa ở bên cạnh phụ họa nói.

Điều thị sùng sốt một chút, sau đó đưa tay vuốt búi tóc bên tai, mới nói: "Đi thôi, chúng ta đi thỉnh an lão phu nhân đi! Lão nhân gia thích vừa dạy ta đã đi qua nói chuyện với bà."

"Vâng." Xuân Hoa nghe xong nhanh chóng đi chuyển, đi theo Điều thị về hướng chỗ ở của Thẩm lão phu nhân.

Trans by LeeMon.

Bạn đang đọc truyện *YLộ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.